Thuỷ Thiện
Sư Thượng
đệ nhất yêu
www.dtv-ebook.com

Mở đầu
Chương 1: Đồ điện phát điên
Chương 2: Bốn sủng vật
Chương 3: Xa thần trong truyền thuyết
Chương 4: Lấy tiền đập mày
Chương 5: Tiệm cơm Cát Tường
Chương 6: Thời buổi công nghệ cao quá xá
Chương 7: Câu chuyện tình yêu
Chương 8: Tiến hóa kỳ lạ
Chương 9: Trung Hoa tiểu đương gia
Chương 10: Yêu quái trong truyền thuyết
Chương 11: Cục gạch hay laptop?
Chương 12: Anh tin hay không?
Chương 13: Tôi hận Nỗ Nhĩ Cáp Xích
Chương 14: Kêu gọi thực khách
Chương 15: Chúng tôi là vợ chồng
Chương 16: Cải trắng xào là cải trắng xào
Chương 17: Khảo nghiệm của tình yêu
Chương 18: Cướp đoạt mỹ nữ
Chương 19: Cao thủ gặp cao thủ
Chương 20: Nướng thịt
Chương 21: Vấn đề may rủi
Chương 22: Thịt trâu thượng hảo hạng
Chương 23: Ca rất giỏi môn Toán
Chương 24: Nhìn qua rất quen mắt
Chương 25: Tinh thần Olympic
Chương 26: Thần tiên cũng không được lộn xộn
Chương 27: Đồ điện hành động
Chương 28: "Thư pháp" viết bằng gạch
Chương 29: Đua xe điên cuồng
Chương 30: Bán đắt một chút
Chương 31: Cướp về

https://thuviensach.vn

Chương 32: Năng lực mới của Bản Bản
Chương 33: Đại trí tuệ của Thường Kim Nha
Chương 34: Cái gọi là cao thủ
Chương 35: Cao lão trang
Chương 36: Đánh lộn với một con heo
Chương 37: Trư yêu mạnh nhất trong lịch sử
Chương 38: Oa Oa chạy mau
Chương 39: Hôn ước đại tác chiến
Chương 40: Tổ thần côn ba người
Chương 41: Nhân duyên kiếp trước
Chương 42: Cô gái ba không
Chương 43: Mua nhà
Chương 44: Vương Đại Hải thuần khiết
Chương 45: Tinh thần chuyên nghiệp
Chương 46: Hỗn loạn đồn công an
Chương 47: Cái gọi là AV
Chương 48: Giới thiệu công việc
Chương 49: Con tin vô đối nhất trong lịch sử
Chương 50: Oắn tù tỳ
Chương 51: Thanh Minh Thượng Hà Đồ
Chương 52: Nhất kiến chung tình (Vừa thấy đã yêu)
Chương 53: Tiếng Anh của ca 'pờ rồ' lắm
Chương 54: Hóa ra cô ở đây à?
Chương 55: Bá vương khí
Chương 56: Học Yoga
Chương 57: Động phòng đại thảo luận
Chương 58: Ngân hàng là cái gì?
Chương 59: Bạch Cốt Tinh?
Chương 60: Tiểu Quan Quan tìm huynh đệ
Chương 61: Tôi bán JAV
Chương 62: Loạn xà ngầu!
Chương 63: Chỉ có một chiêu này

https://thuviensach.vn

Chương 64: Người đại diện của Quan Công
Chương 65: Tề nhân chi phúc trong truyền thuyết
Chương 66: Tội phạm xui xẻo
Chương 67: Nghệ thuật ăn cướp
Chương 68: Cởi hết!
Chương 69: Lấy em làm vợ?
Chương 70: Vấn đáp lịch sử
Chương 71: Kinh kịch song hiệp
Chương 72: Pháp bảo của Oa Oa
Chương 73: Cứu viện kỳ quái
Chương 74: Thiếp tới cứu chàng đây
Chương 75: Bắn pháo hoa
Chương 76: Tôi không có bằng lái
Chương 77: Ai uy hiếp ai
Chương 78: Chuyên gia phá bom
Chương 79: Cô là ai?
Chương 80: Nổi tiếng quá cũng buồn
Chương 81: Phòng lang khí
Chương 82: Giao cơm cho đoàn phim
Chương 83: Mắt chó nhìn người
Chương 84: Đóng thế
Chương 85: Thầy pháp không chuyên
Chương 86: Trời phạt, sét đánh?
Chương 87: Thú Huyết Phi Đằng và Vô Hạn Khủng Bố
Chương 88: Người đến từ viện bảo tàng
Chương 89: Chu Vũ là một hình lập phương
Chương 90: Bóng đá Trung Quốc thật vĩ đại
Chương 91: Thời kỳ ở chung
Chương 92: Bao nhiêu lần ‘chém’ thì bằng ấy phát gạch
Chương 93: Tôi xem bói rất linh nghiệm
Chương 94: Sư phụ ta đến
Chương 95: Đào hoa kiếp

https://thuviensach.vn

Chương 96: Cắn nuốt đất trời
Chương 97: Oa Oa là một fan truyện võ hiệp
Chương 98: Một ly mười vạn
Chương 99: Ngàn ly không say
Chương 100: Bối ảnh cùng bối cảnh*
Chương 101: Tỉnh rượu
Chương 102: Lão đại, anh biết phân thân hả?
Chương 103: Say rượu gây rối là không đúng
Chương 104: Thắng thắn thật thà thường thua thiệt
Chương 105: Solo hay hội đồng
Chương 106: Trời giáng Huân Nhi
Chương 107: Đóng vai phụ?
Chương 108: Được phụ nữ ủng hộ sẽ có cả thiên hạ
Chương 109: Thả lỏng chứ không phải nhũn ra
Chương 110: Hiến thân vì nghệ thuật
Chương 111: Thần tiên không dễ chọc
Chương 112: Khúc dạo đầu tại liên hoan phim
Chương 113: Nhân phẩm tốt mọi chuyện đều tốt
Chương 114: Đây không phải là kỹ xảo điện ảnh
Chương 115: Ai tính kế ai?
Chương 116: Tin đồn về Chu Vũ
Chương 117: Rốt cục được cướp ngân hàng rồi
Chương 118: Bi kịch giữa ban ngày
Chương 119: Phụ nữ cần biết giả ngu mới đáng yêu?
Chương 120: Gặp nhau trong quán nhỏ
Chương 121: Tôi muốn cưỡi nó đi
Chương 122: Nghỉ mát tại cấm khu
Chương 123: Muốn cái gì có cái đó
Chương 124: Huân Nhi tìm ba ba
Chương 125: Đánh người không phạm pháp
Chương 126: Thiên Mã Lưu Tinh Quyền*
Chương 127: Con mắt của ca rất chuẩn

https://thuviensach.vn

Chương 128: Nặc Nặc thật không dễ dàng
Chương 129: Vấn đáp
Chương 130: Ngươi có bản lĩnh thì ăn cô ấy đi
Chương 131: Đại loạn đấu
Chương 132: Xa Xa tiến hóa
Chương 133: Mau đến mà hóng biến
Chương 134: Thi đấu nghệ thuật ẩm thực
Chương 135: Trai hay gái?
Chương 136: Giả thần giả quỷ
Chương 137: Thiên Cẩu không phải là cẩu
Chương 138: Đừng nghĩ xích lô không phải là xe
Chương 139: Cướp sạch sẽ
Chương 140: Oa Oa là fan cuồng
Chương 141: Nghệ thuật đại sư
Chương 142: Lý do muốn trở thành đầu bếp
Chương 143: Thần bếp fake
Chương 144: Năm người tổ thái đao
Chương 145: Mỉm cười
Chương 146: Không có nát nhất, chỉ có nát hơn
Chương 147: Vung tiền như rác
Chương 148: Đầu bếp học cấp tốc
Chương 149: Trí nhớ siêu phàm
Chương 150: Tiêu hóa sau khi ăn xong
Chương 151: Trận chung kết
Chương 152: Trước trận phản chiến
Chương 153: Cẩn thận phòng thay đồ
Chương 154: Mượn vệ tinh
Chương 155: Tác dụng của nồi cơm điện
Chương 156: Thói quen ăn uống rất quan trọng
Chương 157: Hình thái thứ hai của Nặc Nặc
Chương 158: Huân Nhi đến từ tương lai
Chương 159: Mảnh ngọc vỡ cuối cùng

https://thuviensach.vn

Chương 160: Du hành thời không
Chương 161: Xuyên việt khó tin
Chương 162: Mạo danh thay thế
Chương 163: Chiếm núi xưng vương
Chương 164: Kim Cô Bổng khủng bố
Chương 165: Loli hung mãnh
Chương 166: Xin lỗi
Chương 167: Hoàng Bào Quái
Chương 168: Bóc hoàng bảng
Chương 169: Sở mai mối hôn nhân Đại Đường
Chương 170: Tái hiện một đời
Chương 171: Tương phùng nhất tiếu mẫn ân cừu
Chương 172: Kỳ quái tương phùng
Chương 173: Đây mới là át chủ bài
Chương 174: Con bài chưa lật
Chương 175: Đoạn kết!

Mở đầu

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU
Tác Giả: Thủy Thiện

Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

Giới Thiệu

Truyện thuộc thể loại đô thị hài hước thuần túy, nên sẽ không có nhiều pha đấu sức đấu trí... Theo lối đọc để giải trí đúng nghĩa, nó như một cuốn truyện cười, nay buồn đọc để cười thật vui, mai quên bẵng đi rồi vài ngày sau đọc lại vẫn còn có thể bật cười lên thích thú.

https://thuviensach.vn

Nội dung truyện: nhân vật chính tên là Trần Mặc, là một người bình thường gặp đầy ngoài xã hội, đột nhiên có được vài khả năng đặc biệt và từ đó luôn gặp xui xẻo với "năng lực" của mình. Hắn có 4 con pet là 4 loại đồ điện: Oa Oa (nồi cơm), Nặc Nặc (di động), Bản Bản (Laptop), Xa Xa (xe điện), mỗi con đều có 1 tính cách biến thái riêng tận lực phá rối sau lưng hắn. Vì thế mỗi ngày của Trần Mặc sẽ dở khóc dở cười thế nào đây??

Trích lời Trần Mặc:

- Ca nhặt được một tiểu loli, con bé rất nhiệt tình trảm yêu trừ ma, lại rất thích ăn kem, nhưng thích nhất vẫn là dùng loạn bùa chú.

- Ca có một vị hôn thê người Hy Lạp, nàng đang "tranh giành tình nhân" với bà chủ của ca, vấn đề là các nàng chỉ tức giận quá độ sẽ biến thân....

- Ca có bầy yêu quái sủng vật, nồi cơm điện ưa thích cướp ngân hàng, Laptop mê làm hacker, điện thoại biết bắt chước thanh âm của ca tán gái, về phần cái xe điện kia — haiz, nó đang cố gắng tu hành, tranh thủ sớm ngày tiến hóa thành Cadillac!

Các chủ đề khác cùng chuyên mục này: Mãng Hoang Kỷ - TG: Ngã Cật Tây Hồng Thị - Q19 C54 [Tận thế] Cực hạn khủng cụ - vô hạn sợ hãi T/G: Bỉ Ngạn Hoa Sát [Tiên Hiệp] Bách Luyện Thành Tiên Phần 2 Tuyệt Thế Đường Môn - TG: Đường Gia Tam Thiếu - C207 - Nguồn: 4vn.eu [Linh Dị-Thám Hiểm] Tàn Bào (update) - Tác giả: Phong Ngự Cửu Thu [Đô Thị - Sắc Hiệp] Đô Thị Tà Tu - Tác giả: Lưu Manh Điên Cuồng-Nguồn:4vn.eu(Update) [Phiêu Lưu - Cướp Biển] Hải Yêu - TG: Phạn Tạp - Nguồn: 4vn.eu [Đô thị] Tỷ phu vinh dự - TG: Tiểu Bạch [Lịch sử-Xuyên không] Cực Phẩm Hôn Quân - TG: Thiên Thiên Vi Nhất Tiếu [Sắc Hiệp]Hoàn Khố Đệ Tử - Tác giả: Hắc Oa [Tiên Hiệp] Đạo - Tác giả: Thực

https://thuviensach.vn

Đường Bao Tử - New: Q4 C116 - Nguồn: 4vn.eu [Đô thị-Võng du] - Siêu Cấp Máy Tính - Phong Cuồng [Võ hiệp] Mật Thám Phong Vân - Thần Long [Huyền huyễn] Tội Ác Chi Thành - TG: Yên Vũ Giang Nam (update) - Nguồn: 4vn.eu [Địa ngục lưu] Rạp Chiếu Phim Địa Ngục-TG: Hắc Sắc Hỏa Chủng (update)-Nguồn 4vn Chiến Thần Biến - TG: Tiểu Đao Phong Lợi - Chương 44 - Nguồn 4vn.eu [Dị Giới- Huyền Huyễn] Ngạo Thiên Cuồng Tôn - T/g: Ô Sơn Vân Vũ [Đô Thị] Nghịch Lân - T/g: Liễu Hạ Huy [Tiên Hiệp] Tiên Qua Hành - TG: Lịch Thập Tam - Q2C9 - Nguồn: 4vn.eu [Tân võ hiệp] Anh Hùng Chí - Tác Giả: Tôn Hiểu - Quyển IX - Chương 4 - Nguồn: 4vn.eu Trường Sinh Giới - Tác giả: Thần Đông (update) - Nguồn: 4vn.eu [Sắc Hiệp] 108 Thiếu Nữ Lương Sơn - TG: Tha Khốc Đích Tượng Băng - Chương 204 Siêu Cấp Hệ Thống - New: Chương 110 TG: Phong Điên Cuồng Tiếu Cường [Khoa huyễn] - Bóng tối và Ánh sáng - Tác giả Angelz [Tiên Hiệp] Nhân Đạo Kỷ Nguyên - T/G: Thân Vẫn Chỉ Tiêm. - New Chương 14 [Khoa Huyễn] Cơ Động Phong Bạo - New: Chương 364 [Dị Giới] Ma Giới Đích Nữ Tế - TG: Điểm Tinh Linh (update) - Nguồn 4vn.eu [Đô Thị] Lão Bà Của Ka Là Hoa Hậu Giảng Đường - TG: Tâm Tại Lưu Lãng (update) [Võng Du]Vô Địch Hắc Thương(update) - T/g: Biên Thành Lãng Tử - Nguồn:4vn.eu [Đô Thị] Bảo Tiêu Thần Cấp Của Nữ Tổng Giám Đốc - T/g: Mai Can Thái Thiêu Bính

Chương 1: Đồ điện phát điên

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 1: Đồ điện phát điên

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: Hana

https://thuviensach.vn

Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo

Một người thi thoảng làm ra chuyện xấu thì còn chấp nhận được, chỉ sợ nhất là loại cả đời đều làm chuyện xấu, đến chết cũng không hối cải...

Không hề nghi ngờ, Lôi Lão Hổ cùng Trần Tam Bình chính là người như vậy. Cho nên chẳng sợ vừa mới ra tù ba ngày, hai người bọn chúng lại ngứa ngáy chân tay, ngựa quen đường cũ "táy máy" vào một căn phòng trọ.

Mười phút trước, thanh niên thuê căn phòng này mới ra ngoài, cho nên gian nhà trọ này hiện cũng chỉ có hai gã đầu trộm đuôi cướp là người, còn có cái gì không phải người nữa không thì chưa biết được.

- Số 13 Phúc Phường Nhai?
Trước khi vào cửa, Trần Tam Bình theo bản năng nhìn biển số nhà, nhịn không được giật mình một cái:
- Đại ca, em nghe nói nơi này ngày xưa có yêu quái, hay là chúng ta kiếm chỗ khác thử đi?

- Chú mày mê tín vừa thôi! Giờ là thời khoa học kỹ thuật rồi!
Lôi Lão Hổ không thèm để ý, nhếch miệng có hai cái răng vàng to tướng nói:
- Ngậm cái mồm lại, hôm qua trên TV có câu gì ấy nhỉ, à là nguy hiểm cao mới có phần thưởng lớn, mày không dám làm thì cút!

Mặc kệ gã đàn em một đầu mê tín, Lôi Lão Hổ dễ dàng phá khóa cửa rồi cầm đèn pin lén lút chui vào trong.

Trần Tam Bình vẫn có chút không yên bất an, nhưng đến lúc "làm việc" thì hắn thừa chuyên nghiệp.

https://thuviensach.vn

Căn phòng này cũng không lớn, hai gã khoắng loạn một trận đã không còn chỗ nào sót, chỉ kém phần đào cả góc tường lên xem có giấu gì không.

Có điều chủ nhà này xem chừng kiết xác, tìm mãi cũng chỉ thấy đúng mấy trăm đồng trong ngăn kéo.

- Con mẹ nó, lão tử khinh bỉ loại quỷ nghèo này!
Mấy trăm đồng trong cái thời bão giá này làm được cái gì, cho nên Lôi Lão Hổ nhịn không được chửi ầm lên.

Trần Tam Bình coi như kiên nhẫn hơn, mò mẫm nửa ngày rốt cục thấy thêm một cái di động cũ nát, có điều sợ là ném ra đường cũng chẳng có ai thèm nhặt.

Lôi Lão Hổ mặt như đưa đám, chán nản nói:
- Khốn nạn, thằng chủ nhà còn rách hơn cả chúng ta, đến điện thoại cùng từ thời Napoleon cởi truồng.

Bỗng tiếng oán hận ồm ồm như vịt của hắn im bặt, bởi vì trong phòng ngủ tự dưng truyền tới tiếng gì đó lí nhí.

Hai gã nghi hoặc nhìn nhau, rón ra rón rén đi tới mép cửa phòng, thật cẩn thận đẩy hé ra... Không có gì cả, trong phòng hết thảy bình thường, hơn nữa âm thanh kỳ quái kia cũng biến mất.

Lôi Lão Hổ khẽ thở phào một cái, thuận tay dập mạnh cánh cửa:
- Không có gì, tao đoán là chuột thôi...

Lời còn chưa dứt, âm thanh lí nhí kia lại vang lên, hơn nữa lần này còn lớn hơn không ít. Lôi Lão Hổ ngẩn ra, mạnh mẽ đẩy cửa phòng, nhưng cũng chẳng thấy chẳng nghe gì lạ.

Trần Tam Bình bắt đầu thấy sợ, hắn quay đầu nhìn bốn phía tối tăm, nhịn không được nuốt nuốt nước miếng:

https://thuviensach.vn

- Đại ca, hay chúng ta chuồn thôi, nơi này lạ lạ sao ấy...

"Tách" một tiếng, một chiếc đèn đột nhiên tự động sáng lên, từ góc tường chiếu thẳng tới.

Lôi Lão Hổ cùng Trần Tam Bình lắp bắp kinh hãi, sợ tới mức thiếu chút nữa trực tiếp nhảy lên bám vào trần nhà. Có điều bọn hắn liền nhanh chóng an tâm lại — náo loạn cả nửa ngày dọa bọn hắn, không phải chỉ là một chiếc nồi cơm điện đặt ở góc tường thôi sao?

Lôi Lão Hổ xoa xoa ngực, luôn mồm gắt lên:
- Bà mẹ nó, tên khốn kiếp nào rỗi hơi như vậy, có thể lắp bóng đèn cho nồi cơm điện, thực là con mẹ nó rỗi hơi!

- Rỗi hơi?
Một giọng nói chói tai truyền đến, Lôi Lão Hổ lập tức ôm chầm lấy nhau, chỉ cảm thấy lông tóc đều dựng ngược lên.

Trong ánh mắt sợ hãi của bọn hắn, nồi cơm điện lại có thể từ từ nhảy tới, cái nắp còn đóng vào mở ra:

- Không có bóng đèn, ka nhìn đường kiểu gì? Nếu không phải sợ bị chặt chém ka còn muốn gọi thợ máy “độ” tiếp! Các chú biết không, hiện thợ máy đủ bựa nhân, vào tiệm thì xoen xoét cam đoan bảo hành sửa chữa, khi trả lại thì cố tình thay đổi linh kiện, thợ thợ cái “lồng”... Ơ này, chạy cái gì, ka còn chưa nói xong!

Tạm thời không đề cập tới nồi cơm điện lải nhải không dứt, Lôi Lão Hổ cùng Trần Tam Bình đã bị hù đến lông tơ dựng đứng, không đợi nồi cơm điện tiếp tục giáo dục tố chất thợ máy, hai người bọn hắn liền lập tức xoay người chạy trốn.

Có điều mắt thấy đã sắp thoát, một chiếc xe điện* cũ nát đã “u u” lăn bánh tiến vào, có trời mới biết làm thế nào nó bò lên được bậc thang:

https://thuviensach.vn

- Còn muốn chạy, không dễ dàng như vậy đâu! Nhớ năm đó lão Xa (xe) ta tung hoành, cho dù là Ferrari cũng đừng hòng trốn thoát, lại nhớ năm đó... Lại hồi xưa kia nữa...
(* xe 2 bánh chạy bằng điện)

Vì thế, tiếng thét chói tai vừa mới tới cửa miệng, lại bị hù giật mình mà nuốt ngược trở về.

Lôi Lão Hổ cùng Trần Tam Bình hoàn toàn muốn ngất rồi, có điều thứ làm bọn hắn muốn tè cả ra còn chưa hết — lại có tiếng lịch kịch vang đến, một chiếc laptop cũng tưng tưng nhảy ra, trên màn hình còn đang chiếu một bộ phim “thuần khiết” cho “trẻ em lớn tuổi” của Nhật Bản...

Nồi cơm điện “phì” một cái, bất đắc dĩ thở dài:
- Lại "sách", mày làm cái trò gì thế! Lần trước lão đại mang bạn gái về nhà, mày cũng bật cái này, sau đó...

- Kệ tao, ai bảo lão đại đặt tên folder AV (
Laptop giọng ngại ngùng nhảy đến soi gương, rồi hổ thẹn thay đổi video, lần này là một bộ phim trinh thám.

Nhìn thấy cảnh sát trong màn ảnh kia giơ súng chỉ vào chính mình, Trần Tam Bình chết ngất tại trận, ngay cả phản kháng tượng trưng cũng không có.

Lôi Lão Hổ há miệng to đến nhét đủ nắm tay, mắt trợn tròn muốn lọt cả ra ngoài, nhưng cuối cùng vẫn liều rút dao găm vọt về cái xe điện chặn đường...

- Hô~!
Sau lưng bỗng truyền đến lực hút thật mạnh, lập tức khiến hắn ngã ngửa trên mặt đất, dao găm thì trực tiếp bay tới nồi cơm điện.

https://thuviensach.vn

Nồi cơm điện ra chiều hớn hở mở nắp đớp lấy, rồi làm bộ trâu bò quát:

- Lấc lấc láo láo, thích chơi đùa với huynh đệ chúng ta hả? Tiểu tử, hai người các ngươi thuộc bang phái nào, làm chức gì, lão đại là ai... Con bà nó, không hiểu quy củ là cái gì à, nộp tất cả đồ trên người ra đây, sau đó quay mặt úp vào tường!

Nghe giọng điệu, phải tưởng nồi cơm điện này đã lăn lộn mấy chục năm trong hắc đạo, mở miệng toàn từ chuyên môn.

Lôi Lão Hổ khóc không ra nước mắt, cái này là đạo lý gì đây, thật vất vả đi ăn trộm, phút cuối lại thành ra bị dọa cướp ngược lại.

Nhưng mà không đợi hắn kịp phản ứng, ba loại đồ điện đã hung tợn bức tới, laptop là trực tiếp đổi sang chiếu "Thiên Hạ Vô Tặc"*, cảnh Cát Ưu đang khinh thường thở dài:
- Ăn cướp kiểu các chú nhìn rầu quá mà, một tí kỹ thuật cũng không có...
(*tên phim, google tự search :)))

Tuy rằng rất muốn biện giải mình là trộm không cướp, nhưng sợ nói cũng vô ích, Lôi Lão Hổ là thực biết điều lấy ví ra.

Nồi cơm điện mở ra cái nắp, trước tiên đem ví hút vào, lúc này mới thoả mãn than thở nói:
- Con mẹ nó, có mỗi 132 đồng, ra ngoài mà đem mấy cọng lông thế này à... Còn trơ mắt ra đấy, cởi nốt quần áo ra, quần lót cùng bít tất thì thôi!

- Ặc...
Lôi Lão Hổ khóc không ra nước mắt, có điều hắn có khóc ra thì vẫn phải cởi.

Mấy phút sau, nhìn gã đạo trích gần như "truồng cời", nồi cơm điện rốt cục gật gật đầu, vừa lòng nói:

https://thuviensach.vn

- Coi như chú biết điều! Vậy đi, nếu chú muốn đi, có thể đề xuất. Thông thường khi lão đại không ở nhà, chúng ta sẽ xét duyệt vòng một, sau đó giao cho Nặc Nặc làm thẩm tra quyết định!

- Ai là Nặc Nặc?
Lôi Lão Hổ ngẩn ra, nhịn không được mở miệng hỏi.

Cơ hồ cùng lúc, một tiếng chuông thanh thúy vang lên, ngay sau đó một chiếc di động cũ nát nhảy ra, thuận tiện còn lóe màn hình tạo dáng:

- Ka là Nặc Nặc, Nặc Nặc chính là ka! Vốn ka thứ hai đến thứ tư chỉ tiếp điện thoại của "máy bay", thứ năm đến thứ bảy chỉ tiếp loli, còn chủ nhật... Vốn là nghỉ ngơi, nhưng thấy chú có thành ý, miễn cưỡng tiếp vài câu cũng được!

Lôi Lão Hổ rốt cục hoàn toàn điên rồi, cái đệch gì thế này? Một cái nồi cơm điện giống như ăn cướp, một cái xe điện cũ thích giảng chuyện xưa, một chiếc laptop mặt dày, còn thêm một cái di động nát dâm tặc, lại lão đại là ai nữa chứ...

Giống như là biết nghi vấn của hắn, bốn loại đồ điện cùng lúc cất tiếng:
- Bọn ka không phải quái vật! Bọn ka là tứ đại cao thủ trong sáng thuần khiết, có tiềm lực nổi tiếng Phúc Phường Nhai!

- Chết mất, còn đòi Đông Tà Tây Độc Nam Đế Bắc Cái!
Lôi Lão Hổ não sắp hỏng đến nơi, nhịn không được thầm than thở vài câu.

Nồi cơm điện quét mắt nhìn hắn một cái, cười tủm tỉm nói:
- Đương nhiên, danh hiệu này rất dài, cho nên chú có thể gọi bọn anh là Phúc Phường Nhai tứ đại cát tường, viết tắt là nhóm “F4”!

Tuy rằng đã muốn gục, nhưng nghe được danh hiệu kia, Lôi Lão Hổ rất muốn đứng lên gục lại một lần nữa.

https://thuviensach.vn

Nhìn bốn con yêu quái đang dương dương tự đắc chung quanh, gần mất một phần ba giây, Lôi Lão Hổ liền quyết định làm kế thứ 36 nổi tiếng... Chuồn!

"Tít tít~"
Ngay lúc này bỗng nhiên di động nhấp nháy sáng rồi đụng vào Lao Lỗi Hổ, khiến hắn tức thời cảm thấy một luồng điện giật mạnh vào cơ thể, lập tức hôn mê.

Xe điện chậm rãi tới gần, phần chắn bùn đằng trước hơi cong lên giống như đang làm điệu bộ cười nhếch mép:
- Đã nói rồi mà, người trẻ tuổi làm việc không chịu suy nghĩ gì cả. Nhớ năm đó lão Xa ta...

- Cứu mạng!
Tiếng kêu thảm thiết vang vọng, Trần Tam Bình rốt cục kịp thời tỉnh lại, không ngừng la hét:
- Cảnh sát! Cảnh sát đâu! Nhà ngày có yêu quái, cảnh sát chết hết đâu rồi, cứuuuu!

Nhờ phúc của hắn, toàn bộ khu đất lập tức ồn ã! Nhờ ngọn đèn của nồi cơm điện, Trần Tam Bình lấy được chút dũng khí từ đâu lao đầu ra cửa.

Bốn đồ điện yêu quái đưa mắt nhìn nhau, cũng không thứ nào tiến tới ngăn cản, thậm chí laptop còn run bần bật lên, phát ra một câu đủ "ngây thơ":
- Có yêu quái sao? Sao ka không phát hiện...

Chương 2: Bốn sủng vật

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

https://thuviensach.vn

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 2: Bốn sủng vật

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: Hana
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo

Tuy giờ đã là nửa đêm, nhưng Trần Tam Bình kêu la to như vậy cũng đã đánh thức toàn bộ dân quanh đó.

Trong chốc lát, mười mấy người quần áo xộc xệch lao tới, Trần Tam Bình đã sớm sợ tới mức hai chân như nhũn ra, quả thực chỉ muốn lao đến ôm lấy người sống thân yêu.

Mà mấy người dân xung quanh cũng chẳng biết chuyện gì, thấy hắn quýnh lên nói loạn thì cũng như hắn muốn mà gọi 113. Mấy phút sau, một tuần cảnh cao lớn vội vàng chạy xe tới.

Trần Tam Bình nhất thời như gặp được Thượng Đế, lệ nóng đầy mặt lao tới muốn ôm lấy người phía trước:
- Đồng chí cảnh sát, các ngài đã tới, trong phòng này có yêu quái!

- Có yêu quái?
Hơi hơi nhíu mày, tuần cảnh nghiêng người tránh cái ôm của Trần Tam Bình, thuận tay đẩy nghi phạm đáng ngờ này lên xe.

Không đợi hắn hỏi chuyện gì xảy ra, bà chủ nhà béo múp đã mở miệng:
- Đồng chí cảnh sát, đừng nghe người này nói bậy bạ! Tôi thuê nhà ở đây đã mười mấy năm, chưa từng nghe nói có chuyện ma quái, mọi người ở đây

https://thuviensach.vn

cũng đều biết!

Đây là lời nói thật, những người khác cũng sôi nổi gật đầu, chỉ kém vỗ ngực thề.

- Thật sự có yêu quái mà!
Trần Tam Bình muốn khóc lắm rồi, cũng bất chấp hết thảy tiết lộ thân phận, trực tiếp hét lên:
- Tôi cùng đại ca mới lẻn được vào thì gặp ngay một cái nồi cơm điện, còn di động, laptop... Còn cả cái xe điện luôn mồm nói mình nhanh hơn Ferrari!

- WTH? Cho dù bệnh viện Trâu Quỳ cũng chưa có kẻ nào điên như vậy.
Tuần cảnh buồn bực nghĩ, nhìn cái xe điện dựng gần cửa sổ kia, nghĩ thầm thứ này có thể chạy vượt Ferrari mới lạ.

Có điều không thể đứng không, tuần cảnh cân nhắc chốc lát rồi quay đầu hỏi chủ nhà trọ:
- Bác là chủ cho thuê nhà phải không? Khách thuê nhà này đâu rồi nhỉ, chúng ta cứ thế xông vào sợ không tiện!

- À, đồng chí hỏi Trần Mặc sao, cậu ta mới ra ngoài... Ơ, nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến!
Chủ nhà đang gãi gãi đầu thì nhìn thấy bóng người đằng xa đi lại.

Dưới ngọn đèn mờ mờ, một thanh niên tay xách túi đồ ăn khuya tiến vào. Sơ mi trắng quần bò, bên ngoài khoác áo lông cừu vàng nhạt, mắt đeo kính gọng vàng khiến cả người trông có vẻ tao nhã nhưng khóe miệng lại hơi cong lên cảm tưởng như đang châm chọc, vẻ mặt cũng có vẻ mệt mỏi lạnh nhạt.

Trên thực tế, thanh niên kia thấy quanh cửa có nhiều người như thế cũng ngẩn ra, bất quá lập tức đã bình tĩnh lại, giống như hắn vốn là cái gì cũng không quan tâm.

https://thuviensach.vn

Rất dễ thấy, thanh niên tên là "Trần Mặc" này sống không tồi, bởi mọi người sau khi thấy hắn ai cũng nhiệt tình tiếp đón. Tuần cảnh nhìn nhìn đánh giá vài lần, mặt cũng dịu xuống, giống như có được cảm tình.

Ngay sau đó, Trần Mặc biết rõ chuyện gì xảy ra, chợt nhặt một cành cây dưới đất thuận tay đưa cho Trần Tam Bình:
- Này, hay là anh gõ thử lên đầu một cái đi, có lẽ đầu óc bình thường lại không chừng...

Cái gì gọi là thâm nho, chắc cũng cỡ thế này. Mọi người lập tức cười vang, Trần Tam Bình thì đỏ bừng cả khuôn mặt.

Tuần cảnh hơi hơi nhíu mày, nghiêm mặt nói:
- Cậu Trần, thật ra tôi cũng không tin chuyện ma quỷ! Nhưng vì an toàn của cậu có khi chúng ta vẫn nên cùng tiến vào, dù sao cũng vẫn còn một tên trộm trong phòng cậu.

Trần Mặc chút nào không dị nghị gật đầu, đi trước bước vào, mọi người cũng theo sát đằng sau, chỉ thấy mấy thứ di động laptop... đều im lìm đúng chỗ, nhìn thế nào cũng chẳng có vẻ gì là yêu quái cả.

Thừa dịp tuần cảnh đánh thức Lôi Lão Hổ đang hôn mê, Trần Mặc cầm lấy di động.

Nhìn hai tên trộm thần tình kinh hoàng, hắn nhún vai, tay nghịch chiếc di động nói:
- Có yêu quái sao? Di động này của tôi tuy cổ nhưng cũng không đến nỗi thành tinh chứ.

Nghe thấy lời của hắn, mấy người bên ngoài lại cười rộ lên, tuần cảnh cũng không nhịn khẽ phì một tiếng. Việc tới nước này, cũng không cần phải mời pháp sư tới làm phép, mọi người lập tức áp tải hai tên trộm ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Trần Tam Bình hiển nhiên còn chưa từ bỏ ý định, lớn tiếng nói với Trần Mặc:
- Mấy thứ kia là yêu quái thật đấy, mày không tin tao nhất định sẽ hối hận... Ái!

Ngứa mắt, tuần cảnh trực tiếp tặng hắn một cước, lập tức làm hai gia hỏa xui xẻo câm miệng rồi dẫn đi. Một lúc sau, hàng xóm xung quanh cũng hết chuyện để hóng, ai về nhà nấy.

Trần Mặc lại cùng chủ nhà hàn huyên vài câu, lúc này mới mỉm cười đóng cửa lại. Chỉ là ngay sau đó, hắn tắt ngay nụ cười, khẽ ho khan nói:
- Tao nói bao nhiêu lần rồi, không được tùy tiện sử dụng yêu lực! Còn sợ chúng ta chưa đủ xui xẻo sao?

Theo sau lời hắn, mấy thứ đồ điện cũng phát tiếng hưởng ứng, ngay cả cái xe điện dựng cạnh cửa sổ cũng tự chạy lại gần.

- Đúng thế! Em cũng đã bảo chúng nó đừng làm loạn rôi mà!
Lảo đảo xoay một vòng, nồi cơm điện dùng thanh âm the thé phụ họa nói:
- Cũng tại Nặc Nặc hết lần này tới lần khác nói nhân sinh thật tịch mịch, phải tìm một ít kích thích... Đệch, Bản Bản, ngươi gõ ra chữ No, là phản đối ý của ka sao?
(*Nặc Nặc là cái di động, Bản Bản là laptop, Oa Oa là cái nồi cơm, xe là Xa Xa/lão Xa - tên chúng nó tự đặt)

Không đợi nó nói xong, di động đã trực tiếp nhảy tới, laptop biết điều mở video một trận đấu quyền anh, còn xe điện thì tự nhiên là ham hố cổ động. Chỉ lát sau, bốn con yêu quái quái đản đã loạn thành một đoàn, hận không thể đẩy trách nhiệm cho đứa kia.

- Chúng mày cứ tiếp tục đi, tao ngủ, ngày mai còn phải đi đưa đồ ăn.
Trần Mặc bó tay nhìn chúng nó, rốt cục thở dài, thuận tay tắt đèn điện:
- Đúng rồi, lúc nãy có ai gọi điện tìm tao không?

https://thuviensach.vn

Mấy con yêu quái đang cãi nhau đồng thời câm mồm, liếc liếc lẫn nhau, sau đó rất ăn ý lắc đầu. Trần Mặc hồ nghi đảo mắt nhìn chúng nó, rồi cũng chỉ đành xoay người đi vào phòng ngủ.

Chờ hắn đóng cửa phòng, laptop lập tức gõ bàn phím, rất nhanh hợp lại ra một hàng chữ đậm:
- Nặc Nặc, mày xác định không nói cho lão đại sao? Nếu hắn biết được, không chừng sẽ tháo mày thành từng mảnh đấy!

- Đừng điên! Nếu nói cho hắn biết ka còn bị tháo nhanh hơn!
Nokia cục gạch chớp màn hình một cái, cũng vô thanh vô tức soạn lên mấy hàng chữ:
- Nói sau cùng cũng là vì tốt cho lão đại thôi mà... Đúng rồi, cái ví của thằng kia đâu, Oa Oa, không phải mày định độc chiếm đấy chứ!

Bị ba đồng bạn trợn mắt chăm chú nhìn, nồi cơm điện rốt cục bất đắc dĩ há nắ phun ví cùng quần áo ra. Thừa dịp ba cặn bã chia chiến lợi phẩm, nó nhanh nhảu nhảy lên bàn, lắc qua lắc lại bò ra cửa sổ.

- Oa Oa, không phải mày lại định đi...
Laptop thực hồ nghi nhìn lên, do dự nói:
- Hôm qua mấy bác gái trong tổ dân phố đều oán hận nói phơi đồ bên ngoài luôn bị mất đồ lót, hay là mày đổi sang trộm thứ khác đi?

- Nhiều lời! Cái này gọi là đam mê sưu tập, trộm cắp cái gì!
Cạch một tiếng, nồi cơm điện đã nhảy ra ngoài, biến mất trong màn đêm.

- Không có tiền đồ, các chú đừng học hắn, tốt xấu gì cũng phải có chí hướng rộng lớn tí chứ...
Xe điện rất khinh thường hừ lạnh một tiếng, phun ra một câu đủ ngưu:
- Uhm, không bằng chúng ta mấy ngày nữa đi cướp ngân hàng đi, ngay đầu phố có cái ngân hàng rất khá!

https://thuviensach.vn

Đề nghị này tức thì được hưởng ứng, ba con quái lập tức mặt mày hớn hở thảo luận, di động còn nhiệt huyết sôi trào liên tục nháy màn hình.

Trần Mặc đang ngồi sát phía sau cửa ăn bữa khuya, nghe hết mấy lời không nói được câu nào, chỉ biết đẩy đẩy cọng kính.

Buồn bực thở dài, hắn thuận tay rút điếu thuốc, rồi tự nhiên lại nghĩ gì đó mà vươn ngón tay kia ra, nhẹ nhàng chạm vào bao thuốc lá...

Đầu ngón tay lóe lên thanh mang (ánh sáng xanh), bao thuốc đột nhiên như có sinh mệnh, bắt đầu quay tròn trên bàn...

Thoạt nhìn, trạng thái của bao thuốc cùng bốn đồ điện ngoài kia rất giống nhau, như đột nhiên biến thành yêu quái. Có điều chỉ một lát, cùng với luồng sáng xanh yếu dần, bao thuốc cũng dừng xoay, khôi phục bình thường.

- Thật là kỳ quái, tới cùng là gã kia đã làm gì mình?
Giơ hai bàn tay lên trước mặt, Trần Mặc vẻ mặt kỳ quái, lại khe khẽ thở dài.

Chuyện nghi hoặc này đã kéo dài năm sáu năm, mà tất cả bắt đầu từ lão già quỷ dị kia....

Đó là một lần ra ngoài kiếm ăn, bị người tóm lấy hỏi mấy vấn đề kỳ lạ... Sau đó, Trần Mặc bị dụ nhìn ra phía sau thì bị lão già hỏi thăm đánh lén một chưởng cho bất tỉnh!

Mà sau khi tỉnh lại, hắn dần dần phát hiện năng lực kỳ lạ mới. Đơn giản mà nói, chỉ cần hắn không ngừng phát ra thanh mang, sẽ có thể làm cho bất kỳ vật nào dính phải sản sinh sinh mệnh, thậm chí trở thành tồn tại cùng loại với yêu quái.

https://thuviensach.vn

Nhưng có một điều chú ý là loại năng lực này tựa hồ chỉ dựa vào lượng thanh mang mà biến đổi, cho nên đại đa số đồ vật đều chỉ có sở hữu vài phút sinh mệnh, hơn nữa không hề có ý thức riêng.

Chỉ là đám Oa Oa xem như ngoại lệ, bởi vì sau khi Trần Mặc có năng lực, từng lấy chúng nó làm vật thử nghiệm suốt thời gian dài. Kết quả là bốn loại đồ điện này lại thật sự biến thành yêu quái có trí tuệ, mang đến cho hắn không ít phiền toái.

Đúng vậy! Là phiền phức hàng thật giá thật, ví dụ như thường khi Oa Oa trộm một đống áo lót về, hắn lại phải đảm nhận công tác "chùi ass" cho sạch.

Về phần Bản Bản, hai năm trước dám xông vào hệ thống mạng quân sự của Hoa Kỳ, suýt nữa khiến mấy quả hạt nhân nhắm thẳng Nga mà bắn... Trần Mặc từ đó chỉ tay lên trời mà thề, trừ phi có tình huống đặc biệt, nếu không đánh chết hắn cũng không tạo thêm con yêu quái nào nữa!

Rõ ràng, loại năng lực này nếu rơi xuống người hắn, không phải biến thành siêu nhân chính là biến thành ác ma. Trần Mặc khi mới có năng lực này cũng từng thử không ít trò ma lanh, ví như dùng năng lực hacker của Bản Bản vì mình mà kiếm tí sinh hoạt phí...

Kết quả hai ngày sau đó, trong lúc tản bộ hắn ngoài ý muốn ngã xuống cống, tẩy mùi cùng dưỡng thương ba tháng. Lại qua thêm vài lần tương tự, Trần Mặc rốt cuộc hiểu rõ một sự thật — nếu như mình sử dụng loại năng lực này, nhất định sẽ gặp xui xẻo đi kèm.

Không chỉ có như thế, bởi vì yêu lực của đám Oa Oa coi như đến từ thanh mang, cho nên một khi chúng nó sử dụng yêu lực làm loạn thì Trần Mặc cũng sẽ lập tức chịu ảnh hưởng. Từ ý nghĩa này mà nói, đám Oa Oa có thể coi là phân thân của hắn, bởi yêu lực cùng thanh mang không thể rời nhau.

https://thuviensach.vn

Cho nên, càng thêm cẩn thận, hắn không chỉ phải ước thúc chính mình, mà còn phải trông chừng đám Oa Oa, chẳng khác gì là nam bảo mẫu trong nhà trẻ mà.

Nói tóm lại, Bàn Tay Vàng mặc dù tốt, nhưng tác dụng phụ cũng rất lớn, có lẽ nhân loại vốn không thích hợp sử dụng loại siêu năng lực này. Cảm khái một hồi, Trần Mặc cũng chỉ có thể buông tha ý niệm phất lên sau một đêm trong đầu, thành thành thật thật sống cuộc sống bình thường.

Có điều trong lòng hắn luôn vì thế mà rất không thoải mái, mặc dù nói mình không có dã tâm trở thành tỷ phú giàu nhất thế giới, nhưng cho dù là tiểu thị dân thì cũng có giấc mộng mua nhà mua xe, nhất là nếu không phải bị số phận đen đủi quấy nhiễu, có lẽ hiện cũng đã có thể...

- Uhm, chuyện này tới cùng là sao?
Có chút buồn bực xoa huyệt Thái Dương, Trần Mặc thuận tay dập tàn thuốc, mang theo buồn bực đi vào giấc ngủ.

Mà bên ngoài phòng ngủ, Nặc Nặc đang tùy tiện bấm bừa một dãy số, sau đó bắt chước giọng nói của thanh niên chủ nhà:
- Đêm dài đằng đẵng, không sao ngủ nổi... Vị tiểu thư này, có hứng thú cùng bàn một chút lý tưởng nhân sinh?

Chương 3: Xa thần trong truyền thuyết

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 3: Xa thần trong truyền thuyết

https://thuviensach.vn

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: Hana
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo

Thật lâu thật lâu trước kia... Chém đấy, kỳ thật mới năm sáu năm trước, sinh viên tốt nghiệp hệ Trung Văn Trần mặc cũng giống như chúng bạn, ngơ ngơ ngáo ngáo mà tiến vào xã hội.

Trải qua nhiều lần trắc trở, hắn quyết định ngồi ê mông hơn 20 tiếng trên xe lửa đi tới một huyện thành nhỏ phương Nam thử thời vận, sau đó được bà chủ Diệp Dung thu nhận và giúp đỡ, thành một gã rất có tiền đồ... Uhm, là phục vụ tiệm cơm.

Lại nói tiếp, quá trình này như một chuyện hài, thế cho nên dù đến mãi sau này nhớ lại Trần Mặc vẫn không khỏi cười khổ. Trên thực tế, mọi chuyện phát sinh từ việc hắn bởi vì thức đêm đi tàu quá mệt mỏi, cho nên tiến vào chợ việc làm tìm một chỗ trống ngủ gà ngủ gật...

Nửa giờ sau, vị mỹ nữ ngồi kế bên rốt cục nhìn không được, lay lay hắn nói:
- Nghe này, anh đến tìm việc sao? Anh muốn làm nghề gì?

- Gì cũng được!
Trần Mặc mắt nhắm mắt mở mê mê tỉnh tỉnh, chưa hiểu chuyện gì, theo bản năng đáp.

Lại trả lời thêm mấy vấn đề lặt vặt, mỹ nữ tự xưng là Diệp Dung liền gật gật đầu, thuận tay đưa danh thiếp cho hắn:
- Được rồi! Nếu đã như vậy thì anh đến tiệm của tôi làm công đi, mỗi tháng được một ngàn năm trăm đồng, mỗi tuần nghỉ một ngày.

https://thuviensach.vn

Chỉ như vậy được nhận, Trần Mặc còn hoài nghi mình gặp trúng "mẹ mìn", như vừa nghe mức lương một ngàn năm trăm đồng, hắn như bị ma xui quỷ khiến theo chân Diệp Dung đến tiệm cơm rồi lập tức đáp ứng.
(1500 NDT xấp xỉ 5 triệu 2 tiền Việt)

Còn về lý do tuyển người, Diệp Dung lại giải thích như vậy:
- Rất đơn giản, tiệm cơm của tôi trừ đầu bếp thì nhân viên đều là con gái, cho nên định tuyển thêm nữ đến công tác.

- Khoan, chẳng lẽ tôi là con gái chắc?
Bị những lời này đả kích đến, Trần Mặc phẫn nộ kháng nghị.

Diệp Dung cười híp mắt gật đầu, rất vô sỉ huơ huơ hai tay nói:
- Cũng chẳng có biện pháp, ai bảo hôm nay tôi không gặp được cô gái nào? Hơn nữa tôi cũng đã quan sát anh cả nửa ngày rồi!

- Đến nhận lời mời cũng không có tinh thần, chứng tỏ anh yếu sinh lý; thấy mỹ nữ như tôi mà vẫn ngủ gà ngủ gật được, chứng tỏ anh không háo sắc, hơn nữa bộ dạng anh cũng không ăn thua... Tóm lại là người như anh không đáng lo, nhận anh làm việc cũng chẳng khác gì nhận nữ. (

- Sax...
Trần Mặc giờ mới phát hiện, hóa ra ngủ không đủ giấc tác hại lớn như vậy.

Có điều trừ chút tự tôn bị tổn thương, kỳ thật công việc này cũng không tồi, mỗi tháng một ngàn năm trăm đồng coi như là trung lưu trong cái huyện thành nhỏ này, huống chi trong tiệm còn có nhiều mỹ nữ bổ mắt như vậy.

Cho nên sau mấy tháng thử việc, Trần Mặc lại dần dần yêu thích công tác này. Tuy hắn vẫn thường xuyên lấy cớ muốn đổi đến nơi khác làm việc để uy hiếp Diệp Dung tăng lương, nhưng cho đến nay cũng đã làm năm sáu năm, hơn nữa nhìn tình hình chắc sẽ còn tiếp tục.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều nói đi thì nói lại, kỳ thật làm việc cùng một đội phụ nữ cũng có chỗ không quá tốt. Nói ví dụ, nếu có khách gọi điện đặt mang cơm tới, như vậy nhiệm vụ vinh quang đó nhất định rơi trên người hắn.

Còn lý do tại sao, khi hắn phản kháng bà chủ Diệp Dung chỉ tỉnh bơ, nhàn nhã nghiêng người trên salon sơn móng tay:
- Không anh thì ai làm? Chẳng lẽ anh nhẫn tâm để đám mỹ nữ bọn tôi đội mưa gió đi đưa đồ ăn, không kể còn có thể bị đen da nữa chứ!

- Đúng, tôi nhẫn tâm đấy. Vô cùng nhẫn tâm là đằng khác!
Oán hận thì oán hận, Trần Mặc cuối cũng vẫn bị đánh bại, hậm hực xách theo hai cặp lồng đựng cơm đi ra cửa.

Hai khách đặt cơm nghe nói là ngưỡng mộ nhan sắc Diệp Dung cho nên mới đặc ý muốn ủng hộ. Có điều bọn hắn là ủng hộ, còn Trần Mặc lại là phơi mặt ra đường suốt nửa giờ trong cái nắng chói chang.

Còn may là hắn chỉ cần ngồi im trên xe, còn chân chính phụ trách chân xe ôm là cái xe điện luôn thích hồi tưởng.

- Haiz, đây không phải là cuộc sống của ka, nhớ năm đó....
Veo veo chạy trên đường cái, Xa Xa lại bắt đầu nhớ chuyện cũ.

- Thôi đi, nhớ năm đó mày chỉ là một chiếc xe đạp nát, tu luyện lâu như vậy mới biến thành xe điện!
Đáng tiếc lần này trang bức không thành công. Oa Oa chễm chệ trên yên sau lập tức giội nước lạnh:
- Ka dám đánh cuộc, mấy năm nữa giỏi lắm mày chỉ lên được thành Lada* là hết cỡ!
(* 1 loại ô tô của Nga, 3 trong 1: dáng ô tô, giá xe máy, uống xăng ngang máy bay

Lại nói tiếp, bốn cặn bã này đều có giấc mộng của mình, hơn nữa nghe nói đều rất nỗ lực to luyện.

https://thuviensach.vn

Giấc mộng của Xa Xa là tiến hóa thành Cadillac, Nặc Nặc thì mộng thành Vertu, Bản Bản lại mơ một ngày kia hóa Vaio, còn về Oa Oa... Coi như như biến thành lò vi sóng cũng không đáng nói, cho nên nó muốn trở thành đạo tặc cấp thế giới, tốt nhất là loại bị hình cảnh quốc tế truy nã.

Có điều lấy yêu lực gà mờ của chúng nó, sợ là tết Công Gô cũng không thành sự thực. Đã thế Trần Mặc còn ác độc phán:
- Tao tin tưởng nghị lực phi thường của bọn mày, nhưng tao cũng tin chắc Trái Đất không tồn tại lâu đến thế!

Lời này mới phun ra sáng nay, cho nên Bản Bản cùng Nặc Nặc lập tức lấy danh nghĩa tự tôn bị tổn thương bãi công, chỉ có Xa Xa cùng Oa Oa miễn cưỡng cùng làm việc.
(3 thứ kia không nói, còn nồi cơm nó mang theo làm gì nhể o_0)

Một người hai yêu trên đường rì rì lắc lư, không lâu sau đi tới một ngã tư. Đại khái là bởi vì bọn họ thực quá chậm, nên chiếc xe thể thao phía sau bấm còi inh ỏi muốn vượt.

Một gã đầu bóng lưỡng rất có khí chất lưu manh còn nhô đầu ra, lớn tiếng hét lên:
- Anh bạn, anh bò 15 km/giờ thì sang bên người đi bộ nhường đường đi, bọn tôi còn muốn đua xe!

- Anh nói sai rồi, tôi đi còn chưa đến 10km/giờ!
Trần Mặc thuận tay tháo mũ bảo hiểm, cười cười đáp trả thanh niên đầu trọc.

Chỉ là còn chưa đợi hắn kêu Xa Xa nhường đường, chợt nghe từ đằng sau vang đến tiếng còi xe inh ỏi. Một chiếc Jaguar giống như nổi điên lao đến, xẹt sát qua, thiếu chút nữa quyệt phải Trần Mặc cùng Xa Xa.

https://thuviensach.vn

Đuổi theo sau chiếc Jaguar kia là một hàng xe cảnh sát, bất quá tốc độ chậm hơn nhiều.

- Vãi chưởng, chiếc Jaguar kia ít nhất chạy đến 130km/giờ!
Thanh niên đầu trọc thần tình hưng phấn, nhịn không được huýt sáo.

Trần Mặc ngẩn người ra, đột nhiên có một dự cảm bất thường...

- Tự cho mình là bố đời đúng không!
Đúng như hắn đoán, Xa Xa bắt đầu run rẩy, thấp giọng phẫn nộ quát:
- Con rùa chết tiệt cũng dám thể hiện trước mặt lão tử, tiêu diệt nó!

- Có sao? Kỳ thật tao thấy nên... Mà thôi bỏ đi!
Trần Mặc bất đắc dĩ thở dài, vội vàng đội mũ bảo hiểm, nắm chặt tay lái, đã đến nước này thì hắn có là lão đại cũng bó tay.

Gần hai giây sau, Xa Xa phẫn nộ khẽ bốc bánh trước lên, rồi rồ ga phóng về trước.

Giờ khắc này, gần như mọi vật xung quanh đều ngừng lại, mấy trăm ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chú trung chiếc xe điện rách nát như được lắp hỏa tiễn vào đít, trong phút chốc đã mất không còn thấy tăm hơi.

- Này, ai nói đồ Trung Quốc chúng ta không dùng nổi?
Một chàng trai đang đứng cạnh đường chụp ảnh tự sướng hộ lão bà, chỉ vào Xa Xa, tự đáy lòng cảm khái nói.

Mà bên cạnh bọn họ, thanh niên đầu bóng loãng kia sau một lúc há to mồm đến muốn sai khớp, đột nhiên vỗ đùi đánh đét một cái, lệ rơi đầy mặt nói:
- Cao thủ a, quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng... Hey hey, nếu có ai biết tin tức về người kia cứ nói một tiếng, tôi sẽ trả phí thông tin!

Mà không kể đầu bóng lưỡng sùng bái, bản thân chủ nhân chiếc xe điện - Trần Mặc cũng kinh hãi. Tuy không biết tốc độ còn lên tới bao nhiêu,

https://thuviensach.vn

nhưng cứ cột điện hai bên đường trôi qua như bay cũng đủ đoán đại khái.

Gần hai phút sau, Xa Xa vượt năm sáu cái đèn đỏ, rốt cuộc bám sát mấy chiếc xe cảnh sát. Trần Mặc thở dài, hảo tâm nhắc nhở nói:
- Nghe tao này Xa Xa, mày đổi biển số xe chưa đấy?

- Đương nhiên!
Xa Xa hơi chậm lại, sau đó lại bằng tốc độ khủng khiếp lao đi.

Ánh mặt trời rọi lên đuôi xe, chiếu rõ biển số NB666. Mà giống như muốn chứng minh giá trị của dãy số này, Xa Xa lần thứ hai gia tốc chạy như bay, dễ dàng vượt hết xe cảnh sát, cách chiếc Jaguar chỉ còn mấy trăm mét.

Đại khái ý thức được có người đuổi theo, Jaguar cũng lập tức tăng tốc. Hai chiếc xe một trước một sau như cuồng phong quét qua, lạng lách qua các con phố, nhiều lần ngỡ như đã sát nách Tử Thần.

- Con mẹ nó, cái xe điện kia là thứ quái gì thế?
Nhìn từ kính chiếu hậu thấy một màn như vậy, chủ nhân chiếc Jaguar có tâm tình muốn quay lại đâm chết gã lái xe kia.

Đột nhiên hắn ngoắt vô lăng, đồng bạn ngồi cạnh hắn hét to lên kinh hãi, vừa khéo một chiếc xe tải hạng nặng xẹt ngang qua.

Thấy đường đã bị che hết, lái xe Jaguar cười đểu:
- Thằng cờ hó, có bản lĩnh vượt cho ông mày xem...

Nét tươi cười của hắn còn đang đọng lại trên mặt, tiếng châm chọc chưa dứt thì đột nhiên một chiếc xe điện như chiến mã bay qua nóc xe tải bằng một đường cong tuyệt vời rồi vững vàng hạ xuống đất.

Mà làm ra động tác khó khăn cao như thế, “kỵ sĩ” trẻ tuổi điều khiển xe còn rỗi rãi dùng một tay cầm nghe điện thoại, ngưu đến độ làm người khác á khẩu không nói được câu nào.

https://thuviensach.vn

(Chú thích: anh main dùng điện thoại di động khác, không phải Nặc Nặc đang nằm tán gái ở nhà)

Giật mình mất mấy giây, lái xe Jaguar đang hóa đá mới tỉnh lại giẫm xuống chân ga, lần thứ hai gia tốc lao ra.

Xe điện đuổi theo sau không bỏ, song phương liều mạng truy đuổi, trong khoảnh khắc đã xông lên đường cao tốc, thấy cảnh sát giao thông chắn ở lối vào trợn mắt há hốc mồm.

- Sếp Lôi, là chiếc xe thể thao ăn cắp kia, vừa mới lên đường cao tốc số 3!
Ngẩn người cả nửa ngày, một cảnh sát giao thông trẻ rốt cục kịp phản ứng, vội vàng lấy bộ đàm báo cáo tình huống.

Do dự một lát, hắn lại nói thêm:
- Còn có một việc, phía sau có thêm một chiếc xe đuổi theo, tốc độ cả hai ít nhất cũng hơn 100 km/giờ!

- Hơn 100 km/giờ? Chúng ra có trang bị xe thể thao mới nhất sao?
Bên kia bộ đàm, vị cảnh quan chỉ huy c cũng không nhịn kinh ngạc.

Nhưng kinh ngạc của hắn mới vừa bắt đầu thôi, cảnh sát giao thông cầm điện đàm bên kia hít vào một hơi, rốt cục quyết định nói ra tình hình thực tế:
- Cái này, có thể sếp không tin chứ... Không phải xe của chúng ta... Là.. Là một chiếc xe điện!

- Kiiiiit!
Mấy chiếc xe cảnh sát đuổi sau đồng thời lệch tay lái, thiếu chút nữa đâm loạn thành một khối. Hơn mười người cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ hay là tên kia điên rồi...

Nói đùa, xe điện tốc độ cao nhất giỏi lắm 15 km/giờ, dù có lắp thêm hỏa tiễn cũng vô dụng! Giờ lại nói nó đuổi theo Jaguar, làm như nó họ hàng

https://thuviensach.vn

cùng với Michael Phelps.

- Họ hàng với Michael Phelps? Cũng tại có họ hàng mà tôi mới đem thằng hâm như cậu vào đội này!
Không đề cập thêm tới đoàn xe cảnh sát đã loạn lên, bên kia Trần Mặc đang cố gắng cầm di động xa ra một chút, tránh phải nghe tiếng rít gào truyền tới.

Mãi đến khi đối phương phát tiết xong, hắn lúc này mới buồn rầu giải thích nói:
- Anh Lâm à, không phải em không trả, em vẫn đang xoay tiền đây! Được rồi, ngày kia bà chủ phát tiền lương, em sẽ mang đến trả nốt cho anh, cam đoan đúng ba vạn không thiếu, vậy được chưa!

- Là mày nói đấy, anh tin mày lần cuối!
Nghe nói như thế, người ở đầu dây bên kia mới miễn cưỡng nguôi giận, lập tức không khách khí dập máy.

Trần Mặc khẽ thở phào một cái, ba vạn đối với nhiều người chẳng đáng là gì, nhưng hắn lại phải tiết kiệm ba năm mới đủ khiến cho người có chút họ hàng xa gọi là “anh Lâm” kia đồng ý bán nhà.

Nhưng bất kể nói thế nào, ít nhất ngày kia cũng sẽ có được một căn phòng chân chính thuộc về mình, cho dù là sau đó sẽ cõng nợ lên lưng!

- Mau kết thúc chuyện này đi thôi!
Tâm tình tốt lên nhiều, Trần Mặc nhịn không được vỗ vỗ Xa Xa, ý bảo nó đừng chơi trò nhàm chán này nữa.

Phía trước bọn họ, đám cướp trên xe thể thao trợn mắt há hốc mồm thật lâu, rốt cục chui đầu ra cửa sổ xe, lấy súng bắn về sau.

Đáng tiếc làm như vậy không hề ý nghĩa, Oa Oa chẳng biết từ lúc nào đã leo lên đầu xe, cái vung đóng đóng mở mở nuốt lấy toàn bộ viên đạn.

https://thuviensach.vn

Nó thậm chí còn bất mãn than thở:
- Đạn súng ngắn kiểu 92 đường kính 5.8 mm, không đủ lực! Tốt xấu gì cũng phải lại đạn súng bắn tỉa 12.7 mm mới tạm!

Thấy nó phấn khích biểu hiện, mấy tên cướp hoàn toàn hóa đá, quên cả tiếp tục nổ súng.

Trần Mặc vô vị nhún vai, với lấy cái bình ắc quy treo sau xe, sau đó dùng cả hai tay nắm lấy đầu cực.

Xọe xoẹt mấy tiếng, luồng điện dũng mãnh phóng vào cơ thể hắn, mà hai tay hắn cũng bắt đầu nổi lên điện quang, tựa hồ tùy thời đều có thể bắn ra.

Thực là một màn cổ quái, nhưng Trần Mặc có vẻ rất hưởng thụ — cũng tựa như hắn không biết tại sao mình có thể chế tạo yêu quái, hắn không hiểu tại sao mình có thể tích tụ điện năng, có điều cách này xác thực rất có lực công kích!

Chương 4: Lấy tiền đập mày

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 4: Lấy tiền đập mày

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: Hana
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

https://thuviensach.vn

oOo

Trên đường cao tốc trống trải, hai chiếc xe bám đuôi đuổi sát nhau, tốc độ khủng khiếp khiến người khác cơ hồ chỉ có thể nhìn thấy hư ảnh.

Có lẽ ý thức được cứ như vậy chẳng tác dụng gì, Jaguar đột nhiên quặt tay lái, theo lối ra mà lao vào cánh đồng bát ngát.

Xa Xa thấy thế không chút do dự trực tiếp nhảy qua hàng rào bảo vệ, bay thẳng vào cánh đồng, đồng thời vượt lên trước Jaguar.

- Nhanh kết thúc đi!
Trần Mặc lại giục, Xa Xa chuyển bánh ngoắt 180 độ khiến bùn lầy bắn tung, đối đầu với Jaguar.

Bùn đất bay lên còn chưa rơi hết xuống, nó đã không chút do dự lần thứ hai khởi động, húc thẳng tới.

Mấy gã cướp đưa mắt nhìn nhau, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình mình — có lầm hay không, chiếc xe điện kia chẳng lẽ định chơi trò Hỏa Tinh đụng Địa Cầu, muốn lĩnh tiền tuất (tiền được nhận hỗ trợ cho ma chay) cũng không cần làm như vậy chứ!

- Con mẹ nó, lão tử thành toàn cho mày!
Hung tợn cắn răng, lái xe dữ tợn giẫm chân ga, hung mãnh lao thẳng nghênh đón.

Tiếng ầm ầm nổ vang, hai chiếc xe thể tích không đối xứng đã đụng vào nhau, lập tức bụi bay mù mịt khắp không gian.

Đợi đến khi đất cát lắng xuống, một màn khó có thể tin hiện ra giữa cánh đồng bát ngát.

https://thuviensach.vn

Xe điện đâm vào Jaguar lại lông tóc không tổn hao, ngay cả một vệt xước sơn cũng không có. Mà chiếc xe thể thao xem chừng cường hãn, lại bị bức lui năm sáu mét, nửa thân xe đều vỡ thành sắt vụn.

Tên cầm lái trực tiếp bị thương ngất xỉu, mà mấy tên đằng sau thì bay khỏi xe xa vài mét, chỉ có một gã tóc húi cua có vẻ bị nhẹ nhất một tay ôm lấy cái đầu chảy máu, tay kia nâng súng định bắn trả.

- Cá nhân anh thấy viên đạn này dành cho chú thì vừa xinh đấy!
Trần Mặc khinh thường mở miệng châm chọc, tay không chậm đấm tới.

Công kích nhìn như hời hợt, nhưng lại nhấp nháy luồng điện, vừa chạm tới khiến đối phương trực tiếp hôn mê. “Soạt” một tiếng, một túi nilon lớn màu đen cũng lập tức rơi xuống đất, mấy cọc tiền trong đó rơi ra.

- Của ka! Của ka! Toàn bộ đều là của ka!
Không đợi Trần Mặc cúi đầu nhìn, Oa Oa hai mắt phát sáng nhảy vọt tới.
Trần Mặc vội vàng đem nó một cước đá văng ra, thầm nghĩ mấy thứ này nếu mang về, chính mình sợ là lại dính một lần xui xẻo lớn, chẳng hạn đang ăn cơm lại chết vì hóc xương cá...

Oa Oa bị đá lăn mấy vòng ra đất, mặt đầy bi phẫn nhìn lên số tiền kia, khóc không ra nước mắt nức nở:
- Tiền của ka, tình yêu của ka! Lão đại, chúng ta thó một chút thôi là có thể giúp anh mua nhà rồi!

- Không sai, nhưng khi vận đen đến mày giỏi thì đỡ giùm tao nhé?
Thấy Oa Oa sắp lao lên giựt bọc tiền, Trần Mặc vội vàng tóm lấy cái túi đen kia.

Động tâm thì động tâm, nhưng hắn cũng chỉ đành ném cái túi trả lại trong chiếc Jaguar. Nhưng ngay lúc đó, một giọng nói khàn khàn cách đó không xa vang lên:
- Đừng nhúc nhích! Nếu không muốn chết, đem cái gói kia ném lại đây!

https://thuviensach.vn

Chẳng biết từ lúc nào, một gã đầu trọc bị văng ra ngoài ban nãy đã tỉnh lại, đang giơ khẩu súng chậm rãi tới gần.

Nhìn thẳng họng súng đen kịt, Trần Mặc không hề sợ hãi, vẫn lạnh nhạt cười nói:
- Này anh bạn, anh không thấy mình vừa nói quá mâu thuẫn sao? Rốt cuộc là muốn tôi đứng im, hay muốn tôi ném túi tiền qua đây? Haiz, đợi máu chảy lên kịp não rồi hẵng nói chứ!

- Câm mồm, ném tiền lại đây!
Đầu trọc sốt ruột bước gần thêm, thuận tiện còn liếm liếm khóe miệng chảy máu.

- Như anh mong muốn!
Trần Mặc khẽ đẩy gọng kính, rồi theo lời ném túi đen qua, sau đó ngoan ngoãn giơ hai tay qua đầu.

Đầu trọc chuẩn xác tiếp nhận túi tiền, bên vẫn chĩa súng vào Trần Mặc, bên cúi đầu kiểm tra cái túi. Vài giây sau, hắn bỗng nở nụ cười dữ tợn, ngón đặt lên cò súng:
- Thằng nhóc, là do mày xui xẻo!

- Xem ra mày rất yêu tiền?
Không đợi hắn bóp cò, Trần Mặc đột nhiên cười cười, dường như không có việc gì hỏi.

Đầu trọc ngẩn ra, theo bản năng trả lời:
- Nói nhảm, ai không yêu tiền? Con mẹ nó, bố mày liều mạng với kiếm được chỗ này, mày lại muốn phỗng tay trên á, mơ đi con... Cái gì?

Hắn đang cười ác độc đột nhiên cứng mặt lại, giống như bị người không khoan nhượng bóp chặt yết hầu.

https://thuviensach.vn

Nương theo hào quang xanh lét nhấp nháy, gần trăm cọc tiền giá trị cực lớn đột nhiên bay lên trời, rồi lao xuống đập thẳng vào mặt hắn.

Bị tiền đập vào mặt có lẽ đủ quái dị, nhưng lại không đến mức chết người. Có điều nếu cứ liên tục như thế, kết quả có thể nghĩ, đầu trọc hoa mắt chóng mặt ngã lăn ra đất.

Mà những cọc tiền kia vẫn chưa chịu thôi, còn "âu yếm" gương mặt hắn thêm mấy cái khiến nó sắp nở hoa, rồi mới dần dần yên tĩnh trở lại...

- Uhm, xem ra mày thật sự rất yêu tiền, yêu đến ngất luôn!
Nếu đầu trọc còn có ý thức, có lẽ sẽ bị lời châm chọc này làm thổ huyết, nhưng có lẽ hắn còn may mắn chán.

Cười tít mắt xoa xoa cằm, Trần Mặc trực tiếp xoay người nhảy lên xe điện. Chỉ là ngay lúc định đề nổ máy thì hắn lại đột nhiên nheo mắt lại, hơi có vẻ nghi hoặc nhìn lên mặt đất...

Trong bùn lầy, một mảnh ngọc vụn hình thoi đang lóe lên hào quang mỏng manh màu đỏ tím.

- Của ka! Của ka! Của ka đất!
Oa Oa tham lam lần thứ hai bạo phát, không nói hai lời lập tức hút lấy mảnh ngọc.

Trần Mặc trắng mắt liếc nó một cái, giằng lấy mảnh ngọc. Nhìn qua thì mảnh ngọc này không đáng tiền, giống như loại đồ chơi làm từ nhựa tổng hợp.

Chỉ rất là kỳ quái, ngay lúc chạm vào mảnh ngọc kia, Trần Mặc lại mơ hồ cảm thấy có chút cảm giác quen thuộc...

- Lão đại, định ăn chặn của em thì nói đại đi, không cần kiếm cớ làm trò làm gì!

https://thuviensach.vn

Oa Oa bên cạnh nhịn không được mỉa mai.

Trần Mặc nhếch khóe miệng, lực chú ý vẫn đặt trên mảnh ngọc này. Cơ hồ là từ bản năng, hắn đột nhiên ngưng tụ ra hào quang màu xanh, thử dò xét mảnh ngọc vụn.

Khi ngón tay hắn chạm tới, mảnh ngọc đột nhiên phát ra hào quang đỏ tím chói mắt, đồng thời hào quang như có sinh mệnh, lập tức theo ngón tay dũng mãnh tiến vào thân thể Trần Mặc.

- Ái!
Nhẹ nhàng khẽ quát một tiếng, Trần Mặc có chút kinh ngạc lui về phía sau vài bước, chỉ cảm thấy một luồng khí nóng tràn lan trong thân thể.

Mà đối ứng cùng biến hóa của hắn, mảnh ngọc vụn kia sau khi hấp thu hào quang màu xanh cũng dần dần trở nên trong suốt.

Tới lúc này mảnh ngọc mới đúng là trở thành "ngọc", chứ không phải giống đồ chơi ngụy tạo như ban đầu, ít nhất còn có hào quang tím lưu chuyển quanh khiến nó so với thạch anh còn đẹp đẽ hơn.

Nhưng mà hiện tượng kỳ lạ này cũng không duy trì, Trần Mặc rất nhanh liền khôi phục bình thường, chẳng qua cảm giác giống mới bước ra từ một suối nước nóng, ấm áp thoải mái vô cùng.

Đại khái muốn nhìn một chút xem có cái gì biến hóa, hắn đột nhiên xoa xoa cằm, trong ánh mắt kỳ quái của Oa Oa cùng Xa Xa mà sủa ra một câu thực vô sỉ:
- Xuất hiện đi, Sora Aoi*, anh lấy danh nghĩa chủ nhân triệu hoán em!
(*: tên diễn viên "vô cùng" nổi tiếng một thời)

Không thể không thừa nhận, tư thế một tay chỉ trời một tay vẽ ma pháp trận thực tiêu chuẩn, hơn nữa cũng rất anh tuấn...

https://thuviensach.vn

Bất quá cùng với biểu tình há mồm như gặp thằng điên của hai yêu quái, một cái đĩa JAV cũng không có chứ đừng nói JAV idol kia từ trên trời rơi xuống.

- Không ra!
Thực bất đắc dĩ thở dài, Trần Mặc xoay người nhảy lên xe điện:
- Vốn biết là trời không tự nhiên rơi xuống miếng bánh, mấy tiểu thuyết Internet quả thực là gạt người mà!

Oán hận lẩm bẩm, hắn thuận tay nhét luôn mảnh ngọc vào túi, thoạt nhìn thứ này không giống như là tang vật, không bằng tịch thu làm kỷ niệm đi.

Mấy phút sau, Xa Xa thực hưởng thụ mở đèn xe, khoái trá nghiền bánh lên nóc chiếc thể thao, rồi tăng tốc phóng ra khỏi cánh đồng bát ngát.

Oa Oa còn tiếc rẻ quay đầu nhìn túi to kia, không ngừng than thở lên:
- Của ka maaaaaaaaaaà!

Trần Mặc thực bất đắc dĩ vỗ vỗ nó, thở dài:
- Đừng nghĩ nhiều, để mai tao ra khu hàng mã mua cho mày mấy cọc tiền âm phủ làm lễ vật!

Không để ý đến Oa Oa kháng nghị, hắn thoải mái duỗi lưng một cái, ai ngờ ngửa mặt thẳng mặt trời chính Ngọ, vội nhắm tịt mắt lại.

Nhưng mà vài giây sau, hắn đột nhiên có loại dự cảm bất thường:
- Này, chúng ta có quên chuyện gì không nhỉ? Nếu tao nhớ không làm, hôm nay chúng ta đang đi... Sax, ai nói cho tao biết hai cặp lồng đựng cơm đâu rồi?

Chương 5: Tiệm cơm Cát Tường

https://thuviensach.vn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 5: Tiệm cơm Cát Tường

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: Hana
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo

Tự dưng dính xui xẻo thế này, Trần Mặc cũng chỉ biết oán hận ngồi lên xe nghênh ngang rời đi, hiện hắn còn đang nghĩ xem giải thích với khách kiểu gì.

Phía sau bọn họ, chiếc Jaguar vẫn nguyên trạng tàn tạ lật nghiêng, mà mấy gã cướp cũng lâm vào trạng thái hôn mê, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ xe cảnh sát xuất hiện.

Thế nhưng chỉ lát sau, vài luồng gió xoáy đột nhiên từ chân trời xuất hiện, nháy mắt đã thổi quét tới nơi này.

Làn gió xoáy dần tan, mấy con quái vật nửa người nửa trâu xuất hiện trong khói bụi (Minotaur

Không chút do dự, ngưu yêu một cước đá bay chiếc Jaguar rồi tham lam tóm lấy chiếc túi đen rơi xuống.

Nhưng với tiền hắn lại không thèm để ý, tựa hồ chỉ muốn lục tìm cái gì đó, có điều không thành công.

https://thuviensach.vn

Phẫn nộ thở hổn hển, vài giây sau, kim giác ngưu yêu (yêu quái trâu sừng vàng) đột nhiên tóm lấy tên cướp đầu trọc, không tốn chút sức xách hắn bổng lên mặt đất rồi thuận tay hôn, à nhầm tát cho mấy cái.

Dưới loại kích thích này, đầu trọc rất nhanh liền tỉnh lại, thế nhưng sau khi thấy rõ yêu quái trước mắt, tuy hắn sợ đến mức cả người run rẩy, nhưng không có hét lên.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn thấy con yêu quái trong truyền thuyết này, hơn nữa còn buộc hắn làm chuyện cực kỳ nguy hiểm là đi cướp món đồ trong ngân hàng kia. Mà nói đi cũng phải nói lại, con người không có biện pháp nào đối kháng cùng yêu quái, hơn nữa chỗ tốt đối phương cấp cho cũng đủ khiến người khác tim đập thình thịch...

- Khốn khiếp, thứ ta muốn đâu?
Không để ý đến đối phương đang gượng nụ cười mếu xệch, ngưu yêu nổi giận đùng đùng quát.

Đầu trọc ngẩn ra, có chút mờ mịt xoa xoa cổ:
- Ông chủ, ngài nói mảnh ngọc vụn kia? Yên tâm, tôi sợ anh em táy máy, cho nên đeo riêng nó trên cổ đây... Sax, sao lại không thấy?

- Khốn khiếp, ngươi đùa bỡn ta sao? Hỏi ngươi lần cuối, mảnh ngọc vụn kia đâu?
Ngưu yêu tăng sức lên lòng bàn tay, tiếng xương khớp răng rắc vang ra.

Đau đớn kịch liệt làm ra hiệu quả, đầu trọc đột nhiên kịp phản ứng, gian nan run rẩy nói:
- Đừng, tôi biết rồi! Là cái gã chạy xe điện, hắn mới tập kích bọn tôi!

Đầu trọc không dám nhiều lời lập tức kể lại chuyện xảy ra, nhưng cũng không có bao nhiêu manh mối.

Ngưu yêu có chút nghi ngờ nhíu mày, dùng sức gãi gãi da đầu:

https://thuviensach.vn

- Cho nên nói, ngươi không biết dung mạo của hắn, cũng không biết xe biển số xe hắn... À, ngươi cảm thấy hắn giống như là nhân viên giao đồ ăn, rồi lại còn đi một chiếc xe điện màu đen phải không?

Đầu trọc muốn gật đầu, nhưng cổ đang bị người ta nắm, chỉ có thể phát tiếng "ọc ọc" trong cổ họng thay thế. Cảnh cuối cùng hắn nhìn thấy, là ngưu yêu lộ ra vẻ tươi cười thật thà phúc hậu, rồi bóp thật chặt bàn tay...

Cơn giận còn sót lại chưa hết, vứt thi thể sang một bên, ngưu yêu lại tặng ba gã còn lại mỗi người một cước, oán hận nói:
- Con mẹ nó! Nếu không phải sợ làm cho mấy gã đạo sĩ chú ý, lão tử đã tự động thủ cướp ngân hàng, còn cần đám phế vật các ngươi làm gì!

Rít gào lên phát tiết vài giây, ngưu yêu rốt cục quay đầu trừng mắt trâu đỏ quạch nhìn thuộc hạ, quát:

- Còn đứng đấy ăn vạ à? Các ngươi cũng nghe phế vật này nói rồi đấy, nhanh lăn vào huyện thành tìm mảnh ngọc kia đi! Nhớ, tìm kỹ mỗi một tiệm cơm, dù lớn dù nhỏ, trong ngõ trong hẻm đều phải tìm!

Mấy yêu quái lâu la đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy được phương pháp kia quả thực là ngu đến không thể ngu hơn, nhưng ai dám chống lệnh lão đại chứ?

Do dự vài giây, một con ngân giác ngưu yêu (ngưu yêu sừng bạc) rốt cục gãi đầu, nơm nớp lo sợ hỏi:
- Đại vương, tìm tiệm cơm không thành vấn đề, nhưng chúng ta không biết rõ nơi này, ngài xem phải bắt đầu từ đâu đây?

- Ngu ngốc, ta biết các ngươi sẽ hỏi như vậy mà!
Kim Giác ngưu yêu dương dương tự đắc vỗ vỗ ngực, ra vẻ ta đây Gia Cát Dự. Dưới ánh mắt sùng bái của đám tiểu đệ, hắn rất oai từ trong túi lấy ra một vật, thần bí nói:

https://thuviensach.vn

- Đừng quên, lão đầu tử đã từng nói, nếu gặp chuyện không rõ thì chỉ cần nhớ một câu bí quyết — cái gì không hiểu ta tra Google.

Rầm một tiếng, mấy ngưu yêu đồng thời ngã sấp xuống khi thấy Kim Giác rút Iphone5 ra.

Cơ hồ đồng thời, tiếng còi cảnh sát chói tai xa xa truyền đến, mấy chiếc xe cảnh sát cũng dần hiện từ đằng xa.

Kim Giác hơi biến sắc, thuận thế đá một cước lên cái mông Ngân Giác, phẫn nộ quát:
- Nhanh cái chân lên, nhớ là không được gây chú ý! Kẻ nào không nghe lời, lão tử trực tiếp khiến nó nhiễm bệnh trâu điên!

Tiệm cơm Cát Tường nằm ở giữa Phúc Phường Nhai, mặt tiền tuy không quá lớn, nhưng trang hoàng thanh nhã độc đáo, cho nên sinh ý từ trước đến nay không tồi.

Tuy nhiên, những chủ tiệm khác cũng chỉ biết đỏ mắt mà trông — Người không say vì rượu! Coi như dùng đầu gối muốn cũng biết, mỗi ngày nhiều khách như vậy, ít nhất có 90% là vì bà chủ mà tới...

Lời này không thể nói là hơi ác miệng, nhưng sự thật chính là vậy.

Kỳ thật chân chính phải nói tiếp, bà chủ Diệp Dung cũng mới hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, ngày thường mi mục như vẽ phong tư yểu điệu, lại thêm bộ dáng thanh thuần giống như đóa hoa bách hợp, đủ khiến vô số nam tử muốn làm thiêu thân lao đầu vào lửa.

Bất quá Trần Mặc quan sát mấy năm nay thấy dường như còn chưa có kẻ si tình nào có thể chiếm được cảm tình của Diệp Dung, mà ngược lại, chỉ cần gia hỏa hơi có tà niệm sẽ đều bị chặt đẹp ví tiền không thương tiếc, sau đó khóc không ra nước mắt mà thông báo cho nhau:
- Nếu còn yêu sinh mệnh thì rời xa Diệp Dung!

https://thuviensach.vn

Cho nên, đối với thủ pháp cao minh này, Trần Mặc vẫn luôn bái phục sát đất. Bất quá theo lời của mấy vị nữ đồng nghiệp thì bà chủ luôn làm bộ cứng rắn kia cũng đã từng thương tâm đến phải rơi lệ.

Nghe nói, thời điểm nàng mới tới huyện thành này, cũng từng gặp được một vị thân sĩ hào hoa phong độ. Sau đó giống như bao bộ phim Hàn Quốc khác, hai người bắt đầu nảy sinh tình cảm với nhau, chỉ còn thiếu một bước thổ lộ.

Bất quá cuộc sống chung quy cũng chẳng phải là phim, người trong mộng kia hóa ra đã sớm kết hôn, hơn nữa cuối cùng còn xé toạc da mặt đưa đề nghị bao nuôi.

Còn may là Diệp Dung chưa bị chiếm tiện nghi, lập tức diễn vỡ Đắc Kỷ câu hồn lừa cho gã kia táng gia bại sản. Đồng thời trải qua chuyện này, nàng cũng triệt để thông suốt, từ đó về sau lĩnh ngộ bí pháp "tiên hoa không dính nổi bụi trần".

Mà bởi vì nàng không hề tin vào đàn ông nữa, cho nên toàn bộ tiệm cơm 8 nhân viên, trừ đầu bếp Vương mập không kể, cũng chỉ còn có Trần Mặc là nam giới.

Không chỉ có như thế, đại khái là bởi vì Diệp Dung quá mức cường hãn, cho nên phàm là nữ tử làm việc trong tiệm, cũng đều bị nàng ảnh hưởng tới tính cách.

Phúc Phường Nhai này chỉ dài mấy trăm mét, cho nên hầu hết nam tử quanh đây đều từng nếm “đòn”, cuối cùng tự cảnh báo nhau coi tiệm cơm người đẹp này thành mảnh đất nguy hiểm. Mà cũng bởi thế, bọn hắn luôn tấm tắc khen kỳ (lạ) đối với việc Trần Mặc làm với việc ở đó tới sáu năm vẫn chưa tổn thương lông tóc.

https://thuviensach.vn

Cho nên nhờ phúc của Diệp Dung cùng mấy vị mỹ nữ đồng nghiệp, Trần Mặc thường xuyên được mời tham gia tụ họp, chủ đề đương nhiên là truyền thụ cách bảo toàn tính mạng và ví tiền. Mà mỗi dịp này, Trần Mặc cũng không khách khí ăn no uống đẫy, sau đó say khướt mà lè nhè nói:
- Ka bình an, chính là nhờ có tấm lòng Bồ Tát!

Đương nhiên, tuy nam tử cùng khu biết mùi mà sợ hãi, nhưng vẫn còn không ít người từ xa chưa biết sự tình, mộ danh bà chủ mà tới, cho nên sinh ý tiệm cơm vẫn luôn tốt.

Ví dụ như hiện tại, Trần Mặc lái xe vội vàng chạy về tiệm cơm tuy rằng đã hơn một giờ trưa, nhưng trong sảnh khách vẫn ngồi chật cả mười bàn.

Trần Mặc cười híp mắt lên tiếng chào, lập tức đem ánh mắt tìm tới quầy thanh toán, nơi Diệp Dung buộc cao mái tóc dài đang ngồi ký sổ, khuôn mặt lịch sự tao nhã không trang điểm, một thân trang phục đơn giản kín đáo, chỉ lộ một chút da thịt cùng cánh tay trắng nõn như ngọc.

Mà chứng kiến bức họa phong tình này, mấy khách nhân mới tới sớm đã hoàn toàn thất thần, suýt nữa cầm cốc bia rót luôn vào lỗ mũi. Trần Mặc thực đồng tình thở dài, nhịn không được nhìn Diệp Dung thêm vài lần, thầm nghĩ nữ nhân quả nhiên là sinh vật rất nguy hiểm.

Giống như có cảm ứng, Diệp Dung chợt ngẩng đầu lên, khẽ cười nhìn hắn:
- Về rồi à, vất vả cho anh rồi!

Tuy Trần Mặc về muộn hơn một giờ, nhưng Diệp Dung lại không trách một câu, trái lại cười cười thản nhiên.

Mà chứng kiến vẻ mặt của nàng, Trần Mặc đột nhiên xoa xao cằm, có một loại dự cảm bất an. Quả nhiên trước khi hắn kịp mở miệng giải thích, Diệp Dung đã cầm lấy máy tính, nghiêm túc tính toán nói:

https://thuviensach.vn

- Rõ ràng chỉ mất nửa tiếng mà lại thành một tiếng là thế nào? Tốt lắm, cứ mỗi phút tính 2 đồng, tổng cộng 120 đồng, hơn nữa cộng thêm phí tổn thất tinh thần của tôi, cùng với phí tổn gọi điện thoại tìm anh, tổng cộng là...

- Hai trăm đồng, không cần thối lại!
Trần Mặc nhún nhún vai, thuận tay đưa tới 2 tờ Mao Trạch Đông:
- Chỗ này tính cả phí tổn thất thanh xuân, phí sảy thai... của cô. Mà nói đi phải nói lại, cô không đi mà ngủ trưa ngồi đực mặt ra đây làm gì? Chẳng lẽ lo lắng đợi tôi về sao, hê hê?

- Đương nhiên rồi, tôi làm sao biết anh có phải định bỏ trốn không?
Tuy má ngọc có chút ửng đỏ, nhưng Diệp Dung vẫn làm bộ không có gì, sau đó từ trong quầy lấy lên một phần đồ ăn, nhẹ nhàng đặt trước mặt hắn.

https://thuviensach.vn

Nhìn túi đồ ăn vẫn còn hơi ấm, Trần Mặc không khỏi có chút xúc động, thuận tiện cũng cảm khái đẩy đẩy gọng kính:
- Chuẩn rồi đấy! Tôi định mang tiền hai cặp lồng cơm chạy trốn... Hử, tiếng gì thế?

Chương 6: Thời buổi công nghệ cao quá xá

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 6: Thời buổi công nghệ cao quá xá

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: Hana
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo

Như có suy nghĩ chợt ngẩng đầu, Trần Mặc đột nhiên ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn phía ngoài cửa sổ, giống như nghe được tiếng gì đó.

Trên thực tế, toàn bộ khách nhân tiệm cơm đều nghe được, là tiếng hợp tấu vi-ô-lông tao nhã đang từ đàng xa truyền đến, từ từ lại gần nơi này.

Ngay sau đó, trong ánh mắt ngạc nhiên của một người, một chiếc Lincoln Limosin từ từ đi tới, sắp dừng trước của tiệm cơm Cát Tường.

Trần Mặc khe khẽ thở dài, quay đầu giơ ngón tay cái về phía Diệp Dung:

https://thuviensach.vn

- Dung tỷ, mị lực của cô ngày càng cao, cả loại mặt hàng cao cấp thể này cũng có thể câu được!
(Chú thích: về tuổi tác 2 người này xêm xêm, gọi Dung tỷ là bởi vì Diệp Dung là chủ quán, ý tôn trọng chứ không phải vì tuổi)

- Có sao? Tháng này tôi ăn chay, có làm gì đâu nhỉ?
Nghe Trần Mặc tán dương nhưng Diệp Dung chỉ làm bộ mê hoặc, lại không giống như đang giả vờ.

Hai người đối mắt nhìn nhau, đều có thể thấy rõ ràng sự kinh ngạc trong mắt đối phương — có lầm hay không? Chẳng lẽ có vị khách nhân nào đó trúng giải độc đắc, muốn trở lại trốn cũ tìm cảm giác sao? Nhưng có vẻ không đúng, cho dù trúng liên tiếp 3 ngày giải đặc biệt, sợ là cũng không mua nổi cái xe này!

Có điều kinh ngạc giờ mới bắt đầu, ngay khi Limosin dừng bánh, mười hai chiếc BMW cũng lập tức xuất hiện bốn phía, bày ra tư thế hộ giá.

Vài giây sau, hơn mười tráng hán mặc âu phục đeo kính đen bước khỏi xe, trải một tấm thảm đỏ thẳng từ cửa Limosin tới tiệm cơm.

Căn bản không để ý tới đám người đang trợn mắt há hốc mồm, nữ quản gia trung niên dẫn đầu nhẹ nhàng vỗ tay mấy tiếng, năm mươi nhạc công chơi piano đồng loạt bước khỏi xe, xếp thành hai hàng dọc thảm đỏ mà hợp tấu.

Hai thiếu nữ xinh xắn lập tức xuất hiện bên cạnh Limosin, cung kính tao nhã nhẹ nhàng kéo mở cửa xe, động tác chỉnh tề hẳn đã trải qua nhiều năm huấn luyện.

- Ô hô... Hay là mình có ông bố tỷ phú đã thất lạc mấy chục năm đột nhiêm tìm tới nhận thân?
Trần Mặc “thẩm du tinh thần” xoa xoa cằm, bỗng tự hỏi có nên vào phòng bếp thủ sẵn một củ hành tây đợi lát nữa diễn vở cha con nhận nhau cho thêm lâm li bi đát.

https://thuviensach.vn

Cơ hồ đồng thời, hơn mười bảo tiêu âu phục kính đen phía sau khom mình hành lễ, một đôi chân thon dài chậm rãi vươn ra khỏi cửa xe.

Tuy còn chưa thấy dung nhan chủ nhân đôi chân, nhưng chỉ bằng vào cặp giò trắng nõn nhỏ nhắn này cũng đủ làm toàn bộ nam tử đang đợi kịch vui đưa mắt nhìn nhau rồi không hẹn mà cùng nuốt nước miếng ừng ực.

- Thật pro, Dung tỷ lại có sức hút cả với bách hợp* a!
Trần Mặc nghĩ bậy gật gật đầu, mắt nhìn về Diệp Dung tràn ngập kính ý, thầm nghĩ rảnh có thể học mấy chiêu.
(* Les, nữ yêu thích nữ)

Mà giờ khắc này, vị nữ tử tao nhã làm no mắt kia cũng đã hoàn toàn lộ diện, đem ngọc dung phơi bày dưới ánh mặt trời...

Trần Mặc hơi có chút kinh ngạc, nhịn không được lẩm bẩm nói:
- Bà chủ, tôi lần thứ hai biểu hiện kính ý chân thành nhất, cô lại có thể câu được cả mỹ nữ ngoại quốc!

Nghiêm khắc mà nói, mỹ nữ một thân váy dài màu bạc kia cũng không phải thuần túy ngoại quốc, mà có chút dáng vẻ của cả người Châu Á...

Đôi mắt xanh lam trong veo như biển cả, mái tóc mây vàng buông thõng sau vai, đường nét trên mặt tinh mỹ như những bức tượng thần Hy Lạp, dáng người mảnh mai lả lướt, làn da trắng nõn trơn nhẵn như cẩm thạch...

Những thứ này lại phối hợp cùng khí chất tao nhã có phần lãnh đạm, thỉnh thoảng lộ ra theo mỗi động tác của nàng, làm cho lòng người sinh tán thưởng mà lại không dám mạo muội tiếp cận.

- Ơ, nhìn rất quen!
Thoáng ngẩn người, Diệp Dung không hiểu ra sao thốt một câu.

https://thuviensach.vn

Như bừng tỉnh vỗ vỗ trán, nàng đột nhiên vớ lấy tờ báo đặt trên quầy, chỉ vào bức ảnh trên trang nhất:
- Nhìn này, bài về tiểu thư Gia Địch đến từ Hy Lạp muốn tới huyện thành chúng ta đầu tư, tôi thấy rất giống cô gái này... Đúng vậy, quả thực giống nhau như đúc, oaaa, tôi có nên tới xin chữ ký không nhỉ?

Không có để ý tới Diệp Dung thần tình hưng phấn, Trần Mặc cướp lấy tờ báo, quét mắt qua.

Xem ra vị Gia Địch tiểu thư này rất có lai lịch, nghe nói nàng là người thừa kế duy nhất của gia tộc nào đó ở Hy Lạp, có được học vị tiến sĩ mấy trường đại học nổi tiếng, còn nắm trong tay công ty có tài sản lên tới con số ức.

Quan trọng là... vị mỹ nhân này tới giờ vẫn còn là khuê nữ, đây chính là tin tức đủ để cho nam nhân điên cuồng, cho nên cũng khó trách báo chí bỏ hết mấy tin tức chính trị thời sự nà đem cuộc viếng thăm của nàng làm trang nhất.

Trên thực tế, đã có không ít khách nhân nhận ra nàng, không khí trong tiệm cơm nhất thời trở nên như lửa nóng.

Dưới vô số mắt ánh, vị Gia Địch tiểu thư này tao nhã chậm rãi đi vào, lập tức hướng về quầy của Diệp Dung.

Trần Mặc khẽ thở dài, cảm giác mình không nên ở lại làm kỳ đà thì hơn.

Chẳng qua ngay sau đó, Gia Địch đột nhiên quay đầu nhìn hắn, nở nụ cười mê người:
- Mặc, đúng ước định của chúng ta, em tới nơi này chờ anh cưới em làm vợ...

- Phụt!
Giờ khắc này, ít nhất có sáu khách nhân ngã ngửa xuống đất, còn rất nhiều người đều phụt đồ uống trong miệng ra.

https://thuviensach.vn

Diệp Dung ngạc nhiên không nói gì, khó có thể tin nhìn Trần Mặc, nhưng chỉ vài giây sau, loại diễn cảm kinh ngạc này liền dần dần biến mất, ngược lại thay thế. bằng một cỗ tức giận kỳ quái.

Cơ hồ đồng thời, năm mươi nhạc công vi-ô-lông đồng thời bắt đầu diễn tấu, sau đó cũng không biết là làm thế nào, vô số đóa hoa từ trên cao rơi xuống.

- Cái này... Cô xác định không nhầm người đó chứ?
Có chút mê hoặc xoa xoa cằm, Trần Mặc thuận thế né “quỷ trảo” của Diệp Dung, nhìn chằm chằm vào Gia Địch tiểu thư đang ửng hồng đôi má.

Nghiêng đầu nghĩ một lát, hắn bày ra biểu tình không sợ hãi, thản nhiên nói:
- Tôi nghe nói gần đây thịnh hành chương trình Just For Laughs... Gia Địch tiểu thư, hình như chúng ta chưa từng gặp mặt!

- Đúng vậy, chúng ta chưa từng gặp mặt!
Gia Địch thản nhiên gật đầu, tựa hồ không thấy có gì kỳ quái.

Nhưng ngay lúc Diệp Dung định thở phào, nàng lại giơ tay lên khóe miệng, làm thủ thế gọi điện thoại:
- Nhưng năm năm qua, chúng ta tổng cộng gọi cho nhau 1028 lần, em nghĩ đó còn hơn cả vài lần gặp mặt, đấy mới chính là chuyện làm người ta khắc cốt ghi tâm a!

"Rầm!" Nhiều khách nhân lần nữa ngã ngửa, mọi người trong lòng đều chỉ có một ý niệm — nói đùa gì vậy, gọi điện thoại cũng có thể "tài - sắc cùng thu", đây quả thực là đại kỳ tích trên thế giới.

Nhưng mà ngoài dự liệu của bọn hắn, Trần Mặc sau phút ngạc nhiên, lại cũng không có lắc đầu phủ nhận. Hắn như có suy nghĩ gì nhìn Gia Địch, đột nhiên vỗ nhẹ cái trán, chần chờ nói:
- Đợi một chút, chẳng lẽ cô là... Hải Luân?

https://thuviensach.vn

Khẽ cười, Gia Địch mang theo vài phần ngượng ngùng nhẹ nhàng gật đầu, khí chất băng sơn giờ phút này hóa thành ôn nhu vô hạn.

Thế nhưng một khắc, Trần Mặc nhìn Gia Địch gần trong gang tấc chỉ có một cảm giác muốn vơ lấy cây búa — không phải giết người diệt khẩu, mà là đập Nặc Nặc thành mảnh nhỏ, bởi hết thảy chuyện này đều phải cảm tạ nó!

Lại nói tiếp, diễn biến chuyện này quả thực quỷ dị khúc chiết cực kỳ, hoàn toàn có thể làm thành một bộ phim điện ảnh kinh điển về tình yêu, chẳng qua nam nhân vật chính không phải nhân loại mà là một cái điện thoại di động.

Sự tình đại khái là như vậy, giống như ba gia hỏa chuyên gây rối khác, yêu quái điện thoại Nặc Nặc cũng có loại ham thích cổ quái Trần Mặc khó lý giải nổi.

Ví dụ, nó thích gọi bừa một số lạ nào đó tìm người nói chuyện phiếm — nếu như đối phương là nam thì trực tiếp cúp, nếu như là nữ liền tếu táo vài câu, còn nếu gặp nữ nhân giọng ngọt ngào quyến rũ, như vậy thì tối không cần ngủ nữa.
(

Bởi vì thân có yêu lực, Nặc Nặc gọi điện không hề mất phí, hơn nữa chỉ cần nó nguyện ý thậm chí có thể trực tiếp đánh điện thoại tới Nhà Trắng.

Mà cũng bởi vì như thế, Trần Mặc mắt thấy không ngăn cản được nó, cũng tùy nó tán ba lăng nhăng, dù sao cũng không sợ người nào truy địa chỉ mà tìm tới.

Bất quá, Trần Mặc nhanh chóng phải hối hận, hơn nữa khi hắn phát hiện Nặc Nặc lại có thể biến thành giọng của hắn, quanh năm suốt tháng gọi

https://thuviensach.vn

sang Hy Lạp thì đã là sự tình nửa năm trước. Mà đối tượng nó dụ lại chính là Gia Địch tiểu thư dùng tên giả Hải Luân.

Tự nhiên, nếu sự tình chỉ đơn giản như vậy, cũng sẽ không có những phiền não hiện giờ.

Mấu chốt của vấn đề ở chỗ, Gia Địch nhìn như cuộc sống hạnh phúc, lại bởi vì cha mẹ mất từ nhỏ nên hoàn toàn thu mình vào vỏ ốc, nàng luôn hạn chế tiếp xúc cùng người ngoài, ngay cả nghiên cứu bảo vệ tiến sĩ cũng tiến hành ở trong nhà.

Có trời mới biết, Nặc Nặc là làm thế nào khiến một cô gái mắc bệnh trầm cảm chịu chuyện trò cùng nó, đáng lý nó phải tới ban duy trì hòa bình của Liên Hợp Quốc công tác mới đúng.

Mà đến khi Trần Mặc phát hiện chuyện này, Gia Địch đã dần thoát khỏi căn bệnh trầm cảm, hơn nữa còn có tình cảm sâu đậm với Nặc Nặc đã khiến nàng hé mở trái tim...

Nhưng vấn đề là Nặc Nặc chỉ là một cái di động thành tinh, tuy ngôn hành cử chỉ của nó đều bắt chước Trần Mặc, thế nhưng vẫn không cách nào thay đổi sự thật ấy. Sợ cô nàng kia thật sự bay tới tìm mình, Trần Mặc ngay lập tức lấy xu thế lôi đình ép Nặc Nặc ngừng gọi điện thoại.

Mà khi hắn nghe được Nặc Nặc giải thích lý do thì lập tức nảy sinh xúc cảm muốn hộc máu:
- Ờ thì, hê hê, lúc đầu là muốn nghịch thôi, sau lại lo lão đại không có nổi bạn gái, cho nên em chủ động hỗ trợ... Uhm, không cần cảm tạ em đâu mà!

Không cần cảm tạ? Trần Mặc ngay cả ý muốn hủy nó đi cũng có! May là sau khi bị hắn cường thế ép buộc, Nặc Nặc rốt cục giảm bớt số lần tán gái, mà trong quá trình này Trần Mặc cũng tự mình gọi mấy cuộc tới cho Gia Địch, dần dần uyển chuyển biểu đạt cự tuyệt.

https://thuviensach.vn

Đại khái hai tháng trước, tình cảm lưu luyến xuyên quốc gia này rốt cuộc ngừng lại, Trần Mặc cũng nghĩ sẽ không có chuyện gì phát sinh nữa...

Nhưng mà hắn chẳng thể nghĩ tới, Gia Địch rõ ràng đáp ứng chỉ làm bằng hữu bình thường, lại có thể sẽ gióng trống khua chiêng ngàn dặm tìm chồng, hơn nữa còn có được bối cảnh gia đình và bản thân hiển hách như thế!

Mà giờ khắc này, đối mặt với một bên là Diệp Dung thần tình tức giận, một bên là Gia Địch tình ý đậm nồng, Trần Mặc lại chỉ có thể khe khẽ thở dài.

Hơi chút trầm mặc vài giây, hắn xoa xoa hai tay, đột nhiên cười nói:
- Được rồi, tôi đại khái hiểu được là chuyện gì xảy ra!

- Nghe này, nếu tôi nói cho mọi người là điện thoại di động của tôi có vấn đề, hơn nữa thường thường sẽ tự động gọi đi... Có ai tin không?

Chương 7: Câu chuyện tình yêu

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 7: Câu chuyện tình yêu

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: Hana
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo

https://thuviensach.vn

Di động của tôi sẽ tự động gọi điện thoại — nếu có người nói như vậy với bạn, thì nên đề nghị hắn đi khám não đi thôi!

Cho nên hiện Trần Mặc hồn nhiên phun câu đấy ra khiến tất cả mọi người nhịn không được đảo cặp mắt trắng dã. Lừa được ai gọi hắn bằng cụ, làm như thời phong kiến trị ngu dân.

- Cho nên, điện thoại di động của anh tự gọi đi 1028 lần?
Diệp Dung thần tình kỳ quái, nhẹ nhàng đặt tay lên vai hắn:
- Tiểu Mặc Mặc, tôi rất nghiêm túc nói cho anh biết, tháng này một đồng lương anh cũng không có!

- Hả, tiệm chúng ta có quy định nói nếu có người yêu sẽ bị khấu trừ tiền lương sao?
Trần Mặc trợn mắt nhìn chằm chằm, thẳng đến khi Diệp Dung đỏ bừng mặt mới thôi.

Bất quá rất nhanh, Diệp Dung đã khôi phục tư thế hung tợn, phẫn nộ vén tay áo lên:
- Không có thì sao, gái này hận nhất là loại bán nước cầu vinh!

- Có sao?
Nghe câu chỉ trích lạ tai, mọi người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ yêu đương cùng bán nước cầu vinh có quan hệ gì?

- Có gì khó hiểu? Tôi nói này tiểu Mặc Mặc, nước chúng ta thiếu gì mỹ nữ, anh cần gì phải đi tìm tít ở nước ngoài?
Dưới ánh nhìn quỷ dị của mọi người, Diệp Dung cường thế tuôn một tràng đạo lý:
- Coi rẻ mỹ nữ quốc gia, chính là coi rẻ Tổ quốc, coi rẻ Tổ quốc, chính là coi rẻ...

- Sợ cô rồi!

https://thuviensach.vn

Trần Mặc nghe đến choáng váng, thầm nghĩ nghe cô nói một lúc nữa, khả năng bản thân có thể trở thành Uông Tinh Vệ* mất.
(Uông Tinh Vệ: chính trị gia của Trung Quốc, vì tham gia chính phủ thân Nhật nên bị gọi là Hán gian, và cái tên bị sử dụng để ám chỉ kẻ phản bội)

- Xem ra cô chính là Diệp Dung tiểu thư mà Mặc nhắc?
Không đợi hắn thở dài, Gia Địch đột nhiên quay đầu nhìn Diệp Dung, đã khôi phục vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng nói:
- Quả nhiên, cô không khác lời Mặc nói chút nào, chẳng những giảo hoạt keo kiệt mà còn luôn tùy ý ngược đãi nhân viên!

Lời vừa nói ra, toàn trường nhất thời lặng ngắt như tờ, toàn bộ người không liên quan nhất tề lui về phía sau từng bước, sợ trâu bò đánh nhau ruồi muỗi dính.

Một phần ba giây sau, Diệp Dung đột nhiên nghiến răng nghiến lợi nhìn Trần Mặc, gằn từng chữ nói:
- Tốt lắm, phi thường tốt! Tiểu Mặc Mặc thân ái, hóa ra trong mắt anh tôi là hạng đã giảo hoạt lại keo kiệt, hơn nữa còn thường xuyên ngược đãi anh nữa!

- Ặc, chẳng lẽ không phải cô ngược đãi tôi sao?
Bị ánh mắt như muốn giết người nhìn đến nhưng Trần Mặc vẫn như không, lại theo thói quen xoa xoa cằm.

- Có điều nói đi thì nói lại, việc xấu trong nhà không thể mang ra ngoài ngõ, cho nên chưa bao giờ tôi đi kể. Đương nhiên vì sao Gia Địch tiểu thư nói như vậy thì... À ừm, tôi thấy là Trung văn bác đại tinh thâm, cho nên người nước ngoài có lý giải sai lầm cũng rất bình thường.

Làm vẻ mặt rất chi là nghiêm túc rồi thở dài một hơi, Trần Mặc như đột nhiên "tiến hóa" thành chuyên gia Hán học, xem bộ dáng như đang muốn đề nghị phụ đạo cho cô nàng ngoại quốc một khóa tiếng Hoa tiêu chuẩn.

https://thuviensach.vn

Diệp Dung trong nháy mắt nhìn chằm chằm vào hắn, đột nhiên cảm giác mình tựa như đã dắt sói vào nhà, nhưng lại chưa thấy chứng cứ.

- Đúng thế, cứ xem biểu hiện của Diệp tiểu thư đây là biết rồi cần gì nghe ai!
Ngay lúc này, Gia Địch đột nhiên khe khẽ thở dài, nói ra một câu kinh động lòng người:
- Lại phải nói, nếu không phải tôi được chính miệng Mặc nói cho, quả thực không thể tin được có loại bà chủ lại ép nhân viên phải làm việc tới năm 35 tuổi mới có thể kết hôn!

- Sặc!
Lúc này đây, toàn trường người xem đều ngã xuống. Ngay cả Trần Mặc cũng không nhịn tròn mắt, miệng há muốn rớt cằm.

- Cái gì... Cô nói là tôi buộc Trần Mặc ký vào hợp đồng ép hắn đến 35 tuổi mới có thể kết hôn?
Diệp Dung ngẩn ra, chỉ ngược tay vào mình:
- Tôi nói này Gia Địch tiểu thư, cô không biết chuyện này quá hoang đường sao, vì sao tôi lại đi làm như vậy chứ?

- Bởi vì cô cũng đã yêu anh ấy!
Không có chút ý cười, Gia Địch lạnh như băng thốt thêm mấy lời khiến mọi người vừa muốn đứng dậy lại té thêm lần nữa.

Trần Mặc xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, thầm nghĩ đời này nhất định không cho Nặc Nặc xem TV nữa, cái lý do rắm chó như thế mà nó cũng biên ra được.

Hiện tại, nếu không phải nghĩ đến Gia Địch từ bé luôn trầm cảm sống trong vỏ ốc, hắn chỉ muốn khuyên nàng đi gặp bác sĩ — một câu chuyện "kịch tính" thế kia cũng tin, chẳng lẽ bên Hy Lạp chưa từng lưu hành loại ngôn tình sến sủa sao?

https://thuviensach.vn

Nhưng mà nghe được Gia Địch chỉ trích, Diệp Dung lại không có “núi lửa phun trào”, thậm chí đứng hình mấy giây, trong mắt hiện lên một tia hoảng loạn.

Trầm mặc một lát, Diệp mỹ nữ đột nhiên không giận mà còn cười rộ lên, mấy nhân viên bên cạnh thấy trong lòng run sợ, thầm nghĩ bà chủ sẽ không phải phẫn nộ đến phát điên rồi chứ, hay là muốn giết người!

Có điều ngay khi các nàng đang lo lắng không biết có nên hét to cảnh báo thì Diệp Dung lại đột nhiên tiến lên từng bước, rất tự nhiên kéo tay Trần Mặc, nhìn thẳng Gia Địch:
- Đúng vậy, tôi yêu hắn, hơn nữa hợp đồng cũng ký rồi! Giờ cô định sao, có bản lĩnh thì kêu Bin Laden đến đặt bom tiệm cơm của tôi này!

- Cái này... Dung tỷ, hình như Bin Laden không phải ở Hy Lạp!
Tuy rằng cảm giác được mỹ nữ khoác tay thật không tồi, nhưng Trần Mặc vẫn ngứa mồm cải chính.

Lời này hiển nhiên không có tác dụng, Diệp Dung trực tiếp hừ lạnh một tiếng, lại quay đầu nhìn chằm chằm Gia Địch. Hai người sát khí như hóa hình đẩy qua đẩy lại, tựa đang tiến hành trò chơi "Ta dùng ánh mắt giết chết ngươi"...

- Thì ra là thế, tôi hiểu được!
Vài giây trầm mặc đi qua, Gia Địch đổi nét mặc, chậm rãi quay đầu phân phó:
- Tang Á, chuyện tôi giao cô làm xong chưa? Nếu đã làm tốt thì phiền cô tới nói cho Diệp Dung tiểu thư cùng nghe!

- Vâng, thưa tiểu thư!
Nữ quản gia cung kính khom mình hành lễ, cầm vài phần tài liệu tiến lên từng bước, mặt không chút thay đổi nhìn phía Diệp Dung.

https://thuviensach.vn

- Diệp tiểu thư, xin thứ lỗi vì tin xấu mà tôi sắp nói. Nửa giờ trước, tập đoàn của chúng tôi đã thu mua nhà hàng đối diện, hơn nữa quyết định nửa tháng sau chính thức buôn bán!

- Cái gìiiiiiiii! Các người muốn cướp sinh ý sao?
Diệp Dung nao nao, lập tức cười lạnh nói. Tang Á mặt không đổi sắc,chỉ đem một tờ giấy đưa trước mặt nàng:
- Đúng là như thế! Đơn giản mà nói, chúng tôi sẽ đưa vào đầu bếp tốt nhất, phục vụ tốt nhất, thức ăn tốt nhất…

-Tóm lại, chúng tôi sẽ một mực kinh doanh cho tới khi tiệm cơm của cô đóng cửa mới thôi. Tới lúc đó, nếu tiệm của cô phải ngừng buôn bán, như vậy hợp đồng của Trần Mặc tiên sinh cũng tự động mất hiệu lực, sau đó…

Sau đó thế nào, chỉ cần nhìn ánh mắt trong suốt của Gia Địch khi nhìn Trần Mặc là đã có thể đoán được.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy bữa cơm ngày hôm nay ăn rất đáng, được xem trực tiếp một màn hai gái tranh chồng cực kỳ phấn khích.

Lúc này, nét tươi cười trên mặt Diệp Dung tắt ngấm, như phát điên chộp lấy tờ giấy kia rồi quát:
- Mặc Mặc chết tiệt, tôi cho anh ba phút để giải thích rõ chuyện này!

- Không! Không cần giải thích!
Gia Địch cùng lúc đi tới, nhẹ nhàng kéo cổ Trần Mặc rồi hôn lên mặt hắn:
- Mặc, em biết anh có nỗi khổ không thể nói ra! Chờ em, hai tháng sau chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng nhau, mà có lẽ ngay cả hai tháng cũng không cần!

Không nói thêm gì nữa, Gia Địch tao nhã xoay người rời đi, năm mươi gã bảo tiêu đồng thời đứng thành hai hàng, ngăn cản tầm mắt của mọi người.

https://thuviensach.vn

Diệp Dung mặt xanh mét, cả người run lên, liên tiếp dậm chân quát về phía bóng lưng Gia Địch:
- Con bé ngoại quốc chết tiệt, cô cho rằng như vậy là có thể thắng lợi chắc? Chờ xem, tiệm cơm của tôi vĩnh viễn cũng sẽ không đóng cửa, nhân dân Trung Quốc nhất định vùng lên!

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ là cướp chồng thôi mà, thế cũng nhảy sang được chủ nghĩa dân tộc với tinh thần yêu nước sao?

Gia Địch không thèm để ý, từ tốn bước ra khỏi cửa rồi leo lên chiếc Lincoln.

Một bụng tức khí không có chỗ phát tiết, Diệp Dung chợt xoay đầu lại, hung dữ nghiến răng nhìn người khởi xướng mọi chuyện.

Trần Mặc vẻ vô tội xách theo mũ bảo hiểm mà chạy ra ngoài:
- Dung tỷ, chiều nay tôi muốn xin nghỉ… À này, cô biết ở đâu thu mua di động cũ không?

Cũng không đợi Diệp Dung trả lời, Trần Mặc đã nhảy lên xe điện, vèo cái phóng tít đằng xa. Chẳng qua trước khi đi, hắn lại nhìn nhìn về phía cửa chiếc xe Lincoln, sau đó thở thật dài.

Gia Địch dựa vào cửa kính xe, thâm tình nhìn về bóng dáng đang dần xa kia, tựa như nhìn ngắm trân bảo của chính mình, khóe miệng bất tri bất giác tràn đầy vẻ tươi cười.

Cứ ngồi im như thế một lúc lâu, nàng mới nhẹ nhàng chắp hai bàn tay lại, chân thành mà thầm cầu nguyện”
- Thần linh ở trên cao, xin hãy chỉ cho con một con đường đúng đắn… Cũng xin giúp con có được toàn bộ tình yêu của Mặc!

https://thuviensach.vn

Chương 8: Tiến hóa kỳ lạ

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 8: Tiến hóa kỳ lạ

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo

Tuy Diệp Dung nói cái câu "nhân dân Trung Quốc nhất định vùng lên" kia chẳng có tí ti liên quan, nhưng nghĩ đến việc một cô gái ngoại quốc lại dám đến tận đây cướp chồng, đông đảo khách nhân trong tiệm cơm cũng không khỏi lòng đầy căm phẫn, sôi nổi vỗ ngực tỏ vẻ nhất định sẽ đến ủng hộ.

Mà số lượng đông không kém đội ủng hộ là những người nhìn bóng lưng Trần Mặc với vẻ ganh tị trần trụi.

Thật ra phải nói là nếu chỉ có việc Diệp Dung đối với Trần Mặc có cái tâm tư kia thì phàm là khách quen ai cũng có thể ngầm hiểu, nhưng nếu có thêm một mỹ nữ nhà giàu từ Hy Lạp thì đương nhiên chuyện nó khác rồi!

Mặc kệ náo nhiệt ở tiệm cơm, Trần Mặc cũng đã cưỡi xe điện về đến nhà. Xa Xa cùng Oa Oa sớm đã nghe lén được tin hot vừa rồi, giờ thấy Trần Mặc làm ra vẻ như không có chuyện gì, chúng nó càng cảm thấy bất an.

Sống cùng năm sáu năm, hai đứa nó đương nhiên quá hiểu chủ nhân — càng tức giận, hắn càng có vẻ bình tĩnh, cũng tức là gió bão sắp nổi lên.

https://thuviensach.vn

- Khoan!
Trước khi vào cửa, Trần Mặc lại đột nhiên ngừng lại, chạy ra sân nhặt một viên gạch. Đại khái cảm thấy trọng lượng còn chưa đủ, hắn lại lấy thêm một viên rồi buộc hai viên với nhau, lúc này mới thoả mãn mở cửa phòng.

Xa Xa cùng Oa Oa đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng rùng mình một cái:
- Cái gì kia… Chúng ta nên gọi 113 trước hay 115 trước?

- Đừng thả tay mà, thật sự không liên quan đến em!
Ba phút sau, nhìn hai viên gạch gần trong gang tấc, Nặc Nặc run rẩy cuống quýt nói. Trần Mặc cười híp mắt nhìn nó, chậm rãi nhấp một ngụm trà:

- Ừm, không liên quan đến mày đã biến thành như vậy, thế nếu có liên quan chắc là mày phải cưới hết toàn bộ mỹ nữ liên hợp quốc đúng không… Bản Bản, phát đoạn mày ghi âm đi, tao biết mày có ham mê biến thái ấy mà!

Nhìn nhìn Nặc Nặc bên cạnh, Bản Bản rốt cục quyết định bỏ gian tà theo chính nghĩa, ngay lập tức phát hết những đoạn ghi âm được từ mấy tháng nay ra.

Trần Mặc vừa uống trà vừa nghe, chỉ một lúc đã hiểu hết mọi chuyện. Kỳ thật rất đơn giản, Nặc Nặc vụng trộm gọi bừa điện thoại, vừa vặn gặp Gia Địch đang trong tình trạng trầm cảm nên tiện mồm ba hoa an ủi vài câu.

Tiếp đến thì chém gió lỡ to thành bão, khi Gia Địch khóc lóc hỏi vì sao không chịu tiếp nhận tình cảm của nàng gặp ngay lúc Nặc Nặc đang xem phim tình cảm sướt mướt Hàn Quốc, nó bèn đem nội dung bộ phim chuyển sang hiện thực.

- Cho nên biến thành tình huống hiện nay sao?
Nghe ghi âm xong, Trần Mặc thật không biết nên nói cái gì cho phải. Chân chính lại nói tiếp, hình như cũng không thể đổ hết tội cho Nặc Nặc, ai biết

https://thuviensach.vn

Gia Địch vừa vặn lại thoát khỏi chứng trầm cảm?

Thấy mặt Trần Mặc dịu xuống, Nặc Nặc không khỏi thở khẽ một hơi nhẹ nhõm, vội vàng đề nghị nói:
- Lão đại, hay là để em gọi điện tiếp, nói… Nói là Diệp Dung đang mang giọt máu của anh!

- Cút!
Trần Mặc không khách sáo, xoa xoa cằm, thầm nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy thì chính mình đi đăng ký làm đạo diễn quay phim Hàn được rồi.

- Mình ngu thế nhỉ, cứ để Gia Địch PK* với Dung tỷ là được rồi!
Cau mày nghĩ một lát, hắn đột nhiên vỗ tay đánh bốp một tiếng:
- Chỉ cần tiệm cơm Cát Tường có thể kiên trì hai tháng, hắn là Gia Địch sẽ uể oải, đến lúc đó chúng ta sẽ tìm tiếp lý do.
(PK: Player killing nghĩa là hành động đi giết người trong game, ở đây dùng ý gây cười trong câu nói)

Bốn yêu quái đối mắt nhìn nhau một cái, thầm nghĩ cái này cũng gọi là biện pháp sao, nhìn thế nào cũng thấy Gia Địch có phần thắng rất lớn.

- Tao hiểu chúng mày nghĩ gì, cho nên chúng ta cũng phải làm chút chuyện mới được. Haiz, "nhờ" thế lại sắp được xui vài ngày rồi!
Trần Mặc nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, trầm ngâm nói:
- Oa Oa, ngày mai bắt đầu theo tao tới phòng bếp làm việc, tất cả nguyên liệu nấu ăn đều do mày chưng qua một lần… Đừng mong lười biếng, mày dám bảo chuyện Nặc Nặc gọi điện mày không biết không?

Nói đến đây cái, lại phải nhắc tới năng lực đặc biệt của cái nồi cơm này. Tuy rằng lấy yêu lực hiện tại của nó không làm ra được món gì ngon, nhưng toàn bộ nguyên liệu được nó chưng qua một lần lại trở nên vô cùng mỹ vị.

Cũng chính bởi điều đó, chỉ cần tiệm cơm Cát Tường dùng loại nguyên liệu này để nấu thì nhất định sẽ hấp dẫn không ít thực khách.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua nghe mệnh lệnh này, Oa Oa cũng rất buồn bực lầm bầm:
- Tại sao lại là em? Em vô cùng chán ghét nấu nướng, lý tưởng của em là làm một đạo tặc đẳng cấp quốc tế!

- Đừng nói nhiều, thân là nồi cơm điện phải có giác ngộ của nồi cơm điện!
Trần Mặc trừng mắt nhìn nó một cái, lại quay đầu nhìn ba con yêu quái khác:
- Còn chúng mày cũng đừng có mơ lười biếng! Nhất là Nặc Nặc, tháng này cấm mày gọi điện cho bất kỳ ai, kể cả gọi tổng đài 1080 cũng thế!

Bốn yêu quái đưa mắt nhìn nhau, thực bất đắc dĩ cùng thở dài, xem như tiếp nhận vận mệnh. Chính sự đã bàn xong, Trần Mặc cũng không có ý muốn tiếp tục chất vấn, lập tức như thường lệ nạp cho chúng nó một ít hào quang màu xanh.

Lại nói tiếp, bốn đứa bọn Xa Xa tuy rằng cũng đã có thể tu luyện, nhưng hiệu quả lại không bì được thanh quang (ánh sáng xanh) do Trần Mặc cấp. Dần dà, Trần Mặc cũng dưỡng thành thói quen mỗi ngày nạp cho chúng nó ít thanh quang, có điều thanh quang của hắn không đủ cho tất cả, cho nên thường để bốn con yêu chơi trò đoán số trúng thưởng.

Nhưng mà hôm nay có chút khác biệt, khi Trần Mặc bắt đầu nạp thanh quang cho Xa Xa thì đột nhiên phát hiện thanh quang đã cường thịnh hơn rất nhiều.

Trên thực tế, Xa Xa cũng đã cảm nhận được loại biến hóa này, nhịn không được rên rỉ nói:
- Thật kỳ quái, sao em cảm giác thoải mái thế nhỉ… Ưm ưm, nhiều tí nữa đi lão đại!

Gần như cùng lúc nói những lời này, Xa Xa đột nhiên bộc phát ra hào quang mãnh liệt, trong nháy mắt đã chiếu sáng cả gian phòng.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc lắp bắp kinh hãi, vội vàng thu tay về, mà Xa Xa thì bắt đầu từ từ lớn thêm lên, nương theo thanh quang mà không ngừng biến hóa… Vài giây sau, một chiếc xe máy cực kỳ phong cách đã xuất hiện giữa gian phòng!

Vỏ ngoài bằng kim loại màu bạc sáng loáng, đường nét tinh tế mà tràn ngập sức mạnh cùng với tạo hình cuồng dã như con mãnh thú… Thêm nữa nó hoàn toàn khác những loại xe máy thông thường đó là trước sau đều là đôi bánh xe, như vậy khi dừng cũng không cần đến chân chống.

- Ca tiến hóa sao?
Sợ run vài giây, trong ánh mắt hâm mộ của ba con yêu quái khác, Xa Xa giọng không thể tin thì thào.

Nặc Nặc bên cạnh điên cuồng nhấp nháy màn hình, nhịn không được huýt sáo:
- Khốc chết mất! Lão đại, mãnh liệt đề nghị lão đại cưỡi Xa Xa ra ngoài dạo một vòng! Em đánh cuộc chỉ cần anh đeo thêm cặp kính đen thì mỹ nữ sẽ như điên lên nhào tới!

- Sau đó tao sẽ bị bọn chuyên trộm xe theo dõi?
Nói thực ra, Trần Mặc cũng hơi có chút động tâm, nhưng lo lắng hậu quả khi thử, rốt cuộc cũng chỉ khe khẽ thở dài.

Cơ hồ đồng thời, Bản Bản đã nhanh chóng lên mạng tra số liệu:
- Dodge Tomahawk, được vinh danh là xe máy có tốc độ nhanh nhất trên thế giới, dùng động cơ Viper V10 cùng bộ giảm xóc của xe thể thao, tốc độ vượt qua 600 km/giờ, giá 550 ngàn Đôla, do công ty ô tô Chrysler của Mỹ chế tạo năm 2003.
(Ảnh: http://photo.netcarshow.com/Dodge-To...3_photo_01.jpg)

- Ặc, mày vừa bảo tốc độ bao nhiêu cơ?

https://thuviensach.vn

Nghe đến cuối Trần Mặc không khỏi ngẩn ra — tốc độ 600 km/giờ, chỉ sợ phi phóng đến tối đa nhìn từ ngoài chỉ có thể trông thấy tàn ảnh, thứ này rốt cuộc là phi cơ hay là xe máy?

Trên thực tế, chính một tay đua nổi tiếng sau khi thử xe này đã nói:
- Khi bạn rồ ga hết cỡ mà chạy Dodge, bạn sẽ cảm giác cả người đều bị dòng khí kéo hướng về phía trước, thật giống như là có một bàn tay Thượng Đế đang nâng bạn bay lượn…

Giờ khắc này, cả gian phòng đều lặng ngắt như tờ, chỉ có Xa Xa quay đầu đánh giá tạo hình mới của mình, hai chiếc đèn xe gần như điên cuồng lóe lên.

Vài giây sau, ba con yêu quái khác không hẹn là cùng lớn tiếng hét về phía Trần Mặc:
- Lão đại, không công bằng, sao chỉ có Xa Xa được thoải mái! Quá thiên vị rồi, bọn em cũng muốn nạp thanh quang!

Coi như ngu ngốc cũng biết, lấy tốc độ tu hành của Xa Xa thì có 100 năm nữa cũng không biến thành Dodge được. Cho nên nguyên nhân thực sự làm nó tiến hóa hiển nhiên là thanh quang Trần Mặc nạp cho lúc nãy.

Chẳng qua bản thân Trần Mặc cũng không hiểu nổi tại sao thanh quang trong dĩ vãng yếu ớt là thế, lại đột nhiên đại bạo phát. Chẳng lẽ mấu chốt của vấn đề là…

Trong lòng hơi động, Trần Mặc vội thò tay vào túi muốn móc ra mảnh ngọc vụn kia, nhưng hắn đột nhiên ngẩn ra, lộ vẻ ngạc nhiên.

Mấy yêu quái đưa mắt nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì. Mà Trần Mặc cũng nhìn phía nồi cơm điện, đập tay lên đùi đét một cái:
- Oa Oa, nhanh đưa mảnh ngọc vụn kia ra đây, thứ này rất quan trọng với chúng ta!

https://thuviensach.vn

- Em không lấy mà!
Oa Oa biểu tình vô tội nói, nhìn qua thuần khiết đến độ có thể diễn vai Thiên Sứ.

- Em thật sự không lấy mà!
Chứng kiến ánh mắt không tin tưởng của Trần Mặc và đồng bọn, nó thực ấm ức lăn qua lăn lại, thuận miệng thề độc:
- Nếu em mà lấy thì tất cả đống đồ lót em sưu tập được đều sẽ biến thành đồ lót bà lão dùng qua!

Không phải không thừa nhận, lời thề này so với thạch tín còn độc hơn, cho nên Trần Mặc cùng đám Nặc Nặc đưa mắt nhìn nhau, đã tin sáu bảy phần.

Trần Mặc nhíu màu, trầm ngâm nói:
- Quái thật, tao nhớ rõ là đã bỏ mảnh ngọc đấy vào túi, hơn nữa lúc trở lại tiệm vẫn còn… Chết tiệt, chúng ta đến tiệm, lập tức đến tiệm!

Chương 9: Trung Hoa tiểu đương gia

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 9: Trung Hoa tiểu đương gia

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo

https://thuviensach.vn

Vội vàng đứng bật dậy, Trần Mặc nắm lấy Nặc Nặc cùng Bản Bản xông ra ngoài.

Xa Xa nhìn nhìn tạo hình khốc tới cực điểm của mình, rốt cục vẫn phải bất đắc dĩ thở dài một tiếng, biến trở về dạng cái xe điện rách rưới.

Không đến vài phút, bọn hắn đã vội vội vàng vàng trở lại tiệm cơm. Trần Mặc lao qua cửa, mắt đảo xung quanh, phát hiện mảnh ngọc kia đang được Diệp Dung đeo trên cổ.

Gần như không chút do dự, hắn theo bản năng định túm lấy, kết quả lại bị Diệp Dung không chút khách khí vỗ một chưởng!

- Xin lỗi nhé! Nếu muốn sỗ sàng thì mời sang nhà hàng đối diện!
Thở phì phì trừng mắt liếc hắn một cái, Diệp Dung bắt chéo tay che bộ ngực, tựa như đang đề phòng sắc lang.

- Lạy hồn, làm như ca đói khát lắm!
Trần Mặc xoa xoa mu bàn tay còn có chút, chỉ vào mảnh ngọc đang được đeo trên vòng cổ của Diệp Dung, bất đắc dĩ thở dài:
- Thôi bỏ đi, việc chính là mảnh ngọc này…

- Cái này sao? Vừa rồi là một vị khách tặng!
Vốn tưởng đối phương định vô lễ, có điều nghe được giải thích của hắn, Diệp Dung không khỏi ngẩn ra.

- Sặc…
Trần Mặc nhất thời ngạc nhiên không biết nói gì, thầm nghĩ lại có loại người vừa ngu vừa mặt dày như thế, lấy lòng mỹ nữ cũng không cần tùy tiện chọn một mảnh ngọc vụn làm lễ vật chứ! Lắc lắc đầu cảm khái, hắn vẫn bất đắc dĩ nói:
- Dung tỷ, kỳ thật thứ này tôi làm rơi, tên kia lừa cô đó!

https://thuviensach.vn

- Thật sao?
Diệp Dung hồ nghi nhìn mảnh ngọc, vẫn do dự tháo nó xuống. Nhưng ngay khi sắp đưa trả Trần Mặc, nàng lại đột nhiên rút tay về:
- Không được! Đợi mai hắn đến tôi phải hỏi cho ra nhẽ đã…

- Mai?
Tuy Diệp Dung cũng không có làm gì sai, nhưng Trần Mặc vẫn còn chút do dự, cảm giác như sắp có chuyện, nói:
- Hay là cô cứ đưa trước cho tôi, rồi mai hỏi hắn cũng được mà!

- Được rồi! Một ngày thôi mà, anh khẩn trương cái gì?
Diệp Dung sóng mắt đung đưa nhìn hắn một cái, đột nhiên cười hì hì vênh mặt lên:
- Kỳ thực đưa cho anh luôn cũng được! Chỉ cần ngay bây giờ anh chịu chạy ra cửa, quay mặt về nhà hàng đối diện mà hét to: Gia Địch, đánh chết tôi cũng sẽ không cưới cô…

Vừa nghe điều kiện trao đổi này, Trần Mặc thực không biết nói gì, trợn trắng mắt, thầm nghĩ: nếu ca mà làm thế thật thì mảnh ngọc cầm về, nhưng tính mạng có khi bán cho cửa sông cửa biển nào mất.

Nói đùa, hơn 50 gã bảo tiêu kia chẳng lẽ để làm cảnh, mỗi thằng một đạp cũng đủ khiến mình còn khổ hơn cả Châu Tinh Trì lúc vượt qua trận 18 người đồng của Thiếu Lâm Tự rồi.

- Hứ, đúng là không có dây thần kinh hài hước mà!
Thấy mặt Trần Mặc càng lúc càng tái, Diệp Dung rốt cục thôi trêu hắn, lần nữa đưa mảnh ngọc tới. Nhưng nghĩ nghĩ, nàng lại đột nhiên nói:
- Chụp một tấm hình đã nhé, tôi cảm thấy mảnh ngọc này gắn lên vòng cổ đeo rất hợp, chụp làm kỷ niệm được không?

- Không thành vấn đề!

https://thuviensach.vn

Trần Mặc thở một hơi dài nhẹ nhõm, lấy di động ra giơ về Diệp Dung đang ưỡn ngực khoe chiếc vòng gắn mảnh ngọc rồi bấm chụp. Mà sau khi cầm lấy mảnh ngọc, hắn lập tức cẩn thận để vào túi áo, lúc này mới nhấc cái nồi cơm điện bước theo vào phòng bếp.

Đương nhiên, hắn cũng không quên "thù" vừa nãy, trước khi bước vào sau cửa phòng bếp còn ngoái đầu lại, cười gian nói:
- Dung tỷ, có chuyện tôi muốn nói cho cô — tư thế ngẩng đầu ưỡn ngực không hợp với cô đâu, màn hình đã phẳng, có cố thế nào nó cũng không lồi thêm nổi…
(Dịch: ôi các bé gái 4vn =]])

Đáp lại hắn là đủ loại ám khí từ quầy bay đến, Trần Mặc nhanh chóng đóng cửa phòng bếp lại, sau đó chợt nghe bên ngoài binh binh bang bang loạn vang một hồi, có thể thấy được nhiều "ám khí" đến cỡ nào.

Đầu bếp chính của tiệm, Vương mập đang chuẩn bị làm bữa tối, thấy Trần Mặc tiến vào không khỏi ngẩng đầu, mặt mày hớn hở nói:
- Mặc Mặc đấy à, đôi khi anh cũng rất bội phục chú đấy, có thể trêu chọc khiêu khích Dung tỷ tới 5 năm mà vẫn không bị giết chết!

- Anh phải bội phục cô ả mới đúng chứ, bị em đả kích 5 năm mà chưa chịu tử nạn!
Trần Mặc cười cười, hình dung cảnh Diệp Dung ở bên ngoài đang "thú hóa", trong lòng vừa buồn cười vừa cảm thấy ấm áp.

Cẩn thận hồi tưởng lại, có lẽ nhân tố lớn nhất làm cho hắn ở lại tiệm cơm này đến 5 năm là thói quen tranh cãi với Diệp Dung đi! Cảm giác này vừa vui vẻ vừa khoái trá, tựa như nghĩ ra cái gì là có thể nói cái đó, không cần lo lắng lỡ mồm như là giao tiếp với người ngoài.

Trần Mặc bất tri bất giác cười mỉm, sau đó mau chóng trở lại hiện thực, đưa nồi cơm điện tới trước mặt Vương mập:

https://thuviensach.vn

- Đúng rồi, em đem cái này cho anh mượn đây!

- Đừng nhìn nó bộ dáng tầm thường, thật ra chính là một sản phẩm nghiên cứu mới nhất em lấy từ một người bạn đó! Đơn giản mà nói, trước mỗi lần anh chế biến đồ ăn thì hãy đem nguyên luyện bỏ vào nồi này chưng qua một lần, hiệu quả sẽ rất bất ngờ!

- Thật á?
Vương mập nhìn không chớp mắt cái nồi cơm điện cũ như từ đời ông nội hắn để lại, thầm nghĩ chẳng lẽ thứ này chính là Hỗn Độn chí bảo trong truyền thuyết??

Chẳng qua chăm chú một hồi, hắn lại đem nồi cơm điện đẩy trở lại trước mặt Trần Mặc, bất đắc dĩ thở dài:
- Được rồi, coi như đây là thật, chỉ sợ anh cũng không còn cơ hội dùng thứ này, bởi vì anh phải đi!

- Đi? Đi đâu?
Trần Mặc nao nao, nhưng người thay hắn hỏi vấn đề này lại là Diệp Dung vừa lúc xông vào phòng bếp, đằng sau còn mang theo mấy nữ phục vụ chờ xem náo nhiệt.

Trầm mặc vài giây, Diệp Dung đột nhiên theo bản năng quay đầu nhìn phía phía sau, ngạc nhiên nói:
- Lão Vương, đừng nói với tôi là anh định sang làm cho nữ nhân ngoại quốc kia đấy chứ…

- Thật xin lỗi bà chủ!
Vương mập có chút xấu hổ gãi đầu, nhưng vẫn tháo mũ đầu bếp xuống đặt trước mặt Diệp Dung:
- Tuy bà chủ đối với tôi không tệ, nhưng người ta lại trả lương gấp ba lần. Bà chủ cũng biết đấy, con gái tôi đang chuẩn bị bước vào tiểu học, trường mẹ nó chọn lại có học phí giá trên trời, cho nên…

https://thuviensach.vn

- Tôi hiểu rồi!
Diệp Dung đột nhiên xua tay cắt lời hắn, im lặng nhìn thẳng. Qua vài giây, nàng đột nhiên quay đầu nhìn đám nữ phục vụ:

- Còn mọi người thì sao? Nếu Gia Địch đã đào đi cả đầu bếp thì không lý do gì không đào nhân viên phục vụ, dù sao cô ta cũng nhiều tiền không có chỗ tiêu! Không sao, tôi chịu đựng được, mọi người cứ nói thẳng đi!

- Dung tỷ, bọn em không đi!
Vài nữ phục vụ đưa mắt nhìn nhau rồi giơ nắm tay, kiên định lắc đầu. Sau đó, cô gái lớn tuổi nhất tên Lâm Lâm tiến lên vài bước, nhẹ nhàng ôm lấy bả vai Diệp Dung.

- Dung tỷ, nếu không nhờ chị thu nhận giúp đỡ, giờ bọn em không biết đang thế nào! Đúng vậy, Gia Địch hứa trả lương cho bọn em gấp đôi, nhưng tất cả đều từ chối, không ai muốn rời đi!

Nhìn những nữ phục vụ vây quanh mình, con mắt Diệp Dung đã có chút ươn ướt, nhưng cuối cùng nàng nở nụ cười sáng lạn rồi ôm lấy hết thảy những chị em tốt này.

Trong bầu không khí ấm áp, Vương mập đột nhiên vung tay tát cho mình một cái bạt tai, rồi sải bước đi tới cửa. Chỉ là mới bước vài chục bước, hắn lại xoay đầu lại, thấp giọng nói:

- Dung tỷ, lão Vương tôi thực xin lỗi cô, nhưng vì con gái tôi… Trước khi đi tôi giúp cô làm một chuyện cuối cùng, thực đơn đêm nay tôi đã chuẩn bị xong xuôi, cô chỉ cần bảo mọi người chuẩn bị lại một chút thì sẽ không có vấn đề!

Sau khi nói xong những lời này, Vương mập rốt cục xoay người rời đi hẳn. Diệp Dung nhìn bóng hắn khuất dần, đột nhiên dùng sức khịt mạnh cái mũi, thuận thế dừng luôn nước mắt:

https://thuviensach.vn

- Mập mạp chết bầm, tôi cũng không tin anh đi thì hỏng hết! Chị em, xốc lại tinh thần cho tôi, đêm nay tôi tự mình xuống bếp, nữ nhân ngoại quốc kia có bản lĩnh thì mua chuộc nốt cả lão nương đi!

Theo lý mà nói, lời hùng hồn như thế nên được một trận hoan hô vang dội mới đúng. Nhưng giờ phút này nghe được Diệp Dung nói thế, mọi người cũng nhịn không được đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt tái nhợt giống như nghĩ tới chuyện gì đó rất kinh khủng.

Ước chừng yên tĩnh đến vài phút, tới lúc Diệp Dung thẹn quá hoá giận định nổi bão thì Lâm Lâm mới thật cẩn thận hỏi:
- Cái này… Dung tỷ, nếu giờ bọn em định sang nhà hàng đối diện liệu có quá muộn không?

- Ặc… Đồ ăn tôi làm khó ăn đến vậy sao?
Diệp Dung nghiến răng nghiến lợi nhìn các nàng, khuôn mặt đỏ rồi lại xanh, giống như tiết mục biến mặt nạ trong Xuyên kịch đất Tứ Xuyên. (Một loại hình nghệ thuật, nhánh của Kinh Kịch Trung Quốc, như ảo thuật thay đổi đường nét được vẽ trên mặt sau một cái vung tay hay là xòe quạt)

Mọi người đối mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng gật đầu, thầm nghĩ lão nhân gia ngài làm đồ ăn há lại chỉ là khó ăn mà thôi. Người khác làm đồ ăn để ăn mà sống, còn ngài làm đồ ăn để độc chết người sống.

- Gì chứ, vậy để các cô làm đi, ai nhận?
Bị người khinh thị, Diệp Dung rốt cục nhịn không được bạo phát, hoàn toàn không còn tí ti cảm động vừa xong.

Mấy nữ phục vụ ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, không ai đủ can đảm đứng ra nhận. Nói đùa, tùy tiện kiếm là được một đầu bếp có thể phục vụ 10 bàn thực khách thì chẳng khác gì bảo đứa trẻ mới sinh đi làm toán.

- Hay để tôi thử xem!

https://thuviensach.vn

Đúng lúc Diệp Dung sắp hóa thân thành bạo chúa, đột nhiên một giọng nói vang lên. Mọi người ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, đã thấy Trần Mặc đang tiện tay nghịch nghịch chiếc muôi xào nấu.

Giờ khắc này, toàn trường lâm vào một loại yên tĩnh quỷ dị, ngay cả tiếng một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ… Nhưng chỉ vài giây sau, tiếng cười nổ trời vang lên, tất cả mọi người cười ngặt nghẽo đến gập cả bụng.

- Tiểu Mặc Mặc, anh nấu?
Diệp Dung đặt hai tay lên vai Lâm Lâm, cười đến gập bụng không đứng thẳng nổi, thậm chí chảy cả nước mắt.

Cũng khó trách các nàng có loại phản ứng này. Phải biết rằng Trần Mặc ngay cả chiên trứng cũng chưa từng làm, lần trước để hắn vào bếp đến việc bật ga lên cũng phải hỏi cách.

Trên thực tế, nếu không nghĩ việc Trần Mặc coi như trung thành và tận tâm vì tiệm suy nghĩ, Diệp Dung sớm đã bay lên một cước đem hắn đá đi, để hắn nấu còn đáng sợ hơn cả việc người bị Gia Địch đào đi hết!

- Cười xong Chưa? Nếu xong rồi thì tôi sẽ bắt đầu!
Trần Mặc làm như tất cả không liên quan đến hắn, đứng dựa vào cạnh bàn bếp, thẳng đến lúc tiếng cười tắt dần, mới vô nghĩa nhún nhún vai, làm điệu bộ nếu ai không có việc ở đây mời ra ngoài.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ gã này không phải phát sốt chứ!
Diệp Dung nhịn không được tiến lên sờ sờ trán của hắn, lẩm bẩm nói:
- Không nóng mà… Tiểu Mặc, anh nghiêm túc đấy à?

- Cô nói xem?
Trần Mặc cười híp mắt nhìn nàng, rồi đột nhiên đổi nét mặt, thở dài rất là tang thương, nhỏ giọng nói:
- Được rồi, chuyện cho tới nước này tôi cũng chỉ có thể nói hết sự thật!

https://thuviensach.vn

- Kỳ thật, tôi chính là hậu duệ của Trù thần (thần bếp) trong truyền thuyết, kiêm truyền nhân đời thứ 32 của trường phái Trung Hoa tiểu đương gia*. Năm năm trước, tôi bị kẻ gian hãm hại phải phiêu bạt chân trời, một thân công lực toàn bộ trôi theo dòng nước, cho tới mãi gần đây… Này này, mọi người bỏ đi đâu thế, chẳng lẽ chuyện xưa này không cảm động sao?
(* Theo mình tra được thì nó là tên một bộ phim hoạt hình về ẩm thực Trung Quốc, đại khái ai đã đọc bộ truyện tranh Tiểu Đầu Bếp Cung Đình có nhân vật chính Lưu A Ngang đã xuất bản ở VN sẽ rõ)

Chương 10: Yêu quái trong truyền thuyết

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 10: Yêu quái trong truyền thuyết

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo

Bởi vì Gia Địch làm xáo trộn, lại thêm Vương mập phản quốc đi theo địch, sinh ý đêm nay của tiệm cơm Cát Tường hiển nhiên là không tốt.

Diệp Dung phẫn nộ lệnh đóng cửa, bản thân thì dẫn mấy nữ phục vụ quét tước vệ sinh, thẳng đến hơn 10 giờ tối mới phất tay thả người rời đi.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng đều là Nặc Nặc gây họa, nhưng nghĩ việc mình cũng có trách nhiệm gián tiếp, cho nên Trần Mặc hơi do dự rồi cũng ở lại giúp Diệp Dung làm xong hết mấy việc vặt vãnh, mà lúc này đã là gần nửa đêm.

- Xùy, đi đi! Ở đây tốn hơi thừa lời với tôi bằng sao được sang đối diện kia tìm tiểu mỹ nhân Hy Lạp của anh, nhanh cùng cô ta về nước mới là vương đạo!
Chẳng qua thực đáng tiếc, Diệp Dung lại không thèm nhận phần nhân tình này của hắn, bĩu môi chế giễu.

Mấy giờ trước, sau khi Gia Địch mang theo đông đảo cấp dưới chuyển tới nhà hàng kia, lại đột nhiên lặng yên bên trong không một tiếng động.

Cho tới bây giờ, tuy bên đó vẫn đèn đóm sáng trưng như cũ, nhưng lại không thấy bất kỳ ai ra vào, chỉ có tiếng nhạc kỳ quái mơ hồ truyền đến, hình như là cử hành lễ tế gì đó.

- Hưm hưm, hay bên kia là tà giáo gì đó, mình có nên gọi điện báo cảnh sát không nhỉ?
Như có suy nghĩ gì đó, Diệp Dung cắn cắn móng tay rồi lầm bầm:
- Chẳng lẽ là Nhật Nguyệt thần giáo trong truyền thuyết*?
(*: tà giáo trong bộ Tiếu Ngạo Giang Hồ của Kim Dung lão gia)

Trần Mặc không nói gì, đẩy đẩy kính mắt rồi thở dài:
- Dung tỷ, cô nghĩ người Hy Lạp có loại giáo phái đó sao? Theo tôi biết, bọn họ đại khái là cúng bái các vị thần Hy Lạp… À, cô biết Zeus và Athena không?

- Không biết, là bà con với chúa Jesus sao?
Diệp Dung ngơ ngác ngẩng đầu lên, nhịn không được lại quay qua liếc nhà hàng đối diện mấy lần, sau đó vấp phải cái ghế dưới chân, trực tiếp ngã xuống.

https://thuviensach.vn

May là Trần Mặc tay mắt lanh lẹ, cuống quýt thò tay đỡ được nàng vào ngã trong lòng.

Chẳng qua không biết may hay rủi mà đúng hôm Diệp Dung mặc bộ đồ khá sexy, bàn tay lơ đãng của Trần Mặc lướt qua chiếc đùi thon dài, nhất thời thấy lạnh buốt rồi lại như lửa nóng.

Cảm xúc từ làn da truyền tới khiến cả hai đều cảm thấy trong lòng nhộn ngạo, nhịn không được cùng lúc nhìn nhau…

Giờ khắc này, hai khuôn mặt đã gần trong gang tấc, thậm chí có thể cảm giác được hơi thở của đối phương.

Đôi mắt Diệp Dung đã long lanh nước, khẽ cắn đôi môi anh đào, bộ dáng mê ly như vậy khiến người khác khó kìm được lòng đều muốn phạm tội.

Trần Mặc ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn thật lâu, rốt cục nhịn không được liếm liếm môi, khàn giọng nói:
- Dung tỷ, kỳ thật tôi luôn muốn nói với cô một chuyện khó mở lời!

- Ừm!
Diệp Dung run lên nhè nhẹ, chậm rãi nhắm hai mắt lại, má ngọc không thể nén từ từ đỏ ửng.

Giờ khắc này, Trần Mặc có một loại xúc động muốn hôn xuống, nhưng hắn vẫn kìm lại được, thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói:
- Này, tuy tiền lương cuối tháng mới phát, nhưng tôi lĩnh trước được không? Còn nữa, tôi làm ở đây đã năm sáu năm rồi, cô xem nên tăng lương chứ nhỉ?

- Là chuyện này?
Diệp Dung đột nhiên ngừng run rẩy, da thịt trở nên lạnh lẽo như nước, cứ như mới từ trong hầm băng đi ra.

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy, việc này quyết định tôi có thể mua nhà hay không!
Thấy sắc mặt nàng ngày càng khó coi, Trần Mặc đột nhiên có loại dự cảm bất thường, nhưng vẫn là kiên trì nói:
- Phải nói là mấy năm qua tôi tân tân khổ khổ, chịu đủ mệt nhọc, làm hùng hục như trâu, cho nên có lẽ xứng đáng, nhỉ?

- Đừng có mơ!
Không đợi hắn dong dài xong, Diệp Dung liền giãy dụa đứng dậy, thuận thế hung tợn đá cho hắn một cước.

- Ái da, đây là trả đũa sao?
Trần Mặc đau đớn cúi người xoa xoa chân, thầm nghĩ nữ nhân quả nhiên trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách, chẳng lẽ vì đến thời kỳ tiền mãn kinh sao.

Nhưng khi hắn ngước lên, thấy Diệp Dung đang thở phì phì, có xu thế muốn đào hầm chôn hắn tại chỗ.

Dù là đứa ngốc cũng nhìn ra được, khi nãy Trần Mặc muốn cúi xuống hôn nàng, ánh mắt nàng lóe lên vẻ chờ mong, rồi lại vì đối phương lùi bước mà thoáng ảm đạm xuống.

Trong nhất thời, đại sảnh lâm vào yên tĩnh quỷ dị, nhưng ngay sau đó…

"Xoảng!"
Một tiếng động kỳ quái từ phòng bếp truyền đến, tựa hồ có người không cẩn thận đánh rơi nồi sắt.

Hai người đang giằng co không khỏi ngẩn ra, rồi không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía phòng bếp. Trần Mặc trong nháy mắt tiến lên chắn trước người Diệp Dung, giang rộng tay che chở cho nàng.

Thấy hắn ân cần như thế, Diệp Dung khẽ cắn môi anh đào, trong mắt không khỏi nhiều thêm vài phần cảm động, rồi thuận tay quơ lấy hộp đũa trên bàn.

https://thuviensach.vn

- Ngất mất, cô định dùng thứ này làm ám khí chắc?
Trần Mặc trợn trắng mắt, cúi lưng rón ra rón rén tiến về phòng bếp.

Xuyên qua khe cửa, có thể thấy ngọn đèn nho nhỏ lúc sáng lúc tắt, mơ hồ chiếu lên một bóng người.

Vung tay báo hiệu cho Diệp Dung, Trần Mặc chợt nở nụ cười nhàn nhạt, rồi đứng phắt dậy, một cước đá văng cánh cửa gỗ.

Tiếng ầm ầm còn chưa lắng, hắn đã vơ lấy một cái chảo rồi bổ nhào về hướng bóng người kia:
- Thằng ăn cắp kia! Thức thời thì giơ hai tay lên, để hết đồ mày lấy được xuống…

Lời còn chưa dứt, Trần Mặc vẫn đang bổ nhào vào đối phương, liền giống như trúng thuật định thân đứng thẳng bất động tại chỗ.

Còn Diệp Dung đang định gọi điện báo cảnh sát, cũng tức thì hét lên, di động nhất thời tuột tay rơi xuống đất…

Kia tới cùng là vật gì? Nếu như thật sự là ăn cướp thì dù bộ dạng dữ tợn như thế nào cũng không sao, ít nhất hắn vẫn là người!

Nhưng vấn đề lại là, thứ hiện giờ đứng ngơ ngơ ngẩn ngẩn giữa bếp, chỉ bằng vào cái đầu trâu cùng cặp sừng màu bạc, đã thấy không thể nào là nhân loại!

Cũng may là lúc này con ngưu yêu kia cũng bị dọa đến choáng váng, nó ngơ ngác đứng đó, bên miệng còn đang dính mấy miếng vụn củ cải trắng.

Trên thực tế, cảnh tượng này thật vô cùng hài hước, có điều giờ có ai cười nổi sao?

https://thuviensach.vn

Đưa mắt nhìn nhau gần hai phút, Trần Mặc đột nhiên cười lên ha hả, mở hai tay nghênh đón:
- Lão đệ, cuối cùng chú cũng tới được đây! Đã lâu không gặp, gần đây khỏe không, đã ăn cơm chưa?

Diệp Dung không biết nói gì chỉ há mồm trợn mắt, thầm nghĩ thế này là chuyện gì, chẳng lẽ tiểu Mặc Mặc là từ thế giới ma thú xuyên qua đây?

Thực hiển nhiên, con ngưu yêu kia cũng bị nhiệt tình của Trần Mặc mê hoặc, vừa định hành động lại do dự đứng im.

Trần Mặc vẫn cười híp mắt lôi kéo làm quen, thậm chí còn thuận tay đấm "yêu" cho ngưu yêu mấy quyền, đến mức phát ra tiếng bôm bốp:
- Thế nào, nếu không anh chuẩn bị cho chú bữa khuya nhé, chú thích ăn thịt bò… À không, ý anh là thích ăn cải thìa hay củ cải?

- Cái này, em thích…
Bị Trần Mặc nói loạn mấy câu, ngưu yêu lại cũng ngu ngốc gật đầu, bắt đầu tính toán xem nên chọn loại cải gì.

- Không vội không vội, chú cứ từ từ nghĩ!
Trần Mặc lại vỗ vỗ bờ vai của nó, thuận thế kéo Diệp Dung đi ra ngoài, trong miệng vẫn không quên nhắc:
- Đợi nghĩ xong thì qua nói cho anh nhé!

Nói xong câu này, hắn cũng đã kéo Diệp Dung đi ra ngoài vài chục bước, sắp tới được cửa ra vào tiệm cơm.

Nhưng tới đây, ngưu yêu rốt cuộc tỉnh ngộ, nổi giận gầm lên một tiếng rồi giơ tay ném mạnh cái nồi sắt bên cạnh.

Cái nồi mang theo tiếng rít gió trực tiếp xẹt qua hai người rồi đập tới làm dập nát cửa lớn.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc phản ứng cũng coi như cực nhanh, mắt thấy một luồng gió rít như đạn bắn tới cửa, theo bản năng kéo Diệp Dung nhanh quay ngược trở lại, nhằm phía cầu thang bên trái.

Chạy rầm rập chối chết, hai người dọc theo cầu thang một hơi lao lên tầng thượng. Nhưng tốc độ của ngưu yêu dĩ nhiên không chậm, chỉ vài bước đã tới sau bọn họ, thuận thế một quyền hướng tới Diệp Dung!

Kình lực từ một quyền kia thổi tới, Diệp Dung chỉ có thể hét lên rồi lung lay té xuống.

Nhưng cũng may mà nàng té, nên vừa lúc tránh được một kích kia, sau đó được Trần Mặc ôm ngang eo, kéo lên năm sáu bậc.

Ngưu yêu hiển nhiên không quá quen thuộc với loại cầu thang này, đuổi theo vài bước thì trượt chân. Trần Mặc thầm cầu nguyện đối phương chết càng tốt, dưới chân vẫn không chậm tăng tốc.

Đạp mạnh mở cửa sân thượng, lúc này hắn mới thở hổn hển cúi đầu nhìn Diệp Dung, xác định nàng chỉ là ngất đi mới thở một hơi dài nhẹ nhõm.

- Huýtttt, Xa Xa, mày ở đâu?
Thời khắc mấu chốt, Trần Mặc rốt cục nhớ ra mình còn có viện binh.

Cơ hồ đồng thời, con ngưu yêu cũng đã đánh vỡ cửa gỗ, bổ nhào tới, hai quyền giơ lên mang theo gió xoáy.

Biết không có đường lui, Trần Mặc cũng chỉ có thể đặt Diệp Dung xuống rồi vươn nắm đấm nghênh đón.

Tâm niệm vừa chuyển, điện quang tím xanh chợt xuất hiện, đó là chút điện năng còn lưu lại sau vụ truy kích bọn cướp hồi trưa…

- Hả?

https://thuviensach.vn

Đại khái cảm thấy được một màn này có chút kỳ quái, ngưu yêu không khỏi kinh ngạc ồ lên, thiết quyền giảm bớt thế công.

Một vụ va chạm không tương xứng diễn ra, Trần Mặc tức thì bay ngược ra sau hơn 10 mét, suýt nữa làm vỡ lan can biểu diễn màn người bay trên không trung.

Nhưng ngoài dự liệu của hắn, ngưu yêu bị một kích điện quang cũng nhất thời lảo đảo lui về phía sau hai ba bước, bàn tay va chạm cũng gần như bị cháy xém.

- Hóa ra yêu quái cũng sợ điện giật!
Tuy tay phải cơ hồ không cử động nổi, nhưng nhìn tình cảnh bi thảm của đối phương, Trần Mặc cũng không nhịn được thở một hơi nhẹ nhõm.

Lại nói tiếp, hắn mặc dù có dị năng, nhưng tới bây giờ vẫn chưa từng giao thủ cùng yêu quái. Lúc này đánh bậy đánh bạ lại có thể thành công, nháy mắt tăng thêm vài phần dũng khí.

Chẳng qua ngay sau đó, không đợi Trần Mặc đứng dậy, ngưu yêu dưới cơn đau nhức kích thích gầm lên giận dữ, lần thứ hai xông tới.

Lần này, Trần Mặc dù muốn đánh trả cũng không còn điện năng để sử dụng…

- Đi chết đi!
Phẫn nộ gầm rú lên, ngưu yêu giơ cao hai quyền, nhìn như phải khiến đối phương thành bánh thịt.

Nhưng trong một cái chớp mắt này, một cỗ lực hút thật lớn từ phía sau lưng truyền đến, khiến nó không thể kháng cự lảo đảo lùi lại.

Cơ hồ đồng thời, Xa Xa đã mang theo Bản Bản, Nặc Nặc cùng Oa Oa hò hét lao tới.

https://thuviensach.vn

Oa Oa đang nhảy lên trên đầu xe mở rộng nắp nồi, dùng yêu lực lớn nhất huy động cuồng phong, gắt gao khóa lấy thân thể ngưu yêu.

- Mày, bọn mày là cái quái gì thế…
Miễn cưỡng đứng vững, ngưu yêu ngạc nhiên nhìn bốn viện quân, thần tình mê hoặc khó hiểu.

- Nói nhảm! Có mày mới là cái quái gì!
Trong ánh mắt kinh ngạc của nó, bốn đồ điện đồng loạt bày ra tạo hình, trăm miệng một lời quát:
- Nhìn cái gì, bọn ca chính là bốn trang tuấn kiệt biểu tượng của Phúc Phường Nhai, tên gọi tắt 'F4'!

Chương 11: Cục gạch hay laptop?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 11: Cục gạch hay laptop?

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
Thề với Ngưu Hoàng kính yêu, ngưu yêu dám đánh cuộc cả đời mình chưa từng gặp chuyện thế này, từ khi nào thì đồ điện cũng có thể thành tinh?

https://thuviensach.vn

Có điều giờ không phải lúc thảo luận nguyên lý biến thành yêu quái!

Thừa dịp Oa Oa nói chuyện khiến lực hút yếu bớt, ngưu yêu chợt quát lên một tiếng lớn, vung quyền đấm về Nặc Nặc nhìn qua không chịu nổi một kích…

- Óe óe óe, sao lại chọn ca?
Bị công kích đột ngột làm hoảng sợ, Nặc Nặc không ngừng hò hét phun ra những lời vô nghĩa.

Kỳ quái chính là âm thanh này không quá lớn nhưng nghe lại cực chói tai.

Thế cho nên khoảnh khắc ngưu yêu sắp đánh trúng đối phương, đột nhiên khuôn mặt vặn vẹo che lỗ tai, kinh hoảng lùi về phía sau.

Thấy cơ hội lộ ra, Xa Xa tức thời gia tốc đâm tới.

Chỉ nghe "uỳnh" một tiếng, ngưu yêu chừng mấy trăm cân bay lên trời, bay ra hơn mười mét mới ngã xuống, nện vỡ toác cả sàn xi-măng.

Cũng may nó da dày thịt béo, không đợi Xa Xa lần thứ hai công kích liền bật dậy, cúi đầu lộ hai cái sừng trâu đón đỡ.

Trong tiếng ầm ầm nổ vang, hai đại gia hỏa này không khoan nhượng mà va chạm, khói bụi bay mù mịt!

Mà dưới lực quán tính cực lớn, Bản Bản xui xẻo tức thì bị văng ra ngoài, nện thẳng vào ngực Trần Mặc.

- Lão đại, anh định làm gì em?
Còn chưa kịp cảm thấy may mắn vì có "đệm thịt" đỡ, Bản Bản vừa trông thấy ánh mắt của Trần Mặc chợt có một dự cảm bất thường.

Vài giây sau, tựa hồ nó nghĩ ra cái gì đó, thét to:

https://thuviensach.vn

- Đừng mà! Đừng mà! Em là laptop, không phải Phiên Thiên Ấn*, đừng mang em…
(*Phiên Thiên Ấn: trong truyền thuyết TQ có vị tiên tên Quảng Thành Tử, có cái ấn gọi là Phiên Thiên uy lực vô song, đóng ấn lên mảnh giấy ghi vài dòng gửi tới Diêm Vương thì Diêm Vương cũng phải để người chết sống lại)

Lời còn chưa dứt, Trần Mặc đã cầm một góc nhấc nó lên, đưa vào thanh quang đồng thời dùng sức ném.

Ngưu yêu đang đấu đầu cứng cùng Xa Xa, mắt thấy Bản Bản thét chói tai bay tới, thật không khỏi ngẩn ra.

Trong nháy mắt, Bản Bản đang bao phủ trong ánh sáng xanh đột nhiên cấp tốc bành trướng, giống như một miếng sắt khổng lồ từ trên trời đập xuống.

Đến cả không khí cũng như bị nén lại, ngưu yêu ăn thẳng một đòn chỉ kịp ‘hự’ một tiếng rồi giống như bùn nhão ngã mềm nhũn trên mặt đất, hai cái sừng trâu màu bạc cũng bị bẻ gãy hơn nửa.

- Tao không nói mày là Phiên Thiên Ấn, nhưng cục gạch thì phải!
Phủi phủi hai tay, Trần Mặc điền đạm nhìn Bản Bản, rồi vỗ tay ra điều khen ngợi.

- Yên chí đi, kỳ thật mấy năm nay cục gạch còn có tiền đồ hơn so với laptop, cho nên dù mày có chuyển nghề cũng không sao… À, chúng mày còn ngây ra làm gì, hôm nay tao phê chuẩn cho chúng mày đánh hội đồng!

- Ầu zeee!
Không đợi hắn nói tiếp, bọn Oa Oa đã nhao nhao lên, hướng về phía ngưu yêu xui xẻo mà đánh hôi.

Chỉ nghe binh binh bốp bốp liên hồi, một vụ hội đồng cực kỳ thê thảm cứ thế tuyên cáo triển khai.

https://thuviensach.vn

Nặc Nặc bên ngoài làm thế nào cũng không chen vào nổi, gấp đến độ hét loạn lên:
- Bà mẹ nó, các chú đừng đánh chết vội, ca còn chưa được chơi… Ái, Oa Oa, con bà mày, tí nữa nện trúng tao!

Mấy phút sau, ngưu yêu hấp hối đã hoàn toàn hôn mê, chỉ còn tứ chi run rẩy chứng minh nó vẫn còn sống.

Thấy đã không sai biệt lắm, Trần Mặc vội vàng quát bảo đám Bản Bản ngưng lại, cũng do dự chưa biết làm gì tiếp theo.

Lại nói tiếp, ngoại trừ đám Bản Bản, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy yêu quái, cũng không biết thứ này là vô ý xông tới, hay cố tình đến trả thù… Nhưng cẩn thận ngẫm lại thì có kẻ trả thù nào lại trốn trong bếp ăn cải trắng, chắc hẳn nó lạc đâu đến xem tiệm cơm thành nhà hàng miễn phí.

- Lão đại, hay chúng ta bán nó cho sở thú đi, dù là thu vé vào cửa cũng lãi to rồi!
Thấy Trần mặc còn do dự, Oa Oa bên cạnh lập tức đề nghị, bọn Xa Xa cũng liên tục hùa theo.

- Ý kiến hay, sau đó người ta hỏi làm thế nào bắt được, tao sẽ thuận tiện bán nốt cả tụi mày!
Trần Mặc cười híp mắt vỗ tay bôm bốp, gật đầu nói:
- Cả ăn cũng không cần, mỗi ngày chỉ việc nạp điện cho tụi mày, quả thực là một vốn bốn lời!

Lời vừa nói ra, bốn yêu quái lập tức câm như hến, ngoan ngoãn lui sang một góc.

Trần Mặc bất đắc dĩ thở dài, ngồi phệt xuống sàn nhìn Diệp Dung còn đang hôn mê. Lại phải nói cô nàng này cũng là phiền toái lớn, đợi lát nữa không biết phải giải thích sao, hay là nhân lúc bất tỉnh mà giết người diệt khẩu nhỉ!

https://thuviensach.vn

Trong nhất thời, hắn thật sự không biết làm thế nào mới tốt, chỉ có thể buồn rầu ngồi hút thuốc, thầm cầu nguyện Diệp Dung đột nhiên mắc chứng mất trí tạm thời…

- Lão đại, hay để em nện cho cô ta mấy phát?
Đại khái đã phát hiện chính mình có tiềm chất trở thành cục gạch, Bản Bản rất là mong chờ đề nghị.

Oa Oa vẫn không quên bơm kích, chen miệng nói:
- Lão đại, không thì chúng ta cứ kể hết với Dung tỷ đi, cùng lắm là em trả hết đống đồ lót trộm của cô ta… Đệt, tên kia muốn chạy trốn!

Chẳng ai ngờ được ngưu yêu tưởng như phải ngất đến mấy ngày kia lại thoáng cái đã tỉnh lại, có thể sánh với Tiểu Cường* rồi.
(* Tiểu Cường là tên khác của loài gián, tiểu = bé nhỏ, cường = mạnh mẽ, dai dẳng)

Tuy rằng vẫn còn choáng váng, nhưng ý thức được mình đang trong tình thế xấu, nó vừa tỉnh đã lập tức chuồn ra xa hơn 10 mét, xem bộ dáng là muốn trực tiếp nhảy từ sân thượng xuống.

Trần Mặc lắp bắp kinh hãi, dẫn theo đám Xa Xa chạy qua, có điều ngưu yêu sớm đã trèo được qua lan can, không do dự tung người ra khoảng không!

- Đáng chếttt~
Không đợi Trần Mặc hết câu, ngưu yêu vừa nhảy xuống lại giống như đập trúng một bức tường vô hình, bay ngược ra sau năm sáu mét.

Tiếng nhạc êm ái thanh nhã vang lên, một cột sáng màu vàng từ trên trời giáng xuống, bao phủ trọn cả khoảng sân thượng.

https://thuviensach.vn

Trong cảnh tượng thánh khiết này, một cô gái mặc áo bào trắng u nhã xuất hiện, khuôn mặt ẩn hiện đằng sau ánh hào quang…

Tay phải của nàng nắm quyền trượng màu hoàng kim, đỉnh trượng là một viên ngọc tỏa ra kim quang; tay trái thì nắm một tấm thuẫn tròn cũng màu hoàng kim, mặt trên phủ kín hoa văn tinh xảo…

Gió đêm thi thoảng lướt qua, khẽ lay mái tóc đen dài của nàng, khiến nàng giống như một vị thần vừa hàng lâm trần thế!

Trong yên tĩnh quỷ dị, ngưu yêu ngã chổng vó lại rít gào lên, lần thứ hai bật người lao đến.

Cô gái mặc áo bào trắng vẫn chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ, chậm rãi giơ cao quyền trượng hoàng kim, miệng cất lên vài câu không rõ nghĩa.

Trong nháy mắt, hào quang kim sắc theo tấm thuẫn bắn ra, hóa thành một quầng sáng khuếch tán chung quanh.

Bị quầng sáng bao phủ, ngưu yêu lập tức giống như bị công kích trí mạng, kêu thảm lên liên tiếp lui về phía sau, da thịt tức thì chuyển màu cháy đen.

- Rất mạnh… Nhưng sao mình lại cảm thấy quen thế nhỉ?
Trần Mặc ngạc nhiên đẩy gọng kính.

Trong tầm mắt hắn là cô gái mặc áo bào trắng kia, tay nắm quyền trượng cùng thuẫn tròn lăng không mà đứng, tản ra hơi thở thần thánh tràn ngập mỹ cảm.

Bản Bản nháy mắt lên mạng, điều tra hình ảnh tương tự. Còn đám Oa Oa thì đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng bật thốt:
- Athena...

https://thuviensach.vn

Giờ khắc này, toàn trường lặng ngắt như tờ, chỉ có dư âm câu "Athena" như vang mãi không tan trong không khí.

Trần Mặc á khẩu nhìn chằm chằm tập tranh ảnh tư liệu trên Internet cùng cô gái trước mắt, hiển nhiên hình tượng không khác nhau dù chỉ một nếp nhàu trên áo, đột nhiên hắn muốn cắn ngón tay mình để chứng minh mình không phải là nằm mơ.

Bất quá vài giây sau, hắn đột nhiên nghĩ đến một cái vấn đề — nếu Athena ở nơi này thì đám Seiya, Hyoga, Shiryu đang ở đâu?
(Chú thích: tác giả lại một ông cuồng truyện Áo Giáp Vàng; trong đó dưới trướng nghe lệnh và bảo vệ nữ thần Athena gồm các thánh đấu sĩ, và 3 cái tên trên là một trong những nhân vật chính. Chi tiết hơn đọc bộ Quốc Vương Vạn Tuế ;)))

Nhưng có điều nữ thần hàng lâm trần thế này cũng không có yếu ớt như trong bộ manga kia! Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng tao nhã chậm rãi giơ lên quyền trượng, nhắm ngay ngưu yêu đang chật vật muốn đứng dậy.

Nhận thấy được tử vong uy hiếp, ngưu yêu đột nhiên ngay tại chỗ lăn một vòng hóa thành nguyên hình, phun ra ngọn lửa màu đen lao đến như điên, bốn vó chấn động khiến cả mặt đất cũng run rẩy.

Nhưng mà đối mặt với thế công mạnh mẽ như thế, nữ thần vẫn chỉ đứng yên, đôi mắt xanh biếc hơi hiện lên hàn quang…

- Nhân danh nữ thần trí tuệ, xin hãy ban cho con lực lượng chính nghĩa để chiến thắng tất cả tội ác cùng dơ bẩn trên thế giới!

Cơ hồ ngay khi từ cuối cùng thốt ra, hào quang rét lạnh như băng đã bay ra từ quyền trượng, lấy tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy xẹt qua sân thượng.

https://thuviensach.vn

Ngưu yêu đang lao nhanh tới lập tức bị kìm hãm, giống như trúng thuật định thân đứng thẳng bất động tại chỗ. Vài giây sau, khi nó cúi đầu nhìn xuống trước ngực của mình thì cũng là lúc kim quang đột nhiên bao phủ toàn cái thân trâu của nó, nháy mắt thiêu nó thành tro.

Đến cả một tiếng hét thảm cũng không kịp kêu, đống tro tàn cũng bị gió đêm nhẹ nhàng cuốn đi, biến mất như chưa từng xuất hiện…

- Lão đại, chúng ta dùng kế thứ 36 thôi chứ?
Đồng thời rùng mình một cái, bốn yêu quái rất sáng suốt đề nghị nói.

Có điều không đợi Trần Mặc quyết định lui lại, nữ thần vẫn đứng yên kia đột nhiên nhẹ nhàng thở gấp, quyền trượng cùng tấm thuẫn đều hóa thành kim quang rồi biến mất.

Có chút lảo đảo loạng choạng, nàng đột nhiên bỏ kim quang che mặt đi, thần sắc tái nhợt chậm rãi ngã xuống.

Mà trong khoảng khắc thấy rõ khuôn mặt nàng, Trần Mặc chợt ngẩn ra, bản năng xông lên phía trước ôm lấy nàng...

Giờ khắc này, hai người gần trong gang tấc. Nhìn đôi mắt xanh thăm thẳm long lanh nước kia, Trần Mặc có chút mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, hơi hơi nghiêng đầu đi.

Gia Địch nhẹ nhàng mỉm cười, thật hiếm có nói một câu đùa phá tan bầu không khí khó xử:
- Thật xin lỗi, em không có mang theo 12 hoàng kim thánh đấu sĩ, nhưng nếu anh muốn ký tên thì dễ thôi!

- Ặc…
Trần Mặc còn bị vây trong trạng thái ngạc nhiên không biết nói gì, hắn thậm chí còn không thể phán đoán đến tột cùng là Gia Địch mượn dùng lực lượng của Athena, hay là Gia Địch vốn là Athena.

https://thuviensach.vn

Trên thực tế, Trần Mặc đã muốn hoài nghi Nặc Nặc gọi lộn số điện thoại, có khi nào nó trực tiếp đánh điện lên tới đỉnh Olympus?

Vài giây sau, Trần Mặc đột nhiên có quyết định — bất kể như thế nào, vĩnh viễn cũng không thể nói chân tướng cho Gia Địch, chứ nếu để vị băng sơn mỹ nhân siêu cường hãn này biết được… Chỉ sợ chính mình ngay cả cơ hội nhập thổ an lành cũng không có!

- Được rồi, đừng ngạc nhiên như vậy mà!
Nhìn diễn cảm quái dị của hắn, Gia Địch không khỏi mỉm cười lắc đầu:
- Trung Quốc có thần tiên yêu ma, thì nước em cũng có chư thần, chẳng phải anh cũng thế sao?

- Điều này… Kỳ thật tôi chỉ là nuôi thêm một đàn sủng vật thích gây loạn.
Trần Mặc ngẩn ra, cũng chỉ có thể cười khổ gật gật đầu. Điều may mắn duy nhất của hắn là Gia Địch tạm thời còn không có liên tưởng đến năng lực của Nặc Nặc. (chưa nghĩ việc cái điện thoại mới là đứa tán ẻm đó mà =]])

Trong nhất thời, hai người yên lặng mà nhìn đối phương, rồi không hẹn mà cùng tươi cười, có lẽ bởi vì mới chia sẻ được bí mật cho nhau.

- Này này, em cũng không muốn làm người phá khung cảnh đâu…
Trong hoàn cảnh có chút ám muội, Oa Oa đột nhiên nhảy lên vài bước, nơm nớp lo sợ ngắt lời nói:
- Nhưng mà lão đại, giờ anh quay đầu lại đã… Ừm, Dung tỷ hình như tỉnh rồi kìa!

Chương 12: Anh tin hay không?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

https://thuviensach.vn

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 12: Anh tin hay không?

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
Đúng lúc này, Trần Mặc chợt cảm thấy được sau lưng có sát khí, đột nhiên theo phản xạ muốn bắt chước ngưu yêu, không chút do dự từ trên tầng thượng nhảy xuống.

Nhưng khi hắn vừa định bước, đã nghe thấy tiếng nghiến răng nghiến lợi của Diệp Dung vang lên từ đằng sau:
- Tiểu Mặc Mặc thân ái, anh có thể giải thích một chút tình huống lúc này không? Ví dụ như là tôi đột nhiên xuất hiện ảo giác, hay là Gia Địch tiểu thư đang trong lòng anh là từ trên trời rớt xuống?

- Bingo, đúng là cô ấy từ trên trời rớt xuống mà!
Trần Mặc thực vô nghĩa nhún nhún vai, nói ra đáp án thật đến mức không người nào tin nổi.

Diệp Dung hung tợn trừng mắt với hắn, rồi quay đầu dùng ánh mắt lạnh như băng ‘tiếp đón’ Gia Địch, sau đó cảm giác cảnh như trong phim: hai người mắt bốc lửa đối chọi nhau, trên bầu trời sấm sét nổ đì đùng liên tục…

Xa Xa cùng Nặc Nặc lập tức biết điều lui về phía sau vài bước, đánh trống lảng nhìn lên trời đếm sao. Bản Bản thì thừa hơi cảm khái thở dài:
- Hôm nay trăng to nhờ, có điều hơi nhiều mây đen…

https://thuviensach.vn

Không rỗi hơi để ý tới bốn đồ điện có thể nói, cũng không quản vì sao yêu quái lại xuất hiện trong tiệm cơm, hiện giờ đầy ắp trong đầu Diệp Dung chỉ có vấn đề là tại sao tình địch này lại đột nhiên xuất hiện.

Dường như muốn tận lực kích thích nàng, Gia Địch cư nhiên còn khép nép ép sát thêm vào lòng Trần Mặc, làm ra bộ dáng nhu nhược đáng yêu.

Mãi đến khi Diệp Dung sắp bạo phát tiểu vũ trụ* thì Gia Địch mới làm như vô tội vươn bàn tay mềm, thản nhiên nói:
- Diệp tiểu thư, kỳ thật chuyện này rất dễ giải thích, mời cô xem này…
(* tình tiết trong bộ manga áo giáp vàng, một dạng vận dụng lực lượng)

https://thuviensach.vn

- Xem gì?
Ngẩn người, Diệp Dung theo bản năng nhìn về lòng bàn tay Gia Địch.

Cơ hồ đồng thời, kim quang nhu hòa đột nhiên tràn ra khắp nơi, che phủ toàn bộ cả khoảng sân thượng.

Tức thì Diệp Dung còn đang mang ngạc nhiên đầy trên mặt lại khẽ run lên, rồi giống như chiếc lá vàng chậm rãi ngã xuống.

Trần Mặc phản ứng cực nhanh, vội vươn tay nhẹ nhàng đỡ lấy nàng, rồi từ tốn đặt xuống mặt đất.

- Anh đừng lo, cô ấy không sao đâu!
Thấy Trần Mặc nhẹ nhàng tình cảm với Diệp Dung, Gia Địch không khỏi có chút tủi thân, nhưng vẫn nhẹ giọng an ủi.

- Em chỉ là mượn dùng lực lượng của thần, tạm thời xóa đi trí nhớ tối nay của cô ấy, đói với cô ấy thì là một chuyện tốt. Còn nữa, em đã phong tỏa không gian xung quanh khoảng sân này, cho nên sẽ không có ai phát hiện dị tượng nơi đây đâu.

Nghe Gia Địch giải thích, Trần Mặc không khỏi thở phào một cái, mơ hồ cũng thấy có vài phần may mắn.

Gia Địch khẽ vén lọn tóc mai, đứng dậy đi về phía cánh cửa gỗ đã vỡ tan tành. Mà trước khi biến mất sau cánh cửa, nàng lại chầm chậm quay đầu lại, nhẹ giọng nói:

- Mặc, nếu anh gặp phiền phức gì, xin hãy nói cho em biết! Tuy rằng đang ở phương Đông lực lượng nữ thần ban cho em bị hạn chế rất lớn, nhưng nếu chỉ bằng loại yêu quái này mà dám tổn thương anh thì…

https://thuviensach.vn

Nở một nụ cười điên đảo chúng sinh, Gia Địch cứ như vậy biến mất sau cánh cửa xuống cầu thang, không có nói hết lời.

Trần Mặc nhìn mãi bóng lưng nàng, hồi lâu vẫn không mở miệng, ngược lại Nặc Nặc chen đến bên cạnh hắn, chỉ sợ thiên hạ không loạn mà "mô kích" nói:
- Lão đại, anh tán được cả Athena rồi đấy! Trời ạ, chính là nhân vật siêu cấp trâu bò, trâu bò đến nghịch thiên!

- Đúng thế, còn có thể triệu hoán cả 12 hoàng kim thánh đấu sĩ nữa cơ!
Tức giận trừng mắt liếc nó một cái, Trần Mặc có chút buồn rầu nhíu mày, đột nhiên cảm thấy được đêm nay thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Yêu quái không biết từ đâu xuất hiện, tiếp theo lại đến người phát ngôn của chư thần Hy Lạp, cứ theo cái đà này qua một thời gian nữa có khi nào tu chân giả, thiên sứ… một loạt nhân vật kinh điển đều sẽ xuất hiện không? Oh men, chẳng lẽ sắp có đại hội tôn giáo khắp toàn cầu sao?

Đúng lúc này Diệp Dung cũng 'ưm' một tiếng tỉnh lại. Bốn yêu quái lập tức thức thời biến mất, Trần Mặc làm ra một bộ dường như không có việc gì, nhẹ nhàng nâng nàng đứng lên.

- Đã xảy ra chuyện gì, tại sao chúng ta lại ở đây?
Dùng sức day day huyệt Thái Dương, Diệp Dung có chút mê mang nhìn quanh, lẩm bẩm nói:
- Chờ chút! Mặc Mặc, ăn trộm trong bếp đâu?

Thấy nàng lộ vẻ lo lắng, Trần Mặc ngược lại thầm thở phào, xem ra trí nhớ của Diệp Dung chỉ dừng lại ở trước lúc chạy khỏi phòng bếp:
- Không có gì, chỉ là một kẻ lang thang vào trộm ít đồ ăn thôi, vừa thấy động đã chạy mất rồi.

https://thuviensach.vn

Có điều Diệp Dung còn có chút không tin, nàng quay đầu nhìn bốn phía đổ nát lộn xộn, nghi hoặc nói:
- Thật thế sao? Sao tôi lại lên sân thượng nhỉ?

- À, thật ra là vì lúc cô lao vào bếp thì bị té đập đầu xuống đất ngất xỉu.
Trần Mặc bình thản ung dung trả lời, bộ dáng thật thà như đếm.

- Sau khi cân nhắc tình chiến hữu cách mạng, tôi quyết định mang cô lên sân thượng để hít thở không khí trong lành. Vốn tôi còn tưởng phải làm hô hấp nhân tạo, may mà cô tỉnh lại đúng lúc!

- Thật sự? Thế vì sao nơi này lại trở nên bừa bộn như vừa có chiến tranh thế này?
Diệp Dung quay đầu nhìn chung quanh, hồ nghi liếc hắn.

Trần Mặc không nói gì đẩy đẩy kính mắt, nói lung tung:
- À, cái này cũng rất dễ giải thích…

- Ừm, vì cô bất tỉnh, cho nên tôi lo lắng đến loạn lên, chạy đông chạy tây một hồi kết quả là đem cái sân thượng thành bãi chiến trường… Chuyện thế đó, xem tôi quan tâm chăm sóc cô nhường ấy, tiền lương tháng này có phải nên phát sớm một chút không?

- Nằm mơ!
Vừa nhắc tới tiền bạc, Diệp Dung lập tức được quay ngoắt 180 độ.

Trần Mặc khẽ thở dài, dù vừa rồi chỉ thuận miếng nói để đánh lạc hướng, nhưng giấc mộng tiền lương tan biến cũng không tránh khỏi có chút buồn bực.

Diệp Dung chậm rãi đứng dậy, nàng nhìn lan can đã vặn vẹo tới biến dạng, lại quay đầu nhìn nhìn Trần Mặc, thần tình nghi hoặc khó hiểu.

Biết chuyện này đã bị hớ, Trần Mặc cũng chỉ có thể kiên trì nói:

https://thuviensach.vn

- Cái lan can này chất lượng không tốt lắm, tôi đoán cái gã bán lan can này cũng nằm trong số những kẻ ngốc bị cô đùa bỡn trước kia, cho nên mới thù hận mà bán cho cô sản phẩm giả mạo kém chất lượng này…

- Này tiểu Mặc Mặc, trong mắt anh, tôi là loại sinh vật dùng đầu gối để suy nghĩ sao?
Không nói gì nhìn nhìn hắn, Diệp Dung đột nhiên thở thật dài:
- Anh nghĩ tôi tin nổi lời anh nói sao? Được rồi, thế tôi hỏi ngược lại, anh có tin là tôi cùng những kẻ ngốc kia không hề có chuyện gì phát sinh không?

- Tin!
Không có chút do dự, Trần Mặc lập tức trả lời, diễn cảm đột nhiên trở nên thực nghiêm túc.

Diệp Dung ngẩn ra, bờ vai hơi run lên rất khó phát giác, nhưng sau đó nàng rất nhanh đứng thẳng lên, nhìn thẳng vào mắt Trần Mặc:
- Anh thật sự tin tưởng tôi?

- Đương nhiên!
Trần Mặc thực sự gật đầu. Có lý do gì không tin, trong vài năm qua Diệp Dung ít nhất đã cự tuyệt hơn mười người tới cầu hơn, trong đó không thiếu phú hào nổi tiếng Nam thành.

Tuy rằng nàng luôn lấy lý do "câu kẻ ngốc không cần phải liên lụy chính mình" để từ chối, nhưng Trần Mặc lại biết có nguyên nhân khác — có lẽ là vì tiệm cơm này, có lẽ là vì chiếu cố mấy nữ phục vụ không nơi nương tựa, cũng có lẽ vì…

- Được rồi! Tôi cũng tin tưởng anh, nhân tiện cảm ơn anh đã tín nhiệm!
Nhìn thấy Trần Mặc gật đầu khẳng định, Diệp Dung không khỏi mỉm cười.

Nhưng chỉ vài giây, nàng đã khôi phục nút cười giảo hoạt thường ngày, rất tự nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Nhưng tuy là cảm tạ anh, có điều cũng đừng có mong nhân cơ hội xin tăng lương!

- Ặc, tôi vốn đang muốn nói tới chuyện này!
Trần Mặc xoa xoa cằm, thầm nghĩ ai nói nữ nhân là sinh vật cảm tính chứ, dù đang diễn kịch ngôn tình cũng vẫn không quên nhớ về kinh tế.

Còn không đợi hắn cảm khái vài câu, lại đột nhiên chứng kiến một vật giống như theo gió mà đến, nhẹ nhàng rơi trong tay hắn. Thoạt nhìn, hình như là một tấm thẻ tín dụng ngân hàng?

- Biết anh muốn mua nhà, số tiền nay coi như cho anh mượn tạm, nhưng sẽ tính lãi đấy!
Điềm nhiên như không có chuyện gì nhìn bầu trời, Diệp Dung như là đang trò chuyện với một nhân vật không tồn tại, nhưng giọng nói thì nghe rất rõ ràng.

- Mật mã là 352236, bên trong có năm vạn, cần bao nhiêu thì anh cứ rút! Còn nữa, tháng sau lương của anh sẽ tăng thêm 30%, nhưng anh phải ký hợp đồng dài hạn!

Không có nghe tiếng câu nói kế tiếp, Trần Mặc ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn bóng lưng người đang sắp rời đi, đột nhiên cảm thấy được trong lòng ấm áp.

Sau đó, vì chứng minh chính mình không có phụ phần ưu ái này, hắn thực nghiêm túc ho nhẹ nói:
- Dung tỷ, cá nhân tôi cảm thấy tốt nhất là cô đừng dùng số đo 3 vòng làm mật mã!

- Còn nữa, tôi rất là hoài nghi với cái số 35 kia, cô xác định không phải là 25 viết nhầm chứ… Ấy, nói chuyện thôi mà, cô đừng có đằng đằng sát khí thế mà lại đây, tiến thêm nữa tôi nhảy xuống đó!
(Dịch: 35.22.36 = 89.56.91, còn 25 = 64cm, chê quá thâm =]])

https://thuviensach.vn

Chương 13: Tôi hận Nỗ Nhĩ Cáp Xích

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 13: Tôi hận Nỗ Nhĩ Cáp Xích

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
Bốn bề sóng dậy suốt một đêm, cuối cùng kết thúc bằng tiếng kêu thảm thiết của Trần Mặc. Sau đó hai vị đương sự rất ăn ý lựa chọn cố tình quên đi, xem mọi chuyện đêm qua tất cả là ảo giác.

Có điều tới buổi chiều hôm sau, khi Trần Mặc đang uể oải làm việc trong tiệm cơm thì đột nhiên phát hiện Diệp Dung lại nổi bão.

Mà hết thảy điều này đều là "công lao" của Gia Địch…

Tục ngữ nói, có tiền có thể thuê cả ma quỷ… Mà nếu trả thù lao còn là một vị đại mỹ nữ, như vậy thì không còn là thuê nữa, mà là trực tiếp sai khiến ma quỷ rồi.

Tựa như một câu danh ngôn thời hiện đại vậy: chi phiếu cùng sắc đẹp đều xuất hiện, hỏi thiên hạ ai dám tranh phong?

https://thuviensach.vn

Cho nên tuy từ xế chiều hôm qua tới giờ mới hơn nửa ngày, nhưng cái nhà hàng tên "Luyến Mặc" (yêu Mặc) kia dưới sự tất bật của mấy trăm người giờ đã có thể chính thức mở cửa buôn bán.

Trên thực tế, Gia Địch mua lại nhà hàng này, bản thân nó cũng đã mở cửa được hơn nửa tháng, cho nên giảm được rất nhiều thời gian dọn dẹp.

Đồng thời, từ hai giờ chiều, liền có vài chục chiếc xe tải đi tới đi lui trước cửa nhà hàng, dỡ xuống đủ loại đồ vật gồm đồ trang trí, đồ làm bếp, nguyên liệu nấu ăn quý báu…

Đương nhiên, hơn cả mấy thứ này, điều khiến cho náo động là tám vị đầu bếp cao cấp, chính là mấy vị đại sư cấp cao thủ thường xuất hiện trên Tivi!

Cũng không biết Gia Địch dùng thủ đoạn gì, có thể trong một ngày ngắn ngủi mời được toàn bộ bọn họ tới, đây không phải có tiền sẽ có thể làm được!

Nhìn đến đây, rất nhiều người vây xem đã bắt đầu có tư tưởng về nhà lập đàn nguyền rủa Trần Mặc, thầm nghĩ thằng này rốt cuộc là Phan An chuyển sang thế hay Lý Bạch hoàn hồn, lại có thể có thể làm cho mỹ nữ Hy Lạp bày ra trận thế tranh chồng lớn như vậy.

Nhưng mà kinh ngạc của bọn hắn cũng mới chỉ bắt đầu! Khi đồng hồ kêu vang báo đúng năm giờ, mười hai mỹ nữ tuyệt sắc mi mục như vẽ phong tư yểu điệu nối đuôi nhau mà ra, xếp thành một hàng dọc theo thảm đỏ lối tiến vào nhà hàng.

Mọi người há to miệng đưa mắt nhìn nhau, liếc mắt một cái đã nhận ra mười hai vị này tất cả đều là những tiểu thư lọt vào vòng chung kết cuộc thi Hoa Hậu Du Lịch của Nam thành…

Có trận thế như vậy, lại còn mỹ nữ mời chào, tuy còn không ít người óc đang thầm đoán xem một bữa ăn hết bao nhiêu tiền, nhưng hai chân đã tự

https://thuviensach.vn

động bước tới.

Diệp Dung đứng sau cửa sổ nhìn thấy cảnh này, không khỏi ‘xì’ một tiếng nói:
- Hừm! Khai trương thì khai trương đi, còn bày đặt đổi tên là Luyến Mặc, tưởng bà mù chữ không nhận ra ý tứ sao?

Trần Mặc mặt vô cảm đứng một bên, nãy giờ chỉ tỉ mẩn lấy khăn lau lau mặt bàn, thật giống như chuyện này cùng hắn không có nửa điểm quan hệ.

Thẳng đến khi Diệp Dung sắp bĩu môi khiến nó dài ra qua cả ngực thì hắn mới bất đắc dĩ thở dài, chỉ chỉ cửa nói:
- Dung tỷ! Hình tượng, xin chú ý hình tượng, bộ dáng cô thế này thì có dọa khách chạy bằng hết, sau này có thằng ngốc mới chịu tới đây nữa!

Diệp Dung ngẩn ra, theo tay hắn chỉ nhìn về phía cửa lớn, quả nhiên thấy không ít khách đang chậm rãi đi tới.

Một phần ba giây sau, mỹ nữ mới vừa rồi còn bi phẫn nhìn trời đột nhiên thay đổi tạo hình, nhanh chóng biến hóa thành vẻ tươi cười không thể chê vào đâu được, tao nhã ôn hòa đợi nghênh đón khách.

Trần Mặc khẽ vê vê cằm, than thở:
- Xem kìa, nữa nhân quả nhiên là có rất nhiều mặt!

Trong lúc hắn cảm khái, hơn chục thực khách đã lục tục đi vào cửa tiệm, trong đó có không ít là người đã tới từ xế chiều hôm qua trở lại xem cuộc vui.

Kỳ thật chân chính lại nói tiếp, mặc dù nhà hàng đối diện bày trận thế mãnh liệt thế kia, nhưng căn cứ vào nguyên tắc ưu tiên hàng nội, đại đa số khách hàng vẫn lựa chọn tiệm cơm Cát Tường.

https://thuviensach.vn

Dẫn đầu đoàn khách là một vị tên Lâm lão bản, trực tiếp vỗ ngực hét lớn nói:
- Diệp tỷ này, hôm nay huynh đệ chúng tôi đi gần một nửa cái Nam thành này để tới ủng hộ, cô cứ yên tâm đấu với nữ nhân ngoại quốc kia đi! Hôm nay tôi cũng không gọi món ăn, cô có cái gì cứ dọn cả lên đây, đừng có thay tôi tiết kiệm!

Trượng nghĩa a, cái gì gọi là trượng nghĩa, cái này kêu là trượng nghĩa!

Diệp Dung nghe được rơi lệ đầy mặt, chỉ hận chính mình không có quyền lực đặc thù, nếu không nhất định phải cấp giấy khen công dân ưu tú cho Lâm lão bản.

Rộn ràng nhốn nháo một lúc, phần lớn thực khách đều đã ngồi vào chỗ, và đương nhiên vị trí gần cửa sổ có thể quan sát tình huống quán đối diện trở thành ‘thánh địa’ được mọi người tranh đoạt.

Diệp Dung nhìn quanh một vòng, thầm nghĩ có những khách hàng quen này ủng hộ, ngày hôm nay coi như không sánh bằng nhà hàng của Gia Địch thì cũng sẽ không thua quá nhiều.

Nhưng mà ngay sau đó, không đợi người phục vụ đưa lên thực đơn, chợt nghe một tiếng cồng rền vang từ nhà hàng đối diện, một người đàn ông cao lớn từ nhà hàng bước ra rồi đứng nguyên tại cửa lớn.

Gần như đồng thời, mười hai vị tiểu thư trong đội nghi lễ cùng mở ra một cuộn vải đỏ, mặt trên tựa hồ viết tên mấy món ăn, nhưng khoảng cách quá xa nên không thấy rõ lắm.

Nhưng cũng không để mọi người phải nheo mắt lại cẩn thận quan sát, chợt nghe người đàn ông kia ho khan một tiếng rồi giật giọng quát:
- Nhân dịp nhà hàng Luyến Mặc khai trương, để hoan nghênh các vị khách thập phương, nhà hàng sẽ khuyến mại những đồ ăn đặc biệt trong ba ngày

https://thuviensach.vn

liên tục — món đầu tiên ngày thứ nhất, bào ngư Phú Hồng cực phẩm đến từ Nhật Bản, giá 200 đồng một con!
(200 NDT khoảng 700k VNĐ, và bào ngư dạng này 1~2 con/kg)

- Phụttt!
Lâm lão bản đang uống nước, lập tức biến thành vòi phun hình người.

Mấy vị khách bên cạnh hắn đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng lấy tay ngoáy ngoáy lỗ tai, hoài nghi thính lực của mình xảy ra vấn đề.

Nói đùa gì vậy, bào ngư Phú Hồng cực phẩm là mặt hàng chỉ nhà hàng năm sao mới có, lại có thể đem tới khu bình dân này bày bán?

Mà bán thì cũng thôi, lại còn bán 200 đồng một con, nếu là trong nhà hàng năm sao, không có hơn 1000 đừng hòng mơ đến!
(3 triệu rưỡi 1 con

Trở lại hiện trường, vừa nghe xong cái giá kia, vài người khách đã nhịn không được đứng dậy, thấp thỏm muốn chạy sang nhưng vẫn còn có chút ngượng ngùng nên chưa đi.

Chẳng qua không đợi bọn hắn chọn phản ứng, lại nghe người đàn ông kia cao giọng quát:
- Món thứ hai hôm nay, yến huyết Thái Lan 60 đồng một chiếc! Món thứ ba, tu hài Canada, 65 đồng một con! Còn món thứ tư…

Hắn cứ từng câu từng câu quát lên, liền một mạch không dừng để thở, giọng lớn đến nỗi làm cả mấy chiếc cửa sổ kính thủy tinh trong tiệm cơm cũng phải rung lên.

Nhưng còn run rẩy hơn cả cửa sổ thủy tinh chính là tim gan đám thực khách đang ngồi bên trong. Trời ạ, những mỹ vị này rất nhiều người ngay cả tên gọi của nó còn chưa từng nghe thấy, chứ đừng nói là nghĩ tới mùi vị khi đưa nó vào trong miệng.

https://thuviensach.vn

Mà hiện giờ có một cơ hội lớn như thế bày trước mặt, nếu không biết quý trọng, chỉ sợ về sau có hối hận kêu khóc "một vạn năm" cũng vô dụng!

Cho nên chỉ chốc lát, rất nhiều thực khách vốn đã ngồi an vị trong tiệm cơm Cát Tường, đều không hẹn mà cùng ào ào đứng dậy, ngượng ngùng lách qua Diệp Dung, sau đó chạy như bay qua nhà hàng Luyến Mặc phía đối diện.

Diệp Dung sớm đã hóa đá tại trận, không hề có ý ngăn trở. Thẳng đến khi gần như tất cả khách đều ‘biến’ sạch, nàng mới như chợt hiểu ra cái gì đó, thở dài rồi dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Trần Mặc:

- Này, không phải anh làm cho ả có thai đấy chứ… Đừng có nói với tôi là các người chỉ mới có trò chuyện điện thoại, có con ngốc nào chỉ mỗi nghe điện thoại mà tình cảm lưu luyến, vượt ngàn vạn dặm tìm chồng!

- Cô ấy không phải ngốc, là cố chấp!
Trần Mặc tùy tiện ném cái khăn lau đi, nhìn bóng người ẩn ẩn hiện hiện ở tầng hai nhà hàng đối diện, cũng không kìm được mà khe khẽ thở dài.

Nói thật, hắn tuy rằng cũng đoán được Gia Địch nhất định sẽ hưng sư động chúng, có điều khoa trương đến mức này thì vẫn là ngoài dự liệu của hắn.

- Lão đại, người bị trầm cảm đều là như vậy đó!
Nặc Nặc nằm trong túi hắn, thông qua ý thức truyền tống thấp giọng than thở:
- Chỉ cần là chuyện bọn họ đã quyết định thì sẽ không chút do dự thẳng một đường mà làm, mặc kệ đó có là đi xuống địa ngục đi chăng nữa, hơn nữa còn không từ bất kể cách nào!

- Câm miệng! Tao còn chưa tính sổ với mày đấy!
Trần Mặc hung hăng quát nó một câu, rồi lại kìm lòng không đậu thở dài.

https://thuviensach.vn

Phải nói là nếu gặp được một mỹ nữ như vậy không muốn xa rời chính mình, nếu có gã nào nói bản thân không động tâm, vậy một là hắn không có não, hai là đang chém gió.

Nhưng lại có một vấn đề, cùng Gia Địch liên tục năm năm trò chuyện cũng không phải mình, mà là cái điện thoại chết dẫm đang nằm trong túi.

Tuy rằng nó luôn bắt chước giọng điệu cùng cách nói chuyện của mình, tuy rằng cũng có vài lần là tự mình gọi đi, nhưng tới cùng vẫn đúng là Nặc Nặc khơi gợi ra chuyện yêu đương.

Ngẫm lại xem, nếu chính mình thật sự tiếp nhận Gia Địch, mấy chuyện khó giải thích xem như tạm thời lờ đi được, nhưng chẳng may sau khi kết hôn bị hỏi về chuyện năm ấy, chẳng phải sẽ thành ông nói gà bà nói vịt?

Nghĩ tới đây, Trần Mặc lại nhịn không được thở dài, hắn đột nhiên cảm giác ngày hôm nay mình thở dài còn nhiều hơn số lần cả đời cộng lại.

Diệp Dung hiện cũng chưa bạo phát, nàng đang cân nhắc một vấn đề rất nghiêm túc, đó là trước khi lấy chảo gõ bẹp mặt gã "sở khanh" này, có nên vác hai con dao chặt xương mà đi 'đồ sát' nhà hàng đối diện hay không.

Cũng may vào thời khắc nguy cấp, vị Lâm lão bản kia coi như có vài phần nghĩa khí, hắn đi tới cạnh Diệp Dung rồi vỗ ngực nói:

- Dung tỷ, đừng vì cái đám khốn kiếp vô lương tâm kia mà tức giận, không đáng! Hôm nay tôi sẽ chỉ ngồi đây ăn, có gì xơi nấy, cho dù bên kia có dọn Mãn Hán toàn tịch*, tôi cũng sẽ không…
(Mãn Hán toàn tịch: gồm 108 món ăn độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán, tổ chức trong ba ngày với 6 bữa tiệc)

Lời còn chưa dứt, chợt nghe người đàn ông bên nhà hàng đối diện hét lớn:
- Món thứ tư ngày hôm nay: thiên cửu sí kho tàu*, 80 đồng một bát.
(*một loại vây cá/vi cá cao cấp nhất được kho tàu)

https://thuviensach.vn

Lâm lão bản ngẩn ra, khó có thể tin quay đầu nhìn lại… Nói đùa sao, thiên cửu sí là thứ có tiền cũng khó mà mua được, dù có tiền cũng chưa chắc đã được ăn.

Nhưng hắn quả thật không có nghe lầm, người đàn ông kia quả thật kêu như vậy, hơn nữa cuối cùng còn bổ sung một câu:
- Giới hạn cho mười người đầu tiên.

- Ái dô! Bỗng nhiên tôi đau bụng quá, không bằng ngày mai tôi quay lại nhé?
Ba giây sau, Lâm lão bản vừa nãy còn vỗ ngực bảo đảm, đột nhiên nhíu mày ôm bụng, rồi chầm chậm bước ra cửa.

Mấy nữ nhân viên trong tiệm đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ gã này mà có nghĩa khí thì chúng ta ở lại đây không đổi chỗ làm há chẳng phải là nghĩa bạc vân thiên sao*?
(*hành động, tình nghĩa lớn đến che lấp cả mây trời, tương tự một câu của người Việt là: nghĩa khí ngút trời)

Lúc này đây, Diệp Dung ngay cả tâm tình oán hận cũng không có. Nàng nhìn đại sảnh trống trơn, chỉ biết thở dài, lẩm bẩm nói:
- Nói thật, tôi chưa bao giờ hận Nỗ Nhĩ Cáp Xích* như ngày hôm nay…
(*: thủ lĩnh bộ tộc Nữ Chân vào cuối thời Minh, là người đã xây nền móng để con trai ông là Hoàng Thái Cực phát triển lên thành vị hoàng đế đầu tiên của nhà Thanh, còn lý do Diệp tỷ hận thì chương sau sẽ rõ

Chương 14: Kêu gọi thực khách

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

https://thuviensach.vn

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 14: Kêu gọi thực khách

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
Một lời này của Diệp Dung, ai cũng cảm thấy khó hiểu. Cái này đã ngoài hẳn việc giận cá chém thớt thông thường. Tất cả cùng một thắc mắc, Nỗ Nhĩ Cáp Xích liên quan gì ở đây?

Diệp Dung khoanh tay dựa vào cửa sổ, hữu khí vô lực thở dài:
- Không trách ông ta thì trách ai? Năm đó nếu ông ta vác quân đi đánh Châu Âu cố gắng thêm chút nữa thì hiện đã không có cái quốc gia tên Hy Lạp, cũng sẽ không có con bé dở người đến từ Hy Lạp kia!

Lời vừa nói ra, toàn trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người chỉ cảm thấy đỉnh đầu có rất nhiều quạ đen bay qua.

- Chuyện này, tôi vốn không muốn nói…
Trần Mặc ngừng một lát, xoa xoa cằm như là bi ai thay vị giáo viên dạy môn Lịch Sử nào đó:
- Nhưng mà… Dung tỷ này, hình như đánh tới Châu Âu không phải là Nỗ Nhĩ Cáp Xích, mà là Thành Cát Tư Hãn đấy chứ!

- Ơ thế sao?
Diệp Dung ngượng ngùng thốt một câu, sau đó lại bồi tiếp câu chữa thẹn khiến toàn trường ngã ngửa:
- Thì cũng khác gì đâu, cũng là con trai của Nỗ Nhĩ Cáp Xích mà… Con trai không có tiền đồ, thì trách phụ huynh cũng giống thế cả!

https://thuviensach.vn

- Sặc… Thành Cát Tư Hãn là con trai của Nỗ Nhĩ Cáp Xích?
Lý luận này mà cũng nói ra được, Trần Mặc cũng chỉ có thể bất lực lắc lắc đầu, đột nhiên cảm thấy nếu Thành Cát Tư Hãn mà nghe được chuyện này nhất định sẽ lao từ trong mộ ra mà kháng nghị.

Hơi chút ngừng lại một chút, thấy Diệp Dung vẫn còn mơ mơ màng màng, hắn dứt khoát đưa tay ôm lấy nàng, thản nhiên nói:
- Yên tâm đi, không phải chỉ là mấy người khách bỏ về sao, tôi giúp cô kéo thêm nhiều hơn là được, tạm thời buông tha cho nhân dân Hy Lạp vô tội đi!

Bị hắn ôm nhẹ, Diệp Dung không khỏi cứng đờ, nhưng khi nàng ý thức được bên cạnh còn có mấy cái "bóng đèn" thì lập tức đạp lên chân Trần Mặc một cước:
- Được rồi! Hôm nay xem như bà không có cơ hội, đợi ngày mai bà sẽ tự mình xuống bếp…

Tuy rằng ngữ khí có chút bưu hãn, nhưng biểu tình trên mặt Diệp Dung lại hơi hoảng loạn. Lại nói, từ sáng nay nàng đã có chút kỳ quái, có thể từ chối lời hẹn của toàn bộ các anh zai, giống như tính toán từ nay về sau rửa tay gác kiếm.
(Em này chuyên câu trai lừa tiền ạ ~.~)

Còn bây giờ, Trần Mặc cứ nhìn nàng chằm chằm rồi cười khì, mãi đến khi thấy nàng sắp bạo phát tiểu vũ trụ thì mới như có suy nghĩ vỗ tay vào đùi đánh bốp một cái:
- Còn chưa chắc! Nếu tôi có thể trong một tiếng giúp cô kéo đầy khách, thì liệu cô có định… Lấy thân báo đáp?

- Nằm mơ!
Diệp Dung ngẩn ra, tức giận trừng mắt liếc hắn một cái. Có điều nhìn bộ dáng cười tà tà của Trần Mặc, nàng cũng đành than thở nói:

https://thuviensach.vn

- Giặt quần áo! Nếu anh thật sự có thể kéo khách về đây, tôi sẽ giặt quần áo cho anh trong ba tháng!

- Thành giao!
Trần Mặc vô nghĩa nhún nhún vai rồi nhàn nhã đi thong thả ra ngoài, mắt nhìn hơm trăm ‘ma đói’ đang hau háu đứng chờ trước cửa lớn nhà hàng Luyến Mặc, chỉ chờ mở cửa là xông tới.

Diệp Dung cùng mấy nhân viên trong tiệm đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ gã này sẽ không phải định mặc mỗi chiếc quần lót rồi ra đường nhảy múa câu khách đấy chứ… Nếu hắn thật sự làm như thế, xác định sẵn kết quả chỉ có dọa đám kia chạy sạch thì có mơ mà kéo lại!

Tạm thời không đề cập tới nguyên một đám đang nghi hoặc trong tiệm, Trần Mặc đã chậm rãi đi ra cửa, ngồi lên chiếc xe điện, bộ dáng uể oải rời đi.

Đi được mấy trăm mét, bỗng hắn chui vào một con hẻm nhỏ vắng bóng người, vỗ tay một cái ra tiếng:
- Tất cả đều đi ra làm việc, thời khắc vì tiệm cơm hy sinh thân mình đã tới, đứa nào dám lười biếng, tháng sau không có tiền tiêu vặt!

Loại uy hiếp này rất hữu hiệu! Tiếng vỗ tay thanh thúy còn chưa hạ xuống, Bản Bản và Nặc Nặc đã cùng nhau nhảy ra, cùng Xa Xa sắp xếp đứng thành đội ngũ, chỉ thiếu hô lớn một tiếng "Vì nhân dân phục vụ".

- Tốt lắm!
Trần Mặc phất tay ý bảo chúng nó thôi đứng nghiêm, lại chỉ chỉ laptop nói:
- Bản Bản, nếu để mày gửi QQ mail* thì mỗi giây được bao nhiêu cái?
(QQ mail: dạng zing chat đời đầu VN đã từng có)

- Năm sáu trăm cái không thành vấn đề!
Bản Bản đáp ỉu xìu. Xem ra loại sự tình này đối với nó mà nói không hề có tính khiêu chiến.

https://thuviensach.vn

- Rất tốt, vậy giờ mày lên QQ đi, gửi mail cho toàn bộ địa chỉ IP đăng ký ở Nam thành, không hết một tiếng thì không được ngừng!
Trần Mặc tính toán một chút, rồi nhẹ nhàng gật đầu nói:
- Nội dung cụ thể lát nữa sẽ có, có vấn đề gì không?

- Có vấn đề mới là lạ!
Không đợi Bản Bản trả lời, Xa Xa ngay bên cạnh phun khói xe, thấp giọng than thở:
- Lần trước nó còn hack vào hệ thống ngân hàng của người ta, nói là muốn cho tài khoản của lão đại thêm hơn chục số 0, nếu không phải em ngăn lại thì…

- Hơn chục số 0?
Trần Mặc không biết nói gì nhìn nhìn Bản Bản, đột nhiên cảm giác mình không có bị cục công an mời đi uống trà, thật đúng là vạn hạnh.

Nhưng hiện không phải thời gian thảo luận, hơi ngừng lại một chút, hắn lại quay đầu nhìn di động:
- Nặc Nặc, xem phim Hàn Quốc không phải chỉ để không, giờ tao có một nhiệm vụ rất vinh quang muốn giao cho mày…

Nghe thấy nhiệm vụ có quan hệ với phim Hàn Quốc, Nặc Nặc lập tức phát sáng màn hình nhảy lên, trực tiếp leo đến trên vai Trần Mặc.

Có điều năm sáu giây sau, nó lại đột nhiên “a” một tiếng, hồ nghi nói:
- Lão đại, em thì không thành vấn đề, chỉ sợ là anh sẽ bị Dung tỷ chém thành mười bảy mười tám đoạn cho chó ăn… Hay là để em gọi trước cho nhà tang lễ, bảo họ đặt sẵn cho anh một cái quan tài hạng nhất nhé?

- Đừng lắm lời, làm theo là được!
Trần Mặc trừng mắt nhìn nó một cái, lại quay đầu nhìn Bản Bản nói:
- À này Bản Bản, mày có biết hết những trang web lớn ở Nam thành không?

https://thuviensach.vn

- Nhân tiện đang nhàn rỗi, mày lên đó viết một loạt thiếp mời cho tao, nội dung cụ thể thì Nặc Nặc sẽ nói cho mày, nhớ trình bày chỉnh sửa cho thật đẹp nhé! Được rồi, cứ vậy đi, không còn chuyện gì nữa thì giải tán!

- Lão đại, còn em?
Chờ mãi không thấy đến phần mình, Xa Xa nhất thời nóng nảy, thầm nghĩ sự tình náo nhiệt thế này sao có thể thiếu phần của ca.

- Mày phụ trách canh chừng là được rồi!
Trần Mặc xoa xoa cằm, trước khi đi lại quay đầu lại:
- Nếu có người nào tiến vào hẻm nhỏ này, đánh toàn bộ bất tỉnh rồi ném vào thùng rác cho tao, ngoài ra thì canh chừng hai đứa kia đừng cho chúng nó lười!

Nghe thấy loại nhiệm vụ bạo lực này, Xa Xa tức thì mặt mày hớn hở, hận không thể lập tức kéo người vào đây thử thân thủ.

Trần Mặc lại liếc nhìn ba đứa nó lần nữa, lúc này mới nhàn nhã xoay người rời đi. Có điều mới bước được năm sáu bước, hắn bỗng xoay người lại, mang theo dự cảm xấu nhìn về Bản Bản.

Ngay sau đó, Trần Mặc nhìn thấy mấy thứ trên màn hình, không biết nói gì chỉ thở dài:
- Tao bảo mày lên những trang web lớn chứ không bảo mày chui cả vào mấy trang web đen… Tiên sư mày, cẩn thận lại gọi một bầy “sói” tới đây.

- Tiện tay thôi mà, hề hề!
Bản Bản thực vô tội nháy mắt mấy cái, cuối cùng lưu luyến không rời tắt trang kia đi, sau đó nhanh chóng vào mấy diễn đàn chính thống của Nam thành rồi đăng nhập mười mấy cái tài khoản.

Trần Mặc lần này không dám chủ quan, canh nó tới mấy phút rồi mới bán tín bán nghi xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Không đợi hắn ra khỏi con hẻm, chợt nghe Nặc Nặc từ đằng sau thét to:
- Xong, Bản Bản, giờ ca sẽ đọc cho chú! Con bà nó, ca đột nhiên cảm thấy mình nên đi viết kịch bản phim Hàn, thiếp mời này nếu không dụ được mấy ngàn người thì đời này ca sẽ bỏ tán gái!

Quay về với lão đại của "F4", Trần Mặc dường như không nghe thấy gì rời đi. Cảm thấy được hiện trở về quá sớm, hắn lại vào một quán cafe ngồi chơi nửa giờ rồi mới nghênh ngang tiêu sái quay về tiệm cơm.

Mới qua một lát như vậy, trong tiệm cơm ngay cả một con gián cũng không thấy bò trên bàn, chỉ có vài nữ phục vụ đưa mắt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào cho tốt.

Trần Mặc bẻ bẻ tay, chỉ vào đồng hồ trên tường nói:
- Đừng lo, khách sẽ lập tức tới, chúng ta có nên lau lại bàn lần nữa không nhỉ?

- Còn lau? Đã lau đến sắp mòn cả đi rồi!
Diệp Dung im lặng nhìn bầu trời, thầm nghĩ lúc này đã qua giờ cơm, có kẻ nào còn tới thì có mà gặp quỷ.

Nhưng suy nghĩ còn chưa dứt, nàng đã thật sự "gặp quỷ", hơn nữa còn là cả một đoàn…

Cơ hồ đồng thời, hơn mười chiếc xe con chợt đỗ tại cửa vào tiệm cơm, năm sáu chục vị khách chen chúc mà vào, thiếu chút nữa trực tiếp phá tan cả cửa lớn.

Mà đây còn chưa hết, không đợi người phục vụ tiến lên tiếp đón, lại có hơn mười vị khách tiến vào. Nhìn tốc độ này không giống là tới dùng cơm mà giống như là tới cứu hỏa cứu người…

https://thuviensach.vn

Chỉ vài phút, đại sảnh nguyên bản vắng như chùa bà Đanh đột nhiên đông vui như cửa hàng đại hạ giá.

Diệp Dung nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, mà lại mơ hồ cảm thấy được có điều không thích hợp — tuy những vị khách này đều gọi món ăn, nhưng ánh mắt của bọn họ lại cứ tập trung nhìn chằm chằm lên người mình, thậm chí còn có người lấy ra di động cùng máy ảnh hướng mình không ngừng chụp, giống như là đi tham quan trong sở thú.

Không chỉ thế, cư nhiên còn có mấy nữ sinh vừa gọi món ăn vừa rơi lệ khiến mấy nữ phục vụ đều buồn bực không thôi, thầm nghĩ: bà cô của tôi, nếu không nỡ thì cần gì tới đây dùng cơm, chúng ta đâu có ép ngài nhất định phải tiêu tiền!

- Ba tháng giặt quần áo, đừng quên!
Trần Mặc cười híp mắt dựa vào trên quầy, vẫn không quên phất tay chào hỏi cùng mấy nữ sinh.

Diệp Dung ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn hắn, diễn cảm so với đang xem người sao Hỏa không có gì khác nhau. Nhưng chỉ vài giây sau, nàng đã phục hồi tinh thần lại:
- Mặc Mặc, đến cùng là anh đã làm trò gì thế? Vì cái gì mà mấy người kia nhìn tôi bằng ánh mắt vắt ra nước kia…

Câu hỏi này rất nhanh có được trả lời! Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một người đàn ông trung niên trực tiếp đi tới, dùng sức nắm chặt lấy tay Diệp Dung, mặt đầy nghiêm nghị xúc động nói:

- Bà chủ Diệp, cô thật sự là quá khổ. Hôm nay mấy chục anh chị em chúng tôi đều tới để ủng hộ cô! Cố lên, chúng tôi tin chắc rằng vợ chồng cô nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn này. Địa bàn của người Trung Quốc, sao có thể để nữ nhân ngoại quốc tới cướp người, cho dù là mỹ nữ Hy Lạp cũng không được!

https://thuviensach.vn

Chương 15: Chúng tôi là vợ chồng

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 15: Chúng tôi là vợ chồng

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
Toàn bộ nhân viên tiệm cơm Cát Tường đều biết, có vài từ tuyệt đối không thể nhắc tới trước mặt Dung tỷ. Có điều nếu có người muốn lừa gạt để đòi công ty bảo hiểm mục bảo hiểm thân thể, vậy thử một lần cũng được.

Tổng thể mà nói, những từ này bao gồm: "lịch sử", "kết hôn", "đầu óc"… Đương nhiên, bởi vì Gia Địch tiểu thư đột nhiên xuất hiện, gần đây có thêm vài từ cũng được liệt vào danh sách cấm, ví dụ như "Hy Lạp" và "cướp chồng".

Cho nên giờ này khắc này, khi người đàn ông trung niên tự xưng là đại diện mấy chục anh chị em Nam thành nói ra mấy lời kia thì toàn bộ nhân viên tiệm cơm đều dùng ánh mắt thương hại mà nhìn hắn, thầm nghĩ bữa cơm này chỉ có thể xuống Địa Ngục mà ăn.

Nhưng mà không đợi Diệp Dung trở mặt, Trần Mặc đã làm như không có chuyện gì đứng ra, dùng sức vỗ vỗ vai người đàn ông này:

https://thuviensach.vn

- Đại ca, không biết nói gì hơn, hai vợ chồng tôi vô cùng cảm kích!

- Chồng, vợ chồng?
Diệp Dung đầy mặt ngạc nhiên, má ngọc chợt ửng đỏ.

- Đúng vậy, chuyện đã tới nước này thì không cần giấu mọi người nữa!
Không đợi nàng phản bác, Trần Mặc đã trực tiếp vòng tay qua cái eo nhỏ của nàng, làm ra vẻ kiên quyết.

- Kỳ thật, chiều hôm nay tôi cùng Dung Dung đã đăng ký kết hôn, dùng chuyện này để chứng minh quyết tâm đối kháng Gia Địch. Dù thế nào đi nữa, hai vợ chồng chúng tôi cũng sẽ mãi mãi ở cạnh nhau, kể cả tiệm cơm phải đóng cửa cũng không rời xa!

Trần Mặc vừa thổ lộ thâm tình, vừa nhẹ nhàng nắm lấy hai bàn tay của Diệp Dung rồi giang lên, cảnh tượng hoàn toàn y xì màn nam nữ chính đứng ở mũi tàu trong Titanic.

Không biết là tại sao, nét giận trong mắt Diệp Dung đột nhiên biến thành mê ly, thậm chí ngay cả câu "Dung Dung" làm người ta sởn gai ốc kia cũng không phản đối.

Mấy nữ nhân viên đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ nếu có kẻ nào tin được mấy lời này, vậy thì đầu hắn nhất định là bị nước vào!

Nhưng mà sự thật chứng minh, đại khái là bởi vì phía Nam gần đây liên tục mưa, cho nên đầu óc của rất nhiều người đã bị nước vào.

Ví dụ như bây giờ, khi thấy đôi "vợ chồng" kia đóng phim ở hiện trường, cơ hồ toàn bộ thực khách trong đại sảnh đều đứng lên, trong đó có không ít nữ hài tử nước mắt tràn mi.

Người đàn ông trung niên kia cái gì cũng không nói, trực tiếp lấy ra năm trăm đồng đặt lên quầy, lớn tiếng nói:

https://thuviensach.vn

- Tiền ở đây, có đồ gì cứ mang lên đi, thiếu thì đưa thêm!
(500 đồng khoảng 1 triệu 8 VNĐ)

Phải biết rằng, trong một tiệm cơm bình thường thế này, có thể tiêu hết hai ba trăm đã là không tệ, cái này nghĩa là tiệm cơm Cát Tường ít nhất có lời được một nửa.

Chứng kiến loại tình cảnh này, Diệp Dung cũng bất chấp cái gì mà danh dự bị hao tổn, vội vàng mặt mày hớn hở kêu nhân viên tới phục vụ.

Mà vài phút sau, lại có không ít khách tới, trong đó không ngờ còn cả tổ trưởng tổ dân phố Phúc Phường Nhai dẫn đoàn.

Vị tổ trưởng này năm nay cũng đã hơn sáu mươi, mới vừa vào cửa đã vỗ vỗ bả vai Diệp Dung, chép miệng nói:
- Tiểu Dung à, tư tưởng giác ngộ của cháu rất cao đấy… Yên tâm đi, bác đại biểu Đảng bộ tổ dân phố mình đến ủng hộ cháu, dù thế nào thì con rể của tổ dân phố chúng ta cũng không thể bị một cô ả ngoại quốc cướp đi!

Diệp Dung kinh ngạc không nói gì, thầm nghĩ việc này cùng tư tưởng giác ngộ có quan hệ gì, nói cho cùng chẳng qua là chút tranh cãi thôi mà.

Thấy bác tổ trưởng còn làm ra vẻ định đọc diễn văn, mấy người phục vụ vội vàng tiến đến, ba chân bốn cẳng dẫn khách tới bàn trống.

Diệp Dung cắn môi nghĩ nghĩ, đột nhiên hồ nghi nhìn sang Trần Mặc, kéo hắn đến sau quầy:
- Chờ đã, tới cùng là chuyện gì xảy ra, tại sao lại nói tôi và anh là… Là cái quan hệ kia?

- Kỳ thật cũng rất đơn giản, nhưng phải nói trước là không được cắn tôi đâu đấy!
Trần Mặc vô nghĩa nhún nhún vai, tiện tay bật máy tính trên quầy, mở một trang diễn đàn của Nam thành.

https://thuviensach.vn

Mới không đến nửa giờ, Bản Bản cùng Nặc Nặc liên hợp post lên mạng mấy bài viết, liền đã có hơn một ngàn reply (trả lời), hơn nữa còn không ngừng tăng lên.

Không thể không nói, tiêu đề mấy bài viết này quả thực qua hot — 《Mỹ nữ Hy Lạp vượt đại dương ngàn dặm tìm người, mỹ nhân Phúc Phường thâm tình bảo tiệm hộ phu》; 《Tiền bạc há có thể mua được chân tình, nhất là với đôi vợ chồng son sắt tiệm cơm kia》; 《Xưa có Mạnh Khương Nữ tìm chồng khóc Trường Thành (1), nay có bà chủ vì yêu mở tiệm cơm》…

- Ặc, chuyện này không liên quan đến tôi!
Không kể tới Diệp Dung đang không ngừng phát động tiểu vũ trụ, ngay cả Trần Mặc cũng thấy ngạc nhiên há hốc mồm, thầm nghĩ chẳng lẽ trước kia Nặc Nặc nó từng viết bài cho mương 14.

Nhưng thế còn chưa là tận cùng, chờ hắn tiện tay mở một bài ra, mới phát giác nội dung bên trong thối đến không cách nào hình dung — trong mấy ngàn chữ vô cùng đơn giản đều là tình tiết kinh điển trong những bộ tiểu thuyết ngôn tình, cứ mỗi ba hàng lại một đoạn kịch tính, ngôn ngữ vừa thê lương vừa thu hút đến kích động.

Nhìn qua chút mới thấy mấy nữ sinh kia không có khóc thẳng từ ngoài đường tới tiệm cơm đã là kỳ tích trong kỳ tích. Bài viết này quả thực không cần chỉnh sửa, có thể lấy luôn làm kịch bản phim!

Đương nhiên chỉ dựa vào mấy câu mấy chữ còn chưa đủ, những năm gần đây tình cảm đã càng ngày càng không đáng tiền, cái gì cũng phải có chứng cứ mới được.

Cho nên vì chứng minh lời của mình là thật, Nặc Nặc còn chụp lại không ít ảnh hiện trường, sau đó qua Bản Bản đính kèm trong bài viết.

https://thuviensach.vn

Khiến người khác trợn mắt há hốc mồm chính là Nặc Nặc lại còn biên cho Diệp Dung mấy đoạn quá khứ cực kỳ thê lương, ví dụ một thân bệnh nặng phải dựa vào mở tiệm cơm mà kiếm sống v.v…

Mà để chứng minh điều này, cũng không biết Bản Bản nó lấy từ đâu một tờ bệnh lịch, thuận tay sửa lại tên rồi đăng cả lên diễn đàn.

Cho nên dưới câu chuyện đẫm nước mắt này, lại thêm cả QQ mail gửi tin mời, đương nhiên có những vị khách nhiệt huyết sôi trào vọt tới.

Diệp Dung ngơ ngẩn nhìn hồi lâu, vẻ mặt lúng túng không cách nào hình dung hết, giống như là vừa mới uống một lon Coca Cola bị pha thêm mỡ - muối - tương - dấm.

- Cái này thật sự không phải tôi viết…
Trần Mặc gạt gạt mồ hôi trán, cảm thấy rất khó giải thích vấn đề này. Diệp Dung hung tợn nhìn của hắn, thấp giọng cả giận nói:
- Còn chối! Anh có thể đi viết kịch bản phim rồi đấy!

- Tôi cũng muốn lắm, nhưng có ai chịu thuê sao?
Trần Mặc làm như không có gì xảy ra xoa xoa cằm, thấy tiểu vũ trụ của Diệp Dung đã bay lên tới cảm quan thứ bảy.
(Chỗ này ai chưa đọc bộ manga Áo Giáp Vàng hơi khó giải thích, đại loại là mỗi thánh đấu sĩ phục vụ Athena đều có một tiểu vũ trụ nội tại riêng biệt quyết định các năng lực khác nhau và mở theo cấp độ từ 1 đến cao dần. Dịch Quốc Vương Vạn Tuế và bộ này đều gặp 2 cha tác giả mê manga

Có điều không đợi nàng phục hồi tinh thần lại, Trần Mặc đột nhiên thay nàng lau mồ hôi, vẻ mặt đầy thâm tình nói:
- Em yêu, em có muốn đi nghỉ ngơi một lát không, nơi này cứ giao cho anh là được rồi!

- Em yêu á? Ai là…
Diệp Dung ngẩn ra, thầm nghĩ gã này diễn trò đến nghiện rồi sao?

https://thuviensach.vn

Nhưng ngay sau đó nàng liền chú ý tới mấy vị khách vẫn đang đầy mặt cảm động nhìn về bên này, cũng chỉ có thể giữ phẫn nộ trong lòng mà ngừng giãy dụa, tựa như con chim nhỏ dựa sát đầu vào vai Trần Mặc.

Có điều tuy là nửa bên trên ân ái vô cùng, nhưng bên dưới thì Diệp Dung mượn quầy che khuất từng cước từng cước đạp xuống:
- Mặc Mặc chết dẫm, cấm mang mấy câu sởn gai ốc trong tiểu thuyết Quỳnh Dao ra đây, buồn nôn!

- Hiểu rồi, hóa ra cô thích lời thoại phim Hàn hơn!
Trần Mặc cười híp mắt gật đầu,đột nhiên ranh mãnh nháy mắt mấy cái:
- Ok thôi, vậy chúng ta diễn một đoạn trong Bản Tình Ca Mùa Đông nhé…

- Muốn chết!
Giờ khắc này, Diệp Dung rơi lệ đầy mặt, thậm chí có ý nghĩ đập đầu chết tại đương trường.

Chẳng qua là ngay sau đó, nàng quay đầu nhìn đám thực khách trong sảnh đường, khe khẽ thở dài:
- Thôi được rồi! Có điều giờ khách tuy đông đủ nhưng đồ ăn thì biết làm sao… Này, tôi còn chưa nói xong, anh muốn đi đâu!

- Đi làm đồ ăn!
Trần Mặc cũng không quay đầu lại, phất phất tay, trực tiếp lao vào phòng bếp, thuận tay khóa trái cửa lại.

Diệp Dung ngẩn ra, đợi nàng nhào lên đã không kịp ngăn trở, chỉ có thể ngơ ngơ ngẩn ngẩn trừng mắt như muốn đốt cháy cả cánh cửa gỗ.

Mấy nữ phục vụ bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, nhịn không được chần chờ nói:
- Dung tỷ, chị nói trong kia có thể nổ tung không, làm không tốt thì toàn bộ tiệm cơm cũng ‘bùm’ mất đó!

https://thuviensach.vn

- Chắc là không nghiêm trọng vậy đâu!
Diệp Dung do dự trả lời, ánh mắt hiện vẻ lo âu không thể che giấu.

Mấy nữ phục vụ chỉ còn biết thở dài, không hẹn mà cùng nhìn nóc nhà, đồng thanh cầu nguyện:
- Lạy trời đất phù hộ! Xin hãy thỏa mãn tâm nguyện nho nhỏ của chúng con! Khuya hôm nay, chúng con chỉ cầu mọi người dùng bữa xong không ai bị chết, trọng thương một chút là quá đủ rồi!

Không biết đến ồn ã đang diễn ra bên ngoài, Trần Mặc vừa đóng cửa phòng bếp đã lập tức vỗ tay phát ra tiếng.

Tiếng vỗ còn chưa tắt, Oa Oa, Bản Bản và Nặc Nặc đã cùng nhau nhảy ra, xếp thành đội ngũ.

Trần Mặc tùy tiện tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, châm lên một điếu thuốc, nói:
- Bản Bản, mau tra cách nấu các món ăn trong thực đơn, Nặc Nặc phụ trách ghi nhớ nhắc cho Oa Oa, còn Oa Oa thì…

- Lão đại, muốn em chưng nguyên liệu thì không thành vấn đề, nhưng mà em không biết nấu ăn đâu!
Không đợi Trần Mặc sai, Oa Oa đã mày ủ mặt ê chặn trước.

Trần Mặc phun ra mấy vòng khói, đầu ngón tay nhấp nháy thanh mang chạm vào Oa Oa, nói:
- Tao biết giờ mày không giỏi nấu ăn, nhưng nếu thêm cho mày ít thanh mang để tiến hóa thì hẳn không thành vấn đề rồi!

Dư âm còn chưa dứt, Oa Oa tiếp xúc với thanh mang đột nhiên cứng đờ, rồi tức khắc run rẩy lên.

https://thuviensach.vn

Phập phồng phun ra nuốt vào thanh mang, thân hình của nó đột nhiên hóa thành chất lỏng tan chảy dần, sau đó lại từ từ ngưng tụ lại trên mặt bàn.

Mấy phút sau, một bộ dụng cụ nấu ăn xa hoa đã xuất hiện trong phòng bếp, cùng tỏa hào quang xanh lấp lánh. Trần Mặc nâng kính chăm chú nhìn một hồi, nhịn không được vỗ đùi đét một cái:
- Quá ổn, hóa ra đồ làm bếp cũng có thể xa hoa như vậy!

- Lão đại, đây là mười dụng cụ làm bếp được tạp chí Forbes bình chọn, còn là nguyên vẹn một bộ!
Bản Bản nhanh chóng lên mạng tìm đọc tư liệu rồi báo lại.
(Tạp chí Forbes: một tờ tạp chí của Mỹ nổi tiếng với các danh sách xếp hạng)

- Lò vi sóng Kupperbush, giá 3500 đôla; bếp Polora vừa có lò nướng vừa có hệ thống làm lạnh, giá 1399 đôla; lò nấu hơi nước siêu nhiệt Sharp AX-700, giá1399 đôla…

Theo nó một hơi hội báo, Trần Mặc cùng Nặc Nặc đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc hiểu rõ một chuyện — nhà giàu mới nổi! Hiện Oa Oa chính là một nhà giàu mới nổi điển hình, hơn nữa còn thuộc loại thích phô trương nhất trong mới nổi!

Trên thực tế, khi thấy chính mình hóa thêm thành nhiều bộ phận, Oa Oa thỏa mãn rên rỉ:
- Cực kỳ thoải mái, nguyên lai lão đại gạt bọn em, rõ ràng anh còn lưu lại một phần thanh mang!

- Tao không có lưu, đây là vừa rồi chạm vào mảnh ngọc vụn kia lấy được chút năng lượng!
Trần Mặc lắc đầu, tựa hồ cũng có chút nghi hoặc thu hoạch của mình.

Cũng giống như lần trước, khi hắn chạm vào mảnh ngọc vỡ, lập tức cảm giác được có một luồng hào quang màu tím hồng chậm rãi trào ra rồi chảy

https://thuviensach.vn

vào thân thể của mình.

Chẳng qua năng lượng lần này ít hơn nhiều so với chỗ năng lượng khổng lồ giữa trưa ngày hôm qua, chỉ duy trì vài giây rồi lập tức đình chỉ.

Qua lần này, có thể đoán bản thân mảnh ngọc này có được loại năng lượng nào đó, mà loại năng lượng này có thể chậm rãi tích tụ khôi phục. Cái này nghĩa là hắn có thể đợi mảnh ngọc sản sinh năng lượng rồi đem loại năng lượng này chuyển hóa thành thanh quang của bản thân.

- Đúng là đồ tốt, đáng giá giữ lại!
Nghĩ như vậy, Trần Mặc khoan khoái dựa vào ghế, châm điếu thuốc:
- Tính sau, giờ bắt đầu ở đây đã, chúng ta không có thời gian lãng phí!

Nương theo lời của hắn, Bản Bản cúi đầu nhìn nhìn thực đơn, vài giây sau đã hiện lên cách chế biến "Cá chép om dưa", còn Nặc Nặc thì nhanh chóng từng chữ đọc ra.

Oa Oa thực bất đắc dĩ thở dài, há mồm hút toàn bộ gia vị cùng nguyên liệu vào.

Thanh quang lần nữa bao phủ phòng bếp, những dụng cụ nấu ăn kia bắt đầu chậm rãi vận hành, hơn nữa càng ngày càng trở nên lưu loát…

---
(1) Mạnh Khương Nữ hay Nàng Mạnh Khương (孟姜女) là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc Câu chuyện kể rằng, vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là một thư sinh Giang Nam tên Phạm Hỷ Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa Đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và đã lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vùi thây dưới Trường Thành. Nàng Mạnh

https://thuviensach.vn

Khương đau buồn khóc lóc thảm thiết 3 ngày 3 đêm, nước hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa 800 dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn. Ngày nay, tại quận Sơn Hải Quan thuộc địa cấp thị Taần Hoàng Đảo của tỉnh Hà Bắc có miếu thờ Mạnh Khương Nữ.

Chương 16: Cải trắng xào là cải trắng xào

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 16: Cải trắng xào là cải trắng xào

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
Tiệm cơm Cát Tường cũng không lớn, ngày thường dù là thời điểm đông khách nhất thì cũng chỉ ngồi hết khoảng mười bàn mà thôi, cho nên đầu bếp vốn chỉ có một là Vương bàn tử có thể xoay sở được.

Nhưng mà buổi tối hôm nay, hai mươi bàn trong tiệm đều đã chật người, khiến không gian vốn không rộng lắm trở nên chen chúc, mà đồ ăn được gọi cũng không ít hơn một trăm đĩa.

Tình cảnh này cho dù Vương bàn tử trước kia cũng không lo nổi, huống chi là “con gà” đến cả mở ga còn không biết đang chiếm phòng bếp kia…

https://thuviensach.vn

- Chúng ta cứ gọi trước xe cứu thương đi!
Nhìn cả trăm cái “tàu há mồm” đang ngồi trong sảnh, Diệp Dung chỉ biết thở dài, lần đầu tiên cảm thấy quá đông khách cũng chẳng phải điều đáng vui mừng gì.

Tuy rằng phần lớn thực khách nơi này là đến ủng hộ, cũng không phải muốn ăn cao lương mỹ vị gì, nhưng mà bọn họ cũng đã ngồi chờ thật lâu. Nếu cứ tiếp tục như vậy, từng này người đồng loạt không nhịn nổi mà bốc hỏa, vậy sợ là tiệm cơm cũng bị hủy đi.

Giờ phút này, thậm chí Diệp Dung còn nảy ra một cái ý tưởng hoang đường — "hay là sang nhà hàng đối diện kia mua đủ một trăm món ăn, dù sao đi nữa thì cũng thật rẻ mà…"

Đúng lúc này, Diệp Dung đột nhiên hít hít cái mũi nhỏ, tựa hồ như ngửi thấy mùi gì đó.

Vài giây sau, từ khe cửa phòng bếp truyền ra một mùi hương nồng đậm, nàng không nhịn được quay đầu hỏi:
- Này, mọi người có ngửi thấy gì không? Chẳng lẽ là Mặc Mặc tự mang mình ra nướng?

Cơ hồ đồng thời, rất nhiều thực khách cũng đều đưa mắt nhìn nhau, không để ý phong độ dùng sức hít lấy hít để, giống như là cả một đám đều bị cảm mạo.

Cũng không thể trách bọn họ, bởi vì mùi hương kia thật sự rất kỳ quái — nó hình như không phải mùi thơm của thức ăn, mà cũng không phải là mùi của gia vị khi nấu nướng…

Mặc kệ rốt cuộc là cái gì, chỉ biết tất cả mọi người ngửi được mùi hương này thì đều đột nhiên cảm thấy đói bụng, kể cả những người đã ăn qua cơm chiều ở nhà rồi mới tới cũng không ngoại lệ.

https://thuviensach.vn

- Rốt cuộc là món gì thế?
Xoa xoa cái bụng đã muốn réo biểu tình, các thực khách không khỏi đưa mắt nhìn nhau rồi chỉnh tề quay đầu nhìn phía phòng bếp.

Ngay thời khắc này, cánh cửa gỗ phòng bếp đột ngột mở ra, Trần Mặc nhô đầu từ đằng sau, hời hợt vỗ vỗ tay:
- Tiểu Lâm, đến hỗ trợ bưng thức ăn… À còn nữa, vợ yêu, cứ ở ngoài tiếp khách nhé!

Không tính Diệp Dung đang rất hiếu kỳ nhưng không được gọi, tiểu Lâm cùng mấy người phục vụ đã chạy vội vào, sau đó chỉ chợt nghe một loạt tiếng hô nhỏ.

Loại yên tĩnh quỷ dị này duy trì vài phút, sau đó tiểu Lâm nâng một mâm đồ ăn, giống như mộng du đi ra.

Dưới tâm lý hiếu kỳ, mọi người không hẹn mà cùng đứng dậy nhìn ra xa. Chỉ là đợi đến khi bọn họ nhìn rõ mâm đồ ăn kia thì cùng đồng thanh "Hả" một tiếng!

- Cải trắng xào?
Nhìn mâm cải xào bình thường đến không thể bình thường hơn, tất cả đều hiện vẻ không thể tin lên mặt — thứ này, coi như vẩy lên dầu thơm cao cấp nhất cũng không thể tỏa mùi hương đến loại trình độ này!

Mà dưới ánh nhìn của “n” đôi mắt, cải trắng xào cũng đã được đặt trên bàn cơm. Người đàn ông trung niên kia do dự cầm lấy đũa, tựa hồ hoài nghi thứ này có thể có chất phụ gia hay không, nhưng hắn rốt cục vẫn thật cẩn thận nếm thử.

- Sao, thế nào?
Diệp Dung thấp thỏm hỏi, bàn tay nắm chặt đến có chút trắng bệch.

https://thuviensach.vn

- Món này…
Mang theo biểu tình mê hoặc, người đàn ông kia đột nhiên dùng sức mà nhai, tiếp đến hơi hơi nhíu mày, sau đó lại để dành sức vào miệng.

- Tới cùng thế nào?
Những người đứng xem cũng không nhịn được đặt câu hỏi, có điều người đàn ông kia cứ ngập ngừng mãi không nói nổi một câu, tựa hồ đang hình dung một từ thích hợp.

- Sao hả?
Diệp Dung tâm thần bất an trừng mắt, tựa hồ chuẩn bị chờ hắn phun ra một chữ "tệ", sẽ lập tức nhào lên giết người diệt khẩu.

- Quá tuyệt vời!
Trong phút chốc, người đàn ông trung niên bỗng dùng sức vỗ mạnh lên bàn, lớn tiếng nói:
- Đừng nói là mười đồng một mâm, cho dù ba mươi đồng một đĩa cũng đáng!
(10 đồng khoảng 104k VNĐ)

Nói đến đây, hắn lại gắp đầy một đũa cải trắng đưa lên miệng nhai, bộ dạng vô cùng hưởng thụ, quả thực làm cho người ta hoài nghi đây không phải cải trắng mà là vây cá.

- Thật sự?
Chứng kiến vẻ mặt của hắn, mấy người cùng bàn cũng sôi nổi hạ đũa, trong khoảnh khắc đã đem bàn đồ ăn quét sạch.

Vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi, bọn họ đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng nói:
- Phục vụ, thêm một mâm nữa đi!

- Đợi chút, bọn tôi cũng muốn một mâm!

https://thuviensach.vn

Đưa mắt nhìn nhau vài giây, toàn bộ khách trong sảnh đồng thời nhấc tay, nhiệt tình còn hơn cả đám tham gia bán hàng đa cấp bị tẩy não.

Không hề nghi ngờ, nếu cải trắng có linh hồn, nhất định chúng nó sẽ cảm động đến rơi lệ đầy mặt.

Có điều theo món ăn được mang ra ngày một nhiều, nguyên bản những vị khách một lòng "say mê" rau củ này cũng trở nên bình tĩnh lại.

Trong giây lát, hơn mười cái tròn đã đặt kín đủ loại thức ăn, tốc độ nhanh tới mức tưởng như tự đồ ăn mọc ra trên bàn.

Đủ loại mùi thơm khiến người ta thèm đến chảy nước miếng đặt cùng một chỗ lại càng nồng đậm, cho dù là người bị viêm xoang cảm cúm cũng thấy hương thơm thấm vào tận tim gan.

Nhất là khi mấy đĩa thịt kho, cá om được bưng lên, đủ loại hương vị như càng thêm bay bổng chui vào lục phủ ngũ tạng thực khách.

Chỉ nghe một loạt tiếng 'ực' vang lên chỉnh tề, là mọi người không hẹn mà cùng nuốt một ngụm nước bọt.

- Tuyệt vời! Quá tuyệt vời!
Giờ phút này, cũng không còn từ nào đánh giá xứng đáng hơn.

Rất nhiều người cứ thế không ngừng đưa thức ăn lên miệng, sau đó ngửa mặt lên cảm thán.

Chỉ khổ bảy tám nữ phục vụ quay như chong chóng nhưng vẫn không kịp nổi.

Diệp Dung phía sau quầy nhìn tới há hốc mồm, rốt cục nhịn không được lao vào phòng bếp:
- Mặc Mặc, từ lúc nào anh học được tay nghề tốt như vậy…

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa hết, Diệp Dung thấy rõ một màn trước mắt rồi đóng băng tại chỗ.

Trên chiếc bàn dài trước mặt nàng bày kín hơn trăm đĩa thức ăn, mùi thơm mê người tràn ngập không khí, hợp thành cảnh tượng đặc biệt vui mắt.

Còn bên cạnh đó là Trần Mặc đang nhàn nhã gác chân bắt chéo, rỗi rãi hút thuốc, phì phèo phun từng vòng khói.

Không chỉ có như thế, tạp dề trên người hắn lại có thể không có lấy một chút vấy mỡ, mà vẻ mặt nhìn qua cũng thực nhẹ nhàng, căn bản không giống như là mới vừa làm xong hơn một trăm món ăn.

- Này, đây rốt cuộc là anh làm như thế nào hả!
Ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng giữa bếp, Diệp Dung rốt cục dùng sức lắc đầu, bắt buộc chính mình từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại.

Nhìn những đĩa đồ ăn nóng hổi kia, nàng lại nhịn không được cắn cắn ngón tay, lẩm bẩm nói:
- Chẳng lẽ là bởi vì tôi nhất thời phẩm chất đại bạo phát, cho nên khiến anh trực tiếp tiến giai thành đầu bếp thần cấp sao?

- Đầu bếp thần cấp thì không có, nhưng đồ làm bếp thần cấp lại có một bộ, là đi đánh BOSS nhặt được!
Trần Mặc dựa vào ghế thoải mái đùa giỡn, thầm nghĩ lúc này Oa Oa cũng nên kết thúc công việc được rồi, miễn cho làm quá phận, lát nữa lại ăn trọn một đạo thiên lôi.
(Trần Mặc dùng bao nhiêu năng lực sẽ gặp xui xẻo tương ứng)

Diệp Dung vẫn có chút khó có thể tin, sợ run nửa ngày lúc này mới hồ nghi hỏi:
- Này Mặc Mặc, anh không phải thật sự là Trung Hoa tiểu đương gia gì gì đó chứ…

https://thuviensach.vn

- Cô nói xem?
Trần Mặc cười híp mắt nhìn nàng, thần tình quỷ dị, thấy thế nào cũng giống như cao thủ ẩn cư trong truyền thuyết.

Oa Oa, Bản Bản cùng Nặc Nặc trốn sau bàn bếp, rất ăn ý đồng thời làm vẻ nôn ọe, thầm nghĩ làm người sao có thể vô sỉ đến nước này?

Thế nhưng Diệp Dung hiển nhiên đã muốn tin, tuy rằng nàng không có bất kỳ cảm tình nào với manga, nhưng một màn trước mắt này hình như cũng không có cách nào giải thích rõ hơn.
(Giải thích 1 chút: về Trung Hoa tiểu đương gia kia chắc là tình tiết trong bộ truyện tranh về món ăn Tàu do người Nhật vẽ @@)

- Kỳ thật đó là đạo văn, đạo chuyện xưa của sư môn tôi, gần đây tôi đang muốn đòi Nhật Bản phí bản quyền!
Giống như biết nàng muốn nói cái gì, Trần Mặc hơi hơi nhíu mày, làm ra một bộ lo lắng.

Mấy yêu quái đang nghe lén đồng thời ngã lăn trên mặt đất, thầm nghĩ lão đại quả nhiên là lão đại, nói điêu không cần bản thảo.

Diệp Dung hiển nhiên đã bị lừa, không ngờ còn bắt đầu tính xem đòi phí bản quyền bao nhiêu mới tốt. Bất quá tới khi ngạc nhiên qua đi, nàng dường nhớ tới cái gì đó, vỗ vỗ cái trán rồi kéo Trần Mặc ra khỏi phòng bếp.

- Lão đệ, đồ ăn cậu nấu thật quá tuyệt vời!
Không đợi Diệp Dung giới thiệu, mấy chục vị khách đã xem Trần Mặc như bảo bối mà đứng vây quanh hắn, sôi nổi giơ ngón tay cái lên liên tục khen ngợi, ngụ ý đơn giản là bà chủ có phúc khí, lại có thể tìm được một người chồng tốt đã chịu xuống bếp còn nấu ăn tài như vậy.

Diệp Dung được bọn họ khen đến má ngọc ửng đỏ, lại hiếm có không mở miệng phản bác, ngược lại sóng mắt lưu chuyển bồi tiếp:

https://thuviensach.vn

- Đấy là vì Mặc Mặc nhà tôi chính là chưởng môn đời thứ ba mươi hai của trường phái Trung Hoa tiểu đương gia, mọi người về sau có rảnh nhớ phải thường đến ủng hộ nha!

Trần Mặc không nói gì đảo cặp mắt trắng dã, thầm nghĩ Dung tỷ quả nhiên không hổ là gian thương nổi danh Phúc Phường Nhai, xem ra một câu sau cùng mới là mục đích chân chính.

Nhưng không cần Diệp Dung nói gì nữa, những vị khách này liền sôi nổi gật đầu không ngớt, người đàn ông trung niên lúc trước còn vỗ vai Trần Mặc, lớn tiếng cười nói:

- Lão đệ à, ca ca đây đã lăn lộn đường đời mười mấy năm, coi như cũng đã ăn uống ở hơn phân nửa cái Nam thành này, nhưng lại chưa từng được ngon miệng như ngày hôm nay! Nói thật, nếu không phải cô cậu tự mở tiệm cơm nhỏ này, tôi nhất định sẽ lập tức mời cậu về làm việc!

Lời này vừa nói ra, mấy vị khách làm trong ngành kinh doanh ăn uống cũng sôi nổi phụ hoạ, ánh mắt nhìn Trần Mặc nhất thời nhiều thêm vài phần lửa nóng.

Diệp Dung ngẩn ra, đột nhiên theo bản năng gắt gao khoác tay Trần Mặc, dường như sợ hắn sẽ lập tức không cánh mà bay mất.

Trần Mặc cảm thụ được xúc cảm mềm mại trên cánh tay, kìm lòng không đậu khẽ cọ cọ mấy cái, nhưng vẫn bất đắc dĩ thở dài:
- Đổi nơi công tác thì cũng không tồi. Chẳng qua tôi chỉ sợ một khi sét đánh xuống, tiệm của mọi người cũng theo tôi lãnh đủ!

Chương 17: Khảo nghiệm của tình yêu

https://thuviensach.vn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 17: Khảo nghiệm của tình yêu

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
Không biết Trần Mặc nói sét đánh là có ý gì, mọi người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ chẳng lẽ sau khi ngươi đổi chỗ làm, Thiên Lôi đại nhân biết sẽ nổi điên?

Biết bọn họ không hiểu, Trần Mặc cũng không nói thêm cái gì, chỉ qua loa hàn huyên một hồi, liền mượn cớ rời khỏi đại sảnh.

Lại nói tiếp, nghĩ đến việc có Bàn Tay Vàng cũng không dám tùy tiện sử dụng, hắn kỳ thật cũng có chút buồn bực — Như này là như nào đây? Cho miếng bánh lớn lại không cho ăn, trên thế giới này còn có chuyện gì thống khổ hơn sao?
(Bàn Tay Vàng ý chỉ khả năng biến hóa yêu hóa và dùng yêu quái làm các việc chuyên môn như hack tài khoản…)

Nhưng mà không đợi hắn đi đến cửa phòng bếp, chỉ thấy Diệp Dung chợt chắn trước mặt, cười tủm tỉm như hồ ly tinh, chỉ thiếu cái đuôi dài ve vẩy sau lưng.

Xoa xoa cằm, Trần Mặc ngửa đầu nhìn nóc nhà, lẩm bẩm:
- Kỹ xảo câu kẻ ngốc một khi đã thấy nhiều thì sẽ có miễn dịch… Cá nhân tôi cảm thấy tăng lương còn có sức hấp dẫn hơn đấy!

https://thuviensach.vn

- Thêm ba mươi phần trăm!
Biết sắc dụ đối với gã này vô dụng, Diệp Dung lập tức thức thời đổi giọng, về phần trong lòng đang nguyền rủa dữ dội đến cỡ nào thì lại là chuyện khác.

Trần Mặc làm như không nghe thấy tiếp tục ngửa đầu nhìn nóc nhà, cứ như là trên đó tùy thời sẽ có nhân dân tệ rơi xuống.

Diệp Dung dậm chân, cắn răng nói:
- Năm mươi phần trăm, tặng kèm một bộ ảnh bà đây mặc áo tắm, không chịu thì…

- Thành giao!
Trần Mặc cười híp mắt gật đầu, làm bộ giờ mới phát hiện Diệp Dung đứng trước mặt, cúi đầu xuống:
- Nhưng mỗi tháng tôi sẽ chỉ làm ba ngày, hơn nữa thực đơn cũng do tôi quyết định.

- Thành giao!
Đến lượt Diệp Dung cười mỉm gật đầu. Tuy nói chỉ có ba ngày, nhưng cân nhắc đến việc ba ngày này đã đủ cho tiệm kiếm bẫm, nàng cũng đã thỏa mãn.

Đúng lúc này, từ ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đàn vi-ô-lông du dương, khiến tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn.

Trong ánh mắt kinh diễm lẫn hâm mộ của mọi người, Gia Địch dẫn theo vài tên vệ sĩ chậm rãi đi tới, thu hút mọi ánh nhìn.

Cho dù ở trong hoàn cảnh ồn ào như vậy, dáng vẻ của nàng vẫn tao nhã dịu dàng như cũ, giống như nàng không phải đi vào tiệm cơm có chút lộn xộn này, mà đang đạp trên thảm đỏ tiến vào dự đại lễ trao giải Oscar.

https://thuviensach.vn

Nhìn Gia Địch phong tư yểu điệu, nhìn sang Trần Mặc cau mày tựa hồ thực khó xử, lại nhìn Diệp Dung biểu tình kỳ quái, các vị khách ngồi đây rốt cuộc hiểu rõ một điều…

Muốn đánh bại Hy Lạp, khó khăn không kém gì đẩy lùi phát xít Nhật, tuy rằng cách đấu tranh hoàn toàn khác nhau!

Trên thực tế, đôi khi lực dụ hoặc của mỹ nhân còn nặng hơn nhiều so với mỹ thực. Ví dụ như giờ phút này Gia Địch quý khí mười phần vừa xuất hiện, liền nhất thời trở thành tiêu điểm toàn trường, làm người ta quên hẳn những món ăn ngon.

Diệp Dung chỉ biết thở dài, nhìn Gia Địch thướt tha đi tới, hữu khí vô lực cảm khái nói:
- Tôi nói này, nhà hàng bên kia vắng khách lắm hay sao, mà vị tiểu thư này lại có thời gian rảnh rỗi sang chơi thế?

Vẫn duy mười phần quý khí, Gia Địch đầy mặt thâm tình nhìn phía Trần Mặc, rồi lập tức khôi phục thần sắc lạnh như băng thản nhiên đi đến trước mặt Diệp Dung.

Một khắc này, toàn bộ đại sảnh không ai bảo ai cùng nín lặng. Tất cả mọi người đem ánh mắt đổ dồn lên hai vị mỹ nữ, thậm chí còn có người móc điện thoại muốn quay lại.

Chỉ tiếc là sau đó một màn PK cỡ lớn không có phát sinh. Gia Địch chỉ hời hợt lướt mắt qua Diệp Dung, khẽ mở miệng nói:
- Cô làm không tồi, nhưng đây mới chỉ là bắt đầu thôi!

Âm thanh khen ngợi còn quanh quẩn trong không khí, nàng đã xoay người đi đến cạnh Trần Mặc, liền trước mắt bao người thân mật khoác tay rồi ngọt ngào hôn lên mặt hắn.

https://thuviensach.vn

Toàn trường nhất thời lặng ngắt như tờ, rất nhiều người đều kìm lòng không đậu xoa xoa hai má, cố sức hít một hơi thật sâu.

Người đàn ông trung niên lúc trước lắc đầu, nhịn không được dựng thẳng ngón cái lên khen:
- Không phục không được, đổi lại nếu là tôi sợ là đã sớm đi theo, Trần lão đệ lại có thể kiên trì đến hiện giờ, bội phục, bội phục!

- Đây mới thực sự là nam nhân tốt!
Nhìn sắc đẹp cùng khí chất của Gia Địch, mọi người ở đây mới thật sự hiểu được, Trần Mặc muốn cự tuyệt Gia Địch cần hạng quyết đoán gì.

Rất hiển nhiên, lúc này ánh mắt của rất nhiều cô gái nhìn về Trần Mặc đã không thể không nhiều thêm vài phần thưởng thức. Trên thực tế, nếu không phải mục đích là tới để ủng hộ, chỉ sợ các nàng đã xông lên tham gia cướp chồng.

- Hay là mọi người cùng ngồi xuống uống trà đi!
Mặc dù biết khuyên bảo không có tác dụng, nhưng khi nhìn đôi mắt dịu dàng kia, Trần Mặc vẫn không kìm được hỏi.

- Không cần! Bởi vì em vẫn chưa có thất bại!
Gia Địch chậm rãi lắc đầu, nở nụ cười ôn nhu mà kiên định sau đó từ từ xoay người rời đi.

Lâm Lâm ở bên cạnh thấy một màn như vậy, lo lắng cho người phát lương của mình (ý chỉ Diệp Dung), rốt cục nhịn không được bật thốt lên nói:
- Gia Địch tiểu thư, kỳ thật tất cả chuyện này đều là Trần ca hỗ trợ, cô hiểu được ý tôi không?

- Đến rồi! Bắt đầu rồi!
Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhất thời tinh thần đại chấn nhìn phía Lâm Lâm. Mấy cô gái trẻ càng kích động vạn phần, chỉ hận ngày hôm nay không mang theo cả máy quay để ghi lại một màn này. Phải nói là tình tiết trong

https://thuviensach.vn

đây so với phim Hàn còn kinh điển hơn, nếu mỗi ngày có thể lên sóng liên tục làm mười hai tập thì tốt rồi!

Nhưng là ngoài dự liệu của bọn họ, cảnh tượng được mong đợi lại chưa xuất hiện. Gia Địch không có bất kỳ phản ứng nào, nàng vẫn bình tĩnh kéo theo đuôi váy dài đi tiếp, tựa hồ hoàn toàn không có đem lời nói này để trong lòng.

Lâm Lâm ngẩn ra, vẫn ôm ý tưởng làm người xấu đến cùng, lớn tiếng nói:
- Gia Địch tiểu thư, cô việc gì phải tự dối gạt mình. Nếu Trần ca quan tâm tới cô thì anh ấy cần gì phải giúp Dung tỷ, chẳng lẽ cô không hiểu…

- Tôi hiểu chứ!
Sắp đi ra khỏi tiệm cơm, Gia Địch rốt cục chậm rãi xoay người lại, sắc mặt tự nhiên nhìn phía mọi người.

Sau một hồi lâu yên tĩnh, nàng đột nhiên nở một nụ cười thực ngọt ngào, hai tay bắt chéo đặt lên ngực, hướng Trần Mặc nhỏ nhẹ nói:
- Em biết, tất cả chuyện này đều là khảo nghiệm của tình yêu… Mặc, xin anh yên tâm, em nhất định sẽ chứng minh cho toàn bộ thế giới biết, em xứng đáng để được làm vợ của anh!

- Phụt!
Người đàn ông trung niên ban nãy đang uống nước, lập tức phun sạch ra ngoài, thầm hô vậy cũng nghĩ ra được, chẳng lẽ logic của người Hy Lạp khác với người Trung Quốc?

Trong yên tĩnh đến quỷ dị, mấy chục người đưa mắt nhìn nhau, giống như là bị hóa đá tập thể. Không ai mở miệng nói thêm cái gì, bọn họ cứ như vậy trơ mắt nhìn Gia Địch rời đi, thẳng đến khi bóng dáng thon dài của nàng biến mất sau cánh cửa.

- Gì thế này…

https://thuviensach.vn

Trần Mặc khe khẽ thở dài, trong ánh mắt nóng rực của mọi người mở ra hai tay, thản nhiên nói:
- Chuyện không liên quan đến tôi, đây là tự cô ấy giải thích!

- Giải thích cái đầu anh!
Vài giây sau, Diệp Dung đột nhiên nhào đến tóm lấy phần thịt ở eo của hắn mà hung hăng nhéo mạnh, nói:
- Tới cùng là anh cho cô ta uống thuốc gì để cô ta mù quáng đến trình độ này, ngốc đến ngay cả bà đây cũng bị cảm động… Nhìn cái gì, bà đây cũng là phụ nữ, chẳng lẽ không biết cảm động hay sao?

Tuy nói là đối mặt với kẻ tranh chồng, nhưng Diệp Dung giờ phút này cũng nhịn không được đỏ hoe vành mắt, tựa hồ có xu thế muốn bỏ vũ khí đầu hàng.

Nhưng chỉ vài giây sau, thế cục nguyên bản dần dần dịu đi lại bất ngờ thay đổi — đang lúc cả một đám im lặng biểu tình phức tạp thì nữ quản gia của Gia Địch đã xuất hiện ở cửa, lạnh lùng nói:

- Diệp tiểu thư, xin đừng tưởng rằng mình đã thắng lợi! Giống như tiểu thư của chúng tôi đã nói, đây mới chỉ là bắt đầu, hơn nữa tôi cam đoan cô không cần đợi lâu nữa đâu!

Nếu như nói hình tượng Gia Địch còn làm cho người ta có vài phần thương tiếc thì nữ quản gia này lại gây ấn tượng hoàn toàn trái ngược.

Không đợi âm thanh của nàng hạ xuống, gần trăm vị khách trong sảnh không hẹn mà cùng giơ ngón tay giữa lên, đồng loạt đến nỗi phát ra cả tiếng gió.

Diễn cảm không chút biến hóa, nữ quản gia kia đơn giản hơi khom mình hành lễ, sau đó không thèm để ý lui ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Diệp Dung nhìn bóng lưng cô ả rời đi, đột nhiên khôi phục bản tính thường ngày, lớn tiếng hô:
- Có bản lĩnh thì thử xem, cho dù các người mang Mafia đến đập phá, tôi cũng sẽ không lui về phía sau nửa bước!

Lời vừa dứt, nhất thời dẫn phát toàn trường vỗ tay, có điều cũng rất nhiều người thầm hô kỳ quái — gì chứ, Hy Lạp cũng có Mafia sao?

Trần Mặc thật sự không thể không thở dài, vỗ nhè nhẹ lên bả vai Diệp Dung, nói:
- Dung tỷ, tôi vốn không muốn nói, nhưng mà Mafia là của Italy…… Ấy đừng, tôi nhầm, cô nói là ở đây thì nó ở đó đi, dù là sao Hỏa tôi cũng đồng ý!

Chương 18: Cướp đoạt mỹ nữ

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 18: Cướp đoạt mỹ nữ

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
Tuy sẽ còn gặp nhiều khiêu chiến, nhưng ít ra đêm nay có không ít thực khách đến ủng hộ, sinh ý tiệm cơm vượt xa so với ngày thường.

https://thuviensach.vn

Mãi đến gần 10 giờ tối, thực khách mới thỏa mãn, sôi nổi trả tiền rời đi. Mà không ít người trước khi đi còn hứa cùng Diệp Dung rằng họ nhất định sẽ đến ủng hộ tiếp vào ngày mai, hơn nữa còn mang theo cả bạn bè tới.

Hiển nhiên, kết quả này có một nguyên nhân to bự, đó là tài nấu nướng của Trần Mặc quả thật quá hấp dẫn người, cho nên mới có thể khiến những vị khách này nhiệt tình đến vậy.

Có điều bất kể thế nào, ít nhất sau khi Diệp Dung tính toán các khoản thu chi ngày hôm nay cũng đã muốn cười nhìn không thấy Tổ quốc. Cũng vì vậy tối nay nàng thực khẳng khái phát cho mọi người tiền tăng ca, thậm chí còn cự tuyệt việc Trần Mặc chủ động lưu lại hỗ trợ.

- Sáng mai anh phải đi trả tiền nhà rồi, không định rút tiền sao?
Nghe Diệp Dung ấm áp nhắc nhở, lúc này Trần Mặc mới nhớ tới chính mình còn chưa kịp đi rút tiền. Chỉ là hắn có chút thắc mắc, mới rồi Diệp Dung còn bị Gia Địch kích thích đến bạo phát tiểu vũ trụ, giờ tự nhiên lại trở nên dịu dàng uyển chuyển thế này.

- Bởi vì tôi đã nghĩ thông suốt rồi!
Như biết Trần Mặc đang nghĩ gì, Diệp Dung mỉm cười tinh quái:
- Mấy ngày hôm trước, tôi bị nữ nhân Hy Lạp kia làm cho choáng váng đầu óc, cho nên sau khi trải qua lần kinh nghiệm xương máu nà, tôi quyết định…

- Ừ?
Trần Mặc thực hồ nghi nhìn lên nàng, chờ nghe nốt. Diệp Dung ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sóng mắt đong đưa nói:
- Tôi quyết định tháng sau sẽ tăng 50% tiền lương cho anh! Còn nữa, nếu như sau này lại có những gã ngốc nghếch kia tới cửa, sẽ để anh thay tôi dùng loạn côn đuổi bọn hắn đi!
(Ý là đám bị em này lừa tình mà đến)

https://thuviensach.vn

- Ách, chẳng lẽ đây là phá rồi lại lập trong truyền thuyết?
Trần Mặc không khỏi rùng mình một cái, thầm nghĩ Dung tỷ đáng sợ quen thuộc rốt cuộc đã trở lại. Phải biết rằng, so với bộ mặt bạo lực dã man thì vẻ dễ thương uyển chuyển hàm xúc mới là Diệp Dung đáng sợ nhất!

- Ngẫm lại thì nhiều kẻ ngốc chết dưới gót giày cao gót của cô ta như vậy chính là minh chứng rõ ràng nhất rồi!
Cảm khái lắc lắc đầu, Trần Mặc nhìn nhìn đồng hồ treo tường, định chạy ra mấy cây ATM gần đây rút tiền. Cũng may các loại chi phiếu, thẻ ATM luôn mang theo người, muốn rút cũng tiện.

Thực tế là bởi bên cạnh hắn luôn có mấy con yêu quái kia, cho nên từ trước tới giờ hắn luôn có thói quen mang vật đáng giá bên mình. Có bảo tiêu nào an toàn hơn được với bọn Nặc Nặc cơ chứ?

Không đến năm phút, ba vạn tiền mặt đã được rút ra. Bất quá Trần Mặc sau khi do dự một lúc vẫn quyết định không dùng tới thẻ của Diệp Dung.

Thật cẩn thận đem tiền nhét vào tay nải, lúc này hắn mới châm một điếu thuốc rồi từ từ đẩy cánh cửa thủy tinh cây ATM bước ra ngoài.

Mà cùng lúc đó có mấy thân ảnh cao lớn mặc áo choàng che kín người đi lướt qua người hắn, gió đêm thổi tạt lại mấy câu trò chuyện mơ hồ:
- Đại vương, bọn em đã tra qua mấy cái bài post trên diễn đàn, tiệm cơm kia đúng là ở gần chỗ này!

Nghe được câu này, Trần Mặc không khỏi cười cười, thầm nghĩ Bản Bản tuyên truyền thật là có hiệu quả, trễ thế này vẫn còn có khách tới.

Nhưng chỉ vài giây sau, hắn đột nhiên ngẩn ra, nhíu mày tự hỏi:
- Đại vương? Xưng hô này sao quái thế nhỉ… Nặc Nặc, mày có thể nghe xem đám kia nói những gì không?

- Không thành vấn đề!

https://thuviensach.vn

Nhẹ nhàng nhảy ra từ túi áo Trần Mặc, Nặc Nặc vươn mình một cái, phần tai nghe chợt kéo dài ra mấy mét, giống như linh xà uốn lượn mà đi.

Gần hai ba giây yên tĩnh sau, đoạn trò chuyện của mấy người kia đã vang lên bên tai Trần Mặc, giống như là mấy gã đó đang đứng sát hắn mà trò chuyện.

Mà giờ khắc này, một giọng nói đặc biệt trầm thấp đang dặn cấp dưới:
- Thấy chưa, ta đã nói internet là thứ tốt! Các ngươi giữ vững tinh thần, nhớ kỹ người đàn bà trong bức ảnh ở mấy bài post kia, chỉ cần nhìn thấy cô ta thì động thủ, nhất định phải đoạt lại miếng ngọc!

Một câu này rất từ tốn, nhưng Trần Mặc vừa nghe xong, lại tức thì biến sắc.

Tựa như chứng minh lo lắng của hắn, Nặc Nặc chen vào:
- Lão đại, là lúc trước anh có chụp cho Dung tỷ mấy tấm hình, sau đó em nhân tiện bảo Bản Bản đính kèm lên bài viết… À, hình như có một tấm chụp Dung tỷ đeo mảnh ngọc kia!

- Đệch! Cứu người!
Quát khẽ một tiếng, Trần Mặc vứt nhanh điếu thuốc, xoay người chạy vội về tiệm cơm.

Nhưng mới chạy được hơn mười mét, hắn lại đột nhiên vòng ngược trở lại, bổ nhào tới bốt điện gần đó. Phịch một tiếng, mấy dây cáp điện bị hắn mạnh mẽ kéo đứt, toàn bộ tiểu khu lập tức tối om, tiếng huyên náo tức thì vang mãi không dứt.

Mà giờ khắc này, nhìn dây cáp điện lưu chuyển dòng điện xanh lét nổ lách tách, Trần Mặc có chút do dự nhìn nhìn tay mình — đúng là chính mình có thể hấp thu điện năng, nhưng bình thường cũng chỉ dùng bình ắc quy và ổ điện, còn loại điện cao thế như này thì…

- Liều mạng!

https://thuviensach.vn

Quay đầu nhìn nhìn hướng tiệm cơm, Trần Mặc chợt cắn răng chìa tay trái, hung tợn dí phần dây điện hở lên.

Chỉ nghe "xẹt" một tiếng, hào quang màu xanh cấp tốc trào ra, toàn thân Trần Mặc như sốt rét không ngừng run rẩy, đỉnh đầu liên tục bốc khói trắng.

Tình hình như thế kéo dài chừng hai phút, theo cáp điện nổ lớn rơi xuống đất, Trần Mặc cũng lảo đảo dựa lưng vào tường mới không ngã.

Đám Oa Oa vội vây quanh lại, từ trên người hắn hút đi điện năng dư thừa, lúc này mới tránh khỏi một hồi nguy cơ phát sinh.

- Tao không sao, đi!
Khó nhọc nói một câu, Trần Mặc lập tức giãy dụa nhảy dựng lên, rồi gian nan chạy về tiệm cơm.

Lúc này tiệm cơm cũng mất hết đèn đóm tối om om, đột nhiên vang lên tiếng hét kinh hãi của Diệp Dung, sau đó âm thanh như bị bóp nghẹt lại lưng chừng.

Trần Mặc lắp bắp kinh hãi, lần thứ hai tăng tốc lao tới cửa, bỗng đâu có mấy con ngưu yêu từ bóng tối nhảy đến, ngóc sừng trâu lao tới.

- Muốn chết! Muốn bị làm bít-tết phải không?
Trần Mặc quát lên một tiếng, hai đấm đồng thời đánh ra.

Lập tức, hai luồng điện quang lập lòe bắn ra, như một tia chớp xẹt qua không gian.

https://thuviensach.vn

Cơ hồ không chút sức chống cự, mấy con ngưu yêu tức thì kêu thảm ngã gục, hơn phân nửa thân hình đều hóa thành cháy xém.

Trần Mặc cũng không tiếp tục quản bọn chúng, phi người nhảy qua cửa. Có điều hai chân vừa chạm đất, hắn lại đột nhiên có một dự cảm bất an, theo bản năng lăn một vòng sang bên cạnh!

Tiếng rít gió lăng lệ gào thét mà qua, một thân hình thật lớn không biết từ đâu lao tới đấm đá, làm vách tường cũng bị vỡ thành một lỗ lớn.

Trong chút hào quang yếu ớt từ ngón tay Trần Mặc, mơ hồ có thể nhìn thấy một con ngưu yêu sừng vàng thật lớn, đôi mắt trâu đỏ tươi như máu nổi bật trong đêm càng khiến nó thêm vẻ khủng bố.

Mà trên đầu vai ngưu yêu, chính là một cô gái thân thể mềm nhũn rũ xuống, không biết là hôn mê hay là đã…

- Để người lại!
Trần Mặc giận quát một tiếng, không có đường lui bật người dậy, đưa tay muốn chụp lại Diệp Dung.

Con kim giác ngưu yêu (ngưu yêu sừng vàng) kia cũng thực linh hoạt, vừa nghiêng người né tránh vừa tiện tay múa may thiết quyền trùng điệp nện xuống.

Chẳng qua chỉ nháy mắt sau đã nghe tiếng gào thét cùng tạp âm chói tai vang lên, kim giác ngưu yêu hơi sơ xảy chậm một nhịp, bị Trần Mặc nhân cơ hội tống một quyền vào thẳng ngực.

Điện năng tích tụ hồi lâu nhất thời phóng ra toàn bộ, khiến toàn thân nó lập tức sáng lòe lên rồi không ngừng run rẩy, từng đợt mùi thịt nướng bay ra.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà so sánh với ngưu yêu thông thường, kim giác ngưu yêu hiển nhiên cường hãn hơn nhiều. Nó rốt cuộc phản ứng lại, chỉ nhìn nhìn trước ngực bị cháy đen một mảnh rồi múa may quyền đánh ra mở đường.

Giống như bị chùy sắt nện trúng ngực, Trần Mặc cả người đều bị đánh bay đi, trực tiếp diễn màn lá rụng mùa thu.

Mà xui xẻo là tay nải đựng tiền hắn đeo trên người cũng bị một đòn này bắn tung lên, tiền tung tóe đầy trời còn chưa kịp rơi xuống đã bị yêu lực màu đen của kim giác ngưu yêu chấn vỡ thành mảnh nhỏ!

- Khôoooooooong, nhà của ta!
Nhìn từng mảnh tiền giấy lả tả rơi xuống, phản ứng đầu tiên của Trần Mặc là khiếp sợ, phản ứng thứ hai là gào lên thảm thiết.

Không có phản ứng thứ ba, hắn hung tợn cắn răng, bắt lấy Bản Bản mãnh liệt ném đi.

Bị thanh mang đưa vào, Bản Bản cấp tốc bành trướng, hóa thành tấm thép lớn tới mấy mét nện trúng con ngưu yêu, tạo thành khói bụi mù mịt.

Xa Xa lúc này phát động động cơ, liều lĩnh từ phía sau đâm tới, miễn cưỡng đụng văng kim giác ngưu yêu ra năm sáu bước.

Thế nhưng con ngưu yêu chỉ hơi lảo đảo chút đã lập tức xoay người lại, bỗng nhiên há miệng phun ra một hơi!

Trong tiếng nổ vang, một con trâu lớn chừng nửa mét từ miệng nó phi ra, phóng thẳng tới Xa Xa.

- Của ca! Của ca!
Oa Oa nhảy tới, giành trước mở ra cái nắp nồi nghênh đón, hiển nhiên hứng thú sưu tập của nó lại phát tác.

https://thuviensach.vn

Kim giác ngưu yêu kinh ngạc không nói gì, thẳng đến khi thấy Oa Oa đã nuốt con trâu kia nó mới dường như tỉnh ngộ quát lên một tiếng lớn, lần thứ hai đánh tới.

Đúng lúc này, Nặc Nặc đột nhiên thét chói tai lăn một vòng nằm ngay dưới chân ngưu yêu! Kim giác ngưu yêu chân bị vấp, nhất thời mất cân bằng ngã nhoài, miệng cạp một đống đất.

- Bản Bản!
Trần Mặc dựng thẳng lên ngón cái lên ý khen, đồng thời còn không quên vỗ tay phát ra tiếng.

- Rõ!
Lời còn chưa dứt, Bản Bản đã nhảy lên, lần nữa hóa thành tấm thép lớn mấy mét áp xuống, đem kim giác ngưu yêu đang định ngẩng đầu nện đến choáng váng.

Trần Mặc một tay đặt lên vết thương trên ngực rồi nhảy lên, xông về phía trước tiến đến cứu viện Diệp Dung. Có điều Nặc Nặc đang chuẩn bị phát động sóng siêu âm công kích đột nhiên ngẩn ra, kinh hãi hô:
- Lão đại, cẩn thận đằng sau…

Trần Mặc ngẩn ra, theo bản năng quay đầu nhìn phía phía sau.
- Đệch!

Cơ hồ đồng thời, vách tường bị đục một lỗ to tướng kia bỗng đổ xuống, Trần Mặc chỉ kịp “a” một tiếng, xui xẻo bị đè bẹp.

Giờ khắc này, Trần Mặc thật sự khóc không ra nước mắt, vì cái gì vận đen cố tình chọn lúc này mà phát tác. Tiền mua nhà hóa thành hư ảo, ngay sau đó vách tường đang yên đang lành lại đòi “đè” lên mình, con bà nó, quá đúng dịp đi!

https://thuviensach.vn

Mà chứng kiến một màn quỷ dị này, kim giác ngưu yêu cũng không thể không ngạc nhiên. Nhưng nó lập tức túm lấy Diệp Dung, thuận thế một quyền đánh về Trần Mặc còn đang chưa thể đứng dậy.

Thời khắc sinh tử, chỉ nghe một tiếng cầu nguyện vang lên, một cột sáng màu vàng từ trên trời giáng xuống, khó khăn lắm bao phủ hết được Trần Mặc không hề có sức chống cự.

Mà quyền phong sắc bén kia, khoảnh khắc chạm đến cột sáng đột nhiên bị kiềm hãm, lập tức bốc cháy lên quang diễm nóng rực.

Đau đớn gầm nhẹ một tiếng, kim giác ngưu yêu rốt cục bất chấp địch nhân còn chưa chết, hai chân nhún một cái nhảy ra xa hơn mười mét, cũng không quay đầu lại vác Diệp Dung chạy như bay rời đi.

Cột sáng chợt phát lực hút nhấc bức tường lên rồi chấn thành mảnh vỡ. Không đợi Trần Mặc nhảy người lên, Gia Địch đã từ không trung chầm chậm hạ xuống, quyền trượng bắn một luồng kim quang về phía kim giác ngưu yêu.

Bị luồng sáng kia đánh trúng vai trái, ngưu yêu không khỏi lảo đảo mấy cái, nhưng vẫn cố gắng vác theo Diệp Dung chạy nhanh hơn, chỉ để lại một bãi máu tươi.

Trần Mặc hô lên một tiếng, kéo tay Gia Địch chạy về phía Xa Xa:
- Đuổi theo, đừng có giữ cái tạo hình tồi tàn này nữa!

- Rõ!
Thanh quang nổi lên, Xa Xa đã chuyển hóa thành Dodge Tomahawk.

Trần Mặc không chút do dự nhảy lên, thuận thế đem Gia Địch ôm trước ngực. Dodge Tomahawk hơi bốc bánh trước, lập tức hóa thành hư ảnh phóng đi, tiếng động cơ nổ vang lớn đến nỗi mặt đất cũng kịch liệt run rẩy.

https://thuviensach.vn

Mơ hồ nhận thấy được dị trạng phía sau, kim giác ngưu yêu đang chạy trối chết đột nhiên nhảy lên, trực tiếp chọn con đường "nóc nhà" để đào tẩu.

Dodge Tomahawk vẫn đuổi theo không bỏ, như cá kiếm xuyên qua từng ngõ ngách, theo sát không rời thân ảnh thật lớn đang nhảy vọt tới lui phía trước…

- Chuyện gì đã xảy ra?
Gia Địch thở hổn hển, vẫn giơ cao quyền trượng, tung kim quang phá vỡ hết chướng ngại.

Mỹ nhân ngồi trong lòng, nhưng Trần Mặc lại không có tâm tình hưởng thụ kiều diễm, chỉ cắn răng quát:
- Tôi cũng không biết cái gì nữa, hình như là đến cướp một mảnh ngọc gì đấy… Mà không quản, đã cướp người còn hủy luôn cả mộng nhà của tôi, nếu để tôi bắt được, nhất định sẽ cắt nát nó mang ra chợ bán!

Chương 19: Cao thủ gặp cao thủ

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 19: Cao thủ gặp cao thủ

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo

https://thuviensach.vn

Một đêm vốn bình thường, giờ đối với hơn phân nửa cư dân Nam thành mà nói, lại là một lần trải nghiệm suốt đời khó quên.

Trong tầm mắt kinh hãi của bọn họ, một con ngưu yêu cao tới ba mét không ngừng phi tới lui như điên trên nóc nhà, thỉnh thoảng còn vì quá nặng nề mà làm sập nóc nhà rơi xuống dưới, tạo thành khủng hoảng thật lớn.

Mà cách đằng sau con ngưu yêu vài trăm mét, một chiếc xe máy bao phủ trong kim quang đuổi theo không bỏ, trên xe có mấy thân ảnh tuy rằng mông lung mơ hồ, nhưng vẫn miễn cưỡng nhìn ra được có một nam một nữ.

Rất nhiều người sau khi nhìn thấy cô gái kia thì không nhịn được cùng kêu lên:
- Athena! Đó là Athena… Ặc, chẳng lẽ bên cạnh chính là Seiya?
(Seiya: một trong những nhân vật chính bộ manga Áo Giáp Vàng, hộ vệ của Athena)

- Mi mới là Seiya, cả nhà mi đều là Seiya!
Đối với cái gã tên Seiya đánh mãi không chết này Trần Mặc luôn không có hảo cảm, vừa phóng xe đuổi theo ngưu yêu, hắn vừa không quên ngoác mồm vì mình phản bác.

Giống như để tham gia náo nhiệt, di động của Trần Mặc chọn đúng lúc này reo lên, người gọi tới chính là Lâm ca đang muốn sáng mai gặp mặt để giao nhà:
- Tiểu Mặc, chú đoán xem anh đang thấy gì. Anh thấy một người đầu trâu, thấy luôn Athena, còn có cả một chiếc xe máy tạo hình khốc tới cực điểm nữa… Mà thôi quên đi, nói với chú mấy cái này vô dụng, sáng mai nhớ đến trả tiền nhà cho anh!

Không đợi Trần Mặc trả lời, Lâm ca liền vội vội vàng vàng cúp điện thoại, đại khái muốn chạy theo nhìn Athena đại chiến người đầu trâu.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc không biết nói gì xoa xoa cằm, thầm nghĩ ngày mai ca còn tiền mà trả mới lạ, còn đang lo đến cả tiền ăn sáng cũng không có đây.

Vừa nghĩ đến đây, hắn không khỏi càng thêm tức giận với tên đầu sỏ gây chuyện phía trước, ngay lập tức vỗ Xa Xa quát:
- Đuổi nhanh lên, không phải trên mạng nói mày có thể chạy tới 600 km/giờ sao, tông chết nó cho tao!

- Lão đại, nơi này là nội thành, anh tưởng là đại lộ chắc?
Tuy rằng có oán hận, nhưng Xa Xa vẫn lần thứ hai gia tốc, nhanh đến nỗi khiến mấy người dân muốn chụp hình nó cũng chỉ có thể bắt được hư ảnh.

Không đến mười phút, song phương đã chỉ còn cách mấy chục mét, mà lúc này cũng đã tới khu vực ngoại thành vắng người.

Kim giác ngưu yêu hiển nhiên cũng nhận thấy được không ổn, thân hình nhảy tới khu trống trải lập tức hóa thành gió xoáy, trong khoảnh khắc lại kéo ra xa mấy trăm mét.

Nhưng đây đã là vùng vắng vẻ, Xa Xa làm sao còn có thể bị nó bỏ lại, lập tức tăng tốc tối đa. Trần Mặc cùng Gia Địch không thể không cúi người sát xuống thân xe mới tránh khỏi bị cuồng phong cuốn bay.

Lại qua thêm năm sáu phút nữa, song phương đã hoàn toàn tiến vào một cánh đồng rộng mênh mông.

Mắt thấy tiếp tục cũng vô pháp chạy thoát, ngưu yêu đang chạy như điên đột nhiên thắng gấp rồi quay đầu lại. Nó đem Diệp Dung kẹp ở tay phải sau đó tiến lên chắn phía trước.

Nổi giận đùng đùng phun ra sương trắng, ngưu yêu trừng mắt đôi mắt trâu đỏ tươi như máu cả giận quát:
- Con mẹ nó! Lão ngưu ta không phát uy, các người lại khinh ta…

https://thuviensach.vn

- Này thì khinh!
Trần Mặc căn bản không để cho nó nói xong đã thuận thế quơ lấy Bản Bản trực tiếp ném ra.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm, cái laptop xui xẻo kia không nhớ là lần thứ mấy phải đảm đương vai trò cục gạch, được bọc trôi nổi trong thanh quang rồi trực tiếp nện xuống con ngưu yêu.

Cơ hồ đồng thời, Gia Địch đã giơ lên quyền trượng, một cột sáng từ trên trời giáng xuống, ầm ầm nện lên kim giác ngưu yêu còn đang hoa mắt choáng váng.

Nổi điên, kim giác ngưu yêu lần này thật sự nổi điên rồi. Cả đời này nó còn chưa từng gặp kẻ nào ngang ngược không nói lý lẽ hơn cả mình thế này.

Chỉ nghe một tiếng hét to như sét đánh, nó chợt tỏa ra hào quang tối đen, giống như gợn sóng không ngừng lan tràn ra xung quanh, khiến cả không khí cũng như muốn nhộn nhạo.

Gia Địch hơi hơi nhíu mày, đem tấm thuẫn hoàng kim che ngang trước người, nhẹ giọng nói:
- Mặc, cẩn thận một chút, con yêu quái này tựa hồ muốn biến hình!

- Biến hình?
Trần Mặc nao nao, không hiểu mấy, nhưng hắn lập tức liền thấy được một màn khó có thể tin.

Nương theo làn khói bụi như bão táp, kim giác ngưu yêu bắt đầu cấp tốc bành trướng biến dạng, tới khi luồng sáng đen chói mắt kia dần dần bao phủ toàn bộ cánh đồng thì một con trâu đen khổng lồ cao chừng ba mét, dài sáu mét đã xuất hiện…

Sóng khí rít gào từ mũi nó phun ra, sức gió lại không kém bao nhiêu với lực hút của Oa Oa; gót sắt bùng cháy hắc quang (hào quang màu đen) thỉnh

https://thuviensach.vn

thoảng giẫm đạp lại khiến mặt đất không ngừng chấn động, mà cặp sừng màu vàng sáng chói trong đêm tối kia lúc này dài ra tới nửa mét, giống như hai lưỡi dao sắc bén…

Mấy trăm năm qua, ngươi là người thứ nhất bức ta biến trở về nguyên hình! Giọng nói trầm thấp chấn động màng nhĩ truyền tới, kim giác hắc ngưu (trâu đen sừng vàng) mạnh mẽ dẫm dẫm móng trước, giống như bò tót thấy vải đỏ lao tới, nơi nó đi qua ngay cả cây cối đất đá cũng đều hóa thành mảnh nhỏ.

Gia Địch thần sắc nghiêm nghị, tấm thuẫn hoàng kim tràn ra màn sáng như thực thể, phóng tới che chắn phía trước Xa Xa.

Chỉ nghe ầm ầm nổ vang, hắc ngưu không hề giảm tốc độ mà vẫn bức tới. Không khí tựa hồ cũng bị vặn vẹo, Gia Địch chỉ kịp kêu lên một tiếng đau đớn, cánh tay vốn nắm chặt tấm thuẫn hoàng kim cũng run lên.

Cơ hồ đồng thời, màn sáng kia cũng bởi vì chủ nhân lùi bước mà yếu bớt vài phần.

Bằng uy thế mãnh liệt, hắc ngưu muốn mạnh mẽ xâm nhập vào bên trong màn sáng, tuy nhiên vẫn bị trở ngại vô hình làm cho không cách nào đi tiếp, nhưng mỗi một lần nó dậm gót cũng có thể bức Xa Xa lùi lại sau hai ba mét.

- To lên thì giỏi lắm sao?
Kinh ngạc qua đi, Trần Mặc cũng không còn sợ hãi hừ lạnh một tiếng:
- Oa Oa, mày cũng to lên cho nó xem, thay tao nấu nó!

- Không thành vấn đề!
Theo Trần Mặc đưa vào chút thanh quang còn sót lại, Oa Oa bay lên, lập tức cấp tốc bành trướng.

https://thuviensach.vn

Vài giây sau, nó bằng vào được đồng bạn cống hiến toàn bộ yêu lực mà biến thành một cái nồi cơm lớn tới vài chục mét vuông, chỉ cái bóng che trên mặt đất cũng đã đủ để người khác run rẩy.

- Tốt lắm, rất cường đại!
Trần Mặc hơi hơi kinh ngạc, không nhịn được đẩy gọng kính nhìn cho kỹ rồi khen:
- Khó trách lần trước mày bay ra ngoài ăn trộm lại khiến người ta tưởng là gặp phải UFO!

Nghe thấy lời tán thưởng này, cho dù Gia Địch đang toàn lực phát động tấm thuẫn hoàng kim che chắn cũng phải tròn mắt ngạc nhiên.

Ngay sau đó, Oa Oa tích tụ toàn bộ yêu lực chợt xoay tròn, toàn thân phun ra hơi nước nóng rực mà lao xuống, mục tiêu chính là con hắc ngưu đang bị màn sáng kìm hãm không thể tiến lui kia.

Đại khái là nhận thấy được uy hiếp trí mạng, kim giác ngưu yêu lúc này chợt ngẩng đầu lên, há mồm phun ra yêu đan.

Hạt châu đen kịt xoay tít một vòng trong không trung, nhất thời đem không khí thiêu đốt khiến nhiệt độ như mùa hè nắng chói chang, ngay sau đó rít gió phi lên cao nghênh đón, cùng Oa Oa diễn màn sao Hỏa đụng địa cầu!

Trần Mặc khẽ biến sắc, muốn ngăn cản cũng đã không kịp, trơ mắt nhìn một màn lưỡng bại câu thương chuẩn bị phát sinh.

Nhưng trong nháy mắt này, chợt từ đằng xa một đạo kiếm quang phóng tới, một giọng nói có chút non nớt mang theo vui mừng vang lên:
- Vạn tuế! Rốt cục để cho ta tìm được con trâu ngu xuẩn này!

Đồng thời lắp bắp kinh hãi, ngưu yêu và Oa Oa đang đánh nhau chết sống lui về phía sau, không hẹn mà cùng nhìn phía trời xa.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy trên một thanh kiếm bay lượn theo gió, một tiểu cô nương bảy tám tuổi đang lăng không mà đứng.

Khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn mang theo vài phần trẻ con, da thịt trắng như tuyết lại óng ánh như lưu ly, ngũ quan xinh xắn mặc dù còn lộ ra ngây ngô, nhưng nhìn cũng biết lớn lên nhất định là mỹ nữ hại dân hại nước. Mà thú vị chính là, đôi mắt to kia luôn chuyển động quay tròn, cất giấu vẻ thông minh cùng khả ái không nói lên lời…

- Bao nhiêu tiền?
Đang yên lặng nhìn bầu trời, Gia Địch đột nhiên không hiểu ra sao phun ra một câu. Nhìn Trần Mặc có chút mê hoặc, nàng thực tự nhiên lấy ra tờ chi phiếu, thản nhiên giải thích nói:
- Thật dễ thương, cho nên em định mua về để nhận nuôi!

- Ặc… Bình thường cô đều mua đồ như vậy sao?
Trần Mặc thực không biết nói gì chỉ trợn trắng mắt mà nhìn, thầm nghĩ không hổ là nữ tỉ phú vạn ức, lại có thể ngay cả người cũng tính toán mua về.

- Đương nhiên!
Đối diện với nghi vấn của hắn, Gia Địch cũng rất tự nhiên gật đầu, bình thản nói:
- Cái gì cũng đều có giá cả, ngoại trừ tình cảm!

Có thể nói cái gì nữa, Trần Mặc chỉ có thể cười khổ lắc đầu rồi nín tịt.

Cùng lúc đó, tiểu cô nương kia cũng đã chậm rãi hạ xuống mặt đất, từ đằng sau lưng rút ra một cây kiếm làm bằng gỗ đào, chỉ mặt ngưu yêu đằng xa:
- Con trâu đại ngu xuẩn! Lần trước cho mi chạy thoát, lần này Huân Nhi sẽ không mắc mưu đâu, không thể không chém mi!

- Huân Nhi?

https://thuviensach.vn

Trần Mặc cùng Gia Địch không khỏi đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy được cái tên này rất thú vị, nhưng càng thú vị hơn nữa là tạo hình của Huân Nhi…

Điệu bộ ngây thơ, giọng nói dễ thương ngộ nghĩnh, dáng vẻ nhỏ nhắn đáng yêu… Ngẫm lại xem, bề ngoài như vậy phối với một thanh kiếm gỗ đào thon dài, thoạt nhìn thật sự khiến người khác phải mỉm cười.

Có điều có một kẻ lại không cười nổi, chính là kim giác ngưu yêu.

- Lấc lấc láo láo!
Nó trừng mắt nhìn Huân Nhi, oán hận phun ra khí trắng nói:
- Ranh con, đừng tưởng lão ngưu ta sợ ngươi, nếu không phải nể lão gia tử nhà ngươi… Con bà nói, ngươi nói đánh là đánh à!

- Ừ á! Nhanh lên mới tốt, ta còn muốn đi ăn kem!
Không đợi ngưu yêu nói xong, Huân Nhi đã nóng lòng vung kiếm đâm tới, mấy đạo phù chú (bùa chú) cũng lưu loát bay lên không, hóa thành phong – lâm – hỏa – sơn đủ loại pháp thuật điên cuồng đập tới.

- Kem?
Nghe lý do khiến người khác muốn hộc máu, ngưu yêu nhất thời ngẩn ra, phản ứng không kịp, thẳng đến khi mấy phù chú đánh sát tới mặt mới lăn tròn liên tục tại chỗ né tránh!

Từng tiếng nổ lớn vang lên, kích thích cát bụi bay mù mịt. Trần Mặc không khỏi ngạc nhiên lui về phía sau vài bước, thầm nghĩ tiểu loli này không ngờ cường hãn như thế, quả nhiên không thể suy đoán phụ nữ qua vẻ bề ngoài.

- Con bà nó! Lão tử không phụng bồi!
Nếm qua đau khổ, kim giác ngưu yêu quay cuồng đứng dậy không dám đánh trả, nương nhờ bụi khói còn chưa tan cất bốn vó, hướng chân trời phía xa chạy trốn như điên.

- Chạy đi đâu!

https://thuviensach.vn

Đại khái là từng bị đối phương tránh thoát một lần, Huân Nhi lần này đã sớm thúc dục phi kiếm, mấy đạo phù chú cũng trước sau mà đến vây lấy ngưu yêu. Ánh sáng đủ loại màu sáng lóe lên, ngưu yêu bị đập dập lún thật sâu vào trong đất, chỉ miễn cưỡng lộ ra cái đầu trâu.

Không đợi nó gào thét cầu xin tha thứ, tiểu loli đã lấy ra một đạo lệnh phù, một ngọn lửa màu xanh lay động theo gió, chợt bộc phát ra hào quang chói mắt:
- Lôi Bộ Chính Quyết! Huyền Lôi Lâm Thế!

Chương 20: Nướng thịt

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 20: Nướng thịt

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: Hana
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
Nhìn thấy hào quang phóng ra, giờ khắc này kim giác ngưu yêu sớm mất đi sức chống cự, chỉ có thể tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Nhưng nó nhắm mắt một hồi lâu mà đạo huyền lôi trong truyền thuyết kia vẫn còn chưa đánh xuống.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc cùng Gia Địch đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ Lôi Đình cùng với xe bus đều giống nhau sao, đều đến trễ à?

Nhưng mà ngay sau đó, Huân Nhi lại nhất thời kêu lên:
- Không xong, lần này mình lại viết sai rồi sao?

- Ngất, có cả kiểu này?
Trần Mặc trợn tròn mắt, thầm nghĩ cái này cũng là cao thủ à.

Lời còn chưa dứt, sấm sét đã bắt đầu đánh xuống, có điều không trúng ngưu yêu mà là nện vào phi kiếm. Huân Nhi đang luống cuống dập tắt phù chú, không kịp đề phòng nên nhất thời lảo đảo ngã xuống đất.

Kim giác ngưu yêu liền tận dụng thời cơ, cũng không biết khí lực ở đâu, đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng rồi nhảy ra khỏi hố, sừng trâu cong lên ra.

- Nặc Nặc!
Thời khắc nguy cấp, Trần Mặc chợt phát lực đá một cước.

Nặc Nặc xui xẻo nhất thời kêu thảm, trên không trung tạo thành một đường cong rất tiêu chuẩn:
- Lão đại, em chỉ là hàng lởm, anh cho em là Nokia 1110i sao?

Không hề nghi ngờ, cho dù là 1110i bị nện như vậy thì phỏng chừng cũng sẽ tan pin nát vỏ.

Có điều khi cũng bởi Nặc Nặc bay vừa bay vừa thét như báo hiệu, ngưu yêu đang muốn đánh Huân Nhi đột nhiên lại ngẩn ra, giống như là bị tạp âm quấy nhiễu, đứng nguyên tại chỗ.

Trong chớp mắt, Xa Xa liền bắn đến, lực va chạm thật mạnh khiến cho cả người kim giác ngưu yêu bay lên không.

- Home-run*!

https://thuviensach.vn

Trong lúc Nặc Nặc kích động hoan hô, Oa Oa đột nhiên xoay tròn ngay tại chỗ, vô số thanh quang bắn ra.
(*Trong môn bóng chày, home-run là một cụm từ dùng để miêu tả khi cú đánh của một cầu thủ khiến quả banh bay ra khỏi vòng ngoài mà không hề chạm vào sân)

Vài giây sau, nó đã hóa thành một cái lò nướng thật lớn, sau đó nắp lò mở ra, hơi nóng tràn ngập không khí.

Mà ngưu yêu thấy một màn như vậy thì sợ đến hồn phi phách tán, nhịn không được mà hét lớn:
- Đừng, đừng mà, ta không thể ăn…

Lời còn chưa dứt thì nó đã bị dòng khí nóng rực hoàn toàn quấn lấy, sưu một tiếng bay vào trong lò nướng.

Chỉ thấy đèn hiệu sáng lên, lò nướng bắt đầu điên cuồng xoay tròn, những tiếng gần rú làm cho mọi người phải che lỗ tai lại, ngay cả Nặc Nặc cũng nhịn không được mà tức giận nói:
- Thiệt là, tên cặn bã Oa Oa này, không biết cái gì gọi là ô nhiễm tiếng ồn sao?

Đột nhiên lại nghe tiếng "Đinh" vang lên, lò nướng dừng lại, từ trong đó một con trâu nướng được đưa ra, mùi hương liền tràn khắp cả không khí.

Trần Mặc nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, chần chờ nói:
- Cái này, làm thịt một con yêu quái thì có tính là việc không bảo vệ động vật hoang dã không?

Ai biết được, bọn Nặc Nặc đưa mắt nhìn nhau, sợ run hồi lâu cuối cùng cũng lựa chọn mặc kệ, dù sao thì việc nướng con trâu này cũng là "công" của năm, sáu người ở đây.

https://thuviensach.vn

Về phần bên kia, Gia Địch đã đỡ Huân Nhi đứng dậy, xem chừng có vẻ nàng đã lại muốn lấy ra chi phiếu hỏi "bao nhiêu tiền", Trần Mặc vội vàng chạy qua giải vây.

- Cô bé, em có sao không?
Nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của tiểu loli, Trần Mặc thương xót lau bùn đất trên mặt nàng, thuận tiện nhéo vài cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn đó.

Huân Nhi hình như đã sợ đến choáng váng, chỉ biết ngồi im nhìn vào hắn. Trần Mặc bị nhìn đến trong lòng cũng nổi cả da gà, thầm nghĩ dù ca là thanh niên kiệt xuất top 10 top 20 Nam thành này, thì cũng không cần hâm mộ đến thế chứ!

- Ba ba!
Đột nhiên Tiểu Huân Nhi nhào lên, ôm chầm lấy hắn.

Không đợi Trần Mặc thep phản xạ đẩy ra, khuôn mặt nàng đã ngẩng lên, đôi mắt to đẫm lệ, nói khản cả giọng:
- Ba ba, rốt cuộc thì con cũng tìm được ba ba rồi… Hu hu… Ba ba!

Giờ khắc này, toàn trường lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng khóc của Huân Nhi vang lên.

Nhất thời Gia Địch liền đơ như cây cơ, vẻ mặt cổ quái cũng không biết là tức giận hay là kinh ngạc nữa.

Oa Oa cùng Nặc Nặc đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên cùng lúc thở dài một tiếng:
- Thì ra lão đại đã có con riêng… Ý, chẳng lẽ 16 tuổi thì lão đại đã mất tờ rinh rồi sao, thật cường hãn a!

- Cút.
Trần Mặc trực tiếp nhảy lên một cước đá bay bốn con yêu quái lắm chuyện.

https://thuviensach.vn

Huân Nhi cũng không để ý nhiều như vậy, cứ ôm hắn khóc sướt mướt không ngừng:
- Hu hu… Ba ba đừng bỏ Huân Nhi và mẹ mà. Hu hu, mẹ nói ba ba đã bỏ nhà đi từ lâu rồi, Huân Nhi từ nhỏ tới giờ chỉ có thể xem hình của ba ba thôi.

- Cầm thú! Cặn bã! Bại hoại.
Bốn đồ điện đều lộ ra vẻ mặt khinh bỉ.

Trần Mặc rơi lệ đầy mặt nhìn lên trời, thầm nghĩ lần này cho dù là nhảy vào a- xít sun-phu-rit cũng không rửa sạch oan.

Gia Địch lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng ôm lấy Huân Nhi, nói:
- Huân Nhi à, chúng ta đi ăn kem, chịu không?

Nghe được thế Trần Mặc trợn tròn mắt, thầm nghĩ lúc này thì kem có ích lợi gì.

Nhưng mà Huân Nhi vừa mới khóc sướt mướt nghe thế đột nhiên nín khóc, xoay người ôm lấy Gia Địch:
- Dạ! Dạ! Huân Nhi muốn ăn kem Haagen-Dazs!
(Loại kem Mỹ nổi tiếng toàn thế giới)

- Ta chết đây !
Trần Mặc không nói được gì, nước mắt tràn trề khi thấy bản thân còn không bằng một ly kem...

Vội vàng thu dọn cho xong tàn cuộc, lúc sau mọi người mới mang Diệp Dung đang hôn mê trở về nội thành, tất nhiên trước khi đi liền động thủ khiến nàng mất đi trí nhớ trong khoảng thời gian này.

Hai tiếng sau, an bài xong Diệp Dung, đem con trâu nướng kia chuyển vào bếp, cuối cùng Trần Mặc cũng có thể thở phào một hơi.

https://thuviensach.vn

Bất quá chuyện buồn rầu còn ở sau, dường như Huân Nhi đã nghĩ hắn chính là ba ba, lúc nào cũng ôm lấy hắn, đến khi Gia Địch mua kem tới mới thôi.

Nhân lúc rảnh rỗi này, Trần Mặc liền đi tắm một cái, khi hắn quay trở lại đại sảnh thì tiểu Huân Nhi đã được chục ly kem, đang chiến đấu với một ly kem chuối khác.
(Tên loli này là Huân Nhi, thêm chữ tiểu đằng trước ý cưng chiều, bé bỏng)

- Em nghe ngóng được, hình như Huân Nhi là truyền nhân đời thứ 36 của Phù Đạo tông.
Gia Địch thấp giọng nói:
- Từ khi sinh ra nó chưa bao giờ được thấy mặt cha, mẹ thì mất sớm… Từ nhỏ nó đã sống với ông nội ở trong rừng sau để học pháp thuật, mãi cho đến gần đây mới xuống núi để rèn luyện.

- Thì ra là thế, nhưng mà tôi không phải là ba ba của nó, Gia Địch, cô phải tin tôi.
Thấy Huân Nhi cười cười vẫy vẫy tay về phía mình Trần Mặc không khỏi đau đầu.

- Cho dù là thật thì cũng có sao đâu !
Gia Địch coi như không có chuyện gì, thản nhiên nói:
- Dù sao đi nữa thì em vẫn thích anh, kể cả anh đã có vợ có con.

Nghe được lời thổ lộ trực tiếp như vậy, Trần Mặc cảm thấy vô cùng bối rối, hắn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Gia Địch, hơi xấu hổ mà ho nhẹ một tiếng rồi lái sang chuyện khác:
- Đúng rồi, nếu thế ông nội của Huân Nhi đâu?

- Không thấy ông nội đâu cả!
Tiểu Huân Nhi nghe vậy thì liền nói:
- Ông nội nói muốn ra ngoài đánh cướp… À không phải, là muốn ra ngoài "cướp bần tế phú". (Cướp người nghèo chia cho người giàu

https://thuviensach.vn

- Hả? Thì ra có ham muốn giống như ca sao?
Oa Oa bên cạnh lắc la lắc lư, đột nhiên lên tiếng.

Mà một câu này như bắt trúng sóng, chủ đề vốn đang nghiêm túc đổi ngoắt tới 180 độ. Cả đám đồ điện liền bắt đầu nhiệt liệt thảo luận, chủ đề đơn giản là làm sao mới có thể cướp được ngân hàng ở đầu phố kia.

- Cút!
Thật không nghe nổi nữa, Trần Mặc liền đá bay mấy tên đồ điện kia, thầm nghĩ ca là thanh niên nghiêm túc, tại sao lại nuôi ra đám lưu manh ác bá như bọn bây được?

Lúc này, tiểu Huân Nhi lại đột nhiên buông thìa, nghi hoặc ôm hắn hỏi:
- Ba ba, mảnh ngọc trên vai là của ông nội đưa cho ba ba sao?

- Ngọc á? Ngọc gì?
Trần Mặc nhìn vai của mình, hình như ở đây không có miếng ngọc gì mà.

Đôi mắt Huân Nhi tỏ ra nghi hoặc, đột nhiên nhảy lên chụp vào bả vai hắn, than thở nói:
- Chính là mảnh ngọc vỡ này này! À con hiểu rồi, khẳng định là ông nội đã đặt Chướng Nhãn pháp (thuật che mắt).

Lời còn chưa dứt thì chỉ thấy một luồng sáng lóe lên, quần áo của Trần Mặc từ từ nát vụn.

Vết sẹo hình tròn ở trên vai hắn lại mơ hồ phát ra hào quang màu đỏ tím, lập tức nó lộ ra một mảnh ngọc vỡ, mà miếng ngọc này dường như lại y hệt miếng ngọc đang trong túi của Trần Mặc.

- Gì thế này?
Trần Mặc không khỏi ngạc nhiên, lại đột nhiên ngẩn ra, như có suy nghĩ gì xoa xoa cằm.

https://thuviensach.vn

Sáu năm trước đúng là hắn bị ông già kia đánh một chưởng nơi đó… Xem ra lão ta chính là ông nội của Huân Nhi. Mà một chưởng kia là để đưa mảnh ngọc này vào vai hắn, mới làm cho hắn có được dị năng.

- Huân Nhi, con có biết ngọc này là gì không?
Nghĩ đến đây, Trần Mặc chợt lộ ra nụ cười, giống như là một quái thúc thúc lừa gạt tiểu cô nương.

- Có ạ ! Ông nội có nói qua, thứ này có thể làm tăng năng lực, cho nên có rất nhiều người xấu muốn cướp nó.
Huân Nhi nghĩ cả nửa ngày rồi nói.

Bởi vì tuổi còn nhỏ nên Huân Nhi chỉ nhớ được chừng này nhưng cũng đủ nói rõ động cơ của ngưu yêu.

Nhưng Trần Mặc vẫn không hiểu, mảnh ngọc này đương nhiên là có lực lượng thần bí, nhưng lại đồng thời làm cho người ta gặp xui xẻo, chẳng lẽ bọn người muốn cướp đoạt không biết điểm này sao?

- Xui xẻo?
Nghe được lời này của hắn thì Huân Nhi ngẩn ra:
- Ông nội có dùng qua ngọc này nhưng không gặp xui xẻo gì mà. Có điều cũng lạ, ông lợi hại hơn nhưng mà không thể biến ra yêu quái giống như ba ba được.

Cái gọi là biến ra yêu quái đại khái là chỉ việc Trần Mặc có thể biến đồ vật thành yêu quái.

Gia Địch bên cạnh khẽ nhíu mày, chợt tiến đến bên tai hắn thấp giọng nói:
- Hình như em đã hiểu rồi, thoạt nhìn thì chỉ có một mình anh có thể biến thành yêu quái, hơn nữa chỉ có mình anh gặp xui cho nên…

- Ý cô là mảnh ngọc này có mối liên hệ đặc biệt gì đó với tôi sao?

https://thuviensach.vn

Trần Mặc ngẩn ra, đột nhiên cảm thấy suy đoán này có lý.

Hơn nữa từ khi biết được mảnh ngọc kia ở đây thì ngưu yêu lại nhằm Diệp Dung mà truy sát, nói cách khác là nó không thể cảm ứng được sự tồn tại của mảnh ngọc này, nghĩa là chỉ mình có thể cảm ứng.

Đây là điểm mấu chốt nhưng không có nghĩa có thể giải quyết vấn đề, nhất là tác dụng phụ xui xẻo kia, rốt cuộc vẫn không có câu giải thích hợp lý.

Trong khi Trần Mặc vắt óc suy nghĩ thì tiểu Huân Nhi chợt lấy ra một chiếc nhẫn từ trong túi:
- Ba ba thường xuyên gặp xui xẻo sao? Vậy Huân Nhi đưa cái này cho ba ba mượn…

Chương 21: Vấn đề may rủi

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 21: Vấn đề may rủi

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: Hana
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
Huân Nhi vừa dứt lời thì một chiếc nhẫn vô cùng cổ quái đã xuất hiện trước mắt Trần Mặc.

https://thuviensach.vn

Nhẫn màu bạc, trái đỏ phải đen, chính giữa có một cây kim đồng hồ màu xanh lá, tổng thể nhìn có chút giống một cái la bàn.

Không đợi Trần Mặc mở miệng, tiểu Huân Nhi liền kiêu ngạo giơ chiếc nhẫn lên nói:
- Đây là ông nội đưa cho Huân Nhi, ông nội nói nó có thể đo được vận khí của người khác.

- Thật sao?
Trần Mặc có chút bán tín bán nghi, nhưng vẫn cầm lấy chiếc nhẫn, đột nhiên cái kim đồng hồ màu xanh trên chiếc nhẫn bắt đầu di động, nhích lên vài milimet về phía mặt màu đen.

Tiểu Huân Nhi bên cạnh hếch cằm lên, kiên nhẫn giải thích:
- Ông nội nói, màu đen là đại biểu cho sự xui xẻo cho nên khi ra khỏi cửa nhất định phải cẩn thận!

- Nói cách khác nếu ta sử dụng dị năng thì…
Trần Mặc như có suy nghĩ gì rồi ngưng tụ vài tia thanh mang phóng về cái thìa trên bàn.

Chiếc thìa trúng thanh mang thì liền rơi xuống đất, cùng lúc đó màu đen trên chiếc nhẫn cũng khẽ dịch chuyển.

- Quả nhiên là vậy.
Xác định được điểm này thì Trần Mặc nở ra nụ cười khổ.

Đột nhiên Gia Địch ngăn hắn tháo chiếc nhẫn xuống, như có suy nghĩ gì nói :
- Mặc, anh thử lại lần nữa nhưng lần này anh hãy cầm miếng ngọc kia lên.

- Ách, tôi sẽ gặp xui xẻo nữa.
Trần Mặc bất đắc dĩ thở dài nhưng mà cũng cầm mảnh ngọc vỡ lên rồi phát động thanh mang.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà giờ phút này khuôn mặt của hắn đột nhiên có chút động, bởi vì hiện tượng kỳ quái xuất hiện, khi hắn phát động thanh mang thì kim trên chiếc nhẫn cũng dịch chuyển nhưng mà lại ít hơn so với ban nãy.

- Em hiểu rồi.
Trong khi Trần Mặc còn ngạc nhiên thì đột nhiên Gia Địch nở nụ cười :
- Anh càng có nhiều mảnh ngọc này thì tác dụng của vận đen càng yếu, nói cách khác nếu như anh có thể thu thập nhiều mảnh ngọc tương tự thì một ngày nào đó vận đen của anh sẽ bị áp chế.

- Khi đó tôi sẽ có thể tùy ý sử dụng dị năng sao?
Trần Mặc ngẩn ra, đột nhiên cảm thấy tiền đồ xán lạn.

Đây rõ ràng là chuyện tốt, tuy rằng hắn không thể trông cậy vào cái vấn đề nghịch thiên này để trở thành vua của thế giới nhưng ít ra hắn cũng có thể cải thiện cuộc sống đi!

- Đúng vậy, tuy rằng em không biết là vì cái gì nhưng chân tướng chính là như thế.
Gia Địch gật gật đầu.

- Đương nhiên, muốn thu thập những mảnh ngọc sẽ rất khó.
Nhưng mà sau đó nàng lại nhíu mày:
- Đầu mối thì ít, người muốn có lại rất nhiều, em nghĩ cần phải mất nhiều thời gian và tinh lực.

- Nhưng mà ít nhất lão đại cũng có thể cảm ứng được loại ngọc này, đây chính là ưu thế to lớn.
Oa Oa ngẩn ra, ở bên cạnh liền lên tiếng:
- Hơn nữa, có người cướp thì sợ cái gì? Mọi người chúng ta cùng nhau quần ẩu, không đập hắn đến choáng váng mới là chuyện lạ.

- Đánh nhau? Ca thích, cái này ca thích !

https://thuviensach.vn

Từ khi đảm nhận thêm vai trò cục gạch đến nay thì Bản Bản đã dần dần yêu thích công việc này, cho nên nó liền lập tức xung phong nhảy ra nhận việc.

Xa Xa rất có đồng cảm gật đầu, lại bắt đầu thói quen tự sướng của mình :
- Đúng rồi, còn có ca, nhớ năm đó,cta đừng được đám xe trong giang hồ xưng là Thiên Nhân Trảm!

- Trên thực tế thì nó bị một nghìn người chém đó.
Nặc Nặc thấy vậy thì liền lên tiếng phụ họa.

Không phải nghi ngờ, ngay sau đó chính là vụ quần ẩu của bốn tên đồ điện này.

Sau khi Huân Nhi ăn kem xong thì hoan hô lên giơ tay lên:
- Còn có con nữa, Huân Nhi cũng có thể giúp ba ba đập người, giống như là đập một con ruồi nhé.

- Sặc, cái này cũng giống với đập ruồi sao ?
Trần Mặc chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Bất quá nói đi thì nói lại, hiện tại thì hắn đã hạ quyết tâm, nếu mình đã có thể tìm được hai mảnh ngọc thì nhất định có thể tìm được mảnh thứ ba, thứ tư… Tóm lại, vì nhà cửa xe cộ vợ con, bất kể như thế nào cũng phải đi thử một lần!

Nhất thời nghĩ đến đây thì hắn đã khôi phục lại bản tính lạc quan của mình, không khỏi nở ra nụ cười.

Gia Địch nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ rồi nhẹ giọng nói:
- Tốt rồi, thời gian không còn sớm nữa, em thấy tối nay Huân Nhi nên ở lại chỗ của em…

- Không, con muốn ngủ cùng ba ba!

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, tiểu Huân Nhi đã tức giận ưỡn ngực, bắt đầu sử dụng sát chiêu quấn chân của mình.

Bị một chiêu này của Huân Nhi thì Trần Mặc có cố gắng như thế nào cũng không thể thoát khỏi.

Mất phút sau, nhìn thấy đôi mắt ngân ngấn lệ của Huân Nhi thì rốt cuộc hắn cũng đầu hàng:
- Được rồi, nhưng nếu như nửa đêm con tè dầm thì ta không chịu trách nhiệm đâu.

- Muôn năm!
Huân Nhi liền hô to, chuyện này cứ như vậy mà xong.

Bởi vì Diệp Dung còn hôn mê nằm ở dưới lầu hai cho nên Trần Mặc cũng không trở về nhà mà trực tiếp lấy chăn nệm trải luôn ra một góc sàn.

Chẳng qua là khi thấy được bức tường bị phá ở bên ngoài thì hắn có chút buồn rầu, tuy nói hiện dùng Chướng Nhãn pháp nhưng mà ngay mai Diệp Dung thấy được thì phỏng chừng nàng sẽ lại bạo phát tiểu vũ trụ.

- Điều này đơn giản thôi.
Gia Địch đang muốn rời đi thấy vậy thì nhẹ nhàng vỗ tay phát ra tiếng.

Nữ quản gia Tang Á lập tức xuất hiện, khom mình hành lễ nói:
- Tiểu thư, ngài có cái gì cần phân phó?

- Gọi người đến sửa lại nơi này.
Gia Địch tùy ý phân phó một câu, tiếp theo lại bổ sung:
- Tiền không thành vấn đề, quan trọng là phải làm trong im lặng. Lấy 6 tiếng làm hạn định, nếu làm sớm 1 tiếng thì sẽ được thưởng 1 vạn!

- Dạ!

https://thuviensach.vn

Hiển nhiên đã quen đối với thói tiêu tiền như nước của Gia Địch, nữ quản gia cũng không chút do dự khom người lĩnh mệnh.

- Ngoài ra, cô hãy phái người đi mua đồ chơi, quần áo, sách vở…
Mà khi nàng xoay người rời đi, Gia Địch lại nhìn Huân Nhi, đột nhiên mở miệng:
- Sáng sớm ngày mai trước khi Huân Nhi thức dậy thì tôi muốn nhìn thấy nơi này có đủ cho nhi đồng.

- Muôn năm!
Huân Nhi nghe vậy thì liền hoan hô nhảy nhót

Trần Mặc cảm khái lắc đầu, thầm nghĩ cho dù là người giàu nhất Nam Thành cũng không ném tiền điên cuồng như thế này.

Nghĩ như vậy khi hắn đưa Gia Địch ra đến cửa thì lại nhịn không được nói:
- Gia Địch, xem chừng cô rất thích Huân Nhi, cô muốn nhận nuôi nó sao?

- Nếu anh là ba ba mà đồng ý thì em đương nhiên không thành vấn đề.
Gia Địch liền mỉm cười đùa giỡn, sau đó đột nhiên thu lại nụ cười.

Trong khoảnh khắc, nàng chợt lâm vào bi thương, rốt cuộc lại thở dài:
- Mặc, anh cũng biết từ nhỏ em mất đi cha mẹ, thấy được Huân Nhi thì em cũng nghĩ đến mình khi đó.

Chuyện này thì Trần Mặc cũng biết, Gia Địch vốn có thể hưởng thụ cuộc sống không buồn không lo, nhưng mà khi nàng được ba tuổi thì đột nhiên cha nàng lại đem nàng đến Thần miếu giao cho Đại Tế Ti nuôi nấng.
(Trong Áo Giáp Vàng thì là Thánh Vực và Giáo Hoàng)

Đối với một đứa nhỏ ba tuổi mà nói thì đây chính là điều tàn nhẫn nhất, mà mặc cho Gia Địch kêu gào cầu xin thế nào thì cha mẹ nàng cũng không thay đổi.

https://thuviensach.vn

Vì thế, Gia Địch bắt đầu tự thu hẹp bản thân, mà không lâu sau cha mẹ của nàng đột nhiên bị tai nạn qua đời, từ đó chứng trầm cảm của nàng cũng đạt tới đỉnh phong.

Không giao tiếp cùng người khác, không tham gia các hoạt động xã hội, không muốn kết bạn… Cứ như vậy kéo dài mãi cho đến khi một cuộc điện thoại kỳ quái gọi đến.

Không phải không thừa nhận, có rất ít người có thể chống lại ba tấc lưỡi của Nặc Nặc, cho nên dù là một người có trầm cảm tâm tình sắt đá như Gia Địch cuối cùng cũng dần dần mở rộng lòng.

Vài năm sau rốt cuộc thì nàng cũng đã thoát khỏi bóng ma thời thơ ấu, mà khi đó đúng lúc lại nghe được điện thoại của Trần Mặc.

Nghe xong Gia Địch tự thuật thì Trần Mặc đề nghị nàng thử đối mặt với chuyện cũ, tỷ như đi tìm nguyên nhân mà cha mẹ nàng đưa nàng đến Thần miếu, bởi vì tai nạn xe cộ kia thật quá trùng hợp.

Mà kết quả đúng như phán đoán của Trần Mặc, Gia Địch tìm được một bức thư mà cha mẹ nàng để lại, trong đó có nhắc tới một thế lực muốn hãm hại họ, mà cha mẹ nàng bởi vì lo lắng cho nàng nên mới đưa nàng đến Thần miếu để họ bảo vệ nàng.

Ngoài ra, Gia Địch cũng nhận được một tài sản kếch xù, theo lời trong di chúc thì cha mẹ nàng không có cách nào bảo vệ nàng, như vậy chỉ có thể để tiền bảo vệ nàng thôi.

- Khó trách cô lại có thói quen tiêu tiền như vậy.
Nghe được câu này thì Trần Mặc không khỏi nói thầm, đương nhiên là trên mặt hắn còn lộ ra vẻ đồng tình.

Gia Địch cũng không nói thêm gì nữa mà là hôn nhẹ lên mặt hắn một cái rồi mỉm cười xoay người rời đi:

https://thuviensach.vn

- Thôi, trễ lắm rồi anh đi nghỉ đi, nhớ là chăm sóc cho con gái của chúng ta đó.

- Ặc… Cái gì mà con của chúng ta?
Trần Mặc bối rối múa tay múa chân kháng nghị, nhưng Gia Địch đã rời đi.

Nặc Nặc từ trong túi áo hắn nhảy ra, thấp giọng than thở nói:
- Lão đại, em cảm thấy Gia Địch càng ngày càng bình thường rồi, đều là công lao của em đó nha.

- Cút, cô ấy vốn rất là bình thường.
Hung hăng nhét Nặc Nặc vào túi nhưng Trần Mặc cũng có suy nghĩ giống nó, gần đây Gia Địch quả thật là giống người thường rồi.

Hắn xoay người trở về cái ổ tạm thời, bỗng bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ.

Lúc này, mấy tên đồ điện đang vây quanh Huân Nhi nói bậy nói bạ, Xa Xa còn tỏ ra hổ báo, dương dương tự đắc:
- Thật hoài niệm, nhớ năm đó lão Xa ta đây từng quét ngang trên một con đường…

- Sau đó thì sao? Sau đó thì sao ?
Hiển nhiên là Huân Nhi tin loại chuyện ma quỷ này, lại còn chớp mắt to hỏi.

Hiếm khi nào gặp được người nghe trung thành như thế này, tự nhiên là Xa Xa tinh thần đại chấn, thuận miệng bậy bạ nói :
- Sau đó những chiếc BMW, Rolls-Royce, Cadillac… tất cả đều bái lạy ta, hơn nữa còn khóc mà van xin ta thu chúng nó…

- Thu cái đầu mày.
Trần Mặc trực tiếp tung một cước, đem mấy tên bất lương này đá đi.

https://thuviensach.vn

Thấy hắn xuất hiện thì Huân Nhi liền hoan hô nhào lên, sau đó như đã thành quen quấn chặt lấy hắn:
- Ba ba, Huân Nhi muốn xem phim hoạt hình… Bản Bản nói, nó có rất nhiều phim hoạt hình!

- Này, tao không nhớ là mình có download phim hoạt hình!
Trần Mặc có chút nghi ngờ nhìn vào Bản Bản, đột nhiên cảm có cảm bất an.

Quả nhiên ngay sau đó, tiểu Huân Nhi đã ôm chặt lấy Bản Bản, thực nghiêm túc gật đầu nói:
- Bản Bản nói, có một chú đánh nhau với một dì ở trên một cái giường rất lớn, bọn họ đánh nhau đến nỗi cảm thấy rất nóng cho nên ngay cả quần áo cũng đều cởi hết ra.

Chương 22: Thịt trâu thượng hảo hạng

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 22: Thịt trâu thượng hảo hạng

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: Hana
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
Mấy câu ba lăng nhăng của Bản Bản khiến Trần Mặc tốn gần ba tiếng giải thích kiểu trẻ con cho Huân Nhi biết vì sao chú và dì lại đánh tới cởi cả quần áo.

https://thuviensach.vn

Mãi cho đến 2 giờ sáng thì hắn mới dỗ cho Huân Nhi ngủ được rồi hắn cũng lịm đi luôn.

Có điều mộng đẹp không có kéo dài được lâu, khi ánh nắng mặt trời vừa theo cửa sổ chiếu vào thì bên ngoài truyền đến tiếng nhốn nha nhốn nháo khiến hắn bực tức tỉnh dậy.

Mơ mơ màng màng đi ra cửa, nhất thời hắn bị cảnh bên ngoài làm cho ngây người.

Chỉ thấy Đô-la của Gia Địch đã có tác dụng, vách tường bên ngoài tiệm cơm Cắt Tường đã được sửa xong, ngay cả dấu vết sửa chữa cũng khó nhìn ra.

Thế nhưng đó không phải là điều quan trọng, quan trọng là lúc này ở trước cửa có một đám người vây quanh, giống như là vây quanh Mít tơ Góp, một minh tinh có tiếng của 4vn khi đặt chân đến Trung Quốc vậy.
(Biên:

- Ặc, chẳng lẽ có người đến cướp dâu?
Tuy đã thấy nhiều cảnh như vậy, nhưng mà thấy cảnh tượng này Trần Mặc vô cùng kinh ngạc.

Trong tầm mắt của hắn, Diệp Dung đang khoác chiếc áo ngủ, miễn cưỡng đứng ngăn đám người nhiệt tình đó:
- Các vị, buổi trưa chúng tôi mới bắt đầu buôn bán… Cái gì, có bát cháo là được rồi sao? Cái này, chẳng lẽ chỗ các vị không có đồ ăn sao?

- Chuyện gì thế?
Trần Mặc châm một điếu thuốc rồi bước ra.

Thấy được hắn, Diệp Dung nhất thời giống như nhặt được thỏi vàng, lao như bay tới.

https://thuviensach.vn

- Cảm ơn trời đất, tôi bị bức điên rồi đây!
Không đợi Trần Mặc mở miệng, nàng liền vội vội vàng vàng thúc giục:
- Làm cơm, làm cơm! Không phải nói j nữa, trước hết mau đi làm mấy trăm món ăn đi!

Trần Mặc lúc này mới để ý những gương mặt kia có chút quen thuộc, mơ hồ đoán ra mọi chuyện, mà kỳ thật không đợi hắn đoán thì những người này đã lên tiếng.

- Trần lão đệ, nhanh chóng nấu vài món đi…
Cơ hồ đồng thời, người đàn ông trung niên xuất hiện hôm qua đã chen lên trước:
- Đêm qua về nhà, cảm giác ăn cái gì cũng không ngon cho nên dứt khoát sáng nay đến đây để ăn!

Thoạt nhìn đám người này cũng có suy nghĩ như thế, cho nên không đợi Diệp Dung mở cửa tiệm thì bọn hắn đã chen vào quán, rất nhiều người liền hô to gọi nhỏ kêu những món ăn.

Diệp Dung cười đến mức mồm không ngậm lại được, thuận thế lôi kéo Trần Mặc thấp giọng nói:
- Tiểu Mặc Mặc, anh cứ làm món gì đắt tiền vào, hắc hắc, ngày hôm qua tôi mới mua mấy ký bào ngư.

- Ặc, Dung tỷ quả là tàn nhẫn, quả nhiên là tối độc phụ nhân tâm mà (độc nhất là lòng dạ phụ nữ).
Trần Mặc đẩy kính lên, chỉ kém giơ ngón tay cái lên tỏ vẻ bội phục.

Bất quá khi hắn đeo tạp dề lên thì theo bản năng nhìn nhà hàng đối diện, do dự hỏi:
- Mà này, sáng nay Gia Địch không có cướp sinh ý với chúng ta chứ?

- Không có, đại khái là bị bá vương khí của tôi làm rung động rồi.

https://thuviensach.vn

Hừ lạnh một tiếng, Diệp Dung khôi phục lại vẻ tươi cười sáng lạng:
- Anh làm nhanh lên, tôi đi mua thêm đồ nữa, nghe nói vây cá đang bán rẻ, tôi muốn đi kiếm mấy tấn.

- Cô tưởng mình đi mua cải trắng chắc.
Nhìn thấy bóng dáng Diệp Dung vội vàng rời đi, Trần Mặc chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người đi vào bếp, phân phó đám Oa Oa bắt đầu làm việc.

Về phần hắn, đương nhiên là đi đánh răng rửa mặt thay quần áo. Đúng lúc này Diệp Dung quay trở lại, nàng háo hức nói:
- Mặc Mặc, trâu nướng nguyên con kia là anh làm sẵn từ hôm qua sao?

- Ặc. . .
Nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của Diệp Dung thì Trần Mặc có một loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên sau đó, Diệp Dung tươi cười nói:
- Quên chưa nói với anh, sáng nay tôi chưa kịp mua thịt cho nên đã bảo mấy người Lâm Lâm cắt thịt trâu kia để bán cho khách!

- Phụt!!
Trần Mặc đang súc miệng thiếu chút nữa bị sặc chết, hắn không buồn lau bọt kem trên miệng mà vội vàng chạy vào đại sảnh.

Nhưng lúc này mấy vị khách kia đã sớm tận sức mà ăn, có vị đã chén tới vài suất.

Thấy Trần Mặc điên cuồng chạy tới, người đàn ông trung niên kia lập tức dựng thẳng ngón cái lên, lớn tiếng khen:
- Trần lão đệ, thịt trâu này nướng quá tuyệt, tôi đã ăn ba đĩa rồi.

Lạy hồn ba đĩa, Trần Mặc nghe thế đột nhiên cảm thấy có chút hoa mắt chóng mặt, không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

Nghe được người đàn ông kia nói thế thì mấy vị khách còn lại lại nhẹ nhàng gật đầu nói:
- Tài nấu nướng của Trần lão đệ thì đương nhiên là không cần phản đối, nhưng mà tôi cảm thấy thịt trâu này có chất lượng rất tốt… Nhất định giá tiền không hề rẻ đi?

Chỉ chốc lát, đông đảo thực khách đã nếm thử mùi vị thịt trâu kia liền thảo luận sôi nổi.

Trần Mặc nghe thế chỉ biết nuốt nước mắt thầm nghĩ, thịt trâu này không tốt mới là lạ!

Đó là gì? Đó là ngưu yêu tu luyện mấy trăm năm, thịt không ngon, không chất mới thật sự gặp quỷ! Nói không chút khoa trương, chỉ một mẩu thịt trâu đó thôi cũng có chứa số linh khí tính giá trị dinh dưỡng còn cao trăm lần cả loại thịt bò Kobe thượng hạng nhất.

- Chết có ý nghĩa! Chết có ý nghĩa!
Hướng về linh hồn kim giác ngưu yêu tỏ ra xót xa, Trần Mặc cũng thuận tiện cầu nguyện vài câu, thầm nghĩ lão ngưu, mày có linh thiêng muốn báo thù thì đi tìm bọn họ đi!

Có điều không đợi hắn cầu nguyện xong, Diệp Dung mặt tươi cười chạy tới, vỗ vai của hắn nói:
- Mặc Mặc, thịt trâu này anh lấy đâu ra vậy, cũng không thể lãng phí như thế, để tôi xem nào...

- Ách, cô muốn làm gì?
Trần Mặc nhìn nàng thầm nghĩ cẩn thận bị ngưu hồn đòi mạng:
- Cũng đã nướng chín rồi, không thể làm đồ ăn khác được.

- Chín thì sao? Làm tiếp một lần nữa cũng được.
Diệp Dung hiển nhiên đã tính xong:

https://thuviensach.vn

- Ra rồi! Tối nay chúng ta sẽ làm món lẩu trâu, mì xào xương trâu, đuôi trâu hầm… Nói tóm lại là trâu mười món.

Được rồi. Nếu kim giác ngưu yêu có linh, giờ phút này nhất định sẽ rơi lệ đầy mặt, cái này kêu là "Toàn thân trâu đều là bảo bối"!

Nhưng Diệp Dung còn chưa nói xong, kế tiếp lại bồi thêm một câu:
- Đúng rồi, da trâu còn có thể làm dây lưng. Tuyệt, quá tuyệt vời!! Tiểu Mặc Mặc, về sau anh kiếm nhiều trâu thế này vào nha.

- Dở à ! Tôi đi đâu mà kiếm đây?
Trần Mặc hữu khí vô lực nhún nhún vai, ngay cả hứng thú giải thích cũng không có.

Nặc Nặc thấy vậy thì từ trong túi hắn than thở:
- Lão đại, điều này cũng dễ thôi, không phải Huân Nhi nói muốn trảm yêu trừ ma sao, về sau chúng ta cùng con bé đi làm là được, nó đánh nhau còn chúng ta thu thi thể là tốt rồi.

Nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến, không đợi Nặc Nặc nói hết thì tiểu Huân Nhi khoác váy ngủ màu hồng, khuôn mặt còn ngái ngủ đã xuất hiện.

Đại khái là chưa từng thấy qua tiểu cô nương như từ ngọc đúc ra thế này, toàn trường lập tức im ắng lại, mấy chục đôi mắt nhìn chằm chằm vào nàng.

Vài bác gái khát cháu nội còn không nhịn được mà bàn tán:
- Thật đáng yêu quá! Thật muốn ôm về nuôi.

- Đúng rồi, tôi thiếu chút nữa đem quên đi.
Vài giây sau, đột nhiên Diệp Dung nhớ tới cái gì mà vỗ vỗ trán:
- Mặc Mặc, sáng nay lúc xuống lầu đã thấy anh cùng bé con kia đang ngủ ngáy khò khò… Tôi hỏi thật, không phải là anh bắt cóc nó đấy chứ, cái trò “mẹ mìn” là thất đức lắm đó nha…

https://thuviensach.vn

- Tôi nhặt được, được chưa?
Tức giận trừng mắt nhìn Diệp Dung một cái, Trần Mặc nhẹ nhẹ vỗ lên tay Huân Nhi.

Vẻ mặt Diệp Dung tràn đầy hoài nghi, thầm nghĩ một tiểu loli đáng yêu như thế lại cũng có thể nhặt được thì bà đây về sau sẽ tản bộ trên phố mỗi ngày thử vận.

Tuy nghĩ như thế nhưng ngay lập tức nàng mỉm cười hướng về tiểu Huân Nhi giơ tay muốn ôm.

- Không muốn!
Huân Nhi trừng mắt liếc Diệp Dung một cái, trực tiếp xem nhẹ nụ cười của nàng, lập tức nhào vào người Trần Mặc:
- Dì này là người xấu, làm Huân Nhi mất giấc, Huân Nhi muốn ba ba ôm, ba ba làm điểm tâm cho Huân Nhi ăn nữa!

- Ơ, dì có đánh thức cháu sao?
Bị trực tiếp từ chối, tinh thần Diệp Dung không khỏi chán nản, thầm nghĩ mình gần đây bị Gia Địch kích thích, ngay cả nụ cười tât sát cũng bị giảm uy lực.

Nhưng chưa nói xong, nàng đột nhiên ngẩn ra, khó có thể tin nhìn vào Trần Mặc:
- Đợi một chút, tiểu Mặc Mặc, nó vừa nói cái gì… Ba ba?

Nhìn thấy sát khí trong mắt Diệp Dung, Trần Mặc liền đổ mồ hôi, không biết giải thích thế nào mới tốt.

Nhưng mà không đợi hắn giải thích thì Huân Nhi ở trong lòng hắn lần thứ hai hô một câu:
- Ba ba!

https://thuviensach.vn

Trong chớp mắt, tất cả lặng ngắt như tờ, rất nhiều người đang ăn bỗng dừng lại.

Diệp Dung đột nhiên khó có thể tin run rẩy lên, nhìn bộ dáng giống như lúc nào cũng có thể bạo phát:
- Tiểu Mặc Mặc thân ái, anh không có gì muốn giải thích gì với tôi sao?

- Ặc. . . Kỳ thật rất đơn giản mà.
Trần Mặc thực biết điều lui về phía sau ba bước, miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười:
- Cái gọi là ba ba này chính là ngôn ngữ địa phương vùng Tây Bắc, đại ý là tương tự với… Chậm, đánh người không được đánh vào mặt!

- Đi chết đi.
Diệp Dung ngày hôm qua còn ôn nhu nhã nhặn, lúc này hoàn toàn tiến hóa thành siêu cấp ác ma.

Toàn bộ thực khách chỉnh tề rụt đầu sát nhất có thể, thầm nghĩ buổi sáng hôm nay đã tính sai, sớm biết ăn điểm tâm cũng nguy hiểm tính mạng thế này thì đã mua trước bảo hiểm nhân thọ…

Trần Mặc rơi lệ đầy mặt nhìn lên bầu trời thầm nghĩ bản thân còn oan hơn cả Thị Mầu a.

- Chờ, chờ tôi hỏi rõ ràng rồi tiếp tục xử lý anh.
Hung hăng giẫm Trần Mặc một cước, Diệp Dung chợt ôn nhu tươi cười, xoay người hướng Huân Nhi hỏi:
- Bé à, vì sao cháu lại gọi Mặc Mặc là ba ba? Hắn thật sự là ba ba của cháu sao?

- Tôi không phải…
Trần Mặc liền cướp lời mở miệng trước, lại bị ánh mắt chằm chằm của thực khách nhìn vào nên nuốt ngược lời nói trở lại, phải biết rằng ai dám quầy rầy nhân dân đang tám chuyện thì chính là kẻ thù với nhân dân.

https://thuviensach.vn

Tiểu Huân Nhi thật mê hoặc cắn ngón tay, chớp chớp mắt, nói:
- Ba ba chính là ba ba mà! Mẹ nói, con vừa ra đời thì ba ba đã rời đi, con còn tưởng rằng ba ba không cần Huân Nhi nữa.

- Cầm thú.
Lời nói vừa ra thì mọi người đều nhìn Trần Mặc bằng ánh mắt tức giận, hãy nhìn xem hắn cũng không có khác gì Trần Thế Mỹ.
(Biên: Trần Thế Mỹ xuất thân bần hàn nhưng học giỏi và đỗ trạng nguyên rồi kết hôn với công chúa nhà Tống trở thành phò mã. Sau đó, hắn bội tình, phản bội vợ con cũ của mình để theo vinh hoa phú quý. Trần Thế Mỹ đã bị Bao Chửng xử chém.)

Giờ khắc này, Diệp Dung đột nhiên lại không giận mà lại cười, ôn nhu chân thành nhìn Trần Mặc:
- Tiểu Mặc Mặc thân ái, thì ra anh lại có một đoạn chuyện cũ như vậy, tốt, rất tốt!

- Ông trời ơi, tám năm trước con còn học đại học cơ mà?
Trần Mặc rơi lệ đầy mặt than.

Diệp Dung ngẩn ra, cũng có chút nhíu mày, đột nhiên TIểu Huân Nhi giơ tay lên:
- Con… Con có chứng cớ.

- Chứng cớ?
Mọi người liền nhìn vào, chỉ thấy tiểu Huân Nhi lấy từ trong túi ra một bức ảnh.

Trong tấm ảnh là một người thanh niên đang mỉm cười, tuy cách ăn mặc của hắn có vẻ kỳ lạ nhưng mà khuôn mặt thanh tú lại có vài phần giống với Trần Mặc… Không, phải nói là hoàn toàn giống nhau!

- Tốt lắm! Rất tốt! Vô cùng tốt!

https://thuviensach.vn

Đột nhiên Diệp Dung nghiến răng nghiến lợi cười rộ lên, nhìn bộ dạng giống như lúc nào cũng có thể nhào tới cắn xé.

Trần Mặc thực vô tội nhìn vào nàng, lại nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của toàn trường thì rốt cục thở dài một tiếng:
- Được rồi! Kỳ thật chuyện là như vậy... Ừm, tôi có nói qua chưa nhỉ, rằng tôi có một người anh em song sinh?

Chương 23: Ca rất giỏi môn Toán

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 23: Ca rất giỏi môn Toán

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
Bởi vì một câu “ba ba” của Huân Nhi cho nên cả ngày Diệp Dung không thèm nói một câu với Trần Mặc.

Trần Mặc đương nhiên cảm thấy oan uổng nhưng chẳng có cách nào để giải thích. So với chuyện Gia Địch ngàn dặm tìm chồng thì chuyện Huân Nhi nhận cha rõ ràng là có lực sát thương hơn. Ai kêu nàng có tấm ảnh kia, hơn nữa người trong ảnh lại giống với Trần Mặc.

- Trời đất chứng giám a! Tôi chưa từng thấy qua mẹ của con bé.

https://thuviensach.vn

Ôm Huân Nhi ngồi ăn kem trước cửa, Trần Mặc u oán nhìn bầu trời đã bắt đầu xâm xẩm tối.

Hắn nghĩ mãi không ra vì sao Huân Nhi lại có ảnh của mình, hơn nữa lại là ảnh chụp nhiều năm trước nữa.

- Ít nói thôi, nếu tôi tin anh nữa thì tôi chính là Mạnh Khương Nữ.
Sau khi mỉm cười tiễn bước một vị khách thì Diệp Dung lập tức xoay người thở phì phì.
(Mạnh Khương Nữ: xem chú giải chương 15)

Mấy người Lâm Lâm đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ Mạnh Khương Nữ có quan hệ gì, Diệp Dung thấy vậy thì nói:
- Các em không biết sao? Mạnh Khương Nữ biết được chồng mình có người con gái khác nên đã khóc thảm thiết rồi đập đầu vào Vạn Lý Trường Thành, cho nên mới có chuyện Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành đấy thôi!

- Sặc, thầy Lịch Sử của cô chắc từng phải than khóc hàng đêm ấy nhỉ!
Ngay cả tâm tình kêu oan cũng bị mất, Trần Mặc đột nhiên có ý nghĩ hay là đoạt lấy liền lấy cây kem của Huân Nhi mà đập đầu tự tử.

Ngay lúc này chỉ nghe từ đằng xa truyền đến tiếng còi, một chiếc BMW SUV mới coóng phi như bay tới, phần đuôi phun ký hiệu "4X4" thông báo đời xe nổi bật trong sắc trời đã mờ mịt, từ đằng xa cũng có thể thấy rõ ràng.
(BMW SUV 4x4: anh em tự tra google nhé, truyện này khá cũ nên cũng không dám đính kèm tư liệu gì cả vì mình không hiểu nhiều về ôtô

Ngay sau đó chiếc xe này dừng lại, một người đàn ông trung niên từ trong xe bước xuống, cầm lấy một tập công văn đi vào tiệm cơm.

Mấy người phục vụ đang muốn đi lên tiếp đón, nhưng sau khi nhận ra thân phận của người này thì tức thì dừng bước lại, khuôn mặt lộ ra vẻ chán ghét.

https://thuviensach.vn

- Tao ghét thằng này!
Ngay cả Nặc Nặc trốn trong một hẻm nhỏ bên ngoài cửa tiệm thấy vậy cũng nhịn không được mà thấp giọng than thở vài câu.

- Tao cũng chán ghét hắn, nhất là xe của hắn!
Ánh mắt của Xa Xa từ đầu vẫn nhìn vào chiếc BMW kia, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn vài giây rồi nó đột nhiên gắt lên:
- Con mẹ nó, chỉ là một chiếc BMW mà cũng dám khoe khoang, nhớ năm đó lão Xa ta….

Nói xong nó bắt đầu từ từ không một tiếng động đi đến bên cạnh chiếc BMW kia, đám Nặc Nặc thấy thế thì đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị, thậm chí còn tính có nên mua xô trà đá với ít hướng dương về xem kịch vui trực tiếp.

Mà lúc này ở trong quán, Diệp Dung bất đắc dĩ thở dài:
- Haiz, tại sao gã này lại đến đây?

Nghiêm chỉnh mà nói, rất nhiều người đều biết người này gọi là Hà Năng mập, hắn chính là thủ hạ của Lôi Chấn, người giàu có nhất ở Nam thành, phụ trách xử lý việc thu tiền thuê mặt bằng các cửa tiệm ở Nam thành, mà mảnh đất tiệm cơm Cát Tường này lại thuộc về Lôi Chấn cho nên cũng trong phạm vi quản lý của hắn.

Vì thế chỉ cần không có việc gì thì tên mập mạp chết bầm này lại dựa vào quyền lực của mình thường ngày đến các quán ăn để ăn chùa, nhất là tới tiệm Cát Tường thì còn khuyến mại thêm ánh mắt mê đắm chưa bao giờ rời khỏi người Diệp Dung.

Nhưng mà dù thế nào đi nữa thì người ta cũng nắm quyền trong tay cho nên Diệp Dung chỉ có thể mỉm cười nghênh đón.

Nhưng lúc này, vẻ mặt của Hà Năng không có tỏ ra bộ dạng dâm dê sắc lang gì cả, hắn cầm lấy một xấp giấy tờ đưa tới trước mặt Diệp Dung:

https://thuviensach.vn

- Diệp tiểu thư, xin cô nhìn xem tập văn kiện này, vài ngày nữa chúng tôi sẽ thu hồi lại mặt tiền cửa hàng.

Không để ý đến bộ dạng kinh ngạc của mọi người, Hà Năng liền đem xấp văn kiện ném lên bàn, khóe miệng nở ra nụ cười khinh miệt, bộ dạng trông thật vô sỉ.

Bất quá ra ngoài dự liệu của hắn, Diệp Dung lại không có phản ứng nào, nàng là trầm mặc nhìn tập giấy kia rồi đột nhiên ngẩng đầu hỏi:
- Có phải là Gia Địch rất đẹp không?

- Gia Địch? Ai vậy?
Hà Năng ngẩn ra, theo bản năng buột miệng nói.

- Đừng giả bộ?
Diệp Dung hừ một tiếng, quay đầu nhìn chiếc xe BMW đỗ ngoài cửa:
- Thật có lỗi, tôi sẽ không đi bởi vì trong hợp đồng có ghi hai tháng nữa thì tôi mới hết kỳ hạn thuê.

- Thật có lỗi, cô không dọn cũng phải dọn.
Hà Năng từ chối cho ý kiến cười cười, tay lấy ra tờ chi phiếu rồi ném lên bàn:
- Dựa theo quy định của hợp đồng, hai tháng tiền thuê là một vạn rưỡi, giờ tôi đưa cô hai vạn!

- Nếu tôi không dọn?
Diệp Dung cũng không nhìn vào tờ chi phiếu kia mà lạnh lùng hỏi.

- Vậy cô cứ thử xem?
Dường như Hà Năng đã đoán được kết quả này, hắn tỉnh bơ nói:
- Dù sao tiền tôi cũng đã đặt ở đây, cho dù cô có kiện lên tòa thì cũng không làm được gì đâu.

Lời nói này mang mùi vị vênh váo hung hăng, đầy ngang ngược.

https://thuviensach.vn

Không đợi Hà Năng nói xong, đột nhiên Trần Mặc cầm một chiếc khăn lau tới, thuận tay lật lật những chiếc khăn trải bàn lên giống như là đang tìm cái gì đó.

Hà Năng thật vất vả lắm mới phóng ra bá vương khí, đột nhiên bị Trần Mặc cắt ngang thì nhịn không được mà quát:
- Thằng kia mày tìm cái gì đó, không thấy tao đang nói chính sự sao?

Hình như là không nghe thấy lời của hắn, Trần Mặc vẫn kiên nhẫn tìm kiếm, miệng còn lẩm bẩm nói:
- Không có việc gì, các vị cứ nói đi… Thật là kỳ quái, lão hổ không thấy thế mà đột nhiên cáo lại xuất hiện. (Cáo mượn oai hùm ấy mà)

Lời nói vừa thốt ra thì Diệp Dung cùng với mọi người trong quán đều nhịn không được mà len lén nở nụ cười.

Hà Năng ngẩn ra, nhất thời sắc mặt xanh mét quát:
- Cút qua một bên, nơi này làm gì đến phiên mày nói chuyện! Bà chủ Diệp, dù sao lời tôi cũng đã nói rồi, ba ngày sau cho dù cô không dọn đi thì cũng sẽ phải dọn đi.

Lời nói còn chưa dứt thì chiếc BMW bên ngoài của hắn phát ra một tràng tiếng hú cảnh báo chói tai.

Ngay sau đó, Hà Năng liền giống bị con nhím đâm trúng mông, vội chạy ra ngoài.

Phải biết rằng tuy hắn có chút quyền nhưng có điều rất vất vả mới dành đủ tiền mua xe, tự nhiên là xem trọng chiếc xe này còn hơn cả tính mạng bản thân và gia đình.

Ông trời phù hội, chiếc BMW vẫn yên ổn đứng đó, nhìn qua không có chỗ khác thường nào, Hà Năng thấy vậy thì thở phào một cái.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà hắn đột nhiên ngẩn ra, cả người cứng ngắc nhìn vào mặt sau chiếc BMW.

Diệp Dung cùng mấy người phục vụ đứng ở cửa xem náo nhiệt, nhìn thấy tình hình như thế thì khỏi đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ có phải chiếc BMW này chập điện hay không?

Nhưng các nàng chỉ nghe một tiếng kêu thảm của Hà Năng, hắn phẫn nộ quát:
- Khốn kiếp, khốn kiếp, thằng mất dạy nào làm, có ngon thì đi ra đây cho tao!

Thấy bộ dạng tức giận của Hà Năng, mấy người Diệp Dung liền mặt mũi hớn hở.

Vài giây sau, đợi các nàng thấy được chỗ khác lạ của chiếc BMW thì tất cả không khỏi cười ầm lên.

- Tuyệt! Quả nhiên là tuyệt.
Diệp Dung nắm lấy bả vai Lâm Lâm, cười đến nỗi cả nước mắt rơi ra:
- Giáo sư này là ai không biết, chị nhất định phải tìm hắn để xin chữ ký.

Cũng chẳng trách mọi người cười đến mức này, thật sự là phải khen Xa Xa rất có tài làm cho trò đùa tai ác thành hài kịch.

Mọi người đều biết, phần đuôi dòng xe BMW SUV bình thường đều được phun dấu hiệu "4X4" tức là nhà sản xuất thông báo đây thuộc dòng sử dụng truyền động hai cầu.
(Đại khái là thế, không hiểu xe mấy

Thế mà đập vào mắt mọi người bây giờ, "4X4" của Hà Năng có thêm vào dấu "=" và một con số có hai chữ số là "16" đằng sau, hợp lại chính là "4X4=16".

https://thuviensach.vn

- Thằng khốn nào làm, tao nhất định phải làm thịt nó!
Trong lòng Hà Năng tức phọt máu, nghe được tiếng cười xung quanh thì mặt mày càng xanh mét.

Trần Mặc bế Huân Nhi nhìn hồi lâu, sau đó tiến lại vỗ vỗ bờ vai của hắn giống như an ủi:
- Này, kỳ thật ông nên cảm thấy may mắn, ít nhất là tên kia không có tính sai, nếu không thì ông còn phải sửa lại nữa.

Mọi người nghe vậy thì nhất thời càng cười to hơn.

Hà Năng hung tợn trừng mắt nhìn Trần Mặc:
- Con mẹ nó, mày, thằng tiểu tạp chủng này, giờ lão tử hoài nghi chuyện này là do mày làm.

- Ơ hay, hình như tôi luôn đứng bên cạnh ông, chẳng lẽ tôi có thuật phân thân sao?
Trần Mặc nhún nhún vai, lập tức xoay người đi trở về trong tiệm.

https://thuviensach.vn

Hà Năng nổi giận đùng đùng chửi ầm lên, nhưng bất hạnh là không có chứng cớ cho nên chỉ đành dậm chân rồi nặng nề đi vào tiệm cơm.

Vì gặp chuyện xui xẻo thế này cho nên tâm tình của hắn càng trở nên xấu đi, giọng nói không còn khách khí nữa:
- Bà chủ Diệp, cô trực tiếp trả lời đi, hợp đồng này rốt cuộc là…

Lời còn chưa dứt chỉ nghe BMW báo động tiếp, Hà Năng lắp bắp kinh hãi, không ngừng kêu khổ liền xông ra ngoài.

Vài giây sau, hắn đột nhiên nhảy dựng, hướng tới bốn phía chửi ầm lên nói:
- Đồ chó hoang, có gan thì ra đây, tao không đập chết cả nhà mày thì không mang họ Hà.

Đứa ngốc mới có thể nhảy ra, bất quá đuôi xe BMW lại có thêm một thứ…

Vừa rồi là "4X4= 16", hiện tại nó còn có thêm "(√)", giống như là giáo viên Toán sửa bài tập cho học sinh vậy.

Lần này Hà Năng muốn điên rồi, hắn cầm lấy cục gạch rồi đi quanh chiếc BMW hơn chục vòng, nhưng lại không thấy gì cả.

Chẳng qua làm cho hắn có chút nghi hoặc là từ lúc nào bên cạnh BMW lại có thêm một chiếc xe điện cũ nát, lúc nãy cũng không thấy cái này nha.

- Tôi nghĩ có lẽ là chiếc xe điện này làm!
Trần Mặc xoa cằm, có lòng tốt nhắc nhở.

Nhưng mà nghe được lời khuyên này thì Hà Năng lại cảm thấy giống như bị châm chọc.

Hắn hung hăng trợn mắt nhìn Trần Mặc liếc mắt một cái rồi nói:
- Cút ngay, mày không nói thì không ai biết mày bị câm. Đồ chó hoang, nếu cái của nợ này biết làm toán thì lão tử sẽ quỳ mà bò về nhà.

https://thuviensach.vn

Nói xong, vẻ mặt hắn tỏ ra chán nản trở lại tiệm cơm, bất quá trước khi đi vào thì đột nhiên hắn quay đầu lại.

Hoàn hảo là không có chuyện gì xảy ra, Hà Năng không khỏi thở ra một hơi.

Nhưng mà không đợi hắn bước ba bước thì đột nhiên chiếc BMW lại kêu lên, Hà Năng lập tức như bị dẫm phải đuôi, vừa quay đầu chạy lại vừa quát:
- Con mẹ nó, tao xem mày chạy đi đâu….

Trống trơn, đừng nói là bóng người mà ngay cả chó mèo cũng không có một con.

Vẻ mặt Hà Năng ngạc nhiên, run lên vì sợ, liền đi đến sau xe, lập tực vỗ ngực thở phào.

Do dự vài giây, lần này hắn không trở vào tiệm nữa mà một bên cầm chía khóa một bên quát:
- Bà chủ Diệp, tóm lại chính là câu nói kia, dọn đi…

Trong nháy mắt này, mới vừa đi tới bên cửa xe đột nhiên Hà Năng giống như bị trúng thuật định thân, cả người đứng bất động tại chỗ.

Dưới chút ánh sáng mông lung cuối ngày, hắn thấy được trên mui xe lại có thêm một vết xước.

Đó là hai chữ to tướng hắn là được viết ra bằng mảnh kim loại cọ thật sâu, bút pháp không hề đẹp đẽ nhưng mà hàm ý lại tràn ngập vẻ ca ngợi — "XE TỐT"!

https://thuviensach.vn

Chương 24: Nhìn qua rất quen mắt

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 24: Nhìn qua rất quen mắt

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: Hana
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
Bị trêu đùa tới ba lần mà không biết ai làm, chỉ có thể tức giận phát run, hận không thể cầm cục gạch tới liều mạng, nhưng vấn đề là hắn cũng phải tìm được đối thủ mới được.

Trần Mặc như sợ thiên hạ không loạn, cười híp mắt nhìn Hà Năng:
- Tôi nói này Hà quản lý, ông nên vào xe ngồi đi, kẻo không chừng lát nữa ông còn thấy bốn cái bánh xe của mình không cánh mà bay đó.

Nghe Trần Mặc nói tới loại khả năng này, Hà Năng không còn dám đi vào tiệm dương oai nữa mà liền lập tức nhảy vào xe.

BMW từ từ chuyển bánh, Hà Năng chỉ đành phải căm phẫn mà lái đi, trước lúc đi thì không quên quay đầu lại hướng về phía Diệp Dung mà quát:
- Tôi nói rồi, ba ngày sau tôi sẽ đến thu lại cửa hàng, không muốn dọn cũng phải dọn.

Nói xong thì chiếc BMW lao vút đi, trong chớp mắt đã chạy xa tít tung bụi khói mù mịt cả một vùng.

https://thuviensach.vn

- Giỏi thì cứ đến, có bản lĩnh mang theo cả đội trật tự xã hội đến đây !
Diệp Dung hừ lạnh một tiếng, lập tức xoay người đi trở về trong tiệm rồi tức giận mà đóng sập cửa.

Mắt thấy chung quanh không ai chú ý, rốt cuộc Xa Xa cùng nhẹ nhàng bẻ bẻ cái đầu, thấp giọng tranh công nói:
- Lão đại, anh thấy em làm thế nào?

- Tạm được!
Tuy có lo lắng gặp xui xẻo nhưng mà Trần Mặc cũng giơ ngón tay cái lên tán thưởng.
(Mấy con yêu quái cứ tự ý dùng năng lực là Trần Mặc dính xui)

Đại khái là rất ít khi được thừa nhận, Xa Xa nghe vậy không khỏi vui mừng rồi bổ sung:
- Lão đại, kỳ thật thì em còn động tay động chân trên tay lái nữa, anh đứng đó mà chờ xem kịch vui đi.

- Hở, nhưng có thể gây tai nạn chết người không?
Trần Mặc ngẩn ra, đột nhiên có chút bận tâm.

Có điều không đợi hắn nói xong thì liến thấy chiếc BMW kia đột nhiên quay ngược một vòng rồi trực tiếp đâm thẳng vào một góc trái đường, nhất thời làm cho gà bay chó chạy.

Cho dù còn cách năm sáu trăm mét nhưng vẫn nghe được tiếng kêu gào, Xa Xa hưng phấn thỏa mãn:
- Không sao, sẽ không chết người, chỉ là giáo huấn hắn mà thôi.

Tuy nói như thế nhưng trong lòng Trần Mặc mơ hồ có chút bất an, hắn cảm thấy dường như vận đen sắp xảy ra.

Lúc này Oa Oa từ bên trong hẻm đi ra, nó thấy được cảnh tượng kia thì cũng tỏ ra vui sướng khi người gặp họa:

https://thuviensach.vn

- Đáng, rất đáng, ủa? Vì sao em lại thấy ngôi nhà mà chiếc BMW đó đụng lại quen vậy? Hình như nó là…

Yên tĩnh, rất yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh.

Ba kẻ vô công rồi nghề đang xem tai nạn đưa mắt nhìn nhau đột nhiên không hẹn mà cùng "A" lên một tiếng rồi chạy như điên về phía đó.

Mấy phút sau, khi Trần Mặc thấy được cảnh quen thuộc trước mắt thì nhất thời khóc không ra nước mắt — con bà nó, chiếc BMW này lại đụng đâu không đụng, lại chọn đúng chỗ hắn thuê!

Giờ phút này, toàn bộ thân xe đều đụng vào gian phòng, dùng đầu gối cũng nghĩ được đồ đạc trong phòng kia xong rồi!

- Phốc!
Một búng máu trực tiếp phun ra, Trần Mặc cùng mấy con yêu quái đối mắt nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy nên tìm chỗ nào ngồi khóc một trận.

Số phận đen đủi chết tiệt, ngay cả khi có hai mảnh ngọc vỡ áp chế thì cũng đỡ không nổi, đây quả thật là quá xui xẻo mà. Cho dù đối phương có muốn bồi thường cũng chưa chắc đã bồi thường toàn bộ.

Có điều xui xẻo sự còn chưa có chấm dứt, một lát sau Lâm Lâm lại thở hổn hển mà chạy tới.

Thấy được cảnh tượng thê thảm này thì nàng liền chấn động, lập tức lại lại nghĩ tới cái gì lập tức nắm chặt lấy ống tay áo của Trần Mặc:
- Trần ca, Dung tỷ đột nhiên chạy đến nhà hàng đối diện bên kia tìm Gia Địch, anh nói làm sao đây?

- Em đoán xem, chúng ta nên phụ trách cổ vũ hay là chuẩn bị dao phay?
Quay đầu lại nhìn nhà hàng kia, Trần Mặc cũng không lo lắng gì cả, hắn không lạ Diệp Dung.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua ngay sau đó, một câu của Lâm Lâm làm mặt hắn đổi sắc:
- Như vậy cũng được sao? Nhưng mà thoạt nhìn Dung tỷ rất bình tĩnh, anh cũng biết là Dung tỷ càng bình tĩnh thì lại càng…

- Sặc, anh phải qua đó ngay.
Trần Mặc lắp bắp kinh hãi, rồi chạy như điên.

May mắn chính là, hung án còn chưa xảy ra, mấy tên bảo tiêu đứng trước cửa nhà hàng không cho Diệp Dung đi vào.

Bất quá nhìn thấy Trần Mặc đột nhiên xuất hiện thì bọn hắn ngẩn ra, sau đó thái độ trở nên cung kính mà nhường đường.

Cùng lúc đó, nữ quản gia Tang Á đứng trước thư phòng cũng khom mình hành lễ, hơn nữa lại nhẹ nhàng gõ nhẹ cửa phòng.

Sau vài giây thì giọng nói của Gia Địch vang lên:
- Tang Á, hình như ta nghe được giọng nói của Mặc, mời anh ấy vào đi.

- Vâng!
Tang Á nhẹ nhàng đáp ứng, từ từ đẩy cửa ra, lập tức một bức tranh mỹ nhân trong đêm đập ngay vào mắt.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, Gia Địch một thân váy ngủ màu trắng đang ngồi trên xích đu, chuyên tâm đọc một quyển sách cổ.

Nàng hơi hơi nghiêng đầu, mái tóc dài như như thác nước thả xuống đầu vai, bờ vai trắng nõn mịn màng, mơ hồ toát mát ra hơi thở u tĩnh cổ điển.

Cho dù Diệp Dung vốn là định đến chất vấn, nhưng giờ phút này trông thấy tình cảnh trước mắt thì cũng không nhịn được mà bước chân hơi chậm dần, dường như cảm thấy không đành lòng cắt đứt hình ảnh đẹp này.

https://thuviensach.vn

Tang Á thấy vậy khẽ ho khan một tiếng nhắc nhở chủ nhân có khách tới chơi.

Gia Địch hơi nghiêng đầu, đón nhận ánh mắt của Trần Mặc.

Sau vài giây liếc mắt đưa tình, nàng đột nhiên nở ra nụ cười ngọt ngào, khí chất vốn lạnh như băng bỗng biến mất.

- Thật xin lỗi, đã trễ thế này còn tới quấy rầy cô.
Có chút không chịu nổi được ánh mắt của Gia Địch, Trần Mặc hơi nghiêng đầu tránh đi, ánh mắt đặt lên quyển sách kia.

- Uhm, đây là quyển "Sử ký" năm 1953, làm sao cô có thể… Được rồi xem như tôi chưa hỏi, quả nhiên có tiền cũng là một chuyện rất tốt!

Bởi vì nguyên nhân là tốt nghiệp hệ Trung văn cho nên Trần Mặc có chút ưa thích loại sách như thế này, giờ phút này thấy được quyển "Sử ký" vốn còn rất ít nên khó tránh mà cảm khái thở dài.

Gia Địch tự mình vì hắn rót một chén trà xanh, khẽ cười nói:
- Đây là Tang Á mua hộ em, bởi vì anh thích điển cố văn hóa cho nên em cũng muốn có một ít kiến thức. Đúng rồi, hương vị của chén trà này thế nào, em nhớ được anh đã nói mình thích trà Long Tỉnh Tây Hồ?

Nghe được lời nói hàm tình như thế, cảm nhận vẻ ôn nhu của Gia Địch, nhìn vào khuôn mặt như ngọc trước mắt, Trần Mặc không khỏi có chút ngây ngốc.

Nhưng mà ngơ ngẩn vài giây, hắn lại không nhịn được mà thở dài rồi bất động thần sắc đấm một quyền vào túi.

Sau đó nghe được tiếng kêu đau của Nặc Nặc thì Trần Mặc cũng cảm thấy tâm tình có chút đỡ hơn:

https://thuviensach.vn

- Điển cố văn hóa bàn sau cũng không muộn… Bây giờ là Dung tỷ muốn cùng với cô nói chuyện về mặt bằng của tiệm cơm.

- Mặt bằng tiệm cơm?
Gia Địch hơi hơi nhíu mày, có vẻ mê hoặc khó hiểu, mà vẻ mặt của Tang Á cũng rất kỳ quái.

Cùng lúc đó một tên bảo tiêu đột nhiên đi vào phòng, đến gần Gia Địch rồi nói mấy câu, có thể là mấy tin tức vừa mới thu thập được.

Mặt không chút thay đổi nghe xong hội báo, Gia Địch như có suy nghĩ gì rồi hơi vẫy tay, lúc này mới nhìn vào Diệp Dung, nói:
- Tức là Diệp tiểu thư cho rằng đây là do tôi làm?

- Tôi đúng là nghĩ như thế!
Diệp Dung ngẩn ra, mê hoặc nói:
- Nhưng mà hiện tại thì hình như không có quan hệ gì với cô!

Nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người, cảm giác được mây đen dần dần tán đi, Trần Mặc không khỏi thở ra một hơi.

Nhưng hắn đã cao hứng quá sớm, bởi vì Gia Địch còn bổ sung một câu:
- Đương nhiên là không có quan hệ rồi bởi vì tôi muốn đánh bại cô cũng rất đơn giản, căn bản không cần tìm người khác giúp đỡ.

- Vậy sao?
Diệp Dung lại không có tức giận, ngược lại lại nở ra nụ cười thản nhiên, xem ra rốt cuộc nàng cũng đã lĩnh ngộ được tinh túy "phá rồi lại lập" trong võ học.

- Haiz . . .
Trần Mặc không biết nói gì, ngẩng đầu nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm thấy được bão táp sắp tiến đến, nghĩ nghĩ có lẽ mình nên tính trước bước chuyển đi?

https://thuviensach.vn

- Được rồi, nói đùa thôi mà!
Nhưng mà vài giây sau, Gia Địch đột nhiên nở ra nụ cười:
- Lại nói, vừa rồi tôi có nghe một cuộc điện thoại… Xuất hiện đi, lén lút làm cái gì?

Đột nhiên nàng quay đầu lại rồi khẽ quát, đồng thời đưa tay lên nhẹ nhàng bắn ra, Diệp Dung chỉ kêu lên một tiếng đau đớn rồi té xuống.

Cùng lúc đó, mấy luồng sáng lóe lên, mấy đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện.

Trần Mặc ngẩn ra, theo bản năng chắn trước người Gia Địch, hắn thấy rõ kia là vài người đàn ông mặc cổ trang, hơi thở tràn ngập uy áp thâm hậu dâng lên, nhất thời giống như là tường sắt vây cả gian phòng này lại.

- Tu chân?
Chưa thấy qua heo chạy cũng nếm qua thịt heo, Trần Mặc xoa cằm, đột nhiên có cảm giác bản thân cần bước lên xin chữ ký.

Có điều hắn không làm như vậy bởi vì vẻ mặt của những người này rất nghiêm túc, nhất là người đàn ông trung niên như vác cái quan tài trên mặt kia, cũng chỉ thiếu có việc khắc trên trán mấy chữ “Xê ra chớ gần”.

- Bản nhân là Lý Trì, từ trước đến nay vẫn ở Nam thành.
Người đàn ông trung niên kia khẽ vung tay lên, một pho tượng Linh Lung Tháp bảy tầng xuất hiện trên tay hắn:
- Đêm qua hai vị đã gây náo động, không biết là con ngưu yêu kia như thế nào rồi?

- Cái này… Nó bị ăn hết rồi!
Trần Mặc ngẩn ra, lựa chọn thành thật trả lời, sau đó hắn liền thấy bộ dạng lảo đảo của Lý Trì như đối phương có chút không chấp nhận nổi sự thực.

- Ăn rồi?

https://thuviensach.vn

Run sợ gần chục giây, Lý Trì mới miễn cưỡng khôi phục lại tinh thần, bất quá ánh mắt hắn nhìn vào Trần Mặc giống như là đang nhìn vào một tên mọi rợ ăn thịt người.

- Nhưng không phải là tôi ăn!
Ủy khuất nheo nheo mắt, Trần Mặc quay đầu lại nhìn Diệp Dung đang hôn mê, thầm nghĩ ngay cả canh ca còn chưa được một ngụm nữa, làm sao lại trở thành mọi rợ rồi.

Nhưng mà Lý Trì đã cảm thấy không thể nói chuyện cùng mọi rợ ăn thịt người nữa rồi, cho nên hắn trực tiếp quay đầu nhìn Gia Địch.

Thoáng trầm mặc một lát, vị tu chân giả này chợt nâng Linh Lung Tháp lên, trầm giọng nói:
- Tôn giá từ Hy Lạp xa xôi mà đến, cũng đã ở Trung thổ hồi lâu, chẳng lẽ không định trở về nước sao?

Chỉ đơn giản một câu mà đột nhiên làm cho không khí trong phòng lạnh xuống, nhưng Gia Địch vẫn chỉ thanh nhã khẽ nhấp một ngụm trà, giống như cái gì cũng không nghe thấy.

Mãi lâu sau đó, khi Lý Trì tỏ vẻ hơi tức giận thì nàng mới nở ra nụ cười thản nhiên:
- Thì ra Lý tiên sinh còn phụ trách việc quản lý vi-sa nữa, thất kính rồi!

Chương 25: Tinh thần Olympic

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 25: Tinh thần Olympic

https://thuviensach.vn

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
"Ác khẩu" trong định nghĩa có thể chia làm hai loại: loại đầu tiên giống như Nặc Nặc, tức là dùng một loạt lời lảm nhảm chọc tức điên đối thủ. Còn loại thứ hai như Gia Địch, thoạt nhìn chỉ là mấy câu nói đơn giản, nhưng lại có thể làm người nghe kích động đến bệnh tim phát tác!

Mà không thể nghi ngờ, giờ phút này Lý Trì đã sắp muốn bạo phát. Tuy rằng vẫn còn miễn cưỡng duy trì bình tĩnh, nhưng Linh Lung Tháp trong tay hắn đã tỏa ra hào quang như thực thể tràn ra ngoài.

- Tôi chỉ đến đây du lịch!
Không để ý đến thanh thế áp bách này, Gia Địch bình thản nói :
- Chẳng lẽ một người bình thường đến du lịch cũng bị giới tu chân giả của quý quốc cấm sao?

- Du lịch? Cách mỗi mấy chục năm lại cố định đến đây du lịch sao?
Lý Trì mỉm cười, rồi đột nhiên nghiêm mặt:
- Nói thẳng ra là bởi vì hành động tối qua của tôn giá, tôi đã không chào đón ngài ở lại Nam thành cho nên…

- Cho nên tôi phải xin thêm vi-sa đúng không?
Gia Địch nhún vai, chặn luôn họng Lý Trì.

- Tốt! Tốt! Tốt! Một khi đã như vậy ...
Nhưng mà chỉ sau vài giây, hắn không giận mà cười, tay phải từ từ đưa Linh Lung Tháp tới, quang mang màu vàng chợt mạnh lên vài phần, sóng gợn không ngừng chớp lên:
- Nếu vậy thì tôi sẽ đích thân đưa cô rời khỏi đây!

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, Linh Lung Tháp đã đột nhiên thoát khỏi tay phải của hắn mà bay lên không rồi bắt đầu xoay tròn.

Khi quay, nó dung hợp làn sóng khí mãnh liệt màu vàng, giống như là biển động sóng thần đánh về phía đối phương.

Gia Địch hơi đổi sắc lui về phía sau, như muốn khẩn cầu lực lượng của chư thần buông xuống. Nhưng lúc này vài tên tu Chân giả lại đồng thanh xướng lên một tiếng làm cho nàng không thể thúc dục được lực lượng.

- Vô Lượng Thiên Tôn, Lý mỗ đắc tội rồi!
Lý Trì phất tay, Linh Lung tháp liền hạ xuống.

Ánh sáng màu vàng tràn ngập thân tháp, tuy rằng thể tích của nó hơi nhỏ nhưng lại giống như mang theo lực ngàn cân, áp bách làm cho Gia Địch hơi khom người xuống, ngay cả sàn nhà cũng phải rung động.

Chẳng qua trong chớp mắt này Trần Mặc chợt ho nhẹ một tiếng, mười ngón tay đan lại với nhau, chỉ nghe một tiếng nổ vang lên rồi một luồng điện quang xanh đen không biết từ đâu bổ xuống, đánh thẳng vào Linh Lung Tháp kia.

Quang mang màu vàng đột nhiên ảm đạm đi, Linh Lung Tháp tựa hồ trúng đòn không nhẹ, loạng choạng bay về sau mấy mét.

Lý Trì hơi biến sắc, tay phải không ngừng vung lên để triệu hồi Linh Lung Tháp trở lại bên người.

Không đợi ánh sáng vàng tán đi, sắc mặt hắn đã trầm như nước nhìn về phía Trần Mặc, tức giận quát:
- Các hạ quả là thâm tàng bất lộ! Cũng không luận ngươi là yêu hay là tiên, nhưng đều là người ở Trung thổ vì sao lại giúp yêu thần từ ngoài tới?

https://thuviensach.vn

- Lý đạo trưởng hiểu lầm, tôi có gì là giúp người bên ngoài đâu?
Không để ý đến lời trách mắng, Trần Mặc vẫn cười cười rồi mở hai tay ra.

- Giờ là thời đại hội nhập, thế kỷ 21 chú ý đến vấn đề toàn cầu hóa, ngài xem thế vận hội Olympic được tổ chức ở Bắc Kinh đó, bài ca về thế vận hội còn có câu: Khách quý, dù đến từ đâu rồi cũng cảm thấy nơi đây như ở nhà…

Nghe hắn liến thoắng một hồi như thế thì Lý Trì cùng vài vị đạo hữu không khỏi đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ người này chẳng lẽ là đại sứ tuyên truyền Olympic?

Nhưng mà chỉ sau một lát ngạc nhiên, mắt thấy Trần Mặc muốn hót tiếp thì rốt cuộc Lý Trì cũng nhịn không được mà quát một tiếng, Linh Lung Tháp lần thứ hai gào thét đánh ra:
- Nói bậy, sao có thể gộp những thứ này thành một chuyện được!

- Ơ, tại sao không thể coi là một chuyện?
Trần Mặc hỏi lại nhưng song chưởng đã phóng ra điện quang đánh lại, trên mặt dần dần thu liễm lại nụ cười.

Hắn biết đối phương sẽ không thua ngưu yêu cho nên một kích này hắn liền dùng toàn bộ thanh mang, chỉ thấy điện quang xanh đen phóng cao lên vài mét, ngưng kết thành một cái thuẫn ánh sáng như thật, cùng Linh Lung Tháp không khoan nhượng đụng một chỗ.

Kình khí mạnh mẽ gào thét mà ra, dường như là cùng một lúc hai người cùng kêu lên một tiếng đau đớn, hai chân nhất tề chìm vào sàn nhà.

Mắt thấy cảnh này, mấy vị tu chân giả còn lại ngẩn ra, chợt quay đầu nhìn về phía Gia Địch.

Nhưng mà không đợi bọn hắn ra tay, chợt nghe bên ngoài có tiếng động cơ vang lên, trong bụi mù gỗ vụn tám loạn, một chiếc xe điện hung mãnh dị

https://thuviensach.vn

thường phá cửa mà vào.

Mà trên đầu xe, di động, nồi điện cùng laptop đang đón gió mà đứng, vô cùng chỉnh tề quát:
- Người ở bên trong nghe đây, lập tức bỏ vũ khí xuống đầu hàng, các ngươi đã bị bao vây!

- Sặc ...
Cho dù là gặp qua đủ loại chuyện kỳ quái nhưng mà nhìn thấy mấy tên đồ điện kiêu ngạo rắm thúi như vậy thì đám tu chân giả cũng thiếu chút nữa mà ngả ngửa ra.

Sau đó vài giây, một người đàn ông mặc áo xanh cũng phục hồi tinh thần, vung tay áo lên, xuất kiếm ra.

Nhưng không đợi hắn ra tay thì Nặc Nặc đã nhảy lên, thuận thế bật max volume:
- Lão đại, giúp em!

- Tao giúp mày, ai giúp tao ?
Cảm nhận được uy áp mãnh liệt của Lý Trì ập đến, Trần Mặc chỉ cảm thấy xương cốt trong người kêu răng rắc nhưng mà hắn vẫn cắn răng bắn ra một đạo thanh mang.

Bị thanh mang này bắn trúng vào người, Nặc Nặc chợt cấp tốc xoay tròn, phần thân máy vốn cũ nát dần dần được bao trùm bởi trong sắc bạc, trong phút chốc như trở nên mới tinh.

Vài giây sau, nó rất là thoả mãn thở một hơi dài nhẹ nhõm, chợt biến hóa ra giọng nữ câu hồn nhiếp phách, vô cùng kiều mỵ:
- Tiên sinh, ngài muốn thuê phòng sao?

Cho dù biết đối phương là di động, cho dù biết những câu hỏi này chẳng phải tử tế gì nhưng mấy vị tu chân giả đều ngẩn ra, khuôn mặt tỏ ra mê

https://thuviensach.vn

mang.

Sau một lát yên tĩnh, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, kiếm trên tay người đàn ông áo xanh đã rớt xuống, mà bản thân hắn thì run rẩy, mặt đỏ tai hồng, dường như lúc nào cũng có thể bật ra một câu:
- Bao nhiêu…
(Chỗ này tức là một bên chào hàng một bên hỏi giá

- Tập trung vào, đây là ma âm nhiếp hồn !
Thấy được tình thế không ổn, Lý Trì chợt quát lớn một tiếng, nhất thời làm cho mấy vị tu chân giả thanh tỉnh trở lại.

Sợ mấy tên yêu quái này chơi trò khác, chợt một chưởng của hắn vỗ lên Linh Lung Tháp làm cho hoàng quang trên tháp càng trở nên chói lọi như mặt trời:
- Đạo hữu, đắc tội!

Biết đối phương không có ý tứ đuổi tận giết tuyệt thì Trần Mặc không khỏi sinh lòng hảo cảm, nhưng hắn làm sao còn có thể bớt thì giờ mà đáp lời?

Chỉ nghe một tiếng như sét đánh, thuẫn ánh sáng của hắn chợt vỡ tung, dư lực tràn ra khiến cho thân thể hắn bay ngược ra sau năm sáu mét, thẳng cho đến khi đập vào màn chắn vô hình quanh căn phòng thì hắn mới ngã rầm xuống đất.
(Lúc đám tu chân giả đến đã bày màn chắn che trong ngoài)

Gia Địch hô nhỏ một tiếng, hai tay giơ lên cao mạnh mẽ mượn dùng lực lượng của nữ thần, quyền trượng hoàng kim rốt cục xuất hiện, kim quang nhất thời như thủy triều phóng về Linh Lung Tháp!

- Vô Lượng Thiên Tôn, hà cớ gì lại phải đến mức này?
Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, trong nháy mắt Lý trì muốn đánh lên Linh Lung Tháp.

https://thuviensach.vn

- Người xấu!
Nhưng mà lực còn chưa kịp phát thì đột nhiên hắn nghe được một giọng nói thanh thúy từ cửa sổ truyền đến:
- Khi dễ ba ba là người xấu! Huân Nhi không tha các ngươi!

Lời còn chưa dứt, hơn mười đạo phù chú liền bắn tới, hào quang chói lòa che kín cả gian phòng.

- Đệch!
Trần Mặc sớm thấy qua sự khủng bố của Huân Nhi, thấy thế thì lập tức ôm lấy Gia Địch, bốn tên đồ điện cũng chạy tán loạn lên.

Xui xẻo chính là Lý Trì, hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ cùng mấy tên tu chân giả đưa mắt nhìn nhau, nhưng mà đợi cho bọn hắn làm ra động tác phòng ngự một hồi lâu thì cũng không thấy công kích gì cả.

Ngạc nhiên sợ run hồi lâu, Lý Trì rốt cục nhịn không được vươn tay, chần chờ suy nghĩ muốn cầm lấy một đạo phù chú:
- Kỳ quái, phù chú thoạt nhìn…

- Nằm xuống!
Nhưng mà hắn chưa nói hết câu thì Trần Mặc liền kinh hô lên một tiếng rồi nhào qua không nói hai lời ôm Lý Trì lăn nhào xuống đất.

Tiếng nổ còn chưa vang lên, những phù chú kia đột nhiên bạo phát cường quang, vô số hỏa cầu, thủy tiễn, thổ thạch, lôi điện liền oanh tạc, giống như là vũ bão gào thét mà đến.

- Mau dừng! Mau dừng!
Trong tiếng thét chói tai của Huân Nhi, cả căn phòng như trải qua một lần đại lễ rửa tội, nhìn qua đủ biết quá khổ cho người phải dọn dẹp nơi này.

https://thuviensach.vn

Đợi cho đến khi toàn bộ tiếng ồn biến mất, sắc mặt mọi người tái nhợt bò dậy thì chỉ thấy đồ đạc trong phòng đã nổ tung, thứ còn nguyên vẹn duy nhất chỉ là một cái bàn tròn ba chân.

- Cái…Cái này…
Lý Trì trên đầu còn dính vài mảnh vụn, tả tơi không còn chút phong độ run lên.

Nhưng mà vài giây sau, thấy được khuôn mặt của Huân Nhi thì hắn lại ngẩn ra, không khỏi ngạc nhiên bật thốt lên nói:
- Huân Nhi, sao cháu lại ở chỗ này?

- Hả?
Huân Nhi vừa mới chạy tới ôm chặt Trần Mặc nghe vậy thì không khỏi ngẩn ra, mở to mắt, mê hoặc quay đầu lại nhìn.

- Thế nào, cháu quên Lý thúc thúc rồi sao?
Dường như Lý Trì rất yêu thích nàng, ngay lập tức ngồi xổm xuống, nở ra nụ cười ôn nhu:
- Thanh kiếm gỗ đào này là quà sinh nhật mà thúc thúc đã tặng cho cháu năm cháu lên ba tuổi!
(Đám này mặc cổ trang, lại là tu chân nên giữ cách xưng hô cổ)

- A, ngươi là Lý thúc thúc !
Sau khi nhìn vào thanh kiếm gỗ đào, Huân Nhi cắn ngón cái nghĩ nửa ngày, rốt cục tỉnh ngộ.

Nhưng không đợi Lý Trì mỉm cười gật đầu, câu nói tiếp theo của nàng đã giống như một đạo lôi điện oanh xuống:
- Hóa ra ngươi chính là người mà ông nội nói, thường xuyên lén đi đến hộp đêm, nhưng mà hộp đêm là cái gì?

- Ách...

https://thuviensach.vn

Toàn trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, hình như nơi đó đang có Thiên Lôi đánh xuống từng trận.

- Phốc!
Trần Mặc trực tiếp phun ra một búng máu, cũng không phải bởi vì nội thương — hộp đêm à? Tu chân giả đi hộp đêm, cái gã mặt xị như bị này cũng đến chỗ phong nguyệt như thế?

Chợt hắn và đám tu chân giả tới cùng Lý Trì không hẹn mà nhìn nhau, rồi chuyển hướng dán mắt lên người Lý Trì.

Tin tức này quả là gây rung động quá mạnh, mạnh đến nổi làm cho khuôn mặt của Lý Trì đỏ bừng, hận không thể tìm một cái lỗ nào để chui vào.

- Ta chỉ là thể nghiệm cuộc sống mà thôi, không có gì đâu!
Lý Trì lẩm bẩm, cũng không biết là đang giải thích hay là tự an ủi bản thân nữa.

Nhưng mà tiểu Huân Nhi lại không hiểu, vì thế tiếp tục truy hỏi:
- Lý thúc thúc, hộp đêm là gì?

- Ách...
Lý Trì cứng họng không biết nói gì, hận không thể đập đầu vào tường chết ngay.

Trần Mặc ho nhẹ một tiếng, ôm lấy Huân Nhi rồi thuận miệng nói:
- Hộp đêm là một tiệm kem rất nổi tiếng, mọi người có thể đi vào ăn kem, nhưng mà chỉ có thể dùng con mắt để ăn!

Chương 26: Thần tiên cũng không được lộn xộn

https://thuviensach.vn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 26: Thần tiên cũng không được lộn xộn

Dịch giả: Cậu Út
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
Bởi vì Huân Nhi đột nhiên xuất hiện, cộng thêm hồn nhiên báo ra "tin hot", trận chiến loạn xà ngầu này đành phải dừng lại.

Gia Địch phân phó Tang Á thu dọn chiến trường, còn chính mình thì mang theo mọi người chuyển sang gian phòng khác uống trà.

Lý Trì lúc này cũng không thể nổi giận được, chỉ phát ra một vào làn khói nhẹ quấn quanh che khuất bộ mặt, cũng không biết là muốn ra vẻ cao nhân hay là vì xấu hổ.

Thực tế chuyện này cũng không có gì nghiêm trọng, nhưng tu chân giả Trung thổ có tâm lý bài xích đối với ngoại quốc, hơn nữa Gia Địch lại có kiểu thái độ tiểu thư cho nên mới kích thích bọn hắn tới điều tra.

Mà lúc này, nghe Trần Mặc giải thích một lúc, Lý Trì cuối cùng cũng hòa hoãn lại, quan sát Huân Nhi đang đùa giỡn với đám Oa Oa.

- Được rồi! Nếu là Huân Nhi truy đuổi ngưu yêu vậy việc này xem như bỏ qua!
Không phát hiện Trần Mặc giấu diếm sự thật về những mảnh ngọc vỡ, Lý Trì do dự gật gật đầu, rồi đột nhiên nhìn Gia Địch.

https://thuviensach.vn

- Nhưng Gia Địch tiểu thư phải cùng tôi ký ba điều quy ước, thứ nhất là không được dùng thần lực truyền đạo tuyên giáo, thứ hai không được dùng thần lực can thiệp vào chuyện nhân gian, cuối cùng các người tìm kiếm chiếc hộp Pandora (1) thì không được phá hoại yên bình của Trung thổ!

- Phụt!
Trần Mặc đang uống nước xém nữa phun hết ra ngoài, lúc này hắn đột nhiên hoài nghi thính lực bản thân. Chiếc hộp Pandora? Nó thật sự tồn tại sao?

Đột nhiên bị người xé toạc bí mật, sắc mặt Gia Địch khẽ biến đứng dậy, nhưng cuối cùng nàng im lặng, hơi suy nghĩ rồi gật gật đầu, xem như đáp ứng điều kiện này.

- Rất tốt! Mong rằng tiểu thư giữ đúng hứa hẹn!
Lý Trì khẽ gật đầu, quay sang nhìn Trần Mặc:
- Còn về phần Trần đạo hữu thì… Nói thật tôi nghĩ cậu coi như là dị năng giả, cho nên sẽ không ở trong phạm vi quản lý của chúng tôi!

Nghe kết luận này, Trần Mặc thở một hơi dài nhẹ nhõm. Có điều không đợi hắn cảm thấy may mắn, Lý Trì đột nhiên nói:
- Chẳng qua bốn đồ điện kia lại được tính là yêu quái, nếu chúng nó gây ra phiền toái gì thì chúng tôi sẽ không để yên đâu!

- Ặc… Chúng nó tính là yêu quái sao?
Trần Mặc ngạc nhiên, quay đầu nhìn đám Oa Oa.

- Mặc dù chưa từng thấy nhưng miễn cưỡng tính đi!
Thực tế thì Lý Trì cũng không xác định được, vỗ vỗ vai Trần Mặc nói tiếp:
- Trần đạo hữu, thật ra thì bản thân cậu cũng phải biết tự kiềm chế... Nói thật, thế giới này cũng không phải như hai ngàn năm trước, ai dám khoe khoang mình sẽ bình yên vô sự trước đầu đạn hạt nhân cơ chứ?

- Cũng đúng!

https://thuviensach.vn

Trần Mặc ngẩn ngươi nhưng cũng đồng ý sự thật này. Lấy Oa Oa ra để nói thì bình thường nó có thể nhai viên đạn thoải mái, nhưng nếu hơn hai trăm cái súng máy xếp hàng cùng bắn thì sao? Không ngỏm mới là lạ!

Nghĩ đến đây bất giác hắn gật gật đầu, mà thấy hắn như thế Lý Trì cũng nhẹ nhàng thở phào một cái, rồi bất ngờ thấp giọng nói:
- À còn một việc nữa!

- Vâng?
Trần Mặc ngẩng đầu lên, như có dự cảm nhìn Huân Nhi.

Vài giây sau, Lý Trí khẽ nhếch môi, lộ ra nụ cười quỷ dị nói:
- Huân Nhi hình như không muốn rời xa cậu vậy cho nên khoảng thời gian tới xin nhờ Trần đạo hữu chăm sóc nó giùm!

- Ca xxx, ông cho tôi là bảo mẫu sao?
Nhìn nụ cười quỷ dị của Lý Trì, Trần Mặc đột nhiên nghi ngờ, người này không phải là trốn tránh trách nhiệm đó chứ?

Nhưng sau đó, nhớ đến một vấn đề trọng yếu, vì sao Huân Nhi lại gọi mình là ba ba? Sau đó, tấm hình kia là chuyện gì?

- Cái này tôi cũng không rõ lắm!
Nghe hắn hỏi, Lý Trì cũng khó hiểu, lắc lắc đầu:
- Lão đầu tử cũng chưa từng nói chuyện này, tôi cũng chưa từng nhìn thấy cha của Huân Nhi, còn mẹ của nó thì…
(Lão đầu tử: ông già, nhưng với nghĩa Việt thì lại hơi mất ý tôn trọng cho nên giữ nguyên)

Có lẽ nghĩ đến điều gì đó nên Lý Trì lập tức dừng lại, khuôn mặt quái dị.

- Như thế nhé, tôi đi trước đây!
Tạm dừng vài giây , bất ngờ hắn đứng dậy, lấy từ trong ngực ra một cái danh thiếp:

https://thuviensach.vn

- Đây là danh thiếp của tôi, có việc cần thì cứ đến!

- Hơ, tu chân cũng dùng danh thiếp sao?
Trần Mặc ngạc nhiên không biết nói gì, đợi đến khi nhìn tin tức trên danh thiếp thì cả người như hóa đá.

- Chưởng môn nhân đời thứ mười hai của Huyền Đạo Tông, giám đốc công ty buôn bán đồ mỹ nghệ… Chuyên phụ trách xem phong thủy, tướng số, tìm mộ, vệ sĩ, bán các tác phẩm điêu khắc nghệ thuật, giá cả ưu đãi!

- Ngất mất, thể loại gì đây?
Trần Mặc thấy choáng váng, nghĩ thầm lão già này đang làm gì chứ, sao lại nhìn giống như người phát tờ rơi ở ven đường vậy?

- Cái này…
Lý Trí cũng hơi xấu hổ, khuôn mặt "cũ nhàu" đỏ lên:
- Bây giờ tu chân cũng không như trước, mọi người đều phải tự nghĩ cách kiếm kế sinh nhai!

Sợ Trần Mặc không tin, Lý Trì cũng không e ngại mặt mũi, tranh thủ kể hết cho hắn. Theo lời Lý Trì thì lúc này linh khí quá ít ỏi, mấy trăm năm qua cũng chưa có ai có thể đắc đạo thành tiên.

Chính vì thế mà hy vọng thành thần tiên càng khó khăn, thêm linh khí ngày càng ít ỏi cho nên đa số người tu chân đều nản lòng, lại còn phải nghĩ cách sinh sống, trong đó không ít người còn phải gánh vác chi tiêu cho cả một tông phái!

Như Lý Trì hắn mặc dù đã từ chức trưởng môn hơn ba mươi năm rồi nhưng tốt xấu gì cũng được tính là trưởng môn tiền nhiệm, cũng không thể nào bỏ mặc sinh sống của mấy trăm đệ tử, cho nên mới phải đi làm thêm như thế này.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, vì linh khí bây giờ rất yếu, tu chân hay yêu quái sau khi sử dụng linh lực - yêu lực đều cần phải mất một thời gian ngắn mới hồi phục được như cũ. Dần dần, mọi người đều lo sợ không hấp thu đủ linh khí cho nên chỉ khi thật sự cần mới sử dụng pháp lực còn bình thường không ai chịu sử dụng cả.

Cho nên khi nhìn thấy Lý Trì thà sử dụng điện thoại chứ không muốn dùng phi kiếm truyền thư gì gì đó thì cũng đừng ngạc nhiên…

Thực tế có rất nhiều thu chân cùng yêu quái hoàn toàn từ bỏ hy vọng thành tiên mà dứt khoát nhập thế, trải nghiệm cuộc sống của phàm nhân.

Tất nhiên, bọn họ sống cũng khá tốt không đến mức thê thảm. Nhưng có một quy định tất cả đều phải tuân theo, đó là khi gia nhập cuộc sống ở trần thế thì cấm sử dụng pháp thuật, nếu không sẽ chịu trừng phạt của người giám sát.

- Cho nên nói, mấy năm nay ra đường thần tiên cũng không được lôn xộn! Nói đến chuyện cũ thương tâm, Lý Trì không nhịn được lắc lắc đầu, đau khổ thở dài:
- Ăn cơm cần tiền! Mua linh thạch cần tiền! Kiếm dược liệu cần tiền! Thuê đạo tràng cũng cần tiền... Vô tình đấm đá phá hủy kiến trúc cũng phải bỏ tiền túi ra đền!
(Thuê đạo tràng: ở đây tức là trả thuế đất cho khu vực của tông phái)

Sợ Trần Mặc không tin, hắn liền bấm bấm đốt ngón tay kể lể, đâu còn chút bộ dáng bảo thủ vừa nãy:
- Luyện kim ? Đó đều là lừa gạt cả… Phi thăng? Bây giờ có ai có thể phi thăng chứ … Pháp thuật? Đừng có đùa, chỉ mỗi ngồi nén đất thôi cũng phải mất ba giờ mới bổ sung được linh lực!

- Oạch! Cái này sao nghe còn thảm hơn cả cửu vạn vậy?

https://thuviensach.vn

Trần Mặc cũng chẳng biết nói gì chỉ lắc lắc đầu, thầm nghĩ chuyện này đã có thể viết thành sách rồi đó, nhan đề sẽ là: 《Thế giới bi thảm – Huyết lệ sử tu chân giới》.

Chẳng qua thương cảm xong, điều Lý Trì vừa nói cũng nhắc nhở hắn một điều:
- Đám Oa Oa hoàn toàn khác biệt với đám yêu quái tu chân đáng thương, chúng không hề bị ảnh hưởng vì linh khí thưa thớt, chỉ cần liên tục hấp thụ năng lượng trong ngọc vỡ là có thể dễ dàng tiến hóa!

Nói cách khác, nếu đám Oa Oa thật sự là yêu quái vậy thì vào tương lai chẳng phải chúng nó có cơ hội phi thăng thành tiên sao!

Kết quả là, trong cung Lăng Tiêu sẽ bất ngờ xuất hiện mấy cái đồ điện, hơn nữa còn nghênh ngang bàn tính việc cướp bóc… Nghĩ đến cảnh này, khóe miệng Trần Mặc khẽ nhếch lên, đột nhiên có cảm giác không nhịn được mà ôm bụng cười to!

- Trần đạo hữu?
Chợt tiếng của Lý Trì bất ngờ vang lên bên tai hắn, vẻ mặt có chút nghi ngờ.

- Không có việc gì, tôi đang nghĩ đến việc chăm sóc cho Huân Nhi!
Trần Mặc vội lắc lắc đầu, tiện thể quay đầu nhìn về phía Huân Nhi. Lúc này tiểu loli đang ôm Bản Bản, vểnh tai chăm chú nghe Nặc Nặc kể chuyện xưa.

Đại khái là ít có người nào chịu nghe nó lảm nhảm cho nên Nặc Nặc rất hưng phấn, thanh âm cao cũng lớn hơn bình thường:
- Được rồi! Chúng ta vừa rồi đã nói qua chuyện về Ngưu Lang Chức Nữ… Huân Nhi, có cảm giác gì không?

- Có!
Cắn cắn ngón cái ngẫm nghĩ một lát, Huân Nhi vui vẻ giơ tay phát biểu:

https://thuviensach.vn

- Ba ba và mẹ phải ở chung, giống như chú Ngưu Lang và cô Chức Nữ!

- Chỉ vậy thôi sao?
Nhưng ngoài dự đoán của Trần Mặc cùng Lý Trì, Nặc Nặc lại không khen ngợi Huân Nhi:
- Oa Oa, tới chú, chuyện vừa rồi nói cho chúng ta biết cái gì nhỉ?

- Tại sao lại là ca?
Oa Oa đỉnh đạc nhảy ra, buồn bực loạng choạng:
- Được rồi! Huân Nhi nghe này, chuyện vừa rồi nói cho chúng ta biết… Nếu như chúng ta muốn kết hôn với một cô vợ tuyệt vời vậy thì trước hết phải lấy được đồ đạc của cô ta trước!

- Quá chuẩn!
Mọi người gần như hóa đá, Nặc Nặc lại gật đầu liên tục:
- Ví dụ như khi mỹ nữ đang tắm rửa vậy thì phải đem áo quần của nàng giấu đi.

- Vẫn còn thiếu nha!
Nhìn thấy đồng bọn chém gió thực vui vẻ, Xa Xa cũng nhào đến góp vui:
- Còn nữa nè, trước tiên phải "đánh" cho bụng của nàng lớn lên, chỉ cần gạo đã nấu thành cơm thì ba mẹ nàng có tức giận cũng phải đồng ý thôi!

Chỉ một lát, từ một truyền thuyết đẹp đẽ của dân gian đã bị đám đồ điện phá hủy sạch sẽ, hoàn toàn biến đổi thành: Cách thức dụ dỗ được lão bà xinh đẹp.

Nếu như Ngưu Lang Chức Nữ thật sự tồn tại, đoán chừng lúc này hai người cũng phải vung hai con dao chọc tiết lợn lên liều mạng với chúng!

- Cái này…
Sau khi yên lặng một lát, Trần Mặc không nhịn được nhìn Lý Trì nhẹ giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Lý đạo trưởng, ông thực sự cảm thấy để Huân Nhi ở lại đây là lựa chọn tốt chứ?

Lý Trì hiển nhiên cũng muốn hóa đá rồi, im lặng một lát, rồi bất ngờ bỏ chạy thục mạng giống như sợ chậm một chút sẽ phải tiếp tục nghe phiên bản mới của Thất Tiên Nữ (2) vậy.

Nhìn thân ảnh hắn dần dần xa khuất, Huân Nhi bất ngờ cười lớn phất phất tay, giọng trong trẻo nói:
- Lý thúc thúc, nhớ mang Huân Nhi ra ngoài chơi, Huân Nhi cũng muốn đến hộp đêm ăn kem nhaaaa!

- Bịch!
Thanh âm nặng nề từ ngoài cửa vang lên, sau đó là một loạt tiếng loảng xoảng.

Trong lúc Trần Mặc và Gia Địch nhìn nhau, thanh âm nghiêm khắc của Tang Á vang lên:
- Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi! Trên bậc thang không được lau ướt… Các cô nhìn đi, lần này thật sự có khách bị té lăn kìa!

---
(1) Hộp Pandora: Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kì bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng cho nàng Pandora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò cua mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh… và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút "hy vọng" mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống.)

https://thuviensach.vn

(2) Thất tiên nữ: một bộ phim làm dựa theo truyền thuyết dân gian Trung Quốc Thiên tiên phối (hay "Đổng Vĩnh và bảy tiên nữ"), trong đó nhân vật người trần là Đổng Vĩnh, người Hiếu Cảm, Hồ Bắc (có thuyết nói là người huyện Bác Hưng, Tân Châu, Sơn Đông) do phải bán mình lấy tiền làm ma cho cha nên đã làm cho bảy tiên nữ trên thiên đình cảm động và bảy tiên nữ này đã lén trốn xuống trần để kết duyên vợ chồng. Bộ phim kể về bảy tiên nữ con của Vương Mẫu nương nương. Nàng tiên út trong một lần dạo chơi dưới trần đã gặp và yêu một người phàm trần là Đổng Vĩnh. Sau khi về trời, vì quá nhớ thương Đổng Vĩnh, nàng lại một lần nữa hạ phàm. Các nàng tiên còn lại thương em, đã bao che cho em. Không ngờ, hội bàn đào ba năm mới tổ chức một lần lại đúng vào ngày nàng tiên út đi chưa được bao lâu. Vũ khúc Cát Tường của bảy vị công chúa lại thiếu mất một nhân vật quan trong: Thất công chúa Tử Nhi. Cũng may, chỗ trống đó đã được che lấp bởi ân nhân Sao Chổi. Sao Chổi, "cứu tinh" cũng là "khắc tinh" của Thất Tiên Nữ. Tuy nhiên Sao Chổi đã mách với Xích Cước Đại Tiên, vị tiên mà người ta thường nói: "Cha ông có phạm luật trời, ông ta cũng không nương tay". Thất công chúa vì tình yêu mà đã chịu tước bỏ cốt tiên, mặc dù nếu thế thì nàng chỉ sống được khoảng ba năm. Số phận hẩm hiu của Sao Chổi một tiểu tiên suốt ngày chỉ cắm mặt vào dọn dẹp rác rưởi, đi đến đâu cũng bị xua đuổi, đi đến đâu cũng bị khinh miệt Sao Chổi cũng có lòng tự trọng của mình “Nếu không muốn bị người ta chà đạp, chỉ còn cách đứng lên. Phải làm Thượng Tiên”. Ý chí làm Thượng Tiên của Sao Chổi phát sinh từ nỗi uất ức và nhục nhã. Ý chí làm Thượng Tiên, không phải là xấu xa. Sao Chổi không xấu xa, mà do y đã đi nhầm bước. Vì muốn lập đại công, Sao Chổi đã làm hại Thất tiên nữ. Làm như vô tình, Sao Chổi chạy đến trước gương chiếu yêu của Xích Cước Đại Tiên. “Vô tình” mà “hữu ý”. Các nàng tiên còn lại vì thương em nên đã lần lượt hạ phàm, đồng thời bị vướng vào âm mưu độc ác của Âm Thực vương và Sao Chổi. Về sau, Sao Chổi hiểu ra và nói cho mọi người biết điểm yếu của Âm Thực vương. Các nàng tiên chiến thắng Âm Thực vương, đồng thời tìm cho mình ý trung nhân xứng đáng. Vương mẫu Nương Nương cuối cùng cũng hiểu ra, sửa đổi luật trời.

https://thuviensach.vn

Chương 27: Đồ điện hành động

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 27: Đồ điện hành động

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
Bỏ qua chuyện của đám Lý Trì đã rời đi, giờ này Diệp Dung cũng đã từ từ tỉnh lại.

Sau khi tỉnh dậy, Diệp Dung mê mang một hồi lâu rồi vỗ trán "A" một tiếng, sau đó vội vàng chạy ra ngoài.

Nhưng mà vài giây sau, đột nhiên nàng dừng lại rồi như có suy nghĩ gì nhìn Gia Địch.

Do dự một chút, nàng đột nhiên thấp giọng nói:
- Bất kể thế nào thì tôi phải nói lời xin lỗi, lúc nãy đã hiểu lầm cô rồi.

Nói xong một câu đơn giản, Diệp Dung không đợi Gia Địch mở miệng thì liền biến mất.

Trần Mặc không nói gì, chỉ có đi theo, nhưng hắn chưa kịp đi ra thì giọng nói của Gia Địch đã vang lên:

https://thuviensach.vn

- Mặc, kỳ thật em có thể mua lại mảnh đất đó, sau đó lại cho cô ấy thuê…

- Không cần đâu, tôi nghĩ nên để Dung tỷ tự lo thì hay hơn.
Trần Mặc cười cười, nhẹ nhàng lắc đầu:
- Nhưng cũng lạ, tại sao đột nhiên cô lại muốn giúp cô ấy?

- Uhm, cứ coi như là lương tâm thức giấc đi!
Gia Địch dường như không có việc gì nhấp một ngụm trà, đột nhiên nở ra một nụ cười ranh mãnh:
- Hơn nữa em vừa mới nghiên cứu pháp luật Trung Quốc, xem qua thì cái loại hợp đồng lao động như của anh, hình như không tồn tại…

- Khụ khụ! Trời hôm nay đẹp nhỉ…
Nghe thế, Trần Mặc xấu hổ ho nhẹ vài tiếng, chạy trốn trong tiếng cười của Gia Địch.

Mà khi hắn ôm Huân Nhi trở lại tiệm cơm thì Diệp Dung cũng vừa đặt điện thoại xuống, từ vẻ mặt thất vọng của nàng mà thấy thì dĩ nhiên là vị Lôi Chấn tiên sinh kia cũng không có câu trả lời tốt lành gì rồi.

Thấy vậy mấy người Lâm Lâm càng thêm bất an, ai cũng không muốn thất nghiệp, huống chi hiện giờ khủng hoảng kinh tế, muốn đi tìm một công việc mới không hề dễ.

- Đừng quá lo lắng, sẽ có biện pháp thôi!
Miễn cưỡng nở ra nụ cười, Diệp Dung nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Lâm, an ủi:
- Các em về nghỉ ngơi trước đi, cùng lắm là chúng ta tìm một chỗ mới, cứ coi như là đổi phong thủy đi!

Nghe thì nhẹ nhàng nhưng mà vẻ hoảng loạn trên mặt Diệp Dung lại không giấu đi nổi. Từ khi xăng lên giá, uống trà đá cũng phải tốn tiền, có thể nói mỗi tấc đất ở Nam thành này đều là tấc vàng, huống hồ mỗi lần thuê mặt bằng thì cũng phải đưa ra trước 2-3 năm tiền đặt cọc, số tiền này Diệp Dung cũng không thể xoay được trong một chốc một lát.

https://thuviensach.vn

Cũng bởi vì thế mà mấy người Lâm Lâm đưa mắt nhìn nhau, có chút chần chờ rồi nói:
- Dung tỷ, bọn em không sao đâu. Không bằng chị cứ từ từ tìm địa điểm đi, bọn em đi chỗ nào làm thêm đợi cũng được…

- Không được, tất cả mọi người đều là chị em tốt, làm sao chị có thể nhìn tụi em ra ngoài chịu khổ được.
Đột nhiên Diệp Dung giơ giơ nắm đấm, thở phì phì cả giận nói:
- Thời buổi này rối ren, đám đàn ông xấu xa kia thích lừa tiền gạt sắc, chỉ cần bất cẩn thì bọn hắn sẽ lừa tụi em sinh con, còn bản thân thì bỏ trốn.

- Ách, như thế nào mà nghe nhột nhột lỗ tai?
Trần Mặc trợn tròn mắt, thầm nghĩ chẳng lẽ đây chính là chỉ gà mắng chó sao?

Mà trong khi hắn đang cảm khái thì trải qua một buổi khuyên giải của Diệp Dung, mấy người Lâm Lâm cũng tạm thời về nhà.

Diệp Dung trở lại chỗ ngồi, bắt đầu tìm số điện thoại để gọi, thoạt nhìn là bắt đầu phát huy nhân mạch của mình.

- Đừng gấp, còn ba ngày nữa cơ mà.
Trần Mặc bất đắc dĩ thở dài, do dự một chút cuối cùng vỗ vỗ bả vai của nàng:
- Chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp, trời không tuyệt đường người đâu!

Ngẩng đầu nhìn hắn, Diệp Dung thoáng lộ ra thần sắc ôn nhu.

Nhưng sau đó thấy được Huân Nhi đang chơi đùa ngoài cửa thì nàng liền tức giận:
- Ít nói thôi, đừng nghĩ dùng lời ngon tiếng ngọt là có thể gạt tôi, tôi không có muốn sẽ bị giống như mẹ của Huân Nhi đâu!

https://thuviensach.vn

Còn có thể nói gì nữa, Trần Mặc chỉ có thể bất đắc dĩ mà sờ sờ mũi, cười khổ nói:
- Kỳ thật cũng không chỉ là giúp cô, tôi còn muốn giúp cho tụi Lâm Lâm, hơn nữa tôi cũng không muốn mất việc làm.

- Thế còn nghe được!
Diệp Dung cau cái mũi nhỏ, vẻ mặt có vẻ thực khả ái, cũng làm cho Trần Mặc có chút đờ ra.

Thấy được vẻ ngẩn ngơ của Trần Mặc thì đột nhiên trong lòng Diệp Dung không khỏi bồn chồn, nhịn không được mà hơi nghiêng mặt đi.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người yên lặng không nói gì đứng nguyên tại chỗ, thế nhưng tâm tình có chút gì đó mờ ám lại ngọt ngào cứ tự nhiên mà tràn đầy cả đại sảnh…

- Ba ba! Huân Nhi mệt rồi, Huân Nhi muốn đi ngủ.
Đột nhiên không khí lãng mạn bỗng bị giọng nói hờn dỗn của Huân Nhi cắt ngang.

- Thiếu chút nữa là bị anh lừa!
Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, Diệp Dung lập tức hung tợn đá hắn một cước, thở phì phì nói:
- Khai thật đi, trước đây với mẹ của Huân Nhi có phải cũng như vậy không?

- Ách, cô có bệnh sao?
Nhìn dấu giày cao gót của Diệp Dung giẫm vào chân mình, Trần Mặc chỉ có thể lệ rơi đầy mặt thở dài một tiếng rồi ôm lấy Huân Nhi đi vào trong.

Diệp Dung ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn thấy bóng lưng của hắn, rốt cuộc lại cắn môi rồi quay về việc gọi điện thoại.

Đương nhiên, nàng sẽ không chú ý tới, bốn cái bóng lén lén lút lút đang lướt qua cửa, lặng yên không một tiếng động chui vào con hẻm cạnh đó…

https://thuviensach.vn

- E hèm! Họp! Họp!
Mấy phút sau, Nặc Nặc nhấp nháy vài phát đèn, tuyên bố cuộc họp bắt đầu.

Không cần nó phát động thì Bản Bản đã làm tiên phong, vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng nói:
- Chư vị, hiện tại đất nước đang gặp nguy nan, chúng ta cần phải đồng tâm hiệp lực…

- Bản Bản, mày không thể ngắn gọn à?
Nặc Nặc liền than thở rồi nhảy lên:
- Bọn mày cũng biết tiệm của Dung tỷ sắp đóng cửa! Điều quan trọng hiện tại không phải là không kiếm được mặt bằng mở cửa hàng mà là không có đủ tiền để thuê mặt bằng, cho nên chúng ta nhất định phải hỗ trợ.

- Ơ, tự nhiên lại giúp, thóc đâu mà đãi gà rừng?
Oa Oa lung la lung lay chen lên, còn không hiểu là vì sao lại phải giúp Diệp Dung.

- Đồ đần, trong đầu mày chỉ có đồ lót thôi sao?
Nặc Nặc tức giận liếc nó một cái:
- Nếu tiệm cơm đóng cửa thì lão đại thất nghiệp, nếu thất nghiệp thì hắn không có tiền, nếu không có tiền thì hắn sẽ đi cướp, nếu đi cướp thì hắn sẽ bị bắt, nếu bị…

Tóm lại nếu cứ để Nặc Nặc nói sướng mồm thì đoán chừng tiệm cơm Cát Tường đóng cửa sẽ thành nguyên nhân làm cho vũ trụ bị hủy diệt.

May mắn là, mấy tên đồ điện kia rốt cục biết điều nhấc tay đầu hàng. Cho nên, đề tài kế tiếp liền trở nên rất đơn giản, làm như thế nào mới kiếm đủ tiền cho Dung tỷ đây?

Đáng để nói chính là dường như chúng nó đã quên đi chuyện sẽ gặp đen đủi, hoặc là nói chúng nó cố ý quên sạch, dù sao thì người gặp xui xẻo cũng

https://thuviensach.vn

không phải là chúng nó.

- Nếu không chúng ta đi cướp ngân hàng ở góc đường kia đi.
Suy nghĩ thật lâu đột nhiên ánh mắt Xa Xa nhìn về ngân hàng ở góc đường, làm cho toàn bộ nhân viên công tác trong đó cùng lúc hắt xì hơi:
- Lâu như thế không gặp trộm cướp, bọn họ nhất định là rất thương nhớ.

Có quỷ mới đau lòng, nếu để quản lý ngân hàng biết được chuyện này thì nhất định sẽ lệ đầy mặt lắc đầu liên tục.

Có điều là đối với mấy đồ điện mà nói, chúng nó lại không hẹn mà hai mắt liền tỏa sáng, chỉ cảm thấy có vô số nhân dân tệ sắp từ trên trời rơi xuống.

- Không được! Tuy rằng cướp ngân hàng rất dễ ….
Nói xong một câu làm cho toàn bộ bọn cướp trên thế giới phải thổ huyết, Nặc Nặc lại đột nhiên dùng sức mà lắc lư:
- Nhưng mà vấn đề chính là chúng ta đều có tinh thần trượng nghĩa, làm sao có thể làm những chuyện thế này đây?

- Cái này cũng đúng.
Mấy tên đồ điện ra vẻ chính khí liên tục gật đầu phụ họa.

- Như vậy đi, không bằng đi bắt cóc?
Sau một lát, đột nhiên Xa Xa mở đèn xe, như có suy nghĩ cái gì rồi đề xướng nói:
- Chúng ta đi bắt cóc mấy phú hào, nhân tiện cả tên Lôi Chấn kia, ai kêu hắn dám thu lại quán của Dung tỷ!

- Ý kiến hay, nhớ rõ là phải bắt cóc mấy thiên kim của bọn phú hào kia, sau đó toàn bộ đồ lót thuộc về tao.
Oa Oa là người đầu tiên tán thành, chỉ tiếc là nó không có tay để hoan hô nhiệt liệt.

- Đồ đần.

https://thuviensach.vn

Nhưng Nặc Nặc lập tức lắc lắc đầu, khinh thường nói:
- Bắt cóc tống tiền thì phải cần thời gian, bọn mày đừng quên, ba ngày sau Dung tỷ sẽ phải trả lại tiệm.

Đây là sự thật a, thời gian không đợi!

Kết quả là mấy tên đồ điện đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng thở dài:
- Quả nhiên, yêu quái thiện lương như chúng ta, thật sự không thích hợp làm chuyện xấu!

- Kỳ thật tao cảm thấy có thể làm…
Đột nhiên Bản Bản nhảy ra, lắp bắp do dự nói.

- Nói!
Ba tên đồ điện còn lại đồng loạt nhìn sang, làm Bản Bản đứng hình thiếu chút nữa quên câu vừa định nói, hồi lâu sau nó mới từ từ mở ra một trang web.

Vài giây sau, mấy tên đồ điện kia không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu:
- Ngon, chén được đó!

- Nhưng mà chúng ta cần một nhân loại hỗ trợ.
Bất quá ngay sau đó, Xa Xa liền buồn rầu lắc lắc đầu xe:
- Dung tỷ không được, sẽ bị dọa ngất mất! Gia Địch thì sẽ tố cáo chúng ta, còn lão đại… Trừ phi chúng ta muốn bị băm nát thành mảnh nhỏ thì cứ nói, như vậy còn có ai đây?

Không ai trả lời, mấy đồ điện cùng im lặng rồi đưa mắt nhìn nhau.

Nhưng mà ngay sau đó đột nhiên màn hình Nặc Nặc sáng lên, nói như reo:
- Đợi một chút, tao đã nghĩ ra một người không thể thích hợp hơn rồi!

https://thuviensach.vn

Chương 28: "Thư pháp" viết bằng gạch

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 28: "Thư pháp" viết bằng gạch

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
Làm nhân viên bảo vệ đã mười hai năm, Vương Quân An luôn có thói quen làm việc một cách nghiêm ngặt.

Cho nên dù đã giao ca trực ban, hắn vẫn đi chung quanh triển lãm một vòng để kiểm tra, thẳng cho đến khi phát hiện không có gì khác thường thì mới yên tâm rời đi.

Mà trong triển lãm hôm nay có hai viên phỉ thúy cực phẩm đến từ Myanmar, tự nhiên là chỗ khiến Vương Quân An phải đặc biệt chú ý.

Hai viên phỉ thúy này là được chủ nhân của nó thuê đặt ở đây, phí bảo hiểm là 30 vạn.Vì muốn bảo vệ an toàn cho nó nên người chịu trách nhiệm còn gắn thêm bộ theo dõi tia hồng ngoại, xem như bỏ vốn không ít.

Mà cũng bởi vì thế nên thân là đội trưởng đội bảo vệ, Vương Quân An không dám có bất kỳ khinh thường nào, mỗi ngày đều tuần tra ba lượt.

https://thuviensach.vn

Giống như khuya hôm nay vậy, thẳng cho đến khi thấy được mọi chuyện đều bình thường thì hắn mới thay đồ rồi rời khỏi triển lãm, nhưng trước khi đi thì hắn còn dặn dò vài câu với mấy bảo vệ trực ca sau rồi mới phóng xe về nhà.

Chẳng qua, Vương Quân An có cẩn thận đến đâu cũng không chú ý đến được trong bụi cỏ phía ven đường có mấy bóng đen đang ẩn nấp, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của hắn…

- Đã xong, lấy được số rồi!
Mấy phút sau, màn hình của Nặc Nặc lóe sáng:
- Ca nói rồi, trong vòng mấy trăm mét cuộc gọi nào ca cũng có thể cảm ứng được, các chú tin chưa?

- Tin cái đầu mày, đã học xong giọng nói của hắn chưa?
Xa Xa khinh thường lấy đầu gẩy nhẹ nó một cái rồi nhắc lấy chuyện chính.

- Ok con dê!
Bộ dạng Nặc Nặc dương dương tự đắc, đột nhiên phát ra giọng nói của Vương Quân An:
- Tao là thiên tài, giọng nói này thì có cái gì là khó học cơ chứ?

Cứ như vậy mà nổ banh chè, nó cũng không quên nhảy một dãy số rồi nói chuyện với bảo vệ đang trực kia:
- Tiểu Lâm, bên bụi cỏ đối diện có một chiếc xe điện, là sáng nay tôi nhặt được. Thế này nhé, cậu hãy đưa nó vào trong… Ừ, giờ cứ để chỗ cạnh phòng điều khiển đi, sáng mai tôi đến lấy.

- Xe điện? Đem vào để cạnh phòng điều khiển?
Hiển nhiên bảo vệ tên tiểu Lâm có chút mê hoặc, nhưng mà đợi hắn nhìn thấy số di động quen thuộc kia thì hắn cũng do dự một chút rồi vâng vâng dạ dạ.

https://thuviensach.vn

Vì thế mấy phút sau, chiếc xe điện rách nát kia đã được đưa vào. Tiểu Lâm vỗ vỗ bả vai hai gã đồng nghiệp đang ngồi trong phòng điều khiển rồi nói:
- Bí đỏ, còm nhom, hai cậu chú ý một chút, đừng để người ta dắt đi mất nhé!
(Biệt danh thân mật, không phải tên thật)

Bí đỏ cùng còm nhom đưa mắt nhìn xem, thầm nghĩ chiếc xe rách nát này có vứt ra đường chỉ sợ cũng không có ai thèm nhặt.

Nói xong thì tiểu Lâm rời đi, mà trời cũng ngày một tối.

Nhưng mà tới khi trăng lên chiếu sáng hơn một chút thì chợt có mấy bóng đen từ trong cốp xe điện nhảy ra, bùm một tiếng nện xuống mặt đất.

- XXX, vì cái gì mà tao trở thành đệm thịt?
Than thở oán hận một câu, Oa Oa là kẻ đầu tiên đứng lên, lung la lung lay nhảy vào phòng điều khiển.

Có lẽ là nghe được âm thanh kỳ quái nên "bí đỏ" cùng "còm nhom" đều đứng dậy rồi nắm chặt lấy cây côn điện.

Nhưng ngay sau đó, từ bên ngoài đã vang lên giọng nói khiến cho bọn hắn yên tâm:
- Bí đỏ, mở cửa đi, tôi tìm cậu có chút việc!

- Thật là, tiểu Lâm này lắm chuyện quá!
Bất đắc dĩ thở dài, bí đỏ thuận tay mở cửa phòng ra.

Thế nhưng hắn lập tức ngơ ngác bởi vì phía trước trống rỗng, ngay cả cái bóng cũng không có:
- Cái quái gì thế này…

Lập tức theo bản năng bí đỏ liền cầm lấy côn điện.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà đột nhiên một giọng nói từ trên không truyền đến:
- Nè, tiểu mỹ nhân, cười một cái cho đại gia coi nào.

Theo bản năng bí đỏ ngẩng đầu nhìn lên, sau đó trong tầm mắt của hắn, một nồi cơm điện ở trên trời giáng xuống.

- Đáng chết.
Còm nhom đứng sau bí đỏ, thấy vậy thì liền xoay người, vội vàng bấm nút báo động.

Nhưng mà ngay khi hắn gần ấn được một một bóng đen vụt tới rồi một luồng điện phóng ra, còm nhom liền nằm lăn ra đất giống như bí đỏ.

- Oh yeah!
Hoan hô một câu, mấy tên đồ điện liền giẫm lên người hai người bọn họ mà vào, Oa Oa còn không quên bày ra tạo hình mà nó cho là phong cách nhất.

Ngay sau đó, thuận lợi tiến vào phòng điều khiển, Bản Bản trực tiếp nhảy lên chỗ để điều khiển máy tính. Trong chớp mắt chỉ thấy đèn hiệu trên người nó nhấp liên hồi, vô số virut được tải vào hệ thống.

- Đã xong!
Mấy phút sau, Bản Bản hoan hô lên vì đã phá giải được hệ thống phòng ngự:
- Nhưng mà tia hồng ngoại không nằm trong khống chế ở phòng này, cho nên tao chỉ có thể thông báo vị trí của nó chứ không có cách nào phá giải đâu!

- Không thành vấn đề, trước tiên mày cứ xử lý camera chống trộm đi đã!
Oa Oa dường như không có việc gì mà quơ quơ, thầm nghĩ cái gì cũng bị mày phá giải hết thì tao còn chơi cái gì nữa?

Bản Bản "ờ" một tiếng rồi bắt đầu đưa hình ảnh giả vào camera, sau đi truyền đi toàn bộ hệ thống.

https://thuviensach.vn

Hai phút sau, toàn bộ các phòng điều khiển đều đã được thay đổi. Nói cách khác cho dù bây giờ đám Nặc Nặc có thoát y để múa cột thì cũng không có người thấy nào chỗ khác thường bên trong phòng triển lãm.

Còn nói gì nữa? Vừa nghĩ tới giấc mộng đạo tặc sau nhiều năm sắp thực hiện được thì Oa Oa liền hưng phấn thét lên rồi xông ra ngoài:
- GO! GO! GO!

Trên thực tế, nếu không phải Xa Xa ngăn trở, có lẽ cái nồi cơm chết toi này ngay từ đầu đã điên cuồng mà xông thẳng vào phòng triển lãm.

- Đồ đần, cẩn thận tia hồng ngoại.
Nặc Nặc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà thở dài, rất nhanh liền lấy ra rađa mà Bản Bản cung cấp:
- Nghe đây, hiện giờ để tao chỉ huy, đầu tiên mày đi về trái hai bước… Con lợn, đó là bên phải.

Ở chung nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên Nặc Nặc cùng Xa Xa phát hiện được bạn của mình là một kẻ mù hướng, hơn nữa còn mù hướng max level.

Mà nhìn thấy Oa Oa còn ngơ ngác định hướng, Xa Xa đành bất đắc dĩ nói:
- Ngu ngốc, xem ra ca đành phải xuất ra sát chiêu rồi!

Vài giây sau, không biết nó lấy ở đâu một cái áo lót rồi buộc lên bên trái Oa Oa để đánh dấu bên.

Nặc Nặc thở dài một hơi, lần thứ hai phát lệnh chỉ huy:
- Tốt lắm, hiện tại hãy đi về trái hai bước…. Cám ơn trời đất, cuối cùng thì mày cũng không có làm sai.

Sự thật chứng minh, áo lót mà một loại đồ rất là thần kỳ, bởi vì lúc này Oa Oa đã di chuyển thuận lợi đi đến bên cạnh chiếc lồng thủy tinh kia.

https://thuviensach.vn

Nặc Nặc thở phào một hơi, thấp giọng nói:
- Đừng động vào hệ thống bảo vệ, mày nuốt toàn bộ cái lồng đó đi… Đậu xanh, đợi đã!

Không đợi Oa Oa há nắp nồi, đột nhiên Nặc Nặc nhớ ra cái gì vội vàng trở ra cửa phòng triển lãm.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Oa Oa cùng Xa Xa, nó rất tự nhiên kẹp lấy một cục gạch rồi viết vài chữ to tướng lên tường:
- Thật vất vả mới đến đây một chuyến, nên phải để lại một chút kỷ niệm chứ!

- Khinh bỉ chú!
Oa Oa than thở một tiếng rồi mở nắp nồi ra, trước khi hệ thống báo động kịp hoạt động đã hút cả chiếc lồng thủy tinh vào trong.

Sau đó, nó dương dương tự đắc theo đường cũ nhảy về.

Thấy vậy thì Xa Xa cũng thở phào một hơi:
- Cảm ơn trời đất, cuối cùng thằng ngốc này cũng không làm sai chỗ nào!

Có điều xem ra nó cảm khái quá sớm, bởi vì khi Oa Oa sắp về tới ngon lành thì đột nhiên chiếc áo lót rớt xuống.

Giờ phút này, vẻ mặt Oa Oa trở nên cổ quái rồi chợt xoay người…

- Chết tiệt!
Trong tiếng hét phẫn nộ của Xa Xa thì Oa Oa đã quên mình thả người nhảy lên.

Tiếp đó, nó lộn một vòng 360 độ trên không rồi thuận lợi cắn được cái áo lót, cuối cùng là hoàn toàn mất đi cân bằng…

https://thuviensach.vn

Trong tiếng thét chói tai, nồi cơm điện kia liền rơi xuống sàn nhà, nhưng mà bất kể thế nào thì nó vẫn quan tâm đến cái áo lót kia:
- Của ca, của ca, tềnh yêu của ca… Hả?

Trong chớp mắt một tiếng báo động chói tai vang lên làm cho cả Nặc Nặc đang "viết bậy" cũng phải rùng mình.

Xa Xa bất đắc dĩ thở dài, rốt cuộc bất chấp cái gì là tia hồng ngoại, vội vàng phóng thẳng vào trong sảnh rồi kẹp lấy tên biến thái mê đồ lót hơn mạng kia.

Cùng lúc đó, bóng dáng mười mấy người bảo vệ đã xuất hiện ở xa, chó nghiệp vụ bên cạnh bọn hắn đã xông lên.

- Của ca, của ca, ca thích chó…
Oa Oa thấy thế thì nó còn muốn xống tới, nhưng mà đánh chết Xa Xa cũng không cho nó có cơ hội.

"Oành"
Bụi khói mù mịt, hình thái Dodge Tomahawk chợt xuất hiện rồi bay lên không, phóng ra xa tới hơn mười mét.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mấy chục tên bảo vệ thì nó giống như một vận động viên nhảy cao vọt ra khỏi tường vây!

- Ách, thứ này chắc là chuột túi?
Đám bảo vệ lấy tiểu Lâm cầm đầu đã hoàn toàn lâm vào hỗn loạn, có điều sự kinh ngạc của bọn hắn còn chưa chấm dứt…

- Gút bai, không cần tiễn đâu!
Cưỡi trên Dodge Tomahawk, một cái di động còn tự nhiên nhấp nháy màn hình rồi tự đắc hô to:
- Còn nữa, ở trên tường ca có để lại một lễ vật đấy!

https://thuviensach.vn

- Trên tường?
Mấy chục tên bảo vệ đưa mắt nhìn vào tường, sau đó bọn hắn lại hoàn toàn hóa đá.

Nguyên bản bức tường trắng bỗng trở nên có thêm mấy chục chữ: [Ta cưỡi trăng mà đến], [Ăn cắp thật đáng xấu hổ nhưng ăn cướp thật là quang vinh], [Sẽ không nói cho các ngươi biết ta là ai], [Tứ đại vật biểu tượng Phúc Phường Nhai đã tới đây "trơi"]…

- Phụt!
Hơn mười tên bảo vệ đều hộc máu, thầm nghĩ rốt cuộc là cái gì đây?

Có điều làm cho bọn hắn càng trở nên bất ngờ hơn là trong mấy chữ này lại có vài còn chữ viết sai chính tả, có thể thấy được trình độ văn hóa của cái điện thoại kia chẳng ra gì.

Không chỉ có như thế, chỗ [tới đây "trơi"] sai lòi kia nó xem ra cũng biết nên cố ý gạch chân đậm một cái, sau đó viết một dòng nhỏ chú thích bên dưới: "Xin mời tra từ điển".

- Ê, vì sao phải tra từ điển?
Mà ở trên Xa Xa, Oa Oa mê hoặc hỏi chuyện này.

- Đơn giản bởi vì tao không biết viết đúng thế nào!
Nặc Nặc thẳng thắn trả lời:
Bỏ bà nó rồi, tao cảm thấy hình như chúng ta quên cái gì rồi?

- Ặc, mày dường như là nói…
Ba tên yêu quái đưa mắt nhìn nhau, khuôn mặt lộ ra vẻ suy nghĩ gì đó.

Vài giây sau, Oa Oa đột nhiên thở ra một hơi, do dự nói:
- Ê này, Bản Bản đâu?

https://thuviensach.vn

Chương 29: Đua xe điên cuồng

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 29: Đua xe điên cuồng

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
- Cứu mạng! Giết người rồi! Cướp… Bớ người ta cướp…
Dưới ánh trăng mông lung, một cái laptop nhảy vèo vèo tới, tiếng kêu thê lương vang vọng cả một góc trời.

Mà nghe được như thế thì đám bảo vệ không khỏi đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ cái này là gì đây, chúng ta mới là người bị hại mà!

- Bắt lấy nó!
Bị làm cho choáng váng đầu hoa mắt, Vương Quân An dẫn vài tên bảo vệ vội vàng đuổi tới, không nói hai lời liền chặn đường đi.

Bản Bản đáng thương một đường loạng choạng, đợi khi nó kịp phản ứng dừng lại thì phát hiện bản thân đã bị bao vây rồi.

Mấy chục tên bảo vệ vây kín, còn đem côn điện cầm trên tay, huống chi bên cạnh bọn hắn còn có mấy chục con chó nghiệp vụ đang gầm gừ sủa loạn nữa.

https://thuviensach.vn

- Đừng… Đừng có qua đây!
Vài giây sau, Bản Bản liền hét to lên:
- Đừng qua đây, các người qua đây thì tôi sẽ kêu cảnh sát, tôi kêu cảnh sát thật đó.

- Sặc…
Vài tên bảo vệ nhất thời ngạc nhiên không nói gì, thầm nghĩ câu này bọn tao nói mới đúng chứ, mày tới cướp rồi còn nói đi kêu cảnh sát nữa à?

Có điều không đợi bọn hắn phục hồi tinh thần lại, chợt nghe phía xa có tiếng động cơ vang lên, ngọn đèn pha xe chói lọi chiếu thẳng mà đến.

https://thuviensach.vn

Bị ánh đèn này làm cho chói mắt, mọi người không khỏi nghiêng đầu đi, cùng lúc một chiếc Dodge Tomahawk điên cuồng nhảy vào vòng vây, thuận thế lôi cái laptop lên, sau đó liền phóng như bay ra xa hơn mười mét.

- Đồ đần, tại sao mày còn ở đây?
Sau câu than thở bất đắc dĩ của Nặc Nặc, Dodge Tomahawk lần thứ hai tăng tốc mà chạy.

Nhưng mà ngay sau đó, nó liền thấy hơn mười chiếc xe cảnh sát chạy tới, lập tức nó liền chạy vào một con ngõ nhỏ bên cạnh.

Sợ run gần mấy phút đồng hồ, đám người đằng sau mới lấy lại tinh thần hô to gọi nhỏ rồi nhày lên xe cảnh sát để truy đuổi.

- Ô ô, thiếu chút nữa thì tao chết rồi, bọn mày bỏ tao lại.
Về phần bên kia, Bản Bản vừa khóc lóc vừa kể lể.

Không để ý đến lời oán hận của nó, Xa Xa điên cuồng đổi hướng trong ngõ nhỏ, trực tiếp phi qua tường xông thẳng ra đường phố.

Ở trên đoạn đường này chiếc Dodge Tomahawk luồn lách vô cùng linh hoạt, đã kéo dài khoảng cách với đám xe cảnh sát ở phía sau, không đền vài phút thì đã bỏ xa bọn hắn.

Vài người đi đường thấy vậy thì trợ mắt há mồm, lẩm bẩm:
- Cái gì kia, đây là chiến tranh cơ giới hay là người ngoài hành tinh tấn công địa cầu đây?

- Cũng không phải! Chúng ta là Phúc Phường Nhai... Cẩn thận!
Nặc Nặc ngồi ở trên xe hướng về mấy người đi đường mà hò hét, xem như chào hỏi.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà ngay sau đó, nương theo một tiếng hét chói tai, Xa Xa liền phanh gấp bẻ ngoặt đầu xe, khó khăn lắm mới né được một bóng người từ ven đường lao ra.

Kinh hồn mà kẹp chặt lấy yên xe, Nặc Nặc không khỏi cả giận:
- Đậu xanh, muốn chết phải không? Không biết nhìn vằn đường à, chưa bao giờ thấy ngựa vằn Châu Phi hả?
(Chỗ này ý là vạch kẻ đường cho người đi bộ băng qua đường chỗ đèn xanh đèn đỏ đó)

Hoàn toàn không hiểu cái gì vằn vằn cái gì ngựa Châu Phi, ở phía trước là một người đàn ông trung niên đang sợ run mà ôm lấy vợ của mình, đến khi thấy được "người" nói chuyện cái điện thoại thì càng thêm kinh hãi mà lùi gấp ra sau.

Thẳng đến khi nhìn thấy Xa Xa biến mất thì hắn mới chợt tỉnh ra rồi hốt hoảng vẫy tay:
- Taxi! Taxi! Vợ của tôi sắp sinh rồi… Ặc…

Trong tầm mắt kinh ngạc của hắn, chiếc Dodge Tomahawk vừa mới chạy đi không ngờ lại dùng tốc độ kinh hồn mà giật lùi trở lại, dừng trước mặt hắn.

Ngay sau đó, cái điện thoại kia liền chui ra, huýt sáo:
- Nè, muốn đi nhờ xe thì lên nhanh, chúng ta còn về nhà tắm rửa ăn cơm!

Kẻ ngu mới lên xe này, người đàn ông trung niên kinh hãi run lên. Nếu không phải là đang ôm vợ mang bầu thì hắn thật sự muốn bỏ chạy rồi.

Nhưng mà không đợi hắn hô cầu cứu thì một nồi cơm điện cũng lảo đảo bò ra, tức giận nói:
- Tôi nói, cuối cùng là có đi hay không? Lúc này mà gọi xe taxi thì không khác gì anh trông mong cái gã siêu nhân sịp đỏ từ trên trời giáng xuống!

https://thuviensach.vn

- Không chỉ vấn đề đón xe, cho dù anh có thuận lợi đón được xe thì nhìn con đường chật kín phía trước kia kìa… Anh không lo vợ anh đang đau đến sắp ngất rồi sao!

- Đừng dài dòng, kéo hắn lên xe!
Không có thời gian chơi trò thuyết phục, Oa Oa liền mở miệng hút lấy, trực tiếp đem người đàn ông này cùng với vợ hắn lên xe, sau đó một luồng thanh mang nhấy nháy bắn qua, nhất thời cột chặt cả 2 người, cho dù có muốn nhảy xuống xe cũng không được.

Trong phút chốc, không đợi người đàn ông trung niên này há miệng kêu cứu thì Xa Xa đã rồ ga phóng về phía trước.

Tốc độ hơn 300 km/giờ, hơn nữa không có kính chắn gió, cho dù người đàn ông trung niên đã chuẩn bị tâm lý thì lúc này cũng không khỏi run rẩy.

Nhưng mà hắn không có cơ hội để hối hận, đột nhiên chiếc Dodge Tomahawk này nhảy lên không, trực tiếp xông đi trên những nóc nhà ven đường, mà chiếc điện thoại bên kia vẫn rất nhàn nhã giải thích:
- Ầy, anh thấy kẹt xe rồi đấy, đành chọn đường này cho nhanh… À đúng rồi, anh muốn đi bệnh viện nào?

- Tùy... tùy ý!
Môi tái nhợt run rẩy lên, người đàn ông trung niên chỉ có thể ôm chặt vợ mình, nhưng mà vài giây sau hắn phát giác được lòng bàn tay của mình đã trở nên ướt át thì liền kinh hô:
- Không…Không tốt rồi, vợ tôi khó sinh, xuất huyết nhiều…

"Vèo!"
Lời còn chưa dứt, chiếc Dodge Tomahawk đang chạy trên nóc nhà liền tăng tốc, hóa thành một đạo hư ảnh.

Cùng lúc đó, Bản Bản đã mở ra bản đồ thành phố, nói:

https://thuviensach.vn

- Hai đầu phố nữa rẽ hướng Đông, tiếp tục chuyển hướng Nam, chạy thêm ba đầu phố nữa, nơi đó có bệnh viên nhân dân… Ngoài ra phía sau chúng ta còn có 23 chiếc xe cảnh sát, bên trên còn có một chiếc trực đấy!

- Sặc…
Nghe được lời này thì người đàn ông trung niên tức khắc phải quay đầu nhìn, đập ngay vào mắt là vô số xe cảnh sát, còn cả máy bay trực thăng trên trời.
(Nhớ hồi chơi Vice City

Giờ khắc này hắn thật sự muốn tìm khối đậu hũ để đâm đầu vào rồi. Thà khi nãy tự mình ôm vợ chạy đến bệnh viện còn an toàn hơn khi đi với lũ yêu quái này.

- Rốt… rốt cuộc là các vị đã làm gì?
Người đàn ông trung niên liền hỏi cái vấn đề này, ít nhất là bây giờ hắn nhìn ra lũ yêu quái này cũng không xấu.

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng thở dài, than thở nói:
- Ai biết được? Kỳ thật chúng ta chỉ là đi dạo triển lãm, thuận tiện cầm lấy hai viên phỉ thúy… Ê, chuẩn bị sẵn sàng, sắp bay đây!

- Bay?
Nghe được chữ này thì người đàn ông trung niên đột nhiên có cảm giác bất an.

Nhưng chờ hắn quay đầu lại chứng kiến tòa nhà phía trước thì nhất thời hắn liền hét lên. Nói đùa gì thế, hai tòa nhà cách nhau ít nhất là 10 mét, trừ phi chiếc xe này mọc thêm cánh, nếu không tuyệt đối sẽ không thể….

"Brừm!"
Tiếng động cơ mạnh mẽ vang lên, chiếc Dodge Tomahawk liền tăng tốc, hướng về mái nhà bệnh viện phía trước mà phi tới.

https://thuviensach.vn

Nhìn cảnh này, ngay cả phi công lái trực thăng cũng ngạc nhiên tròn mắt, thẳng cho đến khi nghe được mệnh lệnh thượng cấp trong bộ đàm thì hắn mới lẩm bẩm:
- Không, tôi thấy không cần đuổi nữa, bởi vì mấy tên yêu quái này đã tự sát… Chờ chút!

Đúng thế, "bay" 10 mét chẳng khác gì tự sát cả.

Nhưng mà dưới cái nhìn trợn mắt há hốc mồm của tên phi công này thì chiếc Dodge Tomahawk lại thật sự làm được.

Sau đó, khi thân xe sắp hạ xuống thì đột nhiên pô xe uốn cong chỉ hướng xuống dưới, hơn nữa còn phun ra hai dòng khí.

Trong phút chốc, mượn nhờ hiệu quả của dòng khí ấy, chiếc Dodge Tomahawk không ngờ lại bay thêm được về phía trước 5-6 mét, vừa khít khịt hạ an toàn xuống nóc nhà đối diện!

Trong tiếng ma sát chói tai, chiếc Dodge Tomahawk lại tăng tốc, trực tiếp phá vỡ cửa an toàn tầng thượng, rồi biến mất trong hành lang.

Trong trực thăng, tên phi công kia thấy vậy thì liền cầm lấy bộ đàm:
- Đội trưởng, tôi vừa nhìn thấy…. Ngày mai tôi sẽ đi đến khám bác sĩ, tôi cảm thấy hình như mắt mình có vấn đề.

Trên thực tế, hoài nghi mắt mình xảy ra vấn đề không hề chỉ là hắn!

Giờ phút này trong bệnh viên nhân dân, thấy được chiếc xe máy điên cuồng chạy vào thì tất cả bác sĩ, y tá đều hoài nghi mình xuất hiện ảo giác.

Vài giây sau, khi thấy được chiếc Dodge Tomahawk trước mặt mình thì một bác sĩ khoa sản đã trực tiếp dán sát người vào vách tường, hận không thể ngất đi.

https://thuviensach.vn

Sau đó, hắn trơ mắt nhìn một cái nồi cơm điện nhảy ra, hơn nữa dương dương tự đắc hô:
- Ngon, bay sướng phết … Ê, bà là bác sĩ khoa sản sao?

Sau mấy phút, rốt cuộc thì người đàn ông trung niên kia cũng thấy được vợ mình được đưa vào phòng sinh, hắn nhịn không được mà nước mắt tràn mi

Nhưng mà không đợi hắn cảm ơn thì Nặc Nặc liền đĩnh đạc nói:
- Không cần khách sáo, ai bảo bọn ca lại trong sáng, thuần khiết, thiện lương, giàu tình yêu như vậy… Ố ồ, vị tiểu thư này thoạt nhìn thực có khí chất, nếu có hứng thú cùng chúng ta đi tâm sự lý tưởng nhân sinh được không?

Tiếp đó, nếu không phải Xa Xa phóng đi thì phỏng chừng Nặc Nặc đã muốn hỏi đến vị tiểu thư kia hôm nay mặc quần lót màu gì rồi.

Khi nó biến mất sau cửa thoát hiểm thì chỉ nghe bên ngoài truyền đến vô số tiếng động.

Cùng lúc đó, có rất nhiều cảnh sát được trang bị vũ vàng đuổi tới, gã đội trưởng dẫn đầu liền quát:
- Sơ tán, sơ tàn toàn bộ, có bốn con yêu quái xâm nhập vào bệnh viện, chúng nó là những sinh vật rất nguy hiểm!

- Ách...
Một đám bác sĩ y tá đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ nếu đám yêu quái này nguy hiểm thì thế giới này phải định nghĩa lại về người tốt rồi.

Không để ý đến bọn họ, sau khi hỏi rõ được hướng đi của bốn con yêu quái thì rất nhiều cảnh sát liền đuổi theo, nhưng mà bọn hắn chạy dọc theo cầu thang đi vào tầng hầm cũng không tìm thấy bóng dáng ai cả.

https://thuviensach.vn

Mấy phú sau, đám cảnh sát liền vội vàng rời khỏi bệnh viện, dần dần không khí trong bệnh viện mới trở nên yên lặng trở lại.

Thẳng cho đến khi toàn bộ âm thanh biến mất thì đột nhiên ở trong tầng hầm ngầm, một chiếc xe điện cũ nát nhúc nhích, sau đó một cái di động chậm rãi ngẩng đầu lên:
- Giờ tao nhớ đến một chuyện, tại sao khi chạy trốn mày lại không trực tiếp biến thành xe điện, như thế có phải là tốt không?

- Cái này…
Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không chịu thừa nhận chính bản thân không có đầu óc.

Cho nên vài giây sau, Oa Oa thật nghiêm túc nói:
- Rất đơn giản, bởi vì vận động là phương thức tồn tại của vật chất!
(Chưa bao giờ hết kinh môn Triết

Chương 30: Bán đắt một chút

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 30: Bán đắt một chút

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo

https://thuviensach.vn

- Hắt xì!
Mới sáng sớm Trần Mặc đã nhảy mũi một cái, đây là một điềm báo hôm nay hắn sẽ gặp vận rủi rồi.

Vài giây sau, chờ thấy khi hắn thấy được kim trên chiếc nhẫn số mệnh thì cả kinh thiếu chút nữa là ngã từ trên ghế salon xuống.

- What the f***?
Nhìn thấy kim đồng hồ đã chuyển qua chỗ màu đen, Trần Mặc mơ mơ hồ hồ tự hỏi.

Hình như đêm hôm qua kim đồng hồ còn đứng ở giữa, như thế nào mà chỉ trong vòng một đêm mà nó lại chuyển dịch qua chỗ màu đen rồi?

Vài giây sau, hắn không nhịn được mà rùng mình một cái, lập tức đem ánh mắt nhìn về phía góc phòng, nơi mấy đồ điện đang cùng Huân Nhi xì xào bàn tán, hơn nữa có đôi lúc lại phát ra những tiếng cười làm người ta nổi da gà.

- Ặc, tao một có một dự cảm bất thường.
Thấy Trần Mặc đang nhìn xoáy về đây, đám “F4” tức khắc giải tán giống như không có chuyện gì, chỉ còn lại Huân Nhi đang ngẩn người mà cắn cắn ngón cái.

Trần Mặc nghi ngờ nhìn chúng nó, thẳng cho đến khi xác định không có chuyện gì thì mới do dự cầm tờ báo lên để đọc.

- Của em, của em!
Không đợi hắn cầm tờ báo lên để đọc thì Oa Oa bỗng thét lên một tiếng chói tai rồi bay tới hút lấy tờ báo, trực tiếp nuốt xuống.

Trần Mặc không biết nói sao, hoàn toàn không rõ đây là chuyện gì, từ lúc nào mà Oa Oa bắt đầu ăn báo chí, chẳng lẽ nó làm như vậy là để tăng trình

https://thuviensach.vn

độ văn hóa sao?

- À không có gì đâu, lão đại, kỳ thật thì Oa Oa muốn ăn chay, cho nên trước tiên bắt đầu từ báo chí!
Thấy vậy thì Nặc Nặc nhảy ra giải vây cho Oa Oa.

Trần Mặc nghi hoặc nhìn chúng nó nhưng cũng không có bức cung mà cầm lấy remote.

Nhưng mà không đợi hắn mở ti vi thì Xa Xa đã nhào qua rút phích điện ra, sau đó vẻ mặt đầy nghiêm nghị nhìn hắn.

- Gì đó?
Nhìn thấy ánh mắt của Xa Xa thì Trần Mặc không khỏi xoa xoa mặt, đến khi xác định mặt mình không có bị biến dạng mới thở phào một cái, hỏi.

Nhưng mà không đợi hắn mở miệng, Xa Xa liền làm vẻ thất vọng, thở dài nói:
- Lão đại, em thật sự nhìn lầm anh rồi. Hiện giờ tiệm cơm đã xảy ra chuyện, anh không đến an ủi Dung tỷ thì thôi, lại còn có tâm tư mà ngồi đây coi ti vi nữa sao?

- Mày bệnh à, hiện giờ mới có 6 giờ sáng, Dung tỷ còn chưa có ngủ dậy đâu!
Trần Mặc nhìn đồng hồ, thầm nghĩ chẳng lẽ bọn này bị điên hết rồi sao?

Nhưng mà không đợi hắn cắm lại ổ điện thì mấy đồ điện liền lắc đầu, đầy bụng ai oán thở dài một tiếng:
- Không có nghĩa khí mà! Lão đại, anh quả nhiên muốn chạy đến qua nương nhờ Gia Địch rồi!

Nói xong, Bản Bản còn lập tức mở bộ phim "Đại Thoại Tây Du" lên, đúng cảnh La Sát Nữ đang đối diện mà thổ lộ với Tôn Ngộ Không:

https://thuviensach.vn

- Nhớ năm đó, ngươi và ta cùng nhau xem ánh trăng, lúc đó ngươi gọi ta là Tiểu Điểm Điểm… Hiện giờ ta hoa tàn nhụy héo, ngươi lại kêu ta là Ngưu phu nhân…

- Sặc… Tao sợ bọn mày rồi!
Trần Mặc không nói gì nữa mà xoa cằm rồi đứng dậy đi ra khỏi cửa, thầm nghĩ nếu nghe chúng nó thêm một hồi thì bản thân sẽ trở thành tội nhân thiên cổ mất.

Thấy hắn đứng dậy rời đi thì mấy đồ điện không khỏi thở phào một hơi, hận không thể lập tức bắn pháo hoa mà chúc mừng thắng lợi.

Nhưng mà không đợi bọn chúng hoan hô, Trần Mặc lại mở cửa đi vào:
- Đợi đã, vì cái gì mà bọn mày muốn tao rời khỏi nhà một mình, bọn mày cũng theo tới đây!

- Hả??
Mấy điện đưa mắt nhìn nhau, lời hoan hô vừa tới bên miệng thì lại nuốt trở về.

Chẳng qua thấy được ánh mắt hồ nghi của Trần Mặc thì bọn hắn cũng không dám từ chối, chỉ có thể ngoan ngoan đi theo sau.

Nặc Nặc xem như là nhanh trí, thừa dịp đi qua người Huân Nhi thì thấp giọng:
- Huân Nhi, giờ nhóc phải tự đi bán thôi, địa chỉ thì lúc nãy ta đã đưa cho nhóc rồi đó.

- Ừ!
Huân Nhi gật đầu, mà rất nhanh lại cắn ngón tay nghi hoặc nói:
- Nhưng mà rốt cuộc là bán bao nhiêu? Ba vạn có đủ không?

- Ba vạn? Nói đùa à?

https://thuviensach.vn

Nặc Nặc thực không nói gì mà nhìn nàng, thầm nghĩ tiểu cô nương này thật không có tầm nhìn.

Nó thấp giọng:
- Vốn bán mấy trăm vạn cũng không thành vấn đề nhưng mà lỡ như lão đại gặp xui xẻo thì… Được rồi, ba mươi vạn là giá thấp nhất, nhóc cứ xem tình huống mà tăng giá lên một chút.

Ngay sau đó, thấy Trần Mặc quay đầu trông lại, Nặc Nặc lập tức rời đi giống như là chưa xảy ra chuyện gì cả.

- Oh, bán đắt một chút!
Lặp lại câu này vài lần, tiểu Huân Nhi như tỉnh ngộ gật đầu.

- Nhưng mà…
Vài giây sau, nàng lại nhịn không được mà cắn ngón cái, đôi mắt khả ái chớp chớp:
- Nhưng mà đắt một chút hay là đắt bao nhiêu?

Tâm tình của Thường Kim Nha hôm nay rất tốt, hơn nữa sau khi xem xong tin tức thời sự buổi sáng thì hắn rất muốn hát vang bài "Mùa xuân của anh".

Là một trong những đầu nậu buôn lậu súng của chợ đen, rất ít khi hắn nhận được những vụ buôn bán lớn như ngày hôm nay. Mười giờ tối qua, có một trung niên tự xưng là Nặc Nặc gọi điện cho hắn nói rằng sẽ đưa hai viên phỉ thúy cực phẩm đến đây. Đúng vậy, chính là hai viên phỉ thúy cực phẩm ở triển lãm châu báu kia.

Trên thực tế khi nghe được cuộc điện thoại kia thì Thường Kim Nha hoài nghi óc của đối phương có phải là bị nước vào không.

Nói giỡn, đây chính là triển lãm châu báu được bảo vệ chu đáo nhất trong mấy năm qua của Nam thành, thậm chí là ngay cả những tên đạo tặc quốc tế thành danh đã lâu cũng chùn bước.

https://thuviensach.vn

Mà hắn cũng chưa từng nghe qua cái tên Nặc Nặc này, người này thì có bản lĩnh gì mà dám nói mình cướp đi Phỉ Thúy, hơn nữa giống như nói rằng vật này đã nằm trong tay hắn?

Nhưng mà sau khi ngủ dậy, Thường Kim Nha thật sự nghe tin tức này trên ti vi.

Nguyên nhân chính là như thế, tâm tình của Thường Kim Nha cũng tự nhiên là tốt hơn. Bất quá điều làm hắn cảm thấy bất an chính là dường như người trộm những viên phỉ thúy này không phải là người mà là mấy con yêu quái…

- Mặc kệ nó, nếu hắn chịu bán phỉ thúy thì đã nói lên cuộc trao đổi này có thể làm.
Xuất đạo nhiều năm, Thường Kim Nha cũng không phải là kẻ yếu bóng vía, cho nên sau khi nghĩ một chút thì hắn châm điếu xì gà lên rít một hơi rồi hướng về mấy tên đàn em bên cạnh mà gật gật đầu.

- Đều giữ vững tinh thần, sau khi làm xong cuộc trao đổi này thì đêm nay sẽ đem phỉ thủy cùng những món đồ cổ kia bỏ vào thùng hàng. Nếu như lão tử không lấy được của tên Thomas kia mấy ngàn vạn thì sẽ không lăn lộn ở Nam thành này nữa…

Còn chưa nói hết thì hắn đột nhiên giật mình, hắn phát hiện lúc này có một tiểu cô nương mặc một chiếc váy màu phấn hồng đang từ từ hiện ra trước mặt hắn.

Mấy tên bảo tiêu hoảng sợ lui về phía sau vài bước, theo bản năng rút súng lục, nhìn qua thì giống như bọn hắn đang nhắm vào một con quái vật chứ không phải là một tiểu cô nương khả ái.

- Phù, rốt cuộc cũng tìm được rồi.

https://thuviensach.vn

Giống như không biết thứ đồ chơi trước mặt là súng, tiểu Huân Nhi gỡ lấy Ẩn Thân Phù trên trán ra, từ từ bước đến trước bàn làm việc.

Thường Kim Nha hơi biến sắc nhưng vẫn duy trì phong độ của một kiêu hùng hắc đạo, trấn định trầm giọng hỏi:
- Các hạ… Còn chưa thỉnh giáo, không biết ngài muốn làm gì?

- Nè, các người không phải là mua phỉ thúy sao?
Huân Nhi nghi ngờ nhìn hắn, nhưng vẫn là đưa hộp gỗ trong lòng để lên trên bàn, thuận tay mở nắp hộp ra:
- Thật nặng mà, đại thúc, Nặc Nặc nói ngài mua hai viên Phỉ Thúy này, ngài cũng không nên gạt người a.

Cái hộp được mở ra, hào quang của phỉ thúy hấp dẫn ánh mắt của Thường Kim Nha.

Cứ như vậy vài giây, thậm chí hắn còn nghi ngờ đây có phải là đồ nhựa không, bởi vì rất khó tưởng tượng, thứ đồ vô giá này mà Nặc Nặc lại tùy tiện giao cho một tiểu cô nương xử lý, cho dù đây là một tiểu cô nương có pháp thuật.

Nhưng mà rất nhanh Thường Kim Nha liền bỏ qua suy nghĩ này bởi vì hào quang từ hai viên phỉ thúy này không thể là giả.

Nhẹ nhàng mà sờ sờ hai viên phỉ thúy này, rốt cuộc hắn cũng đã chuẩn bị xong tâm lý, cắn răng nói:
- Ngài…Ngài muốn bán bao nhiêu? Thiếu chút nữa quên rồi, ngài có muốn uống trà hay cà phê không?

- Không, Huân Nhi thích Haagen-Dazs!
Chỉ một câu đơn giả thiếu chút nữa làm cho Thường Kim Nha bị sặc nước miếng, sau đó hắn kêu mấy tên bảo tiêu đi mua kem.

https://thuviensach.vn

Mười mấy phút sau, thấy Huân Nhi ăn kem đến vui vẻ thì Thường Kim Nha do dự rồi hỏi:
- Còn chưa thỉnh giáo, hai viên phỉ thúy này, ngài muốn bán bao nhiêu?

- Này á… Nặc Nặc nói phải bán đắt một chút!
Ăn xong thìa kem, tiểu Huân Nhi thuận miệng trả lời một câu, lại nhất thời làm cho trong lòng Thường Kim Nha căng thẳng.

Nhưng mà nhìn thấy quang mang của hai viên phỉ thúy cực phẩm này thì hắn chịu đựng đau lòng, cắn chặt răng, từ từ chìa ra hai ngón tay nói:
- Như vậy đi, ngài xem giá tiền này thì như thế nào?

- Không được.
Thoáng ngẩng đầu nhìn lên, tiểu Huân Nhi lập tức lắc đầu.

- Giá này không thấp rồi.
Thường Kim Nha lắp bắp kinh hãi, nhất thời vẻ mặt đau khổ nói:
- Nói thật, hai viên phỉ thúy này là tang vật, tôi cũng không muốn mạo hiểm phiêu lưu.

- Ít nhất là 30 vạn!
Tiểu Huân Nhi không để ý đến cái cớ này mà thở phì phò, sẵng giọng nói.

- Như vậy sao được, 30 vạn quá mắc.
Thường Kim Nha tỏ ra buồn rầu nhíu mày, rồi đột nhiên lắp bắp:
- Ặc, ngài vừa nói bao nhiêu? 30 vạn? Đô la sao?

Giờ phút này, Thường Kim Nha hoàn toàn hóa đá, hắn quả thực không thể tin được lỗ tai của mình.

Phỉ thúy cực phẩm như vậy mà bán 30 vạn đô la, nói đùa à. Cho dù là phỉ thúy có chất lượng kém hơn rất nhiều so hơn cái này cũng đã bán được mấy vạn Đô la rồi.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà để cho hắn giật mình chính là hai mắt Tiểu Huân Nhi tỏ ra mê hoặc, than thở nói:
- Đô la là gì? Nặc Nặc nói muốn nhân dân tệ.

- Phốc!
Thường Kim Nha hoàn toàn phun miếng nước trà vừa mới uống.

Bất chấp hình tượng, hắn trực tiếp nhào tới cầm lấy hai viên phỉ thúy, từ từ kiểm tra lại một lần, thẳng cho đến khi xác định đây là hàng thật thì hắn mới miễn cưỡng buông tay ra.

Có điều càng như vậy thì trong đầu hắn lại càng mơ hồ, như thế nào cũng không nghĩ ra nguyên nhân, thật sự không có đạo lý a. Cho dù là muốn thủ tiêu tang vật cũng sẽ không tiện nghi đến thế này, trừ phi đối phương có chút…

- À, ta có thêm một điều kiện.
Quả nhiên ngay sau đó, Huân Nhi liền do dự mà giơ tay lên. Mà rất thú vị chính là, nghe được những lời này của nàng thì Thường Kim Nha thở phào một hơi.

Giờ phút này, giọng nói của Tiểu Huân Nhi vang lên :
- Cái này… Huân Nhi muốn kem, cho ta thêm 20 cây kem dâu chuối nữa nha!

Chương 31: Cướp về

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

https://thuviensach.vn

Chương 31: Cướp về

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

oOo
Không khí trong tiệm cơm Cát Tường hôm nay rất nặng nề, nhưng đương nhiên loại nặng nề này mới là bình thường. Nếu lúc này Diệp Dung cùng cả đám nữ phục vụ mà còn có thể nhảy múa nói cười thì chứng tỏ là các nàng bị kích thích đến muốn điên rồi.

Tình hình hiện tại chỉ cần nhìn hai vành mắt thâm xì của Diệp Dung cũng đủ hiểu.

- Không đủ tiền… Tiền đặt cọc hai năm ít nhất cũng phải 20 vạn.
Hữu khí vô lực thở dài một tiếng, Diệp Dung thật sự vô kế khả thi.

Mấy người Lâm Lâm đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt tỏ ra lo lắng. Đứng ở địa vị các nàng mà nói, nếu như hôm nay tiệm cơm đóng cửa thì các nàng đều sẽ thất nghiệp tập thể.

- Yên tâm đi, chị sẽ giúp mấy đứa nghĩ đường lui.
Thấy vẻ mặt lo âu của mọi người thì Diệp Dung miễn cưỡng nở ra nụ cười, lại xoay người đi gọi điện thoại.

Trần Mặc nhìn thấy bóng lưng của nàng, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài. Hắn rất muốn giúp Diệp Dung nhưng mà lại bị vấn đề xui xẻo hạn chế sử dụng dị năng.

- Bọn em không muốn tìm thêm phiền toái cho Dung tỷ nữa!
Lâm Lâm bất đắc dĩ lắc đầu rồi lấy tờ báo ra, xem tin tức tuyển dụng.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà vài giây sau, nàng đột nhiên kinh ngạc ngẩng đầu lên, khuôn mặt ngạc nhiên nói:
- Mọi ngươi xem nè, đêm qua lại xảy ra chuyện này. Trên báo có ghi, một đám đồ điện yêu quái tập kích triển lãm châu báu, đoạt đi hai viên phỉ thúy cực phẩm.

- Phốc!
Trần Mặc đang uống trà liền phun cả ra ngoài.

Không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn vội giật lấy tờ báo lên xem, vài giây sau, khuôn mặt của hắn bắt đầu vặn vẹo, bộ dạng như tuy thời có thể tiến hóa thành Ma Vương.

Lâm Lâm các nàng đưa mắt nhìn nhau, nhịn không được hỏi:
- Trần ca, anh không sao chứ?

- Anh không có việc gì! Nhưng có kẻ muốn có chuyện!
Hung tợn phun ra mấy chữ này, Trần Mặc chợt quơ lấy một cái búa rồi nổi giận đùng đùng chạy ra khỏi tiệm.

Đám người Lâm Lâm trợn mắt há hốc mồm, thầm nghĩ Trần Mặc bạo phát tiểu vũ trụ thế này, chẳng lẽ tính tự mình xông thánh địa 12 hoàng kim thánh kỵ sĩ sao, có điều cái búa kia cũng không phải là thánh y mà?
(Lại là Áo Giáp Vàng)

- Đều đi ra cho tao!
Mấy phút sau, theo một tiếng quát khẽ vang lên trong hẻm nhỏ, mấy yêu quái đồ điện đều sợ hãi rụt rè hiện hình.

Nhìn thấy khuôn mặt đằng đằng sát khí của Trần Mặc thì cả bốn đứa bọn nó thật ăn ý mà cùng gật đầu, đột nhiên không hẹn mà cùng cười to nói:
- Ngày hôm nay thời tiết thật tốt, lão đại, chúng ta đi xem xiếc thú đi, không biết nơi đó có mấy con hổ cùng với mỹ nữ không mặc quần áo không nhỉ ?

https://thuviensach.vn

- Tốt, tao còn có thể đưa bọn mày đi gặp ác ma, hơn nữa cam đoan là không có mặc quần áo.
Sau phút phẫn nộ ban đầu, giờ Trần Mặc lại nở ra nụ cười, có điều nhìn thấy nụ cười này của Trần Mặc thì đám đồ điện lại càng kinh hãi.

Đưa mắt nhìn nhau vài giây, Nặc Nặc đột nhiên chột dạ lẩm bẩm nói:
- Lão đại, kỳ thật bọn em cũng là muốn giúp Dung tỷ!

- Ít nói, đúng rồi hai viên phỉ thúy kia đâu?
Trần Mặc cũng không để ý đến nó mà hỏi hai viên Phỉ thúy.

Nặc Nặc chớp chớp đôi mắt, do dự rồi nói:
- Bán… bán cho Thường Kim Nha chợ đen rồi, hắn đưa ra một cái giá rất tốt.

- Giá tốt à? Mấy trăm vạn?
Nghe được tin tức này, Trần Mặc cũng không cao hứng nổi, có lẽ bản thân mình thu lợi càng nhiều thì gặp xui xẻo càng lớn.

Gần như cùng lúc đó chỉ nghe một tiếng "Vù" vang lên, thân ảnh Lý Trì đã xuất hiện trong hẻm nhỏ, cùng lúc đó vẻ mặt của hắn tỏ ra giận dữ, linh lực quanh thân như hóa thành thực chất lan tỏa!

- Tôi biết rồi, tôi sẽ lập tức xử lý ngay!
Hiểu Lý Trì muốn chất vấn cái gì, Trần Mặc trực tiếp lên tiếng rồi cưỡi Xa Xa chạy như bay rời đi.

Mấy đồ điện cũng tức thì nhảy lên sau, cũng làm cho làm cho Lý Trì ngạc nhiên không nói gì, tự dưng trở thành diễn viên quần chúng không lời thoại.

Sợ run hồi lâu, hắn mới bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu nói:
- Người này thật sự biết điều, sớm biết như thế thì mình cứ thong thả đi đến đây, đỡ tốn linh khí một cách vô ích.

https://thuviensach.vn

Lúc này đây Trần Mặc đang một đường chạy như bay, nhưng mà không đợi hắn phóng ra đường cái đã thấy tiểu Huân Nhi cầm theo một túi lớn kem trở về.

Thấy hắn đột nhiên xuất hiện, tiểu Huân Nhi vui mừng chào đón, hô to:
- Ba ba, Huân Nhi rất giỏi nhé, Huân Nhi vừa mới bán…Uhm…

Không đợi nàng nói hết thì đã bị Trần Mặc đưa tay bịt miệng lại. Nói giỡn sao, nơi này là sát đường cái, nếu tùy tiện nói ra thì chỉ sợ mấy phút sau xe cảnh sát đã có mặt.

Không để ý ánh mắt quỷ dị của mọi người xung quanh, hắn liền đưa tiểu Huân Nhi qua một góc, thấp giọng hỏi:
- Huân Nhi, con bán phỉ thúy cho Thường Kim Nha rồi sao?

- Vâng ạ, bán được 30 vạn.
Chỉ một câu trả lời đơn giản mà làm cho Trần Mặc lung lay, hắn nhịn không được mà quay mặt lại nhìn bốn đồ điện kia.

Bị hắn nhìn qua thì Nặc Nặc liền lắc đầu liên tục, lớn tiếng nói:
- Lão đại, bởi vì sợ anh xui xẻo nên bọn em mới bán một cái giá tiện nghi như thế… Ừh, anh không cần cảm ơn đâu.

- Cút, còn muốn tao cảm ơn bọn mày à?
Giờ phút này, Trần Mặc chỉ có thể rơi lệ đầy mặt, ngửa mặt lên trời thở dài.

Sợ run vài giây, hắn lập tức nắm lấy Nặc Nặc quát:
- Mau gọi điện cho cho Thường Kim Nha, nói lần giao dịch này hủy bỏ, kêu hắn trả phỉ thúy lại.

Thế nhưng mà lại gọi điện thoại cho đối phương không được, xem ra đối phương đã tắt máy rồi.

- Lão đại, không bằng chúng ta đi báo công an đi?

https://thuviensach.vn

Thấy bộ dạng buồn rầu của Trần Mặc thì Oa Oa do dự một chút rồi nhắc nhở.

- Ý kiến hay.
Trần Mặc gật gật đầu, tức giận trừng mắt nhìn nó liếc mắt một cái:
- Sau đó cảnh sát hỏi đối tượng giao dịch, Thường Kim Nha liền khai là Huân Nhi, sau đó vẽ lại mặt Huân Nhi dán truy nã… Hả? Huân Nhi, con muốn nói gì sao?

Không đợi Trần Mặc nói xong, tiểu Huân Nhi bên cạnh mở trừng hai mắt, đột nhiên kéo áo hắn nói:
- Ba ba, lúc nãy khi Huân Nhi ẩn thân thì nghe được chú kia nói dường như tối nay bọn họ muốn giao dịch đồ cổ….

- Con là nói…
Trần Mặc ngẩn ra, đột nhiên tỉnh ngộ vỗ vỗ cái trán.

Xem ra thì sau khi Thường Kim Nha có được phỉ thúy thì liền muốn tìm người khác bán đi, mà dưới tình huống này thì hai bên đều sẽ sử dụng số điện thoại ma.

Nói cách khác, hiện đã không có biện pháp tìm được Thường Kim Nha, trừ phi biết ...

- Huân Nhi, con có biết bọn hắn giao dịch như thế nào không?
Ôm hy vọng, Trần Mặc xoay người hỏi.

Thấy được ánh mắt tràn đầy chờ mong của hắn thì tiểu cô nương vốn là khó hiểu lắc đầu, khi lòng của Trần Mặc trầm xuống thì nàng do dự gật đầu nói:
- Huân Nhi hình như nghe được, có một chú nói là lái xe đi đến bên tàu Ngư Nhân…

Lời còn chưa dứt, Trần Mặc đã trực tiếp nhảy lên Xa Xa, rú gào lên biến mất trong gió đêm.

https://thuviensach.vn

Đám Nặc Nặc vẫn núp ở trong cái thùng xe đằng sau, thấp giọng than thở:
- Lão đại, coi như chúng ta tìm được Thường Kim Nhan thì hắn cũng không trả phỉ thúy lại đâu.
(Cái xe này chắc có phần thùng để hàng giống mấy loại phân khối lớn)

- Trực tiếp cướp về, cướp cả đống đồ cổ kia luôn.
Giờ mới đội nón bảo hiểm, Trần Mặc nhẹ nhàng phất phất tay:
- Chúng ta lấy lại phỉ thúy cùng đống đồ cổ kia, về phần 30 vạn thì quyên góp cho cô nhi viện, tóm lại số tiền kia không thể động vào.

- Cướp về sao?
Vừa nghe đến chữ "Cướp" thì Oa Oa liền hưng phấn:
- Lão đại, em thích! Anh yên tâm, em sẽ rất chuyên nghiệp, ngay cả quần lót cũng không để lại cho bọn hắn!

Chương 32: Năng lực mới của Bản Bản

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 32: Năng lực mới của Bản Bản

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Chương này có đoạn khá gớm, cân nhắc cân nhắc

https://thuviensach.vn

oOo
- Đêm trăng mờ giết người, ngày gió to phóng hỏa! Hai loại đều thích hợp, cướp bóc chẳng sầu lo!
Trong sắc trời đêm, trên một container ở bên tàu Ngư Nhân, Oa Oa đang nổi hứng mà đọc một bài thơ.

Mấy đồ điện bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng khen:
- Thơ hay, thơ hay, quả nhiên Lý Bạch tái thế!

- Cút, toàn bộ đều im hết.
Trần Mặc thật không biết nói gì nhìn bọn nó, thầm nghĩ đến lúc nào rồi mà còn thơ với thẩn.

Điều đáng ăn mừng chính là vùng xung quanh nơi này đều đã nằm trong phạm vi Nặc Nặc cách âm bảo vệ, cho dù mấy tên đồ điện này có say khướt nói nhảm thì cũng không có ai phát hiện.

Mà cách đây khoảng 200 mét thì Thường Kim Nha đang tiến hành giao dịch với một tên người ngoại quốc, hắn đây chính là Thomas mà Huân Nhi nghe được.

Sau khi hàn huyên một lát thì Thomas bắt đầu cẩn thận kiểm hàng, gồm vài món đồ cổ quý, ở giữa còn có hai viên phỉ thúy cực phẩm.

Mà thừa dịp nhàn rỗi hiếm có, Thường Kim Nha cũng xoa xoa mồ hôi trán, xoay người hướng hai vị đạo sĩ trung niên bên cạnh cười nói:
- Vương đạo trưởng, Lâm đạo trưởng, ngày hôm nay thật sự là vất vả cho hai vị rồi.

Lại nói tiếp, bởi vì là việc yêu quái đến bán phỉ thúy cho nên Thường Kim Nha đã nhờ người giới thiệu, mời hai vị đạo sĩ này đến trợ trận.

https://thuviensach.vn

Mà nghe được Thường Kim Nha nói thế thì vị Vương đạo sĩ mặt đầy râu liền vỗ ngực, tư thế giống như là phóng ra bá vương khí:
- Thường thí chủ yên tâm, sư huynh đệ chúng tôi hành tẩu giang hồ vài chục năm, cho tới bây giờ đều chưa từng bị thua!

Còn về phần Lâm sư đệ bên cạnh cũng phụ họa theo:
- Đúng thế, lão Thường không cần sợ, không phải chỉ là mấy tên yêu quái thôi sao? Tới một giết một, tới hai thì giết một đôi.

- Ách… Hai vị thật sự là đạo sĩ sao?
Thường Kim Nha nghe được thì mắt trợn trắng, thầm nghĩ hai gã này trước kia chẳng lẽ lăn lộn hắc đạo, như thế nào mà còn ngưu bức hơn cả bản thân mình nữa.

Đương nhiên, oán thầm thì oán thầm, hắn cũng an tâm vài phần, xoay người đi đến bên cạnh Thomas.

Sau khi kiểm tra xong hàng thì Thomas dùng tiếng Trung không được thành thục cho lắm, dựng thẳng lên ngón cái khen:
- Thường tiên sinh, đồ cổ lần này rất tốt, nhất là hai viên phỉ thúy này. Như vậy đi, cứ theo giá tiền mà chúng ta đã nói, tiền trao cháo múc!

Nói xong, Thomas đã nhẹ nhàng vỗ tay phát ra tiếng, hộ vệ của hắn lập tức mang lên một cái valy có mật mã.

Thường Kim Nha cười đến tít mắt, vội vàng mở ra hai tay muốn đón lấy.

Nhưng mà vào lúc này bọn hắn lại nghe được một tiếng cười bén nhọn vang lên.

- Đáng chết!
Sắc mặt Thường Kim Nha đại biến, theo bản năng lùi về phía sau hai gã đạo sĩ.

https://thuviensach.vn

Mà những tên bảo tiêu của Thomas cũng phản xạ cực nhanh, trong phút chốc đã rút súng ra rồi nhắm ngay về nơi phát ra tiếng cười kia.

Giờ khắc này, hơn 10 họng súng đều ngắm về một vật hình trụ đang nhảy lên nhảy xuống trên container, nghênh ngang nói:
- Núi này do ta mở, cây này do ta trồng! Nếu muốn đi qua được... Đệch, ca còn chưa có niệm xong! (

Ngu ngốc mới để nó niệm xong, những viên đạn liền gào thét bay về nó, tiếng đạn nổ như cắt qua không khí yên tĩnh của bầu trời đêm.

Tiếng rên rỉ chợt vang vọng, nhất thời Oa Oa kêu lên thảm thiết rồi từ từ ngã xuống trong làn mưa đạn.

Sau đó, nó giống y như là đang đóng một bộ phim trinh thám kinh điển, cố gắng giãy dụa thêm vài bước nữa rồi ụp mặt ngã xuống đất.

Thường Kim Nha cùng Thomas đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà thở phào một hơi. Tốt lắm, so vơi tưởng tượng bọn hắn thì dễ dàng hơn, tên yêu quái này quá ngu xuẩn, yếu còn ra gió, còn không bằng chó mèo ở ven đường!

Nhưng mà ngay sau đó, chuyện khiến người khác không ngờ đã xảy ra.

Nồi cơm điện vừa mới "chết" thê thảm lại có thể từ từ đứng lên, hơn nữa còn cười ha ha:
- Các vị, ca diễn xuất như thế nào? Có phải là mọi người có cảm giác rất thật không, có muốn ta diễn lại một lần nữa không?

- Phốc!
Lúc này đây, Thường Kim Nha thiếu chút nữa là phun ra hết cả tim gan phèo phổi ra.

Không đợi hắn mở miệng thì mấy chục tên bảo tiêu liền điên cuồng bắn súng, cũng không biết là phẫn nộ hay là sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà lúc này đây, Oa Oa cũng không có né tránh đạn bay tới mà nó đột nhiên mở to cái nắp nồi.

Chỉ thấy thanh quang đột nhiên nhấp nháy, cuồng phong gào thét lấy nó làm trung tâm rồi trong nháy mắt hình thành lốc xoáy phát ra cả bốn phía.

Trong phút chốc, hơn 10 tên bảo tiêu chỉ thấy thân thể mình chợt nhẹ đi, không tự chủ được mà bị cuốn bay lên trời.

Dường như cùng một lúc, một tia sét không hề báo trước liền đánh xuống…

Bụi khói mù mịt còn chưa tán, một chiếc Dodge Tomahawk gào thét chạy tới, mạo hiểm trong mưa đạn, mạnh mẽ đụng vào đám người này.

Xui xẻo là Thomas vừa vặn chắn phía trước, hắn chỉ kịp hét một tiếng rồi cả người liền bay một đường parabol rơi xuống biển.

- Vô Lượng Thiên Tôn!
Bỗng một tiếng quát phẫn nộ vang lên, hai gã đạo sĩ trung niên kia rốt cục cũng ra tay.

Nương theo sau lời niệm chú của hai người thì hơn 10 đạo phù chú liền bay lên không, hóa thành đủ loại pháp thuật, từ bốn phương tám hướng mà bắn đến.

Xa Xa không hãm được tốc độ, vừa vặn trực tiếp đụng vào phạm vi công kích của phù chú kia, nhất thời hét lên một tiếng rồi vội lui về:
- Đèn xe, đèn xe của ca, Con bà nó, đèn xe đắt tiền của ca.

- Mk!
Nghe mấy câu kia, nếu không phải đang khẩn trương chiến đấu thì hai gã đạo sĩ đã tròn mắt mà chửi ầm lên rồi.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà mắt thấy khí thế của Xa Xa bị kiềm hãm thì tinh thần hai người bọn hắn liền đại chấn, ngay lập tức lại tung ra 10 đạo phù chú khác.

Hào quang ngũ sắc tràn ngập, những tên hộ vệ kia rốt cuộc cũng tìm được dũng khí, Thường Kim Nha chớp thời kêu thủ hạ của nổ súng, làm cho Oa Oa cùng Xa Xa có chút luống cuống.

- Lẽ nào lại như vậy! Lão hổ không phát uy, các người cho ca là mèo bệnh sao?
Một mảnh hỗn loạn, Oa Oa chợt nổi giận hét lớn, đột nhiên bay lên trời:
- Thiên Địa Vô Cực! Vạn Pháp Quy Tông! Bách Quỷ Đông Lai Yêu Pháp Tây Xuất...
(Quên không chú thích: Vô Lượng Thiên Tiên là câu niệm của đạo giáo, giống A Di Đà Phật của Phật Giáo, còn mấy lời con Oa Oa nói chỗ này là tên đủ loại chưởng

Hét ầm lên như thế, nó liên tục bành trướng trên không trung, giống như là sẵn sàng để hạ chiêu sát thủ.

Đám hộ vệ kia lắp bắp kinh hãi, không ngừng liên tục lùi về sau, ngay cả hai gã đạo sĩ cũng làm ra động tác phòng vệ.

Tới giờ khắc này rồi, nồi cơm điện nhìn như dũng mãnh kia đột nhiên gào lên một tiếng, gọi xe điện tới rồi giục nó quay đầu chạy vội:
- Nhanh! Té mau thì thoát!

- Ặc… Cái đệch gì thế?
Đám người kia thấy vậy thì trợn mắt há hốc mồm hồi lâu mới hô to gọi nhỏ đuổi theo.

Hai gã đạo sĩ tự nhiên là chạy chậm nhất, không đến một lát thì đã ở phía sau đội ngũ, bọn hắn thở hổn hển mà mắng thầm thì đột nhiên nghe ở phía sau truyền đến một giọng nói:
- Ơ? Tiêu thư, tại sao cô lại không mặc quần áo?

https://thuviensach.vn

- Không mặc quần áo sao?
Xuất phát từ bản năng của một thằng đàn ông, hai gã đạo sĩ liền quay đầu lại, ngay cả những tên hộ vệ đằng trước cũng vừa chạy vừa quay đầu lại xem.

Nhưng mà bọn hắn liền thất vọng, trên container kia cũng không có mỹ nữ nào đang nude, thậm chí ngay cả Phù Dung tỷ nude cũng không có.
(Phù Dung tỷ: nổi tiếng trên mạng nhờ sự phô trương và điệu nhảy khó đỡ trong làng giải trí Hoa ngữ, sau này đã phẫu thuật thẩm mỹ nhưng vẫn không thể dị hơn)

Trên thực tế, nơi đó chỉ có một cái Laptop, lúc này màn hình của nó đang phát bộ phim Hàn "Trái tim mùa thu".

Trong chớp mắt, hào quang thanh sắc kỳ lạ bỗng chốc lan tỏa, những hình ảnh trong bộ phim kia đột nhiên hóa thành những đợt sóng như thật mãnh liệt mà đến.

Căn bản không kịp làm ra phòng ngự, khoảng cách hai tên đạo sĩ là gần nhất cho nên bọn hắn liền đóng băng ngay tại chỗ.

Vài giây sau, đột nhiên bọn hắn lộ ra một biểu hiện cổ quái, bộ mặt vặn vẹo lại rồi đối mặt nhìn nhau.

Cùng lúc đó, bộ phim "Trái tim mùa thu" trong Laptop đang đến lúc nam nữ chính thâm tình nhìn nhau, sau đó…

… Sau đó, toàn bộ mọi người đều có cảm giác điên mất rồi.

Bởi vì đập vào ánh mắt của bọn hắn là cảnh tượng Vương đạo sĩ cùng Lâm đạo sĩ cũng học cách của nhân vật nam nữ chính trong bộ phim kia, hai người bọn hắn ôm nhau một cách thâm tình, tiếp tục là một nụ hôn nồng nhiệt lãng mạng kiểu Pháp.

https://thuviensach.vn

Toàn trường điên mất rồi, hoàn toàn điên mất rồi. Ông trời a! Ông địa a! Đây chính là hai gã đàn ông trung niên mặt đầy râu ria a!

Ngẫm lại xem, hai đại lão gia ôm nhau, hôn lưỡi nhau, chỉ nghĩ đến thôi là cũng đủ "rung động, say mê" rồi.

Giờ phút này, Thường Kim Nha rơi lệ đầy mặt, hận không thể móc mắt xuống. Mặt của mấy chục tên bảo tiêu cũng đều nhìn lên ông trời, đột nhiên cảm thấy lúc này nên có một đạo thiên lôi để đưa tất cả mọi người biến thành tro bụi…

- Đây chính là công kích ảo giác của Bản Bản sao?
Mà trên container cách đó không xa, Trần Mặc thấy được màn biểu diễn đá lưỡi này thì cũng không nhịn được mà rùng mình một cái.

Theo thanh mang đưa vào để tiến hóa, từ trước đến nay Bản Bản chỉ có thể sử dụng công năng của cục gạch cuối cùng cũng đã có thêm năng lực công kích bằng ảo giác rồi.

Chỉ cần một kích đắc thủ, người bị công kích liền như bị hút vào diễn bộ phim ở trên Laptop, làm ra nhiều động tác, hành động tương tự trong đó.

Đương nhiên cũng không phải mỗi một lần công kích đều có hiệu quả, ít nhất là ý chí của đối phương bạc nhược hoặc đối phương không có phòng bị.

Giống như hai tên đạo sĩ này, bởi vì bọn hắn không có đề phòng nên Bản Bản mới có thể đánh lén thành công.

Trên thực tến, Bản Bản vốn là định mở một bộ phim ít người, lời thoại lặp đi lặp lại của Nhật Bản

https://thuviensach.vn

Bây giờ nhìn lại, bác bỏ đề nghị này thật chính xác, nếu không thì mọi người không còn nôn mửa nữa mà là cùng tự sát tập thể rồi.

Nhưng mà ngay cả như vậy thì sự rung động cũng quá mạnh. Mắt thấy Bản Bản nhắm về hướng khác thì đám người Thường Kim Nha liền hét chói tai rồi bỏ chạy, hận không thể mọc thêm nhiều chân để chạy cho nhanh.

- Đứng lại, toàn bộ không được nhúc nhích!
Nhưng sau đó, Nặc Nặc lại hét to khiến cho đám người chạy trốn liền biết điều ngã nhào:
- Kẻ nào dám chạy thêm bước nữa thì chúng ta sẽ mở AV của Nhật… À không, sẽ mở "Tân dòng sông ly biệt".

Chương 33: Đại trí tuệ của Thường Kim Nha

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 33: Đại trí tuệ của Thường Kim Nha

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Có đôi khi, kịch của Quỳnh Dao còn có uy lực cường đại hơn những bộ phim AV của Nhật Bản, thí dụ như khi ở cách uy hiếp người khác, hoặc là muốn nghiêm hình bức cung.

https://thuviensach.vn

(Phim Tân dòng sông ly biệt nhắc ở chương trước theo kịch bản của Quỳnh Dao)

Kết quả một câu của Nặc Nặc là toàn trường đều quỳ xuống, mồ hôi đầy trán.

Lại nói, đám người Thường Kim Nha hằng năm đều lăn lộn ở hắc đạo, nên làm sao bọn hắn lại sợ chết hay đổ máu?

Nhưng mà có nhiều thứ còn đáng sợ hơn so với cái chết, ví dụ như một trận chiến ở trên giường mà hai nhân vật chính đều là nam a…

- Của ca! Của ca! Toàn bộ đều là của ca!
Ngay sau đó, không đợi Trần Mặc phân phó, Oa Oa đã vội vã mở to miệng ra, trước tiên hút lấy hết đám đồ cổ cùng vơi hai viên phỉ thúy.

Đương nhiên là nó cũng không quên cướp đi toàn bộ đồ đạc của các đối tượng trước mặt.

Cho nên chỉ mấy phút sau thì toàn bộ đám người Thường Kim Nha mỗi người chỉ còn lại một cái quần lót.

Mà âu phục, kính đen, ví… của bọn hắn đều nằm trong tay Oa Oa.

Có điều dường như chưa thỏa mãn nên ánh mắt của Oa Oa liền nhìn xuống…

- Không, không thể cởi!
Thấy được ánh mắt có thâm ý của đối phương thì hơn chục tên đều lấy tay che hạ bộ của mình lại, khuôn mặt cố lộ ra vẻ cầu xin đáng thương nhất.

- Đủ rồi!
Trần Mặc thấy vậy thì rốt cục cũng không nhịn được mà lắc đầu. Đám người Thường Kim Nhan nhất thời lệ rơi đầy mặt, chỉ thiếu chút nữa là quỳ

https://thuviensach.vn

xuống hô to một câu: “Anh hùng”.

- Bất quá…
Nhưng mà ngay sau đó, “Anh hùng” của bọn hắn liền lấy ra một đống phù chú từ trong người:
- Các người muốn giữ lại quần lót thì mau nuốt những tấm bùa này vào. Yên tâm, tôi sẽ không làm bị thương người nào, chỉ là hy vọng các người có thể giữ miệng một chút.

- Đây là cái gì ?
Đám người nhìn thấy đống phù chú kia thì có cảm giác không yên tâm.

- Không cần phải hỏi, chỉ cần từ nay về sau quên chuyện này là được rồi.
Trần Mặc cười nhẹ, ánh mắt đảo qua từng người :
- Đương nhiên là nếu ai không tin lời của tôi cũng có thể thử lớn tiếng nói ra, sau đó….

Nghe Trần Mặc nói như thế thì hơn chục nam nhân không khỏi đưa mắt nhìn nhau, nhịn không được mà rùng mình vài cái.

Nhưng còn có lựa chọn nào sao? Do dự hồi lâu, bọn hắn mang theo cái quần lót đi tới, cầm lấy đồng bùa kia rồi nhét vào miệng.

Về phần hai tên đạo sĩ đang hôn nhau một cách nồng nhiệt thì Xa Xa cùng Nặc Nặc đã toàn lực giải quyết. Dưới sự đè ép của chúng nó thì rốt cuộc hai tên đạo sĩ cũng nuốt bùa xuống, sau đó bọn chúng lại tiếp tục hôn nhau một cách say đắm.

- Tốt lắm, kết thúc công việc!
Mấy phút sau, Trần Mặc châm một điếu thuốc, ngồi lên Xa Xa rồi phóng khỏi nơi này.

Nặc Nặc từ trong thùng xe cẩn thận chui đầu ra, nghi hoặc hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lão đại, vừa rồi là phù chú gì thế, là Huân Nhi đưa Thệ Ngôn Phù cho anh sao?
(Thệ Ngôn Phù: lá bùa để giữ lời thề, làm sai sẽ phát tác)

- Có loại đồ vật này sao?
Trần Mặc nhẹ nhàng lấy mũ bảo hiểm xuống, đưa ra một lý do mà nếu đám người Thường Kim Nha nghe được tức khắc phải hộc máu:
- Kỳ thật thì tao chỉ lừa bọn hắn, có như vậy thì mới tránh bị bọn hắn làm phiền, phải biết rằng tuy tao từ đầu đội mũ bảo hiểm che kín mặt nhưng mà Huân Nhi lại bị bọn hắn nhìn thấy cho nên…

Cũng không biết trò lừa bịp này, trong gió đêm buốt lạnh ở bến tàu Ngư Nhân, hơn chục tên quỳ dưới đất đưa mắt nhìn nhau chờ hiệu lực của phù chú xuất hiện. Đáng sợ chính là bọn hắn căn bản không biết rõ tác dụng của những tầm phù chú này cho nên không có một ai dám mạo hiểm thử một lần…

Đột nhiên Thường Kim Nha không nhịn được mà rùng mình một cái, nghĩ đến một chuyện vô cùng đáng sợ:
- Ê, làm sao chúng ta có thể trở về được bây giờ?

- Ách…
Không ai trả lời được vấn đề này, hơn nữa quả thật là cũng không có biện pháp để giải quyết vấn đề này.

Xe đã bị cái nồi cơm kia hút mất, mà tất cả đều trần truồng chỉ mặc có cái quần lót, hơn nữa là nơi này cách thành phố gần 10 km a.

Giờ phút này Thường Kim Nha hận mình, hận tại sao lại chọn địa điểm giao dịch cách xa thành phố như vậy?

- Chẳng lẽ, thật sự phải chạy về sao?
Vừa nghĩ đến cảnh hơn 10 gã đàn ông mặc quần lót chạy nhông nhông trên đường thì Thường Kim Nha không khỏi nổi da gà, hắn thật sự hoài nghi bản

https://thuviensach.vn

thân có dũng khí như thế không?

Nhưng mà sau đó chỉ nghe thấy tiếng động cơ vang lên, chiếc xe điện kia lại quay trở về.

- Đừng, đừng mà.
Nhất thời sắc mặt Thường Kim Nha tái nhợt, hắn nghĩ đối phương muốn giết người diệt khẩu.

Nhưng mà ngoài dự liệu của bọn hắn, người đàn ông ngồi trên chiếc xe điện kia chỉ chạy tới rồi rút ra tờ 50 đồng ném về phía bọn hắn:
- Cầm lấy mà ngồi xe, đi bộ 200 mét về phía Đông sẽ có một trạm xe bus, 15 phút nữa sẽ có chuyến cuối cùng trong ngày.

Giờ phút này, ánh mắt đám người Thường Kim Nha tỏ ra cảm kích nhìn về đối phương. Trong mắt bọn hắn, người đàn ông đội mũ bảo hiểm kín mít này đã chẳng khác nào hóa thân của thiên sứ.

Bọn hắn cũng không nói gì nữa, vội vàng cầm lấy tiền rồi giống như nổi điên, chạy về phía trạm xe bus.

Chỉ là vừa chạy được mấy chục mét thì đột nhiên Thường Kim Nha lại dừng lại, mở hai tay ra, quát:
- Đợi chút, sĩ khả sát bất khả nhục, làm sao chúng ta có thể ăn mặc như thế này mà đi ra ngoài?

Trong nháy mắt, mấy tên bảo tiêu đều cảm thấy kính nể Thường Kim Nha, thầm nghĩ lão đại không hổ là lão đại, quả nhiên là thà chết chứ không chịu khuất phục.

Không để ý đến ánh mắt kính nể của mấy tên bảo tiêu này, Thường Kim Nha bày ra một động tác suy tư, nói:
- Cho nên trước mắt chúng ta phải nghĩ làm cách nào đi đến đó để không mất thể diện, hơn nữa còn để mọi người phải kính nể chúng ta nữa.

https://thuviensach.vn

Không phải không thừa nhận làm được việc này rất khó nhưng mà người Thường Kim Nha người được xưng có chỉ số IQ rất cao trong giới hắc đạo lại có thể bị chuyện nhỏ nhặt này làm khó sao?

Vì thế mấy phút sau, chỉ thấy ở trên đường xuất hiện một cảnh làm cho người ta phải phún huyết, à nhầm làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Trong ánh mắt ngắm nhìn "say đắm, đê mê" của mọi người, nguyên một đám nam nhân chỉ mặc quần lót, ngẩng đầu ưỡn ngực dậm chân tại chỗ đi tới, đồng thời giơ cao cánh tay hô to:
- Ủng hộ Olympic! Ủng hộ Bắc Kinh! Ủng hộ việc bảo vệ môi trường… Bài trừ việc giết hại động vật, mỗi người đều phải có trách nhiệm…
(Truyện này viết khi Trung Quốc đăng cai thế vận hội Olympic Bắc Kinh 2008)

- Ách… Quá tuyệt vời a!
Mấy người đi dường đưa mắt nhìn nhau, vốn khi vừa thấy có một loại xúc động ôm bụng cười lớn nhưng mà lập tức lại cảm thấy kính nể.

Kế tiếp cũng có mấy thanh niên nhiệt huyết cũng cởi quần áo, dứt khoát gia nhập vào đội ngũ.

Sau đó, ngay cả tài xế xe bus kia cũng cảm động đến rơi nước mắt, trực tiếp không lấy tiền xe của đám người Thường Kim Nha. Dùng lời khác mà, thế tức là Thường Kim Nha lời được 50 đồng kia, lần đầu tiên hắn mới có cảm giác thành tựu đến như thế!

- Tao quyết định rồi, tao thật sự quyết định rồi…
Nhìn thấy vẻ mặt kính nể của mọi người thì Thường Kim Nha chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Trong khi mấy chục tên bảo tiêu cảm thấy bất an, đột nhiên Thường Kim Nha nắm chặt hai tay:

https://thuviensach.vn

- Ngày mai chúng ta sẽ dừng kinh doanh một tháng, cứ trang phục thế này chạy đến Bắc Kinh… Ủng hộ Olympic! Ủng hộ Bắc Kinh! Ủng hộ bảo vệ môi trường xanh sạch đẹp! Ủng hộ…

- Lạy lão thiên a!
Mấy chục tên bảo tiêu ai oán kêu lên một tiếng rồi ngã ngửa.

……

Tất cả vốn vẫn theo dự tính, có điều khi xe bus chạy qua bến tàu Ngư Nhân thì bọn hắn cũng bỏ qua một chi tiết — Thomas bị Xa Xa tông rớt xuống biển giờ từ từ ngoi lên từ trong mặt nước.

- Yêu quái sao?
Thomas hơi trầm ngâm, nhìn dấu vết đánh nhau trên bến tàu rồi hét to một tiếng.

Vài giây sau, hắn nhíu mày rồi lấy lấy điện thoại gọi (Mợ, đt rớt xuống nước rồi mà còn gọi được, láo vãi):
- Ông chủ, đống đồ cổ cùng với hai viên phỉ thúy….Vâng, em sẽ ở lại Nam thành tìm kiếm, còn cả việc kia em cũng đã có chút manh mối rồi!

Tạm thời không nhắc đến chuyện bến tàu, lúc này Trần Mặc cùng đám đồ điện đã về tới phòng triển lãm.

Không có chú ý đến tiếng động cơ bên ngoài, Vương Quân An đang cùng với vài tên cảnh sát trao đổi tiến triển của vụ án, mà nhìn từ tình huống căn phòng bị sương khói bao phủ thì tâm tình của mọi người đều vô cùng buồn bực.

- Yêu quái? Anh xác định là yêu quái sao?
Đội trưởng đội cảnh sát hình sự Lâm Lỗi buồn bực mà xoa nhẹ huyệt Thái Dương, như thế nào cũng muốn không tin chuyện này.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà hắn thật sự không thể không tin, bất kể là đoạn thời gian trước xuất hiện ngưu yêu, hay là đồ điện đêm qua cũng chứng minh có sự tồn tại của yêu quái.

Cứ như vậy một khắc, Lâm Lỗi đột nhiên có một ý tưởng nếu như trên thế giới này thật sự có Long Tổ thì tốt rồi, cũng không cần cảnh sát bình thường như bọn hắn làm những chuyện này…
(Long Tổ: mấy cha tác giả Tàu hay viết, chỉ một lực lượng những người phi thường có năng lực đặc biệt chuyên làm các công tác khó để người thường biết)

Nhưng mà Long Tổ là tưởng tượng cho nên Lâm Lỗi chỉ đánh phải buồn rầu mà nhíu mày, tiếp tục xử lý vụ án này.

- Lâm đội trưởng, tôi nhớ mấy tên yêu quái kia có nhắn lại.
Đội trưởng bảo an Vương Quân An đột nhiên ngẩng đầu, chần chờ nói:
- Từ lời nhắn của bọn hắn thì hình như bọn hắn là cái gì mà Tứ đại đồ vật biểu tượng cho Phúc Phường Nhai? Còn có đầu tiên là một chiếc xe điện xuất hiện…

- Tôi biết cho nên tôi mới tìm cảnh sát quản lý khu vực đó.
Như có suy nghĩ gì gật đầu, Lâm Lỗi quay đầu nhìn một nữ cảnh sát:
- Đồng chí Mộc Vân, cô là cảnh sát quản lý khu Phúc Phường Nhai, chuyện này làm phiền cô điều tra rồi.

- Rõ!
Không có lời dư thừa nào, nữ cảnh sát kia đơn giản đáp lại.

Trên thực tế, đây là một nữ cảnh sát rất xinh đẹp nhưng mà rất ít người dám nhìn thẳng vào nàng.

Bởi vì khuôn mặt của nàng trắng đến tái nhợt, giống như là nhiều năm rồi chưa thấy ánh nắng mặt trời vậy; lại bởi vì trên mặt nàng không có bất kỳ diễn cảm nào, giống như là một búp bê vải không có sinh mạng, càng quan

https://thuviensach.vn

trọng hơn là tuy rằng đôi mắt của nàng rất trong sáng nhưng mà làm cho con người ta có cảm giác trống rỗng, giống như mắt của một con búp bê tinh xảo vô tri…

Cũng bởi vì như thế mà sau khi nhìn thoáng qua thì Vương Quân An nhịn không được mà rùng mình một cái.

Nhưng mà kinh ngạc của hắn mới vừa chỉ bắt đầu, bởi vì Mộc Vân đã bình tĩnh hỏi:
- Sau đó thì sao? Nếu như tra bọn chúng có cần trực tiếp giết chết không?

- Sặc… Đây là cảnh sát sao?
Vương Quân An cùng đám bảo vệ đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy được một câu nghe như chuyện cười này rất lạnh, lạnh đến nổi làm cho lông tơ người khác dựng lên.

Mà phòng bên kia, Lâm Lỗi đã nhịn không được mà thở dài. Hắn đang nhớ lại mấy tin tức nho nhỏ, mà nếu mấy tin này là thật thì… Có lẽ vị nữ cảnh sát tên Mộc Vân kia khi bắt được tội phạm hiềm nghi sẽ thật sự nhẹ nhàng cắt một nhát trên cổ hắn… Ừ, hoặc là nói đây là một thói quen nghề nghiệp sao?

- Được rồi, trước tiên chúng ta cần tính xem nên làm thế nào mới có thể làm yên lòng dân chúng đây?
Trong không khí yên tĩnh quỷ dị, Lâm Lỗi nói sang chuyện khác.

Nhưng mà hắn chuẩn bị lấy một tập văn kiện thì đột nhiên bảo vệ tên tiểu Lâm chạy vào, lắp bắp níu:
- Đội trưởng! Lâm cảnh quan! Hai viên phỉ thúy… hai viên phỉ thúy kia đã trở lại.

- Cái gì?
Mọi người lắp bắp kinh hãi, đồng loạt đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lâm cũng không biết giải thích thế nào, dứt khoát trực tiếp kéo bọn hắn chạy ra bên ngoài, sau đó đợi cho bọn họ thấy được vật đặt trước cửa phòng triển lãm thì cùng “A” lên một tiếng.

Trên mặt đất vốn trống rỗng giờ có thêm mấy cái thùng cùng với hai viên phỉ thúy nằm trên thùng.

- Cái gì thế này…
Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều hoài nghi thị lực của mình xảy ra vấn đề.

Giật mình vài giây, Lâm Lỗi là người đầu tiên có phản ứng, từ từ cầm lấy tờ giấy đặt ở dưới viên phỉ thúy lên, đọc hàng chữ xiên xẹo viết trong đó:

"Chuyện tối qua chỉ là chuyện vui đùa, vật xin hoàn chủ, mặt khác xin tặng thêm một ít lợi tức!"

- Lợi tức?
Ngay khi Lâm Lỗi thì thào tự nói thì người phụ trách triển lãm đã cầm vài món đồ cổ trong thùng lên xem, run rẩy nói:
- Ông trời của tôi! Đây chính là đồ gốm đời Đường, còn có tranh đời Tống….

Giờ phút này, toàn bộ mọi người đều có một suy nghĩ… Liệu có nên năn nỉ người ta lấy hai viên phỉ thúy thêm một lần nữa, lợi tức sẽ là bao nhiêu đây?

Đột nhiên Mộc Vân ho nhẹ, phá vỡ không khí yên tĩnh:
- Lâm đội trưởng, tôi còn phải điều tra nữa không?

Chương 34: Cái gọi là cao thủ

https://thuviensach.vn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 34: Cái gọi là cao thủ

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

- Từ hôm nay trở đi — không được ăn cướp, không được lừa dối, không được trêu gái, không được trộm áo lót...
Thừa dịp được rảnh rỗi trên đường về nhà, Trần Mặc liền làm ra một tràng mấy trăm cái lệnh cấm "Không được", chỉ còn thiếu mỗi là không được đặt chân ra đường.

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ thế này chúng nó còn có thể làm gì, chẳng lẽ học theo nhóm F4 của Đài Loan kia mà đi hát sao?

Nói xong, Trần Mặc để mặc chúng nó ở trước cửa nhà rồi ngồi lên Xa Xa đến tiệm cơm.

Tiểu Huân Nhi ở trước cửa chính, thấy hắn đến thì lập tức nhảy đến ôm chặt, hờn dỗi hô:
- Ba ba. . . Huân Nhi suy nghĩ thật lâu, Huân Nhi hình như làm sai rồi sao!

Gặp phải đòn công kích khả ái như thế thì cơn tức giận trong lòng Trần Mặc biến mất, từ từ lấy trong người một cây kẹo que đưa tới.

Kết quả là tiểu Huân Nhi lập tức quên áy náy, bắt đầu chuyển tập trung sang cây kẹo kia.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua mới cắn được vài miếng thì nàng cũng không quên giơ đôi bàn tay nhỏ bé lên:
- À quên! Lần sau Huân Nhi sẽ bán đắt hơn nữa..

- Chết tôi mất!
Mới vừa đi vào cửa tiệm, Trần Mặc thiếu chút nữa là ngã xuống, cũng may là tay hắn kịp nắm lấy cánh cửa.

Diệp Dung đang ở phía sau quầy gọi điện thoại, thấy hắn đi vào cũng không có bất kỳ biến hóa gì, chỉ là bất đắc dĩ thở dài.

Thoạt nhìn thì kế hoạch câu sói lai dê béo đã không được thuận lợi. Ngẫm lại cũng đúng, đầu năm nay tuy có rất nhiều kẻ ngốc nhưng mà kẻ chịu hy sinh mấy ngàn vạn để đổi lấy chút ái tình cũng không có mấy ai.

- Ngày mai là đến kỳ hạn rồi.
Ngẩng đầu nhìn mặt trời dần dần xuống núi, vẻ mặt Diệp Dung có chút chua xót, lại hiếm có chủ động rót cho Trần Mặc một ly trà.

Nói thật, thấy được ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm vào mình thì Trần Mặc có chút không quen :
- Dung tỷ, cô có thể nhìn sang chỗ khác không, tôi biết rằng tôi rất anh tuấn…

- Có phải là tôi rất tệ không?
Đột nhiên Diệp Dung lại hỏi một câu không đầu không đuôi.

Trần Mặc ngẩn ra, thầm nghĩ người gần chết cũng hay nói điều tốt, như thế nào mà đột nhiên lúc này Dung tỷ lại sám hối đây.

Bất quá nhìn thấy ánh mắt của Diệp Dung thì hắn cũng bất đắc dĩ thở dài:
- Cũng hơi hơi! Kỳ thật thì trừ tính dã man, con buôn, lòng dạ hẹp hòi, thích ăn dấm chua… Ách, coi như tôi chưa nói đi!

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy một khắc, thoạt nhìn Diệp Dung như muốn bạo phát, nhưng nàng lại từ từ cúi đầu, đột nhiên nhẹ nhàng mở miệng:
- Thật xin lỗi.

Vài giây sau, khi Trần Mặc hoài nghi thính lực của mình có vấn đề thì Diệp Dung ngẩng đầu lên, thấp giọng nói:
- Tôi biết tôi rất tệ nhưng mà làm như vậy chỉ là muốn bảo vệ tốt tiệm cơm này.

- Tôi hiểu mà!
Trần Mặc khe khẽ thở dài, ôn nhu vỗ vỗ bàn tay của nàng, lại không nói thêm gì.

Hắn đương nhiên hiểu được, hiểu được Diệp Dung vì tiệm cơm Cát Tường này mà đổ biết bao tâm huyết, cũng hiểu được sở dĩ nàng có tính dã man cùng thói lừa tình là hoàn toàn bất đắc dĩ.

Một nữ tử bơ vơ không nơi nương tựa từ bên ngoài đến, muốn xây dựng sự nghiệp ở trong thành phố này, muốn đối mặt với những kẻ xấu xa ham muốn nàng mà lại rất có thế lực…

Nhiều khi không phải chúng ta muốn trở thành người như thế, mà chính là cuộc sống bức bách chúng ta phải làm thế.

- Quên đi, không diễn kịch Quỳnh Dao nữa!
Cảm nhận được lòng bàn tay truyền đến một chút ấm áp, hai má Diệp Dung đỏ ứng, ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt.
(Quỳnh Dao: tác giả đại biểu những truyện, phim tình cảm sướt mướt)

Ngay sau đó, trong tay nàng lại xuất hiện một quyển sổ tiết kiệm.

- Cho tôi?
Nhìn thấy quyển sổ tiết kiệm đưa đến trước mặt mình thì Trần Mặc không khỏi ngẩn ra.

https://thuviensach.vn

- Nằm mơ đi, tôi điên sao mà cho anh tiền?
Diệp Dung thở phì phì trừng mắt liếc hắn một cái, nhẹ giọng nói:
- Bất quá trong sổ tiết kiệm này có 10 vạn, đều là do tôi tích cóp được. Anh xem rồi tính toán, lấy ra chia cho đám Lâm Lâm, còn lại thì giữ cho mình đi!

- Đây còn không phải tương đương cho tôi sao?
Trần Mặc vô nghĩa nhún nhún vai, lại đẩy quyển sổ tiết kiệm trở về trước mặt nàng:
- Được rồi, đừng có giống như là chuẩn bị an bài hậu sự nữa. Chẳng qua là không có mặt tiền thôi, chúng ta nghĩ biện pháp khác, nếu không thì có thể mở một quán ăn ven đường cũng được.

- Quán ăn ven đường?
Diệp Dung ngẩn ra.

Chỉ là vài giây sau, hai mắt nàng lại tỏa sáng, thì thầm:
- Đúng vậy, tại sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ? Có đạo lý, lấy vẻ đẹp của tôi thêm vào tài nấu nướng của anh, hai người chúng ta song kiếm hợp vách tường, tin tưởng trong vòng hai tháng là có thể nhất thống quán ăn ven đường Nam thành…

- Sặc, sao không nói nốt thiên thu vạn tái thống nhất giang hồ nữa đi!
Trần Mặc thực không nói gì, hắn trợn to mắt thầm nghĩ, mỗi ngày phải đánh du kích với cùng với đám trật tự xã hội, mười mấy người cùng nhau chạy trốn, tình cảnh ấy khẳng định là vô cùng hùng vĩ a.

Diệp Dung càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý, liền đứng dậy:
- Không bằng cứ quyết định như vậy, tôi đi tăm tia trước tìm mấy đoạn đường phồn hoa đã, sau đó lại làm mấy bộ đồng phục….

"K-Í-T-T!"

https://thuviensach.vn

Một tiếng phanh gấp chói tai vang lên, cắt ngang kế hoạch quán ăn ven đường của Diệp Dung.

Hai người đưa mắt nhìn sau, sau đó lại nghe tiếng bước chân vang lên, kèm theo đó còn có những tiếng mắng tục.

Trần Mặc phản ứng cực nhanh, liền chạy ra ôm lấy Huân Nhi rồi đưa nàng cùng Diệp Dung vào bếp.

Cùng lúc đó, hơn mười tên lưu manh tay cầm ống tuýp xuất hiện.

Cả người Hà Năng băng bó kín mít, chỉ vào tiệm cơm quát lớn:
- Chính là nơi này! Con mẹ nó, lại dám động tay động chân vào chiếc BMW của tao, thay tao hủy đi quán này.

- Được! Hà ca, ngài xem là được rồi!
Một tên đầu trọc quơ quơ ống tuýp, rít điếu thuốc trong tay rồi bước lên.

Không đợi hắn nói hết, mười mấy tên lưu manh đi theo liền phun một ngụm nước miếng, giống như lúc nào cũng có thể nhấn chìm tiệm cơm Cát Cường.

Diệp Dung đứng trong bếp thấy như vậy thì hận không thể cầm lấy hai con dao mổ heo xông ra, có điều Huân Nhi lại làm như không có việc gì, kéo nàng lại, gắt giọng:
- Dì, không cần lo lắng, ba ba rất lợi hại!

- Lợi hại? Chỉ bằng vào hắn sao?
Diệp Dung trợn tròn mắt không nói gì, thầm nghĩ người ta có mấy chục người, trừ phi Trần Mặc là cái kẻ mặc quần lót ra ngoài kia (siêu nhân ấy) thì mới có thể chống lại được.

Nhưng mà lời còn chưa dứt thì đột nhiên Trần Mặc lại vung một quyền lên bức tượng đá đặt ở trước quán.

https://thuviensach.vn

Bị một tiếng vang thật lớn sau đó làm cho hoảng sợ, mười mấy tên lưu manh không khỏi ngẩn ra, dừng bước lại.

Bọn hắn đưa mắt nhìn nhau, lại không hiểu phía đối diện tên tiểu bạch kiểm kia muốn làm gì, lấy nắm tay đấm lên trên bức tượng một cái kêu to như thế, chẳng lẽ hắn thích tự ngược sao?

"Tách!"
Cứ như vậy một khắc, bức tượng đá kia vốn hoàn hảo bắt đầu xuất hiện một khe nứt nhỏ.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, vết nứt lan dần ra, cả bức tượng bắt đầu từ từ vỡ toác.

Quá khó tin, bởi vì cho dù có người cầm lấy búa muốn đập nát bức tượng kia thì cũng cần phải tốn không ít thời gian.

- Sao… làm sao có thể?
Tên đầu trọc cả kinh trợn mắt há hốc mồm, mắt thiếu chút nữa lòi cả ra.

Hà Năng cũng không khá hơn chút nào, chỉ thấy bộ dạng béo ú của hắn run lên, dường như muốn bước lên kiểm tra, xem thử cái này có phải làm bằng thạch cao không.

https://thuviensach.vn

Mà trong bếp, Diệp Dung cũng rùng mình, thầm nghĩ thì ra Mặc Mặc lại thâm tàng bất lộ như vậy.

- Không sợ chết thì cứ đến.
Nhìn thấy biến hóa của bọn lưu manh, Trần Mặc làm như không có chuyện gì, rất có phong phạm của một vị võ lâm cao thủ. Chẳng qua là đợi mọi người không có chú ý tới thì khuôn mặt của vị võ lâm cao thủ này lại run lên, thoạt nhìn là đang đau đến chết…

- Con bà nó, giả bộ ngưu bức chẳng dễ tí nào a.
Nhìn nắm tay đã sưng đỏ lên, Trần Mặc ý thức được bản thân lại gặp xui xẻo thêm một lần. Vừa rồi hắn diễn trò rất nhập tâm, bắn ra điện năng đánh nát bức tượng kia, sau đó dùng sức đấm một phát cuối, chỉ là hơi quá tay…

Đương nhiên đau đớn thì đau đớn nhưng tinh thần chuyên nghiệp vẫn còn, cho nên Trần Mặc vẫn duy trì phong thái của một cao thủ võ lâm, hơn nữa còn học theo Lý Tiểu Long mà ngoắc ngón tay.

Thật đáng tiếc, dường như là “mị lực” của hắn không đủ, mười mấy tên côn đồ chẳng những không có đi lên mà ngược lại lui về sau vài bước.

Thằng ngu mới đi lên, cho dù bản thân có Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam thì có thể so sánh với tượng đá cứng rắn như thế sao?

- Rút lui, rút lui!
Vài giây sau, tên đầu trọc đột nhiên hét lên một tiếng, ném ống tuýp rồi chạy, mà mười mấy tên lưu manh kia cũng tan đàn xẻ nghé.

Hà Năng thấy vậy thì nóng nảy, nhịn không được dậm chân mắng :
- Đám khốn khiếp, bọn mày trốn cái gì mà trốn, hắn chỉ có mốt người mà thôi, quần ẩu cũng có thể xử lý hắn!

https://thuviensach.vn

- Quần ẩu cái con c**, mạng của lão tử không phải là để lấy ra chơi mấy cái trò nguy hiểm này!
Tên đầu trọc liền quay lại, giơ ngón giữa lên rồi chạy tiếp.

Nói rất có đạo lý, quần ẩu cũng có khả năng đánh bại một người nhưng mà vấn đề là tôi dựa vào cái gì để mạo hiểm tính mạng thay ông quần ẩu, bởi vì mấy ngàn tiền trà nước ông đưa sao?

Nếu như bị một quyền của tên tiểu bạch kiểm kia đánh trúng ngực thì chỉ sợ phải nằm bệnh viện mấy tháng, tiền thuốc men cũng không biết bao nhiêu a.

Trong phút chốc, trước cửa tiệm cơm chỉ còn ống tuýp đầy đất cùng với tên mập băng kín người đứng cô đơn ở đó.

Gió đêm thổi qua làm hắn không tự chủ mà rùng mình một cái.

Nhìn thấy gã thanh niên đứng đối diện nở nụ cười thong thả đi đến thì sắc mặt Hà Năng tái nhợt, lui ra phía sau, miễn cưỡng bày ra một tư thế công kích:
- Đừng, đừng tới đây! Đừng nhìn tao béo mà khinh thường, tao chính là truyền nhân chính tông đời thứ 65 của Đường Lang quyền đấy!

- Ặc…
Trần Mặc không nói gì, nhìn thấy tên béo kia giống như đầu heo, nhịn không được mà oán thầm vị đại chưởng môn đời 65 của Đường Lang quyền kia.

Thu môn đồ làm gì mà thu một tên mập như thế, chẳng lẽ Đường Lang quyền lại có một chi là Phì Đường Lang sao?
(Đường Lang: bọ ngựa, Phì Đường Lang: con bọ ngựa mập)

- Sợ rồi hả?
Thấy Trần Mặc thoáng dừng bước thì Hà Năng thở dài một hơi.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà không đợi hắn cảm thấy may mắn thì Trần Mặc đã bước tới vài bước, khẽ cười nói:
- Đường Lang quyền à? Tốt! Vậy thì ông hãy cho tôi xem đi… Hừm, đừng nói ông là Đường Lang, có tin hôm nay tôi đánh ông thành bộ dạng bọ ngựa, bọ hung cùng gián, ba con hợp thành một không?

- K-i-aaaa!
Giống như là bị vũ nhục thật lớn, rốt cuộc Hà Năng cũng quát lên một tiếng lớn, nâng tay đá chân bày ra một tư thế tiến công.

Trần Mặc ngẩn ra, không thể tưởng tượng được đối phương lại có dũng khí chiến đấu, hắn không tự chủ mà làm ra động tác đề phòng.

Nhưng mà không đợi hắn lấy lại tinh thần thì đột nhiên Hà Năng đang giơ chân múa tay kia lại quỳ xuống, lớn tiếng cầu xin:
- Lão đại, em sai rồi, em nhận thua mà, xin lão đại tha cho em một mạng!

- Ta ngất!
Mặc cho Trần Mặc đã nghĩ tới đủ loại tình huống, đột nhiên thấy được Hà Năng quỳ xuống thì cũng thiếu chút nữa là ngã theo hắn.

Lời còn chưa dứt, đột nhiên còn Hà Hăng cung kính móc toàn bộ tiền ra, lệ rơi đầy mặt nói:
- Lão đại, anh cầm đi, em có chừng này thôi… Đúng rồi, trong túi em còn hai đồng tiền xu, nếu anh muốn lấy thì cứ lấy luôn.

- Cái @*&^%%, chẳng lẽ nhìn qua mình giống cướp lắm sao ?
Trần Mặc muốn điên tiết rồi, thầm nghĩ mấy ngày nay làm sao vậy, hết bị người nhận làm ba ba, giờ lại bị coi như ăn cướp.

Có điều hắn vừa mới nghĩ như thế thì đột nhiên thấy tiểu Huân Nhi từ bên trong chạy ra, không nói hai lời vọt tới trước Hà Năng, mở mắt to nhìn vào hắn.

https://thuviensach.vn

- Hở…
Hà Năng không kìm được mà xoa mặt, thậm chí hoài nghi trên mặt mình có phải mà mọc hoa rồi hay không?

Mà ngay sau đó, tiểu Huân Nhi đột nhiên nhíu mày, cắn ngón cái, mê hoặc nói:
- Chú à, trên người chú có yêu khí… Chẳng lẽ chú đã gặp yêu quái sao?

Chương 35: Cao lão trang

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 35: Cao lão trang

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

- Trảm yêu trừ ma sao? Bằng vào mấy người chúng ta á?
Tuy rằng đã ngồi tại hoa viên trong Lôi phủ nhưng Trần Mặc cũng cảm thấy có chút mơ hồ.

Hắn nhìn Diệp Dung bên cạnh, lại nhìn tiểu Huân Nhi đang bố trí trận pháp, đột nhiên cảm thấy được lần này giống như là một buổi dã ngoại, chứ không phải là hành trình trảm yêu trừ ma gì cả.

https://thuviensach.vn

Ba tiếng trước, bởi vì Huân Nhi phát hiện được yêu khí, vốn một hồi quẩn ẩu đột nhiên lại xoay chuyển 360 độ.

Không kịp nói thêm cái gì, Hà Năng mặt mũi bầm dập ngồi dập, lập tức gọi điện thoại cho ông chủ.

Hai mươi phút sau, Lôi Chấn, người giàu nhất Nam thành tự mình lái xe đến, mời Huân Nhi cùng Trần Mặc đến biệt thự để trừ yêu, thái độ cung kính giống như là nhìn thấy Góp ka của 4vn vậy.
(Biên: nguyên văn là giống như nhìn thấy thủ trưởng, mà dịch giả thích tự sướng quá nên để nguyên

Mà chân tướng sự tình quả thật đúng như suy đoán của Huân Nhi, trong nhà của vị tỷ phú này quả thật là có một con yêu quái, hơn nữa lại là một con trư yêu vô cùng hung ác.

Trên thực tế, Hà Năng cũng thường xuyên ra vào Lôi phủ cho nên mới bị nhiễm một chút yêu khí, nhưng mà so sánh với hắn thì yêu khí trên người Lôi Chấn lại càng thêm rõ ràng hơn, dùng cách nói của Huân Nhi là có thể trực tiếp bị xem như yêu quái.

Dùng lời khác mà nói thì con trư yêu kia rất lợi hại, thực lực có lẽ là không kém hơn so với kim giác ngưu yêulà bao nhiêu. Nhưng mà thú vị nhất chính là khi Trần Mặc hỏi cụ thể Lôi Chấn những tin có liên quan đến trư yêu thì Lôi Chấn lại trở nên vô cùng xấu hổ.

- Về chuyện này, xin ngài hãy giữ bí mật!
Thẳng cho đến khi bị hỏi đến cùng thì vị tỷ phú này mới do dự một chút rồi thấp giọng nói:
- Thật không dám giấu, người bị trư yêu này quấy nhiễu không phải là tôi mà là Lôi Oánh, con gái của tôi.

- Hả, chẳng lẽ quý phủ trước kia là Cao lão trang sao?

https://thuviensach.vn

Trần Mặc nhất thời ngạc nhiên không nói gì, có điều chờ hắn nghĩ đến tình cảnh một cái đầu heo đột nhô ra từ phía sau tường thì đột nhiên rất muốn cười to lên.

- Đúng vậy, chính là một con heo.
Không biết Trần Mặc muốn cái gì, Lôi Chấn căm giận dậm chân. Có trời mới biết đây là chuyện gì, con gái mình vốn sắp lấy chồng, đột nhiên bị một con trư yêu cả ngày mê hoặc, ngay cả phòng cũng không có cách nào ra khỏi.

Trên thực tế, Lôi Chấn cũng không tin đó là yêu quái, bất quá chờ hắn thấy bảo tiêu của mình bị một con heo đuổi đánh thì hắn không thể không chấp nhận sự thật này.

Cũng bởi vì như thế mà hắn đã không tiếc tốn nhiều tiền để mời những kỳ nhân dị sĩ đến đây.

Thế nhưng vấn đề chính là chỗ này, dưới tình huống tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử thì hắn có năng lực mời đến đây những nhân vật gì?

Như lúc này, trong hoa viên Lôi phủ có đến mấy chục người, toàn là "cao nhân" ăn mặc lố lắng, vẻ mặt cổ quái… Thế nhưng Lôi Chấn trong lòng cũng hiểu được, đại đa số trong đó chỉ là mời đến cho đẹp đội hình.

Lý Tam bán thuốc tăng lực đầu đường, Trần mù coi bói tìm hài cốt ven đường, người tự xưng là dị năng giả có thể bẻ cong cái muỗng bằng ý chí, còn có mấy kẻ cơ bắp bạo lực…

Từ góc độ nào mà nói thì chính phủ Nam thành chắc hẳn là phải cảm ơn Lôi Chấn, bởi vì hắn đã chủ động thu nạp những người này, vô hình làm cho trị an của thành phố trở nên tốt hơn.

Trên thực tế ngay cả những cao nhân này cũng không có tin tưởng gì, nhưng mà suy nghĩ đến món tiền thưởng kia thì bọn hắn liền phấn chấn tinh

https://thuviensach.vn

thần đến đây.

Việc này có thể lấy một lý do như lời nói của vị bán thuốc tăng lực tên Lý Tam kia:
- Chuyện này á, yêu quái tuy rằng cường hãn, nhưng mà lỡ như nhân phẩm của tôi bạo phát thì sao?

Đương nhiên, khi nhân phẩm bản thân bạo phát, làm cách nào để nhân phẩm đối thủ cạnh tranh không bạo phát đó mới là chuyện quan trọng.

Cho nên tuy rằng trư yêu chưa xuất hiện, nhưng những kỳ nhân dị sĩ này đã bắt đầu loại trừ lẫn nhau, hận không thể phóng bá vương khí của mình ra để đánh chết những tên gia hỏa dám mưu tính cướp tiền thưởng của mình.

Ví dụ như lúc này, bên cạnh Trần Mặc có ba tên cao to đang đứng, xem bọn hắn liều mạng bày ra mấy động tác khoe cơ bắp trông rất có phong phạm có thể giết địch trong vô hình.

Trần Mặc thật không biết nói gì, chỉ xoa xoa cằm, đột nhiên cảm thấy đợi lát nữa đến lúc trư yêu xuất hiện thì hoàn toàn có thể chỉ cần đứng sau ba vị nhân huynh này là hò hét cổ vũ, bởi cái này chính là lá chắn thịt thiên nhiên mà, hơn nữa còn biết di động!

- Như vậy liền trông cậy cả vào chư vị!
Lôi Chấn cùng con gái mình nói chuyện vài câu qua cánh cửa phòng, sau đó hai mắt ửng đỏ khom mình hành lễ:
- Tóm lại, chỉ cần giúp tôi trừ con trư yêu kia thì tôi nguyện trả 200 vạn làm thù lao. (gần 7 tỷ VNĐ)

200 vạn! Mọi người nghe vậy thì nhất thời hai mắt tỏa sáng, vội vàng vỗ ngực thề thốt.

Trần Mặc lại cười cười giống như không có việc gì, nhẹ nhàng lắc đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Lôi tiên sinh, chúng tôi không cần tiền thù lao, nhưng chuyện tiệm cơm Cát Tường…

- Đương nhiên!
Lôi Chấn ngẩn ra, lập tức hiểu ý gật đầu nói:
- Hà Năng đã nói với tôi rồi, chuyện này không có vấn đề!

- Muôn năm!
Nghe được lời hứa hẹn thì tiểu Huân Nhi đang vẽ bùa lập tức ngẩng đầu lên, giơ bàn tay nhỏ bé ra rồi hô:
- Chú à, chuyện trừ yêu kia cứ giao cho cháu là được rồi! Huân Nhi có mang theo mấy bộ phù chú đến đây, mua 10 tặng 1, cam đoan hướng dẫn chi tiết sau khi bán, hơn nữa bảo hành trong vòng 3 tháng.

- Sặc…
Nếu không phải có người giữ lấy thì Lôi Chấn đã ngã xuống đất rồi.

Đám kỳ nhân dị sĩ nghe vậy thì liền cảm thấy kính nể, thậm chí muốn quỳ bái đương trường — kinh tế thị trường a! Cái gọi là kinh tế thị trường còn ở đâu xa xôi nữa?

Nhìn xem tiểu cô nương người ta, ngay cả nghề trừ ma từ xưa cũng đã quyết đoán mà tiến hành cải cách, quả thật có thể nói là người đi đầu trong công cuộc cải cách.

- Trời đất chứng giám, không phải do tôi dạy!
Mà thấy Diệp Dung nhìn mình bằng ánh mắt kỳ quái thì Trần Mặc chỉ có thể bất đắc dĩ mở ra hai tay:
- Tôi nghe nói, mỗi lần đi trừ yêu thì ông nội của Huân Nhi đều nói những câu quảng cáo này, cho nên Huân Nhi đi theo mới học được.

- Nhân tài!
Diệp Dung ngẩn ra, nhịn không được dựng thẳng ngón cái lên mà tán thưởng:

https://thuviensach.vn

- Huân Nhi, có cơ hội thì cháu phải giới thiệu ông nội của cháu cho dì, dì cũng muốn trao đổi kinh nghiệm với ông ấy.

Rốt cuộc là cái gì đây? Lôi Chân phỏng chừng nếu mình nghe tiếp thì sẽ liền hộc máu ngay tại chỗ, vì thế hắn liền cáo từ với mọi người rồi lại mời Diệp Dung cùng rời đi.

Nghĩ đến việc chính mình không giúp được gì, Diệp Dung chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu, có điều vẻ mặt nàng vẫn tỏ ra lo lắng:
- Mặc Mặc, nếu như không có nắm chắc… Nhìn cái gì, tôi không phải lo cho anh, tôi đang lo cho Huân Nhi thôi.

Lời này tuy rằng là rất bưu hãn nhưng mà ngữ khí lại lộ ra vẻ quan tâm, ngay cả kẻ ngốc cũng rõ.

Nhưng mà, trong ánh mắt đố kỵ của mọi người thì Trần Mặc lại nhún vai giống như không có việc gì, đột nhiên cười nhẹ, phất phất tay:
- Yên tâm, tôi nói rồi tôi trốn rất nhanh, hơn nữa coi như tôi không có chạy nhanh hơn yêu quái thì chẳng lẽ lại không nhanh bằng bọn họ sao?

- Bọn họ?
Nhìn đám người đang nghe lén chung quanh, rốt cuộc Diệp Dung cũng thở phào một hơi:
- Vậy là tốt rồi, tôi nghĩ anh không chậm hơn nổi mấy tên mập kia đâu!

- Đệch!
Đám kỳ nhân dị sĩ đang vểnh tai lên nghe đột nhiên có một loại xúc động muốn phún huyết, thầm nghĩ làm người sao thể vô sỉ đến thế này được?

Một tên mập mạp nhịn không được mà đi tới, thở phì phì chắp tay hỏi:
- Xin hỏi các vị, không biết ai mới là người trừ yêu?

Tên mập này vừa mập lại vừa lùn, chỉ sợ trên mặt hắn có khắc hai chữ thần tiên thì cũng không có bao nhiêu người tin tưởng, nhưng thái thái độ của

https://thuviensach.vn

Lôi Chấn lại rất cung kính với hắn.

Nghe được những lời đầy mùi thuốc súng này thì Trần Mặc biết đối phương đã hiểu lầm rằng mình đến cướp sinh ý, không khỏi mỉm cười lắc đầu.

Có điều không đợi hắn trả lời, Huân Nhi liền xung phong đứng ra ưỡn ngực, giọng nói trong trẻo:
- Huân Nhi sẽ trừ yêu, Huân Nhi sẽ dùng phù chú!

Lời nói còn chưa dứt, cặp mắt gã mập kia đã trắng dã, thịt béo ở trên mặt rung lên, giống như là đang nhịn cười.

Nghĩ lại cũng đúng, một tiểu cô nướng 8 tuổi, nói cái gì mà sử dụng phù chú, chỉ sợ là xác suất làm tổn thương mình còn lớn hơn so với làm tổn thương địch nhân.

Mà chính Trần Mặc cũng muốn phản bác lại, bất quá đợi hắn nghĩ đến những kiệt tác thường ngày của Huân Nhi thì hắn lại đột nhiên cảm thấy không có biện pháp phản bác.

Ngược lại Diệp Dung có chút bất bình, thấp giọng nói thầm:
- Tiểu cô nương thì thế nào? Một tên mập mạp thì lên mặt cái gì? Chẳng qua chỉ là một tên thầy tướng số trước miếu Thành Hoàng, bà đây còn lười đến coi nữa.

- Phốc!
Mập mạp đang uống trà, nghe được những lời này của Diệp Dung liền phun hết cả ly trà ra.

Lôi Chấn thấy không khí xấu hổ, vội vàng đứng ra hoà giải:
- Trần tiên sinh, tôi giới thiệu vị này với ngài, vị này là Lâm Đức tiên sinh, là đệ tử của thượng đại chưởng môn Huyền Đạo Tông Lý Trì tiên sinh. Lý tiên sinh đạo pháp sâu xa, thái độ làm người thanh cao, năm đó tôi đã từng nhận được ân huệ của ngài ấy.

https://thuviensach.vn

- Phốc!
Lần này đến lượt Trần Mặc phun nước trà.

Lâm Đức bày ra tư thế thế ngoại cao nhân, thấy thế không khỏi cả giận nói:
- Trần tiên sinh, tông ta tuy rằng không lớn, nhưng mà người bên ngoài không thể vũ nhục được. Ngài bày ra bộ dạng như thế, chẳng lẽ là có ý kiến với Lý chưởng môn sao?

- Ách… Ngài hiểu lầm rồi, tôi chỉ là khiếp sợ mà thôi, không nghĩ tới Huyền Đạo Tông lại có cao thủ như thế!
Trần Mặc thật không nói gì, lại xoa cằm, vừa rồi là tại đột nhiên hắn nhớ tới gương mặt như gắn theo cái quan tài của Lý Trì, chỉ có thể bất đắc dĩ chắp tay nói lời xin lỗi.

Chẳng qua nhìn thấy vẻ mặt tự đắc của Lâm Đức thì hắn rất muốn hỏi một câu, đạo pháp sâu xa sao? Thái độ làm người thanh cao à? Vậy xin hỏi đối với hộp đêm thì ngài có ý kiến gì không?

Chương 36: Đánh lộn với một con heo

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 36: Đánh lộn với một con heo

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

https://thuviensach.vn

oOo

Màn đêm dần buông xuống, sau một hồi giằng co thì đám kỳ nhân dị sĩ cũng dần dần trở nên hòa hợp hơn.

Cũng không biết bọn hắn lấy rượu ở đâu ra, một đám người bắt đầu chè chén, đợi cho đến lúc uống đến say bảy tám phần thì tự nhiên không thiếu những câu chuyện thổi phồng về sự tích cuộc đời của mình.

- Nhớ năm đó chúng ta đi trên đồi Cảnh Dương chợt gặp mãnh hổ… À nhầm, là gấu lớn…
Uống đến cả mặt đỏ bừng, Lý Tam bán thuốc tăng lực liền mở áo ra, hận không thể làm cho vết sẹo trên ngực dài thêm vài phân nữa.

- Thời khắc nguy hiểm, toàn bộ đều nhờ vào mấy viên thuốc tăng lực của ta, các vị đoán thế nào? Trong phút chốc, thắt lưng không yếu chân không mỏi, một hơi làm năm lần không nghỉ! (DG:

- Ặc, như vậy cũng được sao?
Trần Mặc nghe vậy thì ngạc nhiên không biết nói gì, thầm nghĩ vốn là Võ Tòng rơi lệ đầy mặt, hiện lại đến Lý Tam bán thuốc lệ rơi đầy mặt.
(Tích về Võ Tòng đả hổ trên đồi Cảnh Dương)

Có điều không đợi hắn cảm khái, Huyền Đạo Tông Lâm Đức cũng không chịu thua, hắn chợt ngửa đầu lên trời, phất tay áo bày ra một tư thế tiên phong đạo cốt:
- Nhớ năm đó, bản đạo trưởng hành tẩu giang hồ trảm yêu trừ ma cứu khốn phò nguy, không biết bao nhiêu mỹ nhân đã ái mộ ta…

- Phốc!
Lời nói còn chưa dứt thì ít nhất hơn mười vị ngồi nghe đều phun rượu khỏi miệng.

https://thuviensach.vn

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thấy dáng người thân cao mét rưỡi, rộng mét rưỡi của Lâm Đức đều thầm nghĩ người như vậy cũng có thể làm cho mỹ nhân ái mộ mới lạ, trừ phi mắt của mỹ nhân kia bị mù.

Tiểu Huân Nhi là trẻ nhỏ không cố kỵ, ngửa đầu hỏi:
- Ba ba, thật sự có cô thích chú Lâm sao?

- Sặc…
Nếu không phải đối phương là tiểu cô nương thì phỏng chừng Lâm Đức đã nhào lên trở mặt rồi.

Nhưng mà để cho hắn phún huyết lại là đoạn sau, Trần Mặc tự nhiên nhấp một chút rượu rồi cười:
- Đương nhiên, ít nhất trên thế gian này có một người phụ nữ yêu chú ấy, đó chính là mẹ của chú ấy!

Tiếng cười vang lên, Lâm Đức nhất thời mặt đỏ tai hồng, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Được một cái là tên này có da mặt rất dày, chỉ xấu hổ vài giây rồi liền lập tức nói sang chuyện khác nói:
- Huân Nhi, là cháu còn không biết mị lực của nam nhân thành thục thôi… Khụ khụ, à có chuyện này, vì sao cháu lại thích trừ yêu?

- Không thích! Huân Nhi không thích trừ yêu!
Nhưng mà ngoài dự liệu của hắn, tiểu Huân Nhi cắn ngón cái nghĩ nghĩ rồi phủ nhận đáp án.

Lâm Đức không khỏi ngẩn ra, hắn đột nhiên cảm thấy có chút hồ đồ… Gì đây, người vừa rồi còn hô lớn muốn trừ yêu, chẳng lẽ không phải là tiểu cô nương trước mắt này sao?

- Vâng, đó là bởi vì…
Tiểu Huân Nhi chớp chớp mắt to, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn:

https://thuviensach.vn

- Bởi vì ông nội nói, chỉ cần Huân Nhi có thể diệt trừ 1000 con yêu quái thì mẹ của Huân Nhi sẽ bay trở về!

Giờ phút này, mọi người im lặng cả lại, ngay cả Lâm Đức vốn giữ một bụng tức giận cũng không nhịn nổi lộ ra vẻ thương xót.

Trần Mặc cũng chỉ biết thương cảm xoa đầu Huân Nhi. Đương nhiên hắn hiểu cái từ đặc thù "bay" kia. Có những trường hợp người lớn đều nói cho mẹ của trẻ nhỏ rằng mẹ của nó đã bay mất, mà khi bọn hắn nói như vậy thì ý nghĩa rằng người mẹ đó sẽ vĩnh viễn không trở về…

- Cố lên! Nhất định phải cố lên!
Lâm Đức đột nhiên làm ra một khuôn mặt tươi cười, nhẹ nhàng xoa đầu Huân Nhi:
- Huân Nhi ngoan, chỉ cần cháu cố gắng thì mẹ của cháu nhất định sẽ trở về. Đúng rồi, cháu đã thu thập được bao nhiêu con yêu quái rồi?

- Là… là nửa con ạ!
Tiểu Huân Nhi do dự mà dựng thẳng ngón trỏ lên, rất nhanh lại cong xuống.

Kết quả là mọi người đơ như cây cơ, Lâm Đức không nói gì, chỉ thấy mắt hắn trợn trắng, nghĩ nghĩ một chút rồi nuốt lại lời khích lệ.

Trần Mặc nhẹ nhàng lắc đầu cười khổ, đột nhiên nhớ tới một đoạn thời gian trước, nửa con? Chẳng lẽ là nửa con kia, chính là con ngưu yêu bị làm thịt tập thể sao?

- Nhưng mà Huân Nhi sẽ cố gắng!
Đại khái cũng có chút xấu hổ, tiểu Huân Nhi đột nhiên ưỡn ngực, thở phì phì nói:
- Huân Nhi nghĩ rồi, sau khi tiêu diệt con trư yêu này xong thì Huân Nhi muốn đi du lịch thiên hạ, đặc biệt đi tìm yêu quái để tiêu diệt!

- Không được!

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, mọi người liền nhất tề hô lên. Nói đùa gì thế, một tiểu cô nương 8 tuổi đi du lịch thiên hạ, hơn nữa còn muốn tìm yêu quái để đánh nhau?? Không thể, bởi đáng sợ không phải là yêu quái, mà là người lớn!

- Nhưng mà Huân Nhi muốn trừ yêu mà, Nam thành này cũng không có yêu quái!
Hình như không lo lắng chút nào, Huân Nhi mở to cặp mắt tròn xoe đáp.

Trần Mặc vỗ vỗ đầu nàng, đột nhiên một ý niệm tà ác xuất hiện ở trong đầu:
- Ai nói Nam thành không có yêu quái, hôm qua ba ba còn thấy bốn con…

- Ặc… Được lắm lão đại!
Bốn đồ điện đang thu nhỏ giấu trong túi Trần Mặc đột nhiên cùng rùng mình một cái, sau đó muốn cùng nhau giơ ngón giữa lên, chỉ đáng tiếc là chúng nó lại không có tay.

Huân Nhi trừng to hai mắt, dường như vẫn không rõ chuyện gì, nhưng mà cuối cùng nàng cắn nhẹ môi, hình như rốt cuộc cũng quyết định một chuyện…

Tạm thời không nhắc tiếp tới quyếtđịnh của Huân Nhi, bởi vì câu chuyện xúc động vừa rồi mà mọi người vốn có chút ngăn cách đã trở nên hòa hợp hơn.

Sau khi nói chuyện phiếm một hồi lâu, bởi vì trư yêu trong truyền thuyết còn chưa xuất hiện, mọi người vốn đã mệt mỏi nên cùng nhau nằm xuống đất nghỉ tạm.

Trần Mặc nhìn thấy Lâm Đức ngủ thành hình chữ đại (dang tay dang chân, dạng háng

Mượn hòn giả sơn che tầm mắt, đám Oa Oa liền nhảy ra, sau đó bọn chúng thấp giọng thảo luận kế hoạch trừ yêu.

https://thuviensach.vn

- Lâu thế nhỉ, không phải là con heo kia sợ rồi chứ?
Nhìn bầu trời đêm yên tĩnh, Oa Oa có chút oán hận nói.

Bởi vì một đoạn thời gian trước vừa mới nướng xong một con trâu thành tinh, cho nên hiện giờ nó rất có hứng thú với nấu nướng, nói thi dụ như có thể làm món thịt heo kho tàu chẳng hạn…

- Đừng nóng vội, Lôi Chấn đã nói qua, mỗi ngày con heo kia đều đến, hiện tại cũng chưa đến giờ.
Trần Mặc cười nhẹ rồi lắc đầu, mân mê miếng ngọc vỡ trong tay.

Từ sau khi có được thứ này, mãi đến bây giờ hắn mới có thể tĩnh tâm nghiên cứu, mà thu hoạch cũng rất nhiều. Đơn giản mà nói thì miếng ngọc vỡ này giống như là cục pin, khi muốn có thể trực tiếp rút năng lượng từ trong đó ra, đương nhiên là mỗi ngày đều chỉ rút được ở một mức độ mà thôi.

Mà Trần Mặc giống như là một dây cáp điện, mượn mảnh ngọc vỡ này để hấp thu năng lượng trong thiên địa, hơn nữa còn đem năng lượng này truyền cho đám đồ điện, cho nên đám Xa Xa mới có thể tiến hóa được.

Ngoài ra, lúc cung cấp năng lượng cho đám yêu quái thì Trần Mặc cũng có thể lấy đi một phần năng lượng, dùng để nâng cao dị năng Lôi Điện của mình.

Chẳng hạn như hiện có được hai mảnh ngọc vỡ thì hắn đã có thể tăng thêm giới hạn hấp thu điện năng, mà Lôi Điện hắn bắn ra cũng biến hóa, dùng lời nói của Huân Nhi thì giống như là công kích bằng lôi đình chân chính.

- Cho nên, muốn tăng thực lực thì phải thu thập nhiều mảnh ngọc thế này.
Nhìn thấy điện mang nhấp nháy trên đầu ngón tay, Trần Mặc như có suy nghĩ gì gật đầu. Đột nhiên trong lòng hắn khẽ động, theo bản năng nhìn lên bầu trời.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy một làn yêu khí theo gió ùn ùn kéo đến, bầu trời tràn ngập mây đen, trong chốc lát thì mây đen đã tràn vào cả hoa viên.

Yêu lực vô hình đột nhiên phóng mạnh tới, nhất thời làm tắt đèn đuốc bốn phía, trong sương mù mơ hồ truyền đến tiếng gào thét dữ tợn, không ngừng hướng về phòng ngủ mà tiến tới!

- Tới rồi!
Cũng không biết là ai đột nhiên hô to, cả đám người đang mê ngủ liền bừng tỉnh rồi đứng dậy.

Nhưng mà chờ bọn hắn nhìn thấy mây đen tràn ngập thì đột nhiên lại giống như một đám cún con cụp đuôi, không kẻ nào dám xông lên trước khiêu chiến.

Sắc mặt tái nhợt sợ run vài giây, Lâm Đức là người đầu tiên lấy phù chú ra, hắn cắn răng nói:
- Sợ cái con cờ gì, mọi người cùng kề vài, có pháp thuật sử dụng pháp thuật, có gạch dùng gạch, ta cũng không tin nơi này nhiều người như vậy mà không chiến nổi con heo này!

Cũng không biết là bởi vì câu khích lệ này hay là nghĩ đến số tiền 200 vạn kia, cuối cùng mọi người đã khôi phục lại vài phần dũng khí.

Trong phút chốc, Lý Tam chợt ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, há mồm nuốt hơn 10 viên thuốc tăng lực:
- Con mẹ nó, sợ chết thì không đến, đến thì không sợ chết.

Ngay sau đó, mọi người đưa mắt nhìn tới, chỉ thấy vị Lý Tam một thân cơ bắp này rút ra Đại Quan Đao rồi đột nhiên giống như một con quay xoay tròn thật nhanh về phía trước.
(Đại Quan Đao: http://3.bp.blogspot.com/-UBrHJF1JNV...n+%C4%91ao.jpg)

https://thuviensach.vn

- Ặc… Cái đó là thuốc tăng lực thật sao?
Nhìn thấy Lý Tam giống như hổ điên thì Trần Mặc đột nhiên nghi ngờ bên trong thuốc tăng lực này có phải là trộn thuốc lắc không?

Trên thực tế, mắt thấy Lý Tam công kích thì mọi người liền biết điều lui về sau ba bước. Tên mập Lâm Đức chậm chân, thiếu chút nữa là bị chém ngang thành hai đoạn.

- Đệt, nhắm trước mục tiêu rồi hẵng đánh chứ!
Trong tiếng oán hận của Lâm Đức, Lý Tam đã như nổi điên lao vào đám mây đen kia.

Nhưng mà ngay sai đó, mọi người chuẩn bị thưởng thức màn Ultraman đại chiến quái thú thì đột nhiên nghe Lý Tam “A” một tiếng rồi tất cả trở về im lìm không một tiếng động!

- Không phải là đã…
Mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi nướt nước miếng.

Vài giây sau, Lâm Đức chợt hét lên một tiếng, quơ kiếm gỗ đào xông tới:
- Cứu người! Mau cứu người! Mau gọi điện thoại báo cảnh sát đi. (

- Ta ngất!
Trần Mặc không nói gì, thầm nghĩ mụ nội nó chứ chuyện đến nước này rồi còn báo cảnh sát?

Lời còn chưa dứt, mọi người vừa nhảy vào mây đen cũng "A" một tiếng, đột nhiên không hẹn mà cùng lui đi ra.

Chỉ thấy Lý Tam cùng Lâm Đức xông vào trước lông tóc không có bị tổn thương, nhưng mà mặt lại biểu hiện một loại biểu cảm quỷ dị không thể dùng từ nào để hình dung được.

- Nó… nó…

https://thuviensach.vn

Run rẩy chỉ vào yêu quái trong mây đen, vẻ mặt Lâm Đức giống như là gặp ma, run rẩy một hồi lâu cũng chưa nói ra được cái gì.

Trần Mặc lắp bắp kinh hãi, vội vàng khống chế điện năng xông lên phía trước, nhưng mà chỉ vài giây sau hắn thấy yêu quái từ mây đen đi ra thì nhất thời cũng hóa đá.

Chương 37: Trư yêu mạnh nhất trong lịch sử

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 37: Trư yêu mạnh nhất trong lịch sử

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Cái gì gọi là yêu quái?

Dùng lời của đám người Lý Tam thì yêu quái chính là kẻ có mặt xanh nanh vàng, thân thể khổng lồ như núi, khóe miệng còn mang theo vài tơ máu…

Nhưng mà giờ phút này, trư yêu xuất hiện trong tầm mắt của bọn hắn lại hoàn toàn khác xa nhận thức của đám người Lý Tam.

Mây đen dần dần biến mất, một con heo cảnh màu phấn hồng đang lung la lung lay đứng bằng hai chân sau, dáng điệu ngây thơ xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Thân hình của nó chỉ bằng bàn tay của người lớn, trên mặt có đeo một cái kính đen, sau lưng của nó còn mang vài món nhạc cụ loại nhỏ.

Miêu tả tổng quan mà nói, bộ dáng con heo này đủ để kích thích tính yêu thương của mọi phụ nữ trên thế giới, nếu như Gia Địch có ở đây thì chắc hẳn nàng đã lập tức lấy ra chi phiếu đòi mang về nuôi...

- Ặc, đây là yêu quái sao?
Mọi người ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên cảm giác mình có hung dữ quá không.

Trên thực tế, sau khi thấy được hình thể của đối phương, Lý Tam thậm chí đã hổ thẹn mà lắc đầu, rồi ném thanh Quan Đao xuống.

- Nói thừa, lão tử đương nhiên là yêu quái!
Nhưng mà ngay sau đó, đột nhiên một giọng nói vang lên lại làm cho mọi người phải rùng mình.

Trong ánh mắt kinh ngạc của bọn hắn, con heo cảnh kia đẩy kính mắt lên, rất là vênh váo châm một điếu thuốc:
- Tên của ca, tên là… Ừm, tên là Trư Đầu Tam!

Yên tĩnh! Yên tĩnh quỷ dị! Vài giây sau, không biết là ai mở miệng đi đầu, toàn trường đột nhiên cười ha hả.

Lâm Đức ôm bụng cười đến nổi ngồi dậy không nổi, chảy cả nước mắt, hổn hển nói:
- Trư Đầu Tam? Tao bảo này, sao mày không gọi là Trư Du Tra (đầu heo cặn bã) đi?

- Wey, sao ngươi biết biệt danh của ta?
Ngoài dự liệu của hắn, con heo cảnh không có tức giận, ngược lại vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

https://thuviensach.vn

Giờ khắc này, một lần nữa tiếng cười lại rộ lên, mọi người cười đến mức chảy cả nước mắt, bọn hắn thậm chí hoài nghi có phải con heo kia muốn dùng tiếng cười để giết chết địch nhân hay không?

- Không cho cười.
Rốt cục ý thức được mình bị cười nhạo, Trư Đầu Tam hồng hộc phun ra nhiệt khí, đột nhiên lấy chiếc ghi-ta cỡ nhỏ sau lưng ra:
- Nghe đây, Lôi Oánh tiểu thư là của lão tử, bọn người các ngươi mau cút đi, nếu không thì…

- Nếu không thì sao, mày sẽ vừa hát vừa mua hả?
Nghĩ đến bộ dạng múa cột của trư yêu, Lâm Đức cười đến rung cả đống thịt béo trên người.

Trư Đầu Tam tức giận nhìn của hắn, đột nhiên dùng chân trước dập mạnh dây đàn, lớn tiếng phẫn nộ quát:
- Khốn kiếp, đây chính là ngươi tự chuốc lấy.

Tiếng nhạc chợt vang lên, tiểu trư nghênh ngang bắt đầu nhiệt tình lắc mông:
- Lại mà xem, ta là một cây xoài, quả quả quả quả quả quả, quả quả quả quả quả quả quả quả… Lại mà xem, ta là một hạt đào, đào đào đào đào đào đào, đào đào đào đào đào đào đào đào…

Trong nháy mắt, nghe được ca khúc quen thuộc trong phim “Bà vợ sư tử hà đông”* thì toàn trường nhất thời đều lung lay, ngay cả đã qua tập luyện cũng không được chỉnh tề như thế.
(*: Bà vợ sư tử hà đông, tên tiếng Anh là The Lion Roars do Cổ Thiên Lạc và Trương Bá Chi sắm vai nam nữ chính)

Trần Mặc trắng mắt không nói gì, đột nhiên hắn cảm thấy được con trư yêu này nên thi vào học viện nghệ thuật mới phải… Nhưng mà ngay sau đó hắn

https://thuviensach.vn

đột nhiên cảm thấy được thân thể cứng ngắc không khống chế được, tứ chi cũng bắt đầu lay động theo tiếng nhạc.

Trên thực tế, không chỉ có hắn mà tất cả mọi người cũng lung lay, lắc mông theo tiếng nhạc của trư yêu.

- Thế nào? Nếu như các ngươi không cút thì ta sẽ cho các ngươi nhảy đến hôn mê luôn!
Dương dương tự đắc đàn hát một ca khúc, Trư Đầu Tam lúc này hung hăng nói.

- Thật sao?
Tuy rằng không thể khống chế thân thể nhưng Trần Mặc vẫn tỏ ra bình tĩnh, ánh mắt nghi hoặc nhìn vào trư yêu, hắn đột nhiên cười cười, thản nhiên nói:
- Kỳ thật, tao cũng hiểu âm nhạc!

Lời nói còn chưa dứt, Nặc Nặc núp ở trong túi hắn đột nhiên khởi động, tiếng nhạc liền tràn ngập khắp hoa viên.

Bị tiếng nhạc này quấy nhiễu, tiếng đàn của Trư Đầu Tam liền có chút nhiễu loạn:
- Ơ? Thì ra ngươi cũng có… E hem è hem, xem giọng nam cao của ta đây.

Giọng nam cao còn chưa xuất hiện, lần thứ hai Nặc Nặc lại xuất chiêu, trực tiếp đè ép tiết tấu của Trư Đầu Tam.

Cơ hồ cùng một lúc mọi người đều phục hồi lại năng lực hành động, mà bọn hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Chỉ nghe một tiếng hét to, Lâm Đức quơ kiếm gỗ đào lên rồi là người đầu tiên nhào lên:
- Khốn kiếp, xem Phật Sơn Vô Ảnh Cước của ta.

https://thuviensach.vn

- Lư Sơn Thăng Long Phách, Thiên Ma Lưu Tinh Quyền, Bắc Đẩu Thần Quyền, Như Lai Thần Chưởng thức thứ nhất, Thiếu Lâm Thập Bát Đồng Nhân Trận…
Chỉ nghe đủ loại công phu, bụi bay ngập trời, đáng thương cho Trư Đầu Tam, nó đã bị mọi người quần ẩu.

Trần Mặc ở sau thấy vậy thì thở dài:
- Cho nên nói cái tên gọi là thật sự rất quan trọng, ai kêu mày tên là Trư Đầu Tam, lần này thật sự là bị đánh thành đến ngu thật luôn rồi ấy chứ.
(Trư đầu tam trong tiếng Trung mang ý chế giễu ám chỉ người ngu ngốc không có đầu óc)

- Écccccccc!
Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng thét dài, mây đen cuồn cuộn như sóng triều ùa tới.

Đám người đang đánh sướng đến phát nghiện bỗng lắp bắp kinh hãi, theo bản năng lui về phía sau vài bước.

Lại nhìn Trư Đầu Tam mặt mũi bầm dập kia, trong phút chốc liền biến hóa nhanh chóng, thân hình đột nhiên phồng to lên. (Ai coi Siu nhơn Gao của Nhật chắc biết chiêu này)

Một lát sau, nó đã biến thành một con heo trắng to lớn giống như một con trâu cày, bốn vó tráng kiện như bốn cái cột nhà, khí trắng từ trong mũi liên tục phụt ra, ngửa mặt lên trời rít gào dữ tợn.

- Ặc, đây thật sự là con heo vừa nãy à?
Tự hiểu là không thể đánh lại, mọi người đều lui về phía sau vài bước, xem tư thế thì dường như đã làm tốt công tác chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng mà trong lúc giằng co buồn chán này, con heo trắng kia cũng không có chủ động công kích, chỉ đứng tại chỗ gầm lên những tiếng rống giận.

https://thuviensach.vn

Mọi người đưa mắt nhìn nhau hồi lâu, không khỏi bắt đầu có chút hoài nghi, lá gan của Lâm Đức là lớn nhất đột nhiên rút kiếm đâm về phía trước:
- Lẽ nào lại như vậy! Mày cho là biến thành như thế là có thể….A…A…

Lời còn chưa dứt, đáng thương cho Lâm Đức, cả người của hắn đã bay lên trời.

Trong ánh mắt bi ai của mọi người, cả người của hắn vẽ thành một đường Parabol tuyệt đẹp trên không, sau đó trực tiếp nện xuống đất.

Lý Tam cầm lấy Đại Quan Đao, run rẩy giống như lúc nào cũng có thể bất tỉnh, nhưng mà rốt cuộc hắn đã có dũng khí làm một chuyện trước khi mất đi tri giác…

- Cứu mạng!
Tiếng thét chói tai vang lên, mới vừa rồi những tên này còn ra sức thi triển những loại võ công thượng thừa đã thất truyền mấy ngàn năm đột nhiên lúc này lại tan đàn xẻ nghé, mạnh ai nấy chạy, linh hồn ai nấy giữ.

Lại nhìn con heo trắng kia, giống như là bị Lâm Đức kích thích yêu tính, bốn chân nó vung lên rồi chạy như bay, vô luận ai đụng vào nó thì người nấy đều văng ra xa.

- Cuồng hóa?
Trần Mặc ngạc nhiên không nói gì, cũng không có đi tới gần mà chỉ đứng cách nó vài chục mét rồi vung song chưởng lên.

Trong nháy mắt một quả cầu điện quang liền bắn ra, làm cho Trư Đầu Tam đang chạy như điên cũng phải lắp bắp kinh hãi.

Nhưng mà ngay sau đó, quả cầu điện quang này lại đột ngột tan biến trong màn đen, giống như là không có phát sinh qua chuyện gì. (Nói như người mình thì đây là lựu đạn thúi cm nr

https://thuviensach.vn

- OMG! Vậy cũng là công kích sao?
Trong lúc chạy trốn mọi người ngẩng đầu lên nhìn trời, thầm nghĩ còn không bằng phóng ra hai con dao giết heo, hiệu quả còn có thể lớn hơn một chút a.

Nhưng mà đột nhiên bọn hắn chỉ thấy trong phút chốc mây mù cuồn cuộn kéo tới, trong khoảnh khoắc đã che cả bầu trời sao, giống như nhật thực vậy.

Ý thức mơ hồ có điều không ổn, Trư Đầu Tam ngạc nhiên ngẩng đầu, đôi mắt thanh tỉnh vài phần.

Nhưng mà ngay sau đó, một đạo điện mang màu xanh đen chợt xé tan màn đêm, mang theo uy thế không thể chống đỡ gào thét đánh xuống.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, mặt đất trong phạm vi vài mét đều chấn động, sương mù dày đặc cùng với những gợn sóng rung động bốn phía, một mùi thịt heo nướng từ gió đưa tới.

- Hô!
Oa Oa liền phun ra một làn gió, nhất thời làm tan sương mù.

Trần Mặc hơi lộ ra thần sắc đề phòng, đã thấy nửa người Trư Đầu Tam cháy đen ngửa mặt nhìn trời, tứ chi run rẩy giống như là bị giật kinh phong, chỉ có thể rên những tiếng hừ hừ.

Thấy được tình cảnh này thì đám người Lâm Đức không khỏi thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau:
- Thì ra Trần lão đệ lại mạnh mẽ như thế.

- Yêu quái, xem Thanh Tâm Phù của ta!
Nhưng mà còn chưa cảm khái xong thì nhân vật cường hãn nhất đã ngự kiếm mà đến.

https://thuviensach.vn

Chẳng biết lúc nào, tiểu Huân Nhi mới ngủ dậy nên còn mơ mơ màng màng, không thấy rõ tình huống liều xuất kiếm gỗ đào ra, trong nháy mắt một mảnh thanh mang bắn ra.

- Đừng!
Trần Mặc hô lớn, nhưng ba đạo phù chú đã bắn thẳng vào miệng của trư yêu.

Lo lắng đến xác xuất thành công khi sử dụng bùa trước đây của Huân Nhi, Trần Mặc cùng đám Nặc Nặc đều biết điều mà lui ra, đã làm xong công tác chạy trốn.

Chỉ là ngay sau đó chỉ thấy trư yêu kia hơi chậm lại rồi trở nên bình tĩnh giống như là bị thôi miên vậy.

- Thành công rồi sao?
Trần Mặc vỗ vỗ trán, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

Nặc Nặc ở bên cạnh cũng lảo đảo, một hồi lâu đột nhiên bật ra một câu:
- Lão đại, ngày mai chúng ta mang theo Huân Nhi đi mua vé số, có lẽ là trúng được 500 vạn a.

- Écccccc!
Lời còn chưa dứt, chợt nghe một tiếng rống, trư yêu kia ngửa mặt lên trời mà rống lớn, không ngờ lại nhảy chồm lên.

Mà tiểu Huân Nhi đang lăng kiếm bỗng trở nên mê hoặc, lẩm bẩm nói:
- Ơ, chẳng Huân Nhi lại dùng nhầm Đề Thần Phù với Thanh Tâm Phù?
(Đề Thần Phù: bùa nâng cao tinh thần; Thanh Tâm Phù: bùa tĩnh trí tỉnh táo)

https://thuviensach.vn

Chương 38: Oa Oa chạy mau

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 38: Oa Oa chạy mau

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Nghe được Huân Nhi nói như thế, mọi người không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, ngay cả Lâm Đức đang mỏi mệt cũng có xúc động muốn giơ ngón tay giữa lên.

Cùng lúc, Trư Đầu Tam đã rít gào dữ tợn trở lại, cả người nó càng to hơn, nhấp nháy trong màn đêm như là một cái đèn lồng vậy.

Bị bao phủ bên trong yêu khí, Nặc Nặc chột dạ nuốt ngụm nước miếng, run giọng nói:
- Lão đại, em đột nhiên cảm thấy, chúng ta hẳn là nên...

- Chạy!
Lâm Đức đột nhiên kinh hô một tiếng rồi liền xoay người bỏ chạy, mọi người thấy vậy cũng lập tức co giò biến theo.

Trong tiếng rống giận, Trư Đầu Tam như tìm được mục tiêu, chân sau nó phát lực, cả người giống như một tòa núi thịt dữ tợn mà đánh tới.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Trần Mặc kinh hãi, theo bản năng đưa tay chụp tới, lại đột nhiên phát hiện mình chụp vào khoảng không.

Không đợi hắn kịp phản ứng, chỉ thấy Bản Bản rất là tự giác nhảy lên, từ trên không hóa thành tấm thép dài mấy mét, mang theo vạn đạo thanh quang ầm ầm mà nện xuống.

- Uầy? Sao mày có giác ngộ thế?
Trần Mặc chớp mắt, thuận thế tung điện quang ra đồng thời cũng nhịn không được nữa mà lẩm bẩm nói:
- Chẳng lẽ mới xem được cái phim gì về pet hộ chủ sao?

- Nói thừa, dù sao anh cũng sẽ mang em ra đập, còn không bằng em tự mình làm, mà thôi quên đi!
Ấm ức gào thét lên, Bản Bản như Phiên Thiên Ấn liên tục đánh xuống, làm Trư Đầu Tam lảo đảo ngã xuống đất.

Tiếng ầm vang còn chưa biến mất, Nặc Nặc đã phóng ra vô số tạp âm, sóng âm làm bụi xung quanh bay lên, khiến Trư Đầu Tam không ngừng lắc đầu gào thét.

Xa Xa thấy vậy cũng đâu bỏ qua cơ hội, nó liền tăng tốc đâm tới, chỉ nghe một tiếng nổ vang, mấy tấn thịt heo liền bay lên trời rồi lết trên mặt đất tạo thành vết rạch sâu gần một mét.

- Hoan….
Tiếng hoan hô còn chưa kịp vang lên, Trư Đầu Tam vừa mới ngã xuống đã đột nhiên nhảy lên, ngẩng đầu hướng bầu trời đêm mà rít gào.

Mây đen vốn dầy đặc tứ phía đột nhiên lại tản ra, ánh trăng qua chỗ hổng mà chiếu xuống, giống như hòa vào một thể với yêu đan từ miệng trư yêu phụt ra.

https://thuviensach.vn

Vài giây sâu, tinh thần của con trư yêu này không ngờ lại trở nên vô cùng phấn chấn. Giống như là hợp thể với một cái máy xúc hạng nặng, cái đuôi ngắn ngủn của nó bỗng chốc dài ra, dùng sức cuộn lấy một cây đại thụ rồi nhổ bật gốc lên ném tới.

Trần Mặc thấy tình thế không ổn, vội vàng nghiêng người né qua, mà ngôi biệt thự phía sau người hắn thì lại không may mắn mà có chan, nhất thời trở thành một đống gạch vụn.

Nhưng mà cái này chỉ mới là bắt đầu, Trư Đầu Tam đã mất đi lý trí, nó liền tả xung hữu đột, phá hủy toàn bộ mọi thứ xung quanh.

Trần Mặc không ngừng kêu khổ, chỉ có thể lái xe đuổi theo, thỉnh thoảng còn bắn ra vài luồng điện quang hy vọng có thể hấp dẫn chú ý của nó.

Đáng tiếc Trư Đầu Tam đã hoàn toàn điên cuồng, chỉ biết đánh về nơi có nhân khí dồi dào, không biết từ lúc nào nó đã đến gần phòng khách.

Nặc Nặc đột nhiên "A" một tiếng, chần chờ nói:
- Lão đại, anh nói Dung tỷ có thể… Đệch, đó là Dung tỷ!

Đúng là sợ cái gì thì cái đó sẽ tới, không đợi Nặc Nặc nói xong, đã thấy Lôi Chấn cùng Diệp Dung từ trong phòng khách chạy ra, dưới sự bảo vệ của hơn mười tên bảo tiêu vội vàng chạy trốn.

Nhưng mà tốc độ của Trư Đầu Tam lại rất nhanh, nó mạnh mẽ đỡ lấy mưa đạn từ đám bảo tiêu, hung ác đánh về phía Lôi Chấn.

Diệp Dung đã xông ra vài bước, nhưng thấy Lôi Chấn sắp bị mất mạng thì lại ngẩn ra, không ngờ lại xoay người tới cứu.

Được nàng mạo hiểm kéo lấy nên Lôi Chấn mới có thể né được một cái móng giò heo đưa sát đến tận miệng, có điều Trư Đầu Tam đâu dễ dàng bỏ

https://thuviensach.vn

quá, cái mõm không ngờ đột nhiên dài ra như vòi voi đánh hướng Diệp Dung.

- Chết tiệt!
Trần Mặc lắp bắp kinh hãi, nhưng mà vì khoảng cách quá xa, trong lúc vội vã hắn liền tiện tay vớ được vật gì đó bên cạnh rồi ném về phía Trư Đầu Tam.

Lúc này đây xui xẻo không phải là Bản Bản, chỉ thấy Oa Oa giống như một đường Parabol xoẹt qua trên không, mang theo một tiếng kêu thảm đánh thẳng hướng mông của trư yêu:
- Lão đại, anh ném sai rồi, em không phải là cục gạch… Ặc, đây là cái gì?

Mắt thấy sắp té xuống đất, theo bản năng Oa Oa cắn trúng vào một cái gì đó.

Chỉ nghe rắc một tiếng, Trư Đầu Tam đang đánh về phía Diệp Dung đột nhiên khựng lại, từ từ quay đầu lại nhìn.

Giờ khắc này, toàn bộ thế giới đều an tĩnh, Trần Mặc lặng câm mà nhìn bầu trời, lẩm bẩm nói:
- Nặc Nặc, mày nói có phải là tao nhìn lầm không, cái Oa Oa cắn hình như là…. (Đố biết là cái gì

Yên tĩnh, yên tĩnh đến kỳ lạ.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thấy Oa Oa đang cắn vào cái đuôi heo, bản thân nó cũng ngẩn người lung la lung lay theo quán tính. (Hy vọng là các bợn có tư tưởng thuần khiết, không đoán là cái…)

Vài giây sau, Trư Đầu Tam lần nữa dài đuôi, như hóa thành cây roi quất theo nồi cơm điện xuống đất.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy miệng mình cắn cái đuôi heo, lại nhìn vào khuôn mặt tràn đầy sát khí của Trư Đầu Tam thì Oa Oa rất là vô tội mở trừng hai mắt:
- Chuyện này không liên quan đến tao, kỳ thật là bởi vì… Đệch, cứu mạng, cứu mạngggggggg!

Oa Oa hét lên một tiếng chói tai rồi cả người nó liền được thử một cảm giác rất là yomost khi bay lên không, trực tiếp vượt qua tường vây mà bay thẳng về phía cánh đồng bát ngát bên ngoài.

Gầm lên một tiếng bi phẫn giận dữ, Trư Đầu Tam chợt bỏ qua mọi người, cả người nó giống như là một cái máy ủi, nghiền nát cả bức tường rồi đuổi theo Oa Oa.

Cứ như vậy mà nhảy dựng lên, Oa Oa còn chạy trốn nhanh hơn so với trư yêu, trong phút chốc nó đã chạy tít vào sâu trong cánh đồng.

Nặc Nặc thấy vậy thì trợn mắt há hốc mồm, nhịn không được cảm khái nói:
- Thật là cường hãn, hiện tại ca đã tin, thì ra thật sự có vụ bạo phát tiềm lực.

- Phát cái đầu nhà mày!
Một cước đá bay chiếc điện thoại vui sướng khi người khác gặp họa, Trần Mặc vội ngồi lên Xa Xa rồi chạy như bay ra ngoài.

Đột nhiên hắn mở rộng song chưởng, đem toàn bộ điện năng đánh ra, điện quang giống như là Giao Long, từ trên cao không ngừng đánh xuống, mỗi một phát đều chuẩn xác đánh vào đầu trư yêu.

Mặc cho da thịt Trư Đầu Tam thô cứng đến mức nào nhưng bị Lôi Điện miễn phí "ôm hôn" như thế dần dần cũng phải da tróc thịt bong cả người tóe máu.

Nhưng mà lại nói cũng rất kỳ quái, trong mắt nó dường như chỉ có một mình Oa Oa, nó gào thét không ngừng rồi đuổi theo Oa Oa, giống như oán phụ muốn liều chết với kẻ phụ tình vậy.

https://thuviensach.vn

- Không có nghĩa khí a không có nghĩa khí! Các người là đám cặn bã, thấy chết mà không cứu!
Oa Oa cũng không còn bao nhiêu khí lực, nó chỉ có thể chạy vòng quanh gò đất, không ngừng hô to gọi nhỏ.

Trần Mặc hiện cũng không lo lắng, cứ đều đều mà bắn ra Lôi Điện, giống như đang chơi trò mèo vờn chuột vậy:
- Không phải bọn tao không cứu, vấn đề là mày đã chết đâu… À, bọn mày ai muốn lên thay Oa Oa thì có thể tiến lên một bước.

Ba đồ điện thực chỉnh tề lắc lắc đầu, rồi lui về sau vài bước, chỉ còn thiếu màn chúng nó cùng nhìn lên trời mà đếm sao.

Oa Oa thấy thế thì khóc không ra nước mắt, thầm nghĩ lão tử dứt khoát nên đâm đầu vào đất tự tử đi, uống công ca ngày thường còn đem chiến lợi phẩm chia cho bọn mày.

Lúc này, Trư Đầu Tam cũng bị oanh kích hơn một trăm đạo Lôi Điện, bước chân nó dần lảo đảo, lung lay lung lay tùy thời lúc nào cũng có thể ngã xuống

Đột nhiên nó phun ra một búng máu, rốt cuộc nó cũng khôi phục lại vài phần thần trí, đột nhiên quay đầu lại đánh về phía địch nhân nguy hiểm nhất.

Đang chơi đánh chuột đến vui vẻ, đột nhiên thấy Trư Đầu Tam quay đầu công kích thì Trần Mặc không khỏi lắp bắp kinh hãi.

Hên là tốc độ Xa Xa cực nhanh nên mới có thể chạy thoát.

Oa Oa vẫn theo quán tính mà chạy quanh gò đất, hoàn toàn không thấy được biến hóa, Nặc Nặc cùng Bản Bản đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng gật đầu:

https://thuviensach.vn

- Chúng ta không thấy nhé, kệ nó!

- Đệch! Muốn đổi vai sao?
Trần Mặc trợn tròn mắt, ngồi lên Xa Xa rồi chạy về phía gò đất, xem ra lần này bản thân mình lại đổi thành giống như Oa Oa rồi.

Nhưng mà lúc này, bầu trời đêm u ám đột nhiên kim quang nổi dậy, chiếu vào tầng mây.

Mấy đồ điện ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên rồi cùng hoan hô:
- Lão đại, anh không cần chạy nữa, có người đưa hoàng kim thánh y đến đây rồi!

- Thánh y cái đầu bọn mày.
Tuy rằng tức giận trừng mắt nhìn chúng nó một cái nhưng Trần Mặc cũng biết là ai tới.

Cùng lúc đó, Gia Địch đã ngự phong mà tới, quyền trượng hoàng kim trong tay nàng chiếu sáng vòm trời:
- Hỡi nữ thần trí tuệ, xin hãu ban cho con lực lượng chính nghĩa để trừ bỏ hết thảy tội ác cùng dơ bẩn trên thế giới này….

Thánh quang vô hạn giờ phút này tập trung thành trường mâu hoàng kim rồi theo tiếng thánh nhạc trên không trung mà giáng xuống.

Chỉ nghe khắp nơi vang lên tiếng gào thét, hào quang chói mắt che cả thiên địa, mà trường mâu hoàng kim cũng càng lúc càng lớn… Một lát sau, con trư yêu kia đột nhiên than khóc một tiếng, cả người không ngừng thu nhỏ lại rồi rốt cuộc cũng lảo đảo rồi ngã xuống đất.

Thánh quang tứ tán, con heo trắng dữ tợn kia rốt cuộc cũng trở lại thành một con heo cảnh màu hồng.

https://thuviensach.vn

Gia Địch vốn là còn giơ quyền trượng, chuẩn bị không lưu tình hạ đòn cuối, nhưng mà khi nhìn thấy bộ dạng ngây thơ của con heo nhỏ này thì nàng lại đột nhiên ngẩn ra, không tự chủ mà muốn lấy chi phiếu… (Em này có thói thích gì là moi tiền ra mua)

Trư Đầu Tam cũng là biết điều, lập tức ngửa đầu lên nhìn Gia Địch, nước mắt lưng tròng khóc nói:
- Hu hu, ta chỉ là một con heo nhỏ đáng thương, vì sao các ngươi lại bắt nạt người… À nhầm, bắt nạt heo!

- Sặc, trở mặt thật là mau!
Nhìn Trư Đầu Tam bi phẫn đầy mặt, Trần Mặc đột nhiên có ý tưởng đem nó biến thành một bàn ăn hoành tráng.

Nhưng mà ngay sau đó, Gia Địch lại đột nhiên vung quyền trượng lên, ánh mắt lạnh như băng khóa chặt Trư Đầu Tam.

Nhìn thấy ánh mắt sắc bén của nàng, Trư Đầu Tam liền câm miệng lại, run rẩy nuốt nuốt nước miếng:
- Đừng… Ta không thể ăn được đâu, ta thật sự không ăn được mà!

- Ta không có hứng thú ăn ngươi, nhưng trong thân thể của ngươi có vật gì kia?
Mặt Gia Địch không đổi sắc mà lắc lắc đầu, ánh mắt vẫn không rời khỏi Trư Đầu Tam.

Vài giây sau, nàng đột nhiên nghiêng người nhìn Trần Mặc, thấp giọng nói:
- Mặc, chuyện này em thấy rất kỳ quái, em có thể cảm giác được trong cơ thể trư yêu này có cất giấu khí tức của chiếc hộp kia.

- Hộp kia? Hộp Pandora?
Trần Mặc lắp bắp kinh hãi, đột nhiên nhớ tới Gia Địch từng cùng Lý Trì nói qua, dường như đây là mục đích nàng đến Trung Quốc.

https://thuviensach.vn

- Chính là chiếc hộp của chư thần!
Giai Địch hạ giọng nói:
- Nếu đã thế thì có lẽ em nên giải phẫu…

- Đừng… đừng mà…
Đột nhiên một giọng nói run rẩy vang lên, một thân ảnh từ sau đống đá lớn xuất hiện, vội vàng chạy tới.

Mà thấy được thân ảnh kia thì Trư Đầu Tam lập tức nước mắt lưng tròng nhào lên, gào khóc nói:
- Chủ nhân! Chủ nhân! Bọn họ muốn ăn em, còn muốn giải phẩu em, hu hu, em là động vật được quốc gia bảo vệ mà!

- Tiểu Tam đừng sợ, chị sẽ không để bọn họ làm gì em đâu.
Nhẹ nhàng ôm lấy trư yêu, cô gái đột nhiên xuất hiện có thân thể thật gầy yếu, khuôn mặt thanh tú nhưng tái nhợt.

Trần Mặc im lặng đánh giá nàng, đột nhiên khóe miệng nở ra nụ cười:
- Nếu tôi không đoán sai thì cô chính là Lôi Oánh tiểu thư, mà cái gọi là trư yêu gây chuyện chắc hẳn là do cô tự biên tự diễn?

Chương 39: Hôn ước đại tác chiến

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 39: Hôn ước đại tác chiến

Dịch giả: Goncopius
Biên dịch: †Ares†

https://thuviensach.vn

Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Giống như rất nhiều vở kịch kinh điển vậy, nhân vật chính là một tiểu thư nhà giàu dịu dàng thùy mị, bởi vì bị cha ép gả cho một người mà nàng không thích, vậy tình tiết sẽ phát triển như thế nào?

Bà cô Quỳnh Dao nói cho chúng ta biết, phải phản kháng, phải kiên quyết bỏ nhà đi, sau đó bạn sẽ gặp được chân mệnh thiên tử, và sẽ có một cuộc sống hạnh phúc mãi về sau.

Chỉ đáng tiếc là hiện thực không giống như với phim, phản kháng không có hiệu quả, còn rời nhà trốn đi thì không gặp lưu manh cũng gặp sắc lang.

Cho nên, khi Lôi Oánh biết được cha mình tự đứng ra muốn đính hôn cho mình thì điều duy nhất nàng có thể làm là lấy nước mắt rửa mặt, sau đó chờ mong thiên sứ là Góp đại ka trong truyền thuyết xuất hiện. (Biên: để nguyên tôn trọng dịch giả, cơ mà hôi lông rất

Nhưng đợi mãi thiên sứ vẫn chưa xuất hiện, cuối cùng chỉ có một con heo. Ngay thời phút nguy cấp, con heo cưng mất tích năm xưa của nàng đột nhiên quay trở về, hơn nữa lại biến thành yêu quái.

Mà sau khi nghe được chủ nhân kể lại sự tình thì con heo này liền xung phong nhận việc, tự biên tự tự diễn một vở kịch.

Trên thực tế, kế hoạch này vốn rất thuận lợi nếu không gặp phải tiểu Huân Nhi…

- Trần tiên sinh, thật xin lỗi, tôi sẽ tự nói thật với cha mình!
Nhìn những ánh mắt đang chờ câu trả lời, Lôi Oánh chỉ có thể cúi đầu giải thích, trong gió đêm tấm thân gầy yếu của nàng khẽ run lên.

https://thuviensach.vn

Trư Đầu Tam nước mắt lưng tròng ở trong lòng nàng đột nhiên hét ầm lên:
- Không được! Không được! Chủ nhân, tên Lưu Nguyên béo kia giống như đầu heo, nhân phẩm lại càng tệ, còn tự cho là phong lưu, làm sao chị có thể gả cho hắn được? Lấy hắn không bằng không bằng lấy một con heo còn sướng hơn!

Nghe được Trư Đầu Tam dùng heo để nhục mạ Lưu Nguyên, Trần Mặc không khỏi trợn mắt, thầm nghĩ vậy mày là con gì?

Nhưng mà khi hắn nhìn thấy Lôi Oánh muốn rời đi thì trong lòng khẽ động, nhẹ nhàng giơ tay cản đường:
- Lôi tiểu thư, hình như tôi cũng chưa nói gì, cô cứ giao chuyện này cho tôi.

Trong chớp mắt, Lôi Oánh vốn đang chua xót cùng tuyệt vọng đột nhiên đứng bất động tại chỗ.

Vài giây sau, nàng nhìn vào nụ cười ôn hòa trên mặt Trần Mặc, khó có thể tin mà run lên:
- Trần tiên sinh, nếu tôi không có nghe lầm, ý của ngài là…

Mỉm cười gật gật đầu, Trần Mặc cùng Gia Địch đưa mắt nhìn nhau rồi cười cười.

Còn chưa ai tiếp lời, Nặc Nặc đã nhảy lên, theo "bệnh nghề nghiệp" an ủi:
- Tiểu Oánh à, chuyện này cứ giao cho tôi là được rồi! Thân là một trong tứ đại biểu tượng của Phúc Phường Nhai, tôi tuyệt đối sẽ không để cho loại chuyện ép hôn này xảy ra, nhất là với một mỹ nữ như cô.

Thật hiển nhiên, những lời cuối mới là trọng điểm trong trọng điểm, chứ nếu đổi Lôi Oánh bằng Phù Dung tỷ không chừng Nặc Nặc nó sẽ kêu đám đồ điện xông lên trừ yêu.

Đáng tiếc Lôi Oánh không biết tâm lý của Nặc Nặc, nàng chỉ thấy cảm động, nhịn không được mà nhìn Trần Mặc, thật cẩn thận hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nhưng mà tôi cùng Trần tiên sinh không quen không biết, sao có thể…

- Hiện tại không phải là quen rồi sao?
Không đợi Trần Mặc trả lời, Nặc Nặc liền dương dương tự đắc hưng phấn nhấp nháy màn hình, sau đó thay đổi cách xưng hô lên một mức độ khác:
- Oánh nhi, em cứ yên tâm đi, lão đại của bọn anh làm người không tồi, trừ tính vô sỉ cùng hay chửi bậy ra thì anh ấy cũng coi như là... Aaaaaa…

Lời nói còn chưa dứt thì cả người Nặc Nặc bị đá bay, hóa thành một ngôi sao băng biến mất trong bầu trời đêm.

Trần Mặc thực khoái trá vỗ vỗ hai tay, lại nhìn vào khuôn mặt đầy vẻ khẩn cầu của Lôi Oánh, rốt cuộc khẽ cười:
- Yên tâm đi, tuy rằng tôi không phải là người tốt gì nhưng mà tôi cũng có khả năng giúp cô một tay. Bất quá tôi cũng rất tò mò, vì sao một con heo như vậy lại đột nhiên biến thành yêu quái?

- Đều là chuyện tốt của mấy tên nghiên cứu kia.
Trư Đầu Tam rất biết điều, nghe vậy thì lập tức hồng hộc nói:
- Bà nó, lão tử đang làm một con heo cảnh sống sung sướng, đột nhiên lại cấy lên người ta cái quái gì đó.

Trư Đầu Tam oán giận rồi bắt đầu kể lại mọi chuyện.

Bởi vì một lần ngẫu nhiên lạc đường, sau khi trải qua vài lần bị mua bán sang tay thì rốt cuộc nó đã lưu lạc đến một phòng thí nghiệm thần bí.

Mà ở trong này vài năm, nó đã trải qua nhiều lần cải tạo kỳ quái, hơn nữa lại còn bị cấy vào nhiều vật thể không rõ, cuối cùng dần dần có trí tuệ cùng yêu lực.

Loại tình huống này kéo dài nhiều năm, thẳng cho đến khi xảy ra động đất, phòng nghiên cứu ấy bị hủy hoại nên Trư Đầu Tam cùng với nhiều vật thí nghiệm khác nhân cơ hội này chạy trốn.

https://thuviensach.vn

- Phòng thí nghiệm kia hình như là ở vùng núi phía Tây.
Trư Đầu Tam lắc lắc cái đầu, hồng hộc nói:
- Sau khi trốn khỏi đó, ta thật vất vả mới tìm được ra đường cái, tốn rất nhiều khí lực mới tìm được đường về với chủ nhân.

Thở dài một hơi, Trư Đầu Tam hình như đang nhớ lại hành trình của mình, nhân tiện cũng không quên làm nũng ở trong ngực chủ nhân.

Mà nghe thế thì Trần Mặc cùng Gia Địch lại đưa mắt nhìn nhau, đều có thể thấy được rung động trong mắt đối phương — lợi dụng khoa học kỹ thuật để chế tạo yêu quái? Hơn nữa còn thành công?

Trong chớp mắt, hai người không hẹn mà cùng gật đầu, đột nhiên lại đem ánh mắt nhìn ngay Trư Đầu Tam.

Đáng thương cho Trư Đầu Tam, nó chỉ lắp bắp kinh hãi, vội vàng hét rầm lên:
- Đừng mà, đừng có giải phẫu ta, ta biết ca hát còn có năng khiếu múa cột nữa, còn có thể kiếm tiền, rất là có ích.

- Tao cũng không có nói muốn giải phẫu mày.
Trần Mặc nhún nhún vai, cười cười:
- Tao chỉ muốn biết bọn người kia cấy cái gì vào người mày?

Lời vừa nói ra, nhất thời Trư Đầu Tam thở dài một hơi nhẹ nhõm, không đợi Trần Mặc nói tiếp, nó liền biết điều trả lời:
- Còn có thể là cái gì, chính là vật này…

Nói xong, Trư Đầu Tam liền đưa ra một mảnh ngọc vỡ.

Trong chớp mắt, nụ cười trên mặt Trần Mặc liền cứng đờ, ngọc vỡ sao? Chính mình luôn tìm kiếm thứ này, giờ nó cứ như vậy mà xuất hiện sao?

https://thuviensach.vn

Mừng rỡ như điên, hắn không kìm được mà đưa tay ra muốn lấy, nhưng mà vài giây sau thì cánh tay của hắn lại dừng lại.

- Không đúng, vì cái gì mà mình không thể cảm ứng được mảnh ngọc này? Theo lý mà nói thì cho dù cách xa vài trăm mét mình cũng có thể cảm ứng được sự tồn tại của loại ngọc này mà.

Để chứng minh cảm ứng của mình không xảy ra vấn đề, Trần Mặc lấy ra hai mảnh ngọc trên người thử, sự thật là hắn vẫn cảm ứng được chúng, nhưng mà lại không thể cảm ứng được mảnh ngọc trên tay Trư Đầu Tam.

- Em hiểu rồi.
Đột nhiên Gia Địch khẽ nhíu mày rồi chỉ vào mảnh ngọc kia:
- Mặc, anh chú ý đi, mảnh ngọc này có màu sắc nhạt hơn mảnh ngọc của anh, thoạt nhìn cũng rất đục, giống như là…

- Đồ giả?
Trần Mặc buột miệng nói ra, không khỏi đi đánh giá lại hai miếng này. Quả đúng như lời của Gia Địch nói, màu sắc cùng độ trong suốt của thứ hàng giả này đều kém hơn, căn bản là không so sánh được với hàng chính phẩm.

- Ma hộp Pandora.
Mà đột nhiên Gia Địch lại cấp ra một tin tức kinh người:
- Mặc, em hiểu rồi, bọn hắn dùng ma hộp Pandora để tạo ra những miếng ngọc giả này… Đúng vậy, dựa vào ghi chép của Thần Điện thì ma hộp Pandora có công năng chế tạo chế vật phẩm của chư thần.

Từ đây, tất cả manh mối đều được nối liền với nhau. Mấy trăm năm trước đã có người lẻn vào thần điện Hy Lạp để trộm đi ma hộp Pandora, lại mượn dùng năng lực của ma hộp để tạo ra những mảnh ngọc giả này, hơn nữa còn tiến hành sản xuất số lượng lớn.

Nhưng mà vấn đề là người kia là ai, hắn làm sao biết được nguyên lý của ngọc vỡ, mục đích của hắn là gì? Chẳng lẽ hắn muốn trở thành cao thủ

https://thuviensach.vn

trong truyền thuyết, hoặc muốn trở thành bá chủ thế giới, hay là muốn trả thù ai đó sao?

Trong nháy mắt, toàn trường đều yên lặng như tờ, ngay cả mấy con yêu quái đồ điện thích tranh cãi ầm ĩ cũng đưa mắt nhìn nhau.

Mấy phút sau đột nhiên Trần Mặc thở phào một hơi:
- Quên đi, mặc kệ nó!

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người thì hắn nhún vai, như không có việc gì mà nói:
- Muốn làm bá chủ thế giới cứ làm, muốn trả thù cứ trả thù, đâu có liên quan đến tôi, tôi chỉ là ngươi giao thức ăn thôi!

- Ách…
Gia Địch không biết nói gì thu lại quyền trượng, có điều nghĩ cũng đúng vậy, chuyện này quả thật không có quan hệ gì với Trần Mặc.

- Chuẩn rồi lão đại! Lão đại, chúng ta chỉ cần có tiền ăn cơm và câu gái là được rồi!
Bốn đồ điện liên tục phụ họa nói:
- Nhưng mà giải quyết chuyện này với xử lý con heo kia ra sao đây ?

- Bọn đần, suốt ngày cứ thích bạo lực không giải quyết được vấn đề đâu!
Trần Mặc tức giận trừng mắt nhìn chúng nó, sau đó lấy một tờ danh thiếp trong ví ra.

Đợi cho điện thoại được bắt thì hắn cười ha ha, nói :
- Lão Lý à, chưa ngủ sao? Tôi có sinh ý giới thiệu cho anh đây, đại chỉ là khu biệt thự phía Đông thành, nơi có yêu khí nặng nhất đó, anh tới nhanh nhé!

- Lão đại, không phải anh muốn…
Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt đều tỏ ra cổ quái.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc cười cười, quay đầu nhìn cánh đồng bát ngát rồi nói:
- Chờ xem, đợi vị siêu cấp vô địch đại thần côn này đến đây thì mọi chuyện sẽ được giải quyết, tao nghĩ hắn đến rất nhanh thôi.

Sự thực thì Trần Mặc đoán sai bét, bởi mãi 40 phút sau, khi mọi người đợi đến có thể ngủ được một giấc mới có một chiếc taxi chạy như bay đến.

- Thật có lỗi! Thực xin lỗi!
Vội vàng bước xuống xe, quần áo Lỳ Trì cũng không chỉnh tề chạy nhanh tới, liên tục chắp tay nói xin lỗi:
- Chỗ tôi ở rất xa xôi nên không thể đón xe taxi được.

- Ặc, thật không hổ là Grandet (1) của Tu Chân Giới.
Nghe được lý do này thì Trần Mặc không khỏi trợn tròn mắt, thầm nghĩ tiết kiệm linh lực cũng không nên tiết kiệm đến mức này a.

Mà như để chứng minh mình không thẹn với lão Grandet, Lý Trì không chỉ tiết kiệm linh lực, còn thấy tài xế taxi kia xuống xe, khẩn trương nói:
- Nè nè, anh còn chưa trả tiền, 26 đồng.

- Ta ngất.
Trần Mặc trắng mắt, có một loại cảm giác muốn ngã ngửa mà ngất.

Giờ phút này, Lý Trì sờ sờ ví tiền, rốt cuộc nở ra nụ cười ngượng ngùng :
- Cái này… Tôi đi vội quá nên không mang theo tiền trên người.

- Tôi biết rồi!
Cố nén không phụt máu, Trần Mặc chỉ có thể lấy ra 30 đồng để trả.

- Cảm ơn!
Lý Trì vẻ mặt nghiêm túc trả tiền xe cho người tài xế, rồi rất tự nhiên nhét phần tiền thối lại vào trong túi mình.

https://thuviensach.vn

Lôi Oánh cùng Trư Đầu Tam bên cạnh thấy vậy thì trợn mắt há hốc mồm, thầm nghĩ vị lão huynh này rốt cuộc là thần tiên hay là vô lại, da mặt dày đến độ có thể đi chống lũ rồi.

---

(1) Grandet: nhân vật trong bộ tiểu thuyết tiếng Pháp "Eugénie Grandet" của nhà văn Balzac, được miêu tả là người nổi tiếng vì sự khôn ngoan, giàu có và đặc biệt là vô cùng keo kiệt. Cái tên Grandet là để ám chỉ người giàu có mà ki bo kẹt xỉ.

Chương 40: Tổ thần côn ba người

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 40: Tổ thần côn ba người

Dịch giả: MeocondiHia
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Có người trả tiền nên tâm tình của Lý Trì tất nhiên rất tốt, huống hồ lại mò thêm được một chuyện làm ăn béo bở.

Trần Mặc cũng không nói nhảm với hắn, đem việc trừ yêu Lôi phủ ra nói, lại thêm mắm thêm muối kể rằng tình cảnh Lôi Oánh khốn khổ ra sao, chỉ kém trực tiếp cải biên kịch bản Quỳnh Dao mà tả.

https://thuviensach.vn

- Hóa ra là vậy! Cũng phải nói mấy năm trước tôi cũng có gặp qua Lôi Chấn, chỉ điểm hắn một số chỗ!
Nghe Trần Mặc kể xong Lý Trì thu vẻ cười cợt lại nói:
- Cuối cùng thì cậu tìm tôi làm gì, không phải con trư yêu kia đã bị hàng phục rồi sao?

- Hầy, lão Lý vẫn chưa hiểu hả?
Trần Mặc thở dài, kéo Lý Trì lại gần thì thầm vài câu.

Vừa mới nghe xong, sắc mặt Lý Trì biến đổi, cả giận nói:
- Lẽ nào lại như vậy! Con súc sinh này dám dùng yêu lực can thiệp vào nhân duyên phàm nhân, tôi không chém nó đã nể tình lắm rồi, cậu lại muốn ta nối giáo cho giặc nữa hả?

Lời chưa chạy ra khỏi mồm thì Linh Lung tháp trong tay hắn đã chậm rãi trôi nổi trên không trung, tỏa ra hào quang rực rỡ.

Trần Mặc kinh hãi, vội đè lấy cánh tay hắn nói nhỏ:
- Nó chỉ là muốn giúp chủ nhân thôi mà! Hơn nữa chân ai mà không có ít mùi, cho dù là ông…

Nhớ tới cái tin động trời Huân Nhi lộ ra, lại nhìn Lý Trì mặt đầy căm phẫn trước mắt, đột nhiên Trần Mặc cảm thấy buồn cười.

Nhìn thấy vẻ tươi cười đầy nham hiểm của Trần Mặc, khuôn mặt già nua của Lý Trì đỏ ửng sau đó lại chính sắc nói:
- Trần lão đệ, việc này không thể thương lượng, cho dù cậu có dùng cái kia để đe dọa cũng vô ích.

- Ài, lão này thiệt là cứng à nha!
Trần Mặc đang chuẩn bị đe dọa Lý Trì, nghe câu này liền ỉu xìu.

Nhưng vài giây sau, hắn đảo mắt cười nói:

https://thuviensach.vn

- Hầy, cái đó tôi cũng không nói lung tung đâu! Nhưng mà có chuyện này, Thiên Thượng Nhân Gian gần đây tặng Gia Địch tiểu thư một tấm thẻ VIP, đúng, chính là hộp đêm xa hoa nhất Nam thành đấy, thế nào, đã nghe nói qua chưa?

- Chưa nghe qua bao giờ, mà hộp đêm là cái gì thế?
Lý Trì biểu hiện "thuần khiết" như tờ giấy trắng, giá kể có thêm đôi cánh thì hẳn là hẳn có thể diễn cả vai thiên sứ rồi.

- Chưa từng nghe cũng không sao, đi vài lần sẽ biết!
Trần Mặc cười híp mắt nhỏ giọng nói:
- Là như vậy, thẻ VIP này có thể tiến vào tầng cao nhất của Thiên Thượng Nhân Gian, nơi đó có mỹ nữ đến từ khắp mọi nơi, lại còn có cả tiếp viên múa cột, nghe nói còn có cả diễn viên cosplay chế phục "đặc thù"…

https://thuviensach.vn

- Múa cột? Cosplay?
Nghe nói xong, Lý Trì nuốt nước bọt đánh ực, nét mặt có vẻ chờ mong.

Trần Mặc thở phào, thầm nghĩ còn sợ ông không mắc bẫy. Có điều thế cũng chứng tỏ những người tu chân đều tuân thủ quy tắc, chưa bao giờ lạm dụng pháp thuật hoành hành nhân gian, nếu không với năng lực của Lý Trì, đừng nói là đi hộp đêm, đến hoàng cung tam cung lục viện "ngó ngó" bảy mươi hai phi tần một chút cũng không thành vấn đề.

- Cho nên…
Trần Mặc mãi không nói tiếp, Lý Trì nhịn không được liền phun ra hai chữ.

Trần Mặc vội vỗ vai Lý Trì thì thầm tiếp:
- Thật ra Thiên Thượng Nhân Gian tặng Gia Địch mười thẻ VIP… Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết tại sao bọn hắn đưa mấy thẻ đó cho cô ấy làm gì. Nhưng mà, hờ hờ, nếu ông chịu hỗ trợ thì tôi sẽ cho ông…

Hắn xoè bàn tay ra, tươi cười nhìn Lý Trì chờ đợi câu trả lời.

- Câu nghĩ tôi là loại người gì chứ, chỉ có năm cái thẻ VIP mà đòi mua chuộc tôi.
Lý Trì đột nhiên tỏ vẻ phẫn nộ, hai bả vai rung lên bần bật quát:
- Thật quá coi thường tôi rồi, Lý Trì tôi tuy không phải là đại nhân vật gì nhưng mấy trăm năm nay luôn giữ gìn đức hạnh, cậu ra ngoài tùy tiện hỏi một người xem…

- Tám cái!
Trần Mặc dứt khoát trả giá:
- Thêm có tiền trà nước cảm tạ.

Lý Trì cũng trả lời nhanh không kém:
- Thành giao! Đưa tôi trước mấy tấm thẻ VIP.

https://thuviensach.vn

Hai bàn tay vỗ nhẹ, tuyên bố giao dịch thành công, khuôn mặt hai gian thương đều lộ ra nụ cười quỷ dị.

Tiếp sau, nụ cười chưa tắt mà khuôn mặt của Lý Trì đã trở về với vẻ tiên phong đạo cốt, thở dài nói:
- Vô lượng thiên tôn! Xem ra chuyện con trư yêu này còn có uẩn khúc, một khi như vậy thì bần đạo cũng miễn cưỡng giúp đỡ nó một phen!

- Ọc, ông đã từng luyện qua Xuyên Kịch* hả?
Trần Mặc làu bàu vài câu sau đó lôi Trư Đầu Tam từ trong lòng Lôi Oánh ra, thì thầm vài câu với nó.
(*Xuyên Kịch: http://www.tsttourist.com/Chi-tiet-N...-Tu-Xuyen.html)

Vài giây sau, con heo này đẩy đẩy gọng kính đen, gấp gáp nói:
- Thật sự? Như vậy có được không?

- Đi! Mày chịu phối hợp là được!
Trần Mặc cười cười với nó rồi sau đó đi nhanh trở lại phía khu nhà biệt thự, khi còn cách khu nhà mười thước mới quay đầu lại vỗ tay một cái.
(Lúc này đang vẫn ở chỗ đánh nhau ngoài đồng)

Trư Đầu Tam còn hơi sợ hãi đứng ì ra đó, chỉ đến khi Lý Trì có chút bực mình hừ lạnh một tiếng mới chậm chạp biến thành yêu thân cao mấy thước.

Trần Mặc hài lòng gật đầu sau đó gào lên lên một tiếng thê lương rồi sải chân mà chạy trốn:
- Yêu nghiệt, tao với mày không chết không thôi!

Giọng điệu tuy rằng rất “cứng” nhưng mà ghép với cái cảnh đang xảy ra thì có chút hơi…buồn cười.

Trư Đầu Tam không thèm đáp lời, phun một luồng khí trắng sau đó gào rít đuổi theo, trình diễn một màn nhân – trư đại chiến.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, hai người bọn họ một trước một sau nhảy vào khu nhà cao cấp. Bọn Lý Tam đang đứng gần đống lộn xộn khi nãy bỗng chứng kiến đồng chí heo kia quay về lập tức hồn vía lên mây, thi triển ngay ù té quyền tránh ra xa.

Lôi Chấn giống như bị bất ngờ, vẫn đứng im tại chỗ, cùng Diệp Dung và Lôi Oánh đang dìu hắn trơ mắt nhìn yêu trư giận dữ gào rít vọt tới…

- Còn không mau chạy đi?
Trần Mặc quát một tiếng, triệu hoán mấy đạo sét từ trên trời xuống, trong nháy mắt lại lao ra xa hơn mười mét.

Chả biết tại sao, tự nhiên Lâm Đức từ đâu xuất hiện lên, cầm hai đạo phù chú anh dũng nói:
- Trần lão đệ mau dẫn bọn họ rời đi, cứ để tôi lo phía sau, hôm nay dù phải chết tôi cũng muốn…

- Muốn cái đầu ông!
Trần Mặc đầy gọng kính nghĩ thầm, ông chuyên tâm diễn vai phụ của mình đi, còn nhảy ra học đời người khác le lói làm gi.

Còn may là cuối cùng Lâm Đức cũng chưa bị tinh trùng thượng não, mắt nhìn thấy trư yêu to lớn đang điên cuồng nhào tới, rốt cục nhịn không được liền né sang một bên, dáng vẻ vô cùng chật vật.

Trần Mặc thở phào một cái, lập tức nhớ đến vai diễn của mình liền vội vàng chạy về phía mấy người Lôi Chấn.

Nhưng khi chỉ còn cách vài bước, hắn bỗng nhiên bị trượt chân, ngã cái ‘oạch’, tư thế vô cùng tiêu chuẩn.

Chỉ nghe Diệp Dung hét lên một tiếng kinh hãi, con heo kia không kịp thu chân liền trực tiếp dẫm lên người hắn. Đúng thế, là một cái dẫm “âu yếm”

https://thuviensach.vn

của một con heo mấy tấn!

Trần Mặc nghe xương kêu răng rắc, đau đến khóc không ra nước mắt, đây không phải là đóng kịch à nha…

- Lão Trần, không phải ta cố ý nha!
Nhìn rõ vật thể đang bị mình dẫm phía dưới, Trư Đầu Tam vội vàng thấp giọng nói.

- Không liên quan đến mày, là do vận đen phát tác!
Trần Mặc thiếu chút nữa cắn phải lưỡi, hữu khí vô lực nói:
- Nhưng sao mày còn không lăn qua, cẩn thận tao nướng mông mày bây giờ!

- Hở?
Phát hiện mình còn đang dẫm lên người hắn, Trư Đầu Tam liền lăn tròn một vòng, giống như bị kình khí vô hình công kích, buộc phải lui về phía sau vài bước.

Diệp Dung sớm liều lĩnh xông lại, giang hai tay ra chắn trước mặt Trần Mặc, vẻ mặt tái nhợt nhưng vẫn không chịu lùi về sau.

Mặc dù biết đây chỉ là diễn trò nhưng Trần Mặc vẫn thấy cảm động, chỉ tiếc là hoàn cảnh bây giờ không cho phép trình diễn màn tình cảm thắm thiết.

Trong nháy mắt, hắn cố nén đau đớn giãy dụa dứng lên, hai tay nắm thành pháp quyết quát:
- Không thể tha thứ, yêu nghiệt to gan —Thái Thượng Lão Quân lập tức tuân mệnh, đạo hữu còn không hiện thân, chờ tới khi nào?

Lảm nhảm mấy câu vô nghĩa một hồi xong, hai tay Trần Mặc hướng lên trời, không biết là hắn lại định triệu hoán Sora Aoi như lần trước hay là idol nào nữa… (

https://thuviensach.vn

- Gàooooooo!
Trư Đầu Tam cũng biết đã đến lúc ‘cao triều’, đột nhiên ngửa mặt lên trời gào rít mấy tiếng rồi lao đến như trâu điên.

Nhận thấy mặt đất chấn động kịch liệt, Diệp Dung lại trở nên bình tĩnh, quay lại nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc kia, cắn môi thơm nói:
- Mặc Mặc, tôi muốn nói cho anh biết một chuyện, thật ra tôi luôn…

- Ặc, muốn thổ lộ?
Màn kịch hay đến thời khắc mấu chốt, Trần Mặc không nhịn được mà vểnh tai lên nghe.

Đang đến đoạn hay thì bầu trời rộn lên tiếng sét, Lý Trì từ trong màn hào quang sáng rực đột nhiên hiện thân.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Linh Lung Tháp tỏa hào quang chói lọi, rít lên đánh xuống:
- Yêu nghiệt, dám tàn sát bừa bãi bách tính, còn không mau chịu chết!

- Aaaaa…Ta hận ông!
Nhìn thấy Lý Trì đang uy phong lẫm lẫm trên không trung, lại nhìn Diệp Dung hai má còn ửng đỏ chưa nói hết lời, đột nhiên Trần Mặc có cảm xúc muốn đánh người.

Quay sang nhìn đã thấy Trư Đầu Tam đang bị hào quang của Linh Lung Tháp trấn áp, rồi đột nhiên nó biến thành một luồng sáng màu xanh bay vào thân tháp.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đồng thời quỳ xuống, Lâm Đức run run nói, cho dù cách mười dặm cũng nghe thấy:
- Sư công hiển linh, sư công hiển linh, sư công hiển linh rồi!

https://thuviensach.vn

Chương 41: Nhân duyên kiếp trước

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 41: Nhân duyên kiếp trước

Dịch giả: MeocondiHia
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Trước 1 bi cho khỏi quên nhau, sau 7/4 sẽ đều trở lại
oOo

Màn xuất hiện hoành tráng của Lý Trì chẳng khác nào những nhân vật chính trong mấy bộ tiểu thuyết mạng, đại phóng bá vương khí làm cho tất cả mọi người bái phục.

Trần Mặc còn đang do dự mình nên biểu hiện như thế nào, dù tay chân hắn đều đã muốn gãy xương, căn bản không thể quỳ xuống hô vạn tuế.

Diệp Dung bình thường cũng tin thần tín phật, có điều giờ nàng cũng không rảnh mà đi ôm đùi thần tiên, bởi nàng còn đang bận cầm cuốn băng mà băng bó cho cái đùi của Trần Mặc.

- Bà cô của tôi à, cô đang băng bó hay gói bánh chưng vậy?
Nhìn toàn bộ quá trình Diệp Dung bọc "xác ướp", Trần Mặc cảm thấy thể xác và tinh thần mình đều bị tra tấn đến khổ.

Nhưng hắn chỉ than thở một lúc, sau đó như nghĩ ra chuyện gì đó liền hỏi:
- À, đúng rồi. Vừa nãy cô định nói cái gì với tôi thế?

https://thuviensach.vn

- Có sao! Tôi có nói gì sao?
Vai Diệp Dung hơi run run, bàn tay vô thức dùng sức khiến cho Trần Mặc đau đến nhe răng nhếch miệng.

Nhìn thấy vẻ hoài nghi trong ánh mắt đối phương, hai má cô nàng chợt ửng đỏ nhưng rất nhanh bình tĩnh lại nói:
- Ah, ý anh là lúc nãy hả! Lúc ấy tôi muốn nói anh đã mua bảo hiểm chưa, nếu rồi thì đứng tên người nhận là tôi được không… *Ơ*, tại sao anh lại biến thành xác ướp thế này?

- Ặc, bây giờ cô mới để ý hả?
Trần Mặc không còn gì để nói, dứt khoát nằm im xem cuộc vui.

Cách đó không xa, Lý Trì hãy còn say sưa ra vẻ thần côn nhận lễ bái của Lôi Chấn.

Đến khi hắn cảm nhận được ánh mắt hung hăng của Trần Mặc thì mới tỉnh lại, khẽ ho một tiếng nói:
- Lôi Chấn, con gái ngươi vốn là thị nữ bưng hương trên Thiên giới, bởi vì nãy sinh tình duyên với đồng tử cuốn rèm nên phạm vào luật trời…

Phải nói Lý Trì quả rất có thiên phú bịa chuyện xưa, lại có thể vẽ nên một lý do cực kỳ rắm chó là đoạn nhân duyên kiếp trước khiến cho người nghe phải rơi lệ.

Đến khi Diệp Dung cũng không kìm được mà vành mắt ửng đỏ thì gã thần côn siêu cấp này mới thở dài phun ra một câu chốt:
- Con trư yêu kia vì chịu đại ân của đồng tử cuốn rèm nên mới đến quấy nhiễu con gái ngươi, ý đồ muốn giúp cho đoạn nhân duyên của ân công nó, nghĩ ra thì cũng thật khó xử.

- Hóa ra như vậy!

https://thuviensach.vn

Lôi Chấn nghe đến trợn mắt há mồm, cắn ngón tay một cái mới xác nhận đây không phải là mơ liền lập tức bái lạy thỉnh giáo phương pháp phá giải.

Lý Trì lạnh nhạt nói:
- Cũng được, niệm tình ngươi thành tâm thờ cúng nhiều năm… Chuyện này cũng không khó khăn gì, chỉ cần con gái ngươi không kết hôn, chờ đồng tử kia chuyển thế thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa!

- Không kết hôn? Nhưng mà con gái con…
Lôi Chấn có vẻ hơi do dự.

Nhưng khi hắn nhìn thấy vẻ mặt của Lý Trì thì lập tức cung kính nói:
- Vâng, tiên sư đã dạy, con tự nhiên tuân mệnh!

- Tốt lắm, ngươi tự thu xếp ổn thỏa đi!
Lý Trì lại giả dạng làm bộ vuốt râu một lúc rồi chậm rãi nói tiếp:
- Trần đạo hữu, phiền đạo hữu quan tâm thu xếp cho ổn thỏa, bản tôn cáo từ!

Hắn vừa nói vừa nhìn Trần Mặc, mục đích không nói thì Trần Mặc cũng hiểu. Cái gọi là thu xếp ổn thỏa là đừng có mà quỵt nợ ta.

Trần Mặc hiểu nên cũng thần bí mỉm cười, nhưng nụ cười này trong mắt nhóm người Lôi Chấn lại biến thành biểu tượng đắc đạo, tiên phong đạo cốt.

Trên thực tế, Lâm Đức đã kinh ngạc đến lồi con mắt ra — nói đùa gì vậy, người này lại có thể triệu hoán ra sư công, lại còn xưng hô ngang hàng đạo hữu?

- Uhm, ngươi cũng là đệ tử Huyền Đạo Tông hả?
Đang lúc Đức Lâm còn thổn thức, Lý Trì giữa không trung lại quay đầu lại hỏi.

https://thuviensach.vn

Lâm Đức nhất thời ngây ra, lệ nóng đầy mặt, vẻ kích động giống như muốn tăng-xông đến nơi:
- Thưa sư công, đệ tử đúng là môn hạ đời thứ ba mươi sáu của Huyền Đạo Tông, tên là Lâm Đức.

Những lời này hắn nói ra cực kỳ run rẩy, chỉ sợ bản thân hắn cũng không biết mình đang nói cái gì nữa.

Chỉ tiếc là gái đẹp đứng trước mắt gã mù, Lý Trì dường như không để ý lắm, gật đầu sau đó hóa thành hào quang biến mất.

Lâm Đức không nhịn được thở dài một tiếng, thầm nghĩ sư công hiếm có hiển linh một lần mà cũng không cho hắn lấy một ít đan dược hay pháp quyết, phi kiếm linh tinh chẳng hạn?

Chán nàn thì chán nản, chẳng qua hắn lại nghĩ ra chuyện gì đó, con mắt đảo đi đảo lại nhìn về phía Trần Mặc đang còn ngửa cổ nhìn trời.

Tâm niệm vừa lóe, Lâm Đức chuyển sang khuôn mặt tươi cười đi qua bên đó.

Tuy rằng đạo hạnh của hắn thấp kém nhưng trong người cũng có chút linh dược, lúc này liền lấy ra cho Trần Mặc sử dụng còn tự tay hỗ trợ băng bó.

Một lát sau, Trần Mặc cũng leo được lên chiếc xe lăn chả biết moi ra từ đâu, nhìn thấy tứ chi không thể cử động hắn lại nghĩ đến một vấn đề quan trọng: nếu muốn đi nhà xí thì làm thế nào đây?

- Sư công yên tâm, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mươi ngày là có thể hành động tự nhiên!
Nhìn thấy Trần Mặc nhíu mày, Lâm Đức cũng không biết hắn đang lo lắng vấn đề gì, chỉ biết tận lực cười nói.

Trần Mặc bất đặc dĩ thở dài, lại đột nhiên ngẩn, ngạc nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Từ từ đã, anh vừa gọi tôi là gì?

- Sư công lại đùa, ngài cùng sư công tông môn đệ tử ngang hàng, luận theo vai vế hẳn phải gọi như vậy!
Lâm Đức cười híp mắt lại nói.

Nghe thấy ngữ khí ngọt đến sởn da gà, cho dù là Diệp Dung cũng không nhịn được mà lông tóc dựng ngược tỏ ra sợ hãi. Trần Mặc nháy nháy mắt ngạc nhiên nói:
- Ặc, anh có thể thay đổi cách xưng hô không, tôi nghe không hợp lắm!

- Được! Được! Được!
Lâm Đức liên tục gật dầu, lập tức sửa lại cách xưng hô.

Nhưng ngay sau đó, hắn quay sang nhìn Diệp Dung đang im lặng, cười nịnh nói:
- Chị dâu, chị cứ yên tâm đi, em vừa cho lão đại dùng linh dược thượng đẳng, cam đoan mười ngày sau thì có thể khôi phục.

- Phụt~!
Đang uống nước, nghe thấy câu này Trần Mặc liền phun hết ra ngoài, thiếu chút nữa bị những lời xưng hô này làm nghẹn chết.

Diệp Dung ngẩn ra, hai má đỏ lựng, nhưng chỉ vài giây sau đã hồi phục cười nói:
- Tiểu Lâm tử, tôi thích cách làm người của anh rồi đấy, quả nhiên là vừa kinh nghiệm lại vừa thật thà! Không bằng ngày mai đến tiệm cơm của tôi làm công, được chứ?

Nếu không phải tứ chi bị gãy được cố định trên xe lăn, Trần Mặc đã chết vì té ghế rồi, thầm nghĩ ai nói Dung tỷ thông minh lanh lợi còn hơn hồ ly gì chứ?

https://thuviensach.vn

Lâm Đức cười đến không khép miệng lại được, lập tức vỗ ngực thề thốt, cho dù là không được trả tiền công cũng đến tiệm cơm hỗ trợ.

Nhưng không đợi hắn chỉ tay lên trời mà thề, một giọng nói lạnh băng từ xa truyền lại:
- Được lắm, nếu anh gọi cô ta là chị dâu, vậy thì định gọi tôi là gì?

Dưới ánh trăng mờ, Gia Địch khuôn mặt không chút biểu cảm từ từ đi tới, giọng nói ẩn chứa vài phần tức giận.

Diệp Dung hừ lạnh một tiếng, không hề yếu thế tiến ra đón, song phương đầy mặt vẻ giận dữ đối diện một lát, đột nhiên đồng thời quay đầu nhìn phía Lâm Đức.

Lâm Đức nhất thời bị hai người kẹp ở giữa, mồ hôi trên trán rơi xuống lộp độp, sợ hãi nói:
- Cái kia thì… em…em gọi là chị dâu A, chị dâu B được không… Ái!

Kết quả là, một trận chiến thảm thiết lại nổ ra, mà Lâm Đức xui xẻo có lẽ cũng muốn đặt hàng xe lăn.

Trần Mặc lắc đầu không nói gì, đột nhiên nhìn thấy hai cha con Lôi Chấn đang chậm rãi đi tới thì không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Lôi Oánh ôm Trư Đầu Tam đi sau cha mình, bề ngoài giống như đang mê hoặc sợ hãi nhưng ánh mắt khi nhìn về Trần Mặc lại tràn ngập cảm kích.

Về phần những kỳ nhân dị sĩ cùng bảo an bị thương đằng kia cũng nhanh chóng tụ tập lại đây.

Lý Tam còn cầm thanh đại khảm đao, vỗ ngực nói:
- Lôi tiên sinh, vừa rồi tôi đã đại chiến ba trăm hiệp với con trư yêu kia, sau đó mời Quan đế nhập thân…bla bla… (Quan đế: Quan Vân Trường)

https://thuviensach.vn

- Đúng thế! Đúng thế!
Có Lý Tam đi đầu, tất cả mọi người đều thi nhau chém gió, nước miếng bay tứ lung tung, chỉ còn kém là nói mình triệu hoán nốt cả siêu nhân điện quang đến trợ trận.

Lôi Chấn nghe thấy thì trợn mắt há mồm, miễn cưỡng đáp qua loa vài câu, khuôn mặt cố tỏ vẻ bình thường nhưng khóe mắt vẫn lộ ra chút do dự.

Trần Mặc biết hắn muốn cái gì, ngay lập tức nhẹ nhàng ho nhẹ một tiếng:
- Lôi tiên sinh, ngài còn chuyện lo lắng?

- Đúng… À không phải, không có chuyện gì đâu!
Lôi Chấn buột miệng nói ra nhưng lời vừa ra khỏi mồm đã kịp nuốt lại.

Nhưng khi nhìn thấy Trần Mặc đang cười cười, hắn thở dài rốt cục cũng phun ra:
- Trần tiên sinh, ngài nói tôi thật sự phải hủy hôn ước sao?

- Tôi hiểu, ngài không thực sự tin vào Lý Trì tiên sư!
Trần Mặc cười nhẹ nhàng, sau đó nhíu mày nói tiếp:
- Chẳng lẽ ngài cảm thấy Lý Trì tiên sư sẽ lừa ngài sao? Hay là ngài nghi ngờ Lý Trì tiên sư là giả mạo?

- Không! Không dám!
Lôi Chấn ngẩn người, trán nhất thời đổ mồ hôi lạnh. Hắn đương nhiên sẽ không hoài nghi thân phận Lý Trì, huống chi đối phương trước kia có đại ân với hắn, sao có chuyện giờ đến lừa gạt?

Chẳng qua hắn đã cùng Lưu Nguyên ký kết hôn ước, sắp tiến hành nghi thức đính hôn, giờ lại đột ngột hủy bỏ, chỉ e…

- Việc này tự ngài hãy suy nghĩ thật kỹ nhé!
Trần Mặc nhún vai, lại đột nhiên nghiêm mặt nói:

https://thuviensach.vn

- Nhưng mà Lôi tiên sinh này, tôi nhắc ngài một câu, chuyện nhân duyên là do trời định, mạnh mẽ cưỡng ép sẽ mang đến tai họa đó. Lâm Đức, anh cũng là người tu hành, anh thấy có đúng không?

- Đúng! Đúng!
Đang được hai vị "chị dâu" tận tình "chăm sóc", Lâm Đức như nhặt được cọng rơm cứu mạng lật đật chạy sang bên này, bây giờ chỉ sợ Trần Mặc nói trái đất hình vuông hắn cũng đồng ý.

- Lôi tiên sinh, sự tình này tuyệt đối không thể làm trái! Nếu ông mạnh mẽ đem con gái gả cho tên Lưu Nguyên kia, vậy thì đến lúc đồng tử cuốn rèm tìm tới cửa, Thiên Đình phẫn nộ…

Đang tìm cơ hội để thể hiện, Lâm Đức đâu có dễ dàng bỏ qua như vậy, liền thao thao bất tuyệt chém gió một hồi, chỉ kém nói phá hư nhân duyên là đại tội phải bị trèo lên núi đao ném xuống biển lửa.

Lôi Chấn nghe xong mà cả người run rẩy, khuôn mặt béo phì không ngừng run rẩy, có vẻ cực kỳ do dự.

Lôi Oánh cũng khẩn trương không kém, hai tay gần như siết chặt lấy Trư Đầu Tam trong lòng, khiến nó nghẹt thở hai mắt trắng dã.

Không gian yên tĩnh một cách quỷ dị, một lúc sau dường như Lôi Oánh đã quyết định, thở dài một tiếng nói:
- Tôi hiểu rồi, ngày mai tôi sẽ đi tìm Lưu Nguyên thương lượng.

Lúc này Lôi Oánh khó kìm nén được cảm xúc, toàn thân run rẩy, phải nhờ Diệp Dung nâng đỡ mới có thể đứng vững.

Lý Tam và Lâm Đức đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cũng thở một hơi dài nhẹ nhõm, thầm nghĩ cuối cùng không phải trừ yêu nữa, tiếp theo sẽ là màn phát tiền thưởng.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc làm như không có chuyện gì xảy ra cười cười, ra dấu để Gia Địch đặt một tay lên vai mình rồi quay về phía mọi người hô lớn:
- Mọi người mau qua bên này chụp một tấm hình… Nói 'Hi' đi nào!

Khi mọi người quay đầu lại, ánh sáng màu vàng chợt lóe lên trong chớp mắt.

Nhìn thấy mọi người lắc lư rồi ngã xuống, Trần Mặc thở phào, mỉm cười nói:
- Tốt lắm, thấy mọi người cười thật vui, tôi cũng vui theo!

Chương 42: Cô gái ba không

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 42: Cô gái ba không

Dịch giả: MeocondiHia
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Cần người tham gia nhóm dịch để truyện ra nhanh hơn, bạn nào có lòng mời click luận đàm để lại comment nhé
oOo

Một đêm hỗn loạn đã kết thúc nhưng vẫn còn nhiều chuyện phải xử lý — nói thí dụ như làm thế nào để mấy chục người ở đây quên đi chuyện yêu quái cùng tu chân xuất hiện.

https://thuviensach.vn

May mắn là sau khi Lôi Chấn tập hợp mọi người lại đây, Gia Địch nhanh chóng tung ra thuật gây mất trí nhớ quần thể.

Còn chuyện giải thích sự đổ nát của các tòa nhà..v.v… là vấn đề của Lôi Chấn.

Tuy cũng muốn nói cho Diệp Dung mọi chuyện nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, Trần Mặc vẫn để Gia Địch thi thuật với nàng.

Nhưng thi thuật lần này có khác lúc trước một chút, đó là Diệp Dung không có bị mất đi toàn bộ trí nhớ, nàng chỉ quên đi chuyện Trần Mặc có bốn con yêu quái đồ điện, những chuyện khác vẫn nhớ được.

Có điều như vậy thì chưa có cách nào giải thích chuyện đoạt lại tiệm cơm, bởi không thể nói đột nhiên Lôi Chấn đại phát từ bi được!

Mà tác dụng phụ của việc này cũng rất rõ ràng: bởi vì thấy Lý Trì từ trên trời giáng xuống, lại chứng kiến một con heo náo loạn lung tung nên Diệp Dung sau khi tĩnh trí trở lại đã trở thành fan cuồng của thuyết duy tâm.

Thêm nữa, nàng còn muốn làm một bữa tiệc chúc mừng việc lấy lại tiệm cơm, bàn kế hoạch tìm kiếm đồng tử cuốn rèm, cùng với chia buồn cho một ‘ai đó’ đang bị cuộn thành xác ướp…

Cho nên ngày hôm sau, Diệp Dung, Trần Mặc, Gia Địch, Lôi Oánh, Lâm Đức, Trư Đầu Tam… Phàm là những người còn giữ lại được trí nhớ đều có mặt. Theo lời Lâm Đức lúc này đang chạy chân điếu đóm thì mở hai bàn mạt chược là đẹp.

Một câu này như sét giữa trời quang, Diệp Dung thật sự moi đâu ra được hai bàn mạt chược, bắt đầu mở sới.

Khi Trần Mặc ngồi trên xe lăn xuất hiện đã thấy tình cảnh sát phạt vô cùng khốc liệt. Hắn trợn mắt nói:

https://thuviensach.vn

- Tôi nói này, Lôi Chấn còn đang đi thương lượng với Lưu Nguyên mà mọi người đã ngồi đây đánh bạc hả… Gì kia, đánh thì đánh sao, Dung tỷ cô còn gian lận thế, thiệt là mất mặt à nha!

- Nói bậy, tôi chỉ là làm rơi quân bài không muốn nhặt lên thôi… Tiểu Lâm tử, anh nói xem có đúng không?
Bình thản đáp lời, Diệp Dung dùng ánh mắt đầy đe dọa nhìn chằm chằm Lâm Đức hỏi.

Lâm Đức sợ run, không dám trái lời, lập tức gật đầu dứt khoát nói:
- Đúng vậy, chị dâu nói cực kỳ chính xác, là bài vừa rơi xuống đất… Chị dâu không nhặt của rơi, quả xứng danh top 10 người phụ nữ tiêu biểu ở Nam thành!

- Ngất, nếu vậy thì tôi cũng là một trong 10 sinh vật kiệt xuất nhất vũ trụ luôn rồi!
Trần Mặc lắc đầu cười khổ, với cái thân hình cuốn đầy băng như xác ướp thế này hắn cũng không lật tẩy nổi Diệp Dung.

Sau đó hắn nghe Diệp Dung nói một câu thật sốc:
- Tiểu Mặc Mặc, anh không cần lo lắng, cái này là kết hợp để lao động nhàn hạ hơn. Nhiều khi các quyết định trọng yếu đều được đưa ra trên bàn mạt chược, giống như hội nghị Tuân Nghĩa năm đó…
(Hội nghị Tuân Nghĩa: diễn ra năm 1935 sắp xếp lại bộ máy lãnh đạo có lợi cho Mao Trạch Đông. Đương nhiên không có vụ đánh mạt chược bàn chuyện, Dung tỷ này siêu mù lịch sử thôi)

- Từ đã, đây cũng là kiến thức thầy dạy lịch sử năm đó của cô dạy hả?
Hai mắt Trần Mặc trắng dã, đột nhiên có cảm xúc muốn gặp mặt vị thầy giáo kia.

Nhưng ngay sau đó hắn liền đưa mắt sang nhìn con heo Trư Đầu Tam đang ngồi trong lòng Lôi Oánh:

https://thuviensach.vn

- Tiểu Tam, sao mày lại đến đây? Hay thấy hôm nay tiệm của tao thiếu thực phẩm nên đến…hờ hờ…

- Không không! Em tới đây để làm công!
Con heo kia cuống quít lắc đầu, ôm đàn ghi-ta nhảy lên lên bàn, uốn éo lắc mình bắt chước tạo hình Elvis Presley.

- Mặc Mặc, không được khi dễ tiểu Tam!
Diệp Dung ở bên cạnh phụ họa, thuận tay trộm xem một quân bài:
- Tôi tính rồi, sau này nó sẽ diễn xiếc ở trong tiệm của chúng ta, nhất định có thể hấp dẫn nhiều nữ khách hàng.

- Ặc…
Trần Mặc không còn gì để nói, đột nhiên cảm thấy rất bội phục tư duy buôn bán của Diệp Dung.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng có đạo lý, chỉ cần con heo này không mở mồm ra nói chuyện, người khác sẽ tưởng do huấn luyện đặc thù mà ra, có khi còn được lên cả báo.

Trong lúc hắn còn cảm khái, Diệp Dung lại cười hì hì hỏi:
- Mặc Mặc, anh rất quen với Lý Trì kia sao?

- Khụ khụ, cô muốn làm gì?
Đã quen với thói thay đổi sắc mặt của Diệp Dung nên khi thấy nụ cười kỳ quái của nàng Trần Mặc lập tức cảnh giác.

- Yên tâm đi! Nhìn mặt tôi thế này còn cảnh giác cái gì?
Diệp Dung cười híp mắt nhìn hắn, sau đó hạ giọng nũng nịu:
- Tôi chỉ muốn nhờ anh hỏi xem Lý Trì có quen Thần Tài hay không…
Không quen cũng được, anh nhờ ông ta xem phong thủy cho tiệm cơm hoặc vẽ cho vài đạo bình an phù đi mà!

- Biết mà!

https://thuviensach.vn

Trần Mặc thở dài nói, thầm nghĩ Dung tỷ tìm đúng người rồi, danh thiếp của Lý Trì đúng là kiêm cả xem phong thủy và đạo sĩ.
- Được rồi, tôi giúp cô hỏi… Ơ, có điện thoại của ai kìa!

Đột nhiên có tiếng điện thoại vang lên phá vỡ bầu không khí náo nhiệt ở đây. Lôi Oánh kêu một tiếng sau đó cầm di động đi ra ngoài, giữa đường còn va vào bàn suýt ngã. Từ sáng đến giờ, cô gái này vẻ mặt luôn lo lắng, ngay cả tươi cười cũng có vẻ miễn cưỡng.

- Có lẽ là điện thoại của Lôi Chấn!
Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng buông mạt chược trên tay, không khí trong tiệm nhất thời lâm vào yên tĩnh.

Trư Đầu Tam đang ôm đàn ghi-ta đứng trên bàn đột nhiên thở ra một câu:
- Ụt ịt, nếu tên kia không giải trừ hôn ước thì ca sẽ đem hắn đánh đầu heo giống ca luôn!

So sánh rất hình tượng, mọi người nhìn tạo hình của Trư Đầu Tam lần nữa rồi không nhịn được mà cười vang, xóa hết lo lắng.

Đồng thời Lôi Oánh cũng đi vào, tuy không nói gì nhưng vẻ mặt tươi cười của nàng thì đã nói lên tất cả.

Vừa nãy còn yên tĩnh, giờ trong sảnh đã nổi lên tiếng hoan hô, mọi người đều sôi nổi chúc mừng, riêng đầu Trư Đầu Tam còn nổi hứng múa một màn gọi là vũ điệu của heo.

- Này này, còn tôi nữa đấy?
Nhìn thấy mọi người chạy tới góp vui, bỏ quên mất Trần Mặc một mình một xó ngồi xe lăn khiến hắn phùng mang trợn má, thầm nghĩ đám người chết toi này quả nhiên không có nghĩa khí, thấy vui một cái bỏ luôn bằng hữu.

https://thuviensach.vn

Còn may Gia Địch coi như có nghĩa khí, cuối cùng nhớ ra quay lại giúp hắn đẩy xe lăn. Nhưng mà ngay sau đó, cô gái này đột nhiên nói thật khẽ:
- Mặc, em phải đi rồi…

- Đi?
Không chỉ có Trần Mặc kinh ngạc mà cả Diệp Dung đang ôm Lôi Oánh chúc mừng cũng quay người lại hỏi.

Trước những ánh mặt ngạc nhiên của mọi người, Gia Địch bình tĩnh gật đầu nói tiếp:
- Đúng vậy, tôi phải đi vùng núi phía Tây, vì… Vì đầu tư dự án mới!

Lý do này chỉ có thể dùng để lừa người không biết chân tướng, chứ Trần Mặc lại hiểu rất rõ. Tình hình chiếc hộp Pandora có chuyển biến mới, Gia Địch là người chịu trách nhiệm nên phải đi điều tra ngay lập tức.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chỉ dựa vào đại khái địa điểm ở vùng núi phía Tây, sợ rằng chuyến đi tìm tòi này không thể một sớm một chiều…

- Em sẽ trở lại!
Dường như biết Trần Mặc đang lo lắng cho mình, Gia Địch cảm động hôn lên má hắn, liếc Diệp Dung với vẻ mặt cổ quái ở bên cạnh nói tiếp:
- Đừng quên hôn ước giữa hai chúng ta nhé, em sẽ không để người khác chen vào đâu!

"Crack!"
Quân bài mạt chược trong tay Diệp Dung bỗng nhiên vỡ nát, bầu không khí vừa có chút yên ả bỗng tỏa đầy mùi thuốc súng, tất cả chỉ vì một câu nói.

Trần Mặc chỉ có thể cười khổ. Đột nhiên một giọng nói lạnh như băng vang lên:
- Xin lỗi vì đã quấy rầy, mọi người có thể cho tôi biết ai là chủ chiếc xe điện dựng ngoài cửa không?

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, không hẹn mà cùng quay đầu nhìn ra ngoài, đã thấy bên cạnh chiếc xe điện có một nữ cảnh sát xinh đẹp đang đứng.

Trần Mặc ngó Gia Địch một chút, như suy nghĩ gì đó sau đó chậm rãi nói:
- Sếp à, chiếc xe điện đó là của tôi… Nhưng mà tôi nhớ là gần đây không có chạy xe phạm luật.

Hắn không nói tiếp vì thấy đôi mắt nữ cảnh sát đang nhìn mình bỗng sáng lên, trong lòng có chút chột dạ.

Nếu như nói biểu cảm của Gia Địch là lãnh đạm và ngạo mạn thì biểu hiện của vị nữ cảnh sát này chỉ có thể dùng bốn chữ "lãnh diễm vô tình" (không chút tình cảm) để hình dung, giống như là "cô gái ba không" trong truyền thuyết. (Cô gái ba không/Tam vô nữ tính: Vô tâm – vô tính – vô tình)

Mà giờ phút này, vị nữ cảnh sát với khuôn mặt không biểu cảm này đang nhìn chằm chằm Trần Mặc, giống như muốn tìm ra sơ hở từ ánh mắt hắn.

Mấy phút sau, cô nàng dời đi ánh mắt, thản nhiên nói:
- Anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ kiểm tra một chút thôi. À, cho tôi hỏi thêm một câu, loại xe điện giống như thế này ở Phúc Phường Nhai có nhiều không?

- Nhiều lắm!
Trần Mặc giật mình nhưng vẫn cố tỏ ra vẻ trấn tĩnh nói.

Hắn không có nói dối, Nam thành luôn chủ trương bảo vệ môi trường, số lượng xe điện đã hơn ba vạn chiếc, riêng Phúc Phường Nhai còn được mệnh danh là thiên đường của xe điện.

Nghĩ đến điều này nên hắn mới không trách cứ mấy đồ điện kia liều lĩnh làm ẩu, bởi muốn mò ra manh mối từ một chiếc xe điện trong thành phố này cho dù là Sherlock Holmes cũng phải bó tay.

https://thuviensach.vn

Mà thực tế thì nữ cảnh sát tên Mộc Vân kia cũng không trông mong việc tìm ra manh mối từ một chiếc xe điện, cho nên cũng chỉ hỏi bâng quơ thêm vài câu sau đó chào từ biệt.

Nhưng vừa mới đi được vài bước, cô nàng đột nhiên quay đầu lại hỏi một câu:
- Đúng rồi, anh có thích bốn vật biểu tượng kia không?

- Có chứ!
Trần Mặc không chút do dự trả lời luôn làm Gia Địch bên cạnh hơi nhíu mày kéo ống tay hắn định ngăn lại thì Trần Mặc đã nói tiếp:
- Ủa nhưng mà linh vật biểu tượng thế vận hội Olympic Bắc Kinh không phải là năm sao? Hay là gần đây mới hủy đi một con, sao tôi không nghe thấy việc đó vậy?

Trả lời như vậy khiến cô nàng không thể bắt bẻ gì thêm, Mộc Vân lại rời đi.

Nhìn bóng lưng cô nàng xa dần, Trần Mặc không khỏi thở phào một tiếng, đột nhiên cảm thấy lưng áo ướt đẫm… Lần đầu tiên hắn cảm thấy nói dối khó khăn như thế, suýt chút nữa bị phát hiện rồi.

- Em… em không thích cô ta một tẹo nào cả!
Trư Đầu Tam đột nhiên run rẩy nói một câu, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh quỷ dị.

Nó cuộn tròn trong lòng Lôi Oánh, nhìn chằm chằm bóng lưng Mộc Vân, than thở nói:
- Em không biết làm sao mà cảm thấy sợ hãi, có lẽ do khí tức của cô ta!

- Con heo ngu ngốc, thế này chứng tỏ chú không biết ngắm gái rồi!
Thừa dịp Diệp Dung không để ý, Oa Oa từ trong rương chui ra:
- Ca là ca kết cô nàng đó rồi, đặc biệt là áo lót nha… Cho nên các chú đừng hòng cướp của ca!

https://thuviensach.vn

- Cút! Ngay cả cảnh sát mà mà mày cũng dám trộm?
Trần Mặc trợn mắt nói, đột nhiên có cảm xúc muốn tìm một sợi dây trói nó lại rồi treo lên nóc nhà.

- Lão đại, em không có trộm mà!
Oa Oa nhìn hắn ngoe nguẩy nói:
- Có chúng ta đóng thuế nên cô ta mới có thể lĩnh lương, có tiền lương mới có thẻ mua áo lót… Cho nên xét đến cùng, cái áo lót kia là của chúng ta mà!

- Sặc! Như vậy mà mày cũng nói được!
Trần Mặc chỉ biết chảy mồ hôi lạnh, thầm nghĩ ngày hôm nay không có tin tức nào tốt lành nào cả.

Ngay lúc này, giống như đáp lại than thở của Trần Mặc, tin tốt lành lập tức đến! Lôi Oánh đột nhiên quay sang mỉm cười hỏi hắn:
- Trần ca, em nghe Dung tỷ nói anh đang tính mua nhà phải không?

Chương 43: Mua nhà

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 43: Mua nhà

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

https://thuviensach.vn

Cần người tham gia nhóm dịch để truyện ra nhanh hơn, bạn nào có lòng mời click luận đàm để lại comment nhé
oOo

Trên thế giới này rất nhiều chuyện, cũng có thể phân thành hai loại: chuyện tốt và chuyện xấu, thế nhưng lại không có tuyệt đối tốt hay tuyệt đối xấu.

Nói thí dụ, tiểu Mặc Mặc đáng thương vì tiệm cơm mà vào sinh ra tử, tuy rằng vì trừ yêu mà phải ngồi xe lăn suốt hai tháng, nhưng cũng không phải là không nhận được chút ưu đãi nào.

Ít nhất, hắn hiện có thể danh chính ngôn thuận làm biếng, vừa nghêu ngao hát "Thập Bát Mô" vừa hưởng thụ sự phục vụ ôn nhu chu đáo của Diệp Dung.

Mà trừ việc này ra, còn cả việc Hà Năng vội vội vàng vàng tới, mang theo thiện ý của cha con họ Lôi, đem ba bản hợp đồng đặt trên mặt bàn.

- Trần tiên sinh, chúng tôi vì ngài cung cấp ba lựa chọn — đầu tiên là ngoài hai trăm vạn tiền thù lao còn có thêm một trăm năm mươi vạn đặc biệt tặng riêng ngài; thứ hai là một căn hộ có ba phòng trống với một phòng khách ở khu buôn bán phía đông thành, miễn phí tặng cho ngài; còn lựa chọn cuối cùng là một ngôi biệt thự trong khu phú hào, cần ngài trả thêm ba mươi vạn.

Bầy ra vẻ tươi cười đầy mặt, trong lòng Hà Năng vẫn không nén được rung động. Phải biết rằng mấy điều kiện gần như cho không thế này đủ để người khác tim đập rộn lên.

Mà sự thật là Diệp Dung nghe xong cũng đã muốn ngất, thậm chí đang ngồi tỉ mẩn bóc vỏ một quả nho để đút cho Trần Mặc không ngờ bỗng trực tiếp nhét vỏ vào miệng mình…

https://thuviensach.vn

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Trần Mặc nghe xong ba lựa chọn lại không hề vội vã trả lời, mà nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, giống như có chút do dự.

Yên tĩnh giây lát, Diệp Dung nhịn không được kéo tay áo của hắn, thấp giọng nói:
- Mặc Mặc, không phải anh muốn chọn cả hai trong ba đấy chứ… Ừm cũng phải, tôi cũng muốn thế!

Vô sỉ! Quá vô sỉ! Nghe được lời này, Hà Năng không khỏi trợn trắng mắt, thầm nghĩ làm người sao có thể vô sỉ đến mức này, đã ăn xin còn đòi vừa xôi vừa sữa.

Nhưng nhớ tới lời Lôi Oánh dặn dò trước khi đi, hắn vẫn phải miễn cưỡng làm vẻ tươi cười, ngượng ngùng nói:
- Trần tiên sinh, cả ba lựa chọn này đều rất khá, ngài cảm thấy…

- Không được!
Lời còn chưa dứt, Trần Mặc đột nhiên lắc đầu, buồn rầu thở dài:
- Cả ba điều kiện này đều không được!

- Cái gì?
Hà Năng ngẩn ra, nhịn không được giật nảy người. Nói đùa gì vậy, ba điều kiện này đã là hậu đãi đến không thể hơn, người không biết còn tưởng rằng Lôi Chấn vì con gái mà mua rể ấy chứ!

- Thật sự không được!
Trần Mặc lắc đầu, vẻ mặt ủ ê:
- Ý của tôi là, liệu có… Có lựa chọn nào kém hơn một chút không?

- Phụt~!
Diệp Dung đang uống nước, trực tiếp phun sạch ra khỏi miệng. Mấy nữ phục vụ đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ Trần ca não mọc ở đầu gối, hay là sau khi gãy xương thì đầu óc cũng có vấn đề mất rồi?

https://thuviensach.vn

- Nói thật, tôi chỉ có thể nhận lựa chọn ưu đãi một chút xíu thôi!
Trong ánh mắt rực lửa của mọi người, Trần Mặc ỉu xìu nói, chỉ cảm thấy tiếc đứt từng khúc ruột.

Tiền thù lao, nhà ở miễn phí, biệt thự giá rẻ… Đứa ngốc mới đi từ chối mấy thứ này, nhưng mà vận đen kèm theo biết giải quyết thế nào đây?

Sợ là chính mình mới vừa đi vào cửa, cả tòa biệt thự liền lập tức sập xuống, đến lúc đó có giữ được mạng không cũng là vấn đề!

Càng nhục hơn là hắn không thể nói cho người ngoài biết chuyện này, chỉ có thể hộc máu mà nghe người ta xì xào nỗi oan "trym ngắn nên não bé" sau lưng.

Có điều hắn càng như vậy, ánh mắt của Hà Năng lại càng cổ quái, rốt cục phải đứng dậy đi ra cửa gọi điện.

Mấy phút sau, tên mập này đầu đầy mồ hôi nặng nề chạy vào:
- Trần tiên sinh, tôi vừa mới hỏi qua ông chủ cùng tiểu thư! Một khi đã như vậy, chúng tôi còn có một căn hộ ở ngoại thành, vẫn ba phòng một phòng khách, phụ thêm cả trang trí.

So với mấy lựa chọn trước, lựa chọn phát sinh này hiển nhiên kém hơn rất nhiều, bởi vì căn nhà này là một dạng đồ cổ không bán được, vị trí tương đối hẻo lánh, hơn nữa từng nghe đồn có ma quỷ.

Nhưng nếu Trần Mặc kiên trì một căn nhà bình thường, Hà Năng cũng chỉ có thể làm như Lôi Chấn dặn, ngập ngừng ấp úng nói:
- Về phần giá cả, ngài cần trả năm vạn, nhưng có thể trả góp mỗi tháng một ngàn, thẳng tới khi nào đủ tiền gốc thì thôi.

- Phụt~!

https://thuviensach.vn

Diệp Dung lại thất thố phun nước, xem chừng sắp tiến hóa thành cá voi đến nơi rồi.

Nói đùa gì vậy, căn hộ ba phòng một phòng khách, phụ thêm trang trí lại chỉ cần trả năm vạn, dù là ở ngoại thành cũng không có giá đó!
(5 vạn khoảng 172 triệu VNĐ)

Trời đất chứng giám, đây không còn là giảm giá nữa rồi, mà phải gọi là bán tống bán tháo đại hạ giá!

Sự thật là Hà Năng nghĩ tới tình hình kinh tế của Trần Mặc nên mới đưa ra một cái giá như vậy.

Thế nhưng hắn cũng không biết, từ sau khi bị Kim Giác hủy mất bao tải tiền, trong người Trần Mặc cả năm ngàn cũng không móc ra nổi.

Nhưng trở lại vấn đề, nếu đối phương đã ra giá thấp tới như vậy, Trần Mặc cũng không thể tiếp tục đòi hỏi, lập tức chỉ có thể cười khổ nói:
- Được rồi! Chỉ là giờ tôi không có nhiều tiền như vậy, có thể hoãn một thời gian được không?

- Việc này không thành vấn đề!
Hà Năng hơi ngẩn ra, rồi mau mắn liên tục gật gật đầu nói:
- Trần tiên sinh, kỳ thật ngài trả thiếu mấy ngàn cũng không sao cả, trước tiên chúng ta cứ ký hợp đồng, mấy ngày nữa ngài đưa tiền cũng được!

- Không phải là thiếu mấy ngàn!
Trần Mặc chỉ có thể rơi lệ đầy mặt, sau đó nói ra một câu làm cho Hà Năng muốn hôn mê:
- Mà là cả nhà cả cửa của tôi giờ chỉ có mấy ngàn…

Kết quả là Hà Năng cũng lệ rơi đầy mặt, hai người giống như đang diễn lại bộ phim Brokeback Moutain, chỉ còn thiếu mỗi việc ôm eo, ngả đầu vào vai nhau mà khóc.

https://thuviensach.vn

(Brokeback Moutain: bộ phim về đề tài đồng tính nam)

Vài giây sau, tên mập Hà Năng rốt cục cũng làm ra được quyết định, dứt khoát nói:
- Không sao! Chúng tôi không yêu cầu ngài lập tức trả tiền, tóm lại bao giờ có năm vạn thì cứ tới tìm tôi, căn nhà này sẽ lưu lại cho ngài vô kỳ hạn!

Tin tức này, tính là một tin tốt lành, Trần Mặc rốt cục thở phào một cái, cảm khái nói:
- Người tốt a! Lão Hà, nguyên lai nội tâm cùng vẻ ngoài của anh hoàn toàn trái ngược…

- Tốt chỗ nào? Căn nhà nát kia mà còn bán đắt như vậy?
Có điều cơ hồ đồng thời, bốn đồ điện trốn trong bếp lại phán một câu hoàn toàn trái ngược.

Nhìn bản đồ Nam thành Bản Bản vừa mở, Nặc Nặc than thở:
- Lão đại quá sĩ diện, chúng ta biết kiếm đâu ra năm vạn chứ… Nói thực ca đã sớm muốn chuyển nhà, chứ cứ ở cái căn nhà thuê vừa bé vừa nát kia thì ngay cả Mẫu Dạ Xoa cũng không thèm tới chứ đừng nói là gái đẹp!

Mẫu Dạ Xoa cũng chê? Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, cũng bắt đầu buồn rầu lắc mình liên tục, hận không thể lại ra tay đi cướp lần nữa.

Có điều bởi vì vụ cướp lần trước, hiện chúng nó đang bị quản chế cấm tự tiện hành động, ngay cả nhặt được cái ví rơi ven đường cũng phải nộp lên.

Dùng lời Trần Mặc mà nói — ai biết chúng mày có ăn trộm đâu được cái ví, sau đó cố tình ném lên mặt đất, rồi tiếp tục nhào ra hô to "Em nhặt được".

- Mặc kệ!
Sau giây lát yên tĩnh, Oa Oa đột nhiên thì thào lẩm bẩm:
- Sở trường của ca chỉ có cướp bóc, cùng lắm thì chúng ta chọn nơi xa chút…

https://thuviensach.vn

- Đồ đần, cả bốn chú đều quá đần!
Đột nhiên một giọng nói vang lên cắt lời Oa Oa.

Trong ánh mắt của đám đồ điện, Trư Đầu Tam đeo kính đen ục ịch đi tới, không biết từ đâu còn kiếm được mẩu thuốc lá ngậm bên mép:
- Cách kiếm tiền có rất nhiều, sao cứ chăm chăm đòi đi cướp… Đệch, lại đánh ca? Không được đánh lên mặt ca, ca còn phải dùng mặt kiếm cơm!

Lời này là nói thật, Trư Đầu Tam hiện đúng là dùng mặt kiếm cơm, hơn nữa sinh ý tiệm cơm hưng thịnh cũng có công của nó.

Bởi vì Diệp Dung đề nghị, con heo cảnh này mỗi ngày đều sẽ làm nhân vật biểu diễn, đeo kính đen vác đàn ghita ca hát, cũng nhờ đó hấp dẫn rất nhiều nữ thực khách.

Thậm chí còn không ít người đưa ra yêu cầu muốn mua lại Trư Đầu Tam với cái giá khiến Diệp Dung cũng phải tim đập thình thịch.

Chẳng qua nghĩ tới đây không phải sủng vật của mình, Diệp Dung chỉ có thể buồn bực mà từ chối, nhưng nàng lập tức đưa ra một loạt dịch vụ mới.

Ví dụ: cùng tiểu Trư chụp ảnh, bồi tiểu Trư ăn cơm, mang tiểu Trư tắm rửa ... Lấy lời lẽ sặc mùi ghen tỵ của Nặc Nặc mà nhận xét thì Trư Đầu Tam này sớm nên đổi tên thành Trư Tam Bồi. (Tam bồi: ba cùng; cùng chụp hình, cùng ăn, cùng tắm)

Mà hiện nhìn thấy Trư Tam Bồi này đã chủ động ôm đầu ngồi xổm xuống, đám Nặc Nặc cũng không muốn động thủ, tránh cho tiệm cơm chịu ảnh hưởng.

Oa Oa đột nhiên đại triệt đại ngộ nói:
- Không cướp bóc? Được rồi! Chúng ta đi bắt cóc, hoặc là để Nặc Nặc câu gái lừa tiền…

https://thuviensach.vn

- Bắt cái đầu mày! Lừa cái đầu mày!
Trư Đầu Tam hổn hển vài tiếng đứng lên, đảo cặp mắt trắng dã nói:
- Vì cái gì mà chúng ta không thể theo chính đạo? Ví dụ là mua bán mà kiếm tiền!

- Mua bán? Bán cái gì? Bán nghệ (biểu diễn kiếm tiền) hay bán mình?
Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, đều quên việc quần ẩu lần nữa con heo xưng hô "phạm thượng" này.

Trong ánh nhìn chăm chú của chúng nó, Trư Đầu Tam từ tốn rít thuốc phun ra vài vòng khói, dương dương tự đắc nói:
- Được rồi, nể mặt chủ nhân nhà ca, ca sẽ chỉ điểm cho các chú vài câu. Đơn giản thôi, chúng ta bán "nó"!
(Đố biết "nó" là gì

Chương 44: Vương Đại Hải thuần khiết

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 44: Vương Đại Hải thuần khiết

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Cần người tham gia nhóm dịch để truyện ra nhanh hơn, bạn nào có lòng mời click luận đàm để lại comment nhé

https://thuviensach.vn

Dự là chương này sẽ được các bạn hỏi thăm anh guc gồ rất nhiều lần oOo

- Anh là một người rất thuần khiết!
Ngồi trong một tiệm nước giải khát bên cạnh hội chợ công nghệ, Vương Đại Hải đẩy đẩy gọng kiếng mắt màu vàng, tự giới thiệu với sư muội (cô gái học khóa dưới, ở đây để sư huynh sư muội để giảm bớt lằng nhằng khi xưng hô) ngồi đối diện:
- Ví dụ, rất nhiều thằng con trai đều thích xem JAV, riêng anh thì không! (Japan Anti Virus

- Thật sao?
Cô gái kia đang ăn kem, nghe thế không khỏi ngạc nhiên ngẩng đầu. Phải biết rằng, những năm gần đây đàn ông nghiện xem JAV còn nhiều hơn cả đàn ông nghiện thuốc lá.

- Đương nhiên!
Vương Đại Hải vỗ bàn, bày ra tạo hình ngửa mặt lên trời thở dài:
- Chuẩn xác phải nói là anh cực kỳ chán ghét xem JAV! Loại văn hóa phẩm này thật giống như là dòng nước bẩn đầu độc cả một thế hệ trẻ!

Đây là bực nào vì nước vì dân, Vương Đại Hải giờ giống như được Quách Tĩnh phụ thể, chỉ còn thiếu hét lên câu danh ngôn "Vi quốc vi dân hiệp chi đại giả". (Người có tinh thần nghĩa hiệp là người vì nước vì dân, câu nói của Quách Tĩnh trong bộ Thần Điêu Hiệp Lữ của Kim Dung)

Mà bởi vì biểu hiện hùng hồn của hắn, cô gái vốn có chút lơ đễnh ngồi đối diện cũng nhất thời nổi lên cảm giác kính nể, thậm chí quên cả việc bị hắn dùng ánh mắt vô lễ nhìn chằm chằm lên ngực mình.

Nhưng chỉ ngay sau đó, khi Vương Đại Hải đang định thò tay sang chiếm tiện nghi với bàn tay người đẹp thì cô nàng đột nhiên nghi ngờ nói:

https://thuviensach.vn

- Không đúng! Sư huynh, lần trước em sang chơi phòng bọn anh, hình như bắt gặp các anh đang download…

Trong nháy mắt, Vương Đại Hải đột nhiên lảo đảo muốn ngã, nhưng hắn lập tức chỉnh sắc mặt nói:
- Tiểu Linh, em nói rất đúng! Anh đương nhiên là cũng xem, mỗi khi đêm xuống người người đi ngủ, anh cũng sẽ mở máy tính ra rồi từ từ download!

- Ặc…
Mấy giây trước còn đang hình tượng thuần khiết, mấy giây sau đã thẳng thắn thừa nhận "tội ác", tiểu Linh thật ngạc nhiên hết chỗ nói rồi.

Có điều trước lúc cô nàng lên tiếng, Vương Đại Hải đã vỗ bàn đánh rầm, đứng bật dậy:
- Nhưng mà anh xem loại phim đó là bằng cái nhìn phê phán, cái nhìn thù hận, là cái nhìn oán giận từ trong sâu thẳm tâm trí!

Vừa nói vừa dùng sức múa may cánh tay, Vương Đại Hải quả thực giống hình tượng đang vận công chuẩn bị tung chưởng trong tiểu thuyết. Hơn nữa hắn trót hét quá lớn, cho nên toàn bộ mọi người trong tiệm giải khát đều quay đầu lại nhìn.

Mà như là phấn khích vì trở thành tâm điểm chú ý, Vương Đại Hải càng nói dõng dạc:
- Chính là như vậy! Anh chính là muốn nhìn xem cái nền công nghiệp không khói đáng hổ thẹn ấy của Nhật Bản đã làm thế nào khiến những cô gái còn đang tuổi xuân như hoa như ngọc nhường ấy biến thành nô lệ!

- Thằng này điên rồi à?
Có mấy vị khách trực tiếp phun ra đồ uống, càng nhiều hơn là những người đưa mắt nhìn nhau, cùng thầm nghĩ liệu có nên bấm số gọi cho bệnh viện tâm thần hay không.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng tiểu Linh lại như không cảm thấy như thế. Vẻ mặt cô nàng chỉ có sự kính nể, ánh mắt khâm phục nói:
- Vương sư huynh, anh thật sự là người thuần khiết nhất mà em từng gặp! Tạm bỏ qua cái này đi, gần đây em nhìn trúng một cái túi xách LV, anh có thể…

Thực hiển nhiên, chỉ cần cầm được túi LV, tiểu Linh sẽ coi sư huynh của cô nàng thành người con trai thuần khiết nhất thế gian.

Có điều Vương Đại Hải hiển nhiên không có ý định nôn tiền ra, cho nên hắn vẫn còn rất nỗ lực nói sang chuyện khác:
- Mà về những cái tên như Asakawa Ran, Ai Yoshizawa, Sora Aoi, Kaede Matsushima, Hime Kamiya, Maria Ozawa, Maria Takagi… Anh thật sự là một cái cũng không biết, căn bản là chưa từng nghe nói qua!

Một hơi kể ra mười mấy cái tên hot, Vương Đại Hải ngay cả hít lấy hơi cũng không cần, nhìn bộ dáng dễ dàng như là liệt kê món ăn.

Tiểu Linh đã cười đến có chút miễn cưỡng, nhưng cô nàng còn cố gắng chuyển đề tài về cái túi LV. Chỉ là đúng lúc này, Vương Đại Hải lại đột nhiên hỏi:
- Tiểu Linh, em có biết Ann Nanba không?

- Hả? Ai thế? Diễn viên điện ảnh sao?
Tiểu Linh ngơ ngác ngẩng đầu.

- Chưa từng nghe qua?
Vương Đại Hải nhìn thẳng vào mắt nàng, lần thứ hai hỏi:
- Được rồi, thế Ai Lijima, Hikaru Hoshino, Momoka Suzuki… Em có biết không?

- Không biết! Sao anh toàn hỏi những thứ kỳ quái thế nhỉ?
Vẫn giữ vẻ ngây thơ ngơ ngác, tiểu Linh có chút tức giận đứng dậy, giống như muốn phất tay áo bỏ đi.

https://thuviensach.vn

- Không có chuyện gì, anh chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi!
Vương Đại Hải khẽ thở phào một cái rồi vội vươn tay ngăn cô nàng:
- Được rồi, chúng ta đi xem cái túi kia... À a hỏi thêm một câu, em có biết Noriko Sakai không?

- Hả? Cô ấy cũng đóng AV sao?
Đang đắm chìm trong giấc mộng chiếc túi LV, tiểu Linh theo bản năng buột miệng nói ra.

Giờ khắc này, toàn trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người như biến thành tượng đá tập thể…

Vài giây sau, Vương Đại Hải rơi lệ đầy mặt đẩy cửa mà đi, bi phẫn rít gào trong gió lạnh:
- Tiểu Linh, em quả nhiên cũng không thuần khiết, em không xứng với người thuần khiết như anh!

Kết quả là cái túi xách LV của tiểu Linh theo gió bay đi, mà Vương Đại Hải thì lâm vào nỗi thống khổ thất tình, một đường chạy như điên tới hội chợ công nghệ. Đối với rất nhiều trạch nam, nơi này chính là Thánh Địa trong truyền thuyết, có thể làm cho tâm hồn bọn họ được an ủi.
(Trạch nam: những anh chàng gần như không hòa nhập xã hội, thu mình trong những sở thích khá lập dị của bản thân)

Đương nhiên, muốn đi vào Thánh Địa không có dễ dàng như vậy, anh nhất định phải thông qua khảo nghiệm của “thủ hộ giả” — trên thực tế, đó là một đám nam nhân diện mạo thông thường, bọn hắn hàng năm đi dạo chung quanh Thánh Địa, bằng vào ánh mắt nhạy cảm quan sát thế giới.

Sau đó, một khi xác định anh là người may mắn được chư thần chúc phúc thì những “thủ hộ giả” kia sẽ nhanh chóng tới gần, sau đó thần bí thấp giọng hỏi:
- Ông chủ, muốn mua phim sao?

https://thuviensach.vn

- Tôi muốn!
Trên nguyên tắc luôn kính ngưỡng chư thần, Vương Đại Hải mỗi khi gặp loại tình huống này thì sẽ không chút do dự mà gật đầu, cho dù hắn vốn có thể về nhà tự download.

Dần dà, hắn thậm chí cùng "thủ hộ giả" xây dựng được tình hữu nghị, hơn nữa chiếm được thần ân (ân huệ của thần) trong truyền thuyết — giảm giá 80%.

Thế nhưng hôm nay tình huống lại có chút kỳ quái, bởi hắn đã đi dạo quanh hội chợ hơn mười vòng lại vẫn không gặp được "thủ hộ giả".

Thoạt nhìn, mấy gương mặt thân quen ngày xưa cùng hắn làm giao dịch như là đã bốc hơi khỏi nhân gian rồi.

Chẳng lẽ đúng như phim, vua Bò Cạp đã tái sinh, cho nên toàn bộ thủ hộ giả đều ra trận mà hy sinh?

Sẽ không! Dù có như thế thì hạt giống của thần nhất định vẫn còn tồn tại! (Nó gọi đĩa "đen" là hạt giống của thần =.=)
Ngẩng đầu nhìn mặt trời chói mắt, Vương Đại Hải lại lau mồ hôi trán, quyết định tiếp tục đi thêm vài vòng.

Nhẹ nhàng nắm tay lại, hắn thực kiên định tự nói với mình, thần khí Sora Aoi trong truyền thuyết kia nhất định là giấu trong biển người mênh mông này…

- Chú ơi, chú muốn mua phim không?
Đột nhiên một giọng nói trong trẻo vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Vương Đại Hải.

Trong tầm mắt ngạc nhiên của hắn, một tiểu cô nương mặc chiếc váy màu phấn hồng đang vẫy vẫy tay, chớp chớp cặp mắt to khả ái:

https://thuviensach.vn

- Chú à, nếu chú muốn mua phim thì chỗ cháu có nè!

- Nhưng mà… Chú không mua phim hoạt hình đâu!
Qua phút ngạc nhiên, Vương Đại Hải lắc lắc đầu, cho dù là "hoạt hình cho trẻ to" cũng không mua.

Nhưng không đợi hắn xoay người, tiểu cô nương liền kéo góc áo của hắn, cười tủm tỉm nói:
- Không phải phim hoạt hình mà! Nặc Nặc nói, chính là những người bộ dạng bỉ ổi như chú sẽ muốn mua loại phim kia… À, tuy rằng Huân Nhi cũng không biết là phim gì nữa!

- Bỉ ổi? Mình mà bỉ ổi?
Vương Đại Hải đột nhiên phẫn nộ, hắn cảm thấy được lòng tự trọng của mình bị đả kích lớn.

Có điều ngay sau đó, hắn lập tức minh bạch ý tứ của đối phương. Xem ra vì gần đây truy bắt khá gắt, cho nên đám con buôn đĩa đen mới thuê tiểu cô nương.

Thiên tài! Đây thật sự là một phương pháp quá tuyệt, không biết là thiên tài nào nghĩ ra nổi phương pháp này nữa!

- Quả nhiên trí tuệ quần chúng nhân dân là vô cùng!
Không biết làm gì hơn ngoài cảm khái, Vương Đại Hải cũng bất chấp cho lòng tự trọng, lập tức biết điều đi theo.

Mấy phút sau, hắn theo tiểu cô nương đi vào một hẻm nhỏ hẻo lánh, bên cạnh vách tường là một cánh cửa sắt khép kín, tiếng nói chuyện từ bên trong truyền ra.

- Chú à, chú chờ một lát nha!
Nhỏ nhẹ dặn dò Vương Đại Hải, tiểu cô nương khẽ gõ cửa sắt, cười hì hì nói:

https://thuviensach.vn

- Nặc Nặc, ta tìm được khách rồi nè!

- Tốt lắm! Tốt lắm!
Sau khoảnh khắc yên tĩnh, một giọng nói kỳ quái vang lên:
- Huân Nhi, ra ngoài canh chừng dùm ca đi! Vị kia, nói thẳng thể loại anh muốn đi, chúng ta sẽ lập tức ghi đĩa cho anh!

Vừa rồi ở bên ngoài, Vương Đại Hải đã thử đẩy cửa, nhưng làm thế nào cũng không mở ra nổi.

Giờ nghe được câu này, hắn không khỏi ngẩn ra:
- Ặc, không phải các người… Đùa đấy à, giờ các người mới ghi đĩa thì bao lâu mới xong chứ?

Rất khinh thường bĩu môi một cái, Vương Đại Hải nhịn không được lắc đầu cảm khái. Lấy kinh nghiệm bao nhiên năm đi mua đĩa của hắn, đám Nặc Nặc này hiển nhiên không phải người có kinh nghiệm, mà trong tay kẻ như thế thì liệu có phim gì tốt cơ chứ?

- Quên đi, tôi không mua!
Chán nản bỏ lại một câu, Vương Đại Hải lập tức xoay người rời đi.

Nhưng vừa lúc đó, đột nhiên một cái laptop lại từ trên trời giáng xuống, rơi đúng vào trong tay hắn:
- Dài dòng cái gì? Chính mình mở ra nhìn xem, đừng chảy máu mũi!

Giọng nói này tựa hồ mang theo ma lực, Vương Đại Hải vốn đã xoay người lại giống như ma xui quỷ khiến mở ra laptop.

Vài giây sau, hắn đột nhiên "A" một tiếng há to mồm, giống như lúc nào cũng có thể kinh ngạc đến trật quai hàm.

Thần của con, thế giới này cũng quá điên cuồng. Laptop có AV thì không lạ, nhưng kinh khủng là lại có người đem toàn bộ ổ cứng đều cất chứa AV.

https://thuviensach.vn

Không chỉ có như thế, AV còn được sắp xếp chỉnh tề theo tên diễn viên chính, hãng phim, loại hình, thậm chí còn có cả trích dẫn cùng thuyết minh nội dung.

Giờ khắc này, Vương Đại Hải rơi lệ đầy mặt, chỉ cảm thấy một cảm giác kính ngưỡng tràn ra như dòng sông Hoàng Hà không thể vãn hồi.

Thần tiên a! Không nói thu thập nhiều phim như vậy cần bao nhiêu thời gian, chỉ riêng phân loại đã đủ thấy công phu tới mức nào… Trời ạ! Đây quả thực đã không phải là người mà!

Trên thực tế, Vương Đại Hải đã đã đoán đúng, đây tuyệt đối không phải người làm.

Nhưng thực đáng tiếc, hắn cũng không có nghĩ nhiều, chỉ run rẩy hỏi:
- Tôi… Tôi muốn hỏi một câu, chủ nhân chiếc laptop này là ai?

- Lão đại của chúng ta!
Không có chút do dự, sau cửa sắt lập tức truyền ra trả lời, mang theo phần dương dương tự đắc.

- Lão đại?
Vương Đại Hải ngẩn ra, nhất thời lộ biểu tình gặp được cao nhân, trong đầu không kìm được mà mường tượng lên một hình ảnh…

Ở dưới ngọn đèn lờ mờ, một đại thúc vẻ mặt bỉ ổi đang mải miết lướt web down phim, vì lợi ích của cả một cộng đồng trạch nam mà dốc hết tâm huyết!

Đây là tinh thần quên thân phục vụ đến mức nào cơ chứ?

Giờ này khắc này, Vương Đại Hải đã kính nể sát đất, nhưng hắn chuẩn bị vung tay hô to khẩu hiệu cố lên thì giọng nói kia đã lần thứ hai vang lên:

https://thuviensach.vn

- Ê! Tới cùng là anh có mua không, không thì té đê!

- Mua! Mua! Mua!
Bởi vì màn rung động cảm khái vừa rồi, Vương Đại Hải rốt cuộc bất chấp tính toán với giọng điệu của đối phương, vội xem kỹ càng chọn lựa.

Nhưng chỉ vài giây sau, hắn lại lần nữa rung động, hơn nữa còn rung động đến cả tim gan phèo phổi.

Nhìn thấy hình ảnh xuất hiện trên màn ảnh, Vương Đại Hải rơi lệ đầy mặt, hắn thực nghiêm túc hỏi một câu:
- Các anh… Các anh thực sự chỉ là bán AV thôi sao?

Chương 45: Tinh thần chuyên nghiệp

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 45: Tinh thần chuyên nghiệp

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Cần người tham gia nhóm dịch để truyện ra nhanh hơn, bạn nào có lòng mời click luận đàm để lại comment nhé

oOo

https://thuviensach.vn

Rất nhiều rất nhiều năm về trước, khi Vương Đại Hải lần đầu tiên cố lấy dũng khí đi mua AV, hắn run rẩy mà hỏi gã chủ quán nơi đó:
- Xin hỏi, ở đây anh có bán phim AV không?

- AV? Anh Vĩ? Đương nhiên có, hơn nữa có cả tập thuyết minh nữa đó!
Gã chủ quán kia rất hòa ái, tự mình chọn giúp cho hắn, còn khuyến mại thêm một cái túi bóng đen.

Thầm cảm ơn chủ quán là người tốt, Vương Đại Hải thật hưng phấn chạy nhanh về nhà, gọi đám hồ bằng cẩu hữu tới, sau đó run rẩy mở máy tính.

Ngay sau đó, trên màn ảnh xuất hiện một hàng chữ — Thế Giới Động Vật, bộ Anh Vĩ hay còn gọi là bộ Ba Đuôi…

- AV? Anh Vĩ? Óa há há há…
Tiếng cười rú vang lên như pháo nổ. Vương Đại Hải buồn bực suốt ba tháng, nhưng rồi hắn rốt cục lĩnh ngộ được đạo lý phá rồi lại lập, hơn nữa từ đó về sau càng thêm thấu hiểu hơn về thế giới AV thần bí.

Cho nên tới hiện giờ Vương Đại Hải sớm đã đạt cảnh giới cao thủ tịch mịch, bằng mấy trăm bộ JAV khủng trong lap của hắn cũng đã đủ để thở dài "Nhật xuất đông phương, duy ngã Đông Phương Bất Bại"…
(Mặt trời mọc hướng đông, chỉ có mình Đông Phương Bất Bại ta – câu của ĐPBB trong bộ Tiếu Ngạo Giang Hồ)

Chẳng qua giờ khắc này, khi vị tồn tại đỉnh cao của đội sưu tập AV này chứng kiến những gì có trong laptop thì lại đột nhiên nản lòng thoái chí. Nhìn những bộ phim kia đi! Chỉ cần lấy bừa ra một bộ, toàn bộ tiệm đĩa hay topic web phim cũng đều xấu hổ tới muốn tự vẫn!

Cái gì gọi là “sơn ca rên rỉ”, cái gì gọi là “suối nước phun trào”, cái gì gọi là phụ đề thuyết minh… Nghiêm khắc mà nói, cho dù chính là một hãng sản xuất dòng phim kia của Nhật cũng chưa chắc có được chi tiết bằng!

https://thuviensach.vn

- Bán thế nào?
Sợ run vài giây đồng hồ, thẳng đến khi xem hết đoạn trailer miễn phí, Vương Đại Hải mới lắp bắp hỏi.

- Ghi mỗi đĩa phí ba đồng!
Trả lời hắn vẫn là giọng nói từ sau cánh cửa sắt kia.
- Thống nhất cách thức, DVD bản HD, không che, còn có phụ đề tiếng Trung… Nếu cần, chúng tôi có thể cung cấp cả bản do Lý Á Bằng lồng tiếng!
(Lý Á Bằng: diễn viên Trung Quốc, đóng vai Quách Tĩnh trong Anh Hùng Xạ Điêu năm 2003)

Không đợi đối phương nói xong, Vương Đại Hải đã hoàn toàn chết lặng. Hắn rốt cuộc rõ một chuyện, hóa ra khủng hoảng kinh tế ảnh hưởng lớn như vậy, ngay cả diễn viên nổi tiếng cũng phải đổi nghề đi lồng tiếng phim AV…

Chính là nói đi thì nói lại, cảm thán thì cảm thán, Vương Đại Hải vẫn bỏ ra 3 đồng mua một đĩa, có điều cũng định mặc cả.

- Đừng có mặc cả, mua hay không tùy!
Nhận thấy hắn do dự, giọng nói kia không chút khách khí cự tuyệt nói:
- Nói thẳng cho anh biết, giờ quanh hội chợ công nghệ này đố anh tìm được hàng thứ hai đấy, bởi vì bọn họ đã…

Không có nói tiếp, chỉ có tiếng cười rợn gáy phát ra, thoạt nhìn rất giống với kiểu các kẻ xấu trong phim.

Vương Đại Hải do dự một chút, cuối cũng vẫn không từ chối nổi loại dụ hoặc này, miễn cưỡng gật đầu nói:
- Được rồi! Vậy cho tôi năm đĩa… Không, cho tôi mười đĩa!

Mấy phút sau, giao dịch chính thức thành công, mà tốc độ ghi đĩa của bên bán càng là vượt xa tưởng tượng.

https://thuviensach.vn

Vương Đại Hải cảm khái lắc đầu, đột nhiên bắt đầu vì đám con buôn băng đĩa AV mà bi ai — có tiểu thương kinh doanh mạnh mẽ nhường này liệu kẻ nào có thể tranh phong nữa chứ. Xem ra ngành buôn bán AV tại Nam thành muốn một hồi gió nổi mây vần rồi…

Cảm khái là thế, hắn vẫn không quên thử đĩa CD, đến khi xác định không có vấn đề mới khoái trá rời đi.

Mà bởi vì đắm chìm ở trong vui sướng, Vương Đại Hải thậm chí không có phát hiện cánh cửa sắt vẫn đóng kín đang chậm rãi hé rộng, bên trong có mấy đồ điện nhảy ra ngoài.

- Quá đơn giản, chỉ một buổi sáng chúng ta đã lời ba trăm đồng! (Hơn 1 triệu VNĐ)
Nhìn số tiền trên mặt đất, Oa Oa lập tức hoan hô ầm lên:
- Những tên kia thật không có đầu óc, lãng phí tiền như vậy!

- Không phải không có đầu óc, là trong đầu có rất sạn!
Trư Đầu Tam ngậm điếu thuốc, phì phèo phun khói đi ra.

Sau buổi tối hôm qua, con heo này lấy trí tuệ vượt xa người thường nhanh chóng nghĩ ra cách kiếm tiền siêu tốc này.

Bản Bản phụ trách quảng cáo, Xa Xa cùng Oa Oa đánh ngất xỉu toàn bộ đối thủ cạnh tranh, Nặc Nặc phụ trách cò kè mặc cả cùng người mua… Ngoài ra Huân Nhi cũng bị lừa đến hỗ trợ bởi chúng nó cần có con người ra mặt, lý do đương nhiên là vì trợ giúp ba ba…

- Đương nhiên, chủ yếu là nhờ tài lãnh đạo anh minh của ca!
Rất phong cách phun ra một vòng khói, Trư Đầu Tam nhìn đống tiền kia, bắt đầu tính toán xem nên đòi bao nhiêu %.

Nhưng lúc này Bản Bản lại có chút do dự hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ê tiểu Tam, chúng ta làm như vậy có tính là phạm pháp không hả?

- Đương nhiên không tính! Chúng ta đây là cần cù làm giàu hợp pháp!
Trư Đầu Tam tức giận trừng mắt liếc nó một cái, lại lại đột nhiên cười híp mắt gật đầu:
- Hơn nữa chúng ta có thật sự là bán đĩa đen chắc?

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên quỷ dị lắc đầu. Chúng nó bán AV thật mới lạ, dùng lời Nặc Nặc mà nói thì tại sao phải đi phục vụ không công đám dâm tặc bỉ ổi kia?

Sự thực những gì trong đĩa CD đều chỉ là… Mà khi Vương Đại Hải thử đĩa, bỏ CD vào ổ căn bản không phải chạy CD mà là chạy file có sẵn trong máy.

- Truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy mới là hành vi phạm pháp vô đạo đức!
Cảm giác mình lừa dối thực có lý do, Trư Đầu Tam vỗ ngực đến phát ra tiếng, mặt đầy chính khí quát.

- Ca mặc dù là heo, nhưng trư phẩm còn hơn rất nhiều nhân loại tự xưng có nhân phẩm! Ngẫm lại xem, nếu tên vừa rồi về nhà phát hiện bị lừa tức là từ nay về sau hắn sẽ không đi mua thứ này nữa… Hành vi của chúng ta vĩ đại bao nhiêu, hành vi của chúng ta cao thượng cỡ nào, chúng ta chính là đã cứu vớt một linh hồn sa đọa!

Nương theo tiếng quát to của nó, bốn đồ điện thực chỉnh tề bày trận tạo hình, chỉ thiếu vòng sáng trên đầu là có thể sắm vai Thiên Sứ.

Chẳng qua vài giây sau, khi thấy Huân Nhi lại dẫn một gã mập tới thì “tổ năm người cao thượng” lập tức lại lao vào cửa sắt, chỉ để lại tấm poster chào hàng.

Một lần này, giao dịch càng thêm thuận lợi. Căn bản là gã mập kia không thèm hỏi han gì mà trực tiếp chọn vài đĩa bày sẵn bên ngoài sau đó để tiền lại.

https://thuviensach.vn

Có điều rõ ràng đã thanh toán xong nhưng gã này cũng không vội đi.

Xác định chung quanh không ai, hắn đột nhiên bày ra vẻ mặt đủ bỉ ổi, cười híp mắt nhìn Huân Nhi:
- Cháu bé à, có một mình cháu thôi sao?

Huân Nhi nghi hoặc gật đầu, nàng không có nói dối, nơi này thực sự chỉ có một mình nàng là "người".

- Thế hả!
Nghe được đáp án này, gã mập lập tức thở phào một cái, như làm ảo thuật lấy ra một cái kẹo que:
- Vậy cháu đi chơi cùng với thúc thúc nhé, thúc thúc mời cháu ăn kẹo que!
(Định để là chú, mà quái thúc thúc hay hơn

- Đi ra ngoài chơi?
Huân Nhi nhìn thấy cái kẹo que kia, ngẫm nghĩ cắn cắn ngón cái, sau đó gật gật đầu.

- Đi công viên, được không?
Không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy, mập mạp mở cờ trong bụng, lập tức vươn cái "móng giò" trước đến:
- Thúc thúc dắt cháu đi chơi rất nhiều trò, đảm bảo cháu sẽ rất vui vẻ… Á!

"Bốp!"
Lời còn chưa dứt, giữa hai chân đột nhiên truyền đến đau nhức, mập mạp lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, kìm lòng không đậu quỳ xuống.

- Chú à!
Nhìn thấy gương mặt béo phì kia vặn vẹo vì đau, Huân Nhi chớp cặp mắt to khả ái, chậm rãi thu chân về:
- Ba ba nói, nếu là có người đưa kẹo que, nhất định phải tặng hắn Phật Sơn Vô Ảnh Cước!

https://thuviensach.vn

- Sax, còn có loại ba ba như thế?
Nghe được phương pháp giáo dục quỷ dị nhường này, mập mạp đáng thương chỉ có thể rơi lệ đầy mặt.

Nhưng khi nhìn lên tiểu loli đang gần trong gang tấc, hắn không cách nào ức chế tà niệm đột nhiên đưa tay:
- Đợi một chút! Cháu à, chú sẽ cho cháu rất nhiều tiền…

- Ê ku, đây cơ mà!
Đột nhiên một giọng nói vang lên cắt đứt lời mập mạp, làm cho hắn theo bản năng quay đầu nhìn về phía cửa sắt.

Trong nháy mắt này, một tấm vải đen đột nhiên bay tới chụp lấy cả người hắn.

- Xem quyền của ca đây!
Theo sau tiếng thở hổn hển, một con heo cảnh từ cửa sắt chợt nhảy ra, lăng không tung ra ba cước liên tục.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, mập mạp đáng thương nhất thời ngửa mặt ngã xuống đất, tay chân luống cuống không kịp nhấc tấm vải ra, chỉ có thể kinh hoảng hô:
- Bọn chó chết! Chúng mày lại dám đánh tao, biết tao là ai…

- Ai cái đầu mày!
Trư Đầu Tam nhả khói, từ trên trời giáng xuống, hung tợn cả giận nói:

https://thuviensach.vn

- Con mẹ nó! Lại có thể dám động thủ với tiểu loli nhà chúng ta… Các huynh đệ, lập tức đánh nó thành ca!

- Củ lạc giòn tan? Tại sao lại đánh tao thành mày?
Nghe Trư Đầu Tam uy hiếp, mập mạp hiển nhiên có chút hồ đồ.

Nhưng hắn đã không kịp nghe giải thích nữa rồi, bốn đồ điện sát khí cuồn cuộn ùa lên, Nặc Nặc vẫn còn rất hưng phấn hô:
- Đánh BOSS săn đồ thôi!

Mà đúng thật là đánh Boss săn đồ! Bởi vì mấy phút sau, khi mập mạp hấp hối xin tha, ví tiền cùng di động của hắn cũng đã sang tên cho Oa Oa.

- Đồ *** sắt, ra đường cũng không mang thêm nhiều chút!
Không cam tâm lục đến sắp rách cả cái ví, Oa Oa đột nhiên ngẩn ra:
- Ê mập, đây là danh thiếp của chú hả? La Đại Phàm, chủ tịch công ty bất động sản Đông Hoa… Ơ, nghe quen quen?

Nghe thấy tình thế có thể xoay chuyển, La Đại Phàm nhất thời thở một hơi nhẹ nhõm, vội vàng muốn nói vài lời.

Nhưng không đợi hắn mở miệng, chợt nghe Oa Oa đột nhiên quát lên một tiếng lớn:
- À nhớ rồi, con bà nó, chính là tụi bây khiến giá nhà đất cao như vậy, hại lão đại của tao không mua nổi nhà… Các huynh đệ, đánh cho hắn tàn phế!

Giờ khắc này, La Đại Phàm đáng thương nhất thời rơi lệ đầy mặt, hắn không sao nghĩ ra thời buổi này xã hội đen lại thảm như vậy sao, cả nhà cũng không mua nổi?

Lúc này, Nặc Nặc đang lấy đà chuẩn bị tung liên hoàn trảm ba trăm sáu mươi độ lại đột nhiên ồ lên một tiếng:
- Đợi một chút! Hình như có người ... Đệch, là cảnh sát!

https://thuviensach.vn

Nghe được tiếng còi hú vang truyền tới, mấy đồ điện lập tức nhảy qua vách tường, nhanh tới nỗi giống như chưa từng xuất hiện.

Huân Nhi ngơ ngác tròn mắt nhìn, vội vội vàng vàng muốn theo sau, nhưng cơ hồ đồng thời, một bàn tay mềm đã nhẹ nhàng đặt trên vai cô bé…

- Các người làm gì đây?
Giọng nói không chút cảm tình vang lên, nữ cảnh sát tên Mộc Vân lại xuất hiện, vẫn là biểu tình như rôbôt.

Thế nhưng đối với La Đại Phàm đang đau đến hét thảm mà nói, nữ cảnh sát vẻ mặt cứng đờ như cương thi này không thể nghi ngờ là Thiên Sứ. Bất chấp nghĩ nhiều, hắn lập tức lệ nóng lưng tròng nhào lên:
- Cảnh sát! Bọn chúng xui tiểu cô nương bán đĩa đen, sau khi bị tôi vạch mặt còn đánh tôi!

Sợ Mộc Vân không tin, La Đại Phàm vội giơ cao CD trong tay, hét ầm lên:
- Cảnh sát, tôi có chứng cớ…

- Biết rồi!
Mộc Vân mặt không chút thay đổi gật đầu, cắt lời La Đại Phàm, đồng thời cũng xoay người nhìn phía Huân Nhi.

Ánh mắt hai người vừa chạm nhau trên không trung, Huân Nhi đột nhiên kìm lòng không đậu run rẩy lên, mắt đã ầng ậng nước.

Nhưng nhìn thấy một màn đáng thương như thế, Mộc Vân như cũ yên tĩnh như giếng nước, tựa như trời sinh đã không có cảm tình:
- Tiểu cô nương, tên tuổi, địa chỉ gia đình cô là gì?

- Oa!
Nghe được câu hỏi nghiêm khắc như thế, Huân Nhi sớm đã hai mắt nước mắt lưng tròng rốt cục khóc lớn. Trong nháy mắt, tiếng khóc nức nở vang vọng cả con hẻm nhỏ…

https://thuviensach.vn

Chương 46: Hỗn loạn đồn công an

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 46: Hỗn loạn đồn công an

Dịch giả: hawkleopad
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Cần người tham gia nhóm dịch để truyện ra nhanh hơn, bạn nào có lòng mời click luận đàm để lại comment nhé

oOo

- Năm vạn năm vạn năm vạn….!
Sau khi tính cẩn thận tiền gửi ngân hàng, cả tiền xu để trong heo đất hắn cũng đếm lại một lần… Giờ Trần Mặc mới ý thức được mình đã nghèo rớt mồng tơi, hắn chỉ có thể bi phẫn dùng sức đấm mạnh lên mặt bàn.

- Tiểu Mặc Mặc, tha cho tôi đi mà!
Diệp Dong mệt mỏi thở dài, giơ hai tay lên đầu hàng:
- Từ 9 giờ sáng tới giờ, anh đã nói câu này đến 103 lần rồi, tôi đã nói sẽ cho anh vay mà…

Nói thật, vì để cho Trần Mặc không dọa khách sợ mà chạy mất dép, Diệp Dung cơ hồ muốn đem cả của hồi môn ra cống hiến cho hắn rồi.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà nàng không nghĩ tới đối phương không chút do dự cự tuyệt, hơn nữa còn dùng cái lý do hết sức vô sỉ — Gì thế này Dung tỷ, tôi chỉ bán nghệ không bán thân đâu nhé!

Giỏi! Quá giỏi! Nếu không lo lắng hắn đang là người tàn tật thì Diệp Dung đã sớm quơ lấy cái chảo trực tiếp nhào đến rồi!

Nhưng khi nhìn bộ dạng buồn rầu của Trần Mặc, không biết sao trong lòng nàng lại mềm nhũn, ôn nhu an ủi:
- Được rồi! Căn nhà kia cũng không hạn chế thời gian, chúng ta từ từ nghĩ biện pháp…

"Reng reng!"
Đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại phá vỡ yên tĩnh, Lâm Lâm đang lau dọn phía quầy vội vàng cầm điện thoại lên. Vài giây sau, nàng đột nhiên mặt đầy nghi hoặc quay đầu nhìn lại:
- Dung tỷ, Trần ca, cảnh sát Lý ở đồn công an gọi điện thoại tới, nói Huân Nhi đang ở chỗ bọn họ…

Lời còn chưa dứt, Trần Mặc đã như biến thành một tia chớp bay ra khỏi tiệm cơm. Mấy người đi đường trợn mắt há to mồm, nhìn một chiếc xe lăn chạy so với xe hơi còn nhanh hơn…

Sau đó, chờ đến khi bọn hắn thấy Diệp Dung đuổi theo phía sau thì giống như tỉnh ngộ thở dài:
- Thì ra là như vậy! Đổi thành ta bị bức hôn, cũng sẽ chạy trốn nhanh như vậy thôi!

Bỏ qua cảm nghĩ của người đi đường, hai người tổ bức hôn giờ phút này đã vọt vào đồn công an, cái loại tư thế uy phong lẫm lẫm này, không giống như đến đón con gái, mà giống đột kích đồn cảnh sát hơn…

https://thuviensach.vn

Trên thực tế, cảnh sát Lý đang hỏi Huân Nhi, cũng đã rút súng ra theo bản năng! Nhưng trước khi hắn bóp cò, Huân Nhi đã hoan hô lao về phía Trần Mặc ôm chặt lấy hắn như bạch tuộc.

- Là cậu sao!
Bởi vì trong cùng một khu vực, cảnh sát Lý tự nhiên biết Trần Mặc, không khỏi khẽ lộ ra nụ cười.

Chỉ là ngay sau đó, hắn lại đột nhiên vỗ mạnh cái bàn, nghiêm nghị nói:
- Tiểu Trần, cậu lần thật là quá đáng, cậu giáo dục con gái như thế hả?

- Tôi có làm gì đâu?
Trần Mặc đáp lại bằng biểu tình vô tội, không khỏi cùng Diệp Dung hai mặt nhìn nhau — không lẽ Huân Nhi lại dùng loạn phù chú, thậm chí dùng Ẩn Thân Phù đi trộm kem?

- Không phải! Con bé chẳng trộm cũng không cướp!
Cảnh sát Lý lắc đầu, nhưng trước khi Trần Mặc cùng Diệp Dung cảm thấy may mắn thì hắn lại thở dài với vẻ mặt cổ quái:
- Mà còn hơn thế nữa! Có người tố cáo nhìn thấy Huân Nhi ở trên hội chợ công nghệ… Ài, đi bán đĩa đen!

"Rầm!"
Lời còn chưa dứt, Trần Mặc đã ngã nguyên người từ trên xe lăn xuống đất, chổng vó giãy dụa không đứng lên được. Diệp Dung chết cứng đứng tại chỗ, mặc cho bị xe lăn nện vào cũng không có chút cảm giác nào, giống như nàng trong chớp mắt biến thành người sống đời sống thực vật…

Giỡn chơi hả trời! Một cô bé sáu bảy tuổi lại đi bán đĩa đen? Vấn đề là con bé từ nơi nào mà có nguồn cung cấp? Hơn nữa, lại có người lại đi mua thứ đó của một cô bé sáu bảy tuổi ư?

- Tôi cũng không tin, nhưng thật sự là người kia có vật chứng!

https://thuviensach.vn

Thực mê hoặc lắc lắc đài, cảnh sát Lý dứt khoát quay qua Huân Nhi hỏi:
- Huân Nhi, có phải cháu bán phim ở nơi đó? Nói cho chú biết tại sao cháu lại đi bán phim?

- Vâng ạ!
Huân Nhi hồn nhiên gật đầu, lại mơ hồ cắn ngón cái:
- Bởi vì Nặc Nặc nói, ba ba không có tiền mua nhà, cho nên vì để cho ba ba có tiền…

Đồn công an vốn đang ồn ào, đột nhiên trong tích tắc yên lặng như tờ.

Bất kể là phạm nhân hay là cảnh sát, mọi người đều hướng ánh mắt đầy quỷ dị nhìn Trần Mặc, bao nhiêu cặp mắt cơ hồ như muốn phún lửa…

Cặn bã! Cầm thú! Khốn kiếp! Lại có loại ba ba thế này, vì kiếm tiền mua nhà, lại có thể bắt con mình đi bán băng đĩa đen?

- Vô sỉ! Quá vô sỉ!
Ngay cả mấy tên trộm cũng rất nghiêm chỉnh lắc đầu, đột nhiên lại cảm giác mình thuần khiết giống như là Thiên Sứ.

Diệp Dung vốn đang hoàn toàn hóa đá, đợi một lúc sau nàng mới hồi phục lại tinh thần, lập tức cả người đằng đằng sát khí giận dữ nói:
- Mặc Mặc, không nghĩ tới anh lại là người như thế! Khó trách, khó trách anh không quan tâm đến tiền của tôi, té ra…

- Tôi thề chuyện này không liên quan gì tới tôi!
Lệ rơi đầy mặt nhìn bầu trời, Trần Mặc đột nhiên có cảm giác muốn đập đầu xuống đất tự sát.

Chính là ngay sau đó, Huân Nhi lại hồn nhiên bồi thêm một câu:
- Ba ba! Đại thúc mua cái đĩa kia nói, ba ba thật là lợi hại, lại cóp nhặt được nhiều như vậy!

https://thuviensach.vn

Kết quả là, toàn trường lần nữa hóa đá! Mà mấy tên trộm áo lót vẻ mặt hèn mọi bị bắt, dùng cái loại ánh mắt "anh hiểu chú mà", rất ư là đồng tình nhìn hắn.

Còn có thể nói gì đây? Trần Mặc chỉ có thể rơi lệ đầy mặt nhìn ngoài cửa sổ, hi vọng lúc này có bão tuyết tới cuốn mình đi.

Mà vài giây sau, chờ hắn thấy được chiến nhẫn số mệnh trên tay thì nhất thời hiểu ra — nguyên lai đây không phải oan khuất, mà là xui xẻo…

- Nhưng mà tại sao lại xảy ra xui xẻo nhỉ?
Im lặng lau mồ hôi lạnh, Trần Mặc đột nhiên nhớ lại những ngày hay trượt vỏ chuối, rơi cống, vấp ngã trước kia. Mặc dù thân thể sẽ bị thương, nhưng so sánh với bây giờ còn tốt hơn nhiều…

Thử nghĩ xem, cái cảm giác bị mấy chục người dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn chăm chú không khác gì bị nhét vào lồng heo rồi nhấn nước…

Huống hồ gì phía sau mình còn là “đại tỷ” kia, lại còn đằng đằng sát khí, lúc nào cũng có thể phát động đầu đạn hạt nhân công kích.

- Tiểu Mặc Mặc thân ái, anh không có ý định giải thích mấy câu sao?
Nhẹ nhàng ôm Huân Nhi, Diệp Dung đột nhiên cười cười ngẩng đầu hỏi, vẻ mặt hình dung thế nào cũng chỉ thấy quỷ dị.

Mà hòa với với biểu tình của Diệp Dung là những ánh mắt tràn ngập khinh bỉ, thương hại, cảm thán của mấy vị cảnh sát cùng với phạm nhân xung quanh…

Trên thực tế, đã có người nghĩ trước cả tiêu đề bài gửi đến tòa soạn báo ngày mai, đề mục sẽ viết là 《Tại sao cô bé sáu tuổi phải ra đường bán phim đen, lương tâm của người cha cầm thú? 》.

- Nhìn này! Tôi không có nói sai đâu!

https://thuviensach.vn

Đột nhiên vang lên một giọng the thé, phá vỡ hiện trường yên tĩnh.

Mọi người ngạc nhiên quay lại nhìn, chỉ thấy cái gã La Đại Phàm toàn thân bọc kín trong vải băng như xác ướp đang lết cái xác béo mập tới.

Vẻ mặt đầy khinh bỉ liếc nhìn Trần Mặc, hắn đột nhiên nặng nề thở hắt một cái:
- Phì! Tại sao lại có thể có người cha như anh, lại để cho con gái đi bán phim xxx, may nhờ tôi tình cờ đi ngang qua…

Nước bọt bay tung tóe cộng thêm khua tay múa chân, la hét ỏm tỏi, chỉ trong mấy phút đồng hồ La Đại Phàm đã biến mình thành công dân lương thiện gương mẫu của thành phố.

Mọi người trợn mắt há mồm, thầm nghĩ lão nhân gia ngài thật là đi ngang qua quá đúng lúc đi, đường gì không đi lại đi vào hẻm… Sau đó, còn có thể tình cờ như vậy bắt gặp cô bé bán phim xxx, hơn nữa nhặt được mấy cái CD…

Sự thực thì cảnh sát Lý chẳng lạ gì cái gã La mập mạp này đang chém gió, chẳng qua hắn hiện tại đang đứng trên lập trường chính nghĩa, hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu nói:
- Được rồi, vậy thì cám ơn chủ tịch La hợp tác, chúng tôi sẽ xử lý chuyện này!

- Không được! Không có chuyện dễ dàng như vậy!
La Đại Phàm nghiến răng nghiến lợi xoa xoa cái mặt bầm tím, đột nhiên chỉ vào Trần Mặc quát lên:
- Lý cảnh quan, tôi hoài nghi kẻ hành hung tôi trong hẻm chính là người này. Ngẫm lại xem, con gái đi bán đĩa đen khẳng định cha nó phải gần đó trông chừng!

- Nói hưu nói vượn!

https://thuviensach.vn

Dù có chút tức giận, nhưng khi nhìn đến tên mập mạp chết bầm này dẫm đạp trên mặt mũi của Trần Mặc, Diệp Dung cũng không nhịn được cả giận nói:
- Tôi có thể làm chứng, Mặc Mặc từ sáng đến giờ đều ở cùng một chỗ với tôi, hơn nữa hắn cũng sẽ không đi bán phim đen!

- Không bán? Vậy mấy cái CD này giải thích thế nào?
La Đại Phàm chờ chính là những lời này, vừa nghe xong lập tức giơ giơ lên mấy cái CD.
- Đây là tôi từ cô bé này mua… Khụ, nhặt được!

Nói đến đây, hắn dương dương tự đắc lớn giọng nói:
- Vừa nhìn cái tên đĩa đã biết nội dung bên trong có bao nhiêu đồi trụy rồi! Cái gì mà "Cô gái áo trắng đùa bỡn năm gã đàn ông"…

- Ta ngất! Lại còn thể loại gang-bang nữa!
Bên kia, mấy tên phạm nhân vừa nghe nhạc đã đoán ra chương trình, không nhịn được thấp giọng lầm bầm.

Diệp Dung nghe được mặt đỏ tai hồng, nhịn không được đá Trần Mặc một cước thật mạnh:
- Mặc Mặc chết tiệt, anh lại có thể bán mất thứ này, tôi thật là đã nhìn lầm anh rồi!

- Đệch!
Trần Mặc đang trợn mắt há mồm, không nhịn được nói lầm bầm:
- Thành thật mà nói, tôi không nhớ là trong máy vi tính của tôi lại có mấy thứ này… La tiên sinh, anh có lầm hay không?

- Lầm? Tôi mà lầm?
Nghe câu hỏi kia, La Đại Phàm giống bị châm đâm trúng, đột nhiên nhảy dựng lên:

https://thuviensach.vn

- Lý cảnh quan, tôi muốn mở mấy cái phim này, tránh cho về sau lại có người đánh tráo!

Nghe đến đây, mọi người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ trong đồn công an mà lại ngang nhiên mở phim xxx, thật sự là vô tiền khoán hậu a…

Cảnh sát Lý nghe thế cũng trợn tròn mắt, lại nghe La Đại Phàm quyết không buông tha, cuối cùng hắn chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu nói:
- Được rồi! Được rồi! Vậy thì mở vài giây đi, mấy người không muốn xem thì ra ngoài!

Chỉ có thằng ngu mới ra ngoài ấy chứ, mấy khi mới có dịp xem công khai thế này, phải biết rằng có thể ngang nhiên ở đồn công an xem phim xxx thì so với chính mình lái xe tăng bắn máy bay còn kích thích hơn.

Diệp Dung có chút lo lắng, mắt thấy cảnh sát Lý bắt đầu bỏ đĩa vào máy, nàng không nhịn được nhẹ nhàng đá Trần Mặc một cước:
- Mặc Mặc, hay là anh nhận phạt đi, tôi sẽ giúp anh van xin mấy câu… Nhìn gì mà nhìn, sau này trở về tôi sẽ xử lý anh!

- Nhận phạt? Đã quá muộn rồi!
Không đợi Trần Mặc trả lời, La Đại Phàm không có ý buông tha cho hắn, cười lạnh trực tiếp đem “Cô gái áo trắng đùa bỡn năm gã đàn ông” để vào đầu đĩa.

"Soạt!"
Tựa như nghe được khẩu lệnh, tất cả mọi người chỉnh tề quay đầu, mấy chục cặp mắt đồng thời tập trung vào mấy cái màn hình… Đây là xem để mà lên án! Nhân danh chính nghĩa mà lên án! Cho nên nhất định phải xem thật kĩ, mới có thể phát ra sự lên án từ nội tâm!

Chỉ là trong nháy mắt, khi thấy những hình ảnh hiẹn ra trên màn hình, mấy tên phạm nhân đang rướn cổ xem lén, tất cả lại đột nhiên bật ngửa ra sau.

https://thuviensach.vn

Cảnh sát Lý hóa đá! Diệp Dung hóa đá! Tất cả người xem hóa đá! Ngay cả người lờ mờ đoán trước được là Trần Mặc, cũng hoàn toàn hóa đá!

- Này, đây là cái gì
La Đại Phàm đột nhiên chết đứng tại chỗ, vẻ mặt quỷ dị khó có thể tin được, cho dù Samara có leo ra từ mấy cái màn hình, cũng sẽ không khiến hắn kinh ngạc như thế.
(Samara: oan hồn trong phim The Ring, chui ra từ màn hình giết người)

Vài giây sau, cái tên mập mạp này đột nhiên hổn hển nhào tới, hận không thể dùng đầu đập nát cái màn hình:
- Không thể như thế! Thật không thể như thế! Tại sao có thể như vậy…

Chương 47: Cái gọi là AV

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 47: Cái gọi là AV

Dịch giả: aingoc85
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Cần người tham gia nhóm dịch để truyện ra nhanh hơn, bạn nào có lòng mời click luận đàm để lại comment nhé

oOo

https://thuviensach.vn

La Đại Phàm điên mất rồi! Triệt để điên rồi! Từ sáng đến giờ, thần kinh của hắn gần như liên tục bị bạo hành…

Đầu tiên là, tiểu loli trong sáng thuần khiết cho hắn một cước; tiếp đó, năm tên khốn ngay cả mặt cũng không nhìn thấy, thiếu chút nữa đánh hắn đến nổ chết rơi trang bị như Boss; sau nữa, có trời mới biết bộ "Cô gái áo trắng đùa bỡn năm gã đàn ông" này tại sao lại biến thành…

"Đây hành lý anh mang, tôi cầm cương dắt ngựa, nhìn ngắm trời cao chập chùng lòng lo lắng không yên..."
Theo với tiếng nhạc quen thuộc, trên màn hình hiện lên những cảnh đầu tiên trước khi tiến vào phim Tây Du Kí, khơi dậy kỷ niệm đẹp của thời thơ ấu.

Chỉ là trong thời khắc này, người xem có mặt toàn bộ hóa đá, thứ duy nhất có thể chứng minh họ còn sống, chính là đôi mắt trợn trừng.

Mấy tên trộm đưa mắt nhìn nhau, thất vọng thở dài, thấp giọng than thở nói:
- Tụt cả hứng! Đây rõ ràng là lừa gạt người mà?

- Gạt người! Đây nhất định là gạt người!
Một câu vô cùng đơn giản, chợt nhắc nhở La Đại Phàm.

Hắn như nhớ tới cái gì đó, vội vàng tua lên tiếp, cơ hồ đem từng phút hình ảnh đều cẩn thận tra xét một lần.

Nhưng kết quả là, trừ bỏ đoạn Trư Bát Giới trêu chọc Hằng Nga có chút ám muội ra, bộ phim này ngay cả một cảnh cởi áo cũng không tìm thấy.

Ngược lại đám nữ quan của Nữ Nhi quốc, nhìn thế nào cũng thấy có điểm giống hủ nữ, nhưng dựa vào cái này, ngươi có thể nói người ta truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy sao?

- Tôi không hiểu, tôi thật sự không hiểu!

https://thuviensach.vn

Trong tĩnh mịch quỷ dị, cảnh sát Lý choáng váng lắc lắc đầu.

Trên thực tế, không chỉ mình hắn không hiểu, mà tất cả mọi người ở đây đều không hiểu ra sao — một bộ phim giàu tính giáo dục như Tây Du Kí, vì sao lại biến thành “Cô gái áo trắng đùa bỡn năm gã đàn ông” chứ?

- Đừng nhìn tôi, tôi cũng không hiểu!
Nhìn ánh mắt tò mò của Diệp Dung, Trần Mặc chỉ có thể im lặng lau mồ hôi lạnh.

- Tôi hiểu rồi!
Trong nháy mắt, một người đàn ông trung niên đột nhiên vỗ đùi, tỉnh ngộ nói :
- Quan Thế Âm Bồ Tát không phải mặc áo trắng sao? Thầy trò Đường Tăng không phải là năm người đàn ông sao? Cho nên ... Tội lỗi a! Tội lỗi a!

- Bà mẹ nó! Như vậy cũng được?
Lúc này, mọi người có mặt nghe xong toàn bộ ngã gục, còn La Đại Phàm thì phun ngụm máu lên màn ảnh.

Không để ý truy cứu loại hành vi tổn hại tài sản công vụ này, cảnh sát Lý đã sớm lệ rơi đầy mặt nhìn lên trời, chỉ cảm thấy từng trận Thiên Lôi đang giáng xuống — Trời xanh ơi! Đất mẹ ơi! Đây quả thực là vụ giật title phim cường đại nhất trong lịch sử!

- Đợi một chút, vậy bộ phim lại là gì?
Trong chấn kinh cùng hỗn, cũng không biết là ai than thở một câu, mọi người nhất thời cùng quay đầu, nhìn phía La Đại Phàm trong tay cầm chiếc CD thứ hai.

“Đường nào đi đây, ba thiếu nữ sống trong 105 tráng hán như lang như hổ”... Nói thực ra, tên bộ phim này so với bộ thứ nhất càng cuồng dã hơn, thêm nữa trên cái đĩa này còn ghi chú rõ "Mỹ nhân ra tắm, cảnh tượng ướt át khiêu khích thần kinh của bạn" .

https://thuviensach.vn

- Muốn xem không?
Không đợi cảnh sát Lý hỏi, mấy chục người xem cùng gật đầu, chỉ cảm thấy trong lòng có lửa thiêu hừng hực.

- Vậy thì xem!
La Đại Phàm chân tay loạn lên nhét CD vào, sau đó run rẩy bấm play.

Vài giây sau, âm nhạc quen thuộc vang lên, quen thuộc đến nỗi mỗi người đều biết hát —— "…Đáng ra tay thì sẽ ra tay, gió lửa bao trùm lấy Cửu Châu…"!
(Trích Hảo Hán Ca – Nhạc phim Thủy Hử bản cũ)

"Phanh!"
La Đại Phàm trực tiếp đập đầu lên bàn.

Rất nhiều người xem bắt đầu điên cuồng cào tóc, cảnh sát Lý còn ngửa mặt lên trời rơi lệ, nhưng hắn đột nhiên mê hoặc nói:
- Không đúng! Bộ phim này làm gì có cảnh mỹ nhân tắm?

- Phan Kim Liên!
La Đại Phàm đột nhiên nhảy dựng lên, phẫn nộ giơ quả đấm,
- Trước kia tôi đếm rất kỹ, Phan Kim Liên xuất hiện trong ba tập, tắm tổng cộng sáu lần!

- Ta ngất!
Mọi người cùng nhau trợn mắt, thầm nghĩ người này quả nhiên đáng khinh, ngay cả người ta tắm mấy lần cũng nhớ rõ như vậy.

- Ài, mọi người có muốn tiếp tục xem hay không, nơi này còn có mấy bộ!
Ngay sau đó, cảnh sát Lý đột nhiên ho nhẹ vài tiếng, lúng túng nói:
- Đừng hiểu lầm! Tôi là điều tra vụ án, để chứng minh tiểu Trần trong sạch!

https://thuviensach.vn

Được rồi! Bất kể là lý do gì, chí ít hoạt động thưởng thức điện ảnh truyền hình, một lần nữa bắt đầu rồi!

Mà trong 10 phút tiếp đó, từng chiếc CD được mở ra, chú giải cho từng cái tên đĩa siêu hot ... Tất cả mọi người cùng trợn trừng mắt, cơ hồ muốn chết đứng tại đương trường…

“Cô giáo lạnh lùng nuôi ong mật diễn vở tình cấm kinh thế với học trò dạy thú cụt tay”, không ngờ là “Thần Điêu Hiệp Lữ”?

“Thời trang nguyên thủy, quanh năm suốt tháng đấu vật trong nhà”, lại là “Tom và Jerry”!

“Đêm hôm đó điên cuồng, ta nằm yên trong lòng bà ngoại”, đây là “Cô bé lọ lem”?

Sau cùng, mấy dân cờ bạc bắt đầu đánh đố, xem ai có thể từ tiêu đề đoán trúng nội dung phim trong cái đĩa CD ...

Giờ khắc này, đừng nói là người xem trong toàn trường rơi lệ đầy mặt, ngay cả Trần Mặc cũng không khỏi đầu hoa mắt choáng!

Con bà nó, Nặc Nặc chỉ đi tán gái thật sự là lãng phí! Cái điện thoại này thật nên đi viết tiểu thuyết mới đúng, tiêu đề nhiệt huyết sôi trào như vậy nó cũng có thể nghĩ ra!

Nhưng vấn đề là, Trần Mặc biết rõ nội tình, mọi người lại không biết.

Cũng vì vậy, nhiều người bắt đầu dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn, loại tình cảm kính ngưỡng giống như nước sông cuồn cuộn liên miên không dứt.

Trên thực tế, vừa vặn tổng biên tập của một trang báo mạng đến đồn cảnh sát đăng ký kinh doanh, đã trực tiếp mời nói :

https://thuviensach.vn

- Trần tiên sinh, ngày mai đến tòa soạn của chúng tôi làm thêm đi! Tôi dám cá, chỉ cần để ngài ngồi giật tít (title), lượng truy cập sẽ tăng lên 30%!

Còn có thể nói gì nữa? Trần Mặc chỉ có thể im lặng chớp chớp mắt, cảm thấy mình nên chui vào góc nào đó mà cách ly. Không đợi tên tổng biên tập kia đề nghị tiền lương, hắn liền quay đầu nhìn phía cảnh sát Lý nói:
- Lão Lý, hiện tại mọi việc đều rõ, nếu không còn gì khác...

- Không có việc gì! Không có việc gì!
Cảnh sát Lý theo bản năng lắc lắc đầu, nhưng vài giây sau, hắn lại đột nhiên ngẩn ra:
- Đợi tí! Còn có một việc, cảnh sát Mộc Vân cảnh quan nói... À, cô ấy đến rồi kia!

Gần như đồng thời, tiếng mở cửa đột nhiên vang lên, trong ánh mắt tò mò của mọi người, Mộc Vân một thân cảnh phục xuất hiện ở cửa.

Bất luận dưới loại tình huống nào, biểu tình của vị nữ cảnh này luôn trống rỗng như thế, lại mang theo cảm giác âm lãnh khó mà diễn tả nổi. Tỷ như hiện, nàng đơn giản xuất hiện, khiến cho mấy chiếc điều hòa đột nhiên mất tác dụng biến thành như vật trang trí ...

- Xin chào, Trần tiên sinh!
Không chút nào tình cảm, âm điệu của Mộc Vân có vẻ rất bình thản, giống như đang phát máy ghi âm:
- Tôi muốn cùng ngài nói chuyện của Huân Nhi, bởi vì con gái của ngài...

Nói đến đây, ánh mắt của nàng hơi hạ xuống, nhìn Huân Nhi chăm chú như đang suy nghĩ.

Như rất kinh ngạc, trong mắt Huân Nhi bắt đầu ẩm ướt, tựa hồ bất kỳ lúc nào cũng có thể khóc òa ra.

- Ngoan, không khóc!

https://thuviensach.vn

Trần Mặc ngẩn ra, liền tranh thủ ôm cô bé vào lòng, ôn nhu an ủi:
- Cô này chỉ bắt người xấu, Huân Nhi không phải sợ...

Lời còn chưa dứt, Huân Nhi đột nhiên giãy dũa, rón rén đi về phía Mộc Vân, sau đó bày ra thế quấn quanh như bạch tuộc quen thuộc.

Trong ánh mắt quỷ dị của mọi người, tiểu loli nước mắt lưng tròng nhìn Mộc Vân, giọng nói trong trẻo đột nhiên hô lên:
- Mẹ!

"Bốp!"
Cảnh sát Lý đang đi tới, bước chân lảo đảo một cái, trực tiếp đụng phải góc bàn.

Mười mấy người đang làm thủ tục đăng ký hộ khẩu lặng lẽ lâu mồ hôi lạnh, tựa hồ có thể ngất bất kỳ lúc nào.

Trên thực tế, ngay cả Mộc Vân mặt từ trước đến nay không chút đổi sắc, lại vì câu xưng hô này, mà có vài phần hóa đá ...

- Rất tốt! Rất cường đại!
Trong yên tĩnh quỷ dị, Diệp Dung cất lời với giọng điệu nũng nịu sởn da gà:
- Tiểu Mặc Mặc thân ái, anh không cảm thấy nên giải thích gì đó sao?

- Cô hỏi tôi, tôi hỏi ai?
Càng vào thời khắc mấu chốt, Trần Mặc biết càng không thể lùi bước, vì vậy không sợ hãi ngẩng đầu lên.

Ánh mắt hai người giằng co trong giây lát, rốt cuộc Diệp Dung cũng phẫn nộ hừ một tiếng, xoay người ôm Huân Nhi hỏi:
- Bé ngoan, con có lầm không vậy? Chắc là cô Mộc có bề ngoài giống mẹ của con thôi…

- Không có, Huân Nhi không có nhớ lầm đâu!

https://thuviensach.vn

Cái miệng nhỏ thở phì phì, Huân Nhi đột nhiên kéo tay áo Mộc Vân,
- Trên tay phải của mẹ con có nốt ruồi son nhỏ... Đó, chính là chỗ này!

Trong nháy mắt, nốt ruồi son nhỏ xuất hiện, văn phòng đột nhiên lặng ngắt như tờ.

Diệp Dung cứng đờ, lại hơi nhíu mày, cố lấy dũng khí nhìn phía Mộc Vân:
- Cảnh sát Mộc, chẳng lẽ cô thật là ...

Giờ khắc này, mấy chục ánh mắt đồng loạt đổi vị trí, cùng dời đến trên người Mộc Vân, đợi câu trả lời của nàng.

Chỉ là trong lúc chờ mong như thế, nhưng Mộc Vân vẫn như cũ duy trì trầm mặc, giống như không có nghe thấy gì hết.

Thẳng đến một hồi sau, nàng mới chậm rãi lắc lắc đầu, bình thản nói:
- Không biết! Tôi không nhớ rõ chuyện trước kia!

- Ta ngất! Không cần phải vậy chứ?
Nếu không phải đang ngồi trên xe lăn, chắc rằng Trần Mặc đã trực tiếp té ngã.

Nói giỡn sao! Giờ là niên đại gì rồi, cư nhiên còn chơi loại kịch rắm chó như mất trí nhớ, hơn nữa còn là trong thời khắc sống còn này!

- Cho nên, nói như vậy...
Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy tò mò háo hức lên cao, một câu chuyện với nội dung xúc động lòng người đã nhanh chóng thành hình.

Người vợ mất trí nhớ bỏ nhà đi, gian nan vất vả trở thành nữ cảnh sát; người chồng mang theo con gái phiêu bạt, trong biển người mênh mông tìm tung tích của nàng...

https://thuviensach.vn

Là số mệnh an bài, là tình yêu chỉ dẫn, hay là vòng xoáy của âm mưu; một đôi uyên ương cứ như thế dựa vào tình yêu cùng niềm tin, trình diễn một đoạn tình cảm làm cảm động đất trời...

Trên thực tế, vì bị chính ảo tưởng của bản thân đả động, vài người phụ nữ đang có mặt đã nhịn không được mà khóc nức nở.

Diệp Dung mặt tái nhợt không còn huyết sắc, nàng đương nhiên biết câu trả lời của Mộc Vân là ý gì — có lẽ, thật sự vì mất đi trí nhớ...

- Ba ba! Mẹ!
Dường như thấy Diệp Dung bị kích thích còn chưa đủ, ông trời lại xui Huân Nhi hờn dỗi gọi vang lần nữa.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, tiểu Huân Nhi một tay lôi kéo Mộc Vân, một tay lôi kéo Trần Mặc, cười hì hì vui mừng nói :
- Ba! Me! Cuối cùng Huân Nhi cũng tìm được hai người, thật là rất khổ cực!

Chương 48: Giới thiệu công việc

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 48: Giới thiệu công việc

Dịch giả: aingoc85
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

https://thuviensach.vn

Cần người tham gia nhóm dịch để truyện ra nhanh hơn, bạn nào có lòng mời click luận đàm để lại comment nhé

oOo

Bỏ qua quan điểm khoa học mà xem xét, trong cuộc sống thực tế của chúng ta, mỗi người đều có khí chất đặc biệt của riêng mình, mà mỗi loại khí chất lại có những đặc tính riêng.

Ví dụ như Trần Mặc, khí chất của hắn có chứa tính chất khiêu khích, dưới miệng lưỡi công kích độc ác của hắn, người có thần kinh kiên cường nhất cũng sẽ mất đi lý trí.

Lấy thêm ví dụ như Huân Nhi, khí chất chứa tính khả ái, dù là sinh vật vô tình lãnh huyết, cũng sẽ không kìm được lòng muốn thân cận.

Đương nhiên, Mộc Vân thân là cảnh sát thuộc khu vực Phúc Phường Nhai cũng có khí chất đặc thù của mình.

Mỗi buổi sáng, chỉ cần nàng lặng yên không một tiếng động "lướt" vào trong tiệm ăn — vui lòng chú ý, là "lướt" chứ không phải đi...

Nhiệt độ trong quán sẽ lập tức giảm xuống mười độ, mà thực khách đang kêu gào gọi món, cũng tự giác giảm âm lượng lại, ngay cả thanh âm nhai thức ăn cũng giảm nhỏ.

- Nếu không là mùa hè, tôi sẽ không để cho cô ta đi vào!
Diệp Dung miệng thì phàn nàn, đồng thời thuận tay tắt điều hòa đi, bởi vì đã có "máy điều hòa hình người" thay thế.

Từ sau ngày hai mẹ con nhận nhau theo kiểu khó ai tin nổi, vị nữ cảnh sát này trong lúc đi tuần tra sẽ "lướt" tới tiệm cơm ngồi một lúc. Tuy rằng nàng không thừa nhận mình là mẹ của Huân Nhi, nhưng hình như cũng không phủ nhận, còn về Trần Mặc thì...

https://thuviensach.vn

- Tôi nói, mọi ngươi có tin hay không?
Nhìn hàng chục ánh mắt tò mò đang chăm chú chiếu lên người mình, Trần Mặc chỉ có thể im lặng lau mồ hôi lạnh.

Đây đúng thật là quá kỳ lạ, trước tự dưng có thêm đứa con gái, giờ lại tự dưng lần hai có thêm vợ... Nếu cứ với tốc độ này, không đến ba tháng, có khi thêm cả cô dì chú bác đều nhập cuộc, sau đó có thể dựng thành đại gia đình "tứ đại đồng đường".

May là Mộc Vân vẫn bộ mặt vô cảm, cũng không có hứng thú tiếp nhận anh chồng này, chí ít nhìn mặt ngoài là như vậy.

Việc mỗi ngày nàng làm ở tiệm cơm rất đơn điệu — mặt không chút biểu cảm ôm Huân Nhi, ngây ra như tượng đá nhìn Trần Mặc ngồi đối diện, sau đó đợi cho kim đồng hồ chỉ đúng mười hai giờ, liền hơi vẫy tay ý chào mọi người rồi vô thanh vô tức "lướt" đi tuần tra tiếp.

Còn cách nào? Đối phương không tranh ông xã, hơn nữa lo lắng đến thân phận cảnh sát của đối phương, Diệp Dung chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận sự thật này.

Tuy nhiên, cô nàng vẫn oán hận nói:
- Thật không dễ đi một Gia Địch, giờ lại xuất hiện thêm một Mộc Vân... Tiểu Mặc Mặc, anh tính chỉnh sửa phiên bản Thủy Hử mà thu thập đủ 108 mỹ nữ Lương Sơn Bạc hả?

Còn biết nói cái gì? Trần Mặc chỉ có thể thở dài, sau đó sai Nặc Nặc cùng Bản Bản đi điều tra Mộc Vân.

Nhưng coi như hai vua hóng hớt này ra tay, tư liệu lấy được cũng rất ít, việc duy nhất có thể xác định chính là, bối cảnh của vị nữ cảnh sát này thật sự rất thần bí.

https://thuviensach.vn

Ba tháng trước nàng tới Nam thành, dựa vào một lá thư giới thiệu để vào hệ thống công an, không gây ra bất kỳ sóng gió nào.

Nàng không có bạn bè, cũng không có thân nhân, không thích dạo phố, không thích mua sắm, không thích tán dóc.

Nàng không thích trang điểm, mỗi ngày trừ bộ đồ cảnh phục ra, chỉ mặc một cái đầm màu trắng, hơn nữa giống như cho tới giờ chưa từng thay giặt qua.

Nàng không tức giận cũng không cao hứng, dù cho bạn đột nhiên nhảy ra hù dọa, vẻ mặt của nàng vẫn như cũ là thất thần ngây ngốc.

Mà căn cứ vào khiếu nại của toàn bộ tội phạm, thời điểm Mộc Vân bắt được bọn hắn, đều lầm bầm nói một câu rợn tóc gáy:
- Trực tiếp giết chết là được rồi...

Trên thực tế, nếu là đối với trọng phạm mà nói thế cũng thôi đi, nhưng ngay cả tài xế đỗ xe sai quy định cũng nói như thế, điều này có chút quá khoa trương!

Cho nên vào giờ khắc này, khi Trần Mặc nhìn qua cửa kính, đã thấy cảnh người tài xế kia trực tiếp ngất đi, rốt cục nhịn không được thở dài:
- Tao rất hiếu kỳ, quá khứ Mộc Vân rốt cục làm nghề gì?

- Không biết!
Mấy đồ điện đồng loạt lắc đầu, Nặc Nặc lại bổ sung nói,
- Lão đại, điều này em cũng đã điều tra! Có người nói cô ấy từng làm sát thủ; lại có người nói cô ấy thuộc cục an ninh; cũng có người nói cô ấy trước kia là pháp y, có thể trong ba phút phân chia một cỗ thi thể...

- Xin mày, tao đang ăn điểm tâm!
Nghĩ đến cảnh máu chảy đầm đìa, Trần Mặc đột nhiên cảm thấy nuốt không trôi.

https://thuviensach.vn

Đồng thời, Mộc Vân cũng đã giải quyết xong tài xế vi phạm, lại giống âm hồn mà nhẹ nhàng lướt vào, sau đó mặt không đổi sắc ngồi ở đối diện Trần Mặc.

Kết quả, mọi người cùng nhau rùng mình, chỉ có Huân Nhi khoái trá nhào đến ôm chặt lấy "mẹ".
(Giống phim Mẹ Ma phết

- Tôi no rồi!
Trần Mặc im lặng lau mồ hôi lạnh, chuẩn bị đẩy xe lăn chuồn khỏi.

Nhưng trước khi hắn xoay người, Mộc Vân đột nhiên lạnh lùng phun ra một câu:
- Tôi nghe nói, anh thiếu tiền mua nhà?

Phải biết rằng, đây là lần đầu tiên Mộc Vân chủ động mở miệng. Cho nên dù Trần Mặc đang tính tránh lui, cũng không tránh khỏi ngẩn người ra, ngạc nhiên quay đầu nhìn lại.

Đón nhận ánh mắt kinh ngạc của hắn, Mộc Vân như không có gì gật đầu, thản nhiên nói:
- Nếu thiếu tiền, tôi có thể giới thiệu làm thêm cho ngươi, nhưng tôi có điều kiện.

- Điều kiện?
Trần Mặc hoài nghi nhìn nàng, lại đẩy xe lăn về chỗ cũ.

- Tôi giúp anh tìm việc làm thêm, lương tháng khoảng hai ngàn! (gần 7 triệu VNĐ)
Mộc Vân bộ mặt bình thản như cũ, thật giống như đang nói chuyện với không khí:
- Đổi lại, anh phải dạy tôi...

https://thuviensach.vn

- Dạy cái gì?
Trần Mặc hơi ngạc nhiên, kìm lòng không đậu vãnh tai lên.

Sau đó, hắn liền nghe được một câu không đầu không đuôi:
- Điều kiện trao đổi là, anh phải dạy tôi có được cảm xúc — tình thân, tình bạn, tình yêu... Mấy thứ này, anh đều phải dạy cho tôi!

"Xoảng!"
Trần Mặc làm rơi chiếc cốc thủy tinh, cho đến khi sữa bò trong cốc chảy ướt lên quần áo, hắn mới lắp bắp hỏi:
- Đợi chút, tôi không hiểu ý của cô... Cô vừa nói học tập cảm xúc, chẳng lẽ cho tới bây giờ cô chưa từng có cảm xúc?

Ngơ ngẩn vài giây, Trần Mặc thật sự hoài nghi mình gặp phải người sao Hỏa, bởi hắn chưa từng nghe nói tới có người lại có thể chưa bao giờ có cảm xúc!

Nhưng nghĩ lại, hắn không thể không thừa nhận rằng, loại sự tình này phát sinh trên người Mộc Vân là rất bình thường.

Có lẽ cô gái này thật sự là không có cảm xúc, nói nàng là đầu gỗ cũng còn phải ấm ức thay cho gỗ... Nhưng vấn đề là, giải quyết chuyện về tâm lý thế này hắn là chuyện bác sĩ phải làm mới đúng, vì sao lại muốn hắn làm thầy giáo?

- Không cần anh quản, chỉ cần trả lời đồng ý hay không!
Mộc Vân như không có việc gì nhìn hắn, ôm Huân Nhi chậm rãi đứng lên:
- Nếu không vấn đề gì, thì giờ theo tôi, tôi dẫn anh đi viện bảo tàng lịch sử!

- Viện bảo tàng lịch sự? Nơi đó có việc làm thêm?
Trần Mặc không khỏi ngẩn ra, nhưng nhìn thấy Mộc Vân đã xoay người rời khỏi, hắn vẫn đành mặc do dự mà đi theo.

https://thuviensach.vn

Diệp Dung đang đứng trước quầy tính toán sổ sách, thấy thế nhịn không được hỏi:
- Mặc Mặc, anh muốn đi đâu? Chẳng lẽ, các người đi xét nghiệm ADN?

- Tôi đi kiếm việc làm thêm, là vì mua nhà!
Trợn mắt lườm nàng một cái, Trần Mặc từ từ đẩy xe lăn ra khỏi cửa, muốn xét nghiệm ADN kiểm tra quan hệ cũng phải dành đủ tiền mới được.

Diệp Dung ngẩn ra, đột nhiên buông bút chạy theo ra ngoài:
- Đợi một chút, tôi đi cùng anh!

Mấy phút sau, mấy người leo lên xe cảnh sát của Mộc Vân, một đường thông suốt đến viện bảo tàng lịch sử.

Vì không phải cuối tuần, bây giờ nơi này vắng đến độ có thể giăng lưới bắt chim ở trước cửa, người bán vé cũng dựa vào cửa mà ngủ gật.

Trên thực tế, dù là giờ vàng, viện bảo tàng ở cái thành thị nhỏ này cũng rất vắng vẻ, có rất ít người tới thăm quan.

Mặt không biến sắc nhìn nhìn xung quanh, Mộc Vân dẫn mọi người chậm rãi đi vào viện bảo tàng, tiếng bước chân vang vọng trên mặt đất lát bằng đá cẩm thạch càng làm nơi này tịch mịch hơn.

Khu viễn cổ, khu trung cổ, khu cận đại, khu hiện đại... Cả đám men theo khu triển lãm không một bóng người mà đi qua, thẳng đến mười mấy phút sau, mới tới cửa văn phòng của quán trưởng. (Quán trưởng: người phụ trách)

Không đợi Mộc Vân gõ cửa, cửa phòng đột nhiên mở ra, mùi rượu nồng đậm nhất thời xông vào mũi...

- Ta ngất, chẳng lẽ nơi này là hầm rượu?

https://thuviensach.vn

Trần Mặc nhịn không được than thở vài câu, còn Diệp Dung kịch liệt ho khan.

Cùng lúc đó, một ông lão mũi sùi đỏ vì uống rượu xuất hiện ở cửa, trong tay còn cầm một bình rượu đế:
- Cảnh sát Mộc, đã lâu không gặp!

Nói hết câu, ông ta lại ợ một cái, mùi rượu nồng nặc cơ hồ có thể làm người khác lây say.

Nhưng xem ra Mộc Vân đã quen đối với việc này, bình tĩnh gật đầu:
- Lý quán trưởng, ngài muốn tôi tìm bảo vệ làm ca đêm, tôi đã thay ngài tìm được rồi...

- Uhm, chính là chàng trai này sao?
Ông lão mắt say lờ đờ mông lung nhìn Trần Mặc, ánh mắt khi hạ tới chiếc xe lăn thì không khỏi có chút do dự.

- Mấy hôm trước bị thương, sẽ nhanh chóng hồi phục!
Biết đối phương đang nghĩ gì, Trần Mặc trực tiếp phất phất tay, tỏ vẻ mình có thể đảm nhiệm.

Nhưng không đợi hắn chứng minh mình cường tráng, ông lão lại ợ một cái, thờ ơ phất tay:
- Thôi được rồi! Miễn là người là được! Cậu gì gì đó, trực tiếp đi tìm cảnh sát Vương mà trao đổi nhé.

- Cảnh sát Vương?
Trần Mặc ngẩn ra, cảm thấy có chút không hiểu vì cái gì ứng tuyển bảo vệ lại phải đi tìm cảnh sát nói chuyện.

- Chịu thôi! Chỗ của chúng ta tài chính không đủ, cho nên công tác phòng vệ ban ngày đều giao cho cảnh sát.
Ông lão nâng chai uống một hớp rượu, bộ dạng uể oải nói :

https://thuviensach.vn

- Còn về buổi tối, vốn là người bạn già của ta phụ trách, nhưng hắn gần đây đã về hưu, cho nên...

- Ách, mình cảm thấy nên gọi đây là viện bảo tàng nghèo nhất trong lịch sử mới phải!
Trần Mặc ngạc nhiên nghĩ thầm, nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu, dẫn Diệp Dung cùng Huân Nhi rời khỏi.

- Tốt lắm, một chàng trai rất thú vị!
Đưa mắt nhìn bóng lưng Trần Mặc, ông lão khen một câu thực cổ quái. Tiếp đó, ông nhìn Mộc Vân trước mặt, lại đột nhiên lộ ra nụ cười trầm ngâm:
- Tiểu Mộc, xem ra cô đã tìm được thầy giáo rồi, lần này liệu có thành công hay không?

- Không biết!
Mộc Vân vẫn bộ mặt vô cảm như cũ, nhưng dừng lại chốc lát, nàng bổ sung nói :
- Nhưng rất kỳ lạ, người đàn ông này cùng con gái của hắn lại làm tôi cảm thấy như từng quen biết, tuy rằng tôi có thể xác định chưa từng gặp qua bọn họ.

- Là vậy sao?
Ông lão gật gật đầu, lại đột nhiên ợ một cái,
- Được rồi, chúc cô may mắn... Nhưng nói thật, cái lý do mất trí nhớ thật là cẩu huyết, ta cảm thấy còn không bằng biên một vở kịch tình cảm sát thủ trở về!

- Có thể sử dụng là tốt rồi!
Mộc Vân bộ mặt vô cảm trả lời, không cảm thấy có vấn đề gì.

Sau đó, trước khi đẩy cửa rời đi, nàng bỗng xoay người lại nói :
- Đúng rồi! Vẫn là cảm ơn ngài, tôi thiếu ngài hai lần nhân tình!

- Không có gì! Cô cũ coi như là người của viện bảo tàng chúng ta!

https://thuviensach.vn

Há miệng uống một ngụm rượu lớn, ông lão lại khôi phục dáng vẻ say xỉn:
- Nhân tiện nói luôn, nhắc thầy giáo kiêm ông xã của cô cẩn thận một chút. Cô cũng biết, bảo vệ ca đêm trong viện bảo tàng cũng không nhẹ nhàng như trong tưởng tượng đâu!

Chương 49: Con tin vô đối nhất trong lịch sử

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 49: Con tin vô đối nhất trong lịch sử

Dịch giả: Đạm Tình Cư
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Cần người tham gia nhóm dịch để truyện ra nhanh hơn, bạn nào có lòng mời click luận đàm để lại comment nhé

oOo

Đường đi trong viện bảo tàng như mê cung, lượn quanh vài vòng, Trần Mặc rốt cục cũng được một vị hướng dẫn viên du lịch giúp đỡ, tìm được cảnh sát Vương đang làm nhiệm vụ tại cửa chính.

Chẳng qua, thấy người tới xin việc ngồi xe lăn, vị cảnh sát trung niên này không khỏi nhíu mày:
- Trần tiên sinh, Lý Vân quán trưởng thật sự đồng ý cho ngài đảm nhiệm trực ca đêm sao?

https://thuviensach.vn

Cũng chẳng trách cảnh sát Vương hoài nghi, nên biết rằng Trần Mặc tạo hình xác ướp, hiển nhiên thích hợp trưng bày hơn là làm bảo vệ.

Thế nhưng cũng lại phải nói tiếp, dù cái bảo tàng tẹo teo này đầu trộm đuôi cướp căn bản không thèm ghé thăm, nhưng lại cho một cái xác ướp làm bảo vệ cũng không khỏi quá khoa trương!

Mà những người biết chuyện bảo tàng tuyển nhân viên, không chừng còn tưởng bảo tàng phá sản, thế nên mới để người tàn tật đến làm việc.

Còn có thể nói gì? Trần Mặc chỉ còn có thể cười khổ lắc đầu.

Thấy cảnh sát Vương còn do dự, Diệp Dung vội vàng nói:
- Sếp Vương, Mặc Mặc nhà tôi rất mạnh! Lần trước đám xã hội đen đến làm loạn, anh ấy một chưởng thổi bay bọn chúng!

Nghe nói vậy, Trần Mặc cùng cảnh sát Vương không khỏi cùng nhau đảo cặp mắt trắng dã.

Trần Mặc thở dài, không nghĩ chính mình ngẫu nhiên giả bộ một lần, lại làm Diệp Dung nhớ mãi.

Mà Vương cảnh quan cũng cảm khái bởi vì... Gió đâu to thế! Một chưởng thổi bay bọn xã hội đen, tài giỏi như thế cần gì đến bảo tàng làm bảo vệ, trực tiếp tới Trung Nam Hải làm bảo tiêu có phải tốt không?
(Trung Nam Hải: quần thể các tòa nhà ở Bắc Kinh, trụ sở của Đảng Cộng Sản và Chính phủ Trung Quốc)

Nhưng mà cảm khái vậy đó, nhìn đôi nam nữ trước mặt này, cảnh sát Vương lại có vài phần hảo cảm.

Im lặng một lát, cảnh sát Vương cũng hơi hơi hạ giọng nói:
- Được rồi! Từ nay công tác bảo vệ trực đêm giao cho cậu, mỗi ngày làm từ 8 giờ tối đến 5 giờ sáng, lương tháng hai ngàn, không có nghỉ phép!

https://thuviensach.vn

Tuy rằng đãi ngộ không cao lắm, nhưng đối với Trần Mạc đang đau đầu vì tiền mua nhà cũng đã là tương đối hậu đãi rồi.

Cho nên chỉ sau vài giây suy nghĩ, hắn không chút do dự đáp ứng, sau đó hỏi rõ việc cần làm.

Cảnh sát Vương gật gật đầy nói:
- Cũng không có việc gì, cậu chỉ cần tuần tra. Bất quá, bởi vì nơi này tài chính còn khó khăn, cho nên chỉ có mình cậu trực đêm.

- Oạch, không phải chứ?
Trần Mạc ngẩn ra, chợt nghĩ một mình đi dạo đêm trong bảo tàng, đột nhiên lông tơ dựng ngược hết lên.

Cảnh sát Vương hiển nhiên cũng biết hắn nghĩ gì, thuận miệng an ủi:
- Không vấn đề gì đâu! Vốn nơi này cũng chỉ có hai nhân viên chính thức công tác thôi mà, Lý Vân quán trưởng phụ trách ban ngày tiếp khách, bảo vệ phụ trách tuần tra ban đêm... Đương nhiên hiện tại, cũng chỉ còn lại có Lý Vân quán trưởng.

Nói đến đây, cảnh sát Vương cũng thuận tiện giới thiệu tòa bảo tàng này, sau đó chuyển sang kể mấy chuyện lý thú về Lý quán trưởng kia.

Nam thành là một thành thị nhỏ, nên bảo tàng tại nơi này vắng như chùa bà đanh, chẳng qua là có niên đại lâu năm, được coi như kiến trúc cổ mới giữ lại được cho tới nay.

Nguyên nhân vì tài chính eo hẹp, toàn bộ bảo tàng trên thực tế đều do Lý Vân quán trưởng phụ trách, chỉ khi chính phủ chi tiền mới phái người đến xem xét.

Mà nói đến vị Lý quán trưởng, cảnh sát Vương thú vị đánh giá: con ma men, hồ đồ, cổ quái... còn thường xuyên làm một số nghiên cứu kỳ lạ, tuy

https://thuviensach.vn

rằng tới bây giờ còn chưa thấy cho ra thành quả gì.

Nhưng nói thế nào thì Lý quán trưởng này tại Nam thành vẫn là một chuyên gia học thuật quyền uy, cho nên chỉ cần ông ta không chết đuối trong rượu thì chuyện tình trong bảo tàng này do hắn định đoạt.

- Đơn giản mà nói, cậu chỉ cần nghe mệnh lệnh của quán trưởng!
Vỗ vỗ bả vai Trần Mặc, cảnh sát Vương khẽ cười nói:
- Về phần vấn đề an toàn, cậu có thể yên tâm.

- Thực tế thì nơi này không có đồ đáng giá để trộm, đa số đều là đồ phỏng chế cùng điêu khắc. Hơn nữa là... ba trăm mét bên ngoài chính là trung đội hình cảnh, đứa ngốc cũng không chọn trộm ở đây.

"Đoàng"
Đột nhiên vang lên tiếng súng, cắt đứt lời cảnh sát Vương đang nói.

Đám người kinh hoàng gào thét chói tai, một tên cướp đầu trọc từ cửa ngân hàng lao ra, cầm theo hai túi tiền hướng bên này chạy vội tới.

Vài giây sau, Trần Mặc vẫn trợn mắt, than thở nói:
- Cái gì kia... Đầu năm nay thằng ngốc nhiều thật!

Không có thời gian để ý tới Trần Mặc đá xoáy, sau vài giây hóa đá, cảnh sát Vương vội vàng rút súng ra nghênh đón.

Mà bởi vì kinh hoàng, mấy trăm người hoảng loạn xông vào vào bảo tàng, Diệp Dung phụ giúp Trần Mặc vừa mới chạy ra vài chục bước, đã bị dòng người xô đẩy loạng choạng...

Trong hỗn loạn, Trần Mặc đang ngồi xe lăn cũng lật nghiêng ngã xuống đất. Đang miễn cưỡng chống đỡ đứng dậy, thấy Diệp Dung cách hơn mười mét đang ra sức vùng vẫy, muốn ngược dòng người về cứu mình.

https://thuviensach.vn

- Cô cứ đi đi, tôi không sao!
Nhìn thấy vẻ mặt lo âu của Diệp Dung, Trần Mặc không khỏi cảm thấy ấm áp, nhưng hắn lập tức phất tay tỏ vẻ chính mình không có việc gì.

Cơ hồ đồng thời, tiếng còi hú bất chợt vang lên, hơn mười chiếc xe cảnh sát từ đằng xa chạy như bay mà đến.

Tên cướp chợt ngẩn ra, đột nhiên cắn răng hướng bảo tàng vọt tới, hiển nhiên muốn quyết định thừa dịp hỗn loạn mà đào tẩu.

- Không được nhúc nhích, bằng không tôi....
Không đợi cảnh sát Vương cảnh quan đang giơ súng quát xong, tên cướp đã nổ súng trước, bức lui cảnh sát Vương, đồng thời vọt tới Diệp Dung đang lảo đảo chống lại đoàn người.

Tên cướp nhìn nhìn phía sau thấy xe cảnh sát, không chút do dự chĩa súng vào Diệp Dung:
- Đứng im! Nếu không muốn chết thì ngoan ngoãn....

Gân xanh nổi cục, bàn tay sắp chụp vào Diệp Dung, nhưng đúng thời khắc nguy cấp này, một chiếc xe lăn đột nhiên trượt vào khoảng cách giữa hai người, cản trở hành động của tên cướp.

Tên cướp giơ họng súng tối đen lên, Trần Mặc dường như không có việc gì giơ hai tay lên cười phì phì nói:
- Lão huynh, anh không biết tôi thích nhất là làm con tin sao?

- Ách....
Đột nhiên thấy kiểu xung phong nhận việc quỷ dị này, tên cướp đầu trọc không khỏi ngẩn người, thầm nghĩ người này được Lôi Phong thúc thúc nhập thân?
(Lôi Phong: một chiến sĩ của quân giải phóng Trung Quốc, sau khi hi sinh được hình tượng hóa trở thành biểu tượng về những người hết lòng với Đảng và nhân dân)

https://thuviensach.vn

- Còn do dự cái gì? Tôi bị băng bó còn ngồi xe lăn, quả thực là con tin vô đối nhất lịch sử!
Thấy ánh mắt tên cướp còn ngạc nhiên, Trần Mặc còn vỗ ngực ‘mô kích’ tiếp:
- Hơn nữa nói thật với anh, không nên bị vẻ bên ngoài của Dung tỷ mê hoặc, cô ta chính là tồn tại khắc tinh của nam nhân!

- Câm miệng!
Tuy rằng đầu óc còn đang một mảng hồ đồ, có điều nghe một cái xác ướp sống cứ thao thao bất tuyệt những lời vô nghĩa, tên cướp nhịn không nổi muốn nổ súng.

Nhưng ngay vài giây sau, thấy mấy chục cảnh sát cầm súng hướng tới nơi này, tên cướp theo bản năng đưa tay trực tiếp kéo Trần Mặc che trước người.

Mà thừa dịp cơ hội hiếm có, cảnh sát Vương sớm mạo hiểm giữ chặt Diệp Dung, mạnh mẽ đem nàng kéo trở lại.

Nhưng dù vài người dùng sức lôi kéo, Diệp Dung lại cố giẫy dụa, cố gắng nhắm phía tên cướp lao tới.

Trong lòng nàng rất rõ ràng, Trần Mặc vốn có cơ hội chạy trốn, nếu không phải vì cứu mình, nếu không phải vì....

- Buông cô ra, cô cũng không cứu được hắn!
Giọng nói không chút tình cảm đột nhiên vang lên, Mộc Vân vẫn duy trì vẻ mặt trỗng rỗng, lặng yên xuất hiện không một tiếng động.

- Cô thì biết gì?
Diệp Dung ngẩn ra, nhịn không được cả giận nói:
- Tên cướp kia đã phát điên rồi, hắn không có biện pháp đào thoát, cứ như vậy Mặc Mặc chết mất!

https://thuviensach.vn

- Vậy chết đi! Đâu có ai bất tử đâu!
Dường như không có việc gì phán một câu, nhất thời làm cho hiện trường lâm vào yên tĩnh, cũng làm cho Diệp Dung tròn mắt không nói được gì.

Giờ khắc này, nhìn Mộc Vân mặt vô cảm như cương thi kia, tất cả mọi người đều không nhịn được rùng mình một cái.

Cảnh sát Vương lau mồ hôi lạnh, nhịn không được than thở nói:
- Ông trời của ta, vốn cần làm yên lòng quần chúng, nhưng sao giống gây bạo động thế này?

Nhưng cũng vì lời quái dị kia, hiện trường hỗn loạn đột nhiên yên tĩnh, ngay cả Diệp Dung cũng đình chỉ xúc động.

Cùng lúc đó, trong lúc giằng co, tên cướp đã dí súng vào huyệt Thái Dương của Trần Mặc.

Quan sát tình huống chung quanh, hắn rất có kinh nghiệm vòng ra đứng sau xe lăn, cười dữ tợn nói với Trần Mặc:
- Thằng nhóc, tao khuyên mày chớ bày trò, bố mày giết mày cũng như giết gà thôi.

Nói xong, tên cướp ngẩng đầu hướng mấy chục cảnh sát đối diện quát:
- Đứng im! Chúng mày không muốn thằng này chết thì tránh đường cho tao, tao chỉ cho chúng mày ba phút!

Giống như chứng minh không phải nói giỡn, tên cướp đột nhiên nã một phát súng xuống đất, đốm lửa lóe lên bên chân Trần Mặc, cũng làm cho viện bảo tàng vang tiếng kinh hô của Diệp Dung.

Mấy chục cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, nhưng vẫn không do dự giơ súng, không có dấu hiệu nhượng bộ. Theo lệ thường mà xét, kiểu giằng co này sẽ được kết thúc bởi tay súng bắn tỉa, về phần của an toàn con tin thì...

https://thuviensach.vn

- Tôi nghĩ, bọn họ sẽ không thả cho anh đi!
Trong yên tĩnh quỷ dị, Trần Mặc đột nhiên bất đắc dĩ thở dài, thỏ chết thì cáo khóc.

Mọi người kinh ngạc há hốc mồm, trong mắt chỉ thấy hắn nhẹ nhàng vỗ vai tên cướp, hảo tâm an ủi:
- Tôi giúp anh tính toán một chút, vừa rồi anh tổng cộng bắn ba phát, hiện súng chỉ còn ba viên đạn.

- Sặc… Người này rốt cuộc là giúp ai?
Mấy chục cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ hay là con tin này sợ tới mức hồ đồ rồi, cư nhiên còn nổi hứng thảo luận loại sự tình này.

Mà tên cướp cũng ngạc nhiên hết chỗ nói, nhưng hắn lập tức cả giận nói:
- Khốn khiếp! Cmm, câm miệng cho tao, coi như chỉ còn một viên đạn, bố mày cũng có thể lập tức xử lý mày.

- Đúng! Đúng! Đúng!
Trần Mặc nhún nhún vai, đầu ngón tay chợt lóe ra thanh mang rất nhỏ.
- Tôi chỉ hảo tâm nhắc nhở! Anh có biết, hiện sản phẩm giả mạo kém chất lượng nhiều lắm, ai mà biết khẩu súng này có vấn đề gì không?

- Nhớ năm đó, thấy quảng cáo có tiểu thuyết mới của Kim Dung, tôi lập tức chạy đi mua về, kết quả là đọc chẳng thấy giống, vội vàng chạy ra tiệm hỏi… Anh đoán được không? Người ta nói cho tôi đây không phải là tiểu tuyết của Kim Dung lão gia, mà là tiểu thuyết của tác giả tên Giả Kim Dung, có điều chữ Giả lại in nhỏ!

Chương 50: Oản tù tỳ

https://thuviensach.vn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 50: Oắn tù tỳ

Dịch giả: acmakeke1111
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Cần người tham gia nhóm dịch để truyện ra nhanh hơn, bạn nào có lòng mời click luận đàm để lại comment nhé

oOo

Giữa trưa, cửa ra vào ở viện bảo tàng từ xưa đến giờ luôn yên tĩnh nay lại là nơi diễn ra một hồi hí kịch.

Có điều ngoài dự đoán của mọi người, lúc này nhân vật chính lại là con tin vốn nên phải rơi lệ đầy mặt.

Trong cái nhìn của hơn trăm cặp mắt đang chăm chú đến mức lồi ra, Trần Mặc thao thao bất tuyệt nói tới hơn năm phút đồng hồ, từ hàng giả hàng nhái đến chính trị, xã hội…

Nhìn qua hắn không giống như đang làm con tin, mà giống như là đại biểu quốc hội đang đứng giữa quần chúng nhân dân diễn thuyết.

- Câm mồm!
Tên cướp bị nghe đến nỗi hai tai cũng bùng nhùng, thiếu chút nữa rớt cả súng.

Nhưng đúng lúc này, cánh tay cầm súng của hắn bỗng nhiên tê rần, khẩu súng kia thật giống như ma nhập đột nhiên tự nhảy xuống.

https://thuviensach.vn

Khoa trương hơn là khẩu súng trượt một đường lại gọn gàng vào tay của Trần Mặc, người mà lúc này vẫn còn đang thao thao về vấn đề gấu chó nó khốn nạn như thế nào.

- Cho nên, thà mua chai dầu ăn còn hơn yêu gấu chó…
Đang nói đến lúc cao trào, Trần Mặc đột nhiên giật mình giơ tay lên:
- A đù? Cái gì đây?

Trong chớp mắt, toàn trường lặng ngắt như tờ, nhìn thấy cây súng trong tay Trần Mặc, tất cả mọi người đều há hốc mồm.

Vài cảnh sát muốn nổ súng, nhưng tên cướp kia phản ứng nhanh như chớp, lập tức lùi về sau Trần Mặc đồng thời chộp được khẩu súng.

Lúc này, tình huống quỷ dị đến nỗi không thể quỷ dị hơn: bởi vì Trần Mặc che lấp, cảnh sát rất khó bắn tên cướp, mà khẩu súng kia lại bị tên cướp lẫn Trần Mặc giành nhau.

Càng dị hơn là, hai người cùng nắm súng nhưng họng súng lại tự biết cong đi một góc khác, hình thành cục diện bắn cũng chả ai chết.

Mấy chục cảnh sát nhìn nhau, cảm thấy cơ hội này khá tốt nhưng không ai dám chắc là súng sẽ không cướp cò hay tên cướp kia không còn vũ khí khác.

Tình hình đã này quái đến mức dù là bộ đội đặc chủng cũng chưa gặp qua bao giờ.

Trong mắt ngạc nhiên của mọi người, hai nam nhân hăng hái bắt đầu chơi trò đẩy qua đẩy lại khẩu súng.

Giằng vài lần mà không được, tên cướp phát cáu rút dao ra quát:
- Cmm! Thả ra không tao thiến.

https://thuviensach.vn

- Ơ… Tự anh ném súng cho tôi cơ mà?
Trần Mặc vẻ mặt oan ức nhưng nhưng tay vẫn nắm chặt không rời.
- Không thì chúng ta oẳn tù tỳ xem ai thắng, thắng hai trên ba thì được cầm súng, chơi không?

Toàn trường lặng ngắt, mọi người nhìn nhau nghĩ gã này chắc dây thần kinh phải làm bằng thép mới nghĩ ra được cái trò trẻ con hay chơi trong lúc nước sôi lửa bỏng như thế này.

Tên cướp cũng lặng người mất mấy giây mới hoàn hồn, hắn cầm dao đâm tới, gầm lên:
- Cmm! Chết đi…

"Tách!"
Một tiếng rất nhỏ đột nhiên vang lên, cắt đứt sự tấn công của tên cướp.

Trong ánh mắt của tất cả mọi người, khẩu súng bỗng rời ra thành mấy mảnh, các bộ phận lẫn đạn rơi đầy đất. Toàn trường im lặng đến mức quỷ dị khiến cho tiếng vang lách cách càng thêm rõ ràng.

Đang lúc mọi người như hóa đá, Trần Mặc bỗng thở dài rồi thốt lên một câu:
- Anh xem, hàng giả nó lởm thế đấy!

Nghe Trần Mặc nói thế, không ngờ tên cướp cũng cảm thán gật gật đầu đồng ý.

Ngay lập tức, mấy chục cảnh sát hùng hổ lao lên bao vây chĩa súng vào tên cướp, dõng dạc hô:
- Không được nhúc nhích! Bỏ vũ khí xuống, nhanh…

Biết chạy cũng không thoát, tên cướp quyết đập nồi dìm thuyền lao lên hung ác dùng dao đâm tới Trần Mặc.

https://thuviensach.vn

Tiếng kinh hô vang lên, Diệp Dung run rẩy chỉ biết nhắm mắt lại, không dám nhìn cảnh tàn khốc sắp xảy ra…

Nhưng mà trong lúc nàng đang than khóc thì tiếng kêu thảm lại chưa truyền tới, ngược lại toàn trường lại kinh hô lần nữa, ngay sau đó là một tiếng "Phanh" vang lên.

Diệp Dung tò mò mở hai mắt ra thì nhìn thấy một màn khiến nàng hóa đá.

Ngay đằng trước xe lăn, tên cướp vốn hổ báo lại đang quỳ sụp trên sàn trong khi con dao đang rơi xuống đất cách đó không xa

Giờ phút này tên cướp đang ngồi ôm "chân giữa" nhăn nhó, lệ rơi đầy mặt. Mà giữa hai chân của hắn lúc này lại chính là cái chân trái bị bó bột của Trần Mặc.

- Quên nói, chân của tôi đã cử động được!
Trần Mặc vừa cười vừa nói, lại nhìn tên cướp đang khóc lóc thảm thương, hắn thở dài:
- Ông anh nghĩ là ngồi xe lăn mà yếu à? Chắc là ông anh chưa coi Tứ Đại Danh Bộ rồi, trong đó có nhân vật gọi là Vô Tình… (1)

- Con mẹ nó!
Tên cướp gầm lên, hai mắt đỏ bừng lấy tay với đến con dao:
- Thằng chó, hôm nay bố mày liều mạng với mày...

"Bốp!"
Đột nhiên một bàn tay mềm uốn cong giống như xích sắt, vừa lạnh vừa không thể kháng cự bắt lấy tay tên cướp.

Tên chỉ thấy cánh tay đau nhức, không tự chủ được mà nhìn lên, hắn chỉ thấy ánh mắt lạnh đến ghê người của Mộc Vân.

https://thuviensach.vn

Lúc này, trong cặp mắt kia đang lập lòe quang diễm mỏng manh, một âm thanh sâu kín truyền ra mang theo ma lực kỳ bí rót vào tai tên cướp:
- Ngươi không muốn làm như vậy, đúng không! Bởi vì, ngươi mệt chết đi được, mệt chết đi mệt chết đi...

Sau vài giây yên tĩnh, nguyên bản tên cướp đang điên cuồng, đột nhiên vẻ mặt dại ra rồi ngồi chồm hỗm trên mặt đất, giống như bị mất hết sức lực.

Khi hắn đang thì thào tự nói "Ta mệt chết đi", mấy chục cảnh sát sớm đã chen chúc tìm đến, giống như chơi bóng bầu dục ép hắn vào thành cái bánh tét.

Trần Mặc nao nao, như có suy nghĩ nhìn về phía Mộc Vân, tuy rằng vừa rồi chung quanh thực ồn ào, nhưng hắn vẫn có thể nghe được ...

- Mặc Mặc!
Đột nhiên ai đó hô lên, cắt đứt suy nghĩ của Trần Mặc.

Hắn chưa kịp hoàn hồn, đã thấy Diệp Dung run rẩy mang theo làn gió thơm chạy tới, trực tiếp nhào vào trong ngực của hắn.

Nhìn mấy trăm cặp mặt hào hứng soi mói xung quanh, Trần Mặc có chút xấu hổ nhưng vẫn chỉ ho nhẹ nói:
- Ha ha, chắc muốn hỏi mật mã tài khoản của tôi hả, sợ tôi nghoẻo bất thình lình sao... Ừm, tôi có thể lý giải sao cô kích động như vậy!

- Cút!
Không đợi mọi người phản ứng, Diệp Dung hai mắt đang khóc cũng tặng cho hắn một cước.

Xoa xoa nước mắt trên gương mặt, vị mỹ nữ kia có vẻ có chút ngượng ngùng, nhưng nàng đột nhiên chần chờ nói:
- Từ từ đã, hình như không đúng... Tiểu Mặc Mặc, vì cái gì chân của anh tự nhiên có thể cử động?

https://thuviensach.vn

Trong lúc nghi hoặc, Diệp Dung đột nhiên đang nhớ lại rất nhiều việc: liên tục mấy ngày qua, người này đều nhàn nhã ngồi xe lăn, sau đó sai khiến mình suốt ngày.

Nhưng khi nhìn bộ dáng hắn vừa rồi đá tên cướp, hai chân hình như đã khôi phục tốt lắm rồi, lập tức đi chạy vượt rào 110 mét cũng không thành vấn đề. Cho nên, đây chính là...

Trong chớp mắt, Diệp Dung đột nhiên đằng đằng sát khí nhìn sang, tiểu vũ trụ giờ phút này thiêu đốt đến cực điểm.
(*Tiểu vũ trụ: xem các chap trước đã giải thích)

Trần Mặc dường như chả có việc gì nhún nhún vai, bình tĩnh nói:
- Cái này sao, kỳ thật sự tình là như vậy... Bởi vì gần đây cô muốn giảm béo, muốn tăng mức độ tập thể dục như thế, nên tôi liền phối hợp thôi mà... Không cần cảm tạ đâu!

Vô sỉ, cực độ vô sỉ! Mấy chục cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, rốt cục hiểu được vì sao tên cướp kia lại thất bại. Trên thực tế, đội trưởng cảnh sát hình sự đã suy nghĩ liệu có nên mời người anh em này đảm đương chức chuyên gia đàm phán không?

Cũng trong lúc hoạt náo mọi người không chú ý này, Mộc Vân vốn mặt lạnh như tiền bỗng nhiên hơi đổi sắc nhìn về phía đông nam.

- Hửm? Chẳng lẽ nữ cảnh sát kia phát hiện ra chúng ta?
Trên một tòa cao ốc xa xa, một người đàn ông ngoại quốc tóc vàng nhíu mày, buông ống nhòm xuống thì thào trong miệng.

Mấy tên vệ sĩ đứng sau hắn nhịn không được hỏi:
- Thomas tiên sinh, ngài xem chúng ta có nên rút khỏi đây trước hay không?

https://thuviensach.vn

- Không cần vội! Có khi ta nhìn nhầm!
Thomas nghiêng đầu suy nghĩ, do dự một chút, hắn nói:
- Được rồi, phái người cấp cho gia đình Lý Bình ba mươi vạn tiền sinh sống... Tình huống vừa rồi, các ngươi tính toán xong chưa?
(Lý Bình là tên gã cướp)

- Dạ!
Một tên vệ sĩ tiến lên vài bước, lễ độ cung kính đưa lên đồng hồ bấm giây:
- Tính từ lúc Lý Bình lao ra, cảnh sát chỉ cần hai phút bốn mươi giây, đã kịp bao vây bảo tàng.

- Nhanh vậy sao?
Thomas ngẩn ra, có chút do dự vân vê râu.

Hăn hơi nhíu mày nói:
- Nếu như vậy thì kế hoạch cướp bảo tàng của chúng ta cần chút thay đổi.

Qua một lúc lâu, vị thương nhân buôn đồ cổ này vừa sờ sờ ống nhòm vừa lâm vào trầm tư.

Thẳng đến khi lũ đàn em gần như không thể chịu được sự yên tĩnh này thì hắn đột nhiên nở một nụ cười quỷ dị:
- Ta đã có cách, chúng ta cần thu hút sự chú ý của mấy tên cớm ra chỗ khác, đến khi lực lượng bọn chúng bị phân tán thì…

Nói đến thế, hắn ghé sát vào tai tên vệ sĩ thấp giọng nói vài câu, tên kia ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu như đã hiểu.

Thomas cười cười, dường như khá thoải mái phất tay nói:
- Cứ như thế đi, ta thực mong đợi đến ngày Nam thành này loạn đến mức không thể loạn hơn.

- Rõ!
Mấy tên vệ sĩ không chút do dự lĩnh mệnh rồi lập tức xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Thomas có chút tự đắc thở nhẹ ra một hơi, lại cầm lấy ống nhòm bắt đầu quan sát viện bảo tàng:
- Cũng thật là kỳ quái, cái thằng nhóc ngồi xe lăn kia nhìn sao cũng cảm thấy rất quen, hình đã gặp qua đâu đó?

Trên thực tế, bởi vì Trần Mặc lúc ấy đội mũ bảo hiểm, lại chỉ cùng Thomas đối mặt đánh nhau qua một lần, thế nên hắn đương nhiên không thể nhận ra tên Trình Giảo Kim cản bước thu mua hai viên phỉ thúy lần trước.

Nhưng ngay cả như vậy, chứng kiến thân hình quen thuộc này, Thomas vẫn có chút do dự.

Bất quá ngay sau đó, đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại di động, liền cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn…

- Ông chủ, tôi đã tới viện bảo tàng kia!
Nghe được giọng nói làm người khác sợ hãi từ đầu bên kia, Thomas lập tức cung kính đứng thẳng, cứ như cấp trên của hắn đứng ngay trước mặt.

- Dạ vâng, quả thật nơi này rất điều cổ quái... Xin ngài yên tâm, tôi sẽ thuận lợi tìm được mảnh ngọc vỡ cùng cổ vật mà ngài cần!

---
(1) Tứ Đại Danh Bộ: là bộ tiểu thuyết võ hiệp nổi tiếng của Ôn Thụy An. Đây là câu chuyện kể về 4 bộ đầu (đóng vai trò bảo an trong xã hội Trung Hoa xưa) dưới thời nhà Tống. Bọn họ lần lượt là Vô Tình, Thiết Thủ, Truy Mệnh và Lãnh Huyết. Bằng sức mạnh và tài trí siêu quần, bốn bộ đầu đã lập nhiều công trạng, giúp triều đình trừ gian diệt ác.

Nhân vật Vô Tình được nhắc tới ở chap này: Là đại sư huynh trong Tứ đại danh bộ, tên thật là Thịnh Nhai Dư, tuổi nhỏ nhưng do nhập môn đầu tiên nên được xếp trên cùng. Hồi nhỏ gặp nạn 13 sát thủ giết sạch cả nhà, mình chàng sống sót do được Gia Cát tiên sinh cứu giúp. Tuy nhiên kinh mạch bị

https://thuviensach.vn

chấn đoạn, hai chân của chàng bị phế, phải ngồi xe lăn cả đời, không thể tu luyện nội công. Dù vậy Vô Tình vẫn không mất đi ý chí, chàng càng nỗ lực học tập, nhờ vậy có học vấn uyên bác, tinh thông từ kì môn độn giáp đến kế sách chiến trường. Ngoài ra, ý chí kiên cường còn giúp Vô Tình luyện thành thuật ám khí, thủ pháp xuất thần nhập hóa, độc bộ thiên hạ, được tôn xưng "vua ám khí", hơn nữa còn tự luyện nên một trường phái khinh công riêng, giúp chàng không bị chướng ngại vật làm ảnh hưởng. Khi Vô Tình đối phó ác phạm, xuất thủ tuyệt không lưu tình, bởi vậy mà có danh hiệu. Bề ngoài tàn tật, tính cách quái gở, gương mặt lạnh lùng như tuyết, kì thực Vô Tình là người rất hữu tình, thường bị tình cảm chi phối làm mất tập trung. Vô Tình có trí tuệ kinh nhân, xứng đáng lãnh đạo Tứ đại danh bộ, sử dụng ám khí cũng không bao giờ tẩm độc, gọi là Vô Tình Minh Khí.

https://thuviensach.vn

Chương 51: Thanh Minh Thượng Hà Đồ

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 51: Thanh Minh Thượng Hà Đồ

Dịch giả: acmakeke1111
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Nóng thế này ngồi biên với dịch không thể chăm chỉ nổi, sorry

oOo

Theo lý mà nói, Lý Vân quán trưởng chỉ thuê mỗi một người là Trần Mặc nhưng lại không khác nào tuyển dụng được cả một đội bảo vệ quái dị.

Thực tế, từ khi Trần Mặc trực ban lần đầu tiên đã đi kèm Diệp Dung ôm Trư Đầu Tam tới ủng hộ, mà cái này còn chưa tính bốn đồ điện âm thầm ẩn núp.

Cuối cùng thì nguyên bản là một cuộc tuần tra ban đêm nghiêm túc lại biến thành đại tụ họp ăn cơm dã ngoại, hơn nữa còn là tự mình nướng thịt nấu ăn…

- Ngất, có cần khoa trương thế không?
Nhìn Diệp Dung đang xếp thịt lên vỉ nướng, lại nhìn đám cổ vật xung quanh, Trần Mặc không biết phải nói gì hơn:
- Dung tỷ, tôi phải nói rõ trước! Bây giờ chỗ này mà cháy lên thì bán cả tôi với cô cộng lại cũng không đủ đền đâu đấy!

https://thuviensach.vn

- Bình tĩnh đi! Lo cả rồi!
Diệp Dung đang hứng trí bừng bừng thêm nếm gia vị cho mấy cái chân gà cũng không quên chỉ cho Trần Mặc cái bình chữa cháy bé tẹo dưới chân.

Trong khi Trần Mặc lệ rơi đầy mặt thì Trư Đầu Tam chỉ biết ngồi lau nước dãi đang đua nhau chảy ra ào ào từ khóe miệng, lại còn ngồi than thở:
- Thế nào lại có mỗi chân gà, em muốn ăn gan heo a…

- Đệch!
Trần Mặc trăng mắt, hắn rốt cục ý thức được những sinh vật bên cạnh mình đều không có lấy một kẻ bình thường.

Bỏ qua chuyện Diệp Dung nhàn nhã tới bảo tàng picnic không nói, một đầu Trư yêu lại có thể la hét muốn ăn thịt đồng loại… Lạy chúa, ngày mai phải bắt nó chép phạt, hảo hảo viết một trăm lần "Nấu đậu đun cành đậu, đậu ở trong nồi khóc".
(Trích bài thơ Thất Bộ Thi của Tào Thực, chi tiết:
http://www.honvietquochoc.com.vn/bai...thoi-xua-.aspx)

Cứ như vậy buồn bực lắc đầu, Trần Mặc than thở bật đèn pin quyết định đi tuần tra toàn bộ tòa nhà trước.

Có điều mới đi được vài bước, hắn lại đột nhiên có dự cảm, liền ngay lập tức quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên! Diệp Dung lại cầm mấy cây nhang cắm trước mấy cái tượng binh mã, hai tay chắp vào nhau miệng lẩm bẩm khấn vái như rất thành tâm.

- Con Lợn Gặm Tỏi!
Nhìn thấy mấy cái tượng binh mã lại nhìn Diệp Dung vóc dáng tiều tụy đang khấn vái thành kính, Trần Mặc chỉ lắc đầu không biết nói gì:

https://thuviensach.vn

- Dung tỷ, đây cũng không phải thần tiên, cô chắc không bái sai chỗ đấy chứ?

- Kệ nó, cúng bái nhiều cũng không thiệt gì cả!
Diệp Dung hai mắt chớp chớp, thực nghiêm túc lạy vài cái:
- Chẳng qua, cái này thật không phải là thần tiên sao? Sách lịch sử không phải nói, Tần Thủy Hoàng phái bọn họ ra biển tìm thuốc trường sinh?

- Sặc…
Trần Mặc lại muốn khóc trận nữa, hắn cũng chả muốn phí nước bọt giải thích cho người mù lịch sử này, thế nên hắn bỏ qua tiếp tục đi tuần.

Cầm theo quyển sổ tay lấy được từ chỗ lão Lý Vân lúc sáng, Trần Mặc cầm đèn pin loạng choạng đi dọc mấy cái hành lang, trong cái mê cung ngang dọc này tiếng bước chân của hắn vang xa, rất xa…

- Lão đại, công việc này hình như cũng thực nhẹ nhàng!
Bởi vì ly khai tầm mắt của Diệp Dung, nên bốn đồ điện cũng sôi nổi hiện thân.

Trần Mặc đồng ý gật đầu, thuận miệng nói:
- Thoải mái thì cũng thật sự thoải mái, nhưng có chút ghê ghê, bọn mày không cảm thấy sao?

Quả thực chỗ này có mấy điểm rất đáng sợ, rất nhiều người đều cùng cảm giác khi ở một mình với những pho tượng, tiêu bản thì bỗng chúng trở nên rất sống động, giống như lúc nào chúng cũng có thể bổ nhào tới!

Nghiêm khắc mà nói, đây là một loại cảm ứng kỳ quái mà chỉ nhân loại mới có, tựa như bạn xem một bức tranh chân dung, cũng sẽ cảm thấy được bức tranh tập trung nhìn chằm chằm vào bạn…

- Quên đi, chúng ta không cần tự dọa bản thân, tuần tra xong sớm rồi còn phắn… Ý?

https://thuviensach.vn

Chưa dứt câu, vừa mới đi qua khu triển lãm nghệ thuật, Trần Mặc đột nhiên có suy nghĩ rồi dừng bước.

Cầm đèn pin quay đầu lại soi soi chiếu chiếu, hắn tựa hồ cảm thấy được có điều gì đó, nhưng chung quanh lại hình như rất bình thường:
- Chậm đã! Bọn mày có thấy nơi này có gì đó kì quái không?

- Kì quái gì cơ?
Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, đánh giá các tác phẩm bốn phía, Bản Bản thậm chí còn điều tra tư liệu về mấy thứ đồ này.

- Không có, các tác phẩm đều đủ a!
Xa Xa dạo qua một vòng các bức tranh, tự nhủ:
- Ba mươi sáu bức tranh chữ, hai mươi bảy kiện đồ cổ, ba mươi mốt kiện chạm ngọc… Đệch!

Đột nhiên văng ra câu nói tục, Xa Xa cứ như là nghẽn máy, đang nói thì đứng hình.

Cơ hồ đồng thời, ánh mắt của Trần Mặc cùng bốn đồ điện đều nhìn chằm chằm vào bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ (1)… Sau đó, bọn hắn đều há to mồm, chỉ cảm thấy đến cằm cũng sắp phải rớt cả ra.

Không thể tin được! Trong bức phỏng chế này, tuy rằng cảnh vật, kiến trúc cùng con dấu đều nguyên vẹn rõ ràng, nhưng những người đời Tống rõ ràng tồn tại, lại sớm đã biến mất không còn bóng dáng.

Thậm chí trên đường phố trong bức hoạ lại có thể biến thành hỗn loạn, vô số dụng cụ đều bị ném ra đầy đường, thật giống như người Tống hoàn toàn không có khái niệm gọn gàng vệ sinh vậy.

- Củ Lạc Giòn Tan?
Trần Mặc chỉ cảm thấy đỉnh đầu toát ra vô số dấu chấm hỏi, đèn pin thiếu chút nữa rơi xuống đất:

https://thuviensach.vn

- Ai có thể giải thích vấn đề này?

Giả sử như có kẻ nào đó lấy trộm thì bức họa ít nhất sẽ bị tan nát chỉ còn cái khung. Nhưng hiện tại, bức họa vẫn nguyên vẹn, không suy suyển như nó vốn thế.

- Lão đại, em nghĩ ra rồi!
Trong lúc yên tĩnh, Nặc Nặc đột nhiên hưng phấn lóe sáng cái màn hình.

- Rất đơn giản!
Trong lúc Trần Mặc cùng mấy đồ điện đều mong đợi, nó có chút tự đắc lắc lư nói:
- Nhìn xem con đường kia đi, còn có ai có thể tạo thành lực phá hoại như thế chứ? Không cần phải nói, nhất định là thành quản vừa mới đi lùa!
(Thành quản giống như giữ trật tự đô thị thời nay)

- Ặc…
Trần Mặc thực không biết nói gì, xoa xoa mồ hôi lạnh, lại quay đầu nhìn bức họa trống trơn.
- Được rồi, tao thừa nhận sức phá hoại của thành quản, nhưng vấn đề ở đây là, bọn hắn làm sao vào được bức họa này?

- Lão đại, em đã biết...
Đang buồn thối ruột, không đợi Trần Mặc suy nghĩ cẩn thận, Bản Bản lại đột nhiên mở miệng nói.

- Dừng hình! Tao không muốn nghe mấy thứ ba xàm!
Trần Mặc hữu khí vô lực phất phất tay trực tiếp ngăn trở lời của nó.
- Mày đừng có nói là thành quản ở sẵn bên trong lùa dân xong về rồi!

- Không phải mà!
Bản Bản hơi sợ hãi rụt rè, nhưng vẫn là than thở nói:
- Lão đại, ý của em là, nếu anh hướng sang bên trái nhìn một chút…

https://thuviensach.vn

Nương theo sau lời của nó, Trần Mặc cùng mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn phía bên trái, sau đó đồng thời lâm vào trạng thái hóa đá…

Trên hành lang rộng rãi, trăm ngàn người Tống cỡ nhỏ bằng giấy, đang lố nhố chen chúc nhau đi lại, hình thành nên một cảnh phố phường ồn ào tấp nập như tranh vẽ.

Mấy người giấy nhỏ bé y như kích thước trong tranh, nhỏ bé đến mức bạn phải ngồi xổm xuống mới có thể thấy rõ, làm cho người ta dễ dàng liên tưởng đến xứ sở người tí hon trong những câu chuyện cổ tích thuở nhỏ.

Mà dựa theo bức hoạ, mấy người này đã đưa cái hành lang trở thành ngã tư đường thành Biện Kinh, lấy nơi này tiếp tục rao hàng, du ngoạn, trò chuyện với nhau.

- Lão đại, giờ chúng ta nên làm cái gì?
Trợn mắt há hốc mồm hóa đá hồi lâu, Xa Xa rốt cục cũng hoàn hồn hỏi vội.

- Tao… Không biết!
Trần Mặc ra sức xoa xoa con mắt, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nói:
- Nhưng chúng ta trước tiên có thể hỏi một chút, vì cái gì bọn hắn lại chạy ra khỏi bức họa?

Vừa nói xong, hắn đã thật cẩn thận bước ra vài bước, chỉ sợ sẽ dọa mấy người giấy này chạy mất.

Nhưng làm như vậy rất nhanh được chứng minh là dư thừa, mấy người giấy vẫn đang hoạt động bình thường, đến hứng thú nhìn qua Trần mặc cũng không có.

Thật ra là có một tên bán bánh bao, đại khái là bởi vì lâu lắm không có ai mua, mới hưng phấn vọt lên:
- Bánh bao đê! Bánh bao nóng hổi đê! Một đồng ba chiếc!

https://thuviensach.vn

Xoa xoa bụng của mình, lại nhìn nhìn lồng hấp nhỏ bằng móng tay, Trần Mặc thực hoài nghi mình có thể ăn được no hay không.

Nhưng là hiếm có gặp được một người chịu để ý tới của mình, hắn miễn cưỡng tươi cười, xoay người nhẹ giọng nói:
- Xin lỗi! Tôi muốn hỏi vì sao bạn có thể đi ra khỏi bức họa…

- Bánh bao đê! Bánh bao nóng hổi đê! Một đồng ba chiếc!
Không để ý đến hắn hỏi, tên bán bánh lại tiếp tục nhiệt tình rao hàng.

Trần Mặc nhịn không được trợn trắng mắt, nhưng vẫn nhẫn nại hỏi:
- Thật có lỗi, tôi không có ý định mua bánh bao, tôi chỉ là muốn hỏi một chút…

- Bánh bao đê! Bánh bao nóng hổi đê! Một đồng ba chiếc!
Thoạt nhìn, tên bán bánh nói như bị vấp đĩa, hơn nữa lần này lại còn chìa cái lồng hấp ra.

- Lão đại!
Nặc Nặc bên cạnh thấp thỏm, rốt cục nhịn không được mở miệng nói:
- Nếu không anh trước tiên mua mấy bánh bao, chiếu cố việc buôn bán của hắn, rồi hỏi lại đi!

- Ách… Được rồi!
Nhìn cái lồng hấp bé xíu đưa tới, Trần Mặc Chỉ có thể cố mà cầm không làm nát, nhắm mắt há mồm đưa vào miệng.

- Ba văn tiền! Ba văn tiền!
Thuận lợi bán hàng, tên bán bánh có vẻ thật cao hứng, lập tức vươn tay ra.

Trần Mặc bất đắc dĩ thở dài, cảm giác mình đang chơi trò đồ hàng với trẻ, nhưng vẫn đưa tay vươn vào túi tiền.

https://thuviensach.vn

Có điều vài giây sau, đang định trả tiền thì hắn đột nhiên ngẩn ra, vẻ mặt cổ quái nói:
- Chết rồi… Oa Oa, mày có trộm qua tiền cổ không?

- Không có!
Oa Oa nghiêm túc nghĩ nghĩ, lắc lắc chứng minh sự trong sạch.
- Em thề là em nói thật!

- Này, có thật không có không!
Trần Mặc buồn rầu bứt tóc, nhìn thấy tên bán bánh đang đòi tiền, đột nhiên cảm thấy đau đầu.

Do dự hồi lâu, hắn vẫn miễn cưỡng lấy ví ra, tiền giấy cùng tiền xu đều đưa:
- Thật có lỗi, tôi không có ba văn tiền… Nếu không, anh lấy mười đồng này đi, dư coi như tiền boa!
(Chỗ này là tiền cổ TM không có, giá trị chênh lệch mình cũng lười tra :'>)

Giờ khắc này, nguyên bản tên bán bánh đang to mồm, đột nhiên ngơ ngơ ngẩn ngẩn câm miệng. Nhìn thấy nhân dân tệ, hắn lại cố chấp lắc đầu, lại lần thứ hai vươn tay nói :
- Ba văn tiền! Ta chỉ muốn tiền đồng!

- Nhưng vấn đề là hiện tôi không có tiền đồng!
Cái gọi là một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán cũng chỉ như thế, Trần Mặc hiện cũng chỉ có thể lôi ví tiền ra, bất đắc dĩ giơ ra cho đối phương xem.

- Không có tiền?
Tên bán bánh ngẩn ra, hơi hơi biến sắc nói:
- Không có tiền, vậy ngươi vì cái gì lại ăn bánh bao?

- Đệch!

https://thuviensach.vn

Trần Mặc không kìm được mà văng, thầm nghĩ ta làm sao muốn ăn bánh bao, còn không phải ngươi nhất định đưa cho ta.

Chỉ là hiện tranh luận còn có ý nghĩa gì nữa? Chứng kiến đối phương ăn quịt, tên bán bánh nhất thời hò hét ầm lên.

Trong khoảnh khắc, mấy người giấy bị thu hút, liền sôi nổi tò mò tụ tập lại đây, thật có thể thấy được tính hóng hớt của loài người đã có từ rất lâu.

Mà sau khi rõ ràng tình huống, mấy văn nhân nhã nhặn liền phe phẩy cái quạt trong thở dài nói:
- Thời thế đổi thay, vật đổi sao dời! Không thể tưởng tượng được, đại nhân vật như các hạ lại là loại người như vậy…

- Tưởng tưởng cái đầu các ngươi!
Bị loại lời ra tiếng vào ong hết cả đầu, Xa Xa nhịn không được nổ vang động động cơ, chợt lao lên phía trước khoảng hai ba mét.

Bản Bản cũng hiểu ý phối hợp, lập tức bật phim hoạt hình “Tiểu binh Trương Dát”(2), trên màn hình tên Nhật ngụy quân đang dương dương tự đắc nói :
- Đừng nói ăn của ngươi mấy trái dưa hấu, lão tử trong thành đi nhà hàng cũng đếch trả tiền!

Lời còn chưa dứt, toàn trường sớm lặng ngắt như tờ, mấy trăm người giấy nhất tề câm như hến, nhu thuận như rối gỗ.

Nhưng đúng giờ khắc này, chợt nghe được tiếng trống rền vang đột nhiên vang lên, một giọng nói hùng tráng quát lớn:
- Lẽ nào lại như vậy! Người nào lớn mật như thế, dám lăng nhục con dân nước ta?

---

https://thuviensach.vn

(1) Thanh Minh Thượng Hà Đồ: nghĩa là “tranh vẽ cảnh bên sông vào tiết Thanh Minh”, là tên của một số tác phẩm hội họa khổ rộng của Trung Quốc, trong đó bản đầu tiên và nổi tiếng nhất là bức tranh của họa sĩ Trương Trạch Đoan vẽ đời nhà Tống. Tác phẩm mô tả cảnh sống của người dân Trung Quốc đời Tống tại kinh đô Biện Kinh (tức Khai Phong ngày nay) với đầy đủ những sinh hoạt thường nhật, trang phục, ngành nghề, các chi tiết kiến trúc, đường xá cũng được mô tả kỹ lưỡng với nhiều màu sắc trên một diện tích rộng. Thanh minh thượng hà đồ được vẽ trên một trường quyển (长卷, cuộn giấy dài) có kích thước 24,8×528,7 cm.
Danh tiếng của Thanh minh thượng hà đồ tại Trung Quốc rất lớn, chính vì vậy đôi khi nó được gọi là "Mona Lisa của Trung Quốc"[2]. Nó là báu vật của nhiều triều đại phong kiến Trung Quốc và hiện được trưng bày tại Cố Cung Bắc Kinh.

(2) Nguyên gốc, tên tiếng Anh của phim này là Little Soldier Zhang Ga, kể về nhân vật chính người Trung Quốc tên là Zhang Ga trong bối cảnh hỗn loạn của chiến tranh Trung - Nhật.

Chương 52: Nhất kiến chung tình (Vừa thấy đã yêu)

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 52: Nhất kiến chung tình (Vừa thấy đã yêu)

Dịch giả: acmakeke1111
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội

https://thuviensach.vn

Nguồn: 4vn.eu
oOo

So với tiếng nhỏ như thân thể của đám người giấy, đột nhiên vang lên hét to, mặc dù không tính là vang dội, nhưng cũng đã có chút hùng tráng.

Trần Mặc cùng bốn đồ điện dùng ánh mắt quỷ dị nhìn mấy quân nhân người giấy đang từ trong một góc xa uốn lượn mà đến, trường thương đao kích cung tiễn thủ hàng ngũ rõ ràng, còn có mấy trăm kị binh giáp nhẹ tuần tiễu bốn phía xung quanh.

Lại nhìn kỹ tướng quân giáp đen đầu lĩnh, tay cầm trường thương xanh, cưỡi con ngựa chiến lông đỏ như lửa, nhìn qua đã thấy uy phong lẫm lẫm.

Có điều, coi như có phóng bao nhiêu khí bá vương, chỉ bằng thân thể rối gỗ cao mười phân của hắn, sợ là cũng rất khó làm cho người ta phải sợ hãi mà vái lạy.

Trần Mặc gãi gãi đầu, lẩm bẩm nói:
- OMG! Đầu tiên là người giấy, hiện lại là rối gỗ… Chẳng lẽ kế tiếp là kịch đèn chiếu?

Nhưng không đợi hắn suy đoán loại hình nghệ thuật dân gian, đội quân người giấy đối diện lại đã có hành động.

Vừa vũ động trường thương vừa thúc ngựa, vị tướng quân rối gỗ kia tiến lên vài bước, mũi thương chỉ trên không xa xa quát:
- Hỗn xược! Lũ man di từ đâu lại dám đến đây làm bậy, còn không mau mau quỳ xuống đầu hàng!

Dị! Dị đến mức không thể dị hơn. Bốn tên tiểu yêu nhìn nhau rồi đột nhiên bật cười ha hả:
- Vãi chưởng, vậy cũng là quân đội… Ca sợ, thật sự rất sợ đó!

https://thuviensach.vn

Nói xong, Nặc Nặc còn anh ánh màn hình tiến lên vài bước, lắc lắc thân mình bày ra tư thế khiêu khích.

Tướng quân rối gỗ tức giận đến mặt mũi đỏ bừng, không nói hai lời đã thúc ngựa vọt tới, trường thương giống như giao long xuất thủy đột nhiên đâm ra.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Trần Mặc, Nặc Nặc lại có thể dùng cái thân máy của mình như tấm chắn mà tiếp chiêu, cùng gã rối gỗ kia náo nhiệt thành một đoàn, bên cạnh tự nhiên không thể thiếu ba tên đồ điện ồn ào cổ vũ…

- Vãi! Di động đại chiến rối gỗ, cái này có thể sánh bằng Songoku đại chiến Fide, thậm chí còn hay hơn!
Không nói được gì, Trần Mặc thầm nghĩ nếu quay lại cảnh này tung lên mạng có khi còn hot hơn cả clip nóng.

Lời còn chưa dứt, tướng quân rối gỗ đột nhiên nhảy ra sau, giơ lên trường thương hô:
- Ba quân nghe lệnh, cung tên chuẩn bị… Bắn!

- Bắn, bắn cái *beep*!
Oa Oa đột nhiên ngáp một cái, bộ dạng uể oải thổi ra một luồng gió lạnh.

Mấy mũi tên nhọn vừa mới bắn ra liền bị cuồng phong thổi bay, nhất thời lại bay trở lại phương hướng người giấy khiến bọn hắn sợ đến la thét chói tai chạy loạn nháo thành một đám hỗn loạn.

Rối gỗ tướng quân lâm nguy nhưng không loạn, nhanh chóng dựa vào góc tường, trong miệng hô to:
- Vệ binh! Vệ binh!

- Vệ binh? Ngươi triệu hoán được lực lượng Hồng vệ binh cũng chưa đủ dùng!

https://thuviensach.vn

Bốn đồ điện dương dương tự đắc, đằng đằng sát khí tiến đến. (Hồng vệ binh trong cách mạng văn hóa Trung Quốc rất hung hãn và nguy hiểm, cho dù trong số đó có cả trẻ vị thành niên)

Chính là trong chớp mắt, nương theo tiếng gọi của rối gỗ tướng quân, bốn phía vách tường chợt nổi lên thanh sắc hào quang.

Tiếng rít gào trầm thấp vang lên, sơn quỷ mãnh thú vốn từ trong một bức họa ào ào bước ra vách tường, bộ mặt dữ tợn hướng bên này chạy tới.

Giống như chứng minh lực công kích của chính mình, một con sơn quỷ to lớn đột nhiên vung trảo đánh ra, trên vách tường liền lưu lại vết trảo thật sâu.

- Oạch… Cái gì kia?
Đám Nặc Nặc đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng gật đầu:
- Ngày hôm nay trời đẹp trăng cao, chúng ta về nhà ngủ thôi!

Nói xong, bốn tên tiểu yêu đã muốn chuẩn bị xách đít chuồn đi, có điều hơn mười con sơn quỷ mãnh thú đã sớm đem nơi này vây chật như nêm cối, đâu có dễ dàng cho chúng nó cơ hội chạy thoát.

- Còn muốn chạy?
Tướng quân rối gỗ lại cầm theo trường thương tiến tới, lạnh lùng quát:
- Không dễ dàng như vậy, trước bồi thường tổn thất cho chúng ta rồi nói sau!

Còn may chán, chỉ là muốn bồi thường tổn thất, mà không phải rút gân lột da.

Bốn đồ điện thở phào một cái, Trần Mặc vội vàng ôm lấy Oa Oa rồi dốc ngược nó lên, thuận thế xuống nước:
- Tướng quân, chúng ta không có tiền… Nếu không, những thứ này ngài tùy tiện chọn đi!

https://thuviensach.vn

Ầm ầm một trận tiếng vang, cũng không biết Oa Oa rốt cuộc giấu bao nhiêu đồ vật trong bụng, lại có thể đổ ra mấy trăm kiện đồ vật từ áo chíp, đồ chơi, trang sức, ba con sói. . .

Mấy trăm người giấy đưa mắt nhìn nhau, nhìn đến con mắt đều trợn tròn ra. Vị tướng quân rối gỗ sợ run hồi lâu mới tiến lên vài bước, dùng mũi thương khơi khơi cái áo chíp có ren ra, thật cẩn thận hỏi:
- Cái này là cái gì?

- Thần khí!
Không đợi Trần Mặc mở miệng, Nặc Nặc cũng rất thần bí thấp giọng nói:
- Người bình thường ta nhất định không nói cho biết, nhưng là nếu ngài hỏi thì… Cái này ư, thứ này có thể gia tăng mị lực cùng thống soái lực, còn có thể làm thân thể hoàn mỹ, thích hợp cho các mãnh tướng như ngài!

- Thật sao?
Tướng quân rối gỗ bị nói cho sửng sốt, chờ hắn đến khi chứng kiến ánh mắt nuối tiếc cùng thương tâm muốn chết của Oa Oa thì cũng phải tin vài phần.

- Đúng vậy! Đúng vậy!
Nặc Nặc phát huy bản chất gian thương của mình, chém gió thành bão, bắt đầu ra sức thổi da bò:
- Cái thần khí này đến từ đế quốc Ba Tư xa xôi, đã trải qua vô vàn mồ hôi cùng máu huyết, mới đến được Trung thổ Đại Đường ta… À nhầm, đi vào Trung thổ Đại Tống ta!

- Á đù!
Trần Mặc nghe được mà mắt trợn trắng, thầm nghĩ tiếp tục làm để Nặc Nặc nói tiếp có khi thứ này lại biến thành "Hiệu lệnh thiên hạ không ai dám không theo".

Đúng lúc này lại đột nhiên nghe được tiếng chuông ngân vang, một cái giọng nói the the chói tay chợt cất lên:

https://thuviensach.vn

- Yên lặng! Na Na công Chúa Điện Hạ giá đáo!

Trong chớp mắt, toàn bộ người giấy với sơn quỷ mãnh thú đồng thời quỳ xuống, vị tướng quân rối gỗ cũng quỳ một gối xuống, lễ độ cung kính nhìn hành lang trước mắt.

Trần Mặc cùng bốn tiểu yêu đưa mắt nhìn nhau, không tự chủ được quay đầu nhìn lại, mà chờ đến khi bọn hắn chứng kiến đoàn xe đang đi đến thì chỉ muốn cười to một trận…

- Đinh Công Mạnh! Vừa người giấy, rối gỗ giờ lại đến…
Trần Mặc tự thì thào nói, lại nhìn đoàn xe hoàng gia đang chầm chậm đi tới…

Toàn bộ đội ngũ gần trăm người, thành viên toàn là tượng đất, mà ở giữa chính là một chiếc xe hoa mỹ, trên xe là một cô gái toàn thân màu sắc rực rỡ.

Trên thực tế, đây quả thật là một vị công chúa điện hạ, điều kiện tiên quyết là bạn không quan tâm đến việc nàng rất nhỏ bé với lại là được làm bằng đường… (Giống như tò he ở Việt Nam nhưng không phải bằng bột nếp mà làm từ đường)

- Ực, nhìn ngon à nhe?
Trong không khí trang trọng, Oa Oa đột nhiên phun ra một câu, thoạt nhìn nó thực có hứng thú ăn thịt vị công chúa làm bằng đường này.

Trần Mặc ngẩn ra, giở khóc giở cười với tên này, giỡn chắc? Người ta dù gì cũng là công chúa điện hạ, mày lại muốn ăn sống nàng… Bất quá đến tao nhìn cũng muốn liếm thử vài miếng!

Khi nói chuyện, đoàn xe hoàng gia cũng đã chậm rãi dừng lại. Vị công chúa điện hạ này rất tò mò đánh giá năm kẻ "xâm lược" với vẻ thích thú giống như xem gấu chó trong vườn bách thú vậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng vài giây sau, nàng không biết sao mặt cười hơi hơi ửng đỏ, đột nhiên ngượng ngùng quay đầu, mà lại ngoắc ý bảo vị tướng quân rối gỗ lại gần.

Trần Mặc cùng Oa Oa chúng nó đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên có loại dự cảm bất tường, mà Nặc Nặc đã nhịn không được than thở nói:
- Phụ nữ mà đỏ mặt, chín phần lại nghĩ đến giai…

- Nín!
Trần Mặc tức giận trừng mắt nhìn nó một cái, nhưng khi nhìn lên vị công chúa điện hạ kia đang thẹn thùng, thật đúng là không thấy chuyện nào như giống như chuyện này.

- Tôn giá! Công chúa có chỉ, không cần các ngươi đền bù tổn thất.
Ngay sau đó, vị tướng quân rối gỗ lại thúc ngựa tiến đến, sắc mặt kính nể hô to nói:
- Nhưng, công chúa điện hạ có ý muốn cùng tôn giá kết hôn, không biết tôn giá nghĩ sao?

- Ca ngất!
Coi như đã có chuẩn bị tâm lý, Trần Mặc cũng không khỏi choáng váng một phen.

Cái lề gì thốn, thằng điên nào lại có thể cưới một cái đồ chơi bằng đường về làm vợ, không thể xếp hình, không thể sinh em bé, đến tắm cũng có thể bị tan ra…

Hơn nữa, muốn đăng ký kết hôn thì làm sao, chẳng lẽ nói cho bọn hắn biết ta muốn cưới một cái đồ chơi làm bằng đường?

- Sao, tôn giá không chịu?
Thấy Trần Mặc không nói không rằng, vị tướng quân rối gỗ nhất thời hơi biến sắc, hơn mười sơn quỷ mãnh thú lập tức phối hợp gầm thét lên.

https://thuviensach.vn

- Không có ý kiến! Tuyệt đối không có ý kiến!
Không đợi Trần Mặc nghĩ cách làm thế nào từ chối, mấy tên đồ điện lâu nhâu liền liên tiếp phụ hoạ nháo lên:
- Đây quả thực là ông trời tác hợp cho, không thể tốt hơn nữa!

- Đệch!
Trần Mặc nhất thời tái mặt, thầm nghĩ tao tốt xấu gì cũng nuôi tụi bây sáu năm, sao lại không có nghĩa khí như vậy, thật là không có nghĩa khí gì hết.

- Lão đại, anh lấy cô ta đi!
Nặc Nặc liền nhảy đến trên vai của hắn, hảo tâm an ủi:
- Bởi vì cái gọi là, hy sinh một người mà hạnh phúc vạn nhà, anh coi như suy nghĩ cho anh em đi.

- Cút! Sao mày không đi mà lấy?
Trần Mặc trực tiếp đánh bay nó, thầm nghĩ di động cũng xứng với đồ chơi làm bằng đường, coi như là nghệ thuật dân gian cùng khoa học kỹ thuật hiện đại kết hợp hoàn mỹ.

- Em cũng muốn mà!
Nặc Nặc thực bất đắc dĩ lắc lắc, mặt tiếc hận thở dài:
- Thế nhưng người ta đâu có để ý đến em!

Thực hiển nhiên, đây là điển hình của việc được tiện nghi còn khoe mẽ, chém gió không ngượng mồm!

Có điều mặc kệ Trần Mặc nghiến răng nghiến lợi, vị tướng quân rối gỗ lại mặt mày hớn hở nói :
- Một khi đã như vậy, cứ quyết định thế đi! Công chúa điện hạ tính toán tối nay sẽ thành hôn, thỉnh tôn giá đi tắm rửa thay y phục!

Nói đến đây, mấy sơn quỷ đã chậm rãi tiến về phía trước, Trần Mặc cũng đã chuẩn bị tốt việc đào hôn.

https://thuviensach.vn

Có điều ngoài dự liệu của hắn, mấy sơn quỷ lại mặc kệ hắn, đồng loạt vươn ra lợi trảo, đem Nặc Nặc trên vai hắn kéo lại.

Giờ khắc này, mấy người Trần Mặc đứng hình! Gần vài giây sau, Nặc Nặc đang hóa đá đột nhiên gào lên:
- Từ từ đã! Cứ bình tĩnh đã! Có phải hay không các người nhầm người.

- Tuyệt phối! Tuyệt phối!
Trần Mặc cố nén cười nắm lấy Nặc Nặc, tự mình bắt nó đưa đến xe ngựa của Na Na công chúa:
- Công chúa điện hạ, ta đây liền đem huynh đệ này tặng cho người, người nên hảo hảo chiếu cố hắn…

- Không biết công chúa thế nào, chứ hắn cũng không "muốn" nhiều lắm, mỗi ngày khoảng ba lượt là được rồi. Đúng rồi, nếu cần roi da đèn cầy thì chỗ này của ta có thể giảm giá 30%, cam đoan có nguồn cung cấp sung túc!

- Không muốn! Không muốn a!
Nặc Nặc đáng thương còn đang giãy dụa, nhưng mấy chục thị vệ tượng đất đã đồng thời rút ra trường kiếm, bày ra tư thế sẵn sàng đem nó chém thành sắt vụn.

Mà khi Nặc Nặc đưa ánh mắt van nài tới, mấy đồ điện cũng rất biết điều nhìn lên trần nhà, ra vẻ ta đây không có gì liên quan.

Chỉ có Bản Bản còn nhỏ tiếng than thở một câu:
- Này, Nặc Nặc mà xếp hình với đồ chơi làm bằng đường thì về sau sẽ sinh ra cái gì nhỉ?

- Sinh ra cái đầu mày!
Nhìn sang khuôn mặt hạnh phúc của công chúa, Nặc Nặc nhất thời rơi lệ đầy mặt.

- Nặc Nặc, mày hãy lấy cô ấy đi!

https://thuviensach.vn

Tâm tình thật tốt thở ra một hơi, Trần Mặc cười cười nói lại nguyên văn lời Nặc Nặc nói ban nãy:
- Bởi vì cái gọi là, hy sinh một người mà hạnh phúc vạn nhà, mày coi như suy nghĩ cho anh em đi.

Chương 53: Tiếng Anh của ca 'pờ rồ' lắm

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 53: Tiếng Anh của ca 'pờ rồ' lắm

Dịch giả: Độc Cô Huyết
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Người giấy làm việc hiệu suất rất cao, so tốc độ với chúng nó thì nhiều bộ máy cơ cấu hiện tại chắc phải tự sát mà tạ tội với thiên hạ.

Sau gần mười phút đồng hồ, toàn bộ nghi thức hôn lễ đều đã bắt đầu tiến hành, Nặc Nặc và công chúa Na Na đang phu thê giao bái, sau đó sẽ bị trói… À không, là được đưa vào động phòng.

- Hỉ sự! Đại hỉ sự đây!
Nhìn cái di động mặt đầy bi phẫn, lại nhìn vị công chúa đang xấu hổ kia, Trần Mặc chỉ sợ thiên hạ không loạn, cảm khái:
- Chúng mày nhìn xem, Nặc Nặc kích động đến mức mừng rơi nước mắt rồi, cảnh này thật quá đáng để chúng ta ghi nhớ suốt đời!

https://thuviensach.vn

- Hỉ cái đầu các người! Nhớ cái đầu các người!
Nặc Nặc rơi lệ đầy mặt, ngửa mặt lên trời thở dài, chỉ hận mình không có ngón giữa, không thể "cảm tạ" mấy tên đồng bạn khốn nạn kia.

Chẳng qua công chúa làm bằng đường không biết được như thế, nàng vô cùng vui mừng ôm lấy trượng phu, nũng nịu:
- Tướng công, thiếp nhất định sẽ làm vợ hiền, sớm làm cho nhà chúng ta con cháu đầy đàn…

- Quá hổ báo rồi!
Nghĩ đến cảnh công chúa ôm lấy tiểu Nặc Nặc mà cày bừa, Trần Mặc đột nhiên cảm thấy cơ mặt co quắp lại.

- Nặc Nặc, mày phải nhớ kỹ…
Thuận thế dẫm lấy cái di động đang định chạy trốn kia, hắn cười phì phì gật đầu nói:
- Mày xem, Địa Tạng Bồ Tát có dạy "Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục?". Huống hồ làm gì có địa ngục nào sướng như của mày. Coi như mày hy sinh vì sự nghiệp chủ nghĩa xã hội đi!

Kết quả là, sau lời kêu gọi chí lý kia, đôi vợ chồng mới cưới được đưa vào động phòng. Đây có lẽ là tình yêu khó tin nhất trong lịch sử.

Mà thừa dịp cảnh chúc mừng, Trần Mặc cũng giữ lại tướng quân rối gỗ đang thu binh về phủ, hỏi hắn về những biến hóa của khu triển lãm.

Như là đã thành người một nhà, tướng quân rối gỗ này không hề nghi ngờ gì, lập tức nói hết những gì mình biết.

Dựa theo lời hắn kể thì lại biến hóa này của khu triển lãm nghệ thuật đã diễn ra từ lâu, hình như đã vài thập niên rồi.

https://thuviensach.vn

Mỗi khi đêm đến, tất cả các sản phẩm triển lãm đều sống dậy, ngay cả những nhân vật trong tranh cũng sẽ rời khỏi tranh, dần dần xây dựng nên vương quốc "Đông Lương" bây giờ.

Vương quốc này chủ yếu là người giấy, tượng đất, rối gỗ, công chúa bằng đường Na Na là người thống trị nơi này, đương nhiên bây giờ còn có cả phò mã Nặc Nặc.

- Chẳng qua chúng ta cũng không hiểu vì sao lại có biến hóa này.
Thế nhưng khi Trần Mặc hỏi nguyên nhân thì mặt tướng quân rối gỗ cũng nghệt ra.

Trần Mặc hơi nhíu mày. Khi lão ma men kia mời mình cũng không nói có hiện tượng kỳ quái như thế.

Rất khó miêu tả loại chuyện này, vô số đồ trưng bày trong bảo tàng đều hồi sinh, hơn nữa biểu hiện không hề khác sinh vật bình thường.

Nghi vấn này có được đáp án rất nhanh. Đang bị đẩy ra Ngọ môn… Không, là đang bị đẩy vào động phòng, Nặc Nặc tức giận quát lên:
- Vô nghĩa! Nếu chúng ta cũng có thể biến thành yêu quái thì tượng đất rối gỗ sống lại có gì kỳ quái?

- Hả? Ý của mày là…
Câu nói vô tâm này đột nhiên làm cho Trần Mặc tự hỏi.

Sự thật chính là như vậy. Tượng đất rối gỗ sống lại cũng giống như đồ điện biến thành yêu quái, tất cả đều giống như có được sinh mệnh, mà có thể làm được như vậy chỉ có…

- Đi theo tao!
Đột nhiên vỗ tay cái đét, Trần Mặc chắp tay với tướng quân rối gỗ, sau đó lên Xa Xa phi mất.

https://thuviensach.vn

Bản Bản cùng Oa Oa liếc mắt nhìn nhau, rất phối hợp chọn bỏ qua Nặc Nặc, lắc lư đi theo.

Kết quả là, nhìn thấy công chúa má ngọc ửng đỏ kia, Nặc Nặc đáng thương chỉ có thể hét to:
- Đợi đã, chúng mày đều đi rồi, tao phải làm thế nào?

- Mày ở lại, một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng cơ mà!
Âm thanh còn đang vọng về trong đại sảnh triển lãm, xe điện đã nghênh ngang rời đi, biến mất không còn tăm hơi.

Công chúa Na Na khó hiểu quay đầu nhìn nhìn, sau đó lại hạnh phúc mong chờ, âu yếm ôm lấy trượng phu.

Giờ phút này, Nặc Nặc nhìn thê tử của mình, chỉ có thể lệ rơi đầy mặt mà gào thét:
- Không được! Ta sẽ không vì một gốc hoa mà bỏ qua cả khu rừng… Ặc, cô đừng lại đây, có chuyện từ từ nói, sao lại cởi quần áo… Cứu mạng! Cứu mạng! Cô tiến đến nữa ta sẽ kêu lên đó!

Bỏ qua chuyện đám cưới của Nặc Nặc, Trần Mặc đang nhắm mắt cưỡi xa xa phóng như bay, cảm thụ khí tức mỏng manh của mảnh ngọc vỡ kia.

Dọc theo hành lang, hắn xuyên qua mấy khu triển lãm, cũng dần nhận ra khí tức này càng ngày càng rõ.

Trên thực tế, trong quá trình tìm kiếm, Trần Mặc cũng đã thấy được biến hóa của bảo tàng này.

Mấy con sư tử đá đang vật lộn trên sàn nhà, hai bộ giáp đang múa kiếm, càng khoa trương hơn là mấy người vượn Bắc Kinh lại có thể uống nước ở cửa toilet…

https://thuviensach.vn

- Nói thật, tao cảm giác như đã gặp cảnh này rồi.
Nhìn thấy một bộ xương voi ma mút đi qua trước mặt mình, Trần Mặc chỉ có thể buồn bực gãi đầu.

Lời còn chưa dứt, Bản Bản đột nhiên lắc lư, lập tức mở ra video. Vài giây sau, trên màn hình xuất hiện một bộ phim, đúng là bộ phim Mỹ "Night at the Museum". (Đêm trong viện bảo tàng)

- Mẹ ơi! Thật đúng là phim này?
Đưa tay lên dụi mắt, Trần Mặc nhìn cảnh trong phim, lại nhìn cảnh trước mặt, đột nhiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Đến tột cùng là hiện thực bắt chước điện ảnh, hay điện ảnh vốn là hiện thực… Vấn đề này là không thể nào biết rõ, nhưng nếu viện bảo tàng này bị phá không thể phục hồi thì mình phải giải thích với lão già kia thế nào?

Chẳng lẽ thật sự phải làm giống như Dung tỷ nói, phải bán nhà bán mình để bồi thường… Khoan!

Đột nhiên nghĩ đến một việc, Trần Mặc phanh lại, giống như nhớ đến cái gì đó, quay đầu nhìn về phía xa.

Gần như đồng thời, Bản Bản đã do dự nói:
- Lão đại, nếu mọi thứ đều sống thì chỗ của Dung tỷ và tiểu Tam… (tiểu Tam – Trư Đầu Tam, con heo tinh)

- Đệch!
Lời còn chưa dứt, Xa Xa lập tức chuyển hướng, trực tiếp đảo qua vách tường quay đầu ngược lại.

Cảm nhận được gió gào thét bên tai, Trần Mặc chỉ hận tốc độ không thể nhanh hơn:
- Chết tiệt, chỉ hy vọng Trư Đầu Tam còn có thể có giác ngộ của yêu quái, đừng nói với tao rằng ngay cả mấy tượng binh mã nó đều…

https://thuviensach.vn

- Rầm!
Trực tiếp đập vỡ một vách tường, Xa Xa nhảy vào khu triển lãm lịch sử thời tiền Tần.

Trần Mặc ho lấy ho để, còn chưa kịp mở mắt thì đã nghe thấy tiếng hét thảm từ phía xa:
- Cứu mạng! Cứu mạng! Cứu mạng!

Giọng nói này cực kỳ quen thuộc, không cần nhìn cũng biết là tiếng của Trư Đầu Tam.

Chẳng qua vài giây sau, khi Trần Mặc nhìn rõ tình hình ở phía xa thì ngạc nhiên đến nỗi không nói được gì.

Trong khu triển lãm tượng binh mã, Trư Đầu Tam đáng thương đang bị buộc vào gỗ nướng, đang la hét thảm thiết.

Nhìn đống củi dưới người nó thì đúng là chỉ cần một mồi lửa, một món nầm heo thơm phức có thể ra lò…

May là những tượng binh mã kia vẫn còn đang chuẩn bị.

Mấy tượng binh mã đang cầm gia vị mà Diệp Dung để lại, cực kỳ tò mò đổ lên người Trư Đầu Tam. Còn có một gã thủ lĩnh thân hình cao lớn lại đang rút kiếm nhìn xung quanh, hình như tìm xem có thể lấy lửa ở đâu.

Sau đó, thấy cứu binh đột nhiên xuất hiện, những tượng binh mã này đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng cầm lấy vũ khí, từ từ tiến lại.

- Ặc… Đồ phỏng chế cũng có thể sống lại?
Trần Mặc ngạc nhiên lùi về sau vài bước, đột nhiên cảm thấy may mắn đây không phải là bảo tàng Thiểm Tây, nếu không đúng là bị hội đồng rồi.

https://thuviensach.vn

(Bảo tàng lịch sử Thiểm Tây được Trung Quốc coi là ‘Quốc gia chi bảo’, chứa cất đủ loại cổ vật, trong đó theo ý ở đây là hàng loạt tượng binh mã bằng đất nung của Tần Thủy Hoàng)

Gần như đồng thời, thủ lĩnh tượng binh mã kia khẽ nhíu mày, phun ra một câu cổ quái:
- Who are you?

- Mẹ ơi!
Trần Mặc trợn tròn mắt, đột nhiên có cảm giác như muốn hộc máu.

Cho dù tiếng Anh của hắn không tốt thì cũng biết những lời này nghĩa là gì… Chẳng qua thế quái nào mà tượng binh mã lại biết tiếng Anh, chẳng lẽ bọn nó cũng đi học ngoại ngữ?

- Lão đại!
Bản Bản trốn phía sau hắn lập tức lên mạng tra:
- Lão đại xem tin này, nghe nói mấy thứ này là thành Nam thuê một công ty nước Anh chế tạo, lúc đó còn khiến cho mọi người bàn tán xôn xao.

- Đệch! Sính ngoại thế sao?
Trần Mặc dụi mắt không biết nói gì, thầm nghĩ bây giờ đúng là hòa thượng nước ngoài cũng biết niệm kinh, ngay cả tượng binh mã cũng phải để người nước ngoài làm.

Chẳng qua bây giờ không phải là lúc nghĩ mấy điều này. Nhìn mấy tượng binh mã không ngừng nói tiếng Anh, Trần Mặc chỉ có thể bất đắc dĩ quay đầu nhìn phía sau:
- Tiếng Anh của tao kém, Nặc Nặc mày lên… Hả?

Sững sờ vài giây, hắn đột nhiên nhớ ra thiên tài ngôn ngữ Nặc Nặc bây giờ đang hưởng hạnh phúc tân hôn.

May là sau đó, Oa Oa đột nhiên xung phong nhảy ra, nói:

https://thuviensach.vn

- Lão đại, tiếng Anh em cũng biết, để em nói với bọn hắn!

- Mày biết?
Trần Mặc vô cùng nghi ngờ nhìn cái nồi cơm điện này. Đến cả tiếng phổ thông còn nói loạn cả lên, bây giờ còn bảo biết nói tiếng Anh.

- Bình thường thôi, thứ ba thế giới!
Nhìn lại thì Oa Oa có vẻ rất tự tin, dương dương tự đắc nói:
- Tuy tiếng Anh của em không tốt, nhưng nói với mấy đồ này cũng horse horse tiger tiger.

Horse horse tiger tiger?

- Là sao?
Trần Mặc nghe không hiểu gì, thầm nghĩ chẳng lẽ đây là ngôn ngữ chuyên môn cấp giáo sư.

- Quá dốt!
Chẳng qua không chờ hắn tỏ vẻ kính nể, Oa Oa cực kỳ khinh thường đáp lại:
- Những lời này có nghĩa là… Tạm được!
(Horse horse tiger tiger dịch theo tiếng Trung là mã mã hổ hổ, đọc giống Mămăhǔhǔ phiêm âm từ马马虎虎 tức là ‘tàm tạm’

- Đệch!
Nếu không phải đang chống tay vào cột thì Trần Mặc thật sự phải ngã lăn ra đất.

Mà khi hắn còn đang sốc thì Oa Oa đã nhảy ra trước mặt mấy tượng binh mã kia, phun ra tiếng Anh phong cách Trung Quốc.

Vài giây sau, mấy tượng binh mã kia cũng sững sờ sửng sốt. Bọn hắn đột nhiên đau xót nhận ra, từng từ mà đối phương nói bọn hắn đều biết, nhưng khi hợp lại thì…

https://thuviensach.vn

- Hả? Xem thường sao?
Oa Oa hiển nhiên là không biết tự hiểu bản thân, nhìn mấy tượng binh mã đưa mắt nhìn nhau, hắn cực kỳ nghiêm túc nói lại một lần, hơn nữa còn nói rất chậm.

Nhưng kết quả còn tồi hơn lần trước. Có lẽ là không chịu nổi loại tiếng Anh này công kích, thủ lĩnh tượng binh mã nắm chặt trường kiếm, giống như muốn trực tiếp chém chết cái nồi cơm điện này.

- Đệch! Head land!
Quay đầu nhìn thấy mặt Trần Mặc đang co quắp lại, Oa Oa thẹn quá hóa giận, quát:
- Mấy người các ngươi đã go learn English từ lâu, không ngờ tiếng Anh tiêu chuẩn đến thế còn không hiểu sao?
(

- Nhìn cái gì mà nhìn, ca nói ngươi đấy, muốn làm ca sợ sao? Go die go, who sợ who?
(Dịch: Cái loại tiếng Anh này em cũng thua
Biên: tiếng Anh chuẩn còn gì

Chương 54: Hóa ra cô ở đây à?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 54: Hóa ra cô ở đây à?

Dịch giả: Triệu Vô Lại

https://thuviensach.vn

Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Đờ ra một lát, chính Trần Mặc cũng không ngờ rằng cái khoảng thời gian gây mê của lớp tiếng Anh mà hắn từng tham gia lại quan trọng đến như vậy.

Nhưng mà đợi đến giờ khi hắn ý thức được thì cũng đã muộn rồi.

Nếu trời cao nguyện ý cho hắn thêm một cơ hội, hắn sẽ nói với giáo viên dạy Anh văn của hắn… Thầy à, thầy có thể dạy Anh văn cho cái nồi cơm điện nhà em được không?

Nhưng dù thế nào đi nữa thì vấn đề "go learn English" này cũng đã trễ rồi. (Tiếp theo chương trước, dùng Anh ngữ bằng cách ghép từng từ)

Được cái là tình huống bây giờ cũng không tệ lắm, ít nhất ngoài mặt hai bên trao đổi cũng có được chút kết quả.

Đại khái là khi bị Oa Oa bô la ba la một hồi đến choáng váng, không biết là mấy tượng binh mã kia là hiểu hay là bị hù dọa mà tất cả đều thu hồi vũ khí.

- Thế nào, thấy ca oai phong không!
Thấy cảnh tượng như vậy Oa Oa càng thêm tự đắc, thổi phồng lên:
- Đừng quá mê luyến ca, ca chỉ là một truyền… Cái đệch!

"Véo!"
Lời còn chưa dứt thì vài cây trường mâu đã phi đến đâm ghim vào bức tường, đuôi mâu còn rung lên phát ra âm thanh nhè nhẹ.

Rơi lệ đầy mặt! Rơi lệ đầy mặt a! Nhìn những cái trường mâu ngay sát bên người, Oa Oa như bị hóa đá, thậm chí quên cả la hét kêu cứu…

https://thuviensach.vn

- I still virgin!
Vài giây sau, nó đột nhiên thét lên mấy tiếng chói tai vang vọng khắp đại sảnh:
- You excuse me is whatever you do!
(Em còn zin, các anh tha cho em rồi làm gì cũng được – Kiểu nói và hiểu của Oa Oa

- Ec nó nói cái gì thế?
Trần Mặc cùng Bản Bản nhìn nhau, nghĩ thầm có vẻ nó vẫn không biết sống chết phun tiếng Anh dành cho người Tàu.

Có điều không đợi hắn kịp phiên dịch thì đám tượng binh mã kia đã gầm nhẹ một tiếng rồi cùng nhau rút kiếm vọt tới.

Mắt thấy Oa Oa sắp bị chặt ra từng khúc, Trần Mặc cũng bất chấp liệu có thể làm hư cổ vật hay không, vội nắm tay lại ngưng tụ điện quang.

Trong giây lát, điện quang nổ vang bắn ra che đường tiến công của đoàn tượng binh mã, nhất thời làm cho cát đá bay mù mịt.

- Stop!
Tên thủ lĩnh của đám tượng binh mã kia hô lên một tiếng sợ hãi, dang hai tay ra ngăn không cho tấn công tiếp.

- Ta! Bằng Hữu!
Sợ nói sai tiếng Anh nên Trần Mặc chỉ có thể lựa chọn phương pháp thô sơ này.

- Cái kia, của ta, không là của các ngươi…
Hắn vỗ vỗ lồng ngực mình, rồi chỉ vào Trư Đầu Tam đang trên kệ nướng:
- Cho ta, hiểu không?

- Yours?

https://thuviensach.vn

Mơ hồ phun ra một từ, tên thủ lĩnh kia nhìn nhìn Trư Đầu Tam như đã hiểu được.

Nhưng cũng chỉ là hơi do dự một chút, cả đám đồng thời lắc đầu, xem ra là không muốn nhường lại con heo nướng này.

- Nói sao nhỉ… Tượng binh mã sẽ không dùng của nhặt được đúng không?
Buồn bực gãi đầu, Trần Mặc cũng không suy nghĩ ra được biện pháp nào khác.

Vỗ trán một cái, hắn nghĩ giờ mà làm một tiết giáo dục công dân thì đã là quá muộn, giờ hắn là cũng chỉ còn có thể dùng phương pháp trao đổi.

- Làm một điếu?
Vài giây sau, ba điếu thuốc thơm được đưa tới trước mặt đám tượng binh mã:
- Biết đây là cái gì không, cái này không dùng để ăn mà dùng để hút, dùng miệng hút không phải dùng mũi… Sax?

Giờ khắc này, Trần Mặc nín khẩn trương việc giải thích vì hắn đột nhiên phát hiện hóa ra người ngu nhất là mình.

Trong đôi mắt đầy ngạc nhiên của hắn, mấy tượng binh điêu luyện kẹp điếu thuốc đưa lên miệng, nhìn điệu bộ phải nói là nghệ nhân chứ không đùa.

Mà tên thủ lĩnh của chúng hào khí dang tay tỏ vẻ vỗ nhẹ hướng về phía Trần Mặc, nói cái gì đó không rõ:
- Light! (Lửa)

- Ta ngất, các ngươi là tượng binh mã thật sao?
Trần Mặc không nói nên lời trợn trắng mắt, hận không thể xông lên để vạch áo giáp của đối phương xem bên trong là thứ gì.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên đây chỉ là nghĩ mà thôi, hắn cũng thức thời móc ra một hộp quẹt châm thuốc cho các vị tiền bối.

Thỏa mãn rít sâu một hơi, tên thũ lĩnh túm lấy cái hộp quẹt, lúng búng nói qua một bên khóe miệng:
- That’s yours! (Của anh đấy)

Chỉ chỉ Trư Đầu Tam đang trên kệ nướng, tên thủ lĩnh lại rít sâu một hơi hơn nửa điếu thuốc, hơi dài tới nỗi người khác phải thán phục.

Cấp dưới của hắn cũng không chịu thua, tranh nhau hút rồi phun ra từng vòng khói. Trong đó còn có kẻ phun ra được hình tiên hạc, ngư ông, người cá, thủy triều…

Trần Mặc lệ rơi đầy mặt, chỉ thiếu điều cắn đứt ngón tay để xem đây có phải là mơ không. “Đinh Công Mạnh”, nơi này rõ ràng không phải tượng binh mã mà lá đám “yên quỷ” đã thành danh vài chục năm thì có! (Yên quỷ: dạng giống tửu quỷ, nhưng thay nghiện rượu thì là nghiện thuốc)

Thừa dịp này Oa Oa vội chạy tới cứu Trư Đầu Tam đang khóc ròng kia ra.

Tiếp đó là cảnh thường thấy trên phim, nhân vật suýt bị hại lao tới ôm ấp nhân vật chính. Trư Đầu Tam còn đáng thương khóc lớn:
- Trần ca! Tí nữa em bị bọn hắn nướng rồi!

- Yên tâm! Mày còn phải lấy làm may mắn và vẻ vang chứ, không phải con heo nào cũng có cơ hội bị tượng binh mã làm thịt đâu!
Ngăn nó tiếp tục làm nũng, Trần Mặc hồ nghi hỏi:
- À mà mày dù gì cũng là yêu quái sao lại cùi bắp như vậy?

- Đánh lén! Bọn hắn đánh một gậy làm em hôn mê, chờ em tỉnh lại thì…
Nhắc tới chuyện này Trư Đầu Tam lập tức nghiến răng nghiến lợi.

https://thuviensach.vn

Giống như là vừa được khen ngợi, mất tượng binh mã rất ăn ý cùng quay đầu nhìn lại, làm ra bộ mặt tươi cười còn khó coi hơn cả khóc.

- Thì ra là thế!
Trần Mặc không biết nói gì hơn, chớp mắt vài cái rồi lại vỗ vỗ Trư Đầu Tam nói:
- Dù là gì đi nữa thì cũng đừng có gây hấn gì với họ nữa… Phải rồi, Dung tỷ đâu?

- Dung tỷ?
Đôi mắt của Trư Đầu Tam liền mê man, sau đó toàn thân run lên một lát mới chần chờ nói:
- Dung tỷ vừa rồi đi toilet, nhưng cũng đã khoảng mười mấy phút rồi…

Lời còn chưa dứt, Trư Đầu Tam xui xẻo đã dính đòn bắn lên trời, lần nữa rơi vào vòng vây của đám tượng binh mã.

Không đợi nó kháng nghị, Trần Mặc lập tức leo lên Xa Xa phóng như bay.

- Đợi một chút! Toilet bên kia!!
Trư Đầu Tam suýt ngất cũng kịp lò dò thò cổ lên, lớn tiếng nói theo:
- Này! Phía trước quẹo trái… Ặc!

Lời của nó đột nhiên nghẹn ở họng, bởi vì đám tượng binh mã đã xông tới lần thứ hai.

Khẽ bật bật đánh lửa hộp quẹt, bọn hắn dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn vào Trư Đầu Tam, sau đó chỉnh tề nhe hàm răng nanh trắng toát ra.

Vài giây sau, một tiếng kêu thét chói tai lần nữa vang vọng khắp đại sảnh triển lãm:
- Cứu mạng! Trần ca, anh là đồ nối giáo cho giặc, tôi nguyền rủa lão bà của anh vĩnh viễn là xử nữ!

https://thuviensach.vn

Có tác dụng sao? Cũng có thể lắm, nhưng điều kiện tiên quyết phải là con heo này bị biến thánh heo nướng trước rồi mới dùng oán niệm đi báo thù.

Như là để thành toàn cho nó, mấy tượng binh mã đã rút đao kiếm ra, bộ dạng muốn lập tức làm thịt heo nướng.

Cả đám nhìn nó bằng ánh mắt tội nghiệp, Trư Đầu Tam không tự chủ được rùng mình, vội nặn ra vẻ tươi cười đầy mặt:
- Các vị đại ca, thịt em vừa hôi vừa dai không thể nuốt nổi đâu. Nếu muốn ăn ngon thì em biết nhiều chỗ lắm, như tiệm cơm Cát Tường này…

Bỏ qua không nhắc đến việc món heo nướng có thành hay không, Trần Mặc lúc này đang cươi Xa Xa hướng về phía toilet chạy như bay.

- Mình cũng biết sơ sơ lịch sử thế giới, mà giờ được phổ cập theo cách này thì…
Cảm nhận gió rít qua mặt, lướt qua các lúc càng nhiều đồ triển lãm đủ niên đại đã sống lại làm hắn chỉ có thể vỗ trán than:
- Điên rồi!

Trong tầm mắt hắn, các đồ vật triển lãm kì quái đều đang tự hành động một cách nhịp nhàng trật tự.

- Quái quỷ gì trong đêm nay thế? Đúng là giống y phim Đêm trong viện bảo tàng…
Đây đã là lần thứ hai Trần Mặc tự than thở cùng một câu, thầm nghĩ chuyện này cũng quá là cẩu huyết rồi!

Khác biệt duy nhất là trong bộ phim kia cũng không có nhân vật nữ đi toilet, hơn nữa cũng không có việc bị tập kích… Nếu là như vậy chắc Diệp Dung cũng không sao, nhưng mà sao có thể như vậy chứ?

https://thuviensach.vn

- Lão đại, Dung tỷ chắc chắn là không có trong toilet!
Nhìn thấy cái toilet đang dần hiện rõ, Oa Oa nhịn không được thốt lên.

- Tao biết!
Trần Mặc khẽ gật đầu, nhưng vẫn chỉ huy Xa Xa chạy tới:
- Nhưng có lẽ ở đó sẽ tìm được dấu vết… À mà bọn mày có chui vào nhà vệ sinh nữ rồi sao?

Có trời mới biết mục đích chính của bọn nó, nhưng Xa Xa đã gào thét tông xuyên tường toilet nữ.

Không kịp phủi đi đất cát, Trần Mặc lo lắng đá tung từng cánh cửa trong toilet:
- Dung tỷ, cô ở đâu? Dung tỷ, cô ở đâu? Dung tỷ, cô… Ách!

Sau khi đá văng cánh cửa thứ ba ra, hắn nhất thời im bặt không nói lên lời.

Trong buồng toilet bị phá cửa đó, Diệp Dung đang thất kinh kéo váy, nhìn vào kẻ vừa xông vào cách gang tấc.

Giờ phút này, hai đôi mắt thật quỷ dị đối nhau, toàn bộ hiện trường yên tĩnh như trạng thái chân không.

Oa Oa cùng Bản Bản nhìn nhau rồi đồng loạt quay người úp mặt vào một vách tường nơi Diệp Dung không nhìn thấy, thấp giọng lẩm bẩm:
- Nhìn không thấy ca, nhìn không thấy ca, bọn ca là không khí…
(Giống đoạn đi trốn trong Ninja loạn thị, mình nhắm mắt úp mặt không thấy người ta tức là người ta không thấy được mình

Khá, quá khá! Mấy đồ điện kia có thể nhìn không thấy nhưng mà Trần Mặc lại cái gì cũng thấy!

Hắn nhìn thấy cặp đùi thon dài của Diệp Dung, da thịt trắng nõn thậm chí còn thấy …

https://thuviensach.vn

Không tự chủ được rùng mình một cái, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt đang dần chuyển sang đỏ ửng, Trần Mặc đột nhiên xem như chẳng có chuyện gì nói:
- Dung tỷ, cô ở đâu?

- Sặc, như vậy mà cũng được?
Trong cái nhìn kính nể của Xa Xa, Trần Mặc giống như trước mắt là không khí, cẩn thận đảo qua đảo lại kiểm tra.

Mãi cho đến khi Diệp Dung tức giận đến run rẩy thì hắn mới bình tĩnh từ từ xoay người đi, thậm chí không có một tiếng tạm biệt.

Chẳng qua vài giây sau một tiếng hét chói tai vang vọng trong toilet xém tí làm chập mạch mấy cái đồ điện:
- Lưu manh! Lưu manh! Lưu...

- A? Dung tỷ, thì ra cô lại ở nơi đây à?
Trần Mặc quay đầu lại, vẻ mặt vô tội, thuần khiết như một Thiên Sứ.

Nhưng ngay thời khắc ngắn ngủi này, cùng lúc với tiếng kinh hô của Diệp Dung, một tiếng bóng người màu xanh chợt xông thẳng tới!

Trường đao gào thét vung qua, mang theo thanh mang ngang trời chém tới:
- Dâm tặc! Dám trêu chọc hoàng hoa khuê nữ, có biết được Quan Vân Trường ta hay không?

Chương 55: Bá vương khí

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

https://thuviensach.vn

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 55: Bá vương khí

Dịch giả: Tử Vô Tâm
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Nhiều năm sau, Trần mặc ngồi trên xích đu, nói những câu tâm huyết với mấy đứa cháu của hắn:
- Đám nhỏ à, các con phải nhớ rằng, làm anh hùng cứu mỹ nhân rất là nguy hiểm! Rất lâu trước kia, ông của các con cũng từng làm anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó…

- Oát đờ lợn?
Không kịp định nghĩa Quan Vân Trường Quan Vân Lớp là ai, Trần Mặc vội vã nhảy ra xa, vừa may tránh được lưỡi đao đến trước mặt mình.

Vài cọng tóc nhẹ nhàng đứt rời rồi lảo đảo bay theo gió, cho thấy một màn vừa rồi cực kì nguy hiểm. Mà một đao đầu không trúng, đại hán mặc áo choàng xanh lại vung đao lần nữa, bất thình lình chém về phía vách tường sau lưng Trần Mặc.

Nhưng đúng lúc này, Diệp Dung rốt cục thét lên:
- Đừnggg!

"Choeng!"
Lưỡi đao giờ phút này hơi lệch hướng, chém vào phía vách tường bên ngoài, tạo thành từng đóa hoa lửa văng tung tóe.

Nhìn lưỡi đao giữa hai chân, Trần Mặc chỉ biết câm nín mà tiểu bằng nước mắt ra đầy mặt

https://thuviensach.vn

- Thiếu chút nữa! Chỉ thiếu chút nữa…Dung tỷ, cô dự định mưu sát chồng ruột à, ca kiến nghị nên dùng thuốc ngủ thì hơn!
Lau cái trán đầy mồ hôi, Trần Mặc nhìn vị đại hán không giận mà uy trước mặt kia, đột nhiên cho rằng cái ủy ban kế hoạch hoá gia đình có thể cân nhắc việc nhận người này về làm thêm.

- Biến, ai là vợ của nhà ngươi?
Cặp môi run rẩy của Diệp Dung phun ra vài lời, khuôn mặt trắng bệch như tuyết, không biết là do Trần Mặc khi nãy xông vào, hay là pha nguy hiểm "mỹ nhân cứu anh hùng kia".

Nhưng vài giây sau, khi nàng nhìn thấy vị đại hán áo dài đang chắp tay đứng ngạo nghễ thì lại đột nhiên giật mình tại chỗ:
- A! Ngài là … Ngài là… Quan Nhị gia? (Quan Vân Trường)

Không cần nghi ngờ, cho dù mù lịch sử, nhưng đối với vị nhân vật nổi tiếng này, cũng không có khả năng là nhận không ra.

Thời điểm nghe được nàng hỏi, vị đại hán mặt đỏ râu dài cũng không quay đầu nhìn lại, cực kì kiêu ngạo mà vuốt râu nói lớn:
- Không tồi! Đúng là Quan mỗ!

Im lặng! Im lặng đến quái lạ! Nếu đổi là người khác, đột nhiên nhìn thấy vị danh tướng cổ đại được thờ trong miếu Quan Đế này xuất hiện trước mặt chắc chắn đều sẽ có cảm giác nhức đầu chóng mặt.

Huống hồ, vị danh tướng này ngoài thanh danh hiển hách, mấy ngàn năm nay vẫn luôn được cả hai phe hắc bạch tôn sùng, đem đến vị trí thần mà thờ cúng.

Diệp Dung ngơ ngơ ngẩn ngẩn, đôi môi run rẩy dường như đã mất đi khả năng nói, nhưng rốt cục nàng cũng thốt ra được một câu quỷ dị:

https://thuviensach.vn

- Chuyện này… Tôi luôn muốn biết mặt của ngài đỏ như thế có phải do hóa trang không?

Lạy chúa! Phụ nữ đúng là phụ nữ, giờ phút này còn có thể có ý nghĩ quái đản lạc đề như thế.

Trần Mặc nhịn không được liếc mắt xem thường, nhưng mà chờ hắn thấy được vị Quan nhị gia khẽ cau mày thì vội vàng chen lời nói:
- Quan tướng quân, tôi muốn cùng với bạn của tôi nói với lời, ngài không phiền chứ?

Thừa dịp khi Quan Công vẫn còn đang bận tạo dáng, hắn nhanh chóng kéo Diệp Dung còn đang ngây người ra một nơi, kể lại sự kiện bảo tàng hồi sinh.

Thần kinh của Diệp Dung cũng tính là cứng cỏi, tuy vậy cũng mất vài phút mới miễn cưỡng tiếp nhận được.

Trần Mặc nhẹ nhõm thở phào một cái, bất đắc dĩ nói:
- Đúng là như vậy, là "Đêm Trong Viện Bảo Tàng" phiên bản Trung Quốc… Đúng rồi, cô làm gì trong phòng rửa tay lâu vậy?
(Là toilet, nó cố tình nói chệch

Không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc tới chuyện này Diệp Dung lập tức nổi giận đạp hắn một cước.

Khuôn mặt đỏ ửng khẽ cắn đôi môi anh đào, nàng khẽ nói nhỏ:
- Chắc vừa rồi ăn nhầm mấy miếng thịt chưa chín!

Nhớ lại cảnh xấu hổ vừa rồi, dù Diệp Dung ngày thường bưu hãn nhưng hiện cũng trở nên yếu ớt giống như một con cừu nhỏ.

Đại khái là muốn lảng sang chuyện khác, nàng nhìn phía vị Quan nhị gia còn đang đứng tạo dáng, nhịn không được than thở nói:

https://thuviensach.vn

- Như vậy nói cách khác, Quan nhị gia cũng là sống lại…

- Không phải sống lại!
Trần Mặc lắc đầu, nhẹ giọng nói:
- Cô phải nói, là tượng gỗ điêu khắc Quan nhị gia sống lại… Dùng từ chuyên môn mà nói, cái này gọi là hàng fake!

Đúng thế, đặc trưng hàng fake trên người vị Quan nhị gia trước mặt này rất rõ ràng: trên người hắn vừa nhìn đã thấy các dấu vết từ gỗ khắc ra, hơn nữa còn có mùi gỗ thơm tràn đầy không khí.

Đương nhiên, những điều này đều không ảnh hưởng đến vị điêu khắc gỗ đang tạo dáng, hơn mười phút đồng hồ, hắn vẫn luôn duy trì tư thế vuốt râu, ngay cả một ngón tay cũng không có nhúc nhích…

- Tạo dáng như vậy, không có cảm giác mệt sao?
Tuy rằng hiếu kỳ rất muốn hỏi một câu này, nhưng khi Trần mặc nhìn thấy ánh mắt sắc bén kia thì lại thức thời mà im lặng.

Bất quá, nhìn vẻ nghệt ra của Trần Mặc, rốt cục làm cho Quan Vân Trường đại nhân quên luôn việc tạo dáng, ngược lại vuốt râu nhàn nhạt hỏi:
- Tôn giá là tân thủ vệ của bảo tàng này phải không?

Giọng điệu thuộc thời chiến quốc, nhưng mà Trần Mặc miễn cưỡng có thể hiểu được.

Chỉ là thời điểm nhẹ nhàng gật đầu, hắn bỗng ngẩn ra, rồi chợt hiểu được rất nhiều quái sự…

Nhìn thoáng qua, những người bảo vệ trước hiển nhiên đã cùng các vật trưng bày này giao tiếp qua … Khó trách! Khó trách mấy cái tượng binh mã lại quen với việc hút thuốc như vậy, hơn nữa khi đám người giấy tí hon thấy nhân loại “khổng lồ” như Trần Mặc xuất hiện cũng không có hoảng sợ.

https://thuviensach.vn

Thấy Trần Mặc gật đầu thừa nhận, tượng điêu khắc gỗ Quan Vũ cũng không tỏ ra kính ý, chỉ hơi chắp tay coi là đã chào hỏi qua.

Thoáng im lặng trong chốc lát, hắn chợt khẽ nhăn mày, tiếp tục hỏi:
- Tôn giá, có từng nhìn thấy hai vị huynh đệ kết nghĩa của ta không?

- Ặc, chẳng lẽ ở đây còn có Lưu Bị cùng Trương Phi?
Trần Mặc trắng mắt, không khỏi cúi đầu mở sổ tay ghi chú các vật phẩm có trong bảo tàng.

Cũng không chờ hắn kiếm được tư liệu, hai mắt Quan Vũ khẽ chớp, chợt lãnh đạm nói:
- Không cần, chắc hẳn tương lai sẽ gặp được bọn họ thôi… Được rồi, Quan mỗ cáo từ!

Phun ra một câu khó hiểu, vị tượng điêu khắc gỗ Quan Vũ này đã khôi phục thái độ lãnh ngạo, nhấc quan đao lên hướng về phía bên ngoài mà đi.

Trần Mặc nghe xong không hiểu gì cả, thầm nghĩ cái gì gọi là tương lai còn gặp, chẳng lẻ mấy vị này hẹn ước nhau chơi đánh bài?

Nhưng tận mắt thấy đối tượng duy nhất có thể giao tiếp muốn rời đi, hắn vội vươn tay ngăn lại nói:
- Quan tướng quân, xin dừng bước…

Lời còn chưa dứt, khí thế sắc bén đột nhiên cuốn tới, ép cho Trần Mặc hốt hoảng theo bản năng vội lui về phía sau, cho đến khi đụng phải bức tường mới miễn cưỡng dừng lại.

Hắn sửng sốt, vị Quan Vân Trường đại nhân kia đang vuốt râu trừng mắt, ngạo nghễ khoanh tay mà đứng, ánh mắt nghiêm nghị như là mang uy áp.

Trần Mặc chỉ cảm thấy gần như không thở nổi, mà lại không nhịn được nói thầm:

https://thuviensach.vn

- Ca ngất, chẳng qua đưa tay ngăn cản, lão nhân gia ngài cũng không cần khoa trương như vậy… A, lẽ nào đây là bá vương Khí trong truyền thuyết?

Nói đi thì nói lại, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, hóa ra con người thật sự có thể phóng ra bá vương khí.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận thì trong Tam Quốc Diễn Nghĩa thực sự có ghi lại mấy chuyện giống vụ này, ví dụ như chuyện Hoa Hùng bị Quan Vũ chém, lẽ không phải bởi vì phản ứng không kịp, mà là bị bá vương khí làm cho đứng hình…
(Hoa Hùng (? - 190) là vị tướng quân đội dưới quyền Đổng Trác sống vào cuối đời Hán trong lịch sử Trung Quốc và cũng là một nhân vật trong tiểu thuyết Tam Quốc diễn nghĩacủa La Quán Trung. Ông được La Quán Trung miêu tả là mình cao 9 thước, tướng mạo oai phong, khi ông ra trận ở hồi 5 đã chém liên tiếp mấy tướng của liên quân chư hầu khiến Tôn Kiên phải rút quân. Về sau nhờ có Quan Vũ chém chết Hoa Hùng thì 18 đạo chư hầu mới tiến quân tiếp được.)

- Chắc không phải đâu, hàng fake sao so được với bản chính?
Lắc đầu, nhìn lại vị kia còn đang tiếp tục tạo dáng, Trần Mặc vội vàng cẩn thận chắp tay nói:
- Quan tướng quân, ngài đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn hỏi ngài một chút, đồ triển lãm nơi này có thể chạy ra ngoài hay không?

- Uhm, chẳng lẻ không ai đã nói với ngươi?
Sắc mặt của Quan Vũ hơi trầm xuống, chuyển quan đao từ trong tay phải sang tay trái, lại bày ra một cái tạo dáng cường hãn.

Cho đến khi cảm thấy hài lòng, lúc này hắn mới chậm rãi vuốt chòm râu nói:
- Cứ yên tâm, trong tay ngươi nắm giữ khóa thần, chỉ cần mỗi đêm nhớ kịp thời đóng hết lối ra, liền có thể bình an vô sự!

https://thuviensach.vn

Lại nói tiếp, cùng người thời cổ nói chuyện đúng là vô cùng vất vả. Còn may Trần Mặc cũng tính là tốt nghiệp hệ Trung văn, miễn cưỡng còn có thể nghe hiểu được.

Thay lời khác mà nói, cái chìa khóa viện bảo tàng trong tay hắn dường như mang một loại lực lượng thần bí, có thể mở ra kết giới khiến cho các khu triển lãm.

- Tức là phải giữ thật chặt thứ này?
Nhìn cái chìa khóa trong tay, Trần Mặc không kìm được nắm chặt nó, thầm nghĩ việc mua phòng ốc toàn bộ liền nhờ vào mày.

Nghĩ như vậy, hắn ngẩng đầu nhìn phương xa trong khu vực trưng bày, vị tượng điêu khắc gỗ Quan Công kia đang bước lên đế đặt bản thân mình, vuốt râu bày ra khuôn mẫu đúng chuẩn mực.

Trần Mặc ngây ngốc, nhịn không được hỏi:
- Đợi mội chút! Quan tướng quân, ngài có biết vì sao những thứ kia lại sống dậy không?

- Tôn giá cái gì cũng không biết sao lại vào làm được ở cái bảo tàng này…
Bị hỏi liên tục, Quan Vũ rõ ràng có chút giận đi, muốn quát một tiếng, nhưng lời chưa hết, lại đột nhiên trầm mặc.

Ngẩng đầu nhìn hướng đông nam, vị tượng điêu khắc gỗ Quan Công này hơi hơi ngạc nhiên, chợt đổi đề tài nói:
- Thôi được, dù sao đêm nay ngươi tới nơi này, Quan mỗ mang ngươi đi xem một chút!

- Ách…
Thay đổi thái độ cũng quá nhanh đi, Trần Mặc chớp chớp con mắt có chút khó hiểu, thầm nghĩ hối lộ cũng không được hiệu quả tốt như vậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà còn không đợi hắn hiểu được, chợt nghe một thanh âm trầm thấp chợt vang lên. Thanh sắc hào quang từ trên trời giáng xuống, bao phủ hoàn toàn cả sảnh triển lãm, ánh sáng chói mắt làm cho người khác vô phương nhìn vào.

Vài giây sau, ngay khi Trần Mặc chậm rãi bỏ xuống tay trái che con mắt thì Quan Vũ đã phục hồi lại thành bức tượng điêu khắc gỗ, không chút sứt mẻ dừng ở phía trước.

Mà xung quanh, vốn là âm thanh ồn ào cũng dần yếu bớt, những mảnh đất đá vụn đầy sàn giống như là có sinh mạng, tự động trở lại nơi ban đầu của nó.

Khó có thể tin là, ngay cả mấy cái lỗ thủng lớn trên vách tường cũng bắt đầu chậm rãi khép lại, giống như là tự mình khôi phục…

Mấy phút sau, toàn bộ khu triển lãm đều quay về yên lặng, khôi phục lại trạng thái ban đầu của nó.

Diệp Dung sửng sốt nhìn bốn phía, im lặng tựa hồ như cũng vừa trở thành tượng.

Nàng thậm chí không có chú ý tới mấy đồ điện đang ép sát vào bức tường cẩn thận trốn đi.

Trần Mặc gãi gãi đầu, nhìn ánh rạng động bắt đầu chiếu rọi bên ngoài cửa sổ, rốt cục cũng nhẹ nhàng thở phào một cái:
- Được rồi, ít nhất chúng ta cũng không cần bồi thường ... Ơ, hình như mình quên cái gì đó?

Khi Trần Mặc tự hỏi như vậy thì Nặc Nặc đáng thương đang ra sức giãy dụa, muốn thoát ra khỏi cái ôm của món đồ chơi công chúa làm bằng đường.

https://thuviensach.vn

Nằm trong tủ kính bằng thủy tinh ngăn cách với bên ngoài, Nặc Nặc cảm thấy được thế giới bên ngoài tốt đẹp như thế, nhưng mà chính mình lại không thể chạm tới.
(Ẻm công chúa đang ôm nó động phòng thì bị ánh sáng kia chiếu biến lại thành tượng, theo vòng tay ôm luôn nó bay về chỗ cũ là tủ kính trưng bày

https://thuviensach.vn

Giờ phút này, nó chợt hiểu ra rồi — hóa ra hôn nhân chính là ngôi mộ của tình yêu, mà ngay cả tình yêu không có hôn nhân, cũng là ngàn năm cổ mộ!

Cùng lúc đó, trong khu triển lãm tượng binh mã, Trư Đầu Tam bảy phần chín còn đang đung đưa trên kệ nướng.

Trông thấy mấy cái tượng binh mã đã trở lại khu triển lãm, nó chỉ có thể rơi lệ đầy mặt mà than thở nói:
- ĐKM, ĐKM… Đám cặn bã chúng mày, nướng thịt cũng không biết, lão tử phía dưới cháy đen, trên lại sống nguyên nàyyyyyyyyyyyyy….

Chương 56: Học Yoga

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 56: Học Yoga

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Truyện trở lại bình thường nhé, ngày 1 chap
oOo

Hộ tống Diệp Dung đã hóa đá trở lại tiệm cơm, lại dặn đám Lâm Lâm nhớ trông nom để ý, Trần Mặc xoay người ngồi lên Xa Xa trở lại viện bảo tàng, trực tiếp đi với văn phòng của vị quán trưởng kia.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng không đợi hắn mở miệng, lão đầu tử đang nằm gục đầu trên bàn bỗng mê man ngẩng đầu, giương cặp mắt lờ đờ vì say mèm nói:
- Thế nào? Đêm qua chắc cậu bị đám cổ vật hù hả?

- Ặc, hóa ra ông sớm biết rồi sao?
Trần Mặc ngẩn ra, bao lời vừa tới miệng đã phải nuốt trở về.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, nếu người bảo vệ cũ cũng biết việc này thì Lý Vân quán trưởng không có lý do lại không biết.

Chỉ là nếu cái bảo tàng này quỷ dị như thế thì sao ban đầu lão không báo trước?

- Báo trước cái gì? Báo trước nơi này có yêu quái?
Tức giận phất phất tay, lão đầu tử lại với bình rượu rồi dùng răng mở nắp bình:
- Nếu nói ra như thế thì viện bảo tàng này coi như xong rồi, chúng ta cũng không còn nơi mà ăn ngủ chờ chết…

Trần Mặc ngạc nhiên không nói gì, không đợi hắn phục hồi tinh thần lại, lão đầu tử lại thuận miệng nói:
- Hơn nữa lại nói tiếp, nhiều năm như vậy đều bình an vô sự, ngoại trừ mấy chục năm trước có một cái tượng binh mã chạy đi!

- Chạy đi sao? Tượng binh mã?
Trần Mặc tròn mắt, liên tưởng đến cảnh một tượng binh mã hùng hục chạy trên đường, đột nhiên cảm thấy giống như đã từng thấy qua.

- Không sai!
Lão đầu tử vừa nhìn đã hiểu hắn nghĩ gì, bộ dạng uể oải nói:
- Chuyện này bị người nhìn thấy làm ầm ầm trên báo chí, từ đó làm một đạo diễn họ Trình nảy lên ý tưởng, làm nên bộ phim “Cổ kim đại chiến Tần dũng tình”.

https://thuviensach.vn

(Cổ kim đại chiến Tần dũng tình, viết tắt là Tần dũng, là một bộ phim điện ảnh Hồng Kông được đạo diễn Trình Tiểu Đông sản xuất năm 1989, với sự tham gia diễn xuất của Trương Nghệ Mưu và Củng Lợi. Bộ phim là tình sử bi tráng của một vị tướng quân và một cung nữ trong thời nhà Tần.)

- Ngất!
Nếu không phải có cái bàn đỡ, Trần Mặc thật sự đã lăn ra ngất. Nhưng chỉ nháy mắt, cái bàn cũng không cứu được hắn mà còn chung số phận, bởi vì lão đầu tử lại bổ sung một câu.

- Sau đó, có một phóng viên người nước ngoài đến phỏng vấn, lúc ấy ta đang uống rượu nên bậy bạ vài câu. Có trời mới biết tiếp đó ra sao mà mấy năm trước đột nhiên xuất hiện cái phim "Đêm trong viện bảo tàng"… Đạo văn, đạo văn mà… Ngay cả phí bản quyền cũng không trả cho ta!

Rơi lệ đầy mặt, giờ khắc này Trần Mặc rơi lệ đầy mặt. Hắn rốt cuộc hiểu rõ, vì cái gì chuyện tối ngày hôm qua cùng "Đêm trong viện bảo tàng" lại giống nhau như vậy, hóa ra đều là chuyện tốt của lão già này.

Bất quá nói đi thì nói lại, cũng may mắn lão đầu tử là kể lể khi say, nếu không viện bảo tàng này sớm đã bị dỡ tung, ngay cả bùn đất cũng bị đưa tới phòng thí nghiệm để kiểm tra.

Nhưng vẫn là quái lạ, nếu chuyện này là bí mật cá nhân của lão thì sao giờ lại nói cho mình, chẳng lẽ không sợ mình lộ chuyện?

- Bởi vì, tiểu Mộc nói cậu có thể tin tưởng được!
Xoa giọt rượu trên mép, lão đầu tử "hồn nhiên" phán:
- Cậu biết không, tiểu Mộc nhìn người rất chuẩn, cho nên nếu con bé đã nói vậy thì… Được rồi, giờ cậu đã biết, làm tiếp chứ?

Có thể làm như thế nào? Không kể đến mảnh ngọc vỡ chưa tìm thấy thì chỉ riêng lương tháng hai ngàn cũng đã đủ hấp dẫn người.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến căn phòng mơ ước kia (đang định mua nhà hoặc một phòng), Trần Mặc chỉ có thể cắn răng gật gật đầu, thầm nghĩ dù sao cũng đã phải chiếu cố bốn cái đồ điện dở hơi, thêm một đám cũng chẳng sao.

Mà thấy hắn gật đầu đồng ý, lão đầu tử cũng không dài dòng, ngửa đầu nốc một ngụm rượu:
- Vậy là được rồi! Việc chi tiết cậu cứ bàn với Mộc Vân, giờ thì về đi thôi…

Không kịp thắc mắc gì thêm, Trần Mặc theo bản năng quay đầu đi, sau đó bị một khuôn mặt gần trong gang tấc dọa cho hoảng.

Cũng không biết là đến đây lúc nào, Mộc Vân nhẹ nhàng không một tiếng động tiến vào, vô cảm nhìn hắn.

Trần Mặc vỗ vỗ ngực, cười khổ nói:
- Cảnh sát Mộc, phiền cô sau này ra đường mang theo chuông có được không?

- Tôi sẽ xem xét!
Không chút biểu tình bật thốt mấy lời, Mộc Vân phất phất tay ý bảo hắn theo tới, sau đó lại vô thanh vô tức nhẹ nhàng đi ra ngoài:
- Công việc ở viện bảo tàng thật ra rất đơn giản, anh chỉ cần trông coi thật tốt cổ vật, đừng để chúng chạy ra ngoài là được.

- Điều này tôi biết rồi, Quan nhị gia cũng đã nói!
Nhìn nhìn cái chìa khóa đeo bên hông, Trần Mặc không thể không than thở nói:
- Nhưng mà Mộc Vân à, xem ra cô rất hiểu viện bảo tàng này, có phải…

- Gì? Tôi nhìn rất giống đồ trưng bày sao?
Dường như biết hắn muốn nói cái gì, Mộc Vân lắc đầu:
- Chắc anh còn không biết là đồ triển lãm ở đây cũng không muốn rời khỏi viện bảo tàng!

https://thuviensach.vn

- Vì sao?
Mặc ngẩn ra, thầm nghĩ nếu là như vậy thì Mộc Vân không phải là cổ vật như đám kia rồi.

- Không có lý do gì, nó phải như thế!
Mộc Vân ngẩng đầu nhìn cánh cửa ra vào bảo tàng, nhẹ giọng nói:
- Toàn bộ cổ vật nơi này đều chỉ có sinh mạng trong đêm, nếu chúng nó bị ánh mặt trời chiếu vào thì sẽ hóa thành tro bụi!

- Cũng tức là tôi luôn phải canh cửa?
Trần Mặc nhìn nhìn cánh cửa, theo bản năng nắm chặt chìa khóa:
- Nhưng tôi còn chưa rõ vì sao tụi nó lại sống dậy được. Quan nhị gia nói là bởi vì trong viện bảo tàng có thứ gì đó…

- Cẩn thận!
Lời còn chưa dứt, Mộc Vân đột nhiên quát khẽ, vung tay đánh tới.

Trần Mặc ngẩn ra, còn chưa kịp đã bị thân thể mềm mại kia nhào tới.

Mất thăng bằng đột ngột, hắn không tự chủ được quay cuồng vài vòng, nhoáng cái lăn đúng vào khe hở cạnh hòn non bộ.

Giờ khắc này, hai người tư thế mập mờ đến cực điểm, Trần Mặc nằm thẳng người theo bản năng đưa hai tay tóm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Mộc Vân, mà Mộc Vân thì ngồi trên hông hắn, bày ra tư thế “chuẩn”.

Càng gay go hơn, chiếc vắn ngắn cảnh sát bị hòn non bộ kéo rách, hoàn toàn làm lộ ra khoảng da thịt trắng nõn.

Cảm thụ được tiếp xúc từ cơ thể gần như lõa lồ, Trần Mặc nhất thời nổi lên phản ứng bản năng của nam nhân, mà trùng hợp chỗ đó lại đúng chỗ Mộc Vân đang ngồi sát…

https://thuviensach.vn

Yên tĩnh! Quỷ dị yên tĩnh! Tối yên tĩnh!

Dưới ban ngày ban mặt, mấy trăm ánh mắt tận mắt nhìn thấy một màn này, mọi người chỉnh tề vô cùng há to miệng, sau đó không hẹn mà cùng nuốt nước miếng.

Một vị hướng dẫn viên du lịch đang dẫn du khách tiến đến tham quan, thao thao bất tuyệt giới thiệu nói:
- Các vị, viện bảo tàng Nam thành chúng tôi tuy rằng không lớn, nhưng những tác phẩm nghệ thuật điêu khắc ở nơi này đều vô cùng nổi tiếng, được xưng tụng là tràn đầy cảm xúc… Sặc!

Vài giây sau, chờ hắn xem rõ bức "điêu khắc" kia thì lập tức kinh ngạc tới rớt cả chiếc loa cầm tay.

Mấy chục du khách đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên thực chỉnh tề giơ ngón tay cái lên, lẩm bẩm nói:
- Quá đúng… Lý hướng dẫn viên, ngài nói cực kỳ chuẩn, quả thật là rất có cảm xúc!

Rơi lệ đầy mặt! Lý hướng dẫn viên rơi lệ đầy mặt, toàn trường người xem rơi lệ đầy mặt, ngay cả Trần Mặc đang hưởng thụ tiếp xúc thân mật, cũng kìm lòng không đậu rơi lệ đầy mặt.

Nhìn Mộc Vân vẫn còn đang "cưỡi" trên người mình, hắn chỉ đành chậm rãi thu hồi hai tay, than thở nói:
- Đại tỷ, cảm phiền 'chị' đổi tư thế cho 'em' ạ, nếu để Dung tỷ thấy thì…

- Tôi thấy rồi!
Giọng nói đằng đằng sát khí vang lên, tiểu vũ trụ giờ này đã cuồng bạo ảnh hưởng tới toàn trường, mấy trăm người xem lập tức chỉ chỏ bàn tán.

Trong ánh mắt kinh hoảng của Trần mặc, Diệp Dung đang đầy mặt giận dữ chậm rãi đi tới, cái cặp lồng cơm trong tay nàng kẽo kẹt đu đưa, thoạt nhìn

https://thuviensach.vn

tùy thời có thể vỡ vụn dưới Cửu Âm Bạch Cốt Trảo.

- Haizz, ca biết mà!
Nhìn nhìn chiếc nhẫn số mệnh trên tay, Trần Mặc chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, rồi cố nặn ra vẻ tươi cười:
- Dung tỷ, cô đến thật đúng lúc! Là thế này, vừa rồi tôi cùng cảnh sát Mộc đang thử tập động tác Yoga…

- Sau đó?
Diệp Dung bi phẫn nhìn hắn, tựa hồ lại muốn triệu hoán Quan nhị gia xuất hiện như tối hôm qua.

- Sau đó, bọn tôi có tranh cãi về tư thế, ai cũng không phục người kia.
Trần Mặc nghiêm túc nói:
- Kết quả là, căn cứ theo việc học là phải hành, cảnh sát Mộc liền muốn thử…

- Tốt lắm! Cực kỳ tốt!
Diệp Dung hung tợn lườm hắm, đột nhiên không hề nổi giận mà trái lại cười rộ lên.

- Tiểu Mặc Mặc thân ái!
Ngay sau đó, vị mỹ nữ kia thực bình tĩnh kéo tay áo, nhỏ nhẹ nói:
- Tôi cũng hiểu Yoga, hơn nữa còn là Yoga dung hợp Hóa Cốt Miên Chưởng cùng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, anh có muốn cùng tôi thảo luận thử không?

- Tạm thời không cần!
Trần Mặc thực nghiêm túc lắc đầu, nghiêm trang nói:
- Quý ở tinh bất ở đa! Hôm nay tôi thấy thu hoạch thế là đủ rồi, giờ cần phảu bế quan nghiên cứu… Cáo từ!

Vài giây sau, gã thanh niên bình thường chạy hai bước lại phải ngừng mà thở đột nhiên như được Bolt nhập thân, phóng đi như gió.

https://thuviensach.vn

(Usain Bolt: vận động viên điền kinh giữ nhiều kỷ lục thế giới ở các nội dung chạy 100 mét với 9,58 giây, 200 mét với 19,19 giây và cùng với các đồng đội chia sẻ kỷ lục ở nội dung chạy 4 x 100 mét tiếp sức với 37,04 giây)

Còn ở phía sau hắn, đương nhiên không thể thiếu được vị mỹ nữ say mê võ học kia, cùng lúc đang thi triển Thiên La Địa Võng thập bát thức trong truyền thuyết.

Toàn trường yên tĩnh đến quái dị. Mấy trăm người xem đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng cảm khái nói:
- Hóa ra trên giang hồ còn có đôi thần tiên quyến lữ như thế, thật là khiến người khác hâm mộ!

Nhưng giống như không hề để ý đến những tiếng xì xào kia, người khởi xướng Mộc Vân lại như cũ ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn hướng Đông Nam.

Cơ hồ đồng thời, từ tầng thượng một tòa nhà cao tầng cách đó không xa, một nam tử tóc vàng khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ buông súng ngắm xuống.

Vài giây sau, hắn đã nhanh chóng biến mất trong hành lang, không chút do dự chui vào một chiếc xe màu đen.

- Xem ra cậu thất bại?
Nhẹ nhàng lắc lắc chén rượu đỏ, Thomas nhàn nhã châm điếu xì gà, lạnh nhạt nói:
- Bỏ đi! Ta vốn định làm bị thương gã bảo vệ kia, sau đó chúng ta cài người thay thế… Nhưng nếu đối phương lại trì độn như vậy thì lưu lại hắn cũng không sao.

- Vâng!
Không nghĩ tới không hề bị trách phạt, nam tử tóc vàng không khỏi cảm thấy may mắn:

https://thuviensach.vn

- Ông chủ, đáng lẽ tôi đã bắn trúng hắn, chỉ tại nữ cảnh sát kia… Rất kỳ quái, cô ta có một loại trực giác vượt quá người thường, thậm chí giống như là dị năng giả!

- Ta biết, nhưng chúng ta không có thời gian sinh chuyện!
Thomas khẽ nhíu mày nhấm một chút rượu đỏ, rồi nhanh chóng phất tay:
- Yanker, ta không hy vọng thấy cậu thất bại làn thứ hai… Vài ngày sau tại cuộc tụ hội kia, ta hi vọng cậu có thể từ cách đó ngoài 1500 mét ám sát mục tiêu, làm được không?

- Đương nhiên!
Chậm rãi xoa xoa mắt trái, Yanker cảm thụ cảm giác nóng rực sắc máu trong đó, khẽ nhếch khóe miệng nói:
- Ông chủ, tôi sẽ cho Nam thành trở nên hỗn loạn, hỗn loạn tới mức đám cảnh sát kia ngay cả ngủ cũng không có thời gian!

Chương 57: Động phòng đại thảo luận

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 57: Động phòng đại thảo luận

Dịch giả: Artemis
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Truyện trở lại bình thường nhé, ngày 1 chap
oOo

https://thuviensach.vn

Tiêu tốn cả một ngày, Trần Mặc đọc lại ba lần cuốn sổ tay viện bảo tàng, sau đó cùng Bản Bản bàn lại kế hoạch.

Có lẽ bình thường hắn là một kẻ lười nhác, nhưng giờ lại quyết định phải lấy được khoản tiền lương này…

Cái này Diệp Dung cũng đã từng đánh giá: "Tên Mặc Mặc này, hoặc là không làm nên tích sự gì, hoặc là đã làm thì làm đến nơi đến chốn".

Theo như chi tiết kế hoạch đã vạch, Trần Mặc quay lại viện bảo tàng, lần này hắn có vẻ nắm chắc hơn.

Chỉ có một điều không ngờ tới là Diệp Dung từ tối qua tới giờ vẫn còn đang trong trạng thái F5 để bình thường lại, thế mà vẫn dũng mãnh update lá gan để theo cùng.

Mặc dù nàng nói lý do là "xem náo nhiệt miễn phí ". thế nhưng lại mang theo bên mình thập bát ban vũ khí, hiển nhiên là lo lắng…

- Nín! Tôi mà sợ á!
Nói thì nói thế, nhưng Diệp Dung lại lấy ra đủ loại đạo cụ phòng thân: tiểu đao, dây thừng, nước tiêu nóng, tất nhiên còn có một bộ khí cụ phòng “sói”…

Thoạt nhìn, hắn là nàng cảm thấy mấy thứ này cũng đủ xử lý để đám tượng binh mã cùng voi ma mút hóa thạch rồi!

- Được rồi, tôi chờ mong được xem cô chiến đấu!
Trần Mặc không nói gì chỉ lắc đầu, nhưng cũng có chút cảm động. Hắn đương nhiên hiểu nàng đi theo là vì lo cho hắn.

Lời còn chưa kịp dứt, nương theo thanh sắc hào quang bao phủ, quái sự ở viện bảo tàng trong đêm lại lần nữa trình diễn.

https://thuviensach.vn

Vài giây sau, vùng có tượng binh mã bắt đầu được thức tỉnh, không chờ bọn chúng giương vũ khí, Trần Mặc đã rất tự giác đưa qua một gói thuốc lá:
- Hút đi! Không cần khách khí!

Kết quả là, tình cảnh đang mang tính chất bạo lực đột nhiên trở nên rất hòa ái.

Mấy tượng binh mã thích thú châm thuốc, hút liền một hơi hết hơn nửa điếu, nhanh đến độ làm người khác e rằng chúng sẽ bị trúng độc nicotin.

Trần Mặc đau lòng nhìn gói thuốc, quay lên Xa Xa rời đi, nhưng trước khi nổ máy hắn còn hỏi một câu:
- À này… What’s your name?

Rùng mình một cái, gã thủ lĩnh đám tượng binh mã phun ra một câu loại như "Dương Vũ" phát âm, sau đó lại mải miết hút mây nhả khói.

Trần Mặc gật gật đầu, lái Xa Xa chạy như bay trên hành lang, điểm dừng đầu tiên đương nhiên là Đông Lương quốc đêm qua.

Mấy phút sau, mắt thấy khu triển lãm nghệ thuật ngày càng hiện rõ phía trước, hắn đột nhiên cười phì:
- Oa Oa, tụi mày chuẩn bị xong chưa?

- Ok đại ca! Ngon rồi!
Cái hòm phía sau xe nhẹ nhàng được đẩy lên, Oa Oa cùng Bản Bản đắc chí nhảy ra, mà thì Nặc Nặc đang bị trói gô ở chính giữa hòm.

- Đừng mà, tại sao ca lại phải làm vật tế?
Nặc Nặc rưng rưng lệ, nét mặt đau buồn ai oán nói:
- Động phòng? Ca lấy cái gì đi động phòng, cả đêm hôm qua bị cô ta nhỏ nước đường vào người, thiếu chút nữa hại ca bị chập mạch rồi.

https://thuviensach.vn

- Cái này sao…Động phòng ở trường hợp này là một công việc cần kỹ thuật quá cao, tao cũng không có quyền lên tiếng.
Trần Mặc buồn rầu gãi gãi đầu, thầm nghĩ di động làm sao động phòng được cùng người làm bằng đường thực sự là vấn đề lớn rồi.

- Gà!
Đang chạy, Xa Xa đột nhiên quay đầu lại, tỏ ý sâu xa thốt ra một câu:
- Ca nói chú nghe này Nặc Nặc, chú không phải là có thể rung hay sao?

- Ta ngất!
Trần Mặc nghe xong lảo đảo suýt ngã xuống đất, *trẻ con không nên nghe, trẻ con không nên nghe*.

Có điều không đợi hắn cảm khái, Oa Oa vô sỉ nói thêm:
- Ngoài rung ra, ca nhớ chú còn có dây ăng-ten… Giề, các người đừng có nhìn ca như vậy, ca thực sự rất thuần khiết!

- Cẩn thận!
Một tiếng thét kinh hãi vang lên, Xa Xa đang chạy như bay còn quay đầu thiếu chút nữa đâm thẳng lên đoàn xe làm bằng tượng đất.

Trần Mặc hết hồn, chưa kịp lau hết mồ hôi, bỗng nhìn thấy công chúa bằng đường với nét mặt thẹn thùng kia, hắn thuận tay chộp lấy Nặc Nặc ném ra ngoài:
- Điện hạ, mong người chiếu cố Nặc Nặc nhà ta, hãy để tiểu biệt thắng hôn!

- Rung? Dây ăng-ten?
Nặc Nặc còn đang mê mang thì thạo tự nói, cho đến khi rơi thẳng vào lòng Na Na công chúa mới tỉnh ra kêu to lên:
-Đừng mà! Đừng mà! Đừng tới nữa, ca sợ lắm!

- Nhìn xem, vợ chồng người ta âu yếm chưa kìa!
Trong tiếng nguyền rủa của Nặc Nặc, Trần Mặc tâm tình thật tốt chạy như bay rời đi, nhưng cũng không quên khóa cửa khu triển lãm lại.

https://thuviensach.vn

Cứ thế dạo quanh một vòng, hắn đã kiểm tra toàn bộ các khu vực và các tác phẩm triển lãm. Đến khi xác định không bỏ sót bất kỳ cái gì hắn mới khẽ thở phào một cái, lái Xa Xa tới khu triển lãm Tam quốc.

- Chỉ cần nắm giữ quy luật, phần công việc này thực rất nhẹ nhàng đấy chứ!
Vừa châm được điếu thuốc, Trần Mặc đã nhìn thấy pho tượng Quan Công xuất hiện trong tầm mắt mình, không khỏi tươi cười.

Thế nhưng ngay sau đó, thiếu chút nữa là hắn rớt xuống khỏi Xa Xa. Có trời mới biết chuyện gì đã xảy ra? Không thể ngờ Diệp Dung lại đang ngồi đối diện Quan nhị gia, hứng chí ăn khoai tây chiên, chốc chốc lại đưa cho Quan nhị gia vài miếng.

- Ca ngất! Thần kinh của Dung tỷ làm bằng sắt thép chắc?
Trần Mặc im lặng mắt chớp chớp mồm đớp đớp, mãi sau hắn cũng không nói được câu nào.

Nhìn thấy Trần Mặc đột nhiên xuất hiện, Quan nhị gia đang ăn khoai tây chiên bỗng đứng phắt dậy vuốt râu cầm đao giơ lên tạo dáng.

Nhưng vấn đề là lão nhân gia ngài muốn phát ra bá vương khí thì tốt xấu gì cũng nên lau nước trái cây trên bộ râu dài trước đã chứ!

- Cho nên mới nói, hàng fake đúng là hàng fake!
Than lên thở xuống xong, Trần Mặc lại phì ra cười.

Giờ hắn đã có thể xác định vị Quan Công này chính là tượng điêu khắc gỗ mà không phải bản tôn - Quan Vũ chân thật trong lịch sử làm sao có thể ngồi ăn khoai tây chiên cùng một tiểu nữ sinh, chỉ sợ là lùi lại tránh ba bước còn không kịp ấy chứ.

Khi nói chuyện, tượng điêu khắc gỗ Quan Vũ cũng đã ngưng vuốt râu, chỉ lén lau đi nước trái cây, nhưng vẫn duy trì tạo hình tiêu chuẩn.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc lắc đầu cảm khái, thầm nghĩ đây mới là ‘trang bức’ cảnh giới cao: khi trang bức xung quanh đều không tồn tại, cả thân phận cũng hóa hư không…

Ngay sau đó, Diệp Dung cố tình cầm túi khoai tây chiên lên lắc lắc, cười hì hì nói:
- Lão Quan, chúng ta giao ước rồi đấy! Ngày mai tôi sẽ mang thêm nhiều khoai tây chiên, ngài phải chịu trách nhiệm bảo vệ Mặc Mặc nhé.

- Biết rồi!
Quan Vũ hơi xấu hổ gật đầu, may là mặt của hắn vốn đã rất đỏ, coi như có xấu hổ cũng không ai biết.

Quay đầu liếc mắt nhìn Trần Mặc một cái, hắn đột nhiên thu hồi quan đao rồi đi tới hành lang bên cạnh:
- Lão Trần, đi theo ta, ta dẫn ngươi đi xem mấy đồ vật kia!

Đại khái là hàn huyên với Diệp Dung nhiều lắm, nên vị Quan Công fake này bỏ luôn vẻ nho nhã khi nói chuyện, xưng hô cũng theo "tôn giá" biến thành "lão Trần".

Trần Mặc lắc đầu, vẫn chọn lái Xa Xa đi theo. Diệp Dung vốn cũng muốn đi xem náo nhiệt, lại bị Trần Mặc lấy lý do tuần tra bắt ở lại.

Mấy phút sau, hai người đi dọc theo hành lang, chốc lát đã đến một khu triển lãm khá hẻo lánh, nơi mà cả quyển sổ tay ghi chép của Trần Mặc cũng không nhắc đến.

Nhìn theo dáng người mặc áo xanh phía trước, Trần Mặc có chút do dự, nhưng tò mò không nhin được đành hỏi:
- Cái này….Tôi gọi ngài là Quan Tam được không? Thuận tiện cho việc phân biệt với Quan nhị gia.

https://thuviensach.vn

- Tùy ngươi!
Tượng điêu khắc gỗ Quan Vũ nhẹ nhàng nắm lấy tay nắm trên cửa, mặt nghiêm túc nói:
- Chuẩn bị tư tưởng đi, ta vốn dĩ không ưa gì nơi này, bởi tình huống ở đây thực sự quỷ dị!

- Quỷ dị???
Trần Mặc ngẩn ra, nhìn cánh cửa trước mặt chầm chậm mở, không tự chủ được lui lại phía sau vài bước.

Cơ hồ đồng thời, theo cánh cửa chậm rãi mở ra, một đại sảnh trống hoác đập vào mắt hắn.

Quỷ dị! Quả nhiên thực quỷ dị! So với bên ngoài náo nhiệt đủ mọi tiếng động, nơi này lại hoàn toàn yên tĩnh, giống như một viện bảo tàng bình thường.

Nhưng cái làm cho Trần Mặc phải chú ý hơn cả là khí tức của ngọc vỡ bao trùm nơi này.

Cảm nhận được có gì đó kêu gọi, hắn thẫn thờ bước về phía trước, nhìn phía xa xa một cây trụ bằng đồng đứng sừng sững giữa đại sảnh.

Nhưng ngay lúc này, Quan Vũ đứng ở cửa bỗng hô to:
- Cẩn thận!

-Cái gì?
Trần Mặc bàng hoàng, theo bản năng lùi lại về phía sau.

Cơ hồ đồng thời, một cái đỉnh đồng từ trên trời rơi xuống, uỳnh một cái nện trên đất khiến bụi bay mù mịt.

- Bà mẹ nó!

https://thuviensach.vn

Nhìn cái hố sâu trên mặt đất, Trần Mặc kìm lòng không đậu rơi lệ đầy mặt. Con bà nó chứ! Ai mà không có một chút đạo đức nào cả, từ trên cao ném vỏ chuối xuống đã quá lắm rồi, đằng này lại chơi nguyên của một cái đỉnh lớn như vậy…

- Cẩn thận!
Còn chưa hết bàng hoàng, Quan Vũ lại quát lên lần nữa.

Lời còn chưa dứt, năm sáu đồ vật bằng đồng lại lần lượt từ trên trời giáng xuống. Trần Mặc lần này ngay cả thời gian chửi bới cũng không có, cất bước chạy thật nhanh.

Chỉ nghe tiếng rầm rầm loảng xoảng, cũng không biết có bao nhiêu thứ rơi xuống sau lưng hắn, trông tình cảnh này giống như đang trong thời kỳ chiến tranh.

Chưa bao giờ hắn chạy nhanh như vậy, thật giống như có tận ba Dung tỷ đang đuổi theo sau, Trần Mặc phi nhanh như bay tới cửa.

Mà có hắn chưa hoàn hồn quay đầu lại, nhìn đống đồ đồng trên sàn nhà bằng đá cẩm thạch kia thì lập tức bị đứng hình…

Tư mẫu mậu, tứ phương tôn, Long Hổ tôn… gần như hầu hết số thanh đồng khí nổi danh đều tụ tập ở nơi này!
(+ Thanh đồng khí: đồ làm bằng đồng
+ Tư Mẫu Hậu: 司母戊
http://www.cssn.cn/kgx/kgbk/201406/W...9452390658.jpg
+ Tứ Dương Phương Tôn: 四羊方尊
http://www.e-museum.com.cn/attach/-1...3210314208.jpg
+ Long Hổ Tôn: 龙虎尊
http://www.fyssty.com/files/104060/1...98d4268184.jpg)

Đương nhiên, mấy thứ này tất cả đều là hàng phỏng chế, có điều dù là phỏng chế thì sức nặng kia cũng là thật.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc vô thức xoa xoa đầu, thầm nghĩ vừa rồi nếu chậm chân chút ít chỉ sợ lại được quang vinh mà chết dưới đống đồ đồng này.

Thế nhưng không đợi hắn cảm khái xong, một chuyện có trời mới biết nguyên do lại xảy ra! Hơn mười loại đồ đồng kia lại lắc lư rồi cùng lúc bật lên khỏi sàn nhà.

Cái Tứ Dương Phương Tôn còn rất hứng thú ngẩng đầu, tự đắc nói:
- Ê cu, thấy không, đây mới là mị lực của nam nhân, có bản lĩnh chú cũng nhảy xuống đi!

Trần Mặc không biết nói gì vội lau mồ hôi, lại nhìn Oa Oa bên cạnh, đột nhiên cảm thấy tình cảnh này như đã từng trải qua.

Có điều không đợi hắn hiểu thêm, đã nghe được âm thanh the thé từ không trung truyền xuống, một cái bóng đen cũng lập tức nhảy tới:
- Nhảy thì nhảy! Xem ca xoay người 3600 trên không đây!

- Sặc!
Trần Mặc nghe mà đầu óc choáng váng, thầm nghĩ chẳng lẽ nơi này là hồ bơi chuyên dụng để nhảy cầu. Có điều lúc chờ khi hắn chứng kiến thứ từ trên trời rơi xuống thì lệ lại rơi đầy mặt.

Lạy thần lạy phật! Người ta thân bằng đầu thau nhảy xuống, tốt xấu gì cũng coi như da dày thịt béo không xây xát nổi. Một cái Dương Chi Tịnh Bình như ngài đú đởn theo cái gì chứ?
(Dương Chi Tịnh Bình- 羊脂净瓶 – Dạng cái bình mà Bồ Tát mang theo người giống trong Tây Du Ký:
http://www.zgyzyq.com/images/upload/Image/YJP.jpg)

Có lẽ nào cái bình này đi làm công, vì bị lão chủ nợ tiền lương, cho nên mới nhảy cầu tự vẫn?

https://thuviensach.vn

Cảm khái thì cảm khái, chứng kiến kiểu tự sát lừng lẫy thế này, Trần Mặc không đành lòng vẫn ra tay.

"Bịch!" Vài giây sau, Dương Chi Tịnh Bình trực tiếp rơi vào trong ngực hắn, tiếp đất một cách an toàn.

Thế nhưng ngay sau đó, cái đồ gốm sứ này còn đột nhiên nổi giận:
- Này! Nhà ngươi sao lại cản đường ca… À, ca biết rồi, nhất định là ngươi đố kỵ với ca đẹp trai hơn ngươi!

- Đệch!
Chó cắn Lã Động Tân* còn chưa tính, lại còn nghe cái kiểu tự kỷ của nó, Trần Mặc đột nhiên có cảm xúc muốn thả tay.

Chưa hết, đám đồ đồng kia cũng vọt lên, thủ lĩnh Tứ Dương Phương Tôn lắc la lắc lư nói:
- Tiểu tử! Đẹp trai có tác dụng gì… Thời nay nam nhân là phải dùng body mà so sánh, ít nhất cũng phải giống như ca này!

- Thôi đi, thời đại này cái bên trong phải dung hòa cùng cái bên ngoài.
Dương Chi Tịnh Bình tức giận trợn trừng mắt qua nhìn chúng, vẻ đầy tự tin nói:
- Hơn nữa, một con người xuất sắc là phải biết khiêm tốn, không khoe khoang… Ví như ca đây, thật sự rất xuất sắc, nhưng cho tới bây giờ cũng không tự tâng bốc mình bao giờ!

---

* Lã Động Tân người Hà Trung, họ Lã tên Nham, tự là Động Tân còn gọi là Thuần Dương kiếm khách. Ông là một trong bát tiên của Đạo gia gồm: Chung Ly Quyền, Lã Động Tân, Trương Quả Lão, Lý Thiết Quài, Lam Thái Hoà, Tào Quốc Cựu, Hà Tiên Cô và Hàn Tương Tử. Tương truyền ông

https://thuviensach.vn

chính là Huê Dương Chơn Nhơn xuống trần đầu thai, trải qua kiếp nạn cuối cùng là "Ái Tình" để đắc đạo.

Trên đường đi Lư Sơn tầm sư học đạo, Lã Động Tân vô tình bị lôi vào chuyện trừ yêu cứu tiểu thư của nhà Vương viên ngoại. Con yêu này chính là Hạo Thiên Khuyển của Nhị Lang thần. Bảo vật dùng để bắt yêu là một bức họa đồ, hễ dụ được nó nhảy vào họa đồ thì cuộn lại, có thể khiến nó xương cốt thành tro.

Lã Động Tân được giao nhiệm vụ giữ cửa, canh chừng bức họa đồ. Khi dẫn dụ được Hạo Thiên Khuyển nhảy vào bức họa, Lã Động Tân vội cuộn lại, nhưng được nửa chừng thì nghĩ tới chủ của nó là Nhị Lang thần nên lưỡng lự thả bức họa đồ xuống. Hạo Thiên Khuyển thoát ra liền quay sang cắn Lã Động Tân một cái rồi chạy mất.

Lã Động Tân vừa bị cắn đau vừa làm lỡ việc trừ yêu của người ta, đành phải ở lại nhà Vương viên ngoại canh chừng Hạo Thiên Khuyển. Sau nhờ Hằng Nga tiên tử đưa tin, mời Nhị Lang thần xuống mới thu phục được nó.

Người đời sau dùng tích "chó cắn Lã Động Tân" này để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, ách giữa đàng lại mang vô cổ, làm ơn mà mắc oán.

Chương 58: Ngân hàng là cái gì?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 58: Ngân hàng là cái gì?

https://thuviensach.vn

Dịch giả: MeocondiHia
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Truyện trở lại bình thường nhé, ngày 1 chap
oOo

Từ khi còn mặc tã đến giờ, Trần Mặc vẫn cảm thấy thần cứng mình đủ cứng rắn, giống như hệ thần kinh của Tiểu Cường vậy.

Thế nhưng trong tình huống này, khi chứng kiến khung cảnh quỷ dị ở đại sảnh triển lãm này thì hắn đột nhiên cảm thấy mình còn non lắm.

Hóa ra trên thế giới này còn rất nhiều sự việc vượt ra ngoài tầm hiểu biết của con người.

Trước mắt hắn bây giờ, một đống đồ vật đang sục sôi ngất trời ngồi tranh cãi với nhau xem "Ai so với ai có mị lực hơn".

Nhưng đó cũng không phải là điểm chính, cái chính là nhân vật trong cuộc tranh cãi — Ngẫm mà xem, mười mấy đồ đồng cùng năm sáu loại đồ gốm sứ ngồi chém tung bọt mép, lại còn đi kèm theo động tác minh họa hắn là đủ khiến cho người ta phải cảm thán.

- Sức mạnh! Sức mạnh mới là mị lực của nam nhân!
Tứ Dương Phương Tôn nhảy lên một cái bệ trưng bày tạo dáng rồi chém gió:
- Xem đây này! Một kết cấu cổ xưa, kèm thêm hoa văn kỳ ảo, lại có tạo hình kết cấu mạnh mẽ… Tóm lại, chúng ta chính là hóa thân của cái đẹp!

- Ca nhổ vào!
Lời còn chưa dứt, Dương Chi Tịnh Bình đã phun một ngụm nước trong bình ra.

https://thuviensach.vn

Dưới sự phụ trợ của mấy đồ sứ khác, nó tiêu sái dựa vào tường, thở dài sâu kín:
- Bề ngoài trắng tin, hoa văn tinh tế lại thêm những đường cong mềm mại chuẩn từng ly một… Haizz, tại sao? Tại sao ông trời lại sinh ra ca hoàn mỹ như vậy chứ?

Sau khi tự sướng xong, nó cùngTứ Dương Phương Tôn liếc mắt nhìn nhau sau đó cùng thở dài nói:
- Quá buồn! Hóa ra một nam nhân phong cách như ca, cho dù là làm gì cũng giống như đom đóm trong đêm tối vậy, luôn sáng rõ, luôn xuất chúng!

- Aizz, tôi thấy muốn ói quá!
Nhìn Quan Tam với sắc mặt cổ quái bên cạnh, Trần Mặc cuối cùng cũng biết được tại sao hắn không muốn tới chỗ này.

Có trời đất chứng giám, hai cái cổ vật có thể tự kỷ đến trình độ này cũng coi như tiền vô cổ nhân hậu vô lai rồi! Lại càng hiếm có là một đứa thì tôn trọng body, một đứa tôn trọng khuôn mặt, thật sự là quá phù hợp với tạo hình của chúng nó.

Đương nhiên chuyện này cũng chả liên quan đến Trần Mặc, vấn đề là đám tự kỷ này lại cãi nhau chặn đúng trước trụ đồng.

Sợ trễ thời gian, Trần Mặc chỉ có thể ho nhẹ ra dấu rồi cẩn thận lên tiếng:
- Ngại quá, hai vị có thể đổi sang chỗ khác… Được rồi, coi như tôi chưa nói gì!

Trong nháy mắt, mấy chục mấy món đồ cổ đang cãi vã không hẹn mà cùng quay lại nhìn.

Tứ Dương Phương Tôn và Dương Chi Tịnh Bình đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên đồng thanh hỏi:
- A! Anh kia… Anh xem trong hai chúng ta ai anh tuấn thần vũ hơn?

https://thuviensach.vn

- Ặc… Có thể chọn người thứ ba không?
Trần Mặc chớp chớp đôi mắt, cảm thấy chọn ai cũng là một thảm họa.

Có điều không đợi hắn nghĩ trả lời thế nào thì Oa Oa bên cạnh đã buột miệng nói ra:
- Ngu ngốc! Hai người các ngươi đều là đồ ngốc!

- Ủa?
Không như Trần Mặc dự đoán, Tứ Dương Phương Tôn và Dương Chi Tịnh Bình nghe xong lại cũng không có phát hỏa, chỉ nhìn Oa Oa một cách quái dị.

Sau mấy phút săm soi, Dương Chi Tịnh Bình có chút ngạc nhiên hỏi:
- Lão huynh là loài nào vậy? Có chút giống gốm sứ nhưng lại có hơi hướng của đồ đồng…. A, có lẽ nào huynh chính là con lai trong truyền thuyết?

- Ta ngất!
Trần Mặc hai mắt trắng dã, nồi cơm điện là con lai của đồ gớm với đồ đồng, vấn đề này mà thật thì quá đáng để đem đi nghiên cứu.

- Đúng là mấy đứa ngốc!
Oa Oa lại không có dễ nói chuyện như vậy, nó khinh thường nhìn hai đồ cổ kia sau đó phun ra một câu cực kỳ bá đạo:
- Đập chai thì có lợi ích gì? Đến ngân hàng dùng mặt rút tiền được sao?

Quá chuẩn, quá chính xác cho câu nói!

Trần Mặc lắc đầu ngậm ngùi, Tứ Dương Phương Tôn và Dương Chi Tịnh Bình đưa mắt nhìn nhau lại cung cung kính kính lễ độ nói:
- Lão huynh, xin huynh chỉ giáo đôi lời, không biết những lời này giải thích làm sao?

- Lại còn phải giải thích sao?

https://thuviensach.vn

Oa Oa nghênh ngang mở nắp, đổ hết những thứ bên trong ra:
- Nhìn thấy chưa? Thế kỷ này mọi thứ đều là phù du, chỉ có tiền mới là vương đạo!

- Cái này….
Một đám đồ cổ ngẩn người ra, nhìn đống đồ sưu tập kia mà không biết nói gì.

- Vẫn chưa rõ ah?
Thừa dịp tất cả còn đang ngẩn người, Oa Oa lại hung hăng nói tiếp:
- Chỉ cần trong túi có tiền thì muốn tán em nào chả được! Muốn mỹ nữ thì có mỹ nữ, muốn loli thì có loli, thích máy bay thì lái máy bay…

- Chém gió thành thần luôn!
Trần Mặc không kìm được mà đổ mồ hôi, thầm nghĩ nồi cơm điện mà cũng biết hám của, đúng là kinh tế thị trường thâm nhập mọi ngóc ngách cuộc sống rồi.

Quả nhiên là kinh tế xâm nhập nhanh, nhìn lại đám đồ cổ thì có vẻ như chúng nó cũng đã bị mê hoặc rồi.

Tứ Dương Phương Tôn và Dương Chi Tịnh Bình ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, hình như đang ảo tưởng đến tình cảnh trái ôm phải ấp tuyệt vời kia, miệng bình Dương Chi Tịnh Bình cũng bắt đầu chảy nước.

- Nhưng mà chúng ta kiếm tiền bằng cách nào đây?
Mơ mộng hết nửa ngày trời, Tứ Dương Phương Tôn rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần, dùng ánh mắt sùng bái nhìn Oa Oa.

- Đồ đần! Mi không từng nghe nói lão bảo vệ cũ nói cách có tiền nhanh nhất là đi cướp ngân hàng sao!
Dương Chi Tịnh Bình quay sang khinh bỉ một cái, vẻ mặt đầy khinh thường nói:
- Nhưng mà ngân hàng là cái gì vậy?

https://thuviensach.vn

- Đùa nhau đấy à! Ngay cả ngân hàng mà các ngươi cũng không biết?
Oa Oa nhảy dựng lên, ánh mắt khinh thường nhìn đám đồ cổ.

Đến khi cả đám cúi đầu xấu hổ muốn chết, Oa Oa mới chậm rãi chém:
- Ngân hàng đó, là một nơi có rất nhiều tiền, chỉ cần có bổn sự là có thể tùy tiện tới lấy. Hơn nữa nơi đó còn có rất nhiều muội muội tuyệt vời, khi các ngươi lấy tiền đi thì các nàng sẽ khóc lóc muốn đi theo.

- Ách, đúng là có khóc lóc thật, nhưng là do…
Trần Mặc yếu ớt lắc đầu, cũng chán chả buồn giải thích.

Mà giờ phút này, toàn trường lặng ngắt như tờ, mấy món đồ cổ đưa mắt nhìn nhau, không biết bọn chúng đang nghĩ gì.

Trong không khí yên tĩnh quỷ dị như vậy, đột nhiên Dương Chi Tịnh Bình và Tứ Dương Phương Ngọc đồng thời gật đầu, không chút do dự gục xuống trước mặt Oa Oa:
- Lão Đại! Ngài hãy thu nhận bọn em đi, mang bọn em đi cướp ngân hàng đi.

- Oát Đờ Lợn!
Trần Mặc không kìm đươc muốn ngất xỉu, cái cảnh tượng trước mắt nhìn cũng quá quen thuộc đi nha, càng xem càng giống trong mấy tiểu thuyết đầy rẫy trên mạng.

Mà mặc hắn mặt còn rơi đầy lệ, Oa Oa vẫn còn trang bức, cự tuyệt nói:
- Không có hứng thú! Ta quen độc lai độc vãng, cho tới bây giờ cũng không muốn có người đi theo!

- Đừng mà! Lão đại!
Dương Chi Tịnh Bình và Tứ Dương Phương Ngọc trực tiếp bò tới, ánh mắt tội nghiệp nhìn Oa Oa, sùng bái hắn giống như anh hùng.

https://thuviensach.vn

- Lão đại, bọn em nơi này có hơn mười huynh đệ sẽ tuyệt đối nghe lời, anh bảo đi về phía Đông bọn em tuyệt không đi hướng Tây… Cướp ngân hàng, ăn trộm, canh gác, lái xe, bọn em có thể làm được hết, xảy ra chuyện bọn em còn có thể thay anh gánh vác trách nhiệm!

- Thế hả!
Oa Oa do dự hồi lâu sau đó lại nhìn mười mấy tiểu đệ trước mắt, cuối cùng miễn cưỡng thở dài.

- Được rồi! Các chú đã có lòng như vậy thì anh cũng miễn cưỡng thu nhận! Ở chỗ anh có rất nhiều "thần binh lợi khí”, các chú chọn lấy mỗi người một thứ là quà ra mắt.

Quá hổ báo! Đây là khung cảnh "nhân vật chính thu tiểu đệ" điển hình nhất, ngay cả chi tiết tùy tay bố thí cũng có, cực kỳ chuẩn mực.

Trong khoảng khắc, mười mấy món đồ cổ thi nhau chọn lựa quà ra mắt — Tứ Dương Phương Tôn chọn lấy một chiếc áo lót, Dương Chi Tịnh Bình cầm một hộp ‘áo mưa cho người lớn’…

Có trời mới biết mấy thứ này có lợi ích gì, nhưng nhìn bộ dạng của chúng nó giống như cực kỳ thỏa mãn, thậm chí cảm động đến rơi lệ.

- Tốt lắm, bây giờ chúng ta qua bên kia nói chuyện cụ thể về việc cướp ngân hàng!
Chắc là do thu được tiểu đệ, Oa Oa bây giờ trông rất khí phách, nghênh ngang dẫn đầu đám tiểu đệ đi ra phía ngoài.

- Trước tiên là kiếm tiền, sau đó chúng ta sẽ mua vũ khí đạn dược rồi chiêu mộ thêm anh em… Có đủ thực lực rồi, sẽ từ thành Nam đi ra ngoài phát triển, chinh phục thế giới, chinh phục ngân hà, chinh phục toàn bộ vũ trụ, thuận tiện xây dựng tam cung lục viện thất thập nhị phi luôn!
(Tam cung lục viên thất thập nhị phi: 3 cung 6 viện và 72 vị phi tần, cũng tức là các con số may mắn để xây hậu cung của hoàng đế thời xưa)

https://thuviensach.vn

Nói xong, nó đã dẫn đám tiểu đệ nhiệt huyết sôi trào biến mất trong hành lang xa xa.

Trần Mặc không thốt lên được lời nào, nhìn chúng lo mà bắt đầu lo lắng cho các ngân hàng ở Nam thành.

Nếu tương lai thật sự có một đám đồ cổ xông vào ngân hàng, chậc… có vẻ sẽ rất vui đây… Ít nhất chúng nó sẽ không phải mang túi đựng tiền.

- Xem ra mình thật sự phải canh cửa cho thật tốt mới được!
Sờ sờ chìa khóa bên hông, Trần Mặc nhẹ nhàng thở phào, ngẩng đầu nhìn cái trụ bằng đồng đứng sừng sững giữa đại sảnh.

Cái trụ này vừa thô vừa to cần hai người ôm mới hết, bề mặt chạm khắc hoa văn kỳ lạ, hình thành nên một đồ án kỳ quái.

Cho dù còn cách xa hơn hai mươi mét, nhưng khí tức của ngọc vỡ cũng đã hiển hiện hiện ra rõ ràng.

- Xem ra không chỉ có một mảnh, hoặc là một mảnh rất lớn!
Khẽ nhíu mày suy nghĩ thật lâu, Trần Mặc không ức chế được khát vọng, chậm rãi vươn tay ra đi tới.

Mười mét, năm mét, năm xăng-ti-mét… Khí tức của ngọc vỡ ngày càng trở nên nồng đậm, giống như vươn tay ra có thể đem nó nắm lại.

"Cạch!" Đột nhiên có âm thanh vang lên, cắt đứt sự chăm chú của hắn, giống như có cổ vật nào đó bị đẩy ra.

Cơ hồ đồng thời, từ một góc đằng xa truyền ra âm thanh sột soạt, một cơn gió lạnh đột nhiên thổi tới, bất ngờ lại làm ánh đèn tắt phụt.

- Ách, đừng làm ta sợ nha…

https://thuviensach.vn

Trần Mặc lùi lại sau vài bước, cho dù biết nơi này cổ quái khác thường nhưng không kìm được mà da đầu hơi run rẩy.

Nhưng lời còn chưa dứt, những âm thanh sột soạt lại đột nhiên biến mất, toàn bộ đại sảnh trở về vẻ yên tĩnh.

Nơm nớp lo sợ một hồi, Trần Mặc không kìm được bước về phía đó vài bước thăm dò nhưng chỉ nhìn thấy bức tường trống trơn, không có bất cứ cái gì dị thường.

- Này, nhà ngươi đang tìm cái gì vậy?
Một giọng nói vang lên đột nhiên phá vỡ yên tĩnh, một cái gì đó lạnh như băng đập nhẹ trên vai hắn.

- Tôi…
Cảm nhận được sự lạnh lẽo trên da thịt, Trần Mặc không tự chủ mà rùng mình vài cái.

Vài giây sau, khi hắn thấy rõ vật trước mắt thì run rẩy lên, sau đó cố dũng cảm nói:
- Tôi không phải là Đường Tăng đâu!

Chương 59: Bạch Cốt Tinh?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 59: Bạch Cốt Tinh?

Dịch giả: †Ares†

https://thuviensach.vn

Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Bạn sợ cái gì? Đây là một việc rất hay được hỏi.

Diệp Dung sợ chuột và gián, Huân Nhi sợ không có kem ăn, Gia Địch sợ sự cô đơn, còn Trần Mặc thì…

Bởi vì khi còn bé từng bị kinh hãi, hắn sợ nhất chính là xương trắng, bất kể xương người hay xương động vật, cho dù là gặp xương giả làm bằng plastic, hắn cũng sẽ không chút do dự xoay người chạy trốn!

- Cho nên, anh rất sợ ta?
Nhìn đôi chân run rẩy của Trần Mặc, bộ xương người dựa vào tường, vênh cái cằm xương hỏi.

Bên trong hào quang xanh lét của lửa ma trơi, nó đắc ý vặn vặn mình rồi giơ một ngón tay bằng xương lên ngoắc ngoắc:
- Yên tâm, ta không có quan hệ gì với cái nhân vật trong Tây Du Ký kia đâu, ta chỉ là một bộ xương trong viện bảo tàng thôi, không biết tại sao lại có sinh mệnh thế này!

- Sao không nói sớm!
Nghe được câu này, Trần Mặc mới vừa rồi còn lạnh run chợt khôi phục lại dũng khí.

Nhưng mà ngay sau đó, chờ cho hắn thấy đối phương dỡ xuống một thanh xương sườn mà thổi thổi bụi thì không kìm được mà da đầu run lên:
- Ặc, mi tháo chỗ đó ra không chừng tụt hết người đó…

"Rầm!" Lời còn chưa dứt, Bạch Cốt Tinh đang tháo xương sườnại thật sự hoàn toàn rời hết ra.

https://thuviensach.vn

- Thấy chưa, tôi đã nói rồi mà!
Trần Mặc chỉ còn biết nhìn theo lẩm bẩm:
- Có cần tôi hỗ trợ lắp lại không?

Mấy phút sau, công tác xếp hình chính thức bắt đầu, Trần Mặc một bên chọn xương mà gắn, một bên không quên an ủi:
- Yên tâm đi! Ngày xưa tôi chơi xếp hình rất giỏi… Ớ, hóa ra nhầm khúc gỗ với xương cột sống.

Lại thêm 30 phút nữa, công tác xếp hình miễn cưỡng thành công, tuy rằng hộp sọ thì quay sai hướng.

Ngoài ra không hiểu sao mà trong tay Trần Mặc lại còn thừa hai mảnh xương, điều này khiến hắn còn đi tự thần tượng bản thân:
- Ca thật là thiên tài! Giống y như ngày trước sửa đồng hồ báo thức, tháo xong lắp lại thừa ra hai linh kiện mà đồng hồ vẫn chạy bình thường!

Đã không có tâm tình để ý tới hắn tự kỷ, Bạch Cốt Tinh dùng sức đưa sọ vòng trở về đúng chỗ, lại chỉ chỉ trụ đồng đằng xa nói:
- Này, nếu ta là anh thì sẽ không tới trụ đồng kia đâu. Mặc kệ anh muốn cái gì, nhưng nan đề đầu tiên là anh không có khả năng mở nó ra.

Như là xác minh lời nói này, nó đột nhiên nhặt một viên đá vụn ném về phía trụ đồng.

Vài giây sau, viên đá giống như là gặp phải một rào cản vô hình, bỗng dưng dừng lại trong không khí rồi chậm rãi hóa thành bột phấn.

Trần Mặc nhìn nhìn bàn tay của mình, không tự chủ rùng mình một cái — may mắn! May mà không có đi sờ cái trụ đồng kia, bằng không giờ thành thương binh rồi…

- Hiểu rồi hả?

https://thuviensach.vn

Bạch Cốt Tinh khinh thường hỏi, từ từ đứng dậy, cọt kẹt đi ra ngoài.

Tới khi đến cửa phòng, nó lại đột nhiên xoay đầu lại:
- Đúng rồi! Anh đã là bảo vệ nơi này thì nhất định phải canh giữ cho tốt trụ đồng kia. Tin là anh đã biết nó chính là căn nguyên của toàn bộ sinh mệnh trong triển lãm.

Nói xong, bộ xương kia bước ra khỏi cửa rồi chậm rãi đi về một hành lang tối tăm phía trước.

Trần Mặc nhìn thấy thân ảnh của nó dần dần biến mất, đột nhiên có loại cảm giác thực kỳ quái:
- Đợi chút! Sao ta cảm thấy mi là cố tình tới nhắc nhở ta… Chẳng lẽ Quan Tam chịu dẫn ta tới nơi này cũng là bởi vì mi hỗ trợ?

- Ta cũng không muốn giúp anh, nhưng ta không thích thiếu nhân tình!
Không dừng lại, Bạch Cốt Tinh bảo trì tốc độ nói vọng về, rốt cục biến mất trong bóng đêm:
- Cô ta muốn ta chiếu cố anh một chút… Ta nghĩ anh biết là ai giúp anh chứ!

Cái này còn phải đoán sao? Trần Mặc gãi gãi đầu, vô thức nhớ tới một khuôn mặt vô cảm.

Vì sao Mộc Vân lại rất quen thuộc với viện bảo tàng này? Có lẽ như chính cô ta đã nói, cô ta cũng từng là bảo vệ nơi này?

Nhưng bất kể là cái gì, ít nhất Mộc Vân cũng đều là có ý tốt… Đương nhiên, có lẽ ngay cả chính cô ta cũng còn không rõ ràng lắm, cái khái niệm ý tốt thực chất là gì?

Há miệng phun ra mấy vòng khói thuốc, Trần Mặc đem ánh mắt đặt trở lại lên cái trụ đồng trong đại sảnh, xem ra trước khi nghĩ được cách giải quyết vẫn phải để mảnh ngọc vỡ kia ở đây rồi.

https://thuviensach.vn

Mà sự thật là dù hắn có thể lấy đi thì vẫn sẽ có chút do dự. Như bộ xương kia nói, mảnh ngọc vỡ này chính là căn nguyên sinh mệnh của viện bảo tàng, nếu hắn vì bản thân mà hy sinh những đồ triển lãm này có phải rất ích kỷ hay không?

- Quên đi! Giờ cứ làm đúng công tác đã!
Nhẹ nhàng thở phào một cái, Trần Mặc gỡ chùm chìa khóa đeo bên hông xuống, định khóa sảnh triển lãm này lại.

Thế nhưng vài giay sau, hắn bỗng ngẩn ra, khó có thể tin dừng tay.

Nói đùa gì vậy? Chùm chìa khóa ban đầu có 12 chiếc, hiện giờ lại chỉ còn 11, lại càng chết hơn chiếc mất đi là chìa khóa của sảnh triển lãm này.

- Sao lại thế này, vừa rồi mình còn đếm qua mà!
Kinh ngạc nhíu mày, Trần Mặc như nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên nhảy dựng lên.

Cơ hồ đồng thời, Bản Bản cũng do dự nhắc nhở nói:
- Lão đại, cái gã Quan Công bằng gỗ kia không thấy đâu rồi, anh nói liệu có phải là hắn…

- Đi cửa ra vào bảo tàng!
Không còn thời gian nghĩ nhiều, Trần Mặc lập tức ngồi lên Xa Xa, tiện tay nắm lấy Bản Bản rồi phóng đi như bay.

Oa Oa đang dẫn một đám tiểu đệ lắc lư trở về, thấy Xa Xa phóng vụt qua, vội đuổi theo gào:
- Lão đại! Lão đại! Mọi người đi đâu thế?

- Mày ở đây, bọn tao đi tìm gã hàng fake kia!
Trần Mặc vội vàng bỏ lại một câu, lại đột nhiên quay đầu lại hô:

https://thuviensach.vn

- Oa Oa, mày thay tao trông coi viện bảo tàng, thuận tiện chiếu cố tốt Dung tỷ… Còn nữa, nếu mất bất cứ dù chỉ là một thứ gì tao sẽ tịch thu tất cả số đồ lót mày sưu tập, hiểu chưa?

- Yes, Sir!
Vừa nghe đến việc này liên quan tới đồ lót bảo bối, Oa Oa dù không cam lòng cũng chỉ biết lớn tiếng đáp ứng.

Một đám đồ đồng đồ gốm đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ lão đại vừa mới còn nói muốn chinh phục thế giới thống trị nhân loại, thế nào nháy mắt đã như hóa thành người khác.

Tứ Dương Phương Tôn cùng Dương Chi Tịnh Bình đối mắt nhìn nhau, rốt cục nhịn không được hỏi:
- Lão đại, vì sao chúng ta phải nghe lệnh gã bảo vệ kia… Hơn nữa hình như hắn là nhân loại mà!

- Đồ đần!
Oa Oa rất khinh thường quét mắt qua chúng nó, vẻ nghiêm nghị nói:
- Nói cho các chú biết một bí mật, lão đại của ca không phải là nhân loại bình thường. Nghĩ đi, có nhân loại nào có thể đưa ra ý tưởng độc ác như anh ấy? Có nhân loại nào vô sỉ như anh ấy? Có nhân loại nào… Đệch, đứa nào vừa đánh tao?

Sấm sét từ trên trời giáng xuống, không một dấu hiệu chọn Oa Oa mà phang, tựa hồ trừng phạt cái miệng bậy bạ của nó.

Trong ánh mắt sùng bái của đám đồ đồng đồ gốm, Trần Mặc điều khiển xe điện chạy như bay trên hành lang, nháy mắt đã tới cửa chính ra vào viện bảo tàng.

Vài giây sau, khi hắn chứng kiến cánh cửa hơi hé thì cho dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý cũng không kìm được mà kêu khổ trong lòng!

https://thuviensach.vn

- Xong rồi! Tên kia chạy trốn thật đúng là nhanh, dù cho cưỡi Xích Thố cũng không nhanh như thế!
Than thở xong, Trần Mặc vẫn chưa hết nhăn nhó, buồn rầu tự hỏi phải đi đâu tìm Quan Vũ.

Còn may có Bản Bản tinh quái đột nhiên nhắc nhở:
- Lão đại, không bằng chúng ta tìm…

- Có lý!
Không đợi nó nói ra tên, Trần Mặc đã nhanh chóng móc di động bấm một dãy số.

Đợi phải đến vài phút, cho tới lúc hắn sắp không nhịn được muốn vọt thẳng luôn tới nhà Mộc Vân thì đầu máy bên kia truyền tới một giọng nói không cảm xúc:
- Alo? Có chuyện gì?

- Trời ạ, cô lề mề thế!
Oán hận thì oán hận, Trần Mặc vẫn tranh thủ nói ra sự việc.

Mộc Vân chút nào không kinh ngạc nghe xong, dường như không có việc gì nói:
- Hiểu rồi, gần đây tâm tình Quan Tam hơi khác… Được rồi, nếu anh định tìm hắn thì tôi đề nghị tới miếu Quan Đế thử xem!

Nói xong câu này, Mộc Vân đã trực tiếp cúp điện thoại, cũng không biết nàng bên kia có việc gấp gì phải xử lý.

Trần Mặc cầm di động giật mình chốc lát, rốt cục tỉnh ngộ, ngồi lên Xa Xa:
- Xuất phát, chúng ta đi miếu Quan Đế ở núi Thạch Công! Bản Bản, tra bản đồ Nam thành đi, mày dẫn đường!

Sau đó, Oa Oa dẫn đường, cả bọn xông lên đường cao tốc rồi xuyên qua sương đêm mà đi tới núi Thạch Công.

https://thuviensach.vn

Một đường đi tới xóc nẩy, Trần Mặc chỉ có thể cố gắng bám thật chặt tay lái, than thở nói:
- Tao thật không hiểu tên kia vì sao phải trốn đi, chẳng lẽ vì thức ăn trong viện bảo tàng chán quá à?

Có điều giờ mới hỏi lý do liệu còn ý nghĩa gì?

Cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, Trần Mặc ngạc nhiên phát hiện đã qua 12 giờ đêm… Cũng tức là nếu sáu giờ tới mà không tìm đuwọc Quan Tam, vậy hắn sẽ thật sự hồn tiêu phách tán, mà mình cũng phải bồi thường một khoản tiền lớn.

Nhưng giờ lại có hai vấn đề, có thể tìm thấy được không là một chuyện, mà chuyện nữa là làm thế nào thuyết phục hắn trở lại bảo tàng. Nếu không thuyết phục được chắc chỉ có thể động võ!

- Được rồi, hy vọng tên kia không có trâu bò như hàng thật!
Buồn rầu vuốt vuốt tóc, Trần Mặc đã thấy miếu Quan Đế hiện rõ dần trước mắt, cũng chỉ có thể cầu nguyện như thế.

Cơ hồ đồng thời, Xa Xa đột nhiên mở đèn pha, ánh sáng chiếu thẳng tới một thân ảnh mặc áo dài xanh đang đứng trước miếu Quan Đế.

Trần Mặc ngẩn ra, không tự chủ được bật thốt lên hô:
- Đệch! Quan Tam, ông đứng lại đó cho tôi!

Chương 60: Tiểu Quan Quan tìm huynh đệ

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

https://thuviensach.vn

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 60: Tiểu Quan Quan tìm huynh đệ

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

- Đứng lại! Đứng lại!
Trong màn đêm u ám, Trần Mặc thở hổn hển chạy đuổi theo trên đường núi, có điều chỉ có thể trơ mắt nhìn khoảng cách ngày càng xa.

Quan Tam chết tiệt, chạy còn nhanh hơn cả thỏ rồi, ngay cả Xa Xa, Bản Bản cộng thêm chính mình ba người vây kín mà vẫn để hắn thoát.

Điều này cũng đương nhiên, bởi gã hàng fake kia không ngờ khinh công lại trâu tương đương với dâm tặc trong tiểu thuyết, vách đá cao vài mét chỉ dậm "vèo" một cái đã nhảy tới, ngay cả chạy lấy đà cũng không cần.

- Quá uổng phí! Ông nhảy được như thế sao không đi đăng ký tham gia Olympic đi?
Trần Mặc bất lực thơ dài, đột nhiên rống lên:
- Xem kìa! Lưu Bị đến!

- Ở đâu?
Quan Tam đang muốn sử khinh công chuồn đi nghe thế vội quay đầu nhìn lại, liền bị Bản Bản từ trên cao nện úp cho rơi xuống đất.

- Tưởng không bị lừa!
Chớp thời cơ, Trần Mặc hung tợn nhào lên, hai người nhất thời “quấn quýt” cùng một chỗ, tư thế tràn đầy ám muội.

https://thuviensach.vn

- Ặc… Ca không chơi 3P đâu!
Xa Xa nhìn tình hình, vốn định xông vào thì dừng lại, phán một câu xanh rờn.

Còn Bản Bản càng dữ dội, nó mở ngay đoạn clip đang chiếu cảnh một gã thô bỉ đang hềnh hệch cười dâm đãng: "Cô em, em có kêu nát yết hầu cũng không tác dụng gì đâu!".

- Cút! Tắt ngay cho tao!
Trần Mặc đang đè chặt Quan Tam cáu tiết quát to:
- Không được nhúc nhích, cử động nữa tôi sẽ không giúp ông tìm Lưu Bị đâu!

Tức thì Quan Tam đang liều mạng giãy dụa đột nhiên ngoan như kỹ nữ, bày ra tư thế mặc cho chàng thưởng thức, chỉ thiếu không nói một câu “xin chàng thương tiếc”.

Tiếp đó, Xa Xa lại ồm ồm chen mồm vào:
- Đúng rồi, đằng nào cũng không tránh được, tốt nhất là nhắm mắt lại mà hưởng thụ đi!

- Cút!
Tức giận lườm nó muốn rách cả mắt, Trần Mặc thở hổn hển đứng lên:
- Nghe tôi nói này, không phải là ông muốn tìm tượng điêu khắc gỗ của hai vị huynh đệ sao? Nhưng có cần phải mạo hiểm cả tính mạng mà chạy ra thế không?

- Không có nguy hiểm, thời gian còn kịp!
Quam Tam theo bản năng trả lời, nhưng hắn đột nhiên ngẩn ra, khó có thể tin mở to hai mắt:
- Này, làm sao ngươi biết?

- Tôi tra tài liệu!

https://thuviensach.vn

Trần Mặc quay đầu nhìn nhìn Bản Bản, lại lấy điếu thuốc ném cho Quan Tam:
- Tôi nghe nói, Nam thành mười mấy năm trước có một cây Hoàng Dương rất lớn, sau đó bị chặt đi rồi được thợ mộc điêu khắc thành ba pho tượng gỗ…

Cái này chính là do Bản Bản tra được, ba pho tượng kia khắc ba huynh đệ Lưu – Quan – Trương. Có điều chỉ có Quan Tam là tiến vào viện bảo tàng, hai pho tượng Lưu Bị và Trương Phi lại không biết bị lưu lạc tới nơi nào.

Vốn là ba bức điêu khắc tượng trưng cho ba huynh đệ kết nghĩa, lại thêm làm từ cùng một thân cây, cho nên Quan Tam càng không thể bỏ được hai vị huynh đệ kia, cũng là lý do khiến lần này hắn bỏ trốn.

Thế nhưng vấn đề là tìm huynh đệ thì cứ việc, tại sao Quan Tam lại chạy đến miếu Quan Đế, chẳng lẽ định kiếm chút tiền nhang khói làm lộ phí?

- Ta cũng chỉ đến xem thôi!
Nhắc tới chuyện thương tâm, Quan Tam cũng không buồn tạo dáng như mọi khi, mặc kệ hình tượng ngồi trên mặt đất, lấy từ trong ngực áo ra một bức tranh:
- Nơi này có pho tượng của lão đại cùng lão tam… Tuy rằng ta biết đây không phải bọn hắn, nhưng có thể tới đây mà nhìn, cũng cảm thấy trong lòng thoải mái hơn.

Nhìn thấy một kẻ luôn tạo dáng trâu bò đột nhiên đôi mắt đỏ hoe, một màn này thật đúng là rất thú vị.

Nhưng mà không biết tại sao Trần Mặc lại không cười nổi, mà ngay cả Xa Xa cùng Bản Bản cũng nhịn không được đối mắt nhìn nhau, nhỏ giọng than thở nói:
- Thật đáng thương! Đợi lát nữa trở về gặp Nặc Nặc, chúng ta cũng đưa mấy hộp Viagra cho nó, chứng minh huynh đệ chúng ta vô cùng nghĩa khí!

https://thuviensach.vn

- Hai con bệnh!
Trợn trắng mắt nghe được câu kia, Trần Mặc trực tiếp quát hai cái đồ điện, quay đầu nhìn Quan Tam còn đang lau nước mắt.

- Được rồi!
Rít một hơi thuốc, Trần Mặc đột nhiên vỗ bả vai Quan Tam:
- Chuyện này để tôi lo, sau này có thời gian nhất định sẽ giúp ông mua Lưu Bị cùng Trương Phi về!

- Thật sao?
Quan Tam khó có thể tin run rẩy, ngay cả thuốc sắp cháy đến ngón tay cầm cũng không để ý.

- Đương nhiên, mọi người đều gọi tôi là tiểu Mặc Mặc thành thật mà!
Trần Mặc vội đáp lời, sợ hắn rung động thêm lát nữa thì tượng điêu khắc bằng gỗ Hoàng Dương sẽ bị tàn thuốc đốt cháy mất:
- Nhưng tôi cũng có điều kiện, đó là ông phải thay tôi quản lý viện bảo tàng!

Điều kiện này không phải là Trần Mặc chợt nghĩ ra mà là đã trải qua đắn đo suy ngẫm.

Phải biết rằng, ban ngày hắn làm ở tiệm Cát Tường, tối còn phải đến viện bảo tàng tuần tra, cho dù là người sắt cũng chịu không được.

Cho nên, muốn ban đêm nhàn hạ để ngủ thì phải nghĩ biện pháp tìm được một người cần cù trung thành giúp đỡ.

Không hề nghi ngờ, Quan Tam chính là nhân tuyển như thế. Hắn rất quen thuộc với tình huống trong viện bảo tàng, có năng lực phóng ra bá vương khí trấn áp các loại vật phẩm trong đó. Hơn nữa, việc quan trọng nhất là giờ hắn có việc phải nhờ đến mình, cái này so với bất cứ hợp đồng nào còn tốt hơn.

https://thuviensach.vn

Mà Quan Tam cũng không cảm thấy điều kiện này có gì phức tạp, cho nên không do dự bèn gật gật đầu.

Hai người tâm tình khoái trá bắt tay thật chặt. Trần Mặc nhìn thấy Quan Tam như vẫn còn chút do dự, lại vỗ vỗ bờ vai của hắn nói:
- Yên tâm, tôi sẽ không lừa ông đâu! Có câu gì gì ấy nhỉ, chúng ta ra ngoài lăn lộn, toàn bộ dựa vào…

- Chúng ta ra ngoài lăn lộn, toàn bộ dựa vào một chữ NGHĨA!
Một giọng nói đột nhiên vang lên, phá vỡ yên tĩnh trước miếu Quan Đế.

Trần Mặc lắp bắp kinh hãi, vội vàng bịt miệng Quan Tam đang muốn đáp lời rồi thận trọng nhìn về phía bậc thang.

Trong màn đêm u ám, hơn chục đại hán áo đen đang hướng bên này chậm rãi đi tới. Mỗi người trên cánh tay trái đều xăm hình Quan Đao, thần tình dữ tợn hung ác, chỉ còn thiếu mỗi cái trán không khắc ba chữ "Xã hội đen".

Nhưng chân chính khiến cho Trần Mặc chú ý lại không phải những đại hán này, mà là thân ảnh quen thuộc đứng phía trước.

Tay cầm hay khẩu súng lục, gã cao gầy cười toe toét cái muệng rộng, lộ ra hai hàm răng bịt vàng sáng lấp lánh:
- Chúng ta ra ngoài lăn lộn, toàn bộ dựa vào một chữ nghĩa! Việc đề cử lão đại lần này không thể dựa vào nắm tay mà quyết định được. Trước hết chúng ta quỳ lạy trước mặt Quan Đế lão gia rồi sau đó từ từ thương lượng!

- Thường Kim Nha?
Nhớ tới tình cảm một đám nam nhân lõa thể mấy tháng trước, lại nhìn nhìn gã cao gầy ngang ngược càn rỡ trước mắt, Trần Mặc đột nhiên cảm thấy được thế giới này thực nhỏ.

https://thuviensach.vn

Nhưng ngay sau đó, hắn không khỏi nhíu mày. Ngay cả thương nhân chợ đen nổi tiếng Nam thành này cũng chỉ có thể đi trước dẫn đường là sao… Ca ngất, chẳng lẽ hôm này là đại hội liên hoan của xã hội đen Nam thành.

Nhưng điều này cũng không quan trọng, quan trọng là… Đám xã hội đen này lại chọn miếu Quan Đế mà liên hoan, mà đường lên núi lại chỉ có một.

Nhìn nhìn mảnh đất trống trải xung quanh, lại nhìn một đám xã hội đen đang leo lên, Trần Mặc đột nhiên cảm thấy được có chút đau đầu.

Làm sao đây, chẳng lẽ mình đứng nơi này bán vé vào cửa? Hay là tìm hố sâu nào mà nấp, sau đó mặc niệm ba tiếng "ca là không khí, không ai nhìn thấy ca"?

- Lão Trần, ta giúp ngươi giết đi ra ngoài?
Bởi vì đã đạt thành liên minh, Quan Tam hiện cũng khách khí, ngay lập tức xung phong nhận việc:
- Chỉ mấy kẻ trộm cướp nho nhỏ có là gì! Nhớ năm đó, Quan mỗ vượt ngũ quan, trảm lục tướng, dưới đao vô địch… Đương nhiên, đây không phải là ta! (Hàng fake mà)

- Lạy hồn! Không phải ông, ông còn nói được hăng say như vậy?
Trợn mắt độp trả một câu, Trần Mặc nhìn Quan Tam đang có vẻ hơi xấu hổ thì đột nhiên như có suy nghĩ gì đó gật đầu.

- Gì đấy…
Bị nhìn đến toàn thân da lông dựng đứng lên, Quan Tam nhịn không được hoành đao chắn trước ngực, nơm nớp lo sợ nói:
- Lão Trần, Quan mỗ bán nghệ không bán thân!

- Biến, ca không có hứng thú đối với đàn ông!
Trần Mặc dở khóc dở cười, quay đầu nhìn nhìn miếu Quan Đế.

Vài giây sau, hắn đột nhiên nở một nụ cười tà ác, nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu Quan Quan, đêm nay đại gia bao ngươi trọng gói, thế nào?

- Hả?
Quan Tam ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng, đã bị lôi kéo vọt vào miếu Quan Đế.

Ngay sau đó, chỉ nghe cửa miếu mở "két~" một cái, một màn "vùi hoa dập liễu" diễn ra…

Vài giây sau, trước hết nghe Quan Tam thét lên một tiếng kinh hãi, sau đó là tiếng Trần Mặc thấp giọng thúc giục:
- Đừng dài dòng! Nhanh cởi hết quần áo ra đây!

- Cởi toàn bộ?
Giọng của Quan Tam từ xa truyền đến, mang theo vài phần do dự.

- Đương nhiên! Ngay cả quần lót cũng phải cởi!
Trần Mặc cũng rất kiên quyết quát:
- Tốt lắm, chính là cái tư thế này, ông phía dưới, tôi trước mặt!

- Ách... Thì ra là thế!
Xa Xa cùng Bản Bản nghe được đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, trong đầu đã hiện ra một đoạn hình ảnh.

Sợ run vài giây, Bản Bản đột nhiên rùng mình một cái, than thở nói:
- Xa Xa, tao đã hiểu vì sao lão đại không thích Dung tỷ cũng không thích Gia Địch rồi, nguyên lai tất cả chuyện này đều là bởi vì…

Như có cùng suy nghĩ gật đầu, hai cái đồ điện đối mắt liếc nhìn nhau một cái, đột nhiên cùng thở dài.

Cơ hồ đồng thời, Thường Kim Nha cũng đã mang theo một đám người lên đến đỉnh núi.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy chiếc xe điện, gã thương nhân chợ đen này không khỏi ngẩn ra, mê hoặc gãi gãi đầu:
- Kỳ quái, chiếc xe này thoạt nhìn nhìn rất quen mắt?

- Quen cái cục 'cờ'!
Một gã trung niên đeo kính đen đi tới, trên mặt có vết sẹo dài hung tợn châm chọc nói:
- Con mẹ nó, lần trước mày thấy con hàng mới của tao cũng nói nhìn rất quen, sau đó thì… Quen nằm trên hả, đcm!

- Cút! Tao không có làm gì cô ta cả!
Thường Kim Nha nét mặt già nua ửng đỏ, lập tức căm giận phản kích nói:
- Hơn nữa tao có háo sắc thì cũng tốt hơn kẻ nào đó tham tiền… Thu của Đông Tinh bang 30 vạn liền lập tức muốn bán đứng Võ Nghĩa Đường của chúng ta! (Tên gọi là một CLB võ thuật, nhưng có thể hiểu là một bang phái)

- Con mẹ nó! Mày nói ai?
Nghe được Thường Kim Nha nói, Đao Ba Lưu nhất thời hỏa khí dâng lên, tay trái đã nâng súng.

- Kẻ nào làm gì thì kẻ đó trong lòng tự biết!
Thường Kim Nha dùng sức vỗ ngực, làm bộ dáng tựa như 'ta sợ lắm à nha' nói:
- Thế nào? Mày muốn giết người diệt khẩu, vậy giỏi thì bắn cho lão tử xem!

Nói xong, 'tiểu vũ trụ' của hai bên đều liên tục bùng nổ, thoạt nhìn phát động tất sát kỹ chỉ là vấn đề thời gian.

Có điều cũng chính bởi vì kích động như vậy, bọn hắn đều xem nhẹ một hiện tượng thực quỷ dị…

Dưới che chắn của xe điện, một cái laptop đang lon ton nhảy vào miếu Quan Đế, miệng còn than thở:

https://thuviensach.vn

- Lão đại, em vào trong sẽ không quấy rầy đâu, cứ mặc kệ coi em là không khí được rồi!

Chương 61: Tôi bán JAV

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 61: Tôi bán JAV

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Ngôi miếu Quan Đế ở Nam thành này cũng không lớn, mà không gian trên xà nhà của miếu tất nhiên lại càng chật chội.

Chẳng qua với người đang đợi hóng hớt đến háo hức như Trần Mặc thì nhịn một chút đợi được ăn ngon cũng không có vấn đề.

Phải biết rằng, không phải ai cũng có thể chứng kiến hội nghị của xã hội đen, huống chi tình cảnh huyên náo thế này dường như lúc nào cũng có thể phát sinh đánh giết.

- Đánh nhau rồi, sắp đánh nhau rồi!
Thực hưng phấn thấp giọng hét, Trần Mặc hận không thể ném một que diêm xuống làm nổ tung cái hiện trường đặc mùi thuốc súng này.

https://thuviensach.vn

Theo tin tức nghe lỏm được nãy giờ, đây là hội nghị của Võ Nghĩa Đường ở Nam thành. Bang phái hắc đạo này từ trước đến nay sùng bái nghĩa khia của Quan Đế, nhưng hiện giờ bởi vì bang chủ tiền nhiệm sắp qua đời nên có xu thế tan rã.

Bên trong, lấy Thường Kim Nha làm đại biểu, lão đại các đường khẩu cũng bắt đầu nhảy ra tranh chỗ. Còn bên ngoài, Đông Tinh bang từ trước đến nay luôn không hợp với Võ Nghĩa Đường cũng nhân cơ hội khuếch trương, mượn sức chèn ép thu mua địa bàn.

https://thuviensach.vn

Loạn trong giặc ngoài, chúng nhân lại tranh chấp không ngớt… Cuối cùng là Thường Kim Nha đề nghị mọi người tập trung tổ chức đại hội đại biểu lần thứ 16 để bàn bạc.

Mà sở dĩ lựa chọn nơi này, bởi vì Võ Nghĩa Đường lấy Quan Đế gia làm tổ sư… Trên thực tế, có xã hội đen nào không bái Quan Công?

- Quan Công sao!
Nghĩ đến đây, Trần Mặc không khỏi hơi hơi quay đầu, nhìn pho tượng Quan Đế trên bệ thờ.

Đón ánh mắt của hắn, pho tượng Quan Đế đột nhiên len lén gật đầu, sau đó nhanh đã khôi phục thần thái uy nghiêm.

- Quá pờ rồ, không hổ là gã cuồng tạo dáng!
Trần Mặc bội phục dựng thẳng ngón cái, thầm bội phục Quan Tam thay thế tượng Quan Đế đã được hai giờ rồi mà vẫn chưa từng nhúc nhích.

Lại càng hiếm có là không biết gã này dùng phương pháp gì mà khi trở về hình thái tượng điêu khắc gỗ, nhìn qua cùng pho tượng Quan Đế hoàn toàn giống nhau…

- Không biết hắn có cần đi nhà xí không nhỉ?
Thì thào tự lẩm bẩm, Trần Mặc ngẩn ra, lại đột nhiên cảm giác mình cũng mót lắm rồi.

Nhưng mà giờ lại không có cách nào đi ra ngoài! Bên dưới không khí càng lúc càng nóng, tựa như đang tranh đoạt Ỷ Thiên Kiếm với Đồ Long Đao.

Tuy rằng đều bái Quan Công tôn trọng nghĩa khí, có điều hiện lợi ích che mắt, đám lão đại hắc đạo này cũng bất chấp, ào ào chèn ép đối phương đồng thời nhân cơ hội kiếm phiếu bầu cho chính mình.

https://thuviensach.vn

Thường Kim Nha đủ âm hiểm, nỗ lực hắt bát nước bẩn lên người Đao Ba Lưu, khăng khăng kẻ này nhận tiền của Đông Tinh bang, là "Đường gian" của Võ Nghĩa Đường. (Kẻ phản bội, như Hán gian, Việt gian…)

- Con mẹ nó!
Bị chỉ trích đến phát hỏa, Đao Ba Lưu dứt khoát vỗ ngực nói:
- Lão tử cây ngay không sợ chết đứng! Có muốn lão tử thề trước Quan Đế gia không?

"Thề thốt mà có ích thì còn cần cảnh sát làm gì?" - Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thật không biết trả lời như thế nào.

Quả thật, thề với Quan Đế gia là lời thề cao nhất của xã hội đen, nhưng thời đại bây giờ thề thốt còn đáng giá sao?

Nói khó nghe một chút, coi như là làm việc trái với lương tâm, chẳng lẽ Quan Đế gia có thể giơ đao chém xuống chắc?

- Vậy thì thề đi!
Nhưng ngay lúc này, một gã mập lại đột nhiên mở miệng, chậm rãi phun mấy vòng khói thuốc:
- Nói không chừng lại thật sự linh nghiệm!

- Có ý gì?
Đang muốn thắp nhang thề thốt, Đao Ba Lưu ngẩn ra, không khỏi quay đầu trông lại.

- Không có ý gì, ta chỉ là tin một chút về thần linh mà thôi!
Trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, gã mập xoa xoa gương mặt béo phì, cười nói:
- Các vị có thể hỏi lão Thường, hắn chỉ là đi buôn lậu ít cổ vật, kết quả là cởi truồng chạy suốt cả đêm!

- Cút! Cái gì là cởi truồng chạy?

https://thuviensach.vn

Đột nhiên bị nhắc tới làm ví dụ minh họa, Thường Kim Nha không khỏi mặt đỏ bừng, nhưng vẫn là mạnh mẽ chống đỡ nói:
- Đó là ta ủng hộ Olympic Bắc Kinh, ủng hộ bảo vệ môi trường!

- Thật sự?
Mọi người thực quỷ dị đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ vậy tại sao ngày hôm sau ngươi vội vàng tìm mấy trăm hòa thượng vây kín cả ba tầng trong ba tầng ngoài nhà của mình?

- Con mẹ nó! Ta nâng cấp địa bàn, chiêu mộ tăng binh, được chưa?
Thường Kim Nha gấp đến độ dùng luôn của thuật ngữ game, có điều nhớ lại cảnh cởi truồng chạy suốt đêm hôm đó, cho dù hắn giả bộ như thế nào, trên mặt cũng không tránh khỏi méo mó.

Mà chứng kiến diễn cảm quỷ dị của hắn, chúng nhân cười nhạo càng nhiều, nhưng cũng không tự chủ được rùng mình một cái, đồng loạt nhìn về Đao Ba Lưu đang đứng trước bức tượng Quan Đế gia.

- Nhìn cái gì vậy!
Đao Ba Lưu hiển nhiên hơi run, nhưng vẫn là mạnh mẽ chống chế nói:
- Không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa! Lão Lưu ta ngồi ngay ngắn, đi đường thẳng, có gì phải sợ?

Vỗ vỗ ngực như để lấy thêm can đảm, hắn cũng không nói tiếp, hướng Quan Đế gia cung kính mà vái, hơn nữa còn là liên tục chín vái.

Trần Mặc trên xà nhà thầm nghĩ Quan Tam lần này đại phát rồi, lại có thể lừa người hướng hắn phục lạy, hơn nữa còn không cần cho tiền lì xì.

Cùng lúc đó, Đao Ba Lưu cũng đã đem hương (nhang) cắm vào bát hương, lại duỗi thẳng tay thề với trời:
- Quan Đế gia trên cao! Tín đồ Đao Ba Lưu, luôn luôn một lòng trung thành tận tâm với bản bang, nếu như có nói sai xin mặc cho ngũ lôi oanh đỉnh, thiên đao vạn quả, dù là bắt con phải cưới Phù Dung tỷ cũng tuân theo!

https://thuviensach.vn

(Phù Dung tỷ: đã chú thích, nhắc đến rất nhiều, đại khái là một cá sấu cấp đại Boss

- Đệch, lời thề thật độc!
Chúng nhân nghe được trợn mắt há hốc mồm, thầm nghĩ lão Lưu thật đúng là dám thề.

Trần Mặc trên xà nhà nghe được cũng chỉ biết lắc đầu, có điều không đợi hắn cảm khái, lại đột nhiên nghe được Bản Bản chần chờ nói:
- Lão đại, anh xem chỗ kia…

- Gì?
Trần Mặc ngẩn ra, theo ánh mắt Bản Bản nhìn tới.

Gần như đồng thời, một âm thanh rất nhỏ truyền đến, chính giữa cái xà nhà chậm rãi xuất hiện một vết nứt, sau đó ngày càng lan ra dài hơn.

Bản Bản thật cẩn thận lui về phía sau vài bước, do dự nói:
- Lão đại, chúng ta có nên đổi chỗ…

"Rầm!"
Lời còn chưa dứt, xà nhà đã gãy lìa. Trần Mặc căn bản không kịp né tránh, chỉ có thể theo phản xạ tóm lấy Bản Bản.

Chỉ nghe uỳnh một cái, hắn cả thời gian kêu cứu cũng không có, đã ngã chổng vó lên giữa bàn họp.

Tiếng kinh hô chợt vang lên, mà trong chớp mắt, hơn mười khẩu súng lục đã đồng thời rút ra, chỉnh tề chỉ lên đầu hắn:
- Cấm nhúc nhích! Mày là ai?

- Đàn ông!
Nói ra đáp án không thể chuẩn hơn, Trần Mặc thật cẩn thận giơ hai tay lên, cố nghiêng đầu tránh bớt mấy họng súng lạnh như băng.

https://thuviensach.vn

- Nói nhảm!
Thường Kim Nha ngẩn ra, đột nhiên giận dữ nói:
- Lão tử muốn hỏi mày đang làm gì?

- Cái này sao...
Nhìn mấy chục gương mặt dữ tợn vây quanh, Trần Mặc cũng bị đứng hình mất vài giây. Sau đó, hắn đột nhiên giơ lên laptop, thần tình thuần khiết nói:
- Là thế này, tôi bán AV!

- Bán cái gì?
Thường Kim Nha lại đờ, không tự chủ được móc móc cái lỗ tai.

- Bán phim người lớn!
Trần Mặc đón ánh mắt quỷ dị của hắn, thành thật mở ra laptop:
- Nói thì dài dòng, bởi vì kính ngưỡng uy danh các vị lão đại đã lâu, cho nên tôi mới liều chết lẻn vào miếu Quan Đế!

- Saxx!!!
Mấy chục đại ca xã hội đen nhất thời câm nín, thầm nghĩ người này liều chết tới làm gì, muốn kí tên sao?

- Khoan đã!
Đúng lúc này, Thường Kim Nha lại đột nhiên xoa xoa trán, như có suy nghĩ gì than thở nói:
- Lạ thật, sao tao thấy mày rất quen?

- Quen? Đương nhiên quen!
Trần Mặc liên tục gật đầu, không chút do dự hồi đáp:
- Nói thật, tôi cảm thấy nhìn ngài cũng rất quen mắt… A, xem ngài anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong như thế, có phải chính là Nhất Thụ Lê Hoa Áp Hải Đường trong truyền thuyết, Thường Kim Nha Thường đại thiếu?
(Nhất thụ lê hoa áp hải đường: hoa lê một nhánh đè lên hoa hải đường, người Trung Quốc dùng câu này ý chỉ trai già tìm gái trẻ, già chơi trống

https://thuviensach.vn

bỏi)

- Thật sao? Tao thật sự có cái ngoại hiệu ấy sao?
Được vỗ mông đúng chỗ, Thường Kim Nha cười đến ngay cả răng sâu cũng lộ rõ:
- Hóa ra tao có tên như thế… Đệch! Thiếu chút nữa bị mày đánh lạc hướng, mau lấy laptop ra!

Ý thức được suýt thì mật ngọt dính chết ruồi, Thường lão đại rốt cục khôi phục lại, lập tức hung tợn túm lấy laptop, tiện tay mở ra kiểm tra:
- Bán phim AV? Tao nhìn mày có cái gì nào… A!

Vài giây sau, bao gồm cả hắn, cả đám đồng loạt "A" một tiếng, đột nhiên đầy mặt sùng bái nhìn phía Trần Mặc…

Thần đây rồi! Có thể sưu tầm phim chủng loại số lượng đến mức này, hoàn toàn đủ để xưng vương.

- Mày… Mày bán hết chỗ này hả?
Sợ run hồi lâu, Thường Kim Nha rốt cục nuốt nuốt nước miếng, hạ giọng nói:
- Bán thế nào đây? Tao không cần ghi đĩa, tao đưa địa chỉ QQ cho mày, mày trực tiếp gửi vào đó!

- Hả? Ngài cũng thích xem?
Trần Mặc tròn mắt, thàm nghĩ nghĩ xã hội đen không phải là ăn sung mặc sướng, muốn phụ nữ loại nào thì kiếm loại đó sao?

Hiểu được nét nghi hoặc của hắn, Thường Kim Nha không khỏi ửng đỏ nét mặt già nua, lúng túng nói:
- Xem phim cảm giác rất khác, nếu không làm sao lại có gã khi đã kết hôn rồi vẫn còn… (QWERTY

- Con mẹ nó, nín!

https://thuviensach.vn

Mắt thấy đề tài lệch khỏi quỹ đạo nghiêm trọng, Đao Ba Lưu rốt cục nhịn không được xông lên, trực tiếp dí súng vào trán Trần Mặc:
- Thằng nhóc, tao không có dễ lừa như lão Thường đâu! Bán AV… Lão tử thường xuyên tới hội chợ điện tử, nhưng sao chưa từng gặp mày bán ở đó?

- Ô? Lưu lão đại cũng đi hội chợ đó hả
Trần Mặc cười cười nhìn Đao Ba Lưu, như có suy nghĩ gì hỏi.

Hơn chục đường chủ hắc đạo đối mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng gật đầu, lộ ra biểu tình tỉnh ngộ.

Đao Ba Lưu đỏ hồng mặt, thẹn quá hoá giận quát:
- Nhìn cái gì vậy, lão tử đi mua đĩa game, được chưa?

Được, sao lại không được? Mọi người đưa mắt nhìn nhau không nói lời nào, nhưng nụ cười trên mặt lại thêm rõ ràng.

Vào lúc này, Thường Kim Nha lại đột nhiên vỗ vỗ cái trán, như nhớ ra cái gì nhìn phía Trần Mặc:
- Đợi chút, tao nhớ rồi… Nghe nói một thời gian trước có kẻ đã thống nhất hội chợ này, kiến đám buôn bán AV thất nghiệp tập thể!

- A? Tao cũng nghe nói, chẳng lẽ chính là mày?
Lời vừa nói ra, rất nhiều đại ca đều biểu lộ đầy mặt hưng phấn triển khai đại thảo luận.

Vài giây sau, đề tài liền từ ai chinh phục giới bán phim AV nhanh chóng chuyển hóa thành Idol nào đang hot nhất, phim có nội dung hay là không che thì hay hơn…

Mà nghe đến một loạt cái tên Sora Aoi, Maria Ozawa… Trần Mặc thậm chí hoài nghi mình đi chỗ…

https://thuviensach.vn

Thời khắc mấu chốt, vẫn là tên mập kia còn thanh tỉnh, đột nhiên vỗ bàn cái rầm:
- Đủ rồi! Trước tiên mang hắn ra ngoài đã!

Những lời này, cuối cùng nhắc nhở một đám hắc đạo đường chủ. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không khỏi xấu hổ ho nhẹ vài tiếng, phất tay phân phó cấp dưới nghe theo.

Mấy gã đàn em to lớn đã vươn tay muốn đoạt Bản Bản trong tay Trần Mặc, không biết là vì kiểm tra vũ khí, hay là nhân cơ hội thưởng thức nghệ thuật nhân sinh của Nhật…

- Khoan! Thứ này là bảo vật tổ truyền của tôi mà!
Trần Mặc lắp bắp kinh hãi, nắm chặt Bản Bản trong tay, tránh né sự cướp đoạt của đối phương.

Chính là giờ khắc này, một giọng nói lạnh lùng không chút tình cảm đột nhiên vang lên bên tai hắn:
- Nâng tay trái lên! Lập tức!

- Là sao?
Trần Mặc ngẩn ra, bất chấp tự hỏi thanh âm này phát ra từ nơi, làm theo theo bản năng.

Trong phút chốc, hắn chỉ cảm thấy Bản Bản trong tay đột nhiên chấn động, một luồng lực thật lớn đập thẳng vào trước ngực hắn, khiến cả người hắn bắn ra ngoài!

Chương 62: Loạn xà ngầu!

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

https://thuviensach.vn

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 62: Loạn xà ngầu!

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

"Ầm!"
Giống như bị chùy sắt nện trúng ngực, Trần Mặc vừa mới kịp giơ Bản Bản lên đã bị hất bay đụng vào vách tường.

Tiếng súng trầm thấp quanh quẩn trong không khí, chỉ nghe leng keng, một viên đạn từ vỏ ngoài của laptop rơi xuống đất phát tiếng vang thanh thúy.

Giờ khắc này, toàn trường lặng ngắt như tờ — đùa không vậy? Đây là laptop quái gì mà lại có thể ngăn đạn?

- Kẻ nào nổ súng!
Nhưng qua phút ngỡ ngàng, Thường Kim Nha lập tức tỉnh táo, lui về sau vài bước rồi rút súng.

Hắn thấy rất rõ ràng, nếu không phải Trần Mặc kịp thời giơ laptop thì viên đạn kia sẽ không chút trở ngại mà bắn trúng…

"Đoàng!"
Lời còn chưa dứt, tiếng súng nổ lần thứ hai vang lên.

Nhưng lúc này Thường Kim Nha đã có chuẩn bị, thình lình nghiêng người né qua.

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm nối sau đó, Đao Ba Lưu bên cạnh hắn bị bắn trúng bả vai, tức thì ngửa mặt ngã xuống đất.

- Cẩn thận!
Cái tên mập mạp kinh hô, mọi lập tức xoay người rồi rút súng nhắm ngay đồng bạn.

Thường Kim Nha không nhịn được phẫn nộ quát:
- Con mẹ nó! Khẳng định là có nội gián, ai tiết lộ đại hội của chúng ta…

"Đoàng!"
Lời còn chưa dứt, nương theo sau tiếng súng thứ ba, chiếc đèn huỳnh quang trên trần miếu bị bắn vỡ, đại điện nhất thời chìm trong bóng tối.

Một trận hỗn loạn diễn ra, cũng không biết là súng của ai cướp cò, tiếng kêu thảm, tiếng chửi rủa, tiếng đánh nhau loạn vào một khối.

Không có gì phải hoài nghi, bóng tối chính là thiên đường để tiến hành đủ loại hoạt động mờ ám, mà các lão đại trong hắc đạo có kẻ nào ngày thường không gây cừu oán?

Chỉ nghe ‘đoàng đoàng’ vài tiếng súng vang, cũng biết ai cùng ai đang bắn giết, mùi máu tươi lập tức tràn nhập không khí.

- Ca ngất! Chuyện này không liên quan tới ca, ca bận tập hít đất!
Rơi lệ đầy mặt phủ phục nằm úp sấp trên mặt đất, Trần Mặc cho dù vừa bị một kẻ nào đó vô ý dẫm lên tay cũng cắn răng không rên một tiếng.

Đùa gì thế, trong lúc hỗn loạn dính đạn lạc mà ngỏm, cho dù xuống địa ngục cũng không biết ai mà mách với Diêm Vương lão gia.

Vất vả lắm tiếng hô quát nhốn nháo mới yếu bớt, Trần Mặc lập tức hé mở Bản Bản lóe ra một tia sáng, nhờ nó mà bò tới cái bàn gỗ cách đó không xa.

https://thuviensach.vn

- Lạy thánh nữ Maria! Lạy thánh nữ Maria!
Trong miệng lẩm bẩm bò sát đi tới, rốt cục trước một giây khi phía sau vang lên tiếng súng thì hắn cũng kịp cuống cuống chui vào gầm bàn.

Nhưng mà ngay lúc này hắn lại thấy được một màn khiến bản thân tròn mắt há hốc mồm — trong gầm bàn cách phía hắn không xa, tên mập mạp reo hò ban nãy lại đang khoanh chân ngồi trên sàn nhà, rất là tự nhiên móc ra túi ma túy…

- Lạy hồn!
Trần Mặc nhịn không được trở mình mắt trợn trắng, thầm nghĩ kẻ nghiện phát tác quả nhiên là điên rồi!

Có điều chuyện để hắn kinh ngạc hơn còn tiếp, người này cư nhiên vứt luôn kim tiên đi, trực tiếp cầm một viên ma túy bỏ vào miệng, vẻ mặt mê say…

- Đệch! Như vậy cũng được?
Thấy một màn như vậy, Trần Mặc không thể không bội phục sát đất.

Lạy thánh nữ! Tốt xấu gì người ta không hít thì tiêm, lão nhân gia ngài lại có thể trực tiếp ăn vào, hơn nữa còn say sưa quên mình như thế được?

Cũng còn may, gã mập kia chưa đến độ ‘tĩnh tu chờ phi thăng’, ít nhất vẫn nhìn thấy được Trần Mặc, hơn nữa nhân tiện vẫy vẫy tay:
- Chú em gì ơi, lại đây ngồi! À quên, chú em có thuốc lá không?

- Có… Nhưng không phải loại tốt!
Trần Mặc cũng chỉ biết lấy từ trong túi ra một bao thuốc rẻ tiền.

- Cảm ơn!
Mập mạp cũng không so đo, rút ra một điếu, châm lửa rít vài hơi, rồi lại rất vô tư ngậm ở miệng dùng là thước chỉ hướng mà lên tiếng:
- Đừng lo lắng! Đám lão Thường lão Lưu có năm nào mà không nội loạn vài lần.. Đúng rồi, chú em tên gì nhỉ, ta gọi là Chu Đại Sơn, là phân đường

https://thuviensach.vn

chủ phân đường Phúc Phường Nhai của Võ Nghĩa Đường!

- Thật đúng là người cũng như tên!
Nhìn đối phương thân hình khổng lồ, Trần Mặc không khỏi lắc đầu:
- Tôi gọi là Trần Mặc, nghề chính là ở một tiệm cơm, còn nghề phụ thì rất nhiều, ví dụ bán phim AV, làm bảo vệ, thám tử điều tra ngoại tình… Tóm lại cứ có tiền là tôi làm!

Nói xong, hai người rất ăn ý bắt tay, đồng thời lộ ra vẻ cười đểu giả mà nam nhân mới hiểu.

Trần Mặc lại đưa tới một điếu thuốc, đột nhiên cảm thấy được người này có phong cách khá giống mình.

Mà Chu Đại Sơn đại khái cũng cảm thấy được như vậy, nhận lấy điếu thuốc đồng thời giơ giơ mấy túi ma túy, cười hà hà nói:
- Thế nào? Dù sao giờ cũng chết dí ở đây, chú em muốn nếm thử không?

- Cảm ơn!
Trần Mặc xua xua tay, theo bản năng lui về phía sau vài bước:
- Tôi là người nghèo, dùng không nổi thứ này… A!

Ngay khi hắn đang nói, Chu Đại Sơn đột nhiên ném ra một viên chuẩn xác vào giữa miệng Trần Mặc.

Trần Mặc lắp bắp kinh hãi, vội vàng muốn nhổ ra, nhưng chỉ lát sau hắn không nhịn được mà hít hít:
- Ngọt? Ma túy lại ngọt?

- Ơ? Chú em thử qua ma túy rồi sao?
Chu Đại Sơn cười cười nhìn hắn qua đôi mắt híp tịt trên gương mặt béo múp míp:
- Nhưng mà đây không phải ma túy, là đường phèn đặc chế gia công thôi, đúng là nhìn qua giống ma túy thật!

https://thuviensach.vn

- Sax!
Cảm thụ được vị ngọt trong miệng, Trần Mặc đột nhiên có loại xúc động muốn đánh người! Tiên sư, lấy đường phèn đi gạt người ra vẻ hổ báo! (Chỗ này không biết dịch đúng không, zai ngoan chưa tiếp xúc hàng hot đấy bao giờ nên không rõ, các vị thông cảm :”>)

- Không có biện pháp!
Chu Đại Sơn da mặt còn rất dầy, bất đắc dĩ bẻ bẻ mấy ngón tay:
- Những năm nay xã hội đen cũng không dễ sống! Nếu mà không ra vẻ hổ báo cáo chồn thì kẻ khác lại không phục… Ta lấy đường phèn làm ngụy trang còn tốt chán, chứ như lão Lưu kia chơi hẳn lựu đạn đểu, cũng không biết hắn chế được từ đâu!

Phục rồi! Lần này thật sự là phục rồi! Trần Mặc bội phục sát đất, thầm nghĩ lựu đạn đểu thì gã Đao Ba Lưu mặt sẹo kia làm thế nào để dùng, chẳng lẽ nhồi pháo hoa cho nó nổ?

- Cái này ta cũng chịu!
Chu Đại Sơn cũng chỉ cười trừ thay thế trả lời. Nhưng hắn đột nhiên nghiêng tai nghe ngóng, cười ha hả nói:
- Hình như bên ngoài chơi xong rồi, chúng ta đi ra thu thập tàn cuộc thôi!

Cũng không thèm thăm dò tình huống, mập mạp này đã xốc khăn trải bàn lên, đĩnh đạc bò ra.

Trần Mặc bất đắc dĩ thở dài, cũng chỉ có thể thật cẩn thận theo sau, nhưng sự thật chứng minh hắn lo lắng quá thừa.

Giờ phút này trong đại điện vẫn là mười mấy người đứng đực mặt, hơn nữa mỗi người trông đều giống như nạn dân Châu Phi.

Thường Kim Nha đang giơ ngọn nến tựa ở bục thờ cúng, mặt mũi bầm dập quát liên tục:

https://thuviensach.vn

- Tên khốn! Tên khốn vô sỉ, lại dám đánh lén tao… Con mẹ nó, đánh lén thì cũng thôi, lại còn dám nhổ nước bọt!

Vẫn còn may mắn chán, ít nhất lúc mọi người quần ẩu hỗn loạn coi như còn giữ được lý trí, trừ súng ống cướp cò bị thương vài người thì không có xuất hiện tử vong.

Giờ phút này, còn có phong độ nhất chính là Chu Đại Sơn, hắn khoanh tay nhìn nhìn tất cả, đột nhiên bất đắc dĩ thở dài:
- Nhìn xem đi! Tôi đã nói rồi, phải nhẹ nhàng từ tốn, tiến tới từng tí một vun đắp tình cảm… Mọi người nhất định không nghe cơ!

Nhà ngươi trâu! Mới vừa rồi còn có vài người chỉ bị đánh chứ chưa hộc máu, lần này thật sự hộc máu ra cho có tính đồng đội rồi.

Trong ánh mắt tràn ngập khinh bỉ của mọi người, Chu Đại Sơn làm như không có gì xảy ra vỗ vỗ cái má béo phì mấy nhát như mát xămtj rồi mới lại vỗ tay nói:
- Được rồi! Nếu đã phát tiết xong thì ngồi xuống nói chuyện đi, tôi nghĩ qua lần này sẽ lại có mấy tháng bình yên…

Lời còn chưa dứt, hắn đột nhiên như nghĩ ra cái gì đó ngừng lại, không chút do dự nhảy sang bên cạnh, tốc độ cùng hình thể hoàn toàn không phù hợp.

Cơ hồ đồng thời, nương theo sau tiếng súng là từng đốm hoa lửa từ cột đá văng ra khắp nơi, một gã che mặt từ sau rèm vải xuất hiện, lập tức tiếp tục bóp cò súng.

- Cẩn thận!
Trong tiếng la hét, viên đạn đã tức thì bắn ra trúng vai trái Chu Đại Sơn, vẫn may là hắn né sớm tránh được chỗ yếu hại.

Một viên không trúng, gã che mặt cũng không hề bối rối, lật tay trái lấy ra cây súng thứ hai, hai họng súng đen sì đồng thời nhắm mọi người…

https://thuviensach.vn

Trần Mặc ngẩn ra, căn bản không kịp né tránh, theo bản năng ném Bản Bản tới:
- Tiên sư! Xem ám khí đây!

Quá trâu bò! Ám khí to thế này, đủ để cho Bạo Vũ Lê Hoa Châm* cũng phải tự mình xấu hổ!
(* ám khí nổi danh của Đường Môn)

Gã che mặt hơi nhếch miệng lên, bình tĩnh bóp cò, hắn đã tính toán tốt đường bay của cái laptop.

Nhưng khó có thể tin chính là ngay lúc mấy viên đạn bay ngay qua laptop lại quỷ dị dừng lại trên không trung vài giây đồng hồ.

Mà cũng nhờ có vài giây này, bang bang vài tiếng vang nhỏ, toàn bộ mấy viên đạn đều mục tiêu laptop, không hề bắn tới được mọi người.

- Làm sao có thể?
Nhìn thấy một màn quỷ dị này, đám Thường Kim Nha sợ run vài giây rồi có thể theo bản năng tránh né.

Cơ hồ đồng thời, gã che mặt trong nháy mắt dựa thế nhảy lùi lại, nhanh nhẹn đứng tới đằng trước tượng thờ Quan Đế.

Hai họng súng lần nữa khạc lửa, hắn nhìn thấy Trần Mặc, đột nhiên cười âm tràm:
- Bảo vệ, lần nữa nào…

- Lão Quan!
Nhưng này trong chớp mắt, quay mắt về họng súng sắp nhả đạn, Trần Mặc lại đột nhiên hô to nói:
- Cứu tôi!

https://thuviensach.vn

- Thằng ngu!
Dựa lưng vào tượng Quan Công, gã che mặt không chút do dự bóp cò:
- Ai cũng không cứu được…

- Thế sao?
Đột nhiên một tiếng nói vọng ra, giống như sấm sét giữa trời quang vào cái lúc nước sôi lửa bỏng này!

Giọng nói còn chưa tắt hẳn, bá vương khí giống như nộ hải cuồng triều phóng xuất ra, áp bách gã che mặt lảo đảo lui về phía sau.

Trong ánh mặt kinh hãi của mọi người, pho tượng Quan Công chợt vuốt bộ râu dài, trợn trừng mắt nhảy xuống, vung đao tay trái chém xuống:
- Quân lén lút, có nhận ra được Quân Vân Trường hay không?

- Cái gì?
Nhìn thấy lưỡi đao đã chém tới trước mặt, trong lúc vội vã không kịp né tránh, gã che mặt chỉ có thể miễn cưỡng giơ lên súng lục.

Chỉ nghe "leng keng" một tiếng, hai khẩu súng lục bay cao lên trời, chưa kịp rơi xuống đất đã hóa thành mảnh nhỏ.

Quan Tam hừ lạnh một tiếng, trường đao còn dư lực chưa tiêu hết lần hai vung qua, hóa thành hư ảnh Thanh Long gào thét mà đến!

Trong tiếng rên rỉ, gã che mặt phản ứng không kịp bị đánh trúng vai trái, máu tươi đầm đìa lảo đảo lui về phía sau.

Hắn cũng biết mình không là đối thủ, vừa lùi đến cửa đã ném ra lựu đạn khói.

Khói đen cuồn cuộn bốc lên, nhất thời che tầm mắt mọi người, ai còn dám mạo hiểm truy kích đây?

https://thuviensach.vn

Quan Tam cũng không quên việc tạo hình, vung đao tung áo bào xông tới, trong miệng vẫn không quên hét lớn một tiếng:
- Chạy đi đâu! Xem Yển Nguyệt Đao của bản tôn… Ta trảm! Ta tiếp tục trảm! Ta trảm trảm trảm!

Trong tiếng hô quát, hai người càng ngày càng chạy đi xa, chỉ còn tiếng "trảm trảm trảm" của Quan Tam vọng về trong không khí, cũng không biết là đang chém người hay chém gió.

Trần Mặc cũng chỉ biết lắc đầu xông theo sau, hi vọng gã kia còn chưa bị chém thành thịt vụn.

Yên tĩnh đến quỷ dị! Một đám đại ca hắc đạo đưa mắt nhìn nhau, Thường Kim Nha dùng sức cắn ngón tay một cái, đột nhiên thì thào:
- Cái quái quỷ gì vừa diễn ra kia… Hay mình đang nằm mơ trong lúc ngủ với lão bà nhỉ!

Chương 63: Chỉ có một chiêu này

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 63: Chỉ có một chiêu này

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

https://thuviensach.vn

Lái xe điện xông qua màn khói đặc, Trần Mặc chạy như bay trên con đường núi nhỏ, chỉ nghe từ đằng xa mơ hồ truyền đến tiếng đánh nhau.

Lo âu vỗ vỗ Xa Xa, hắn bất đắc dĩ thúc giục nói:
- Xông lên trước! Quan Tam dù chỉ mất một cánh tay thôi thì chúng ta cũng phải đi làm culi mà trả nợ rồi… Mợ nhà nó, biết thế mình sớm đã mua bảo hiểm!

- Lão đại, anh cứ yên tâm!
Xa Xa tăng tốc phóng tới, nhân tiện rất là bình thản nói:
- Em thấy Quan Tam có đao pháp rất trâu, khinh công lại ngang với dâm tặc… Hơn nữa hắn còn có bá vương khí, tùy ý phóng ra vài phát cũng có thể chấn cho đối phương chảy máu cả thất khiếu trên người rồi!

Một lúc sau, gió đêm từ từ thổi hết đám khói, hiện rõ ra phía trước hai thân ảnh đang hăng say chém giết.

Đúng như Xa Xa dự đoán, Quan Tam lúc này sớm đã chiếm thượng phong, đang giống đùa giỡnđối thủ, một đao tiếp một đao nhìn thực khoái trá.

Mà đối lập hắn với vẻ nhàn nhã của hắn, gã che mặt hai tay trống trơn cực kỳ chật vật, vài lần né tránh đều suýt nữa trúng đao, đôi lúc không thể không lăn tròn trên mặt đất.

- Ngon, chúng ta đứng đây cổ vũ là được rồi!
Thở phào một cái, Trần Mặc cũng không vội tiến lên tiếp ứng mà dựa vào Xa Xa châm một điếu thuốc.

Chẳng qua chỉ mấy phút sau, hắn đột nhiên “ơ” một tiếng, hơi hơi nhíu mày nói:
- Này, chúng mày xem có điều gì lạ không? Sao tao càng nghĩ càng thấy…

- Đơn điệu!

https://thuviensach.vn

Bản Bản buột miệng nói, nhất thời làm cho Trần Mặc tỉnh ngộ — đúng vậy, phương thức công kích của Quan Tam chính là quá đơn điệu!

Đầu tiên, tạo hình phát ra bá vương khí, sau đó vung Yển Nguyệt Đao chém xuống…

Toàn bộ động tác cũng chỉ có tạo hình – phóng bá vương khí – chém, tạo hình – phóng bá vương khí – chém, tạo hình…

- Trời đất ơi! Đĩa vấp tua đi tua lại chắc?
Trần Mặc bất lực vỗ trán, thầm nghĩ cái này gọi là chiến đấu kiểu gì?

Sự thực là gã che mặt kia đã nhất nhiều lần bất lực chịu chết, chỉ sợ bồi thêm một cước là có thể dễ dàng đánh bại hắn.

Nhưng mà Quan Tam lại cố chấp tuân thủ quy củ giang hồ, khinh thường thu đao đứng thẳng đợi đối thủ chuẩn bị lại rồi tiếp tục vòng lặp tạo hình - phóng khí - chém.

- Lão đại à, sẽ không phải…
Xa cùng Bản Bản đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên có một cảm giác bất an.

Cơ hồ đồng thời, rốt cục gã che mặt kia cũng nhận ra điểm sơ hở, thừa dịp Quan Tam bận tạo hình, đột nhiên vùng dậy tung một cước.

Chỉ nghe một cái rầm, Quan Tam còn chưa kịp phóng bá vương khí đã bị đá văng ngược ra sau mấy mét.

Tiếp đó, nhìn thiết quyền của đối phương đánh tới ngực, hắn vẫn còn có thể hồn nhiên tạo hình lại đoạn dở dang…

- Lão già đầu đất, trốn mau!
Trần Mặc vội vàng lái Xa Xa xông lên trước, hận bản thân không biết phép dịch chuyển tức thời của Songoku.

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, đã nghe rầm cái nữa, Quan Tam bay tới, ấm ức nói:
- Ta… Ta cũng chỉ có một chiêu đó thôi!

- Ngất đây!
Trần Mặc thực không biết phải nói gì, trợn trắng mắt mà đưa tay đón lấy Quan Tam từ trên trời giáng xuống.

Hắn xem như minh bạch rồi, hàng fake Quan Công cũng chỉ có đúng một chiêu. Con bà nó chứ! Một chiêu dùng mãi thì dù có sức trâu hơn cũng có tác dụng gì nổi.

- Cẩn thận!
Gần như cùng lúc, gã che mặt kia rốt cục thoát khỏi cận chiến, sớm đã nhảy lùi lại rồi móc từ trong người ra một khẩu súng shotgun.

- Gã này buôn lậu vũ khí chắc?
Không đợi Trần Mặc kịp cảm khái, họng súng đã khạc đạn nhằm Xa Xa, mảnh đạn nhất thời nổ tung tóe.

- Yển Nguyệt Trảm!
Trong tiếng nổ vang, Quan Tam lần nữa hoành đao qua, chặn đón mảnh đạn bay loạn, có điều không tránh được việc Xa Xa đáng thương cần tiền sơn lại thân mình.

- Mùi vị thế nào?
Nhìn Trần Mặc chật vật lui về sau, gã che mặt không khỏi hơi cười cười:
- Mày nên cảm thấy vinh quang và may mắn, loại Shotgun Italy SPAS 15 MIL này có thể nói là vua trong dòng súng cận chiến!

- Vua cận chiến?
Trần Mặc nhân thể lăn một vòng, tránh khỏi mảnh đạn tập kích, lại đột nhiên thở phào một cái:

https://thuviensach.vn

- Ở nước tao, vũ khí cận chiến cường đại nhất không phải là súng, mà là… Xem đây, cục gạch hiệu Phiên Thiên Ấn của tao!

- Lão đại, là Phiên Thiên Ấn nhãn hiệu cục gạch!
Gào thét bay trong không trung, Bản Bản vẫn không quên nhắc nhở.

Cơ hồ đồng thời, thân hình của nó đã đột nhiên phóng lớn trong luồng thanh quang, hóa thành một tấm thép mấy mét ầm ầm nện xuống.

- Cái gì?
Gã che mặt hiển nhiên đã muốn sợ run, ngẩn ngơ nhìn thấy bóng đen thật lớn từ trên trời giáng xuống đến quên cả tránh né.

Thẳng đến khi Bản Bản gần sát đến làm tấm gương miễn phí soi mặt cho hắn, hắn mới chợt kinh hô một tiếng, lăn tại chỗ một vòng quay cuồng tránh né, thuận thế lại tung ra lựu đạn khói.

- Tiên sư, gã này cầm tinh con bạch tuộc chắc?
Nhìn thấy khói đen cuồn cuộn tràn ngập, Trần Mặc chỉ có thể phanh lại dừng tại chỗ, thân ảnh kia khuất xa dần trong đêm.

- Chạy đi đâu!
Quan Tam lại bày tạo hình quen thuộc quát to, thế nhưng cũng chỉ là ra vẻ:
- Thôi! Thượng thiên có đức hiếu sinh, bản tôn cũng tạm thời tha…

Nói xong, hắn còn dương dương tự đắc ưỡn ngực, tỏ vẻ hân hoan vì chiến thắng.

Trần Mặc thấy thế cũng chỉ lắc đầu, rốt cục xác định hai chuyện: thứ nhất, Quan Tam da mặt rất dày, dày đến trình độ vô sỉ; thứ hai, người này thực lực hoàn toàn không đáng tín nhiệm, trông cậy hắn làm bảo tiêu còn không bằng sớm hò hét kêu cứu!

- Ai nói?

https://thuviensach.vn

Giống như đã bị vũ nhục, Quan Tam lập tức trừng mắt cả giận nói:
- Ta bình thường xuất một chiêu là đủ rồi, chỉ tại gặp phải thích khách này nên mới chịu chút thiệt nhỏ!

- Chuẩn chuẩn! Ông giỏi!
Trần Mặc cũng chỉ có thể phụ họa cho qua chuyện, xoay người đi về hướng miếu Quan Đế:
- Tôi hi vọng ông có thể thay đổi trật tự ra chiêu… Tốt nhất là loạn lên, giống như chơi oẳn tù tì đó!

Tạm không nhắc tiếp chuyện bên này, gã che mặt kia chạy một đường chối chết, nhờ vào khói đen mà lao như bay trên con đường núi quanh co.

Ôm cánh tay trái bị Bản Bản đập trúng, hắn chạy băng băng mười mấy phút, mãi đến khi xác định không có truy binh mới khẽ thở phào một cái.

- Đợi đấy, tao sẽ không quên sỉ nhục này!
Hung tợn xé chiếc mặt nạ phòng khói xuống, gã che mặt dựa vào thân cây thở hổn hển rồi lập tức lấy điện thoại ra bấm số.

Vài giây sau, đợi phía bên kia lên tiếng, hắn lập tức cung kính tiếp lời:
- Ông chủ, tôi là Yanker… Xin lỗi ngài, kế hoạch ám sát không thành công!

- Cái gì?
Đang khoái trá nhấm nháp hồng tửu, Thomas không khỏi ngẩn ra, nhất thời bóp nát ly rượu.

- Yanker, tao nhớ rằng tao đã nhắc nhở mày, ngàn vạn lần không được sai sót! Giờ mời mày nói cho tao biết, có phải con mắt của mắt không nhạy không, nếu có thì để tao giúp mày móc nó ra nhé!

- Không! Không phải như vậy!
Nghe trong điện thoại truyền đến thanh âm rít gào, Yanker không tự chủ được run lên, vội vàng thấp giọng giải thích.

https://thuviensach.vn

- Ông chủ, vốn là tôi có thể giết đám đường chủ, mà sự thật là chúng cũng đã loạn thành một đoàn… Thế nhưng không biết sao cái viện bảo tàng kia… Kẻ nào!

Nương sau đó làmột tiếng nổ vang, cuộc trò chuyện không chút dấu hiệu bị cắt đứt, trong điện thoại chỉ truyền lại tiếng lào xào.

Thomas phẫn nộ ném di động đi, một cước đạp bay cái bàn, dưới ánh mắt kinh ngạc của hơn mười thuộc hạ, hắn như một con sư tử phát cuồng gào thét ầm lên.

- Con mẹ nó! Ai có thể nói cho tao biết đây là có chuyện gì? Vì cái gì bố cục tuyệt vời chúng ta an bài ở Nam thành, mỗi một lần đều bị phá hỏng không hiểu lý do?

Không ai có thể trả lời vấn đề này, hơn mười gã thuộc hạ đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy không biết nên trả lời như thế nào.

Ban đầu là muốn dùng gã cướp kia phán đoán năng lực của cảnh sát, kết quả là gã đó không hiểu bị tóm bằng cách nào; tiếp theo, muốn ám sát gã bảo vệ viện bảo tàng để cài người thay thế, kết quả tiếp tục là không biết vì sao hắn tránh thoát…

Còn giờ là muốn tạo ra nội loạn trong Võ Nghĩa Đường, khiến bọn hắn thu hút chú ý của cảnh sát, kế hoạch vốn hoàn mỹ không tì vết!

Nhưng mà thực là gặp con mẹ nó quỷ, Yanker có dị năng Xích Đồng Tử (con ngươi đỏ) lại thất thủ, hơn nữa xem ra đã không có khả năng còn sống trở về.

- Ông chủ, tức giận không có lợi cho thân thể!
Một nhiên một giọng nói vang lên cắt đứt tiếng rít gào của Thomas.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh nhìn của mọi người, một nam tử đeo kính đứng từ một góc khuất thấp mà giọng than thở, nói:
- Ngài xem, ít nhất Yanker hy sinh chứng tỏ Nam thành không có yếu như chúng ta tưởng tượng!

Đó là một nam tử gầy yếu, thoạt nhìn giống như một học giả cổ quái, nhưng trong tay hắn lại đang như làm xiếc với quả bom do hắn tự chế.

Mà không ngờ chính mà Thomas lại thực sự không còn nổi nóng, ngược lại mở miệng bình tĩnh nói:
- Có lẽ đúng là như vậy! Ryan, cậu có kế hoạch gì không? Khoan, trước tiên cất quả bom đi rồi nói!

- Ngài đừng lo! Thứ này chỉ cần không rơi thì không nổ đâu!
Nhẹ nhàng ngừng múa may quả bom giữa các ngón tay, Ryan thản nhiên mở ra bản đồ.

- Ngài xem nơi này đi, tôi giúp ngài tại thành một hồi hỗn loạn, thế nào? Xin yên tâm, tôi thân là chuyên gia chất nổ, cũng không phải loại thấp kém như dị năng giả cấp ba Yanker!

- Uhm, cậu nói nơi này?
Thomas xem bản đồ một lát, sau đó vỗ vỗ bả vai Ryan:
- Tốt lắm! Như vậy ta sẽ chờ mong biểu hiện của cậu! Cứ thế đi, mọi người lập tức bắt đầu chuẩn bị… Mond, cậu còn thắc mắc chuyện gì?

Nhận thấy một gã bảo tiêu lộ diễn cảm kỳ quái, Thomas không khỏi hơi hơi nghiêng đầu, tựa hồ muốn nghe ý kiến của hắn.

- Không có, tôi không có thắc mắc!
Đại khái là đã có kinh nghiệm, Mond nào dám có ý kiến, nhưng khi nhìn xuống sàn nhà, hắn vẫn nhịn không được mở miệng nói:
- Có điều ngài xem thử nơi đó…

https://thuviensach.vn

- Cái gì?
Thomas ngẩn ra, nhìn theo hướng ánh mắt của Mond.

Vài giây sau, khi hắn thấy trên vật thể mày đen trên sàn nhà thì không tự chủ được nhíu mày:
- Đợi một chút, thứ này thoạt nhìn nhìn rất quen mắt… Con mẹ nó! Chạy nhanh!

"Ầm!"
Lời còn chưa dứt, một tiếng nổ mãnh liệt vang lên, khói lửa đã bao phủ kín cả gian phòng.

Quay cuồng trong màn khói lửa, giọng nói đã trở nên yếu ớt của Mond truyền đến:
- Vừa… vừa rồi ngài… ngài vỗ bả… bả vai của Ryan thì tay… bom trong tay hắn cũng rớt xuống…

Chương 64: Người đại diện của Quan Công

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 64: Người đại diện của Quan Công

Dịch giả: Triệu Vô Lại
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

https://thuviensach.vn

Nếu có ngày, một đại hán mặt đỏ áo xanh râu dài nhảy ra trước mặt bạn tự xưng là Quan Vân Trường…

Bình thường mà gặp được tình huống này, bạn có thể gọi cho gánh hát nói cho họ biết diễn viên của họ đã bị điên chạy ra đây rồi.

Nhưng đây lại là một tình huống khác, vị Quan Vân Trường này biết tản ra bá vương khí, hơn nữa trên người còn lộ rõ dấu vết tượng gỗ được điêu khắc cẩn thận.

Như vậy thì 100% điều bạn có thể làm được chính là quỳ rạp xuống mà bái lạy.

Trở lại với nhân vật trong câu truyện, Thường Kim Nha vẫn còn chút nghi ngờ, cho nên hàm hồ thốt lên một câu:
- Ta ngất, thực sự không phải từ gánh hát đấy chứ?

Lời còn chưa dứt, Quan Tam đã phẫn nộ quát một tiếng, một cỗ uy áp truyền đến mạnh đến nỗi mọi người có chút hít thở không thông.

Một phần ba giây sau, Thường Kim Nha lập tức bỏ gian tà theo chính nghĩa, vội vàng phục lạy hô:
- Quan Đế lão gia tại thượng, đệ tử biết sai rồi, đệ tử lập tức về dâng hương lên cho ngài.

Kết quả là mấy chục thành viên xã hội đen đều quỳ lạy một cách chỉnh tề, mỗi người cầm ba cây nhang mà vái lấy vái để.

Mượn một câu của Chu Đại Sơn, Chu mập mạp chính là: Mặc kệ nó! Thà rằng bái sai, chứ không thể không bái!"

Mà bởi vậy tất cả mọi người đều đã quỳ xuống hết, chỉ còn mình Trần Mặc đứng tại chỗ dĩ nhiên là thu hút ánh nhìn như siêu sao.

https://thuviensach.vn

- To gan! Nhìn thấy Quan Đế gia còn không bái lạy?
Thấy vậy, Đao Ba Lưu muốn lấy lòng Quan Công nên nhảy ra quát tháo.

Chỉ là không đợi Trần Mặc mở miệng thì vị Quan Công kia đã khoát tay:
- Không cần! Trần Công là bạn thân của ta khi còn sống, lại là thần sư của ta … Trần Công, xin mời đến đây an tọa!
(Thần sư ở đây hiểu là người đại diện liên hệ với người trần của thần, còn chữ Công sau Trần Công dạng một cách gọi kính ý, cái này không chắc lắm ai rành nhắc luận đàm để mình sửa lại)

- Được, coi như ông có lương tâm!
Trần Mặc thở phào một cái rồi mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà tiêu sái ngồi bênh cạnh vị Quan Vân Trường fake kia.

Mượn cơ hội xoay người, hắn nhỏ giọng nói:
- Lão Quan, ông cứ tiếp tục tạo hình đi để tôi nhân tiện nói vài lời đơn giản, rồi kết thúc sớm việc này còn trở về ăn khuya nữa!

Vài câu xì xào này chỉ mất có vài giây đồng hồ nhưng vào mắt đám đại ca xã hội đen phía dưới kia lại rất là chuyện chấn động.

Bạn thân khi còn sống? Còn là thần sư gì nữa… Rõ ràng hắn mới là một gã buôn AV, thế mà thuận miệng gọi một cái đã khiến Quan Đế gia hiển linh!

Ông trời của ta! Đến cả gọi siêu nhân trong phim cũng phải ngửa mặt lên trời hô to ba tiếng, thậm chí còn bị đến muộn… Chẳng lẽ thần tiên bây giờ không đáng giá đến mức chỉ cần tùy tiện đứng ven đường kêu một cái là được sao?

Khi nghĩ tới đây mọi người nhìn Trần Mặc cũng trở nên cung kính.

Trần Mặc cũng biết thân biết phận, sợ lắm lời lộ ra sơ hở nên hắn chỉ đơn giản nói:

https://thuviensach.vn

- E hèm… Quan Đế gia nói mọi người biết thờ phụng thành kính như vậy là rất tốt! Nhất định phải tiếp tục duy trì, giờ Quan Đế gia muốn quy vị, chúng ta đi trước!

Nói xong, Trần Mặc vẫn còn phải lén lút đạp cho Quan Tam đang hăng say tạo dáng một cước mới khiến hắn lưu luyến không rời đứng dậy.

Nhưng bọn hắn mới chỉ đi được vài bước thì mấy chục đường chủ hắc đạo đã đồng thanh hô:
- Quan Đế gia xin dừng bước! Thỉnh người giải thích nghi hoặc cho chúng đệ tử, cũng thỉnh người chỉ cho Võ Nghĩa Đường một con đường sáng!

- Giải thích nghi hoặc?
Trần Mặc buồn bực gãi đầu, nhưng thấy cửa ra vào đã bị đông người chặn lại nên hắn cũng chỉ có thể ngậm ngùi dừng bước.

Chu mập mạp nhanh nhẹn chạy nhanh lên ghé vào tai trái hắn nói nhỏ:
- Trần sư, cái chết của tiền nhiệm bang chủ còn chưa rõ ràng… Với lại cuộc họp mặt hôm nay của chúng ta vô cùng bí mật như thế nào lại bị người mai phục được chứ. Ngài có thấy chuyện này có vấn đề hay không?

- Ông muốn nói là có nội gian?
Trần Mặc vỗ vỗ trán, không tự chủ được buột miệng hỏi.

Lời còn chưa dứt thì đám đại ca hắc đạo đã nhao nhao nhảy dựng lên, mặt đầy tức giận phụ họa.

Thường Kim Nha nghi ngờ nhìn Đao Ba Lưu, do dự một lát nói:
- Chính là như thế! Chúng ta buổi sáng vừa hẹn địa điểm họp mặt thì buổi chiều đã bị tập kích, nhất định có nội gián trong đây!

- Con mẹ nó! Mày nói cứ nói, nhìn tao làm gì?
Thường Kim Nha nói xong, Đao Ba Lưu liền nổi giận đùng đùng quát.

https://thuviensach.vn

Không cần kể thêm về màn hỏi thăm người nhà nhau diễn ra tiếp theo. Tất nhiên là còn có giao lưu chân tay với nhau đi kèm thi nhổ nước miếng xem ai xa hơn.

Trần Mặc chỉ lắc đầu, thừa dịp hỗn loan kéo Quan Tam ra nói vài câu.

Nghe hắn nói xong Quan Tam không khỏi ngẩn ra:
- Được không vậy?

- Không được cũng phải được, ông muốn bị đập thành từng mảnh à?
Trần Mặc vỗ vai hắn rồi xoay người vỗ tay hô to:
- Đủ rồi! Quan Đế gia có lệnh, tất cả quỳ xuống, trong lòng thành kính đọc thầm họ tên của Quan Đế ba trăm lần, không được có tạp niệm!

- Hả?
Mấy chục gã đại ca đưa mắt nhìn nhau, hơi có phần do dự.

Thấy bọn hắn còn chưa tuân lệnh, Quan Tam tức thì hừ lạnh một tiếng, vuốt vuốt chòm râu, bá vương khí nhất thời mãnh liệt lan tỏa.

Mọi người lập tức kinh hãi, liên tục bái lạy, nơm nớp lo sợ thành kính làm theo, ngay cả ngẩng đầu cũng không dám!

Trần Mặc khẽ thở phào một hơi, vội vàng mở Bản Bản ra. Theo sau đó là một đoạn trong Tây Du Ký xuất hiện, một quầng sáng xanh từ trên trời giáng xuống bao phủ trọn cả đám đông.

Giờ khắc này, mấy chục đại ca hắc đạo bỗng ngây ra như bị trúng Định Thân Thuật.

Lát sau đã có rất nhiều người chịu không nổi, khuôn mặt biến dạng, mồ hôi ròng ròng như thấy được chuyện gì đó rất khủng khiếp vậy.

Quan Tam mê hoặc nhíu mày, Trần Mặc liền vỗ vai hắn nói khẽ:

https://thuviensach.vn

- Đừng lên tiếng, tôi mới kêu Bản Bản thả ra một cảnh ở Địa Ngục. Chắc bây giờ bọn hắn đang trong chảo dầu hoặc trèo núi đao gì đấy!

Sự thực là muốn đem hơn mấy chục người có ý chí kiên định đồng thời sa vào cảnh này cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Chẳng qua thấy được Quan Đế gia hiển linh nên bọn hắn đã sớm khiếp sợ, hơn nữa còn bị ảnh hưởng của bá vương khí khiến tinh thần suy yếu nên Bản Bản mới dễ dàng thành công.

Trong chốc lát, bọn người Thường Kim Nha đã run rẩy giật như bị kinh phong. Bỗng nghe Đao Ba Lưu hét thảm, mặt tái mét la lên:
- Tôi có tội! Tôi có tội!

- Woa, thật là gã này à?
Trần Mặc tinh thần đại chấn, đã chuẩn bị nghe khẩu cung.

Nhưng không ngờ được Đao Ba Lưu đã lại lập tức bổ sung:
- Tôi có tội! Ta thích chơi trò nô lệ cùng nữ vương, mỗi lần đều bắt lão bà cosplay nữ vương rồi dùng roi da quất tôi, dùng nến nhỏ lên người tôi… Phán quan đại nhân, tôi sai rồi, tôi không dám… nữa!

- Oái~…. Phù…!
Quan Tam nghe đến nhập thần, thiếu chút nữa đã tuột tay rớt luôn cây đao, cũng không biết là do hâm mộ hay là phẫn nộ nữa.

Nhưng hắn chưa kịp cảm khái thì chợt nghe Thường Kim Nha hô lên:
- Tôi có tội! Tôi có tội! Tôi giấu riêng mấy chục vạn, khi lão bà hỏi thì tôi nói cấp cho các huynh đệ trong xã đoàn làm phí an gia!

- Tôi cũng có tội!
Dường như cùng lúc Chu Đại Sơn cũng hô lên, nước mắt lã chã mà nói:
- Tôi cũng có tội! Tháng trước tôi có đeo kính mát đi coi bóng đá... Còn thích coi phim Anh Hùng Xạ Điệu, mỗi lần đều cười đến chết đi sống lại.

https://thuviensach.vn

- Ngất! Đấy là tội sao?
Trần Mặc không nói gì chỉ đơ người nhìn đại ca này, qua mấy câu kia cũng phải tự hỏi bản thân để mà kiểm điểm.

Cũng chỉ sau một lát, đán đại ca hắc đạo nào đã khai đủ chuyện, nhiều đến độ hành vi phạm tội có thể viết ra thành một quyển sách luôn.

Trần Mặc nghe tới choáng váng thiếu chút nữa quên việc chính. Nhưng ngay lúc này…

- Đừng! Xin đừng đẩy tôi xuống chảo dầu!
Một gã trung niên đang quỳ lẫn trong đám người đột nhiên ôm đầu kêu thảm:
- Tôi không có nói nơi họp cho bang Đông Tinh, tôi chỉ nói cho một người người ngoại quốc thôi…

- Chính tên này!
Không cần Trần Mặc ra lệnh Bản Bản đã tự giải trừ ảo cảnh cho mọi người, chỉ chừa lại gã trung niên kia.

Nháy mắt, mấy chục đại ca xã hội đen đều ngã ngửa lăn lóc ra đất, thở hỗn hển, mồ hôi nhễ nhại làm quần áo ướt đẫm.

Chẳng qua sau khi nghe tên trung niên kia kêu thét thì sắc mặt mọi người đều đại biến:
- Con mẹ nó! Thì ra là thằng khốn này... Bà mẹ nó, bình thường đúng là nhìn không ra mà.

Nói xong, Thường Kim Nha cùng Đao Ba Lưu đều lao lên, xem bộ dáng làm thịt gã trung niên tại trận.
(Chú thích một chút: các nhân vật này tên gọi là biệt danh trong giới, không biết tên thật nên không dịch ra mà viết hoa cả, ví dụ Thường Kim Nha = Thường răng vàng, Đao Ba Lưu = Lưu mặt thẹo)

https://thuviensach.vn

Trần Mặc không muốn xem những cảnh bạo lực này liền nhanh chóng chào tạm biệt:
- Mọi người đã tìm được nội gian rồi, giờ tôi sẽ đưa Quan Đế gia về chỗ cũ, nhân tiện nói thêm vừa nãy cái gì tôi cũng không nghe thấy!

Giấu đầu lòi đuôi! Mấy chục đại ca hắc đạo đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ lão nhân gia ngài còn ở đấy mà giải thích, rõ ràng là muốn trêu chọc chúng ta.

Có điều bọn hắn cũng bởi vì bận hổ thẹn vì nhớ tới những chuyện đáng xấu hổ kia nên nhất thời quên ngăn Trần Mặc lại, cứ thế trơ mắt nhìn Trần Mặc cùng Quan Tam đi ra cửa.

Cho đến khi hai người đã ra hẳn tới đường xuống núi, Chu Đại Sơn mới nhớ ra vội vàng hô lên:
- Quan Đế gia! Thần sư! Đệ tử cả gan hỏi thêm một câu, không biết bang chủ Võ Nghĩ Đường tiếp theo là…

- Rút thăm đi!
Trần Mặc không quay đầu phất phất tay, nói ra một câu huề vốn.

Cũng gần như cùng lúc Quan Tam kéo hắn nhảy lên, lăng không bay xa hơn mười mét về phía con đường nhỏ xuống núi phía trước.

Trong phút chốc, chỉ còn nghe tiếng quát hùng hồn vang vọng lại:
- Bổn tọa đi đây! Mọi chuyện hãy tự thu xếp ổn thỏa!

- Rút thăm?
Chu Đại Sơn còn đang thì thào tự nói, dĩ nhiên là còn đang suy nghĩ.

Đợi cho đến khi nhớ đến đưa tiễn Quan Đế gia, liền vội vội vàng vàng chạy ra thì chỉ thấy con đường nhỏ kia sớm đã vắng lặng, còn hai thân ảnh kia đã biến mất từ lâu…

https://thuviensach.vn

Thường Kim Nha cùng Đao Ba Lưu đang đỡ nhau đi tới, không tự chủ được ngước lên nhìn trời, cảm thán:
- Thần tiên! Thật sự là thần tiên! Lại còn có thể phi thiên độn địa! (bay lên trời, độn thổ xuống đất)

Mấy lời này được đồng tình của mọi người, tất cả liên tục gật đầy, vẻ sùng kính đầy mặt không cần nói cũng hiểu.

Chu Đại Sơn còn đang ngây ra như muốn nói phải rút thăm thế nào.

Đao Ba Lưu lại tới khẽ huých vào vai hắn, thần bí nói:
- Lão Chu! Không cần nghĩ nữa, lần sau chúng ta sẽ tìm thần sư hỏi lại… Đừng nhìn tôi như vậy, tôi chỉ là vừa nhặt được danh thiếp của ngài, biết ngài đang công tác ở đâu!

Vừa nói xong, Đao Ba Lưu đã lấy ra tấm danh thiếp tiệm cơm Cát Tường do Trần Mặc làm rớt.

Mấy chục gã đại ca đưa mắt nhìn nhau rồi chợt nhào lên cướp giật, xem bộ dáng chắc là muốn hưởng lây chút tiên khí từ đó! @@

Chỉ là không ai để ý ở ngoài xa, trong bụi cỏ ven rừng, tiếng nói yếu ớt của Trần Mặc vọng ra:
- Đau chết con mẹ nó mất! Lão Quan, ông chọn chỗ nhảy tốt nhỉ… Tiên sư thằng nào thiếu đạo đức như vậy, lại đào một cái hố to ở đây!

Chương 65: Tể nhân chi phúc trong truyền thuyết

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

https://thuviensach.vn

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 65: Tề nhân chi phúc trong truyền thuyết

Dịch giả: Triệu Vô Lại
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Cái gọi là bí mật, tức là chỉ có rất ít người biết, hơn nữa cũng sẽ không nói thêm cho ai.

Thế nên dựa theo định nghĩa này thì hiện tượng ban đêm ở viện bảo tàng Nam thành đã không thể gọi là bí mật.

Hai tháng qua, cứ đến khi trời tối thì số người xuất hiện ở đây lại càng nhiều. Ngoại trừ Diệp Dung, Mộc Vân, Trư Đầu Tam đã biết bí mật, hiện ngay cả Huân Nhi cũng tới nơi này chơi, lấy một lý do quá chuẩn là nghiên cứu khoa học.

- Cứ tiếp tục thế này chắc mình bán vé vào cũng được!
Nhìn Diệp Dung ôm Huân Nhi lang thang ở khu triển lãm, Trần Mặc bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, nhân tiện mở laptop xem một ít tài liệu.

Nhìn lên Mộc Vân đang khoanh chân ngồi đối diện, hắn cố gắng làm ra bộ mặt tươi cười, kiên nhẫn nói:
- Tốt lắm, giờ chúng ta bắt đầu học tập cảm tình. Đầu tiên chúng ta sẽ học mỉm cười, cô có biết mỉm cười là cái gì không?

- Đương nhiên!
Mộc Vân mặt không chút thay đổi gật đầu, nói một lèo như học thuộc lòng:
- Mỉm cười là một phương thức đơn giản để biểu đạt tâm tình. Nó mang đến niềm vui trong gia đình, quan hệ tốt trong sự nghiệp, cũng là biểu hiện của

https://thuviensach.vn

tình cảm giữa bạn bè. Nó khiến người mệt mỏi được thư giản, khiến người phiền muộn thấy được tương lai…

- Dừng lại!
Nghe mấy khái niệm tiêu chuẩn như sách giáo khoa, Trần Mặc toát mồ hôi cắt lời.

- Thôi, học luôn bây giờ!
Nhìn khuôn mặt vô cảm đối diện, hắn do dự vê vê cằm nói:
- Cô làm theo tôi này, đem khóe miệng nhếch về hai bên…

Nói xong, Trần Mặc đã nhếch mép, tạo thành một cái cười mỉm hơi miễn cưỡng.

Mộc Vân thực chăm chú nhìn hắn, sau đó nỗ lực máy móc nhếch khóe miệng…

Rồi xong! Bảo đây gọi là mỉm cười, không bằng bảo rằng một người nhe răng trợn mắt khi bị đạp trúng chân!

- Không phải thế! Phải từ từ, dịu dàng mà mỉm cười!
Trần Mặc buồn rầu vỗ vỗ cái trán, lần thứ hai biểu diễn.

Sau đó, Mộc Vân không có nhụt chí cũng không có phẫn nộ, thực bình tĩnh nhếch lên khóe miệng ...

Chúc mừng nàng! Bởi vì một lần này không phải nhe răng trợn mắt, mà là viêm dạ dày cấp tính!

- Làm lại!
Ngay cả hứng thú uốn nắn cũng không có, Trần Mặc hữu khí vô lực tiếp tục cười.

https://thuviensach.vn

Mộc Vân gật gật đầu, lần này thực nghiêm túc chuẩn bị một lúc, sau đó mới làm theo…

Rất cường đại! Lần này rốt cục không phải là đau dạ dày nữa, mà trực tiếp thăng cấp lên viêm ruột thừa cấp cần phẫu thuật!

- Ông trời ơi! Tha cho con đi mà!
Trần Mặc rơi lệ ngửa mặt lên trời thở dài.

Có điều để cho hắn hộc máu còn ở tiếp sau, đại khái là cảm giác mình bắt chước không tốt, Mộc Vân dứt khoát trực tiếp dùng ngón tay kéo khóe miệng, tự giúp mình "mỉm cười".

- Chị hai à, chị tha cho em đi, cái này là mặt quỷ rồi!
Trần Mặc bất lực xua tay:
- Giờ thì em tin chị hai không hề hiểu gì về cảm xúc rồi!

- Tôi đã nói thế rồi!
Mộc Vân mặt không đổi sắc đáp lời, vẻ mặt vô cảm như đang nói đến chuyện của người khác:
- Từ lúc tôi có ý thức tới nay, không hề biết cái gì gọi là cảm xúc: khoái trá, bi thương, cao hứng, kích động… Mấy thứ này đều không có quan hệ với tôi!

- Thật sự? Vậy cô nghĩ sao về yêu đương?
Trần Mặc nghe được trợn mắt há hốc mồm, cố ngồi vững cho khỏi ngã ngửa, tò mò hỏi:
- Ví dụ như cô thấy lúc hai người hôn nhau nồng nhiệt thì sẽ có cảm giác gì?

- Không có cảm giác gì, là tiếp xúc thân mật quá bình thường!
Mộc Vân mặt đỏ một cái cũng không thèm, thành thành thật thật hồi đáp:
- Hơn nữa xin thứ cho tôi nói thẳng, theo góc độ vệ sinh học mà xem thì tôi cảm thấy làm như vậy rất dễ truyền bệnh khuẩn, cho nên tốt nhất là đeo

https://thuviensach.vn

khẩu trang rồi mới hôn.

- Em phục chị rồi chị hai!
Trần Mặc bắt đầu hộc từng ngụm máu, đột nhiên cảm thấy nếu cứ tiếp tục thế này vài hôm nữa, rất có khả năng chính hắn "nến cháy thành tro lệ cạn nhòa" mất.

Nhìn chằm chằm cô gái mặt vô cảm trước mắt, hắn nhịn không nổi nghiến răng ken két, đột nhiên Bản Bản xông lên mở ra một file:
- Để em, em không tin cô ta thật sự không có cảm xúc, đến xem này… Từ từ, để ca tắt tiếng đi đã!

Còn may vào thời khắc cuối nó nhớ ra việc tắt tiếng, nếu không thì vài âm thanh "hay ho" đã được truyền khắp toàn bộ viện bảo tàng.

Nhưng cho dù là không có âm thanh, hình ảnh xuất hiện trên màn hình của Bản Bản cũng đã 'kinh thiên địa - khiếp quỷ thần'. (Đố biết nó chiếu gì

Lúc này thì ngay cả Trần Mặc cũng thấy mặt đỏ tai hồng, nhịn không được trộm nhìn Mộc Vân một cái, sau đó hắn nhất thời hóa đá…

Không có có bất kỳ diễn cảm nào, Mộc Vân đem hai tay đặt trên đầu gối, ngẩng đầu ưỡn ngực mà xem phim, tư thế chuẩn mực như học sinh tiểu học đi học.

Bất kể trên màn hình chiếu cái gì, bất kể hai diễn viên kia 'chiến đấu' kịch liệt cơ nào, Mộc Vân vẫn giữ nguyên bộ mặt vô cảm như xác chết, quả thực khiến người khác hoài nghi hay nàng là một người khiếm thị.

- Được rồi!
Trần Mặc rốt cục đầu hàng giơ hai tay lên trời, bất đắc dĩ nói:
- Xem ra thật sự cô đứt mất dây thần kinh cảm xúc rồi, đến cả loại hình ảnh thế này mà cũng…

https://thuviensach.vn

- Loại hình ảnh như thế nào? Như này hả?
Mộc Vân dường như không có việc gì nhìn của hắn, đột nhiên nhào lên kéo cổ của hắn, nhẹ nhàng hôn lên môi của hắn.

Trong lúc Trần Mặc đứng hình tròn mắt đờ đẫn thì nàng lại không chút biểu cảm hôn thêm lần nữa, bình tĩnh nói:
- Không có cảm giác? Hay là do tư thế của tôi không đúng, có cần lại không…

- Rất chuẩn rồi! Chuẩn đến không thể chuẩn hơn!
Một tiếng cười nhẹ đột ngột vang lên, hơn nữa còn lẫn theo cả tiếng vỗ tay nhè nhẹ.

- Thật sự rất chuẩn!
Hình như lần nào bắt gặp chuyện kinh điển của Trần Mặc thế này, Diệp Dung cũng là thình lình mang bộ mặt tươi cười xuất hiện:
- Các người tập thêm vài ngày có khi lấy được cả học vị tiến sĩ luôn ấy chứ!

- Ách… Chuyện này tôi có thể giải thích!
Trần Mặc bất đắc dĩ nhìn chiếc nhẫn số mệnh một chút, rồi tức thì điều chỉnh diễn cảm, thần tình thuần khiết nói:
- Vừa rồi, tôi cùng Mộc Vân đang thảo luận vấn đề kế hoạch hoá gia đình, bởi vì cô ấy không biết nguyên lý sinh con cho nên dựa theo nguyên tắc dạy dỗ là phải tận sức…

- Dạy dỗ tận sức?
Diệp Dung má ngọc ửng đỏ nhìn của hắn, đột nhiên cũng vũ mị ngồi xuống, xoay xoay vòng eo nhỏ nhắn ra chiều mệt mỏi:
- Tốt! Tôi đối với sinh con cũng không hiểu lắm, hay là mọi người cùng xem đi?

- Cái gì?

https://thuviensach.vn

Đang định tắt video, Trần Mặc đột nhiên xấu hổ trừng to mắt, hắn thậm chí hoài nghi mình nghe lầm.

Nhưng sự thật kết quả là, Diệp Dung cởi bỏ giày cao gót, thực thoải mái ngồi xếp bằng xuống, hơn nữa thân mật khoác tay phải của hắn.

Ngay sau đó, đoạn AV đang dở dang bắt đầu chạy tiếp, hơn nữa lúc này lại là bản có tiếng…

Mộc Vân nao nao, hình như không biết rõ Diệp Dung làm cái gì. Bất quá do dự nghĩ nghĩ, nàng cũng làm theo, khoác tay trái của Trần Mặc, đồng dạng quay đầu nhìn phía màn hình.

Quá trâu bò! Hưởng thụ đãi ngộ bực này, ít nhất cũng có thể xem như Tề nhân chi phúc*!
(*: phúc của người Tề, ý nói sống sung sướng, nhiều thê thiếp)

Nhưng trên thực tế, Trần Mặc kẹp ở giữa hai vị mỹ nữ lại chỉ cảm giác mình như bị biến thành nhân bánh Hamberger, mồ hôi lạnh chảy từ trán nhiều tới mức có thể hứng mà tắm.

Giờ khắc này, hắn rốt cuộc hiểu rõ một cái đạo lý: cái gọi là tề nhân chi phúc, cũng không hề khoái trá giống trong tưởng tượng! Ít nhất, cùng hai mỹ nữ xem AV, tựa hồ thuộc về hình phạt ngược đãi tàn khốc về tinh thần!

Có lẽ giờ này khắc này, duy nhất còn trấn định tự nhiên, cũng chỉ có Mộc Vân.

Nhưng lại qua mấy phút, vị tam vô nữ tính này lại đột nhiên khẽ nhíu mày, lần đầu tiên lộ ra biểu cảm kỳ quái:
- Đợi một chút, tôi hình như cảm thấy được...

- Trần ca, Huân Nhi nói…

https://thuviensach.vn

Một giọng nói đột nhiên vang lên cắt đứt tình cảnh ái muội giữa ba người, là Trư Đầu Tam đang loạng choạng thong thả đi đến.

Trần Mặc lắp bắp kinh hãi, vội vàng nhào đi lên video, còn Diệp Dung thì ngượng đến không dám ngẩng đầu.

Trư Đầu Tam nghi hoặc nhìn ba người, nhịn không được gãi gãi đầu:
- Sao thế… Trần ca, mọi người đang xem bóng đá hả?

- không có, chúng ta xem xiếc, à nhầm không xem!
Trần Mặc ngẩn ra, lập tức đầy mặt xấu hổ hồi đáp.

Trư Đầu Tam do dự nhìn một chút hắn, hình như không quá tin tưởng lý do này, nhưng nó vẫn đổi đề tài nói:
- Mặc kệ, không liên quan đến em… Trần ca, là như vậy! Huân Nhi nói mấy ngày nữa có một lễ hội Carnival, con bé muốn đi chơi, anh xem có được không?

- Carnival?
Trần Mặc quay đầu nhìn nhìn Bản Bản đã hiện ngay lên thông tin về lễ hội sắp tới đó, nhún nhún vai nói:
- Đương nhiên có thể! Gần đây tao cũng ít có thời gian chơi với con bé, vừa vặn nhân dịp này bồi thường, mọi người cùng nhau đi!

- Tốt!
Trư Đầu Tam khẽ thở phào một cái, lập tức loạng choạng đi sang hướng khác:
- Để em đi báo cho đám lão Quan, Na na công chúa… Đúng rồi, hình như đàn tiểu đệ của Oa Oa cũng đòi đi, may là Oa Oa có thể nuốt được chúng nó mang theo, bằng không mua vé vào cửa cũng mất khoản lớn rồi!

Nói xong, nó không đợi Trần Mặc phản ứng đã đi mất.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng tại chỗ, đột nhiên lắp bắp kinh hãi, ngạc nhiên hô:
- Đợi chút! Nói đùa gì vậy, tao chỉ nói mang Huân Nhi đi chơi, khi nào thì muốn đem đám cổ vật ở đây theo hả?

- Nhưng mà chúng nó nói buồn chán lắm rồi, nếu không mang chúng nó ra ngoài hóng gió thì sẽ tạo phản!
Trư Đầu Tam lại thò đầu ra, mặt ngơ ngác trả lời.

Trần Mặc cứng họng, thầm nghĩ để chúng nó ra ngoài hóng gió, chỉ cần mất đi một hai món thôi thì cả đời này ca cũng chui rúc sau song sắt không có cơ hội hóng gió nữa rồi.

Mới nghĩ đến đây, hắn lập tức lắc đầu nói:
- Không được! Tuyệt đối không được! Hơn nữa nếu tất cả đều đi thì viện bảo tàng ai trông?

- Lý quán trưởng có thể thay thế!
Trả lời hắn không phải là Trư Đầu Tam, mà là Mộc Vân.

Nhìn thấy Trần Mặc kinh ngạc, nàng dường như không có việc gì gật đầu, nhẹ giọng nói:
- Đồ cổ trong viện bảo tàng này hàng năm đều có mấy lần được ra ngoài du lịch, đây là hiệp nghị Lý quán trưởng cùng chúng nó đặt ra. Anh yên tâm, tôi cũng sẽ hỗ trợ quản lý chúng nó, sẽ không để cho chúng nó đi mất hoặc bị thương.

- Vạn tuế!
Không đợi Trần Mặc trả lời, Oa Oa nấp nấp đằng xa đã hoan hô lên, sau đó thật cẩn thận xoay người rời đi.

Nhìn nhìn Tứ Dương Phương Tôn cùng Dương Chi Tịnh Bình bên cạnh, nó đột nhiên lay động, dương dương tự đắc nói:

https://thuviensach.vn

- Lão đại phê chuẩn, chúng ta ngày mai mà bắt đầu kế hoạch đã định… Lúc đấy anh sẽ cho các chú nhìn thật rõ cái gì gọi là nghệ thuật trong cướp bóc!

Chương 66: Tội phạm xui xẻo

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 66: Tội phạm xui xẻo

Dịch giả: minhtamle
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Vẫn như mọi năm, năm nay hoạt động Carnival tại Nam thành cũng được tổ chức ở khu vui chơi trung tâm thành phố.

Mới chỉ hơn bảy giờ tối, nhưng đám người nhốn nháo đã đem nơi này vây chặt như nêm cối. Ở cửa bán vé là những hàng người rất dài, đương nhiên cũng không tránh được những kẻ thừa cơ chấm mút.

Ví dụ như ngay bây giờ nhìn thấy hai mĩ nữ đang bế một tiểu loli không tiện quan sát, một gã trung niên liền nhân cơ hội tiến sát tới, cọ cọ xát xát chiếm tiện nghi.

https://thuviensach.vn

- Chú này, chú có thể tránh xa ra một chút được không?
Nhìn thấy cánh tay kia cố ý đung đưa qua lại cạ vào ngực mình, Diệp Dung không nhìn được quắc mắt nhìn trừng trừng, tức giận lùi về phía sau hai bước.

Tiếng nói hơi lớn một chút khiến mấy trăm cặp mắt xung quanh quay lại nhìn làm gã đàn ông mặc âu phục kia rất xấu hổ, thế nhưng hắn vẫn cố cãi:
- Vị tiểu thư này, nơi bán vé vốn là phải chen chúc như vậy… Làm sao, cô thích xếp hàng ở đây, còn tôi thì không thể sao?

Nói xong, hắn lại cố ý sát thêm tới, bộ dạng là muốn mặt dày tiếp tục lưu manh.

Nhưng hắn còn chưa kịp chìa móng vuốt, Trần Mặc đã khì khì cười chắn trước mặt.

Đột nhiên thấy có người đứng ra bảo vệ mĩ nhân, gã đàn ông mặc âu phục có chút chột dạ nhưng vẫn mạnh mồm:
- Cậu muốn làm gì, chẳng lẽ xếp hàng cũng phạm pháp sao?

- Không phạm pháp! Đương nhiên không phạm pháp!
Trần Mặc nhún vai, ra vẻ không có việc gì, thanh mang từ đầu ngón tay len lén lóe lên, nhẹ nhàng chạm vào âu phục của gã đàn ông kia.
- Xếp hàng đương nhiên không phạm pháp, nhưng mà nếu cởi quần giữa đám đông thì…

- Cái gì?
Gã đàn ông mặc âu phục lập tức ngẩn ra, nhưng không đợi hắn kịp phản ứng, thắt lưng bên hông không biết làm sao đột nhiên nổ tung.

Trong nháy mắt, ống quần tây vừa dài vừa rộng rơi tọt xuống đất, lộ ra cái đùi đầy những sợi lông đến là mượt mà.

https://thuviensach.vn

Lúc này xung quanh lặng im như tờ, ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên người hắn, giống như ở nơi đó có hình xăm gì thần bí lắm.

Trong không gian yên tĩnh đến quỷ dị, không biết là ánh mắt sắc bén của ai đột nhiên hét lên:
- Ta ngất mất! Lại còn mặc quần lót hình phim hoạt hình!

Quá trâu bò rồi! Thật khó tưởng tượng một gã đàn ông mặc âu phục trông rất ra dáng nhân sĩ thành công lại có thể mặc cái quần lót chói mắt, bên trên còn in hình một con gấu rất đáng yêu.

Mà gã đàn ông trung niên kia đã hoàn toàn hóa đá, hắn theo bản năng đưa tay che phía trước, nghĩ đi nghĩ lại lại che ra phía sau, trong lúc nhất thời cuống cuồng không biết thế nào cho phải.

Trần Mặc cảm khái lắc đầu, bước đến vỗ vai gã, an ủi:
- Anh này, tôi có một sợi dây, hay là anh trước hết dùng tạm đã?

Một câu bừng tỉnh người trong mộng, gã đàn ông mặc âu phục đang đỏ mặt tía tai, chợt đột nhiên nhảy dựng lên, tay kéo quần chaan phi như bay vào toilet.

Chỉ là vội vàng như thế thì càng cuống, càng chạy cái quần của hắn càng tụt sâu, những gì không nên để lộ lại bày cả ra trong gió.

Ông lão trông coi toilet trợn mắt há hốc mồm, sợ run hồi lâu mới nói ra được một câu:
- Ta xỉu! Có cần vội vàng như vậy không? Cởi quần ngay từ bên ngoài?

- Tiểu Mặc Mặc, làm sao anh làm được?
Diệp Dung đã sợ đến run lên, hai mắt đăm đăm như nhìn siêu nhân.

- Cô nói xem?

https://thuviensach.vn

Trần Mặc cười phì nhìn nàng, thật vô sỉ hát "Anh có rất nhiều bí mật, chỉ là không nói cho em thôi", rồi xoay người đi xếp hàng mua vé.

Nhưng mấy giây sau, hắn không cười nổi nữa — không phải chỉ là Carnival sao, giá vé lại có thể đắt đến hộc máu mồm nhường này!

Đợi đến lúc cầm bốn tấm vé từ quầy bán vé đi ra, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ, tháng này xem ra mì tôm trừ cơm rồi… Con bà nó chứ, không biết mua nếu mười vé có giảm giá không nhỉ?

- Là anh muốn tự mình mời khách nha, tôi cũng không hề bắt!
Diệp Dung cũng rất không nể tình, cười híp mắt bồi thêm một câu, rồi cùng Mộc Vân nắm tay Huân Nhi đi vào trước.

Trần Mặc hung dữ nhìn các nàng, còn chưa kịp lệ rơi đầy mặt đã thấy Quan Tam từ bên cạnh đi ra, thuận thế cướp luôn tấm vé cuối cùng:
- Của ta, cậu đi mua tấm khác nhé, cảm ơn!

- Ca *^@%!
Trần Mặc không biêt nói gì chỉ thầm mắng trong đầu, thầm nghĩ tại sao ông không trốn trong bụng Oa Oa ấy, hại ca mất thêm tiền mua vé vào cửa.

- Bởi vì trong đó rất buồn, không thích hợp với loại người như ta!
Quan Tam như hiểu hắn đang nghĩ cái gì, rất vô tội quay đầu lại, làm như không có chuyện gì nói:
- Hơn nữa, Oa Oa không biết chạy đâu mất rồi.

- Không thấy?
Trần Mặc ngẩn ra, đột nhiên cảm thấy bất an.

Nhưng ngay sau đó, đợi đến lúc thấy Quan Tam vẫn theo lệ người mặc trường bào màu xanh tay cầm trường đao thì nhất thời ngạc nhiên hỏi:
- Ta ngất! Lão Quan, ông còn dám ăn mặc như vậy đi ra, cẩn thận bị họ bắt lại… Ax, xem như tôi chưa nói gì nhé!

https://thuviensach.vn

Thật ra vì là Carnival nên rất nhiều người xem đây là một vũ hội hóa trang.

So sánh với trang phục cổ đại của Quan Tam, hóa trang thành Batman hay Spider Man mới thật là phong cách thu hút ánh nhìn.

Nhưng do khí chất rất phù hợp với trang phục nên Quan Tam có rất nhiều mĩ nữ kéo hắn đến chụp ảnh cùng, khiến Trần Mặc thèm đỏ cả mắt.

- Giỏi lắm sao? Đợi ngày mai ca cũng sẽ mặc trang phuc của Gia Cát Lượng!
Trần Mặc nghiến răng nghiến lợi phun ra vài câu, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, 'vác' cái ví nặng phần nhiều vì không khí đi xếp hàng.

Nhìn xung quanh càng ngày càng nhiều người ào đến, hắn lại nhìn vóc người gầy yếu của mình, không nhịn được thở dài:
- Haiz! Nam thành cái gì cũng tốt, chỉ là quá đông người!

- Quá đông người? Đây không phải vừa đúng lúc sao?
Gần như cùng lúc, cạnh bức tường rào phía Đông Nam của khu vui chơi, Ryan đứng bên mép đường cũng thốt ra một câu cảm khái hệt như vậy.
(Ryan là thằng chuyên gia chất nổ, đệ của Thomas ở mấy chap trước)

Chẳng qua là không giống sự bất đắc dĩ của Trần Mặc, hắn lại thấy biển người mà hưng phấn.

Nhìn cái ba lô màu đen đeo sau lưng, vị chuyên gia chất nổ này không kìm được mà đẩy gọng kính, thấp giọng nói:
- Lần này nếu không nổ chết vài trăm người, ta về sau thật chẳng còn mặt mũi nào nhìn người khác…

- Hô!
Lời còn chưa nói hết, hắn còn đang trèo tường bảo vệ đi vào đột nhiên cảm thấy sau lưng truyền đến một lực rất mạnh, hất bay cả người hắn ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng được mệnh danh là chuyên gia chất nổ nhưng cơ thể Ryan lại không được hoành tráng như danh hiệu của hắn, ngã một cái thì xương cốt toàn thân cũng tưởng như muốn vỡ vụn.

Mà chờ đến lúc hắn rục rịch bò dậy lại, đột nhiên thấy sau lưng man mát, không tự chủ được lấy tay xoa xoa…

- Con mẹ nó, ba lô của ta!
Ryan sau thoáng chốc ngạc nhiên liền lập tức hổn hển nhảy bổ lên. Mà đợi hắn nhìn thấy thì chiếc xe điện kia đã chạy như bay, có muốn đuổi theo cũng không kịp rồi.

May sao lúc ấy, một vị cảnh sát tuần tra lại lái xe máy chạy đến. Ryan mừng như bắt được vàng, mặt đầy lo lắng ra đón:
- Cảnh sát! Cảnh sát! Có ăn cướp, chạy về bên kia rồi!

Rất là mạnh mẽ nha, tội phạm lại đi tìm cảnh sát nhờ giúp đỡ…

Nhưng vấn đề là Ryan lại không giỏi tiếng Trung, khoa tay múa chân nói rất lâu mới miễn cưỡng giải thích được là mình vừa bị cướp.

- Hiểu rồi!
Không quan tâm hắn lải nhải thêm cái gì, viên cảnh sát tuần tra liền lập tức để Ryan nhảy lên yên sau, tăng tốc đuổi theo kẻ cướp.

Mà cùng với việc gọi hỗ trợ, y cũng không quên quay lại hỏi:
- Vị tiên sinh này, ngài nói cho tôi biết đối phương rốt cuộc trông như thế nào, tôi sẽ thông báo cho các đồng sự tiến hành chặn đường.

- Chuyện này… Tôi cũng không nhìn rõ lắm!
Ryan ngẩn ra, hắn thậm chí còn có cảm giác trên chiếc xe kia không có cả người điều khiển.

https://thuviensach.vn

Nhưng nói thế nào đi nữa đây cũng là chuyện không thể, cho nên Ryan nghĩ đi nghĩ lại mới chần chừ nói:
- Nhưnh tôi thấy được biển số của chiếc xe điện kia, hình như là NB666...

- Xùy!
Xe máy đang chạy như bay đột ngột dừng lại khiến Ryan thiếu chút nữa bay ra ngoài.

Không đợi hắn vung tay kháng nghị, vị cảnh sát tuần tra kia nghiêm mặt mà quát lên:
- Vị tiên sinh này, mời ngài không được báo cáo hàm hồ, lãng phí sức lực của cảnh sát cũng là hành vi có thể khởi tố!

- Cái gì? Tôi báo cáo láo?
Ryan ngẩn ra, nhất thời giận tím mặt quát:
- Cảnh sát, tôi nghiêm túc nói cho anh biết, tôi là một công dân Mỹ vừa mới đến thành phố chết tiệt này thì đã bị cướp đồ! Mà anh thì đã không giúp tôi đuổi bắt tội phạm lại còn dám nói tôi báo án hàm hồ, tôi sẽ kiến nghị lên cấp trên của anh!

- Cứ việc!
Cảnh sát tuần tra lạnh lùng nhìn hắn, đột nhiên chỉ vào một người lái chiếc xe điện đang chầm chậm chạy qua, châm chọc hỏi:
- Tiên sinh, anh nhìn cho rõ vào! Xe điện ở chỗ này, tốc độ chạy không quá 20 km! Như vậy xin hỏi cái xe điện cướp đồ của anh, chẳng lẽ bị Bolt nhập vào thân sao?
(Usain Bolt: vận động viên điền kinh giữ nhiều kỷ lục thế giới các cự ly chạy khác nhau)

- Ấy…
Ryan vừa rồi mới còn nổi trận lôi đình, chợt á khâu không trả lời được.

https://thuviensach.vn

Sự thật chính là như vậy, xe điện chính là xe điện, dù có lắp thêm tám cái động cơ thì với kết cấu của nó cũng không thể chạy với tốc độ cao được.

Cho nên, anh tố giác với cảnh sát là xe điện cướp vật này vật kia, thật còn không bằng nói với cảnh sát là do người sao hỏa làm, ít nhất việc này xác suất còn cao hơn.

- Vậy thì xin mời xuống xe!
Cảnh sát tuần tra nghiêm túc nhìn Ryan, đã lấy bộ đàm ra, chắc là muốn thông báo cho đồng sự.

Có thể nói gì bây giờ? Ryan rơi lệ đầy mặt nhìn phương xa, chỉ có thể đầy bi phẫn trèo xuống khỏi xe cảnh sát… Trời ơi! Trung Quốc thật điên cuống, xe điện chạy trốn còn nhanh hơn cả BMW, thế giới này rốt cuộc là làm sao vậy?

- Thế giới này rốt cuộc là làm sao vậy?
Cảnh sát tuần tra cũng cảm thán y hệt như vậy, lái xe xoay người đi, tiếng thở dài theo gió đêm truyền đến:
- Trời ạ! Nước Mỹ đúng là điên mà, đến cả loại trí thức bốn mắt này cũng biết lừa dối?

- Tôi…
Nhìn thấy viên cảnh sát tuần tra lắc đầu thở dài, Ryan đột nhiên có cảm giác xúc động muốn hộc máu mồm.

Dường như là theo bản năng, hắn hướng về chiếc xe cảnh sát kia khua chân múa tay giận sữ hét:
- Con mẹ nó, lão tử không có lừa dối, toàn bộ bom của lão tử đều… Ấy, không có gì, không có gì đâu!

Thiếu chút nữa liền tự đưa mình vào cục công an, Ryan chỉ đành ngậm ngùi câm miệng, bất lực mà quay người bước đi.

https://thuviensach.vn

Nhưng là mới đi được vài bước, hắn lại không nhịn được đá chân và thùng rác, tiện mồm gắt lên:
- Con mẹ nó! Đồ nghề mất rồi, còn muốn đánh bom kiểu gì? Không được, ta phải tìm cho ra tên khốn đó rồi đem nó xé ra thành trăm mảnh…

- Khạc nhổ bừa bãi! Phạt năm đồng!
Tiếng nói lạnh lùng vang lên, một bác gái mang băng tay đỏ đột nhiên xuất hiện, giống như là Càn Khôn Đại Na Di.

- Nhìn cái gì mà nhìn, tôi đang nói cậu đấy!
Nhìn thấy Ryan ở phía đối diện còn đang ngơ ngác, bác gái kia đã rút ra giấy phạt tiền:
- Nộp tiền đi, tôi phải ngồi xổm ở đây canh đến hai giờ, cuối cùng cũng khai trương được!

Chương 67: Nghệ thuật ăn cướp

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 67: Nghệ thuật ăn cướp

Dịch giả: minhtamle
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

- Ăn cướp là một môn nghệ thuật, còn người ăn cướp chính là nghệ sĩ!

https://thuviensach.vn

Trong một góc của khu vui chơi, Oa Oa chính là kẻ vừa hoàn thành một phi vụ xe điện siêu tốc cướp bóc, đang giảng bài cho loại đồ cổ đồng thau và đồ gốm sứ:
- Vậy thì trong các chú, ai hiểu được tại sao đây lại là một môn nghệ thuật không?

Tứ Dương Phương Tôn cùng Dương Chi Tịnh Bình đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt lắc lắc ra vẻ không biết, vẻ mặt háo hức chờ câu trả lời.

Xa Xa bên cạnh rất khinh thường nhìn chúng than thở:
- Ngu ngốc! Cái này mà cũng không hiểu, là bởi vì chúng ta dùng thủ pháp nghệ thuật trong từng hành vi, lấy đông đảo quần chúng nhân dân làm khán giả, bóc trần toàn bộ những vấn đề trầm trọng nhất về trị an của cái xã hội này!

- À! Thì ra là như vậy sao?
Một đám tác phẩm nghệ thuật đều lộ ra vẻ lĩnh ngộ, từ đầu đến chân đều là một bộ dạng thức tỉnh.

Trong ánh mắt sùng bái của bọn họ, Nặc Nặc cũng bổ sung thêm một câu:
- Nếu đã là nghệ thuật, chúng ta nhất định phải chú trọng ba mặt của nội dung: đầu tiên là phải biết lựa chọn sân khấu biểu diễn và góc đèn chiếu phù hợp… Ví dụ như những con ngõ hẻm yên tĩnh hay những con đường tối tăm u ám!

- Chính là như vậy!
Chỉ chỉ địa điểm vừa gây án, Oa Oa rất nhiệt tình giảng giải:
- Đương nhiên hoàn cảnh này cũng không tốt lắm, nhưng người làm nghệ thuật chưa bao giờ nề hà điều gì! Cho dù sân khấu có sơ sài hơn nữa, dù ngọn đèn có u ám hơn nữa, chúng ta đều cần phải kiên trì biểu diễn năm này qua năm khác, kiên trì giao lưu với người xem!

- Vỗ tay!

https://thuviensach.vn

Vừa nghe vừa theo dõi slide thuyết trình chi tiết mà Bản Bản phát ra, một đám đồ cổ đồng thau gốm sứ đều dùng hết sức mà va chạm thành tiếng.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Oa Oa nghiêm túc hít sâu một hơi, lệ nóng lưng tròng, hướng mắt về bầu trời.

Trong nháy mắt này, toàn bộ các tác phẩm triển lãm đều bị cảm động. Chúng nó cảm giác như toàn bộ linh hồn đều được tịnh hóa được, giống như có được sinh mạng mới.

- Khiêm tốn! Phải khiêm tốn!
Nhìn thấy Dương Chi Tịnh Bình lệ vương đầy mặt, Oa Oa rất khiêm tốn ra hiệu im lặng, sau đó tiếp tục giảng giải:
- Tiếp theo, trước khi diễn xuất cần chuẩn bị tốt đạo cụ, xác định cách sử dụng cho hợp lí… Cần chú ý, nguyên tắc quan trọng nhất là thuận tiện, linh hoạt nhưng vẫn phải đầy đủ lực sát thương và uy hiếp!

- Không thể dùng lưu tinh chùy! Cũng không thể dùng lang nha bổng!
Oa Oa gạt bỏ hết những vũ khí mà Dương Phương Tôn đưa đến, nghiêm túc giảng giải:
- Đao đi săn hoặc súng lục thì được, côn gỗ hoặc ống nước cũng khá thông dụng… Đương nhiên chúng ta có thể cân nhắc việc từ trên không giáng xuống hay mượn ưu thế tốc độ của Xa Xa!

- Đã rõ!
Nhìn Xa Xa đang dương dương tự đắc, một đám đồ cổ nghiêm túc mà gật gù.

Oa Oa vui vẻ nhìn chúng nó rồi nói tiếp:
- Sau cùng, trong từng lần biểu diễn cụ thể, chúng ta còn phải tính đến việc tương tác với người xem… Cần chú ý khả năng phản xạ trên sân khấu của chúng ta!

https://thuviensach.vn

Theo lời của nó, Bản Bản rất nhanh chạy file lên màn hình… Một bảng biểu dày kín hiện lên, ghi rõ ba mươi sáu loại phản ứng của người bị cướp kèm theo làm kẻ đi cướp khi đối mặt với ba mươi sáu loại phản ứng này thì phải ứng phó bằng bảy mươi hai loại ngôn ngữ, động tác nào.

Chỉ vào màn hình, Oa Oa khua tay mua chân giải thích:
- Chú ý xem! Trong tình huống bình thường thì phải lễ phép chút, ví dụ như có thể nói 'Người anh em, bọn tôi đang túng quá nên muốn mượn người anh em một ít',… Nhưng nếu như gặp phải phản kháng, chúng ta phải đổi thành 'ngoan ngoãn chút! Nếu không anh sẽ không đảm bảo chú an toàn đâu đấy!'.

- Còn nữa! Vừa rồi là nhằm vào đàn ông, nếu đổi thành phụ nữ, nhất là phụ nữ xinh đẹp thì phải chú đến dùng từ sao cho lịch sự nhất!
Nặc Nặc cũng không quên bổ sung, chỉ vào đám vật phẩm triển lãm nói:
- Bình tử, chú nói một chút xem, phải giao lưu thế nào với nữ khán giả?

- Chuyện này… có phải nên nói là … “Bảo bối! Còn dám cử động, lão tử liền khắc lên mặt cô một bông hoa, cô tin hay không?
Dương Chi Tịnh Bình do dự một chút mới đáp.

- Tốt lắm! Rất tốt!
Oa Oa lập tức vui mừng nhìn nó, lớn tiếng tán thưởng:
- Bình tử, chú sắp trò giỏi hơn thầy rồi đấy! Anh thật mong chờ được nhìn biểu hiện của chú đó!

Lệ rơi đầy mặt! Nghe được lão đại tán thưởng, Dương Chi Tịnh Bình tức thì lệ rơi đầy mặt, hận không thể lập tức thể hiện mình.

- Lý luận có ích gì?
Tứ Dương Phương Tôn hiển nhiên đỏ mắt, bất mãn than thở nói:
- Nền giáo dục hiện nay chỉ bồi dưỡng được những bậc nhân tài giỏi nói suông thôi, chỉ có kinh nghiệm thực tế mới có được tri thức đích thực!

- Rất đúng! Vì vậy chúng ta cần phải tiến hành bước thứ hai của kế hoạch!

https://thuviensach.vn

Oa Oa lập tức gật gật đầu, thăm dò tình hình xung quanh tường vây:
- Có thấy không, tên ngốc kia còn đang đi tìm ba lô, lần này chúng ta sẽ cướp của hắn một phát nữa! Nhưng mà trước tiên hay xem trong ba lô có gì đã.

Vừa nói, Nặc Nặc đã mở ba lô, đổ tất cả đồ đạc bên trong ra.

Thấy hơn mười quả cầu kim loại, một đám nghệ thuật gia cướp bóc đều đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ thứ này chắc chẳng đáng giá gì.

Tứ Dương Phương Tôn dán mắt nhìn thật lâu, nhịn không được mới hỏi:
- Lão đại, thứ này để làm gì?

- Ngốc thế, các chú đến cái này còn không biết sao?
Thật ra Oa Oa cũng không biết đây là cái gì, nhưng khi nhìn vào đám tiểu đệ, nó cũng chỉ có thể kiên trì nói:
- Rất đơn giản! Những thứ này đều là… Ừm, đều là pháo hoa, một lát nữa sẽ bắn lên bầu trời tô điểm cho không khí Carnival!

- Lão đại anh minh!
Tứ Dương Phương Tôn cùng Dương Chi Tịnh Bình đối mắt nhìn nhau một cái, lập tức sùng bái mà khen ngợi.

Oa Oa rất mực khiêm tốn xua tay, bình tĩnh nói:
- Không có gì, đây đều là kinh nghiệm rút ra sau một thời gian dài công tác, các chú chăm chỉ học tập, sớm muộn gì cũng xuất sư! Được rồi, bây giờ chúng ta thảo luận xem sẽ tiếp tục cướp tên ngốc kia thế nào… Lần này các chú sẽ tự biên tự diễn, lấy mục tiêu là lột sạch đến cả quần lót của tên ngốc đó ra!

- Hắt xì!
Ryan đang luẩn quẩn bên ngoài tường rào, nhịn không được hắt xì một cái, đột nhiên có một dự cảm bất thường.

https://thuviensach.vn

Quay đầu lại nhìn bà thím cách đấy không xa lắm, hắn buồn bực than thở:
- Con mẹ nó! Cái loại người gì đưa ra tờ giấy bạc mười đồng lại kêu không có tiền lẻ, bắt ta nhổ nước miếng thêm lần nữa… Ta nhổ vào!

Nói xong, Ryan thiếu chút nữa lại muốn tiếp tục nhổ thêm một cái, còn may hắn đúng lúc ấy nhìn thấy ánh mắt của bà thím kia quay lại, đành miễn cưỡng nuốt ngược ngụm nước bọt này lại.

Cũng không dám ở lại chỗ này lâu hơn, hắn nhanh chóng tìm một chỗ đất vắng để đi vào khu vui chơi, thuận thế liền gọi một cú điện thoại:
- Ông chủ, tôi đã đến khu vui chơi… Đúng rồi, tình hình rất tốt, nhưng là có một chút… Không có gì, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ!

Đáng lẽ là muốn kể khổ, nhưng Ryan lại nghe thấy Thomas khen ngợi nên đành bất đắc dĩ không báo cáo lại nữa.

Nói đùa gì chứ, nếu cho ông chủ biết là mình bị cướp, chưa biết ông chủ trách phạt ra sao, chỉ biết đám đồng bạn sẽ tha hồ mà châm trọc… Phải biết bản thân lúc trước đã vỗ ngực cam đoan, lại còn nhân cơ hội mỉa mai đám Yanker.

- Con mẹ nó, ta phải tìm lại ba lô!
Ryan hung hãn quát lên, mà cũng chỉ có thể quát lên mà thôi.

Trước hết là tên cướp kia đã chạy mất dạng, mà cho dù hắn có tiếp tục ở đây gây án thì phải làm sao mới tìm được hắn chứ?

Hi vọng duy nhất hiện nay là hắn ngứa mắt với mấy thứ trong ba lô, tiện tay vứt vào một xó nào đó, sau đó lại bị… Khoan đã, trong tay cô bé kia là cái gì vậy?

Ryan đang buồn rầu ảo não thì đột nhiên hai mắt đăm đăm nhìn về phía thảm cỏ, có một cô bé mặc một quần áo hồng phấn, trong tay hình như đang

https://thuviensach.vn

cầm cái gì đó.

Phải mất đến gần hai giây, Ryan liền kích động nhận ra, có chính là chiếc khóa bằng bạc mình treo trên balo… Nói cách khác, cô bé này có thể nhặt được ba lô của hắn, cũng có thể nhặt được đồ bên trong ba lô.

- Thượng Đế ơi! Ngài quả nhiên nhân từ và vĩ đại!
Ryan hưng phân than thở rồi lập tức đi nhanh đến.

Nhìn thấy biểu cảm kich động của hắn, cô bé có vẻ sợ hãi, xoay người liền muốn chạy trốn.

Ryan làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, vội vàng vung tay chặn đường.
Nhưng không đợi hắn mở miệng, cô bé liền hét lên:
- Không muốn! Không muốn! Chú này, cháu không muốn kẹo que đâu!

- Kẹo que?
Tiếng hét chói tai còn náo động cả khu vực xung quanh, khiến hơn mười khách du lịch quay đầu lại, tỏ vẻ đã hiểu ra vấn đề.

Ngay sau đó, mấy kẻ cơ bắp lập tức bẻ tay răng rắc, hung hăng tiến đến.

Con bà nó chứ! Tuy là tiểu loli rất đáng yêu, nhưng nước phù sa không chảy ruộng ngoài, mĩ nhân nước ta sao đến lượt đám người ngoại quốc chiếm tiện nghi?

- Ấy… Các vị hiểu lầm rồi!
Nhìn thấy hai quả đấm treo ngay trước mặt, Ryan nhịn không được lau mồ hôi lạnh, thầm nghĩ Trung Quốc thật sự là quá nguy hiểm.

Nhìn thấy cô bé còn muốn tiếp tục hét chói tai, hắn chỉ có thể miễn cưỡng tươi cười, ôn tồn an ủi:
- Cô bé à, chú chỉ muốn hỏi một chút, món đồ này là cháu từ đâu mà có được?

https://thuviensach.vn

- À… là ở góc bên kia!
Cô bé cúi đầu chăm chăm nhìn món đồ trang sức, đôi mắt rất thuần khiết:
- Còn có hơn mười quả cầu nhỏ nhưng nặng quá, Huân Nhi không nhặt lên được!

- Thật sao? Ở góc nào?
Ryan nhất thời mừng rỡ, khom lưng cười nói:
- Ngoan lắm! Vậy cháu có thể dẫn chú đi tìm không? Chú sẽ mua kẹo cho được không?

- Không cần kẹo!
Không đợi hắn nói xong, cô bé liền lắc đầu nũng nịu nói:
- Ba ba nói làm việc tốt không thể nhận thù lao!

- Ngoan lắm!
Ryan lệ rơi đầy mặt, đột nhiên vô cùng cảm ơn người bố không có ở đây… Một ông bố tốt, dạy dỗ được một cô bé thành thực như vậy, ngay cả thù lao cũng không cần.

Nhưng ngay sau đó, Ryan lại hối hận vì cảm ơn thừa rồi.

Bởi vì thấy biểu cảm kích động của hắn, cô bé thành thật nói thêm một câu:
- Nhưng ba ba cũng nói, tuy rằng không cần thù lao, nhưng nếu người ta cứ muốn trả tiền thì chúng ta đành phải nhận… Chú à, chú chẳng phải khóc lóc muốn cháu nhận tiền bằng được sao?

- Ax…
Ryan đột nhiên méo mặt, hắn quyết định thu lại lời khen ngợi ông bố kia.

Nhưng giờ có việc phải nhờ người, bất đắc dĩ vị chuyên gia chất nổ này chỉ có thể cắn chặt răng, móc ví ra hỏi:
- Được rồi, cháu muốn bao nhiêu tiền, 50 đồng được không?

https://thuviensach.vn

- Huân Nhi không cần tiền!
Ngoài dự đoán của hắn, cô bé thậm chí còn chẳng buồn nhìn tờ nhân dân tệ.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Ryan, cô bé cắn cắn ngón tay nghĩ ngợi rồi cười phì một cái vỗ tay nói:
- Huân Nhi muốn ăn kem, muốn năm mươi cái kem… Ấy, chú ơi, trông sắc mặt của chú không được tốt lắm… Không sao đâu, nếu chú cứ khóc lóc đòi mua cho Huân Nhi, Huân Nhi sẽ nhận mà!

Chương 68: Cởi hết!

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 68: Cởi hết!

Dịch giả: minhtamle
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Hộc máu trả giá năm mươi cái kem, bao lớn bao nhỏ xách về chẳng khác nào culi, Ryan cuối cùng cũng hoan hỉ nhìn thấy Huân Nhi chịu xoay người dẫn đường.

Men theo con đường đá đi một hồi từ khu náo nhiệt đến một mảnh đất trống, nhìn thấy những ngọn đèn xung quanh ngày càng thưa thớt, Ryan nhịn không được hỏi:
- Cô bé, cháu xác định là nơi này?

https://thuviensach.vn

- Huân Nhi chưa bao giờ nói dối!
Huân Nhi thấy bị nghi ngờ, cái miệng nhỏ thở phì phò, lập tức bãi công không đi nữa.

Trong lòng Ryan nguyền rủa mấy trăm lần, có điều phải miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, ôn tồn an ủi hồi lâu.

Phải đến khi hắn đồng ý mua thêm ba mươi cái kem, Huân Nhi mới miễn cưỡng dẫn đường, chỉ vào bồn hoa phía trước nói:
- Chú à, chú xem bên đó…

- Ừ?
Nhìn theo ánh mắt Huân Nhi, Ryan sắc mặt hoan hỉ, ngay cả bả vai cũng không thể khống chế được run lên.

Thượng Đế a! Trong cái bồn hoa toàn bùn đất đen kịt kia, chiếc ba lô nửa bị vùi lấp nửa lộ ra, xung quanh còn rơi mấy quả bom.

Sau nháy mắt hưng phấn, Ryan không hề do dự nhào lên, nhưng hắn lại đột nhiên dừng lại, gương mặt tươi cười quay đầu lại nói:
- Bé con à! Cháu chờ chú một chút, chú còn có món quà này muốn tặng cho cháu…

- Vâng ạ!
Nghe thấy có quà, Huân Nhi đang định rời đi liền ngẩn ra, lập tức cười hì hì gật đầu.

Ryan thầm tà ác nhìn mấy lần, nghĩ bụng quà thì là quà thôi, chỉ không biết ai sẽ trở thành “quà” của ai.

Hắn mang theo nụ cười thầm, khoái chí bước vào bồn hoa, vươn tay nắm lấy ba lô kéo ra ngoài…

https://thuviensach.vn

- Lạ thật? Sao kéo mãi không nhúc nhích?
Vài giây sau, Ryan đột nhiên mê mang đẩy gọng kính.

Thoạt nhìn chiếc ba lô được chôn không quá sâu, không hiểu tại sao kéo mãi không được.

Hắn hơi nghi ngờ, kéo thêm mấy cái nữa, vẫn không hề suy suyển, giống như chiếc ba lô đã mọc rễ xuống đây vậy.

Đến khi mặt đỏ bừng bừng, Ryan bất lực lau mồ hôi, hung tợn chửi bới:
- Con mẹ nó! Tên khốn nào lại chôn chiếc ba lô chặt như vậy!

- Có cần giúp đỡ không?
Một tiếng nói vang lên cắt đứt sự oán hận của Ryan.

Sau vài giây kinh ngạc, hắn lại lập tức tươi cười như không có chuyện gì, quay đầu nói:
- Không cần! Cảm ơn sự giúp đỡ của anh, nhưng tôi nghĩ tôi có thể…

Nói còn chưa dứt câu, Ryan đang tươi cười bỗng nhiên cứng người lại như là thấy được Phù Dung tỷ đang múa cột.

Nhưng hiện tại còn đáng sợ hơn vậy, cách đó năm sáu mét có một vật bằng đồng thau đang dựa một bên vào cạnh bồn hoa, rất tò mò nhìn hắn kéo cái ba lô lên.

- Ặc…
Ryan nhất thời hóa đá, nếu không phải một lần đi với sếp từng gặp ma thì giờ phút này hắn đã co giò bỏ chạy rồi.

Nhưng dù như vậy thì nếu so với yêu quái, món đồ bằng đồng thau đang nhảy qua nhảy lại này còn khiến người ta khó tin hơn.

https://thuviensach.vn

Gần như run rẩy mấy chục giây, đến khi đồ vật bằng đồng thau ấy nhảy đến trước mặt, Ryan mới hoảng sợ lui về phía sau mấy bước, lắp bắp hỏi:
- Mày ... Mày là cái gì?

- Thằng ngu!
Rất khinh thường nhìn hắn, đồ vật bằng đồng thau dương dương tự đắc dạo qua một vòng:
- Nói cho mi biết, ta chính là Tứ Dương Phương Tôn trong truyền thuyết, được tôn là sản phẩm đồng thau mang nghệ thuật huy hoàng nhất trong nền văn minh Trung Hoa… À mà thôi, nói với mi mấy cái này cũng vô dụng, mi đang làm gì đấy?

- Tôi…
Nhìn thấy một đồ vật đồng thau tự kỉ như vậy, Ryan vẫn chưa hoàn hồn, sợ run hồi lâu mới theo bản năng lôi kéo ba lô:
- Ba lô của tôi bị chôn xuống đây, ta muốn kéo nó lên!

- Là vậy sao?
Tứ Dương Phương Tôn nhảy quanh một vòng, ngoe nguẩy như không có việc gì.

Trước khi Ryan thở một hơi dài nhẹ nhõm, nó lại đột nhiên mở miệng nói:
- Tốt lắm! Vậy mi tiếp tục kéo đi! Nhưng có phải trước tiên nên nộp phí bảo kê không?

- Phí bảo kê?
Ryan há to mồm ngạc nhiên, mê mang nhìn bốn phía… Đây không phải nơi công cộng sao? Lại còn muốn thu phí bảo hộ?

Hơn nữa coi như thu đi, lại để cho một đồ vật bằng đồng thau đến thu. Chẳng lẽ Trung Quốc đề xướng các chủng tộc ngang hàng, ngay cả đồ vật bằng đồng thau cũng được hưởng quyền công dân?

- Đương nhiên!

https://thuviensach.vn

Tứ Dương Phương Tôn tức giận nhìn hắn, làm bộ hung tợn:
- Nói cho mi biết nhé! Cái bồn hoa này là của ta, toàn bộ những thứ trong đó đều là của ta! Cho nên nếu mi muốn lấy thứ đó phải nộp phí bảo hộ… Không đắt, năm trăm đồng là được!

- Năm trăm đồng? Còn không đắt?
Ryan nhìn ví, nhịn không được nhảy dựng lên, chỗ này so với chợ đen còn đen tối hơn.
(500 NDT khoảng >1,7tr VNĐ)

- Kêu la cái gì? Ta vốn muốn thu một ngàn!
Tứ Dương Phương Tôn hừ lạnh một tiếng, nhảy bộp một cái lên bàn chân Ryan:
- Nhìn mi là bè bạn quốc tế đến nên mới giảm còn một nửa đấy!

Rơi lệ đầy mặt! Ryan ôm chân nhảy lên, hắn đột nhiên thực cảm động phát hiện, thì ra nhân dân Trung Quốc đối xử với bạn bè quốc tế tốt đến chết mất thôi.

Vì vậy để báo đáp lại, Ryan cũng quyết định hết lòng "đối xử tử tế" với món đồ đồng thau này… Vài giây sau, một khẩu súng lục giơ lên không trung:
- Phí bảo kê? Tao cho mày một cơ hội… lập tức cút ngay, bằng không tao sẽ cho mày đến bãi thu mua phế phẩm!

- Thật là nổi nóng rồi sao?
Nhìn thấy họng súng tối đen sâu hoắm, Tứ Dương Phương Tôn lập tức cứng người, hình như đã bị hù dọa rồi.

Có điều không đợi Ryan bóp cò, nó lại đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả:
- Uy hiếp ca? Chú dê nhỏ, mi mà cũng dám uy hiếp ca hả? Các anh em tiến lên!

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng hô lên, mười mấy món đồng thau và đồ gốm sứ từ trong bụi cỏ nhảy ra, như ong vỡ tổ lao qua.

Ryan hoàn toàn cứng họng, hắn thấy một đám cổ vật cười đầy âm hiểm, đột nhiên hoài nghi có phải mình đang nằm mơ không.

Sau đó, tựa như khiêu chiến thần kinh của hắn, một cái Tư Mẫu Mậu đại phương đỉnh nhảy dựng lên, đạp nát mấy tảng đá:
-Con bà nó! Đánh cướp, nhắc lại lần nữa, đây không phải diễn tập!

Rất tốt, rất hung hãn! Vài giây sau, ý thức được súng lục không thể có tác dụng, Ryan lập tức sáng suốt lựa chọn hợp tác.

Hắn vạn phần bất đắc dĩ, rút năm trăm nhân dân tệ đưa tới trước mặt Tứ Dương Phương Tôn, còn cố nặn ra một nụ cười tội nghiệp.

Nhưng ngay sau đó, Tứ Dương Phương Tôn lại không thèm liếc mắt, vênh váo hét lên:
- Chỉ có năm trăm, thế là thế nào, mấy tảng đá bị vỡ vụn lúc nãy, tính ra ít nhất cũng phải bồi thường năm nghìn đồng!

Hộc máu, Ryan hoàn toàn hộc máu mồm ra!

Nhìn thấy mấy khối đá vụn kia, hắn rất vô tội giải thích:
- Đợi một chút, mấy khối đá này cũng không phải do tôi phá vụn. Hơn nữa mấy tảng đá ấy mà tính năm nghìn, chẳng lẽ đến mấy cây hoa nhánh cỏ tôi đạp lên cũng phải bồi thường sao?

- Uầy, mi không nói thì ta cũng quên mất!
Được Ryan nhắc nhở như vậy, Tứ Dương Phương Tôn như bị lay cho tỉnh ngộ:
- Vậy thì toàn bộ hoa cỏ đều tính một lượt, mi đưa ra một vạn là được…
Nhìn cái gì mà nhìn, nếu mi hợp tác, mấy tảng đá của ta có phải vỡ vụn thế

https://thuviensach.vn

không?

Già mồm cãi cùn mà! Quả là già mồm át cả lẽ phải!

Ryan đến ngay cả hơi sức để giải thích cũng không có, nhìn thấy một đám đồ cổ ưa bạo lực, chỉ có thể miễn cưỡng than thở nói:
- Tôi nộp, tôi nộp là được chứ gì? Nhưng tôi không có nhiều tiền mặt đến vậy, trên người chỉ có năm nghìn đồng thôi!

- Chi phiếu!
Tứ Dương Phương Tôn rất có phong phạm của Oa Oa, câu thoại kinh điển này cũng học rất giống:
- Để di động lại, thẻ ATM, chi phiếu đều đưa ra đây, cả tài khoản QQ và mật khẩu cũng phải giao ra đây!

Còn có thể nói được gì đây? Vì kế hoạch đánh bom của ông chủ, Ryan chỉ có thể chịu nhục, giao ra toàn bộ đồ đạc đáng giá.

Sau mấy phút, một đám cổ vật thỏa mãn rời đi, hắn nhìn túi tiền mình trống không như vừa rửa, đột nhiên muốn khóc lớn.

Chỉ là nước mắt đàn ông không dễ rơi, nhìn thấy cái ba lô còn đang vùi trong bùn đất, Ryan sốc lại tinh thần nằm gai nếm mật, vội vàng nhào đến, ra sức kéo.

Chắc là do tiềm lực bạo phát, ba lô lần này lôi ra rất dễ dàng, nhưng Ryan lại dùng sức quá mạnh nên ngã bổ ngửa trên mặt đất.

- Thượng Đế a!
Bất chấp đau đớn đằng sau lung, Ryan tranh thủ ôm ba lô vào lòng như ôm được người thân, lệ rơi đầy mặt:
- Trung Quốc thật là đáng sợ! dù cho Bin Laden đến đây ...

- Ê! Bên này!

https://thuviensach.vn

Một tiếng nói đột nhiên vang lên khiến Ryan lần thứ hai ngẩng mặt lên.

Hắn kinh ngạc nhìn thấy một cái Dương Chi Tịnh Bình đang từ tán cây nhảy xuống:
- Nhìn ta đây! Trong không trung lộn hai vòng rưỡi, rồi nghiêng mình tiếp đất…

- Cốp!
Động tác nhảy hoàn mĩ còn chưa thực hiện xong, Dương Chi Tịnh Bình và cái trán của Ryan liền thân mật tiếp xúc.

Sau đó, lúc Dương Chi Tịnh Bình xuất hiện một vết nứt, Ryan đáng thương chỉ kịp hự nhẹ một tiếng liền quay tròn mắt hôn mê bất tỉnh.

Nhìn vết nứt trên thân mình, Dương Chi Tịnh Bình bi thương thở dài:
- Quả nhiên mình không thích hợp với mấy trò bạo lực này, sau này còn phải cố gắng nhiều hơn!

Không đợi nó nói xong, đám đồng thau và đồ gốm sứ vừa biến mất lại vọt ra.

Tứ Dương Phương Tôn nhảy lên phía trước, hung tợn kêu lên:
- Cởi, cởi, cởi ra! Lão đại nói tất cả những đồ dùng có giá trị, đến cả quần lót cũng lột sạch…

- Vâng!
Một đám cổ vật cội vàng vâng lời, trong nháy mắt vây lấy Ryan.

Vài giây sau, chuyên gia đánh bom đáng thương bị biến thành lõa thể, ngay cả quần lót cũng bị lột mất, cho dù có vừa tắm rửa cũng không sạch đến vậy.

Vẫn còn chưa thỏa mãn, Tứ Dương Phương Tôn cùng Dương Chi Tịnh Bình thở dài, bất đắc dĩ nói:

https://thuviensach.vn

- Thôi vậy, vốn đang muốn cạo nốt tóc của nó, nhưng ai bảo chúng ta lại lương thiện đến vậy… Kết thúc công việc! Kết thúc công việc!

Hô hoán lên một cái, toàn bộ cổ vật đều lập tức nghe lời, bọc lấy một đống đồ lỉnh kỉnh rời khỏi vị trí.

Nhưng mấy cái đồng thau trước khi đi lại nhìn chiếc ba lô đen xì, do dự không biết có nên mang thứ này đi không.

Tứ Dương Phương Tôn nghĩ một chút, chần chừ nói:
- Mang đi đi! Lão đại nói đây là pháo hoa... Để ăn mừng chúng ta lần đầu tiên đánh cướp thành công, đợi lát nữa tìm một chỗ phóng!

- Ấy? Ta còn lâu mới bỏ pháo hoa lại!
Một đám triển lãm phẩm rất hưng phấn ngoe nguẩy, thầm nghĩ đợi chút nữa phóng lên sẽ rất rực rỡ.

Mây phút sau, bồn hoa vốn rất náo nhiệt đã bình tĩnh trở lại.

Chỉ là trong tiếng kêu rên của Ryan, Dương Chi Tịnh Bình lại đột nhiên chạy lại, phun nước bùn lên người hắn, viết một hàng chữ.

Dưới ánh trăng sáng, hàng chữ này cực kì rõ ràng: “Đánh cướp, là một môn nghệ thuật!"

Chương 69: Lấy em làm vợ?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 69: Lấy em làm vợ?

https://thuviensach.vn

Dịch giả: minhtamle
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Lý lão đầu trông coi trạm điện thoại đã hai mươi năm, chưa bao giờ thấy qua tình huống quỷ dị như vậy…

Trên con đường bằng đá xanh trong khu vui chơi, có một người đàn ông đang dùng nhánh cây để che nửa thân dưới, rón rén đi về phía bên này…

Gió đêm lạnh thổi tới, người này không tự chủ được hắt hơi một cái, lộ ra rất nhiều thứ không nên lộ, sau đó chạy rất nhanh trong tiếng cười vang xung quanh.

- Trời ơi! Lại còn là một người ngoại quốc!
Nhìn thấy cái ngực đầy lông mượt mà Lý lão đầu đột nhiên sợ đến lông tơ cũng dựng đứng lên.

Thế giới này phát điên rồi, chẳng lẽ tối nay ở Carnival còn bày ra cả bãi tắm tiên chắc?

- Nhìn cái gì mà nhìn!
Một mạch chạy vọt vào trạm điện thoại, lại thấy ánh mắt quỷ dị của lão đầu tử, Ryan nhất thời thẹn quá hoá giận, còn cố ý ưỡn ngực lên.

- Người Trung Quốc các người đều nói phải thẳng thắn thành khẩn đối mặt nhau, ta đây gọi là nhập gia tùy tục (ý nó ở đây là trần trụi không che giấu :v)… Còn nhìn? Chưa thấy mãnh nam đến gọi điện thoại bao giờ hả?

- Chưa bao giờ!
Lý lão đầu vừa lắc đầu vừa cười phì phì, thành thật trả lời.

https://thuviensach.vn

Sau đó, lão còn tranh với Ryan đang nổi điên phía trước mạnh miệng nói một câu:
- Vị tiên sinh này, tôi có chút tò mò, tiền điện thoại của anh để ở đâu vậy?

- Ách… Ryan vừa cầm lấy điện thoại, chợt ngạc nhiên đến im bặt.

Hắn còn rất cẩn thận nhìn lại một lượt toàn thân, ngay cả nhánh cây kia cũng cẩn thận kiểm tra một lần, sau đó cũng đau khổ vô cùng xác thật một chuyện…

Cái gì chứ, ngoài việc ở đây làm xiếc mua vui, bản thân đúng là không còn cách nào trả tiền điện thoại!

- Thôi vậy! Anh cứ gọi điện thoại trước rồi tính!
Dù sao cũng là bạn bè ngoại quốc, Lý lão đầu rộng lượng phất phất tay, quay đầu đi xem ti vi.

Trong nháy mắt, Ryan cảm động đến rơi nước mắt, thầm nghĩ lát nữa có nổ chết hết mọi người cũng chừa lại mạng cho lão đầu này.

Nghĩ vậy, hắn nhanh tay bấm điện thoại. Có điều không đợi y mở miệng, giọng nói của Thomas đã truyền đến:
- Ryan, xem ra cậu đã thành công rồi phải không?

- Chuyện này… Chỉ sợ phải đợi mấy giờ nữa.
Cho dù là ban nãy lõa thể chạy bộ, Ryan cũng không thấy mặt nóng lên đến vậy, nhưng hắn vẫn phải cố mà giải thích.

- Ông chủ, thật ra tôi ở bên này có chút trục trặc… Không, trục trặc nhỏ thôi, ngài có thể phái người đem mấy thứ đồ của tôi qua đây, cả một bộ quần áo mới nữa.

https://thuviensach.vn

- Đồ? Quần áo? Thomas đang ung dung uống rượu trong phòng khách sạn không khỏi giật mình.

Phản ứng đầu tiên của hắn là, chuyên gia đánh bom hồ đồ này của mình, có lẽ đã một bước nhảy thẳng vào hồ nước rồi chăng.

- Không, tôi không rơi vào hồ nước, cả cống ngầm cũng không.
Ryan hổ thẹn xoa xoa mặt, thấy trên mặt nóng như quả trứng gà luộc.
- Thật ra, tôi chỉ là… là, bị người ta cướp hai lần.

Lời còn chưa dứt, Ryan liền nghe đầu dây bên kia có tiếng đổ ầm, có vẻ ông chủ của hắn đã ngã lộn cổ từ salon xuống rồi.

Yên lặng trong mấy phút, tiếng nói không thể tin nổi của Thomas mới lần thứ hai truyền đến:
- Ryan, cậu đùa đấy à? Một quả bom chúng ta vất vả chế tạo, tốn đến hai triệu dollar của ông chủ lớn mà lại bị mấy tên ăn cắp vặt cướp đi, lại còn con mẹ nó hai lần?

- Thật xin lỗi! Ông chủ, tôi cũng không muốn, chính là đám cướp ấy không phải lũ trộm cướp thông thường…
Lời giải thích đã ra đến miệng lại bị Ryan bất đắc dĩ nuốt trở lại.

Hắn có thể nói gì đây, nói với sếp là hắn bị một đám đồ bằng đồng thau và gốm sứ cướp chắc? Nếu nói vậy chỉ sợ sếp lại càng cho rằng hắn nói dối, biết đâu lại trực tiếp chui qua điện thoại đến bóp chết hắn!

- Ông chủ à, cho tôi thêm một cơ hội!
Hít một hơi thật sâu, Ryan chuyển sang giọng nghiêm túc, gần như cầu xin:
-Ngài hãy phải thêm một bộ dụng cụ, tôi cam đoan ba giờ sau sẽ để ngài nhìn thấy hiệu quả ngài muốn!

Không biết có phải bị ngữ khí này cảm động hay cũng không còn biện pháp nào khác, Thomas rốt cục bất đắc dĩ gật đầu đáp ứng, rất nhanh cúp điện

https://thuviensach.vn

thoại.

Ryan thở phào một cái, xoay người thấy mọi người đang xúm đông xúm đỏ quanh trạm điện thoại, hắn đột nhiên đùng đùng nện một quyền lên mặt thủy tinh:
- Con mẹ nó! Chúng mày cứ chờ đấy! Tao sẽ dùng lửa cho chúng mày… Ấy!

Hiển nhiên Ryan quên mất mình còn đang che chắn nửa thân dưới, giờ phút này đều bại lộ, nên tất cả những người đến xem đều thét chói tai chạy trốn.

Phía sau, Lý lão đầu không nói gì, chớp chớp mắt, không kìm nổi rùng mình một cái… Cái gì kia? Người này nhìn qua là một bộ dạng chưa thỏa mãn dục vọng, sẽ không có hứng thú với cả lão đầu này chứ!

Ngay sau đó, Ryan quả thật quay đầu lại, lộ ra nụ cười quỷ dị:
- Lão tiên sinh, ngài có thể cởi quân áo ra không… Ấy, ta còn chưa nói xong… Ông chạy cái gì, tôi muốn mượn áo ngoài của ông thôi, đừng chạy mà!

Không chạy? Không chạy thì thì có mà nát ass…

Gần như cùng lúc, Trần Mặc cũng đang thở hổn hển ôm Huân Nhi, chạy dọc theo khu vui chơi trong Carnival về phía trước.

Phía sau bọn họ, ông chủ gian hàng ném vòng đã hoàn toàn hóa đá… Trời ơi, vừa rồi cậu thanh niên đó làm thế nào vậy… Ném cái nào nào cũng bắt trúng đồ… Thần linh ơi, ta chỉ nói mát có mấy câu, có cần ác như vậy không?

- Đây là tiền bồi thường của ông!
Theo giọng nói không chút biểu cảm là nhân dân tệ dúi thẳng đến tay ông chủ. Trong ánh mắt cảm động rưng rưng, bóng dáng yêu kiều trong đôi mắt cũng biến mất.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc đang chạy băng băng quay đầu lại nhìn, cuối cùng mới nhẹ nhàng thở phào một cái, phải chờ đến khi hắn thấy Huân Nhi tay ôm một chồng búp bê, mới có chút cảm giác thành tựu.

Nếu không bị số phận đen đủi hạn chế, bản thân có thể ngày nào cũng đến đây gắp búp bê, cũng đủ kiếm sinh hoạt phí!

- Anh nghĩ gì thế?
Mộc Vân nhàn nhã đi tới, bộ đồ màu trắng nổi bật trong đêm khiến nàng có thêm nét đẹp dịu dàng khác hẳn thông thường.

Không đợi Trần Mặc mở miệng, Huân Nhi liền hoan hô nhào đến, một tay kéo Trần Mặc một tay kéo Mộc Vân, cười phì phì:
- Ba ba! Ma ma! Chúng ta đi xem biểu diễn xiếc thú đi! Bên đó có bán cả bộ đồ con hổ đó!

- Mặc bộ con hổ có gì đẹp. Không mặc đồ… Thôi, không có gì!
Trần Mặc đang nhiệt tình, suýt nữa đem mấy câu thật lòng nói hết ra.

Thấy Mộc Vân vẫn một vẻ vô cảm, hắn vội vàng nói sang chuyện khác:
- Mộc Vân, thật không ngờ cô chu đáo quá, còn bù tiền cho ông chủ kia… Có lẽ cô đã bắt đầu có cảm xúc rồi đó.

- Thật sao?
Mộc Vân không mấy phản ứng với mấy lời khích lệ này, như cũ đáp:
- Thật ra tôi đưa cho hắn tiền vì Quan Tam còn cầm của hắn hai con rối kinh kịch!
(P/S: Mộc Vân giờ vẫn đang không có cảm xúc nên xưng hô giữ lại ở tôi - anh chứ chưa đến anh - em)

- Sặc!
Trần Mặc nhất thời không phản bác được, thầm nghĩ núi băng này thật không hổ danh xưng.

https://thuviensach.vn

- Chờ một chút, hai con rối kinh kịch đó không phải là Lưu Bị cùng Trương Phi chứ... Biết ngay mà!

Cùng lúc nói câu này, Huân Nhi lại chạy lên gian hàng cá vàng phía trước. Nhìn dáng vẻ cô bé cầm que kem háo hức thử, như muốn chia cho cả cá vàng que kem này.

Trần Mặc bất đắc dĩ thở dài, dứt khoát giả vờ như không thấy gì, nhìn Mộc Vân mặt không đổi sắc bên cạnh, ôm hai tay nói:
- Vậy thì chúng ta tiếp theo đi đâu, cô có ý kiến gì không?

- Không có!
Không giống như mọi người xung quanh đang rất vui vẻ, Mộc Vân bình tĩnh đến khác biệt hẳn với xung quanh.

Nhưng nghĩ ngợi một chút, nàng lại đột nhiên nghiêng đầu nói:
- Hình như có! Tôi nghe nói trong khu vui chơi có nhà ma, anh nói mấy thứ đồ trong đó có làm tôi cảm thấy sợ hãi được không?

- Tôi thấy chúng sẽ bị dọa chết khiếp trước!
Trần Mặc thành thành thật thật trả lời, đột nhiên thấy thành thật cũng là một đức tính tốt.

- Đúng, tôi cũng thấy vậy!
Mộc Vân cũng đồng ý gật đầu, nhìn về phía xa:
- Vậy còn leo núi mô hình, có thể chỉ buộc một sợi dây an toàn sẽ khiến tôi sợ hãi không?

- Tôi thấy hay là cô thử không buộc dây an toàn xem?
Trần Mặc không tỏ thái độ gì, nhún vai, quay đầu nhìn Huân Nhi còn đang chăm chú nhìn cá vàng, nhịn không được gãi đầu:
- Mộc Vân, cô có nghĩ Huân Nhi thật sự là con gái của cô?

- Anh thấy thế nào?

https://thuviensach.vn

Mặt vẫn nhìn về phía trước, Mộc Vân đang nhàn nhã tản bộ đột nhiên dừng bước, đôi mắt vô thần nhìn lại:
- Nếu con bé là con gái tôi, lại cũng đúng là con gái anh, anh định thế nào?

- Ách…
Trần Mặc nhất thời không biết phải nói gì, thầm nghĩ nếu là như vậy, Dung tỷ sẽ lập tức cho cả vũ trụ này nổ tung.

Cho nên để đề phòng loại chuyện này xảy ra, có phải nên lấy một ít tiền mua nhà lén mang Huân Nhi đi làm xét nghiệm ADN, cũng dễ dàng cho cả Mộc Vân.

- Tôi từ chối!
Ngoài dự liệu của hắn, Mộc Vân không chút do dự cự tuyệt.

Trần Mặc ngẩn ra, thốt lên nói :
- Vì sao? Chẳng lẽ cô không muốn làm rõ chuyện này?

- Không có lý do gì! Từ chối chính là từ chối!
Mộc Vân lắc đầu, trước sau vẫn là biểu cảm nước lửa đều không động đến được.

Nhưng đi thêm vài bước, nàng lại đột nhiên quay đầu, bình tĩnh nói:
- Nếu tất cả là thật, vậy tôi gả cho anh là được rồi!

- Phụt!
Trần Mặc đang uống nước lập tức phun hết ra.

Nhìn thấy những du khách xung quanh đang dõi mắt tò mò hau háu đợi xem kịch hay, hắn vội vàng hạ giọng nói:
- Đừng nói giỡn, cô có hiểu ý nghĩa của hôn nhân là gì không, tôi vì cái gì nhất định phải lấy cô?

- Là sao? Thế vì sao anh không chịu lấy tôi?

https://thuviensach.vn

Mộc Vân nghi hoặc chớp chớp mắt, mấy trăm cặp mắt xung quanh cũng đang chăm chú nhìn như đang xem kịch ngôn tình.

- Tôi biết nấu cơm, giặt quần áo, sửa sang lại phòng ốc, còn có thể chăm sóc Huân Nhi… Hơn nữa tôi thấy bản thân cũng không khó coi, tiền lương cũng cũng đủ nuôi sống hai người chúng ta!

Mặc dù biết đối phương không có cảm tình, nhưng giờ phút này nghe thấy Mộc Vân bình tĩnh trả lời, Trần Mặc không biết phải làm sao, đột nhiên thấy bản thân bị cảm động.

Thật ra người bị cảm động đâu chỉ có hắn, những du khách xung quanh hốc mắt đều đã sớm ươn ướt hận không thể trực tiếp nhào lên bắt Trần Mặc đồng ý.

Nhưng ngay lúc ấy, tiểu Huân Nhi cũng rất quỷ dị xuất hiện. cô bé nhào lên ôm lấy đùi Trần Mặc, điềm đạm đáng yêu nói :
- Ba ba, ba không cần Huân Nhi và mẹ nữa sao?

Ta ngất mất! Trần Mặc bi phẫn không nói gì ngửa cổ lên trời, thầm nghĩ bản thân vì sao lại gặp phải ba cái chuyện chỉ có trong phim ảnh này vậy.

Giờ phút này, mấy trăm du khách đều chăm chăm nhìn hắn, trong cái loại ánh mắt bi phẫn này, Trần Thế Mỹ bỏ vợ bỏ con cũng đã muốn tái sinh rồi.

Ngay sau có, Mộc Vân lại mạnh mẽ nói thêm một câu:
- Còn nữa, lần trước anh cho tôi xem phim AV… Mấy chuyện người ta làm được, tôi cũng sẽ làm với anh!

Chương 70: Vấn đáp lịch sử

https://thuviensach.vn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 70: Vấn đáp lịch sử

Dịch giả: aingoc85
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Chịu đựng xúc động muốn hộc máu, Trần Mặc lấy tốc độ trước nay chưa từng có kéo Mộc Vân cùng Huân Nhi, nhanh chóng chạy trốn khỏi mấy trăm ánh mắt bi phẫn đang nhìn chăm chú.

Phía sau hắn, một đám du khách đang bị lửa tò mò hừng hực thiêu đốt chăm chú nhìn. Sau một hồi yên tĩnh, cũng không biết ai là người mở miệng trước tiên, mọi người đồng loạt thốt ra:
- Cầm thú ...

- Cầm thú cái đầu a!
Nghe loại chỉ trích tràn ngập phẫn nộ cùng hâm mộ, Trần Mặc chỉ có thể bi phẫn dời trận địa.

Nhìn Mộc Vân bên cạnh đang ôm Huân Nhi, hắn bất đắc dĩ chắp tay nói:
- Lão đại, ngài về sau lúc nói chuyện, làm ơn ý tứ một chút ... Ách, đó là Dung tỷ cùng Quan Tam phải không?

Chưa hết đợt sóng này lại đến đợt sóng khác, đợi Trần Mặc nhìn thấy hai bóng người quen thuộc đang tham gia trò vấn đáp trí lực trước mắt thì đột nhiên lại có loại ý nghĩ muốn cười to.

- Trần ca, có muốn đi xem náo nhiệt không?

https://thuviensach.vn

Trư Đầu Tam hồng hộc chạy tới, thoát khỏi sự truy đuổi của một đám nữ hài tử mê những thứ dễ thương, thuận thế nhảy vào lòng hắn:
- Bất ngờ không, Dung tỷ cùng Quan Tam đang tham gia vấn đáp lịch sử!

- Thật không? Vậy nhất định phải xem!
Nghĩ đến kẻ dốt lịch sử tham gia vấn đáp lịch sử, tâm tình của Trần Mặc nhất thời tốt lên, thầm nghĩ người khác không may mắn chính là hạnh phúc của ca.

Kết quả lại đúng như mong muốn của hắn, Diệp Dung giờ phút này đang dốc sức thi triển khả năng biên lại lịch sử, khiến một đám người đứng xem há mồm hộc máu.

Người dẫn chương trình kia sắc mặt tái nhợt giống như muốn ngất đi, đời này hắn chưa từng nghe qua loại câu trả lời này — cái gì chứ, thì ra Tần Thủy Hoàng tên gọi là Dương Vũ?

- Ta ngất! Đó là tên cái tượng binh mã kia chứ?
Im lặng lắc đầu, Trần Mặc đã đoán được, chắc là Dung tỷ nhầm lẫn tượng binh mã trong viện bảo tàng cùng với Tần Thủy Hoàng rồi.

Nhưng người dẫn chương trình kia hiển nhiên không biết, hắn run hồi lâu cũng không biết đánh giá như thế nào, dứt khoát nói sang chuyện khác:
- Vâng, chúng ta chơi phối hợp hỏi đáp được không, bạn có thể mời đồng đội tham gia.

Cái gì gọi là phối hợp hỏi đáp, chính là một bên đưa lưng về phía màn hình, rồi thông qua gợi ý của đồng đội để đoán, hiện giờ trò chơi này trong tiết mục giải trí rất nhiều.

Tuy chỉ cần đơn giản phối hợp như vậy, nhưng tới tay Diệp Dung cường đại, lại biến đơn giản thành phức tạp — nói thí dụ như, câu hỏi thứ nhất là "Dương gia tướng", nhưng Diệp Dung lại dẫn dắt Quan Tam thành Đường -

https://thuviensach.vn

Tống - Nguyên - Minh - Thanh một vòng, người xem toàn trường đầu óc đều choáng váng...

- Quá ngưu!
Vẫn nhà nhã ăn trái cây, Trần Mặc đang định tìm một chỗ để ngồi, thầm nghĩ loại hài kịch này sao có thể buông tha được.

Gần như đồng thời, trên màn ảnh xuất hiện câu hỏi thứ hai "Điêu Thuyền", lần này tinh thần của Diệp Dung nhất thời nâng cao, dương dương tự đắc nói :
- Cái này đơn giản! Quan Tam tôi hỏi ông, trong cái thời đại của ông, Lữ Bố cùng Đổng... Đổng cái gì ấy nhỉ?

- Đổng Trác!
Quan Tam rất nhanh nhẹn, liền báo ra cái tên này.

Diệp Dung liên tục gật đầu, người xem toàn trường với ánh mắt chờ mong, thật cường hãn bật ra một câu:
- Đúng! Tôi hỏi ông, Lữ Bố cùng Đổng Trác đều đã cưỡi qua cái gì?

- Phụt!
Mấy người xem đang uống nước, trực tiếp phun ra xa đến năm sáu thước.

Toàn trường nhất thời lặng ngắt như tờ, mấy trăm người hoàn toàn lâm vào hóa đá, chỉ cảm thấy Thiên Lôi từng trận nổ vang nện xuống, toàn bộ thế giới đều như lập tức bị hủy diệt.

Người dẫn chương trình toàn thân run rẩy, có thể nhìn ra anh ta đang cố gắng không chế cơ mặt, ngược lại Quan Tam vẫn chưa hiểu gật gật đầu, bình tĩnh trả lời:
- Ngựa Xích Thố!

Theo ý nghĩ phổ biến mà nói, thì đáp án này là đúng, nhưng vấn đề gợi ý lại không đúng.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy sắp hết giờ, Diệp Dung cũng nóng nảy lên, nhịn không được giơ quả đấm nói :
- Đồ đần, tôi hỏi chính là cưỡi vào buổi tối, không phải cưỡi vào ban ngày!

"Bịch!"
Micro trong tay người dẫn chương trình rớt xuống cái bịch, sau đó người hắn cũng nện xuống theo.

Vài giây sau, người dẫn chương trình kịp phản ứng liền nhào đến, ôm đùi Diệp Dung, gào khóc nói :
- Đại tỷ! Chị đừng đùa em nữa, chị không phải do kẻ thù của em phái tới chứ! Em ở ngoài kiếm miếng cơm ăn không dễ dàng, lão nhân gia ngài hãy bỏ qua cho em, phần thưởng ở đây ngài toàn bộ lấy đi được rồi!

Mấy phút sau, trong biểu tình Thiên Lôi từng trận của toàn trường người xem, Diệp Dung hoàn thành cuộc chinh phục mãnh mẽ, dương dương tự đắc mang theo phần thưởng rời khỏi.

Nhìn thấy Trần Mặc đồng dạng rơi lệ đầy mặt, nàng kiêu ngạo giơ giơ phần thưởng lên, hí hửng nói :
- Tiểu Mặc Mặc, anh thấy chưa, tôi không phải là kẻ dốt lịch sử... Huân Nhi, dì dẫn con đi chơi đu quay đứng, Mộc cảnh quan đi cùng không?

Tâm tình rất tốt tỏ vẻ muốn mời khách, Diệp Dung lôi kéo Huân Nhi cùng Mộc Vân tiêu sái rời đi, thẳng đến đu quay đứng to lớn.

Trần Mặc nhìn Quan Tam đứng bên cạnh đang tạo dáng, bất đắc dĩ nói:
- Lão Quan, ông muốn đi đâu... Quên đi, tôi biết ông muốn đi đâu rồi!

Trên thực tế, ánh mắt Quan Tam đang dáng chặt vào triển lãm kinh kịch cách đó không xa, dường như đã kìm lòng không đậu đi qua.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc biết hắn muốn đi xem trang phục của Lưu Bị cùng Trương Phi, chỉ có thể ôm Trư Đầu Tam cùng đi theo.

Gần như đồng thời, đột nhiên một thân ảnh vội vàng xông lại, không chút phòng bị cùng hắn đụng một cái.

- Con mẹ mày! Đi đường không có mắt à?
Không đợi Trần Mặc mở miệng, người ngoại quốc này liền giành giận dữ mắng mỏ trước rồi ôm ba lô màu đen vội rời đi.

Trần Mặc nhún nhún vai không quan tâm, thầm nghĩ người ngoại quốc có thể mắng bằng ngôn ngữ so với người bản địa còn chuẩn hơn, thật là hiếm thấy.

Bất quá hiện giờ hắn không có tâm trạng mà quan tâm đến cái này, nhìn đối phương vài lần liền xoay người rời đi, vội vàng đuổi theo Quan Tam.

Trong nháy mắt sơ sẩy, có lẽ sẽ có rất nhiều việc phát sinh.

Trần Mặc cũng không chú ý tới cái gã ngoại quốc vừa chạy đến khu trò chơi kia, đang trốn một góc xa gọi điện thoại.

Vài giây sau, nghe được Thomas hỏi, Ryan đột nhiên lộ ra nụ cười âm trầm, thấp giọng nói:
- Ông chủ, ngài yên tâm, bước đầu tiên của kế hoạch đã sắp xếp ổn thỏa!

- Thật không?
Nghe được lời này, Thomas trong quán rượu không khỏi thở một hơi nhẹ nhõm, nhưng vẫn mang theo vài phần nghi hoặc.

Ryan ngẩn ra, đột nhiên cầm lấy di động hướng đu quay chọc trời, dương dương tự đắc nói :
- Ông chủ! Ngài hãy nghe kỹ, bây giờ tôi đếm tới mười, bên kia lập tức sẽ...

https://thuviensach.vn

"Ầm!"
Căn bản không cần đếm tới mười, tiếng nổ mạnh đột nhiên vang lên, ánh lửa chói mắt giờ phút này tỏa sáng trên bầu trời đêm.

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, đột nhiên tiếng thét chói tai vang vọng khu vui chơi, dòng người như triều cường, điên cuồng hướng về bốn phương tám hướng chạy tứ tán.

Trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, đu quay đang vững vàng di chuyển, đột nhiên kịch liệt lắc lư, sau đó đứng yên.

Ngay sau đó, ánh lửa đột nhiên nhấp nháy xuất hiện trên giá của đu quay rồi thuận theo sức gió nhanh chóng tràn lan lên phía trên.

Giờ phúc này, trên đu quay có đến mấy trăm du khách, bọn họ đang bị treo lơ lửng cúi đầu nhìn xuống, cũng chỉ có thể dùng sức la hét, bất lực nhìn tử vong đang đến gần.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, nương theo tiếng thét chói tai là tiếng kim loại cọ xát, chiếc đu quay chọc trời bỗng nhiên nghiêng về phía trước, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể đổ xuống!

- Con tôi! Con tôi đang ở trên!
- Gọi cảnh sát, mau gọi cảnh sát!
- Tản ra, nó muốn sụp xuống rồi!

Tiếng ồn ào trong không khí, đủ loại thanh âm tràn ngập trong khu vui chơi, cùng với khói dầy đặc cuồn cuộn bay lên trời.

Nhiều người giống như phát điên chạy ra bên ngoài, nhiều người lại phát cuồng xông vào bên trong, dòng người chen chút va chạm vào nhau, cũng không biết là bao nhiêu du khách vô tội đã bị thương khi dẫm đạp.

https://thuviensach.vn

Như hướng họ cảnh cáo, đu quay lại nghiêng về phía trước thêm vài độ, làm nhiều người hoảng sợ thét chói tai.

- Chuyện gì xảy ra?
Mơ hồ nghe thấy tiếng thét chói tai ở bên ngoài, Trần Mạc cùng với Quan Tam đang đắm chìm trong kinh kịch, bất tri bất giác đưa mắt nhìn nhau.

Khu triển lãm kinh kịch tiếng chiêng trống rất lớn, lớn đến nỗi họ không phát hiện tình huống bên ngoài, thẳng đến khi thấy một người đàn ông lảo đảo xông vào, bọn họ mới ngạc nhiên hô nhỏ một tiếng, vội vàng xông ra ngoài!

- Đáng chết!
Vài giây sau, Trần Mặc vốn đang lâm vào hóa đá, lập tức không tự chủ được bật thốt lên.

Tránh đám người mãnh liệt xông tới, hắn chậm rãi nhìn qua chiếc đu quay cao chọc trời, kinh hãi đến móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay:
- Bà mẹ nó! Dung tỷ cùng Huân Nhi, Mộc Vân nữa... Ông trời ơi, hi vọng họ chưa mua được vé!

Vài giây sau, nhận được điện thoại, Trần Mặc nhận được không phải là tin tốt.

Trong tiếng thét chói tai ồn ào, Diệp Dung ở đầu dây bên kia đang lệ rơi đầy mặt khóc lóc kể lể:
- Mặc Mặc, chúng ta lần này chết chắc rồi, những người chung quanh đó đều điên rồi... Giờ nghe này, trong tủ treo quần áo của tôi có cất giấu sổ tiết kiệm hai vạn đồng, mật mã là...

Di ngôn lâm chung còn chưa giao phó xong, đột nhiên Diệp Dung lại kinh hô một tiếng, liền truyền đến thanh âm vô cảm của Mộc Vân:
- Không cần lo lắng! ở đây tốt lắm, tôi nghĩ còn khoảng 20 phút nữa mới đổ xuống... Mặt khác, nhân tiện nói một câu, tôi vẫn không cảm thấy sợ hãi!

https://thuviensach.vn

- Ba ba! Ba ba!
Ngay sau đó, điện thoại lại chuyển tới tay Huân Nhi,
- Ba ba, mấy cô chú ở bên cạnh, đều nói mọi người sắp lên Thiên Đàng... Ba ba, trên thiên đàng có kem không?

- Lạy hồn, giờ này mà còn…
Trần Mặc nghe xong không còn gì để nói, nhưng ít nhất hắn vẫn cảm thấy an ủi chính là, tuy ba người gặp nạn nhưng tình huống vẫn còn tốt.

Sau vài giây do dự, hắn liền cẩn thận gọi điện thoại:
- Nặc Nặc! Đám tụi mày nhanh đến đây .. Cái gì? Oa Oa mang bọn mày đi xem pháo hoa? Nhanh sang bên này, pháo hoa bên này đẹp hơn!

- Như vậy là chúng ta cần đi cứu người?
Vừa ngắt điện thoại, Quan Tam nhìn đu quay suy nghĩ, có vẻ mong chờ được thử ý tưởng.

Trần Mặc vội vàng lôi hắn, bất đắc dĩ thở dài:
- Lão Quan, ông cũng đừng làm loạn thêm, đây là đu quay cao mười mấy mét, ông tính làm sao bay lên?

Quan Tam chớp chớp ánh mắt mê hoặc, hiển nhiên cũng chưa nghĩ ra nên làm như thế nào.

Trần Mặc buồn rầu cào cào tóc, trầm ngâm nói:
- Đợi! Có lẽ tôi sẽ có biện pháp, nhưng cần bọn Oa Oa phối hợp! Còn nữa, tôi không muốn bị đăng lên trang nhất báo ngày mai, có cách nào giúp nhóm chúng ta che giấu thân phận không?

- Có!
Lần này, Quan Tam trả lời rất nhanh, hơn nữa chỉ về phía sau của lều vải.

- Gì?

https://thuviensach.vn

Theo ngón tay của hắn, Trần Mặc lập tức nhìn thấy triển lãm kinh kịch trống trống trơn. Trong ánh lửa nhấp nháy, trang phục và đạo cụ kinh kịch có vẻ tươi sáng khác thường...

Chương 71: Kinh kịch song hiệp

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 71: Kinh kịch song hiệp

Dịch giả: aingoc85
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Không thể không thừa nhận, hiệu suất làm việc của cảnh sát Nam thành cùng bộ phận phòng cháy chữa cháy có thể dùng từ “cao” để hình dung.

Sau năm phút của vụ nổ đu quay xảy ra, rất nhiều cảnh lực cùng hơn mười chiếc xe cứu hỏa đã vội vàng tới, nhưng sự tình không phát triển theo hướng tốt đã dự liệu.

Sở dĩ xuất hiện loại tình huống này là do không đủ thiết bị cỡ lớn, nhất là xe thang do tắc nghẹn giao thông cùng hiện trường hỗn loạn, căn bản không thể tiến vào khu vui chơi để cứu viện.

Càng gây go hơn nữa là, trong lúc cứu viện bất lực, đu quay đang bị ngọn lửa thiêu đốt lại dần dần nghiêng thêm, có lẽ trong vài phút nữa sẽ sụp đổ.

https://thuviensach.vn

Đối mặt với tình huống này, cảnh sát cùng với đội viên phòng cháy chữa cháy chỉ có thể hô hào kêu gọi mấy trăm nạn nhân giữ bình tĩnh, tránh kêu la giãy dụa làm cho đu quay sập nhanh hơn.

Nhưng hiển nhiên, lời khuyên kiểu này hoàn toàn vô ích!

Cảm nhận được đu quay liên tục nghiêng, nhìn thấy thế lửa đang dần lan tràn, nhiều du khách mất đi lý trí bắt đầu thử leo ra ngoài, có điều bọn họ mạo hiểm như vậy kết quả lại là...

- Đừng! Đừng mà!
Cùng lúc đội trưởng đội cứu hỏa liền kinh hô, hai du khách đã leo ra khỏi cabin bám lấy khung kim loại, thân hình cứ thế lung la lung lay trên không trung như sắp đổ.

Gió đêm lớn cùng khói đặc cuồn cuộn, làm cho bọn họ không thể thấy rõ tình huống bên dưới, chỉ có thể toàn lực nắm lấy cái giá, tránh né lửa có thể bất kỳ lúc nào lan tràn đến bên này.

Trong tiếng nổ vang, đu quay lại nghiêng tiếp vài độ, hai du khách trong lúc chấn động dường như muốn tuột tay, tiếng kêu cứu giờ phút này vang vọng ở không trung!

- Kêu đi! Kêu lớn lên đi! Âm thanh này tuyệt vời biết bao!
Ở trong góc hẻo lánh của khu vui chơi, kẻ đặt bom Ryan giờ phút này đang phát ra tiếng cười âm trầm.

Nhìn nhìn thăm dò tình huống bên ngoài, Ryan dùng cặp mắt đỏ lên vì hưng phấn chọn số rồi gọi:
- Ông chủ, ngài nghe thấy không! Một giờ sau, tôi sẽ khiến cho nơi này càng trở nên điên cuồng hơn, tin rằng toàn bộ cảnh lực của Nam thành đều bị hấp dẫn đến đây!

https://thuviensach.vn

- Rất tốt! Làm rất tốt!
Thomas giơ ly rượu đỏ lên uống, nụ cười tươi như nhặt được vàng:
- Như vậy, ta cũng an bài người, chuẩn bị một giờ sau hành động! Ryan, lần này cậu rốt cục làm được một việc khiến ta hài lòng, ta nghĩ ông chủ lớn sẽ không ngần ngại khen thưởng đâu!

- Không có gì ạ, đây là vinh hạnh của tôi!
Nghe được lời hứa này, nụ cười của Ryan càng thêm sáng lạn, ngay cả tốc độ lắp đặt bom cũng nhanh hơn.

Trong khi cúp điện thoại, hắn không nhịn được ánh mắt nhìn thoáng qua phía ngoài, hơn nữa tràn ngập tự tin gập các ngón tay:
- Vậy thì, tiếp tục cái thứ hai... Ba, hai, một!

Lời còn chưa dứt, đu quay đang đang bốc cháy lại lần nữa bị tiếng nổ vang chấn động. Trong thế nghiêng kịch liệt của nó, hai du khách cố gắng giãy dụa cũng không thể tiếp tục kiên trì, cánh tay dừng như đã không thể nắm được khung sắt tiếp nữa.

Giờ phút này, toàn bộ người vây xem đều nhắm mắt lại, thậm chí không đành lòng nghe tiếng kêu thê lương từ trên cao rớt xuống kia.

Nhưng ngay trong lúc tuyệt vọng này, thanh âm của một bé trai đột nhiên vang lên:
- Mẹ, mẹ xem kìa!

https://thuviensach.vn

- Cái gì?
Sau nháy mắt ngạc nhiên, mọi người cùng lúc quay đầu nhìn lại, kìm lòng không đậu đồng thời kinh hô.

Giờ này khắc này, trên ngọn núi nhân tạo bên cạnh đu quay, một chiếc Dodge Tomahawk đang vít ga phi nhanh lên sườn núi, tốc độ không giảm hướng về phía trước chạy như bay.

Mà trên chiếc Dodge Tomahawk, một nam thanh niên mặc nga quan hạc bào đang lái xe đi về phía trước, tay trái cầm cây quạt lông vũ lắc lư, thần thái có vẻ tiêu sái tự nhiên.
(Nga quan hạc bào: kiểu áo người tàu xưa hay mặc, dạng thế này: http://image.wangchao.net.cn/games/1256786147267.jpg)

Nhưng đáng tiếc, phá hủy phong cách tiêu sái này là khuôn mặt bôi mực màu đậm... Nói chuẩn xác là bôi loạn lên, làm cho người căn bản không thể nhận rõ khuôn mặt.

- Gia Cát Lượng?
Sau vài giây yên tĩnh, người hâm mộ kinh kịch lập tức kêu lên.

Nhưng câu trả lời lại rõ ràng là không quá chắc chắn — trong tất cả các tiết mục kinh kịch, từ trước đến nay người giả dạng Gia Cát Lượng đều là nam trung niên ra sân khấu hơn nữa trên mặt cũng không có vẽ loạn như vậy.

Thoạt nhìn, thanh niên này giống diễn viên diễn vai Trương Phi cùng Gia Cát Lượng hai trong một, mà lai lịch của áo cùng quần hắn mặc... Uhm, nhìn triển lãm kinh kịch bị cướp trống không kia sẽ biết!

- Có lầm không đây? Lúc này mà còn có tâm tư hát hí khúc?
Dù đang đối mặt với nguy cơ lớn, mọi người cũng không tự chủ được trợn mắt, thầm nghĩ người này bị điên rồi.

https://thuviensach.vn

Nhưng ngay sau đó, khi bọn họ thấy chiếc Dodge Tomahawk này lại nhằm đu quay phóng tới thì nhất thời biến sắc kinh hô:
- Đừng! Đừng mà! Không bay qua được!

Đương nhiên là không bay qua được! Dù mượn triền núi đi với tốc độ cao, nhưng ngọn núi nhỏ này cách đu quay gần trăm mét, dù Dodge Tomahawk có ngon đến mấy, cũng chỉ đâm đến cái đáy của đu quay là cùng.

Chứng kiến cảnh này, vài đội viên cứu hỏa cháy nhịn không được mà dậm chân, phẫn nộ quát:
- Con mẹ nó, tên hỗn đản này điên rồi sao, làm anh hùng cũng nên chọn thời điểm chứ, rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Không ai biết tên Gia Cát Lượng giả kia muốn làm gì, nhưng ít nhất với tốc độ đang chạy như bay của Dodge Tomahawk, đã không kịp ngăn trở.

Mấy cảnh sát nhịn không được rút súng ra, do dự có nên bắn người này lập tức bị thương hay không, miễn cho bởi vì một mình hắn mà hại chết mấy trăm nhân mạng.

Nhưng trước khi vị đội trưởng kịp phát lệnh, Dodge Tomahawk đã tới triền núi, lập tức muốn bay lên trời!

- Lão Quan!
Đột nhiên vang lên tiếng hô to, cho dù là động cơ nổ vang cũng vô pháp che giấu!

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một thân ảnh màu xanh chợt thoáng hiện, nháy mắt bay lên Dodge Tomahawk.

Gần như đồng thời, Dodge Tomahawk đột nhiên mạnh mẽ bay lên, xé gió mà bay càng lúc càng cao, hướng về phía vòng đu quay phía xa.

https://thuviensach.vn

Ở phía sau xe, thân ảnh màu xanh kia như một thanh đao đứng thẳng, thân hình hùng vĩ vững vàng như đứng trên đất bằng, ngay cả một dao động nhỏ cũng không có ...

- Quan, Quan Công?
Tiếng kinh hô bầu trời , nhìn đại hán mặt đỏ áo dài kia, cho dù là người không có thường thức cũng có thể báo được cái tên.

Nhưng vấn đề là, tại sao cả Quan Công cũng chạy tới góp vui, chẳng lẽ các diễn viên của kinh kịch là chọn tối nay để ra mắt… Trời đất quỷ thần ơi! Đây lại không phải tiết mục liên hoan lễ hội mùa xuân!

- Điên rồi! Điên hết rồi!
Nhìn thấy chiếc Dodge Tomahawk xẹt qua đường cong tuyệt đẹp, lại nhìn hai nhân vật kinh kịch đang đứng nghiêm, mấy chục đội viên cứu hỏa nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Đáng thương cho đội trưởng đội cứu hỏa đã muốn hoàn toàn suy sụp, việc duy nhất hắn có thể làm là đứng ngơ ngẩn nhìn lên bầu trời, trong miệng lẩm bẩm:
- Ông trời ơi! Đây là cái gì với cái gì, một tên điên còn chưa đủ, giờ lại thêm ... Đáng chết!

- Đáng chết!
Giờ khắc này, toàn bộ người có mặt cùng nhau kinh hô, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, Dodge Tomahawk đã bay đến chỗ cao nhất, đang chậm rãi đáp xuống, lúc này nó còn cách đu quay gần hai mươi mét.

Tệ hơn nữa là, theo góc độ của nó đáp xuống, có một đầu có thể đập vào bên dưới của đu quay, như vậy kết quả duy nhất chính là...

https://thuviensach.vn

- Không!
Tiếng kinh hô vang vọng bầu trời, mà đúng giờ phút này giống như ông trời nghe được mà cảm động…

Thật khó tin! Thật sự không thể tin được! Chiếc Dodge Tomahawk sắp đáp xuống đột nhiên chậm lại, phần ống xả quỷ dị gấp xuống rồi tức tốc phun ra khí.

Giống như được trang bị động cơ phản lực, trong thanh mang nhấp nháy mà nam thanh niên mặc bộ Gia Cát Lượng phát ra, chiếc Dodge Tomahawk lại trái quy tắc lần nữa bay lên, hướng phía đu quay bay đi!

"Bịch!"
Thấy một màn không thể tưởng tượng được, rất nhiều người đang cầm đồ trong tay không tự chủ được buông lỏng làm chúng rơi hết xuống đất, mà càng là nhiều người há to mồm, giống như thấy siêu nhân từ trên trời giáng xuống.

Nhưng gần như cùng lúc, đội trưởng đội cứu đột nhiên kinh hô một tiếng, thần sắc đại biến quát:
- Mở lưới! Mau mở lưới! Hai người du khách kia muốn rơi xuống rồi ...

Không còn kịp rồi! Trong nháy mắt, một nam trung niên đang miễn cưỡng giữ giá sắt, đã không thể kiên trì được nữa đột nhiên rơi xuống.

Cuồng phong gào thét thổi tới, hắn chệch hướng lưới an toàn của đội cứu hỏa kéo giăng, muốn rơi nghiêng ra phía ngoài.

Chống lại cảm giác sợ hãi như sóng triều, nam trung niên này chỉ biết gắt gao nhắm mắt lại, dùng khí lực còn sót lại thét chói tai:
- Đừng! Tôi chưa muốn…

"Bịch!"

https://thuviensach.vn

Tiếng trầm thấp đột ngột vang lên, cảm nhận được sau lưng tiếp xúc với vật cứng, nam trung niên này thậm chí đã cảm nhận được hơi thở của Địa Ngục.

Chính ngay lúc này, cảm giác đau đớn cùng tối tăm trong tưởng tượng vẫn chưa xảy ra!

Ngược lại đó vẫn là tiếng gió gào thét, một thanh âm nhẹ nhàng vang lên:
- A? Ông không phải là cái gã tranh xếp hàng mua vé vào cửa sau... Chúc mừng nhé, xem ra ông đã tìm được thắt lưng rồi hả?

- Ặc ...
Khó tin mà mở to mắt, nam trung niên nhìn thấy khuôn mặt tươi cười gần trong gang tấc, đột nhiên nhịn không được lệ rơi đầy mặt.

Giờ phúc này, hắn chỉ cảm thấy khuôn mặt từng bị hắn nguyền rủa hàng trăm lần lại thuần khiết đáng yêu như Thiên Sứ.

- Này khoan!
Thờ ơ đối loại này cảm động này, Trần Mặc chỉ vô vị nhún nhún vai, khống chế Xa Xa tiếp tục bay lên:
- Nếu ông muốn khóc thì vui lòng dùng khăn tay, cái hạc bào này của tôi là đồ mượn, làm dơ tôi đền không nổi!

- Tôi đền! Tôi đền thay anh!
Nam trung niên vừa mới thoát khỏi tử vong, giờ phút này chỉ có thể dùng cách biểu đạt hòa nhã khẳng khái để diễn tả tâm tình.

Nhưng tiếp đó, khi hắn trông thấy cảnh tượng trên không thì lại tiếp tục kinh hô:
- Không! Con tôi, con tôi nó...

Trong nháy mắt, thiếu niên, người thứ hai nắm giá sắt cũng đã kêu thảm ngã xuống.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy chiếc Dodge Tomahawk cùng thiếu niên kia cách khoảng hơn mười mét, nam trung niên bên này chỉ có thể hốc mắt tê liệt gầm lên một tiếng, căn bản không thể cứu vớt.

Nhưng ngay lúc tiếng ku thảm còn chưa cất lên, Trần Mặc lại đột nhiên quay đầu:
- Lão Quan, trông cậy vào ông!

- Được!
Thân thể Quan Tam đột nhiên chấn động, đồng thời Bá Vương Khí mãnh liệt toát ra, đột nhiên đề đao lăng không nhảy lên.

Cùng lúc chiếc Dodge Tomahawk hơi bị đẩy xuống, hắn cư nhiên dựa thế nhảy ra xa hơn mười mét, kịp thời vớt được vị thiếu niên đang rơi xuống.

Giờ khắc này, toàn trường người xem trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt nhìn Quan Tam như nhìn thấy siêu nhân — đùa gì chứ? Tung người nhảy ra xa hơn mười mét, chẳng lẽ đây là khinh công Thảo Thượng Phi (bay trên cỏ) trong truyền thuyết...

Trời ơi! Nếu để huấn luyện viên Olympic môn Điền kinh nhìn thấy màn, không thể không bổ nhào qua ôm đùi hắn mời chào!

Nhưng loại kinh ngạc này, mới chỉ bắt đầu mà thôi, màn chấn động hơn vẫn chưa trình diễn!

Đón được vị thiếu niên đã hôn mê xong, Quan Tam chợt vung đao chém mạnh lên khung sắt của đu quay, mượn lực lần thứ hai nhảy lên.

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, quan đao chợt đứt thành hai đoạn, tuy nhiên Quan Tam đã thuận lợi đáp lên một giá sắt khác, một đường tung người nhảy như bay thẳng hướng lưới an toàn của đội cứu hỏa.

https://thuviensach.vn

Không đợi đội viên đội cứu hỏa kịp phản ứng, hắn lại tung người nhảy lên, bay ra xa hơn năm sáu mét nhảy vào bụi cỏ rồi nhanh chóng bật tường thoát đi.

Giờ phút này, còn ai mà nhớ đuổi theo, toàn bộ người xem nhất thời trợn mắt há hốc mồm, ngay cả âm thanh cỗ vũ cũng không kịp phát ra.

Yên tĩnh một cách quỷ dị, cũng không biết ai là người vỗ tay đầu tiên, tiếng vỗ tay như thủy triều nhất thời bao phủ toàn trường.

Nhưng khi mọi người đang dùng ánh mắt kính nể trông theo, thì Trần Mặc vẫn còn đang bay chưa chạm đất đột nhiên hổn hển hét lớn:
- Bà mẹ nó! Lão Quan, ca $%^&# lão, tiền thanh đao ai bồi thường?

Chương 72: Pháp bảo của Oa Oa

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 72: Pháp bảo của Oa Oa

Dịch giả: aingoc85
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Trần Mặc cuối cùng cũng đáp xuống, sau đó vội quay xe chạy như bay lên sườn núi, bỏ lại nam trung niên đang kinh hồn chưa định lại ở phía sau, rất nhanh hướng về phía xa mau chóng đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Nặc Nặc vẫn chưa rõ cho nên quay đầu lại, nhìn thấy cảnh sát cùng đội viên đội cứu hỏa chen chúc đến:
- Lão đại, vì sao chúng ta phải chạy trốn? Có lẽ sẽ có mỹ nữ tặng hoa hiến hôn hiến thân nữa!

- Ờ! Rồi họ còn miễn phí giúp mày tháo rời kiểm tra thân thể nữa đó!
Tức giận đáp trả, Trần Mặc gia tốc tránh khỏi theo đuổi, sau khi đi một vòng lại trở lại gần ngọn núi nhân tạo.

Cũng may mấy người cảnh sát kia cũng không có tâm tình chơi trò này, đuổi theo một chút liền quay về hiện trường sự cố, giờ phút này tình trạng càng ngày càng nghiêm trọng.

Trong ánh lửa thế càng lúc càng mạnh, đu quay mất đi cân bằng đang không ngừng nghiêng tới trước, âm thanh của sắt thép bị bẻ cong va chạm nhau vang lên như khúc nhạc dạo đầu của tử vong.

Trong phút chốc, theo tiếng nổ kịch liệt, chiếc đu quay đột nhiên lần nữa chấn động, lại nghiêng về phía trước vài độ, có mấy du khách suýt nữa bị trực tiếp quẳng bay ra.

Nam trung niên nam được cứu lúc nãy đang ôm con trai, trong lòng cảm xúc phức tạp rối bời không nói nên lời, không biết là thấy may mắn cho chính mình hay là đồng tình với những người khác.

Nhưng hắn biết một điều chính là, nếu không có hai nhân vật kinh kịch kia, có lẽ giờ phút này đây chính mình đang cùng vài trăm người kia giống nhau, chờ đợi cái chết đến trong vô vọng!

- Ta đi!
Thấy một màn này, Quan Tam lần nữa đao động thân, xem cái biểu tình nóng lòng muốn thử của hắn, hắn là dự định một lần nữa làm người bay.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc ngẩn ra, vội vàng ngăn hắn lại:
- Đợi đã! Trên kia có mấy trăm người, nếu bọn họ từng người một nhảy xuống... Ông xác định mình đều có thể đón được hết không, đây không phải là trò chơi hứng tiền đâu nhé!

Thực tế là, vấn đề không phải là xác xuất thành công, quan trọng là... Không đủ thời gian.

Không thể nghi ngờ, đu quay kia đã không thể chống đỡ nổi, có thể chừng năm phút nữa cũng không chịu được nữa, thì làm sao có đủ thời gian tổ chức cho du khách trật tự rút lui khỏi.

Nghĩ đến đây, Quan Tam chỉ có thể bất đắc dĩ dừng bước, ngược lại Bản Bản nhìn đu quay, đột nhiên không hiểu ra sao nói ra một câu:
- Lão đại, lần trướcem download cái phim "Ông bà Smith", nữ nhân vật chính đu dây cáp để bay vọt qua cao ốc!

- Đu dây?
Trần Mặc nao nao, kìm lòng không đậu ngẩn đầu nhìn lại.

- Ý kiến hay!
Vài giây sau, hắn đột nhiên thở nhẹ lên vỗ vỗ hai tay:
- Nếu chúng ta cho làm mấy cái dây cáp nối đu quay với sườn núi rồi để du khách trượt xuống... Nhưng ta kiếm đâu ra mấy đoạn dây cáp bây giờ?

- Cái này đi cướp là được rồi!
Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên cùng nhau quay đầu, không hẹn mà cùng nhìn phía đội cứu hỏa.

Kết quả là, đội trưởng đội cứu hỏa đang gấp đến sứt đầu mẻ trán lập tức rùng mình một cái, nhất thời cảm thấy sắc trời hôm nay thật lạnh lẽo.

Vài giây sau, Nặc Nặc đảo qua toàn trường, tức giận lắc đầu nói :
- Quỷ nghèo! Đều là quỷ nghèo, đi cứu hoả cũng không mang vài đoạn cáp!

https://thuviensach.vn

- Lạy ngài, đó cũng không phải là thiết bị chuyên dụng của lính cứu hỏa mà!
Nếu để đội trưởng đội cứu hỏa nghe nghe được loại khinh bỉ này, không chừng sẽ vừa hộc máu vừa trả lời như vậy.

Bất quá hắn có giải thích cũng vô ích, đã xác định không chiếm được tiện nghi của đội cứu hỏa, mấy đồ điện liền thương lượng biện pháp khác.

Đương nhiên bạn phải thừa nhận rằng, những biện pháp này chỉ lãng phí thời gian — thí dụ như, Oa Oa dũng mãnh đề xuất, chúng ta lấy vỏ cây bện thành dây thừng...

- Cút! Sao mày không nói nuôi tằm nhả tơ luôn đi?
Trần Mặc tức giận lắc đầu, trực tiếp đá bay nồi cơm điện.

Đang đám chìm trong kế hoạch vĩ đại của mình, Oa Oa không chút phòng bị liền quay cuồng vài vòng làm rớt từ trong miệng một cái áo lót lộ ra ngoài.

Trong chớp mắt, mọi người đang buồn rầu nhất tề quay đầu lại nhìn, lộ ra biểu tình như vừa tỉnh ngộ.

Mắt Trần Mặc không khỏi tỏa sáng, đột nhiên lộ biểu cảm vô cùng ôn hòa, cười hì hì tiến lên vài bước.

- Không được!
Phản ứng của Oa Oa rất nhanh, rùng mình một cái rồi nhào ra giữ chặt cái áo lót:
- Đánh chết cũng không được! Một ngàn một vạn lần cũng không được! Thế giới bạo tạc vũ trụ hủy diệt đều không được!

- Đệch, cũng quá keo kiệt đi!

https://thuviensach.vn

Trần Mặc nhịn không được trợn mắt, thầm nghĩ tao chưa mở miệng mày đã đoán được tao muốn làm gì rồi.

Oa Oa làm vẻ tội nghiệp nhìn hắn, thấp giọng than thở nói:
- Nhìn không ra mới là lạ! Mỗi lần anh cười gian như vậy, khẳng định sẽ có người xui xẻo... Không cho mượn! Không cho mượn! Em cũng chỉ có vài món như vậy, lão đại đừng đánh chủ ý lên em!

- Thật sự, chỉ vài món?
Trần Mặc cười hì hì híp cả mắt, đột nhiên không hề báo trước bắt lấy Oa Oa rồi lắc mạnh.

Vài giây sau, chỉ nghe rầm một tiếng, trên trăm loại áo lót rơi khắp sườn núi, gần như bao trùm non nửa đỉnh núi, thật giống như có người dùng áo lót thay rơm phơi ra đường vậy.

Nặc Nặc rất sùng bái nhìn Oa Oa, nhịn không được than thở một câu:
- Ca phục mi rồi, ngay cả tiệm chuyên kinh doanh áo lót cũng không có thu thập được đầy đủ như vậy...

Đừng nói là tiệm áo lót không thể thu thập đầy đủ như vậy, chỉ sợ ngay cả đi cướp siêu thị một lần cũng không gom đủ các kiểu dáng như vậy.

Trần Mặc liên tục lắc đầu, hắn nhìn thấy Oa Oa đang liều mạng giãy dụa về phía áo lót, nhịn không được cảm khái nói :
- Trời ơi! Nếu như vậy không coi là nhiều, thì như thế nào mới tính là nhiều?

Lời còn chưa dứt, lập tức có đáp án cho câu hỏi này — không đợi mấy trăm cái áo lót kia bị gió thổi bay, Oa Oa đang bị nâng lên trong không trung đột nhiên ngẩn ra, lại một đống áo lót đổ xuống như cơn lũ.

Lúc này đây, hơn một ngàn cái áo lót bao trùm toàn bộ triền núi, dưới ánh trăng vàng nhạt chúng như tỏa ra sáng sáng lục sắc.

https://thuviensach.vn

Toàn trường lặng ngắt như tờ, Trần Mặc cùng mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, ngay cả Quan Tam cũng ngây người — Thiên địa ơi! Nhiều áo lót như vậy phải thu thập hết bao nhiêu lâu, xem như mỗi tối đi trộm mười cái, thì ít nhất cũng phải...

Tính không ra, Trần Mặc thật sự tính không ra, nhưng hiện tại hắn rốt cục hiểu ra, vì sao ban ngày Oa Oa lại luôn mệt mỏi.

Oa Oa lúc này đã nước mắt lưng tròng khóc lóc kể lể nói :
- Ô ô ô! Các người đâu biết ca vất vả thế nào, ca bỏ sáu năm tròn, mỗi ngày trời tối đều phải dạo Nam thành, ngay cả trại giam nữ phạm nhân cũng không bỏ qua…

Vĩ đại! Thật quá vĩ đại! Chỉ riêng lời tự sự chân thật mộc mạc này thôi cũng đủ khiến người nghe thương tâm rơi lên. :v

Nhưng vấn đề là, mấy người có mặt tại hiện trường này đều là hạng người có ý chí sắt đá!

Trong tiếng nức nở cực kỳ bi thương của Oa Oa, Bản Bản đã nhảy đến đống áo lót, rất nhanh ra kết luận:
- Lão đại, đống áo lót có thể biến thành sáu đoạn cáp, đu quay có tất cả 12 cabin chắc hẳn chỉ cần hai lần là đủ!

Còn chờ gì nữa? Trực tiếp ném Oa Oa đang khóc sướt mướt sang một bên, mọi người lập tức động thủ chế "dây cáp bện bằng áo lót".

Nhưng khi động thủ, Trần Mặc mới phát hiện sự tình so với tưởng tượng còn phức tạp hơn — nơi này có hơn một ngàn chiếc áo lót, tuy đều trải qua yêu lực của Oa Oa rèn luyện, trở nên rất cứng chắc... Nhưng vấn đề là phải đem chúng buộc cùng nhau như thế nào đây?

- Ca đã nói là không được rồi, các người cố tình không nghe lời của ca!

https://thuviensach.vn

Thấy mọi người hết đường xoay sở, Oa Oa đang nguyên khí đại thương lập tức khôi phục vài phần ý chí chiến đấu.

Có điều không đợi nó nói xong, Nặc Nặc lại đột nhiên nói :
- Lão đại, có lẽ em có biện pháp... Nhưng mà anh phải kêu Oa Oa thả Na Na công chúa ra trước!

Tuy bị buộc kết hôn, bị buộc động phòng, nhưng đến nay Nặc Nặc vẫn không chịu thừa nhận chuyện hôn nhân này, lúc nói đến công chúa làm bằng kẹo đường này nó vẫn luôn cảm thấy xấu hổ.

Trần Mặc cũng không để ý nhiều như vậy, trực tiếp cầm lấy Oa Oa dốc ngược lại rồi lắc, làm cho mấy trăm cái người giấy, tượng đất, tượng gỗ cùng người bằng đường đều rớt hết ra.

Không đợi đến khi đứng vững trên đất, Na Na công chúa liền trực tiếp lao về phía Nặc Nặc, ngọt ngào ôm hôn nồng nhiệt, lại nũng nịu hô lên "Tướng công" .

- Ân ái a! Thật ân ái a!
Trần Mặc thật hâm mộ lắc đầu thở dài, thầm nghĩ sao bản thân mình lại không gặp cô nàng nào nữ tính ngoan hiền thế này chứ.

Đáng tiếc là, Nặc Nặc thân trong phúc mà chẳng biết hưởng, nó một bên liều mạng thoát khỏi cái ôm của Na Na công chúa, một bên không ngừng liên tục hô:
- Dừng! Giờ lo việc chính, muốn hôn cũng phải đợi... Giời ơiiiii, cô mà tiếp tục sờ ta nữa ta sẽ trở mặt đó!

Vì câu uy hiếp này, cuối cùng Na Na công chúa mới lưu luyến không nỡ mà buông tay, nghe Nặc Nặc kể lại đầu đuôi sự tình.

Sau một lúc, nàng đột nhiên hướng về Trần Mặc chân thành hành lễ, ôn nhu nói:

https://thuviensach.vn

- Đại nhân! Nếu đây là mệnh lệnh của phu quân nhà ta, Na Na tất nhiên sẽ tuân mệnh! Xin ngài yên tâm, người làm bằng đường như chúng ta có thể tiết chất dịch sền sệt, cam đoan khiến đám áo lót này dính chặt vào nhau, chẳng qua sau đó thì sẽ không thể dùng lại chúng nó nữa!

- Không ...
Nghe thấy bộ sưu tập hơn một ngàn chiếc sắp bị hủy hoại trong chốc lát, Oa Oa nhất thời rơi lệ đầy mặt.

Nhưng không cần nó mở miệng, Trần Mặc liền như không có việc gì dẫm cái nắp nồi, cười hì hì nói :
- Không thành vấn đề! Dù sao cũng không phải là đồ của ta, hỏng thì hỏng... Kìa, Oa Oa, tao nhìn dáng vẻ của mày dường như có lời muốn nói?

Trong biểu tình bi phẫn của Oa Oa, Na Na công chúa chỉ huy mấy đồ chơi làm bằng đường nhanh chóng hoà tan, chất dịch sền sệt như có sinh mạng tự len lỏi vào đống, đem chúng nó nhanh chóng liên kết cùng nhau.

Trần Mặc tiện tay tìm hai sợi kéo kéo, phát hiện dùng sức cũng kéo không ra ... Nói cách khác, dù bỏ mấy trăm cân đu lên trên, cũng có thể bảo đảm bình yên vô sự!

- Tốt lắm! Giờ còn lại một vấn đề!
Nhìn đu quay đang nghiêng, Trần Mặc đột nhiên nhìn về phía bốn đồ điện, cười tà nói:
- Đó là, chúng ta cần một người đi lên đu quay, sau đó đem những đoạn dây này buộc vào cabin, ai nguyện ý gánh vác nhiệm vụ gian khổ này nào?

Chỉ có kẻ điên mới đi làm chuyện tử vì đạo, mấy đồ điện mắt đối mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhau từng bước lui về phía sau.

Nặc Nặc do bị Na Na công chúa ôm, không kịp thoát thân, không đợi nó phục hồi tinh thần, Trần Mặc liền mặt đầy tán thưởng dựng thẳng ngón cái lên nói:

https://thuviensach.vn

- Nặc Nặc, mày thật vĩ đại, vậy an tâm đi đi! Dù sao chỉ hy sinh mình mày để hạnh phúc ngàn vạn nhà!

- Cái gì? Hy sinh cái gì?
Nặc Nặc đang cố thoát khỏi cái ôm, vẫn còn chưa phục hồi tinh thần.

Nhưng ngay sau đó, nhìn thấy Trần Mặc đang cầm "dây cáp áo lót" tiến gần tới phía mình, nó nhất thời kinh hoảng kêu thảm nói :
- Không cần! Emcòn không có đáp ứng, em có bệnh sợ độ cao... A! A! A!

Lời còn chưa dứt, di động đáng thương liền mang theo sáu sợi “cáp”, rất ngoạn mục vạch một đường tuyệt đẹp trên không.

Vì tiếng thét thê lương của nó, hơn một ngàn người vây xem không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn lên, tiếp đó lại không hẹn mà cùng lâm vào hóa đá…

Cái gì kia? Cái thứ bay lượn trên không mang đủ màu sắc kiểu dáng kia, sao càng nhìn càng thấy giống…

Chương 73: Cứu viện kỳ quái

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 73: Cứu viện kỳ quái

Dịch giả: aingoc85
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

https://thuviensach.vn

oOo

Đối với rất nhiều cư dân Nam thành mà nói, một đêm Carnival này có lẽ sẽ là trải nghiệm khó quên trong đời họ.

Đu quay đột nhiên phát nổ, hai nhân vật kinh kịch hoá trang cổ quái ra mặt cứu người, còn có tiếng kêu khóc của di động bay trên không trung...

Mà sự thực đúng như vậy, rất nhiều năm sau vẫn còn người kể với con cháu của mình rằng:
- Bộ đội đặc chủng? Đội cứu viện đặc biệt? Mấy cái này đã là gì, biết cha của con nhìn thấy đội cứu viện trâu bò thế nào không?

Thế nào? Giờ phút này chỉ cần nhìn lên bầu trời sẽ biết liền!

Sáu sợi dây cổ quái đủ màu sắc, một đầu được gắn trên một cái điện thoại di động làm vật dẫn đường, gào thét bay về phía chiếc đu quay.

Chỉ nghe “bốp” một tiếng, di động đã mắc vào một khung sắt của đu quay, mà khoảng cách giữa đu quay và triền núi ở phía xa kia, lại được kết nối lại bởi sáu sợi dây lòe loẹt.

Rất rõ ràng, nếu ngươi không nhìn vật liệu làm ra mấy sợi dây kia, có lẽ sẽ cảm thấy đây là lần cứu viện hoàn mỹ, nhưng vấn đề là...

- Áo lót? Áo lót của nữ giới?
Mọi người trợn mắt há hốc mồm, đội trưởng đội cứu hỏa không nói được gì nhìn về phía bầu trời, cảm thấy đầu có chút không đủ dùng.

Với thị lực tiêu chuẩn của hắn, thậm chí có thể thấy rõ nhãn hiệu nào là Triumph, Vera, Aubade…, toàn bộ đều là áo lót hàng hiệu nổi tiếng trên thế giới.

https://thuviensach.vn

Nhưng vấn đề là, áo lót hàng hiệu cũng chỉ là áo lót mà thôi, sao có thể thay thế dụng cụ chuyên dụng mà sử dụng?

- Đội trưởng, chúng ta có nên ngăn cản bọn họ?
Biểu tình ngơ ngác nhìn hồi lâu, một đội viên cứu hỏa rốt cục cũng nhớ đến chính sự.

Đội trưởng đội cứu hỏa vốn muốn gật đầu, nhưng lập tức lại lắc đầu liên tục, tức giận nói:
- Ngăn cản như thế nào? Mấy tên kia có thể dùng từ siêu nhân để hình dung, chúng ta ngăn trở như thế nào... Hơn nữa, trong các cậu ai có biện pháp cứu người tốt hơn?

Còn có biện pháp nào? Mấy chục đội viên cứu hỏa đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ chúng ta có biện pháp đã không đứng nghệt mặt ở đây.

Trong lúc nói chuyện, Trần Mặc cũng đang dùng sức kéo "cáp áo lót", đến khi khẳng định không có cái nào có thể bung mới thở phào một cái.

Theo ra hiệu của hắn, Nặc Nặc trên đu quay lập tức nhảy vọt lên một cách khó khăn, tới trước cabin của Diệp Dung cùng Mộc Vân, đem một sợi dây cột chặt lên cạnh cửa.

Thấy một màn như vậy, hơn mười người bị nhốt trong cabin vừa kinh ngạc lại vừa cảm khái, rồi lập tức vui sướng hô to.

- Đó rốt cuộc là gì?
Nhìn thấy di động ngoài cửa còn đang bận rộn, một hành khách mập mạp không khỏi há to miệng.

Nhưng hắn lập tức nảy cười toe vui sướng, mặc kệ đó là vật gì, ít nhất bậy giờ có cơ hội sống... Quan trọng hơn nữa ..., hắn rốt cục không cần chết chung cùng với ba người điên phía đối diện nữa!

https://thuviensach.vn

Cảm khái như vậy, mập mạp nhịn không được vỗ vỗ cái trán, giương mắt nhìn nhìn chỗ ngồi đối diện…

Bên kia là một vị mỹ nữ mặc cả cây trắng mặt không hề có cảm xúc, giống như nàng lên đu quay đứng để tìm cái chết.

Tiếp tới một vị tiểu cô nương không sợ hãi mà còn hiếu kỳ hỏi thiên đường có yêu quái để trừ hay không.

Sau cùng là một bà chủ xinh đẹp kia, nàng nhìn chằm chằm vào di động ở ngoài cửa, miệng lẩm bẩm:
- Cái này, sao nhìn quen mắt như vậy?

Bỏ lại đống hỗn loạn trên đu quay không nói tới, lúc này công tác chuẩn bị trên sườn núi đều đã xong, tuy nhiên vẫn còn một ít vấn đề nhỏ.

Gần đến công đoạn cuối, đột nhiên Trần Mặc phát hiện trên sườn núi không có cây cối vững chắc nào để buộc, vấn đề này lúc trước hắn chưa suy nghĩ qua.

Thời khắc mấu chốt, vẫn là Oa Oa triệu ra một đám đồ đồng nặng mấy ngàn cân đè lại, dù mười mấy người cùng nhau trượt qua, cũng có thể chống đỡ được.

Đương nhiên, thiên hạ không có bữa cơm miễn phí, Oa Oa khó tránh khỏi muốn phí phục vụ ...

- Biết rồi! Hai chiếc áo lót của Dung tỷ, ok?
Nhìn thấy một đám đồ đồng thau có xu thế bãi công, Trần Mặc chỉ có thể đầu hàng.

Nhưng hắn không nghĩ tới, Oa Oa lại có thể dũng mãnh bổ sung nói :
- Một chiếc! Dung tỷ một chiếc là đủ rồi, lão đại cho em thêm một chiếc của Mộc Vân...

https://thuviensach.vn

- Cút!
Lần này Trần Mặc không thỏa hiệp, trực tiếp dùng chân đá bay nồi cơm điện.

Bị khí thế của hắn hù, rốt cục một đám đồng thau thành thật chịu phận bất hạnh, ngoan ngoãn trở thành điểm tựa.

Cùng lúc đó, Nặc Nặc nhận được nhắc nhở bên này cũng nhanh chóng nhảy lên phía trước cabin, thanh mang lóe lên mở xích khóa an toàn.

Lúc này, mặc dù biết đối phương là tới cứu mình, nhưng đột nhiên chứng kiến một cái điện thoại di động xuất hiện, hơn mười hành khách vẫn không tự chủ được hoảng sợ lui về sau.

- Trốn cái gì mà trốn!
Nặc Nặc than thở, đem một sợi dây bện bằng áo lót chuẩn bị từ trước ném vào cabin:
- Các người theo thứ tự, trượt dọc theo áo lót này... Đều xếp hàng, không được chen ngang!

Nếu là lúc bình thường, mọi người đang trong nguy cơ có thể sẽ tranh giành, nhưng giờ phút này thấy một chiếc di động đi tới, nghe nó mở miệng nói chuyện, hơn mười hành khách hoàn toàn trợn mắt há hốc mồm.

Nặc Nặc tức giận trừng mắt nhìn bọn họ, tức giận nói:
- Nhìn gì mà nhìn, chưa thấy qua di động nào mà đẹp trai như vậy sao... Ơ, mỹ nữ, nhìn em rất quen mặt, chúng ta có gặp qua ở đâu rồi không?

Những lời này là hướng một cô gái ở cạnh cửa nói, thế nhưng cô nàng còn đang choáng váng nói không nên lời, rõ ràng không có tâm tình để ý bắt chuyện.

https://thuviensach.vn

Ngược lại Diệp Dung đang ôm Huân Nhi ngẩn ra, nhịn không được than thở nói:
- Thật là kỳ quái, kiểu nói chuyện của chiếc di động này sao giống tiểu Mặc Mặc thế nhỉ?

Những lời này nói rất nhỏ, gần như không có ai chú ý tới, nhưng Mộc Vân lại hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua rồi lập tức khôi phục diễn cảm bình tĩnh.

Cùng lúc, Nặc Nặc nhảy đến trước mặt Diệp Dung, đột nhiên đổi ngữ khí hiền lành, cười tủm tỉm nói:
- Dung ... Vị tiểu thư này, cô lên trước! Gã béo mắc dịch, lùi lại tí cho ca, có tin ca đánh mi thành đầu heo không!

Bị nó quát như vậy, tên mập vốn muốn giành trước kia không thể không rụt cổ trở về.

Diệp Dung thật mê hoặc chớp chớp mắt, nghĩ không ra chiếc di động này vì sao lại khách khí với mình như vậy, có điều đợi đến khi nàng nhìn thấy chiếc áo lót trong tay thì nhất thời lắp bắp nói :
- Đợi đã! Cái này... Cái này rất giống với cái tôi bị mất ngày trước!

Chắc là cảm thấy lời này khó mở miệng, dù bình thường Diệp Dung biểu hiện rất cường hãn, nhưng lúc này không tự chủ được mặt đỏ.

Hơn mười du khách ở xung quanh đưa mắt nhìn nhau, không tự chủ được trợn mắt, thầm nghĩ ngài đừng bậy bạ, chẳng lẽ chúng ta dùng áo lót của ngài sau đấy sẽ phải cảm kích ân cứu mạng của ngài sao?

Diệp Dung vẫn đờ người ngạc nhiên, nhịn không được lật mặt trái áo lót nói :
- Đúng rồi, lúc trước tôi có vá chỗ này...

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, đu quay đột nhiên chấn động, nhất thời mọi người la hét ầm lên!

Diệp Dung cũng không còn tâm trí đi tìm chứng cớ, lảo đảo vài bước cuối cùng bắt lấy sợi dây, vội vội vàng vàng vắt chiếc áo lót trong tay qua rồi hai tay nắm chặt.

Cúi đầu nhìn nhìn mặt đất phía dưới, nàng không khỏi cảm thấy dựng tóc gáy, nhưng vẫn cắn răng dùng sức bám chặt lấy áo lót rồi nhảy ra ngoài!

Trong chớp mắt, tiếng gió gào thét bên tai, thân thể giống như mất đi sức nặng mà lướt qua.

Vài giây sau, nàng cảm thấy thân thể khẽ chấn động, đụng tới một vật mềm mại, bên tai truyền đến giọng nói nhẹ nhàng ân cần hỏi thăm:
- Thế nào, không sao chứ!

- Không có việc gì!
Kinh hồn chưa định lắc đầu, Diệp Dung theo bản năng trợn mắt nhìn lại, thấy mình đang trong lòng một vị "Gia Cát Lượng" tạo hình cổ quái.

Hơi ngẩn ra, nàng theo bản năng lui về phía sau vài bước, nhưng nhịn không được ngẩng đầu nhìn đối phương — rất kỳ quái, tuy thanh âm khàn khàn, nhưng dường như đã nghe qua ở đâu rồi?

- Nếu đã không sao thì xin tránh qua một bên!
Biết không thể nói thêm dễ lộ, Trần Mặc lập tức xoay người, hướng Nặc Nặc trên đu quay dựng ngón cái lên.

Lúc này, thấy Diệp Dung bình an vô sự hạ xuống, du khách nhất thời hoan hô lên giống như được uống thuốc an thần, liền từng người một trượt xuống.

https://thuviensach.vn

Có người dùng thắt lưng, có người dùng cà vạt ... Mộc Vân ôm Huân Nhi ở phía sau, thì lại sử dụng đoạn thép được tháo ra từ ghế ngồi để làm vật bám trượt trên dây.

Đợi khi bọn họ bình an tới triền núi thì mọi người vây xem cùng nhau hoan hô, ngay cả đội cứu hỏa cùng cảnh sát cũng nhiệt tình ôm nhau.

Trong lúc đó, Nặc Nặc lại tiếp tục đem dây cáp áo lót đến trước cửa cabin thứ hai, theo bài cũ mở cửa.

Đến lúc này, ánh mắt mọi người nhìn Nặc Nặc giống như nhìn thiên sứ vậy, sôi nổi làm việc theo mệnh lệnh của nó, không một ai dám làm trái.

Khoảng mười phút sau, mười hai cabin đã có mười một an toàn, nhìn thấy Nặc Nặc gian nan nhảy tiếp tới cabin cuối cùng, Trần Mặc không khỏi thở nhẹ một hơi, lẩm bẩm nói:
- Lần này mày khá lắm…

"Ầm!"
Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, đu quay đang bị thiêu đốt lần nữa nghiêng tới trước, lúc này trực tiếp nghiêng 45 độ.

Nặc Nặc đang đi trên khung sắt không chút phòng bị nào, nhất thời thét chói lai trượt vào chính giữa của khung sắt, bị mắc kẹt lại ở khe hở.

Trần Mặc lắp bắp kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy đu quay đột nhiên chậm rãi chuyển động, bánh răng bằng thép chậm rãi muốn ép nát Nặc Nặc!

- Đệch!
Di động dù sao cũng là di động, coi như thành yêu cũng chống không được sức nặng mấy ngàn cân này, còn may bánh răng sắt chuyển động tốc độ chậm, ngẫu nhiên bị gió thổi còn lảo đảo.

https://thuviensach.vn

Nhưng khi nhìn thấy bánh răng lúc tiến lúc lùi như vậy, tim của toàn bộ du khách như nhảy tới cổ họng — đối với bọn họ, di động vừa mới cứu nhiều người như vậy, không thể nghi ngờ là Thiên Sứ có ngoại hình công nghệ cao, ai có thể nhẫn tâm nhìn thấy nó bị đập vỡ?

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng kinh hô nhất thời vang vọng toàn trường, rất nhiều người đều kìm lòng không đậu nắm chặt hai tay theo bản năng tiến về trước hai ba bước.

- Cứu người!
Sau phút choáng váng, Trần Mặc cũng phản ứng lại.

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ cần cứu viện như thế nào, chẳng lẽ lại ném đứa nào nhẹ nhất trong chúng ta lên?

Vài giây sau, đột nhiên chúng nó cùng nhau quay đầu, cùng nhìn phía...

- Ca xxx! Biết rồi!
Bi phẫn nhìn về đu quay, Oa Oa đột nhiên than thở, chủ động nhảy ra.

- Ta ngất! Oa Oa như thế nào đột nhiên đổi tính?
Trần Mặc kinh ngạc đến nỗi rớt cả điếu thuốc, nhịn không được lẩm bẩm nói:
- Chẳng lẽ mày gần đây xem "Thủy Hử truyện", đột nhiên nghĩa khí sâu nặng sao?

- Con bà nó chứ! Em cũng không muốn, ai kêu Nặc Nặc thiếu tiền em!
Đáp án thật cường hãn, làm Trần Mặc vốn định mở miệng khích lệ, không khỏi có chút lảo đảo.

- Đợi một chút!
Nhưng ngay lúc này, đột nhiên Xa Xa ngẩng đầu nhìn trên không, hơi ngạc nhiên nói:
- Lão đại, anh xem chỗ đó...

https://thuviensach.vn

- Cái gì?
Trần Mặc ngẩn ra, không tự chủ được ngẩng đầu nhìn…

Không thể tin được! Lúc này trong tiếng gió đêm gào thét kia, trên trăm tên người giấy hợp thành một con diều lớn, hướng về đu quay chậm rãi hạ xuống.

Mà ở trung tâm của con diều, Na Na công chúa đang đầy mặt kiên nghị nằm úp sấp trên giấy, chống lại từng đợt cuồng phong thổi đến, thân hình nhỏ xinh run nhè nhẹ.

Nhưng chỉ vài giây sau, đột nhiên nàng không chút do dự nhảy lên, bổ về phía khung sắt chỗ Nặc Nặc:
- Phu quân, thiếp thân đến đây!

Chương 74: Thiếp tới cứu chàng đây

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 74: Thiếp tới cứu chàng đây

Dịch giả: aingoc85
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

https://thuviensach.vn

Theo sự xuất hiện kinh diễm của Na Na công chúa, vốn là phim hành động kinh hiểm kích thích, đột nhiên biến thành thể loại phim ngôn tình cẩu huyết, hơn nữa còn mang vài phần hương vị lãng mạn.

Dựa vào con diều người giấy vững chắc lượn trên không, nàng thuận lợi nhảy lên thanh kim loại, trong sự run lắc của đu quay mà dùng tứ chi gian nan bò tới phía Nặc Nặc.

- Ọc, cái quái quỷ gì đây??
Toàn trường lặng ngắt như tờ, rất nhiều người thấy một màn khó có thể tin này đều móc móc lỗ tai.

Giỡn sao? Vừa rồi chúng ta có nghe lầm không? Tiểu công chúa làm bằng đường này gọi chiếc di động kia cái gì — phu quân?

Trên thực tế, dù biết hiện đang trong tình huống nguy cấp, nhưng hơn một ngàn du khách vẫn kìm lòng không được đưa mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy Bát Quái chi hỏa lại hừng hực thiêu đốt. (lửa bát quái – ý nói tính tò mò)

Tình yêu của di động cùng kẹo đường... Cái này, có phải là quá dị rồi không? Còn nữa, chúng nó định cử hành hôn lễ kiểu gì, sẽ mời công ty di động làm người chứng hôn sao?

- Quá trâu bò!
Trần Mặc trên sườn núi thấy một màn như vậy, kìm lòng không đậu thở dài, đột nhiên cảm thấy một màn này có thể quay lại gởi đến đài truyền hình.

Nghe được câu cửa miệng quen thuộc, Diệp Dung mặt đầy nghi hoặc quay đầu nhìn lại, hơi chần chờ nói:
- Vị ... Vị tiên sinh này, chúng ta có gặp qua chưa?

- Thật có lỗi, ta đang thi hành nhiệm vụ, muốn bắt chuyện xin đợi hai tiếng!
Không chút khách khí trả lời một câu, Trần Mặc nhìn khuôn mặt vặn vẹo của Diệp Dung, vội vàng thừa cơ trốn khỏi hiện trường.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, sau vài lần rung lắc theo cái đu quay, Na Na công chúa đang gian nan bò sát, rốt cục cũng hữu kinh vô hiểm leo đến gần chỗ Nặc Nặc.

Nhìn thấy Nặc Nặc kinh ngạc đến ngừng giãy dụa, nàng lộ ra nụ cười ôn nhu:
- Phu quân, thiếp thân tới cứu chàng!

- Cứu ... Cứu cái đầu cô!
Nặc Nặc vốn đang kinh ngạc đứng hình, đột nhiên đại bạo phát:
- Đồ ngốc! Đồ...! Ai thừa nhận là phu quân của cô, ai mượn cô tới cứu ta ... Trời ạ, lửa sẽ chẳng mấy chốc lan tới đây, cô nhanh cút đi!

Câu nhắc nhở này nói không sai, ngọn lửa đang nương gió to nhanh chóng lan tràn đến, độ nóng làm cho Na Na công chúa bắt đầu tan chảy ra.

Nhưng cho dù đang trong tình trạng nguy hiểm, Na Na vẫn dùng toàn lực vươn tay, liều mạng đem Nặc Nặc từ trong khe hẹp kéo ra ngoài.

Nhưng thanh kim loại ép quá chặt, lấy sức của đường nhân (người làm bằng đường) căn bản không thể kéo nổi, mà Nặc Nặc cũng nhịn không được lần nữa tức giận nói :
- Đệch! Lão tử nói không cần cô cứu... Mau cút, nếu không cút, ta sẽ ngậm cho cô tan chảy luôn!

- Phu quân, thiếp thân làm được!
Nhìn về phía Nặc Nặc nổi giận, Na Na công chúa vẫn ôn nhu tươi cười như trước, cố chấp dùng sức lôi.

Dù nửa thân dưới của nàng bị ngọn lửa bao phủ, nhưng nàng vẫn không để ý đến bị việc dần bị hòa tan, toàn lực dùng sức kéo.

Giờ phút này, toàn trường lặng ngắt như tờ, nhiều người kìm lòng không được chấp tay cầu nguyện, vài cô gái kìm không được lau khóe mắt, cảm

https://thuviensach.vn

thấy hốc mắt đều đã ươn ướt.

- Cố lên! Cố lên!
Mấy chục đội viên cứu hỏa cùng nhau hô lên, hồn nhiên quên mất chính mình cần giữ bình tĩnh.

Đội trưởng đội cứu hỏa nhịn không được liếc mắt trừng bọn hắn một cái, tức giận quát:
- Kêu cái gì! Nhanh nghĩ biện pháp cho lão tử, ở đây kêu có ích lợi gì... Cố lên! Cố lên!

Chưa quở trách xong, đội trưởng đội cứu hỏa vừa rồi còn biểu hiện vô tình, đột nhiên quơ tay thét lên.

Mọi người trợn trừng mắt nói không nên lời, thầm nghĩ vừa rồi là ai nói phải bình tĩnh, sao mới được vài giây, ngài đã đột nhiên trở thành thanh niên nhiệt huyết.

Trần Mặc trên sườn núi thấy vậy lắc đầu, nhịn không được quay đầu nói :
- Oa Oa, nghĩ biện pháp giúp một tay, bằng không về sau tụi mày không phải là F4 nữa, mà là F3!

- Thật sao?
Chắc là dưới tác dụng của "F3" uy hiếp, dưới tình thế cấp bách rốt cục Oa Oa nhảy lên cao, thuận thế mở nắp thổi ra một luồng gió mạnh.

Luồng gió thổi tới, đu quay vốn đang chậm rãi chuyển động rốt cuộc từ từ dần lại, tiếp đó quay ngược vài centimet.

Thừa dịp này, Na Na công chúa dùng toàn lực kéo, rốt cục cũng kéo được Nặc Nặc ra.

Ngay sau đó, không để tâm đến nửa người dưới bị lửa bao vây, nàng ôm lấy Nặc Nặc dùng toàn lực nhảy về phía trước, nhảy lên trên con diều bằng

https://thuviensach.vn

người giấy.

- Cảm tạ trời phật!
Trần Mặc vỗ trán, thở phào một cái.

Dù rằng bên ngoài hắn tỏ ra bình thường, nhưng cảm giác lo lắng khó chịu trong lòng lại không thể che giấu được.

Ba đồ điện lập tức điên cuồng ôm nhau, thét chói tai những thanh âm ai nghe cũng không hiểu, thế nhưng ai cũng nghe được sự hưng phấn trong đó.

Mà giờ phút này, nhìn thấy con diều bằng người giấy bình an hướng về triền núi, sau một lúc toàn trường yên tĩnh, tiếng hoan hô vỗ tay bỗng vang lên như sấm.

Cùng lúc đó, con diều sau khi người giấy đưa Na Na và Nặc Nặc thả ở sườn núi, liền nương theo sức gió của Oa Oa trở lại đu quay.

Trên trăm tên người giấy liên hợp hành động, rất nhanh liền buộc xong dây áo lót vào cabin, đồng thời cùng nhau mở cửa khoang ra.

Mấy phút sau, nhìn thấy sau một gã hành khách trượt xuống, rốt cục Trần Mặc thở phào một cái, ngược lại đánh giá "tổ vợ chồng hai người" từ trên giáng xuống .

Đại khái cảm thấy chưa đủ biểu đạt kính ý, hắn lại nhấc tay làm tư thế phục sát đất, cảm khái nói :
- Thấy chưa? Cho nên nói cưới vợ rất quan trọng, nhìn xem Na Na công chúa người ta, so với Dung...

Ý thức được bên cạnh còn có vị “nữ bạo chúa” đang hồ nghi đánh giá mình, lập tức Trần Mặc thực biết điều ngậm miệng lại, làm bộ như không có gì.

Cùng lúc đó, Nặc Nặc vững vàng tiếp đất lập tức nhào tới, gào khóc nói :

https://thuviensach.vn

- Lão đại! Em xém tí là chết rồi ... Ô ô ô, nếu en chết, anh có thể giúp em đốt theo mấy mỹ nữ không?

- Cút!
Nếu nửa câu đầu còn làm cho người ta có chút cảm động, thì nữa câu sau Trần Mặc nghe xong theo thói quen cho nó một đạp.

Sau đó, Nặc Nặc bay lên trực tiếp rơi vào trong lòng Na Na công chúa, nhưng có chút kỳ quái là...

Lần này, nó lại không né tránh cái ôm của Na Na, ngược lại dùng ánh mắt kỳ quái, nhìn chằm chằm vào Na Na, cho đến khi tiểu công chúa điện hạ đỏ mặt lên.

- Hơ, thằng quỷ này muốn làm gì?
Trần Mặc cùng mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ bước kế tiếp chẳng lẽ là màn tạm biệt lãng mạn, hay là trình diễn nụ hôn nồng nhiệt theo kiểu Pháp trước mặt mọi người.

Nhưng tình huống thực tế là, Nặc Nặc lắc lắc mình làm nũng, sau đó bình tĩnh nói:
- Lão bà, buổi tối ở nhà chờ ta, chúng ta thảo luận vấn đề sanh con...

- Ta ngất!
Mọi người nghe lén đang tràn ngập chờ mong, đều cùng nhau lảo đảo.

Trần Mặc trợn mắt mắt không nói được gì! Thì ra cách thức cảm ơn lão bà của nó chính là cùng nàng thảo luận việc sinh con ...

Không giống a! Điểm này không giống phong cách Nặc Nặc, chẳng lẽ cao thủ tán gái trong truyền thuyết đã thoái hóa sao?

Nhưng ai cũng không nghĩ đến, Na Na công chúa vì câu nói này lại có thể đỏ mặt, hạnh phúc liên tục gật đầu.

https://thuviensach.vn

Trong ánh nhìn là lạ của mọi người, nàng thẹn thùng hiến dâng nụ hôn ôn nhu, sau đó ôm mặt xấu hổ rời đi.

Nặc Nặc nhìn bóng lưng của nàng, cư nhiên rất hứng thú ngâm :
- A! Dịu dàng làm sao cái cúi đầu lặng lẽ kia. Giống như đóa hoa sen e lệ trước cơn gió mát.

- E cái đầu mày! Lệ cái đầu mày!
Trần Mặc nghe được cả người nổi da gà, ba đồ điện cũng cùng nhau muốn giơ ngón giữa lên, nếu như chúng nó có ngón tay.

Cùng lúc đó, Diệp Dung đột nhiên hô to một tiếng:
- Đợi đã, các người đều là từ viện bảo tàng...

Hậu tri hậu giác, điển hình của hậu tri hậu giác!
(Hậu tri hậu giác: chậm tiêu, chậm nhận ra)

Trần Mặc nhịn không được mắt trợn trắng, thầm nghĩ lão nhân gia ngài đến giờ mới phát hiện Quan Tam, người giấy, đường nhân, đồng thau khí, cái này cũng quá ngố rồi!

Nhưng khi nhìn thấy Diệp Dung muốn nói ra bí mật, hắn vội vàng bước lên che miệng Diệp Dung, khàn khàn lên tiếng nói:
- Diệp Dung tiểu thư, đừng lên tiếng, chúng ta là bằng hữu của Trần ca!

- Trần ca? Trần Mặc?
Diệp Dung ngẩn ra, theo bản năng còn muốn hỏi tiếp, nhưng lập tức bụm miệng gật đầu liên tục.

Nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của người chung quanh, nàng vội vàng hạ giọng nói:
- Thế chẳng lẽ anh cũng là hàng triển lãm trong viện bảo tàng... Còn nữa, Mặc Mặc đâu?

https://thuviensach.vn

- Trần ca đi tìm người hỗ trợ!
Trần Mặc cười cười như không có việc gì, nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Diệp Dung thì vội vàng giải thích.

- Chị chính là Dung tỷ phải không! Trần ca thường cùng bọn em nhắc đến chị, nói chị xinh đẹp hòa nhã, ôn nhu thiện lương, tao nhã ổn trọng, khéo hiểu lòng người... Hôm nay vừa thấy, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt, rất có phong phạm nữ hiệp!

Có trời mới biết đây là đang tả ai, Trần Mặc nói đến đây chính mình cũng nỗi da gà.

Nhưng Diệp Dung nghe được như mở cờ trong bụng, nhịn không được vỗ vỗ bờ vai của hắn, mặt đầy tươi cười nói :
- Thật sao? Tiểu Mặc Mặc thật sự nói về tôi như vậy hả... Thật không có biện pháp, tôi nói qua rồi, tuy rằng tôi thực vĩ đại, nhưng cũng không cần gặp ai cũng nói, gã này thật thích khoe khoang mà!

- Ta ngất, rốt cuộc là ai khoe a?
Vốn Trần Mặc đang muốn lái sang chuyện khác, đột nhiên nghe lời này chỉ có thể trợn mắt.

Rốt cuộc Diệp Dung cũng bị đánh lạc hướng, không tiếp tục truy cứu thân phận của vị “Gia Cát Lượng hợp thể với Trương Phi” trước mặt.

Mộc Vân vẫn bình tĩnh đứng bên cạnh như trước, nhưng ánh mắt lại thủy chung dừng trên người Trần Mặc, có vẻ như không có cảm xúc nhưng lại tràn ngập cảm giác như đang đánh giá.

Huân Nhi đương nhiên biết thân phận thật của ba ba, bất quá chứng kiến bọn Oa Oa nháy mắt liên tục, rốt cục cũng cắn ngón cái bất đắc dĩ gật đầu, bỏ qua thói quen lao tới ôm chầm lấy mọi khi.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, rất nhiều cảnh sát cùng đội viên cứu hỏa đã hướng bên này vọt tới, vài tên người phụ trách là dẫn đội xông về phía trước, cũng không biết là đang tính toán muốn xin chữ kí hay là định bắt lại tất cả.

Trần Mặc lắp bắp kinh hãi, lập tức leo lên Xa Xa chuẩn bị rời đi, Diệp Dung không để hắn rời đi như vậy, vội vàng chặn lại hỏi:
- Chờ đã, anh còn chưa nói cho tôi biết, Mặc Mặc hắn...

"Ầm!"
Giờ phút này đu quay rốt cục cũng ầm ầm đổ xuống, bụi mịt mù cùng lửa bay lên, bao phủ phạm vi không gian vài trăm mét, mặt đất chấn động làm mọi người ngã nghiêng.

Diệp Dung không tự chủ được nhắm mắt lại, nắm lấy vách đá bên cạnh miễn cưỡng dựa vào... Vài giây sau, đợi nàng mở mắt ra thì ngạc nhiên phát hiện thân ảnh kia đang lái xe chạy đi, trong sắc đêm dần trở nên mông lung!

- Người này, rốt cuộc là ai?
Kìm lòng không được thì thào nói nhỏ, Diệp Dung nhìn thân ảnh đi xa, mê hoặc lắc đầu.

Mộc Vân đứng cạnh nàng, quay đầu nhìn khói đặc tràn ngập khu vui chơi, đột nhiên thốt ra một câu quỷ dị:
- Còn chưa có chấm dứt! Lúc này mới chỉ là màn mở...

"Ầm!"
Lời còn chưa dứt, tiếng nổ mạnh liên tục lần nữa vang lên, toàn bộ khu vui chơi bị ngọn lửa cắn nuốt hoàn toàn.

Sau giây phút yên tĩnh, đám người vốn bình tĩnh, giờ điên cuồng mãnh liệt sôi trào, tiếng thét chói tai nhất thời tràn ngập bầu trời…

https://thuviensach.vn

Chương 75: Bắn pháo hoa

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 75: Bắn pháo hoa

Dịch giả: aingoc85
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

- Bà mẹ nó, đây là sao?
Trần Mặc đang chạy đi như bay dọc theo khu vui chơi, nghe được tiếng nổ vang mạnh, khó có thể tin phanh lại nhìn.

Lúc này, tiếng nổ mạnh liên tục truyền đến trong khu vui chơi, theo sau mặt đất thỉnh thoảng chấn động kịch liệt...

Trong khói đặc cuồn cuộn, mấy trò chơi trên cao đang chậm rãi đổ xuống (hải tặc, bạch tuộc, tàu lượn…), khói lửa mịt mù bao quanh, mọi người như đàn nai điên chạy tán loạn.

Không hề nghi ngờ, dù dùng đầu gối để suy nghĩ cũng biết, có người gài liên hoàn bom ở đây, nhưng mục đích hắn làm như vậy là vì cái gì?

Trần Mặc đau đầu xoa xoa cái trán, đột nhiên cảm giác mình thật thiếu hụt khi không biết phép phân thân, nhưng cái làm hắn đau đầu hơn còn ở phía sau…

https://thuviensach.vn

Cơ hồ đồng thời, một thân ảnh u lãnh đột nhiên chậm rãi thong thả đi tới, như bóng ma tiêu sái mà bước trong ánh sáng, thản nhiên đứng trước xe ...

- Không phải chứ!
Quay đầu nhìn lại sườn núi vị trí cứu người lúc nãy, lại nhìn Mộc Vân đang chắn đầu xe, Trần Mặc không khỏi nhíu mày.

Khoảng cách gần năm trăm mét, chính mình đang chạy Dodge Tomahawk, Mộc Vân như thế nào trong chớp mắt có thể xuất hiện ở đây?

Không đợi hắn nghĩ thông suốt điểm này, Mộc Vân như không có việc gì thản nhiên nói:
- Kẻ phóng hỏa vẫn còn ở gần đây, chúng ta chia ra chặn đầu, như thế nào?

- Ặc... Cô biết tôi là ai?
Tuy cảm thấy vấn đề này thật ngu xuẩn, nhưng khi nhìn vẻ mặt hờ hững của Mộc Vân, Trần Mặc nhịn không được mở miệng hỏi.

Cơ hồ là theo bản năng, hắn quay đầu nhìn Quan Tam, thầm nghĩ sẽ không phải là người này mật báo chứ!

Phát giác ánh mắt của hắn, Quan Tam đang tạo dáng liền lắc đầu liên tục, hận không thể thề với trời rằng mình không tiết lộ gì hết.

- Trực giác!
Mộc Vân vẫn bộ mặt vô cảm như cũ, bình bình đạm đạm trả lời.

Trần Mặc không tự chủ được cười khổ lắc đầu, thầm nghĩ ta còn tưởng mình che giấu rất khá, không nghĩ tới Mộc Vân dùng trực giác đơn giản giải thích hết thảy.

Xem ra, có thể ngay từ đầu nàng đã quan sát mình, thậm chí sớm đã để mắt đến bốn cái đồ điện.

https://thuviensach.vn

- Ở gần đây, tôi có thể cảm nhận được!
Cơ hồ đồng thời, Mộc Vân quay đầu nhìn phía bên trái, thản nhiên giống như không có việc gì nói,
- Kẻ gài bom chắc hẳn ở gần đây... Tôi dọc theo con đường này, Quan Tam quan sát phía trên nóc nhà, anh đi kiểm tra những con hẻm kia.

Không đợi Trần Mặc có cơ hội trả lời, Mộc Vân trực tiếp phân công nhiệm vụ cho mọi người rồi xoay người dọc theo con đường khu vui chơi chậm rãi đi.

Trần Mặc lắc đầu nói không nên lời, cũng chỉ có thể lần nữa khởi động xe, mang theo mấy đồ điện quay vào hẻm.

Giờ phút này, đám người chen chúc chạy loạn đã sớm xông vào đây, cho dù là trong hẻm cũng thường xuyên thấy người chạy qua, Trần Mặc chỉ có thể dán sát vách tường chậm rãi hành động, thỉnh thoảng né tránh ánh mắt kỳ quái của những người đó.

Nặc Nặc nhảy trên đầu xe chỉ đường, lung la lung lay khiếu nại:
- Lão đại, vì sao em cảm thấy bọn họ nhìn chúng ta như xem khỉ trong vườn thú... Cẩn thận!

Tuy rằng đang chạy chậm, nhưng một thân ảnh đột nhiên lao ra khỏi ngõ, không tránh khỏi đụng vào đầu xe.

Chỉ nghe ‘ầm’ một tiếng, người ngoại quốc kia nhất thời ngã xuống, mấy quả cầu kim loại màu đen trong balô của hắn rơi ra, lăn dài trên đất.

Không có bất kỳ động tác thừa, người đàn ông này lập tức nhào qua lấy lại, lại hướng Trần Mặc ác hung hăng trợn mắt một cái:
- Con mẹ mày! Mau tránh ra cho tao, lão tử còn có chính sự!

- Ách, sao lại là gã này?

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy thân ảnh ôm túi vội vàng rời đi, Trần Mặc không khỏi có chút kinh ngạc, người đàn ông này hình như cùng mình đụng qua một lần rồi?

Nặc Nặc không có tốt tính như vậy, liền nhảy lên đầu xe bạo phát nói :
- F.U.C.K! Người ngoại quốc thì giỏi lắm hả... Ơ, quả cầu nhỏ này hình như chúng ta thấy qua?

Bởi vì đi rất gấp, người ngoại quốc kia cũng không có chú ý tới, một quả cầu nhỏ đã lăn đến dưới đầu xe.

Oa Oa liền nhảy xuống, hứng thú dạt dào lấy quả cầu nhỏ lên, không chút do dự nuốt vào trong bụng:
- Của ca! Của ca! Thêm cái này, ca tổng cộng có mười hai quả pháo hoa, đợi lát nữa liền thả một lượt!

- Pháo hoa? Pháo hoa gì?
Trần Mặc trong lòng vừa động, chộp Oa Oa túm lấy quả cầu nhỏ, hoài nghi nhìn mấy lần.

Không đợi hắn nhìn rõ, Bản Bản rất có hứng thú nhảy tới, thanh mang chợt lóe đốt lên kíp nổ:
- Lão đại, đây là Oa Oa vừa đánh cướp... không phải, đây là Oa Oa vừa rồi nhặt được, hình như là pháo hoa của lễ hội!

Nói xong, kíp nổ đã bắt đầu ‘xì xì’ cháy, Trần Mặc còn đang suy nghĩ về việc pháo hoa, trong lúc nhất thời không kịp phục hồi tinh thần.

Thẳng đến ngọn lửa từ dây dẫn nóng chạm đến da thịt, hắn mới theo bản năng hướng phía xa ném đi, vỗ vỗ hai tay nói:
- Mặc kệ hắn, chúng ta đi tìm tên gài bom! Nhưng nói đi thì cũng nói lại, khu vui chơi thật đúng là xa xỉ, lại thuê cả người nước ngoài đến phóng pháo hoa!

"Ầm!"

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, quả cầu nhỏ ném trong không trung đột nhiên nổ tung, hỏa diễm nóng rực trong không trung hóa thành mảnh nhỏ, giống như cơn bão cuốn tới.

May mà Xa Xa hành động cực nhanh, tức thì lui về phía sau hơn mười mét, lúc này mới tránh khỏi sóng lửa tập kích.

Nhưng lúc này, không ai khen ngợi phản ứng của nó nhanh nhẹn, mấy cặp mắt cùng nhau nhìn chằm chằm lên trời cao, giống như mọi người đều bị thôi miên...

- Mẹ ơi! Nếu đây là pháo hoa, như vậy tên lửa coi như là pháo phụt chắc?
Ngơ ngẩn không nói gì nhìn tay mình, Trần Mặc kìm lòng không được rùng mình một cái.

Con bà nó chứ! Chỉ cần chậm thêm vài giây, chính mình liền diễn vai đánh bom liều chết tử vì đạo rồi.

Chỉ là ngay sau đó, hắn đột nhiên hơi biến sắc hô:
- Đợi đã! Gã ngoại quốc kia chính là ...

- Hô!
Căn bản không cần hắn phát lệnh, Xa Xa kịp phản ứng lại, sớm đã gào thét, nhanh chóng hướng phía ngược lại chạy như bay.

Tầm mấy phút sau, bọn hắn từ đầu hẻm đến cuối hẻm đảo một vòng, nhưng đột nhiên lại không thấy người ngoại quốc này nữa, giống như hắn chưa từng xuất hiện qua.

Trần Mặc lo lắng một quyền đấm lên vách tường, hung tợn nói:
- Lão thiên a! Đào ba thước đất cũng phải đào cho ta ... Đệch, kia!

Dường như là ‘thiên’ nghe thấy lời của Trần Mặc, sương đêm chậm rãi bị gió thổi mà tản đi, lộ ra một thân ảnh quen thuộc đang ngồi trước cửa một

https://thuviensach.vn

gian hàng đóng.

Có lẽ nhận thấy ánh mắt hung ác phía sau, Ryan đang bố trí bom giật mình, ngạc nhiên quay đầu nhìn lại.

Vài giây sau, hắn đột nhiên không chút do dự ném mấy quả bom lại rồi xoay người bỏ chạy, khiến du khách ven đường toàn bộ bị đụng bay!

- Đệch! Đuổi theo!
Nhanh chóng tránh khỏi bom, Trần Mặc lái xe lần nữa đuổi theo thì Ryan sớm chui vào hẻm gần đó, như cá quẫy đuôi bỏ chạy.

Trong hoàn cảnh này, với tốc độ của Xa Xa cũng vô pháp phát huy ưu thế, Trần Mặc nhìn thấy khoảng cách càng ngày càng xa, chỉ có thể bất đắc dĩ quát:
- Lão Quan, đi ra cứu trận!

- Quan mỗ tới đây!
Gần như đồng thời, Quan Tam theo vách tường nhảy lên, ngón chân điểm nhẹ liền bay lên nóc nhà, giống như chuồn chuồn điểm nước vọt đi.

Vài giây sau, hắn đã đuổi kịp Ryan đang hốt hoảng chạy trốn, thuận thế chém ngang một đao...

Oa Oa ở phía sau thấy liền cảm khái, nhịn không được mà khen:
- Khinh công của Quan Quan thật lợi hại, lần sau sẽ cho hắn gia nhập đội thu thập nội y của ca...

- Cút!
Trần Mặc tức giận trừng mắt liếc, Quan Tam đang bay cũng không nhịn được mà lảo đảo, suýt nữa đụng vào vách tường.

Nhưng khi lưỡi đao sắp chém xuống, Ryan đang chạy trốn thuận thế lăn một vòng, vừa né đao, vừa thình lình ném một quả bom về phía sau.

https://thuviensach.vn

Trong tiếng nổ vang, Quan Tam đáng thương bị sóng lửa đẩy bay đi, trực tiếp đập mạnh lên vách tường, mà thanh quan đao không biết mới thó từ đâu ra kia, cũng trực tiếp gẫy đôi.

- Sao có thể như vậy được!
Suýt nữa ngay cả râu cũng bị đốt, Quan Tam nhất thời buồn bực giận dữ, nhưng không đợi hắn nhấc người lên, Ryan ngay nhìn cũng không cần ném tiếp một quả bom.

Thật khó mà tưởng ngón tay linh hoạt của gã này, thậm chí hắn không cần châm kíp nổ, đầu ngón tay chỉ tùy ý nhẹ nhàng trượt qua, đã có thể tạo thành một quả bom nổ đúng thời điểm.

Mỗi điểm rơi của quả bom, đều được tính toán cẩn thận góc độ và tốc độ gió, hơn nữa đều có thể đem ưu thế của hoàn cảnh chung quanh phát huy tới cực điểm.

- Con bà nó chứ! Gã này chơi bom giỏi như vậy, sao không đi nương nhờ Binladen mà còn ở đây?
Bị ảnh hưởng bởi vụ nổ, Trần Mặc chỉ có thể nhìn khoảng cách càng ngày càng xa.

Nhưng ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng nổ vang, Ryan vừa mới nhảy vào khói đặc định trốn thì đột nhiên lảo đảo lui về sau mấy bước, như bị công kích.

Lúc này Xa Xa gào thét lao tới, Trần Mặc cũng bất chấp việc đánh lén đáng xấu hổ, giơ tay ném Bản Bản ra!

- Đừng mơ!
Nhìn Bản Bản bay tới trước mặt, Ryan như mất đi toàn bộ năng lực né tránh thế nhưng vẫn quát lớn.

https://thuviensach.vn

Chính là ngay khi Bản Bản sắp chạm tới, ống tay áo bên phải của Ryan đột nhiên rách toác ra, xúc tu che sau lớp áo theo đó phóng ra ngoài che kín trước mặt hắn.

Bị xúc tu này cản lại, Bản Bản nhất thời bắn ngược ra, Ryan thừa cơ hung mãnh đánh úp đến:
- Chết vui vẻ nhé…

- Chết cái đầu mày!
Sau phút bất ngờ đứng hình, Trần Mặc lập tức vớ lấy một ống tuýp cạnh đó, nương theo tốc độ của Xa Xa đột mà ném ra.

Ngay cả Bản Bản cũng không làm hắn e ngại, thì sao để mắt đến loại công kích này, Ryan chỉ cười khẩy một cái, vung xúc tu bên tay phải đánh tới.

Nhưng ngay lúc xúc tu quấn quanh, điện quang xanh lét chợt phóng ra từ ống tuýp kia, rồi theo theo xúc tu nhập vào cơ thể hắn.

Đột nhiên bị luồng điện này tập kích, Ryan đang thế hung hãn tức thì bị kiềm hãm lại, mà ống tuýp dường như mang theo sinh mệnh chợt bay lên không trung, len lỏi theo khe hở của các xúc tu mà đập thẳng lên ngực hắn!

- Ọc!
Nương theo sau tiếng rên đau đớn, Ryan lảo đảo lui về phía sau vài bước tới khi cánh tay đụng vào vách tường:
- Con mẹ nó, thì ra mày cũng là dị năng cải tạo...

- Cải tạo? Bị ai cải tạo?
Trần Mặc ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng.

Thừa cơ hội, Ryan chợt rít gào nhảy lên, đột nhiên giật nắp mở ba lô màu đen.

https://thuviensach.vn

Hơn chục quả bom đồng thời châm ngòi, hắn quơ xúc tu cuốn lấy chiếc ba lô, hướng phía đối diện ném tới...

"Tít tít!"
Nhưng ngay lúc này, Trần Mặc nâng Bản Bản lên, không hề báo trước mở sáng màn hình.

Trong nháy mắt, một luồng sáng xanh lan tỏa, phóng về hướng Ryan, như hóa thực chất bao phủ hắn!

Vài giây sau, Ryan vốn đang muốn ném bom về phía Trần Mặc đột nhiên ngẩn ra, toàn thân run rẩy.

Yên tĩnh! Quỷ dị yên tĩnh!

Co giật hồi lâu, đột nhiên hắn chậm rãi nâng tay, đem ba lô màu đen đặt lên đỉnh đầu mình, bày ra một bộ dáng dứt khoát kiên quyết...

Chương 76: Tôi không có bằng lái

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 76: Tôi không có bằng lái

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

https://thuviensach.vn

"Ầm!"
Ánh lửa bùng lên theo tiếng nổ vang, Ryan vẫn tư thế giơ cao ba lô, vẻ mặt kiên nghị đột nhiên hét lớn:
- Vì Trung Quốc, xông lênnnnnn!

Dưới làn sóng khí nóng rực cuồn cuộn, mang theo biểu tình vô oán vô hối, hắn lảo đảo thân hình rồi mặt mang mỉm cười mà ngã xuống đất.

Khiến kẻ khác khó có thể tin là dưới công kích của hơn chục trái bom như thế mà gã này vẫn còn bảo lưu được hơn nửa thân thể, có thể thấy được cơ thể đã cải tạo qua của hắn mạnh mẽ đến thế nào.

- Cái quái gì vậy?
Quan Tam giờ mới giãy dụa khó nhọc đứng dậy, nhìn thấy Ryan bị nổ đến gần nát cả người, hắn chỉ cảm thấy một đống mơ hồ.

Vừa rồi gã Ryan kia tự sát, diễn cảm lại kiên nghị quả cảm nhường ấy, nhìn qua thật giống như là cam tâm tình nguyện…

- Không có gì, chỉ là tác dụng của một bộ phim thôi mà!
Trần Mặc cười cười, nhân tiện quay màn hình của Bản Bản cho Quan Tam xem.

Chỉ thấy trên màn ảnh đanh chiếu một bộ phim đen trắng, quen thuộc tới mức người ta vừa liếc mắt cái đã có thể nhận ra: “Đổng Tồn Thụy”.
(Đổng Tồn Thụy: một bộ phim, cũng là tên của một vị anh hùng của TQ dùng thân mình gài mìn đi phá boong-ke hay còn gọi là lô cốt của địch. Cái này VN mình không thiếu anh hùng nhỉ)

- Rồi sao nữa?
Quan Tam đột nhiên cảm thấy đầu óc không đủ dùng, hắn cũng chưa từng xem qua loại phim điện ảnh thế này.

https://thuviensach.vn

- Còn sao trăng gì!
Trần Mặc từ từ tiến đến cạnh Ryan, đá cho đối phương một cái:
- Tiện nghi cho hắn chứ sao, để hắn sắm vai Đổng Tồn Thụy hi sinh đi phá lô cốt địch!

Hộc máu a! Ryan còn giãy dụa trong vũng máu, giờ phút này thật sự muốn phun sạch máu ra theo đường miệng.

Ngay cả chính hắn cũng không biết sao lại thế này, tại sao lại có thể bị trúng công kích ảo cảnh của đối phương, vốn dĩ ý chí của hắn luôn là niềm kiêu ngạo…

Chết tiệt, đều do cái ánh sáng bất chợt kia trong phút chốc làm tâm trí hắn bấn loạn!

Nhưng hiện giờ nói chuyện này còn có tác dụng gì? Nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười gần trong gang tấc, Ryan đột nhiên cảm thấy chút chột dạ, giống như chứng kiến ma quỷ cùng bản thân mình lập khế ước bán linh hồn.

Nuốt nuốt nước miếng, hắn vẫn dữ tợn hét lên:
- Đừng hi vọng hão, cái gì tao cũng sẽ không nói… Có điều nếu giờ mày thả tao, tao sẽ nói cho mày vị trí đã đặt bom trong khu vui chơi!

- Bom hẹn giờ?
Trần Mặc kinh ngạc, không tự chủ được ngẩng đầu nhìn phía bốn phía.

Giờ này, tiếng nổ mạnh từ khu vui chơi cũng đã dần yếu bớt, mà dòng người tán loạn cũng đã có cảnh sát cùng đội cứu hỏa làm an lòng, bắt đầu rút lui trật tự rời khỏi.

Nhưng nếu quả thật như gã ngoại quốc này nói, vẫn còn một quả bon hẹn giờ… Mà càng đáng sợ hơn nếu như quả bom kia lại đúng ở nơi sơ tán…

- Nói ra thì tao sẽ thả mày!

https://thuviensach.vn

Không có chút gì do dự, Trần Mặc lập có quyết định.

Ryan rất hài lòng gật đầu, ra dấu cho Trần Mặc ghé tai đến, thấp giọng nói:
- Mày rất thông minh! Nói thật với mày, quả bom hẹn giờ này là giấu ở…

Đột nhiên lúc này Trần Mặc cảm thấy bất an, tức thì nghiêng người né một bên.

Cơ hồ đồng thời, Ryan đang sống dở chết dở lại khó có thể tin được bật người nhảy ra, hào quang màu xanh nhạt theo người hắn lan tỏa.

Trần Mặc ngẩn ra, hắn bỗng cảm thấy được loại khí tức này rất quen thuộc, tựa hồ đã gặp qua ở lần Trư Đầu Tam bị đánh tới mặt mũi bầm dập mấy tháng trước…

- Goodbye nhé thằng ngu!
Cất tiếng cười vang vọng cả khoảng không gian, thương thế của Ryan lấy tốc độ mắt thường thấy được mà khôi phục, mà chân hắn sớm đã chuyển hóa thành xúc tu búng lên, trực tiếp phi qua bờ tường.

Nhưng vào một khắc này, chỉ nghe một tiếng kinh hô, Ryan giống như đụng phải cái gì, run rẩy nói:
- Mày, mày là ai…

- Cảnh sát!
Lúc này, trong ánh mắt kinh ngạc của Trần Mặc, Mộc Vân đang dùng tay trái bóp chặt yết hầu của Ryan, rất nhẹ nhàng nhấc hắn dỉnh lên trên vách tường.

Càng kỳ quái là cho dù mấy cái xúc tu của Ryan có múa may thế cũng cũng không thể tới gần Mộc Vân.

Không! Nghiêm khắc mà nói, mỗi khi chúng nó sắp tới gần Mộc Vân thì lập tức trốn tránh mà trượt ra chỗ khác, giống như là gặp phải khắc tinh gì

https://thuviensach.vn

đó.

- Cảnh sát?
Chứng kiến một màn quỷ dị này, lại nghe đối phương tự giới thiệu, Ryan đột nhiên cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng.

Từ lúc nào mà một ả cảnh sát bình thường lại có thể đánh bại công kích xúc tu của mình, rồi còn có kẻ điên mặc phục trang kinh kịch kia, thêm cả đám đồng thau gốm sứ lưu manh biết nói…

https://thuviensach.vn

Ryan đột nhiên có loại cảm giác muốn hộc máu, Trung Quốc tựa hồ thần bí vượt xa hắn tưởng tượng.

- Nói cho ta biết, bom hẹn giờ ở đâu?
không chút thay đổi nhìn chăm chú vào Ryan, bàn tay của Mộc Vân nhìn qua không có bao nhiêu sức lực lại vẫn đơn giản tóm cổ xách đối phương ép sát vào tường:
- Còn nữa, ông chủ của ngươi muốn làm gì đây, đây là chuyện ta có hứng thú!

- Ông chủ? Làm sao bọn mày biết?
Ryan ngẩn ra, nhưng hắn lập tức cười ầm lên:
- Đừng có nằm mơ! Tao cái gì cũng không biết, bọn mày chờ toàn bộ khu này biến thành đống hoang tàn đi!

- Thế sao?
Mộc Vân dường như không coi lời khiêu khích này vào đâu.

Vài giây sau, nàng đột nhiên hơi nhếch miệng, khe khẽ nói một vài từ:
- 47…

Trong chớp mắt, Ryan như bị trúng đòn, toàn bộ thân hình không thể khống chế run rẩy lên.

Thừa dịp tinh thần hắn hoảng loạn, ánh mắt Mộc Vân đột nhiên dâng lên hảo quang màu trắng, giọng nói như từ xa xăm mang theo ma lực vang lên:
- Ngươi sẽ nói cho ta biết tất cả đúng không? Ví dụ các ngươi muốn làm cái gì?

- Chúng ta…
Ryan mê mang mở miệng lắp bắp, tựa hồ đang khổ sở cưỡng chế lại, nhưng rốt cuộc vẫn thì thào hồi đáp:

https://thuviensach.vn

- Tạo ra hỗn loạn, thu hút chú ý của cảnh sát, ông chủ sẽ nhân đó đi cướp viện bảo tàng vào lúc 10 giờ!

- Viện bảo tàng?
Cúi đồng nhìn đồng hồ đeo tay, Trần Mặc kinh hoàng nhận ra chỉ còn 20 phút nữa là tới 10 giờ.

Cũng không còn kịp nghĩ nhiều, phản ứng đầu tiên của hắn là nhảy lên Xa Xa, nhưng đúng lúc này Mộc Vân lại hỏi một câu:
- Nói cho ta biết, ngươi đặt bom hẹn giờ ở chỗ nào?

- Thuyền hải tặc!
Không do dự như ban đầu, lần này Ryan trả lời mau mắn hơn.

Trần Mặc ngẩn ra, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn thuyền hải tặc phía xa. May là nơi đặt thứ đồ chơi này lại xa chỗ đông người.

Nhưng còn xui chính là nó lại nằm ở sát mép khu vui chơi, bên cạnh đó là một cao ốc chọc trời…

- Chết tiệt!
Vài giây sau, Trần Mặc chỉ ước mình có được phép phân thân, rốt cục đi viện bảo tàng hay tới thuyền hải tặc đây…

Cơ hồ đồng thời, Ryan đột nhiên hô nhỏ một tiếng thê lương, cả người nhất thời xụi lơ, tức thì mất đi sự sống.

Mộc Vân không chút biểu tình lui về phía sau hai bước, nhìn thấy đầu ngón tay tràn ngập máu tươi, thản nhiên nói:
- Tinh thần lực của hắn quá yếu, dưới tình huống không thể ức chế hoàn toàn hỏng mất rồi. Thôi, anh hiện muốn đi thế nào?

- Tôi không biết!

https://thuviensach.vn

Ngẩng đầu nhìn thuyền hải tặc, lại nhìn phương hướng viện bảo tàng, Trần Mặc thật sự không biết nên làm như thế nào.

Còn may là sau đó Nặc Nặc đột nhiên nhảy ra, xung phong nhận việc nói:
- Lão đại! Mọi người đi giữ viện bảo tàng đi, bon hẹn giờ cứ giao cho bọn em!

- Được không đó?
Hồ nghi nhìn mấy đồ điện, Trần Mặc đột nhiên cảm thấy giao cho chúng nó phụ trách còn không bằng loan báo tin sơ tán khẩn cấp.

Có điều trong ánh mắt lo lắng của hắn, Nặc Nặc lại rất kiên định nói:
- Yên tâm đi anh! Loại bom hẹn giờ này có gì đặc biệt đâu, cùng lắm để Oa Oa nuốt vào, cho nó cùng bom đồng quy vô tận là tốt rồi!

- Đệch! Sao lại là ca?
Oa Oa rất bất mãn hét ầm lên, nhưng lại bị Xa Xa chở chạy đi như bay, mấy đồ điện nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Trần Mặc rất muốn ngăn cản chúng nó, nhưng thấy đám phá hoại kia đã đi xa, hắn cũng chỉ có thể thở dài chấp nhận.

Cơ hồ đồng thời, Mộc Vân lên tiếng:
- Như vậy chúng ta sẽ đi giải quyết sự việc ở viện bảo tàng. Nhưng mà giờ đi bằng cái gì nhỉ?

- Cái này hả… Kia được không?
Phiền muộn vò vò tóc, Trần Mặc như chợt nhớ ra cái gì, quay đầu lại.

Giờ khắc này, ánh mắt của ba người đồng thời nhìn về một khu đất vắng kia, nơi hơn mười chiếc xe cứu hỏa cùng xe cảnh sát đang đỗ…

Sau vài giây, Trần Mặc đã thấy Mộc Vân lao đi, bất đắc dĩ thở dài:
- Bất đắc dĩ, chắc không tính là trộm cắp chứ?

https://thuviensach.vn

Tính! Đương nhiên tính! Hai phút sau, một chiếc xe cứu hỏa điên cuồng đâm sập tường mà chạy, đồng thời năm sáu chiếc xe cảnh sát hú còi ầm ĩ đuổi theo sau.

Nhìn nhìn Mộc Vân đang đua xe rất có tư thế, Trần Mặc chỉ có thể nơm nớp lo sợ thắt dây an toàn, lo lắng nói:
- Này, tuy là rất vội nhưng mà… cô cứ chạy với tốc độ này, nếu bị bắt sẽ bị hủy luôn bằng lái đó!

- Sẽ không!
Cùng lúc thốt một câu, Mộc Vân càng thêm dùng sức dẫm chân ga, xe cứu hỏa lấy tốc độ của Ferrari mà phóng vọt đi, tạo thành một đường loạn cào cào.

Nhìn Trần Mặc mặt tái nhợt, lại nhìn Quan Tam có dấu hiệu say xe, Mộc Vân bình thản mà đáp:
- Không bị hủy bằng lái được đâu, vì tôi làm gì có cái đó!

- Vậy là tốt rồi, tôi còn lo…
Theo phản xạ thở phào một cái, nhưng ngay sau đó máu lên kịp não, Trần Mặc tròn mắt há hốc miệng, thiếu chút nữa nhảy dựng lên:
- Đợi một chút, ý cô là cô chưa từng học lái xa?

- Ừ! Việc dễ thế này sao phải học?
Mộc Vân đơn giản trả lời, làm cho Trần Mặc đột nhiên có loại xúc động tung cửa mà nhảy ra ngoài.

Nhưng chờ khi hắn quay đầu nhìn lại "đại đội nhân mã" đang theo sát phía sau thì cũng chỉ có thể cam chịu thở dài nói:
- Được rồi, còn may là mấy ngày trước tôi vừa mua bảo hiểm… Thuận tiện cũng nói một câu, xe cảnh sát đằng sau chúng ta càng ngày càng nhiều, phỏng chừng khi chúng ta đi đến cuối phố thì đầu phố vẫn còn một hàng xe cảnh sát đấy!

https://thuviensach.vn

- Đây không phải là tốt lắm sao?
Mộc Vân đột nhiên cấp tốc đổi hướng, thiếu chút nữa đem toàn bộ người trên xe sút bay ra ngoài.

Giờ khắc này, Trần Mặc cùng Quan Tam chỉ có thể nắm thật chặt lấy cửa xe, mà xe cứu hỏa mới vừa húc trứng một nhà dân, làm sập một mảng tường, bụi bay mù mịt.

Trong tiếng rầm thật lớn, một đôi nam nữ trần như nhộng đang ôm nhau, cứ thế trơ mắt mà nhìn chiếc xe cứu hỏa bay qua giường.

Trần Mặc tựa hồ thấy xấu hổ, vì thế còn cố thò đầu ra khỏi cửa kính, ngại ngùng hét:
- Xin lỗi nhé, hai người cứ tiếp tục đi, chúng ta cái gì cũng không nhìn thấy!

- Ặc…
Đôi tình lữ đáng thương cũng chỉ biết miễn cưỡng gật đầu.

Mà trong tầm mắt của bọn họ, lúc này hơn mười chiếc xe cảnh sát cũng một đường bay vọt theo cái xe cứu hỏa kia, đèn hú chói mắt khiến người ta khó có thể nhìn thẳng.

Mấy phút sau, nhìn thấy phòng ngủ chỉ còn một đống hỗn độn, nam nhân kia đột nhiên run rẩy lẩm bẩm nói:
- Tiểu... tiểu Lâm, em xác định bọn hắn không phải là chồng em phái tới chứ?

Chương 77: Ai uy hiếp ai

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

https://thuviensach.vn

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 77: Ai uy hiếp ai

Dịch giả: †Ares†
Biên dịch: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Đợt boom nhỏ cho khỏi quên nhau
oOo

Hôm nay tâm trạng Thomas rất tốt, tốt đến độ hắn muốn há miệng mà hát vang, nếu như chuyện đó không đánh thức cư dân gần đó.

Nửa giờ sau, hắn dễ dàng đột nhập vào viện bảo tàng, dưới sự trợ giúp của mấy chuyên gia điện tử phá hết mấy món báo động, sau đó lại đánh ngất xỉu Lý quán trưởng…

Chuẩn xác mà nói, với người như Lý quán trưởng, một khi đã say rượu thì dù có nhìn thấy một đám người nhảy múa trước mặt, cũng sẽ không có bất kỳ phản ứng nào.

- Khởi công!
Nhìn đại sảnh trống trơn, Thomas thỏa mãn phất phất tay, đem một chồng ảnh chụp phát cho thuộc hạ:
- Chúng ta bắt đầu từ cái sảnh này, lấy tất cả những đồ có trong hình! Ngoài ra, nếu phát hiện bất kỳ mảnh ngọc vỡ nào, nhất định phải nói cho ta biết!

- Rõ!
Một đám áo đen lực lưỡng liên tục gật đầu rồi chen chúc nhau tiến vào trong.

https://thuviensach.vn

Thomas đi trước dẫn đường, suất lĩnh thuộc hạ tiến theo một tấm bảo đồ cũ, cẩn thận bước về phía trước.

Mấy phút sau, một gã áo đen đột nhiên nhấn trên vách tường một cái, nhẹ nhàng mở ra cơ quan mật.

Trong tiếng vang trầm thấp, vách tường chậm rãi mở ra, để lộ một cái hốc tối có đặt bên trong một chiếc bình hoa làm bằng sứ nước men xanh.

- Đây rồi, đây chính là món đầu tiên chúng ta phải tìm!
Nhìn thấy chiếc bình sứ men xanh phong cách cổ xưa, Thomas lập tức hưng phấn nhào đến giằng lấy ôm vào trong lòng, tựa như là gặp được trân bảo.

Vài gã thẩm định đồ cổ do hắn mang tới đưa mắt nhìn nhau, nhịn không được hỏi:
- Ông chủ, ngài xác định chúng ta tìm thứ này sao? Xin thứ cho tôi nói thẳng, thứ này chẳng qua là vật phỏng chế, sản xuất không vượt quá hai trăm năm.

- Đương nhiên, đây chính là ông chủ lớn đích thân yêu cầu!
Nói thì nói thế, nhưng khi Thomas nhìn lại chiếc bình cũng không tránh khỏi hoài nghi.

Hắn đương nhiên biết mục đích khi ông chủ lớn thu thập đồ cổ, nhưng mà cái đồ giả này liệu có linh lực cổ xưa gì đó để mà hấp thu nhỉ… Đúng như mấy gã chuyên gia đồ cổ kia nói, tuổi của thứ này không thể vượt quá hai trăm năm.

Nhưng dù sao thì đây cũng là mệnh lệnh của ông chủ lớn, cho nên Thomas cũng chỉ có thể kính cẩn làm theo.

Ra hiệu cho đàn em cất kỹ thứ này, trước đó hắn vẫn tranh thủ nhìn nhìn qua miệng bình vào bên trong, thậm chí còn hơi gõ nhẹ vài cái.

https://thuviensach.vn

Không có gì đặc biệt, nhìn thế nào cũng là một bình hoa giả cổ thông thường… Nhưng nói đi thì nói lại, tại sao một thứ bình thường thế này lại bị giấu vào một hốc bí mật mà ngay cả lão quán trưởng ma men kia cũng không biết?

- Mặc kệ nó, ông chủ có lý của ông chủ!
Không nghĩ ra thì khỏi, đưa chiếc bình cho thuộc hạ cất giữ, Thomas lại dọc theo lối đi đi tới trước, xuyên qua mấy khu triển lãm.

Nhưng chỉ một lát sau, hắn dần dần đi chậm lại, rồi như có suy nghĩ gì mà dừng bước:
- Đợi một chút, mọi người có thấy gì lạ không? Sao ta có cảm giác nơi này thiếu rất nhiều thứ?

- Có sao?
Một đám áo đen lực lưỡng đưa mắt nhìn nhau rồi quay đầu quan sát bốn xung quanh.

Chứng thật là như vậy, có vài tên từng đến nơi này điều tra tức thì phát giác viện bảo tàng đêm nay quả thực là gần như trống trơn, hoàn toàn không giống khi bọn chúng tới những lần trước.

- Lạy Chúa!
Thomas hơi nhíu mày, khẽ than thở:
- Chẳng lẽ lại giống như cái phim Đêm Trong Viện Bảo Tàng, mấy thứ kia…

- Ông chủ, cẩn thận!
Đột nhiên vang lên tiếng kinh hô, cắt lời Thomas.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của hắn, một thanh trường mâu đang rít gió mà đến. Căn bản không kịp tự hỏi người đánh lén là ai, Thomas chỉ có thể trong lúc nguy cấp theo bản năng mà nghiêng người.

https://thuviensach.vn

"Vèo!"
Chỉ nghe một tiếng vang sắc bén, lưỡi mâu sáng lạnh bay sát cắt một đường qua mặt hắn rồi cắm lên vách tường khiến thân mâu rung bần bật.

Mấy gã đàn em giờ mới kịp phản ứng, lập tức giơ súng chỉ hướng trường mâu bay đến, thế nhưng chỉ thấy có bóng đen lấp loáng rồi biến mất, tốc độ nhanh tới mức làm tất cả hoài nghi đó chỉ là ảo giác.

- Chuyện gì thế này?
Xoa xoa máu tươi trên mặt, Thomas tất nhiên cảm thấy đau đớn, nhưng nhiều hơn là kinh hãi.

Lời còn chưa dứt, từ trên không đột nhiên truyền tới tiếng quát, năm sáu thân ảnh từ chiếc đèn treo trên trần nhà ầm ầm nhảy xuống, không đợi đứng vững đã vung trường kiếm chém ra.

Kiếm quang phá không mà qua, mấy gã vệ sĩ áo đen nhất thời kêu thảm ngã xuống, ngực phun từng vòi máu tươi.

Thomas ngẩn ra, hoảng sợ lui về phía sau vài bước, đồng thời quát hoảng:
- Bắn! Bắn mau…

Trong lúc tiếng hô còn vang mãi trong đại sảnh chưa dứt, hắn lại đột nhiên như hóa đá tại chỗ, giống như nhìn thấy chuyện gì đó khó có thể tin.

Mà thực sự thì chuyện trước mắt quả thật khó để tin nổi: đứng giữa vòng thi thể của năm sáu gã vệ sĩ là mấy cái tượng binh mã đang quơ trường kiếm, mắt trợn trừng ngạo nghễ đứng thẳng.

Mà một bức tượng tựa hồ như là thủ lĩnh đã thừa cơ rút trường mâu trên vách tường, lạnh lùng tiến lên một bước hỏi:
- Who are you?

- Ặc…

https://thuviensach.vn

Nếu như nói tượng binh mã biết công kích làm Thomas muốn ngất rồi, thì giờ nghe chúng nó nói tiếng Anh khiến hắn muốn phát điên.

Có điều hiện tại còn chưa phải lúc tự làm chập dây thần kinh, hắn lập tức rút súng lục, quát lớn:
- Bắn! Không cần sợ, bọn chúng cũng chỉ giống như cái phim kia thôi… (Ý là phim Đêm trong viện bảo tàng)

"Đoàng!"
Một viên đạn vừa mới được bắn ra, thì một hình ảnh khiến kẻ khác khiếp sợ tức thì hiện diện.

Trong ánh mắt mở to hết cỡ của mấy chục gã vệ sĩ đồ đen, tượng binh mã, mô hình người vượn, tượng sáp, tượng điêu khắc, thậm chí cả mấy loại đồ cổ thông thường dùng để triển lãm lại giống như là thủy triều quét ngang qua đại sảnh.

Bạn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng này không? Một bộ xương voi ma mút nặng tới gần một tấn cứ thế vung cái mũi dài như là roi quất tới!

Vài gã vệ sĩ thậm chí còn trong lúc ngây người đã trực tiếp bị đánh bay lên không rồi đáp thật mạnh lên vách tường.

- Bắn bắn bắn bắn…
Đến lúc này, nói cái gì đều là vô nghĩa!

Giờ phút này kẻ nào có súng đều xả đạn như chưa từng được xả, bắn bừa mọi ngõ ngách khắp đại sảnh, bộ xương voi ma mút kia trực tiếp bị cắt đứt xương đùi, gào rú đổ ập xuống đè lên một đám tượng sáp.

Đám tượng binh mã không vì thế mà khiếp sợ, mạnh mẽ lao lên, mỗi lần thấy ánh kiếm lóe lên là lại có vài tên vệ sĩ gục xuống.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng không chờ chúng rút trường kiếm ra khỏi ngực địch nhân thì viên đạn đã gào thét mà đến xuyên qua lồng ngực của bọn chúng, rồi sau đó là hàng loạt phát đạn bồi…

Mấy phút sau, Thomas rốt cục thở hổn hển buông súng, được mấy tên thuộc hạ dìu mà từ từ đứng dậy.

Nhìn đống hỗn độn từ vật triển lãm trên mặt đất, lại nhìn bên mình chỉ còn sót lại hơn mười người, hắn đột nhiên không biết là nên cười hay nên khóc.

Thế này mà là thắng sao? Những thuộc hạ từng theo mình trải qua vô số lần nguy hiểm lại có thể chẳng biết tại sao là bị đám đồ cổ kia xử lý hơn phân nửa.

Đây là còn may được ông chủ lớn nhắc nhở, nếu không hắn là mình sẽ không hề có chuẩn bị mà xông vào, cuối cùng bị một cái tượng binh mã kia một kiếm bổ đôi!

- Con mẹ nó!
Nhìn vết thương trên đùi mình, Thomas lảo đảo bước về phía trước vài bước, thuận thế hung tợn đạp mấy cái lên bộ xương voi ma mút.

- Không có thời gian lãng phí, đám dân ngoài kia chắn chắn đã nghe được tiếng động, có lẽ báo cảnh sát rồi cũng nên! Cho các ngươi ba phút, phải tìm hết được thứ trong ảnh, sau đó tập trung lại nơi này…

"Rầm!"
Lời còn chưa dứt, vách tường phía Đông đã đổ sập, một chiếc xe cứu hỏa từ lỗ thủng hung mãnh chạy vào, trực tiếp đụng bay mấy gã vệ sĩ xui xẻo.

Khói bụi mù trời, thế nhưng không giảm được tốc độ của chiếc xe cứu hỏa. Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, nó tiếp tục húc sập nốt vách tường phía Tây rồi mới miễn cưỡng dừng bánh.

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe một tiếng rầm thật lớn, cửa xe móp méo trực tiếp bị đá văng ra, tiếp đến mấy thân ảnh cả người bụi đất từ bên trong chui ra.

Người chui ra đầu tiên, qua giọng nói có thể xác định là nam, oán hận lớn giọng:
- Ối trời ơi! Mộc Vân, cô còn nói là tính tốt phương hướng, cửa chính của cô là bức tường này hả… Ủa?

Vài giây sau, nhìn thấy nòng súng đã "đậu" trên cổ họng mình, Trần Mặc lập tức biết điều lựa chọn giơ hai tay lên.

Đương nhiên, lại như một thói quen, hai tay tuy rằng đã giơ lên, nhưng miệng hắn thì tuyệt đối không thể ngậm lại:
- Hây hây, hình như chúng tôi nhầm chỗ! Các vị cứ tiếp tục, chúng tôi là muốn đến cung văn hóa cơ, không biết các vị có thể chỉ giúp không…

- Câm mồm!
Nghe một đống lằng nhằng muốn lùng bùng lỗ tai, Thomas trực tiếp lấy báng súng đập mạnh lên trán Trần Mặc:
- Thằng bảo vệ ngu xuẩn, tao không biết vì sao tự dưng mày trở về, nhưng thế cũng tốt. Tao không ngại giúp mày một việc đâu. Mày có muốn ngày mai không cần phải giải thích chuyện mất mát trong viện bảo tàng không?

Nói xong, Thomas nhếch khóe miệng, ngón tay cong lại muốn bóp cò súng.

Chính là ngay sau đó, ánh mắt của Thomas bị lái sang một nơi khác rồi như đóng đinh lại trên khuôn mặt vô cảm của cô gái trẻ vừa bước khỏi xe…

Trí nhớ của hắn rất tốt, cho nên hắn là sẽ không nhầm, cô gái kia chính là nữ cảnh sát có trực giác vượt quá tưởng tượng.

Tại giờ phút này, mặc dù không có mặc bộ đồ cảnh sát, nhưng nữ cảnh sát này làm cho người ta cảm giác càng thêm nguy hiểm, giống như nàng tùy thời đều sẽ ra tay công kích.

https://thuviensach.vn

- Ảo giác! Đây chỉ là ảo giác thôi!
Không kìm nổi lùi về sau từng bước, nhưng khi nhìn lại khẩu súng lạnh như băng trong tay, Thomas lập tức khôi phục dũng khí.

Giật lấy một khẩu súng tự động từ tay thuộc hạ, hắn nhìn thẳng vào khuôn mặt vô cảm phía đối diện, cười gằn:
- Tốt lắm! Hóa ra vẫn còn thừa con mồi, vậy thì mời chúng mày…

- Thử một chút?
Quay mặt về họng súng sắp khạc đạn, Mộc Vân không hề sợ hãi bình tĩnh trả lời.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Thomas, nàng bình thản chỉ khẩu súng:
- Có thể thử, nhưng ta cam đoan người chết trước chính là ngươi, ngươi cảm thấy sao?

Cái này xem như là uy hiếp sao? Thomas cảm thấy buồn cười, nhưng khi nhìn vào đôi mắt vô hồn của đối phương, hắn đột nhiên không tự chủ được khẽ rùng mình.

Trong không khí yên tĩnh đến quỷ dị, một gã vệ sĩ thật cẩn thận tới gần Thomas, thấp giọng nhắc nhở:
- Ông chủ, chúng ta không có thời gian đâu, ngài xem…

- Câm mồm!
Hung tợn quay báng súng đập mạnh một cái lên ót thuộc hạ, sau đó lập tức chỉ thẳng lên trán Mộc Vân, Thomas quát:
- Con mẹ nó! Đừng tưởng rằng nói mấy câu có thể dọa tao, giờ đến địa ngục mà báo…

Hơi hơi cong ngón tay đặt trên cò súng, giờ phút này khẩn trương tới cực điểm, viên đạn lạnh như băng lúc nào cũng có thể gào thét bắn ra.

https://thuviensach.vn

- Thật xin lỗi, tôi không muốn quấy rầy các ông!
Trần Mặc như cũ bị mấy khẩu súng nhắm thẳng đầu đột nhiên thở dài:
- Nhưng mà nếu các ông nhìn sang bên kia, có lẽ sẽ gặp một cái kinh hỉ lớn đó!

- Cái gì?
Dù đang lúc căng thẳng, thế nhưng Thomas vẫn không nhịn được quay đầu nhìn về vách tường bị xe cứu hỏa tông sập lúc nãy.

Cơ hồ đồng thời, hàng loạt tiếng còi xe cảnh sát chói tai vang vọng tới, mấy chục chiếc xe cảnh sát gào thét chạy như bay mà đến, rồi tiếp đó là hàng loạt tiếng phanh két nổi da gà phía trước triển lãm.

- Không được nhúc nhích! Bỏ vũ khí xuống! Các người bị bao vây!
Một tiếng quát lớn vang lên, mấy chục cảnh sát chen chúc nhảy ra khỏi xe, hàng loạt họng súng đồng thời nhắm ngay mục tiêu.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trần Mặc nhìn nhìn Thomas đang "đứng hình", bộ dạng xấu hổ mở hai tay nói:
- Ngại quá! Sự tình là thế này, vì chúng tôi không có bằng lái…

Chương 78: Chuyên gia phá bom

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 78: Chuyên gia phá bom

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội

https://thuviensach.vn

Nguồn: 4vn.eu
Đợt boom nhỏ cho khỏi quên nhau
oOo

Trong khi viện bảo tàng đang diễn ra cảnh gà bay chó chạy thì trên đỉnh chiếc thuyền hải tặc ở khu vui chơi Nam thành lại yên tĩnh đến bất thường.

Nhìn thấy bom hẹn giờ được gắn trên chiếc xà ngang bọc kim loại, bốn đồ điện đưa mắt nhìn nhau, cũng không biết làm sao mới tốt.

Giờ khắc này, trên màn hình của quả bom hiện con số màu đỏ ba phút hai mươi giây, mà ai cũng rõ ràng là nó đang từ từ đếm ngược…

- Nặc Nặc, cái này nhường cho mày đấy!
Oa Oa chớp chớp mắt nhìn bom hẹn giờ, lần này nó cũng không hô câu kinh điển "của ca, của ca" mà lại khiêm nhường nhìn đồng bạn.

- Nhường cái *beep*!
Nặc Nặc bi phẫn trừng mắt liếc nó một cái, than thở nói:
- Tất cả là đang cùng lên thuyền rồi, ai cũng đừng mong chạy! Tóm lại, chú nào biết tháo bom không?

- Cái này…
Oa Oa buồn bực lượn quanh quả bom một vòng, thầm nghĩ nếu ca mà biết tháo thì còn nhường mi làm gì.

- Ca biết!
Trong lúc đồng bạn tranh cãi, Bản Bản đã down một đống tư liệu về rồi tập hợp thành một file gọi là "sổ tay hướng dẫn tháo bom đơn giản nhất".

Nặc Nặc cùng Oa Oa nhất thời thở một hơi dài nhẹ nhõm, cùng nhau tiến đến trước màn hình bắt đầu quan sát. Chỉ có Xa Xa nhịn không được thở dài:

https://thuviensach.vn

- Ca nói này, chỉ còn gần ba phút, giờ các chú mới học tháo bom có phải quá muộn rồi không?

- Không muộn! Nước đến chân mới nhảy, không cao cũng phải cao!
Nặc Nặc mắt liếc, mồm vẫn không nghỉ đắc ý thốt một câu:
- Ê từ từ! Loại này đúng không, nhìn giống lắm, bọn mày thấy thế nào?

- Hỏi chúng ta sao?
Mấy đồ điện mê hoặc nhìn lại quả bom rồi so sánh với loại trên màn ảnh, ai cũng không dám khẳng định.

Nghĩ nghĩ vài giây, nhìn thấy thời gian trên quả bom càng lúc càng ít, Nặc Nặc rốt cục nhịn không được cắn răng nói:
- Con bà nó chứ! Mặc xác, bom nào chả để nổ, quanh quẩn cũng chung nguyên lý thế thôi!

Trời mới biết có phải như vậy không. Nếu có chuyên gia phá bom nào nghe được câu này, phỏng chừng sẽ tăng xông hộc máu mất.

Có điều là đối với Nặc Nặc mà nói, tất cả chuyện này đều không liên quan, nó chỉ đơn giản nhìn thêm vài lần rồi rất là vô trách nhiệm ra lệnh:
- Ngon rồi! Trước hết chúng ta phải tháo vỏ ngoài của quả bom đã… Đệch! Oa Oa, tao nói là mở ra chứ không có bảo mày tháo tung!

Chỉ chậm một giây nữa thôi thì chắc Oa Oa đã trực tiếp kích nổ quả bom, sau đó mọi người cùng nhau đi làm liệt sĩ.

Còn may mà vào giây cuối có Nặc Nặc kịp hét to, để nó miễn cưỡng dừng lại rồi thật cẩn thật dùng sức khẽ hút một cái, mở vỏ ngoài của quả bom ra.

- Tốt lắm!
Nặc Nặc thở phào một cái, lại tiếp tục giảng giải:
- Tiếp theo, bên trong quả bom sẽ có ba cái dây dẫn, theo thứ tự là đỏ, vàng và xanh… Thế nào, tìm được chưa?

https://thuviensach.vn

- Mới tìm được một nửa!
Bỗng dưng Oa Oa ngẩn người rồi khẽ nghiêng mình cho tất cả nhìn thấy tình huống bên trong quả bom.

Quả thật như Nặc Nặc miêu tả, bên trong này có ba sợi dây, nhưng vấn đề mày sắc của chúng nó không phải là đỏ vàng xanh, mà là đỏ trắng đen…

Yên tĩnh! Quỷ dị yên tĩnh! Vài giây sau, nhìn thấy thời gian từng giây trôi qua, Nặc Nặc đột nhiên hét to:
- Mau tìm! Mau tìm! Bản Bản, tìm thêm nhiều hướng dẫn nữa đi!

Không cần nó nói, Bản Bản cũng đã bắt đầu điên cuồng tìm kiếm, mà theo đó là càng lúc càng nhiều loại bom xuất hiện.

Chỉ chốc lát đã có hơn mười loại phương pháp xuất hiện trên màn hình, loạn xà ngầu xanh đỏ tím vàng đủ cả, rối một đống như tơ vò.

Mà vào lúc này, Xa Xa như cảm thấy chưa đủ rối còn nhắc:
- Nhanh các cu, chỉ còn một phút ba mươi giây!

- Câm mồm!
Mấy đồ điện cùng hung ác trợn mắt liếc nó một cái rồi quay lại tập trung chuyên môn.

- Con mẹ nó!
Mắt thấy Bản Bản còn phí công, Nặc Nặc rốt cục thở dài, bất đắc dĩ nói:
- Việc đã đến nước này, ca đành tung ra đòn sát thủ cuối cùng! Được rồi, chúng ta rút thăm để quyết định cắt dây nào!

- Đệch!
Nếu Trần Mặc có mặt ở đây, nhất định sẽ không chút khách khí giơ ngón giữa, cái kế hoạch quái quỷ gì vậy!

https://thuviensach.vn

Nhưng mà mấy đồ điện lại đưa mắt nhìn nhau, cũng không đứa nào phản đối. Nặc Nặc ngay lập tức xé mấy mẩu giấy nhặt được trên thuyền rồi rất thần kỳ tô ra ba màu đỏ trắng đen bên trong, sau đó vo lại rồi tùy ý thả trên mặt đất.

Oa Oa nhàn nhã nhặt lên một cái, mở ra rồi thuận miệng than thở:
- Màu đen! Lại là màu đen!

Không đợi nó nói xong, Nặc Nặc liền nhào lên định cắt dây, may là đúng lúc này Bản Bản đã tra thành công, vội vàng ngăn cản:
- Khoan! Không phải đen, tao tra được là màu đỏ mới đúng!

Vô cùng may mắn! Chỉ chậm nửa giây nữa thôi là Nặc Nặc đã cắt phăng dây đen!

Được Bản Bản nhắc như vậy, vào thời khắc cuối cùng nó vẫn nhay nhạy dừng lại, quay đầu nghi hoặc nói:
- Chắc không? Đứa nào điêu làm chó nhé!

Đã là đồ điện, sai sẽ bị nổ chết chứ còn được làm chó đã phước! Thế nhưng Bản Bản vẫn nghiêm túc kiểm tra lại lần nữa rồi hiển thị hướng dẫn nó tìm được lên màn hình cho tất cả cùng xem.

Nặc Nặc hồ nghi nhìn vài giây, rốt cục bất đắc dĩ cử động:
- Được rồi! Ca đây sẽ tin chú một lần... Đệch, chỉ còn 50 giây sao?

Mắt nhìn thời gian sắp hết, Nặc Nặc rốt cục bất chấp tiếp tục kiểm tra, vội vội vàng vàng bổ nhào tới trước quả bom hẹn giờ.

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, biết điều đồng thời lui về phía sau vài bước, Oa Oa vẫn còn rất dũng mãnh thét một câu:
- Nặc Nặc, mày cứ yên tâm mà đi đi, tiền thiếu nợ tao không cần phải trả nữa đâu!

https://thuviensach.vn

- Cút! Tụi mày là đám khốn nạn không có nghĩa khí!
Đầy mặt bi phẫn quay đầu lại nhìn thoáng qua, Nặc Nặc rốt cục nơm nớp lo sợ vận khởi thanh mang, nhẹ nhàng cắt đi dây dẫn trong quả bom.

Nhưng ngay trong nháy mắt này, Xa Xa vẫn từ đầu nhìn chằm chằm quả bom đột nhiên run lên, thét to:
- Khoan! Đừng! Nặc Nặc, mày cắt cái gì thế hả?

"Tách!"
Tiếng hô này hiển nhiên đã quá muộn, trong ánh mắt kinh hoảng của Xa Xa, Nặc Nặc đã không chút do dự cắt đứt dây dẫn.

Nhưng chuyện nghiêm trọng ở đây là, dây mà nó cắt lại không phải màu đỏ, mà là màu đen…

- Amen!
Trong chớp mắt, mấy đồ điện thực hoảng sợ nhảy ra năm sáu mét, cùng dùng một loại ánh mắt bi thương nhìn Nặc Nặc.

Nhưng mà ngoài dự liệu của bọn nó, vụ nổ như trong tưởng tượng cũng không xảy ra, máy đếm ngược kia cũng dừng lại ở giây thứ bốn mươi lăm.

- Làm sao vậy?
Ngơ ngác đứng tại chỗ, Nặc Nặc nhìn lại sợi dây màu đen mình vừa cắt, vẫn chưa rõ chuyện gì xảy ra.

- Sao cái đầu mày!
Mấy đồ điện ngạc nhiên không nói gì, đột nhiên cùng nhau nhào đi lên loạn tấu:
- Bọn tao bảo mày cắt dây đỏ, mày lại đi cắt dây đen, muốn chết thì nhảy từ đây xuống được rồi không cần làm thế đâu!

- Ủa? Dây này không phải màu đỏ sao?

https://thuviensach.vn

Vẫn không biết mình sai cái gì, Nặc Nặc thực cẩn thận nhìn lại sợi dây vừa cắt, nghi hoặc nói:
- Không sai mà! Dây này rõ ràng là dây đỏ, bọn mày đừng đùa nữa!

- Đùa cái đầu mày!
Bị một màn vừa rồi dọa đến toàn thân mồ hôi lạnh, dù biết Nặc Nặc thần xui quỷ khiến cứu mọi người, nhưng Xa Xa vẫn nhịn không được phẫn nộ quát:
- Mày nhìn cho rõ rồi mới cắt không được hả? Nếu đây là màu hồng thì mặt trời là màu gì?

- Ủa? Mặt trời không phải cũng màu này sao?
Ấm ức loạng choạng, Nặc Nặc vẫn cảm thấy mình chẳng có gì sai.

Mấy đồ điện thực quỷ dị đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên lộ ra vẻ mặt thì ra là thế. Oa Oa tỉnh ngộ rùng mình một cái:
- Này Nặc Nặc… Mày xem cái đèn giao thông đằng kia đi, giờ đang là đèn xanh hay đèn đỏ?

Vài giây sau, căn cứ đáp án Nặc Nặc đưa ra, mấy đồ điện rốt cục đạt được kết luận nhất trí…

Hóa ra di động có thể bị bệnh mù màu, hơn nữa mù màu nghiêm trọng.

Cảm khái việc đến tận bây giờ mới phát hiện chuyện này, Oa Oa lung la lung lay leo lên cái xà kim loại muốn gỡ quả bom xuống:
- Nốt cái này là xong! Chúng ta đi kiếm lão đại… Ặc!

Tiếng tích tắc vốn đã dừng khi nãy, giờ đột nhiên lại vang lên…

45 giây, 43 giây, 40 giây ... Quỷ dị yên tĩnh, Oa Oa đột nhiên hét lên một tiếng:
- Con mẹ nó! Nấp mau!

https://thuviensach.vn

- Nấp cái đầu mày!
Trong lúc nguy cấp, chỉ thấy Xa Xa đột nhiên bộc phát ra dũng khí.

Đầu xe giật lấy bom hẹn giờ rồi theo độ dốc phía đầu thuyền hải tặc phóng lên trời, trực tiếp bay qua từng vây.

Tránh né biển người phía trước, nó tức thì tăng tốc độ lớn nhất, như quỷ mị phóng đi, trong khoảng khắc đã xẹt qua gần trăm mét.

Bản Bản đứng trên đầu xe, mở ra bản đồ, thấp giọng nói:
- Đi về hướng Đông! Nơi đó có một khu nhà xưởng bỏ hoang, hình như là đang đợi phá bỏ… Mau lên, chỉ còn ba mươi giây.

- Quỷ thần thiên địa ơi!
Hét lớn một tiếng, Xa Xa lần thứ hai bay lên trời, trực tiếp phóng qua nóc mấy ngôi nhà cấp bốn rồi nện xuống mặt sàn xi măng.

Không đợi cho thân hình vững lại, động cơ gào thét dâng lên thanh mang, thân xe tựa hồ biến thành hư ảnh, đột phá cả giới hạn thời không, nháy mắt đã nhìn thấy hình dáng khu nhà xưởng vốn xa tít.

Nhìn vào đồng hồ trên quả bom điểm ở số 10, nó đột nhiên bốc bánh sau, đem quả bom hẹn giờ ném lên không:
- Bản Bản!

- Có!
Giống như sớm đã đợi lúc này, bom hẹn giờ vừa bay lên, Bản Bản đã hóa thành tấm thép lớn mấy mét rồi đập thật lực lên quả bom.Ch

Chỉ nghe một tiếng va đập thật lớn, quả bom hẹn giờ giống như bóng chày bị đập trúng, gào thét bay đi, hướng về nhà xưởng phía xa, mà đồng hồ trên bom lúc này đã chỉ con số 3 giây!

https://thuviensach.vn

- Lý tiên sinh! Xin ngài yên tâm, chúng tôi sẽ nhanh chóng phá dỡ nhà xưởng này!
Cùng lúc đó, tại bãi đất trống gần nhà xưởng, một gã đốc công đội xây dựng đang vỗ ngực, hướng chủ đất hứa hẹn:
- Tôi dám nói, về tốc độ phá dỡ không ai qua được đội của tôi, chỉ cần hai tháng…

"Ầmmmmmm!"
Đột nhiên một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, kéo theo là mây lửa ngập trời, nhà xưởng đang đứng sừng sững chỉ nháy mắt đã kịch liệt lung lay rồi sụp đổ, phút chốc đã hóa thành một đống hoang tàn.

Nhìn bụi khói phô thiên cái địa, vô luận là đốc công hay chủ đất đều há to mồm, ngửa đầu nhìn cảnh tượng đồ sộ phía trước.

Sau vài phút yên tĩnh đến quỷ dị, người chủ đất rốt cục khiếp sợ đẩy đẩy mắt kính, thì thào lẩm bẩm:
- Này… Vương đốc công, ngài vừa mới nói phá dỡ nơi này cần bao lâu? Hai tháng?

Chương 79: Cô là ai?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 79: Cô là ai?

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

https://thuviensach.vn

Đợt boom nhỏ cho khỏi quên nhau
oOo

- Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!
Liên tục phun ra hơn mười câu thô tục, Thomas dù đang dồn sức chạy chối chết vẫn phải phân một phần năng lượng sống để mà buồn bực.

Hắn thật sự không nghĩ ra, vì cái gì mà kế hoạch cướp bóc vốn vô cùng chu đáo lại lần nữa thất bại không sao hiểu nổi?

Có trời mới biết đây là có chuyện gì, đám cảnh sát vốn đang phải ở khu vui chơi lại chen chúc mà đến, hơn nữa thần tình tức giận như vừa bị trêu đùa…

Kết quả là, đám cướp lấy Thomas cầm đầu, liền rất không may đã trở thành bao cát cho người phát tiết.

Trong trận nổ súng cực kỳ thảm thiết, mười mấy vệ sĩ vốn đã bị đám đồ triển lãm làm mệt lử rốt cục trụ không nổi mười lăm phút liền toàn bộ bị đánh gục.

Mà Thomas thì là dựa vào mấy tên thuộc hạ liều mạng bảo hộ, mới dọc theo thông đạo an toàn vội vàng rút lui, hốt hoảng trốn khỏi cửa lớn viện bảo tàng.

- Con mẹ nó, chờ tới khi ta trở lại…
Miệng mắng, chân lảo đảo bước lên bậc thang, Thomas nhất thời trượt chân muốn ngã, còn may là hắn kịp xoay người mới tránh khỏi đi hàm tiền đạo.

Nhìn cái bình hoa bằng sứ men xanh trong lòng, Thomas chịu đựng đau đớn thở một hơi dài nhẹ nhõm, trong lòng may mắn không thôi — bất kể như thế nào, chí ít có vật này, chính mình vẫn có thể bàn giao với ông chủ!

Nghĩ tới đây, Thomas không khỏi cười khẽ, nhưng hắn rất nhanh liền tắt ngay nụ cười…

https://thuviensach.vn

Phía trên bậc thang cách đó không xa, cái gã bảo vệ gần như đầu sỏ mọi chuyện, đang thản nhiên rung đùi ngồi hút thuốc.

Thoạt nhìn, người này đại khái là thời khắc song phương giao chiến đã nhanh chân phủi đít chuồn ra đây, làm như mọi chuyện đều không liên quan đến mình.

- Sao? Bắn nhau xong rồi hả?
Giống như là không nhìn thấy ánh mắt hung ác kia, Trần Mặc cười híp mắt phun ra mấy vòng khói, lại đưa bao thuốc ra mời Thomas đang tức giận đến run rẩy.

- Làm một điếu không? Lạ thật, sắc mặt của ông không được tốt lắm, chẳng lẽ ông không thích hút thuốc… Được rồi, coi như tôi chưa nói gì nhé!

Nhìn họng súng gần trong gang tấc, Trần Mặc lập tức biết điều thu hồi bao thuốc, nhưng vẫn tiếp tục than thở:
- Thiệt là, chẳng qua là hút điếu thuốc thôi mà, có cần giơ súng thế không? Mà hôm nay có phải là ngày thế giới không hút thuốc đâu nhỉ, thế này thì…

- Câm mồm!
Rốt cục Thomas không chịu nổi nữa, theo bản năng muốn bóp cò.

Nhưng đúng lúc này, Trần Mặc lại đột nhiên há mồm phun khói.

Trong chớp mắt, làn khói thuốc như có sinh mệnh, len lỏi rót cả vào con mắt của Thomas khiến hắn bất đắc dĩ nhắm mắt, nhưng vẫn theo cảm giác mà nổ súng!

"Đoàng đoàng đoàng~!"
Liên tục bắn ra năm sáu viên đạn, Thomas rốt cục miễn cưỡng mở hai mắt giàn giụa nước mắt vì khói, nhưng hắn lập tức hóa đá.

https://thuviensach.vn

Cách đó không xa, ngồi cạnh tảng đá được tạo hình, Trần Mặc bình tĩnh khoái trá phun mấy vòng khói, dường như không có gì xảy ra chỉ chỉ cánh cửa lớn:
- Kỹ năng bắn súng kém quá, cần phải luyện tập nhiều hơn… À đúng rồi, bên trong có người tìm ông, hình như rất nhiệt tình!

Há lại chỉ là nhiệt tình, phải nói là mãnh liệt mênh mông!

Bị tiếng súng của Thomas là kinh động, năm sáu cảnh sát lập tức nhanh chóng lao ra. Thomas ngẩn ra, vội vàng xoay người chạy trốn, bỏ qua việc tính sổ với "gã đầu sỏ" kia.

Về phần Trần Mặc lại còn cố tình phất tay cười hì hì nói:
- Đi vui vẻ nhé, không tiễn, lần sau quay lại nhớ mua vé vào cửa!

Thomas đang chạy băng băng thiếu chút nữa bởi vì câu này lảo đảo phún huyết, nhưng hắn vẫn cố ôm bình hoa sứ men xanh vội vàng rời đi, rất nhanh mất hút trong một con hẻm nhỏ.

Mấy cảnh sát vội vàng chạy qua hẻm, lại bỗng bị sương mù từ đâu bao phủ, không thể nhìn thấy phía trước.

Khe khẽ thở phào một cái, Thomas ôm chặt bình hoa sứ men xanh, muốn bước lên thùng rác nhảy qua tường.

Nhưng là đúng lúc chuẩn bị bật tường, hắn lại đột nhiên ngẩn ra, quát to:
- Ai?

- Cảnh sát!
Nương theo là câu trả lời bình thản, thân ảnh kia cũng dần dần rõ ràng trong sương mù.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Thomas, Mộc Vân bình thản mà khoanh tay trước ngực, thong thả đi bộ tới gần.

https://thuviensach.vn

Dừng lại một chút, nàng giơ súng nhắm địch nhân của mình, bình tĩnh nói:
- Dị năng giả cấp hai, thời gian cải tạo sáu năm lẻ tám tháng, dung hợp gen của loài mực, kỹ năng đặc biệt là sương mù che lấp…

- Cái gì?
Mỗi một lời Mộc Vân nói ra, sắc mặt Thomas lại đen hơn một chút.

Mà chờ hắn nghe được toàn bộ tư liệu Mộc Vân báo ra thì đột nhiên run rẩy lên, ngay cả cơ mặt cũng hơi có vẻ vặn vẹo.

Làm sao có thể? Nữ cảnh sát này làm sao có thể biết tình huống của mình, đây chính là tư liệu tuyệt mật trong phòng thí nghiệm!

- Đây không phải là trọng điểm!
Bình tĩnh lắc đầu, Mộc Vân chậm rãi chìa tay phải chỉ Thomas:
- Trọng điểm là ngươi phải chết ở nơi này!

- Giết ta?
Thomas hoảng sợ lui về phía sau vài bước, lại đột nhiên cười như điên, giống như nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên đời.

Trong chớp mắt, thân thể hắn đột nhiên kịch liệt bành trướng, hơn mười cái xúc tu giống như mang theo sinh mệnh chợt bắn ra:
- Khốn kiếp! Mày cho là mày giết chết Yanker thì cũng có thể giết tao sao?

Giờ khắc này, Thomas đột nhiên minh bạch rất nhiều việc, Yanker bị phái lên đánh lén ở miếu Quan Đế có lẽ là bị thất thủ trong tay chính nữ cảnh sát trước mắt.

Nhưng ra ngoài dự liệu của hắn, nhìn thấy xúc tu phóng tới, Mộc Vân lại đột nhiên khẽ nhíu mày nói:
- Yanker? Là ai vậy?

https://thuviensach.vn

- Mày không giết nó?
Thomas ngẩn ra, bản năng muốn thu hồi xúc tu.

Nhưng ngay lúc đó, Mộc Vân đã tiến về trước, đôi mắt vô thần bốc cháy lên ánh sáng trắng:
- Ta không biết ngươi nói cái gì! Nhưng bất kể như thế nào, kết cục của ngươi cũng là như thế!

Thanh âm này giống như có chứa ma lực, mang theo luồng hào quang trắng sáng vang vọng trong hẻm nhỏ.

Trong nháy mắt, Thomas đột nhiên hoảng sợ phát giác, toàn bộ xúc tu đều mất đi lực khống chế, không thể phản kháng chậm rãi rũ xuống.

Mà cơ hồ đồng thời, bàn tay kia của nữ cảnh sát đã nhẹ nhàng bóp chặt cổ họng của hắn, một cảm giác lạnh như băng truyền tới, giống như bàn tay kia không hề có nhiệt độ cơ thể...

- Đi thôi!
Một tiếng răng rắc nhỏ truyền ra, Thomas căn bản không kịp thốt thêm một câu, lập tức hóa thành thi thể không còn sự sống.

Cho đến lúc chết, hắn vẫn không rõ đây là chuyện gì? Vì cái gì? Vì cái gì mà dị năng của mình trước mặt nữ cảnh sát này lại tựa hồ mất đi hiệu quả?

"Choang!"
Theo hai tay chậm rãi buông ra, bình hoa sứ men xanh cũng rơi xuống đất, vỡ tan hóa thành mảnh nhỏ vẩy ra bốn phía.

Mộc Vân mặt không chút thay đổi cúi đầu nhìn nhìn rồi chậm rãi quay đầu nhìn phía phía sau, bình tĩnh nói:
- Xuất hiện đi! Loại sương khói này có độc, ngửi lâu sẽ tổn hại đến thân thể!

https://thuviensach.vn

- Ặc, sao cô không nói sớm?
Lời còn chưa dứt, Trần Mặc ẩn mình trong sương khói liền nhảy ra, sợ hãi phủi phủi quần áo.

Nhìn Thomas nằm trên đất, hắn nhịn không được thở dài, khẽ nhíu mày nói:
- Người này hẳn là ông chủ đằng sau chuyên gia chất nổ kia… Được rồi, tuy hắn đáng chết, nhưng không nên trực tiếp giết chết thế này chứ?

Không trả lời vấn đề của hắn, Mộc Vân không chút biểu tình xoay người rời đi, liền giống như chuyện nơi đây cùng nàng không có quan hệ.

Bất quá thoáng đi ra vài bước, nàng lại mở miệng cướp lời Trần Mặc:
- Đừng hỏi! Tôi không hỏi bí mật của anh, anh cũng đừng hỏi bí mật của tôi… Một ngày nào đó anh sẽ biết, nhưng không phải hiện tại!

Còn có thể nói gì? Bao nhiêu nghi vấn giờ chỉ đành miễn cưỡng nuốt trở về, Trần Mặc nhìn thấy Mộc Vân rời đi, chỉ có thể nhún nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Cơ hồ đồng thời, một tiếng xì xì truyền đến, thi thể Thomas lại trong khoảng khắc mà tan ra, hóa thành dịch thể màu xanh chảy vào trong cống thoát nước.

- Tại sao có thể như vậy?
Giật mình nhảy ra vài bước, nhìn thấy một người lấy phương thức này biến mất, Trần Mặc đột nhiên cảm thấy có chút ghê tởm muốn ói ra.

Nhưng trong phút lơ đãng cúi đầu đó, hắn đột nhiên ngẩn ra, khó có thể tin nhìn nhìn dịch thể màu xanh kia…

Trong số xương cốt còn chưa tan hết của Thomas, xuất hiện một mảnh ngọc vỡ đang tỏa ra hào quang yếu ớt, mang thiêu lực dụ hoặc nhàn nhạt…

- Ngọc vỡ!

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy vài giây, Trần Mặc đã nhịn không được đưa tay muốn cầm lên, nhưng hắn lập tức dập tắt suy nghĩ này.

Không! Không phải ngọc vỡ! Thứ này mình không cảm ứng được, cho nên nó hẳn là giống mảnh ngọc vỡ của Trư Đầu Tam, là hàng giả phỏng chế.

- Khoan đã, nói như vậy…
Trong nháy mắt nhớ tới Trư Đầu Tam, Trần mặc khẽ chấn động.

Giờ khắc này, hắn tựa hồ nghĩ tới điểm mấu chốt — đúng vậy! Giống như lời của Trư Đầu Tam, nó chính là đến từ một phòng thí nghiệm cải tạo sinh vật, cũng chính là gắn vào mảnh ngọc vỡ nhân tạo này.

Như thế tức là Thomas cũng tới từ phòng thí nghiệm kia?

- Trời ạ! Cầu mong Gia Địch không gặp đám dị năng giả như Thomas!
Tuy rằng không biết đám dị năng giả này muốn làm gì, nhưng nhớ tới Gia Địch giờ phút này đang điều tra phòng thí nghiệm, Trần Mặc lại không tự chủ được lo lắng.

Nhưng không đợi hắn kịp cảm khái, giọng của Mộc Vân đã từ xa xa truyền đến:
- Còn không đi? Đồng sự của tôi rất nhanh sẽ chạy tới nơi này, anh muốn cùng bọn họ uống trà sao?

- Biết rồi!
Kéo tay áo làm găng tóm lấy mảnh ngọc giả kia, Trần Mặc vội vàng đi theo Mộc Vân rời đi, nhưng vẫn nhịn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Có như vậy vài giây, hắn giống như chứng kiến màn sương khói kia nhạt dần, ngoài ra cũng không còn phát hiện nào khác.

Cơ hồ đồng thời, thân ảnh mấy cảnh sát đã xuất hiện xa xa, Trần Mặc bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có thể nhanh chóng chui vào một con ngõ biến mất.

https://thuviensach.vn

Mà cũng chính lúc vài giây lơ là này, hắn cũng không có chú ý tới biến hóa phía sau…

Từ những mảnh vỡ của chiếc bình hoa sứ men xanh, một luồng khói nhẹ chậm rãi bay lên, trong không khí ngưng tụ thành một hình người.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao, hình người này hơi hơi làm động tác bẻ người như muốn bớt mỏi, rồi đột nhiên theo gió đêm hóa thành hư vô.

Chỉ còn lại tiếng thở dài sâu kín, như có như không vọng lại trong hẻm vắng, nhỏ tới mức làm cho người khác cơ hồ không thể nghe thấy:
- Năm mươi năm, ta rốt cục đã trở lại...

Chương 80: Nổi tiếng quá cũng buồn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 80: Nổi tiếng quá cũng buồn

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Đợt boom nhỏ cho khỏi quên nhau
oOo

“Kinh Kịch Song Hiệp hiện thân tại khu vui chơi, anh hùng thần bí cứu người đến cùng là ai”;

https://thuviensach.vn

“Cảnh sát tiến hành điều tra vụ án bom nổ tại khu vui chơi, treo thưởng thu thập manh mối”;

“Tổ chức thần bí đứng ra nhận trách nhiệm vụ đánh bom, treo thưởng manh mối Kinh Kịch Song Hiệp tăng lên tới hai trăm vạn”;

“Thiếu nữ giàu có thề không phải Kinh Kịch Song Hiệp không lấy chồng, dân chúng vây quanh cục cảnh sát kháng nghị hành vi điều tra Kinh Kịch Song Hiệp”;

Nhìn chồng tạp chí trên mặt bàn một, Trần Mặc coi như cũng đã chuẩn bị tâm lí, thế mà vẫn bị mấy tờ báo này oanh tạc khiến sứt đầu mẻ trán.

Lại nói, truyền thông lẽ nào không mệt mỏi, mỗi ngày đều đưa tin về sự kiện Kinh Kịch Song Hiệp, hơn nữa càng ngày càng dài, dáng vẻ không tìm ra tung tích hai nhân vật thần bí kia sẽ không bỏ qua.

Thú vị hơn chính là, đại đa số dân thành phố không phải là hứng thú với việc truy bắt kẻ đặt bom mà là tò mò cùng ngưỡng mộ đối với Kinh Kịch Song Hiệp. (Trần Mặc với Quan Tam mặc đồ diễn tuồng là Kinh Kịch Song Hiệp)

Nhất là những người trẻ tuổi đã biết qua các siêu anh hùng như Siêu Nhân, Batman, Spiderman, thì mơ hồ cũng đem Kinh Kịch Song Hiệp thành thần tượng mà sùng bái, hơn nữa truyền thông lại đưa tin liên tục, trong khoảng thời gian ngắn số fan hâm mộ Kinh Kịch Song Hiệp phát triển vượt xa tưởng tượng.

Cái gì? Bạn muốn biết fan đông như thế nào sao?

Cái này thì đơn giản thôi, cứ nhìn ông lão nặn đồ chơi bằng đất sét ở cổng trường tiểu học là biết, hiện tại ông ta chỉ nặn mỗi một loại là lúc Kinh Kịch Song Hiệp mà sinh ý còn tốt hơn lúc trước đủ loại vài lần.

https://thuviensach.vn

Cho nên dưới tình huống này, có người bỏ ra đến hai trăm vạn treo giải thưởng tìm ra Kinh Kịch Song Hiệp cũng không có gì là kì lạ.

- Hai trăm vạn cơ á!
Bi phẫn đập bàn một cái, Trần Mặc quay đầu oán hận nhìn ra cửa sổ, nơi đó đang dán tờ giấy treo cho người tim ra tung tích Kinh Kịch Song Hiệp.

Nếu như có thể, hắn muốn trực tiếp nhảy ra ngoài cho rồi, hô to một tiếng "Ta chính là Kinh Kịch Song Hiệp đây này"… Chỉ là, lỡ làm vậy không biết có hậu quả gì không?

Trước hết, chính mình nhận được hai trăm vạn, tiếp theo, báo chí khắp nơi bay tới, cuối cùng thì ngành nghiên cứu thí nghiệm giải phẫu rốt cục có đất dụng võ…

- Con bà nó chứ! Hay là mình khai quách Quan Tam ra, lấy một trăm vạn cũng ngon rồi!
Suốt nửa ngày cũng không nghĩ ra biện pháp nào, Trần Mặc chỉ có thể chán nản mà cảm khái một tiếng, thế là Quan Tam đang làm công tác tuần tra trong viện bảo tàng tự dưng khi không hắt hơi một cái.

Cũng không biết mình đã bị định giá xa, Quan Tam đáng thương còn đang cần cù trực ban, ai kêu cái kia gã bảo vệ vô lương kia tự xưng bụng dạ không thoải mái đây?

Lại nói tiếp cũng thật sự rất thú vị, bởi vì khu vui chơi có bom nổ cùng sự kiện Kinh Kịch Song Hiệp sự kiện, nguyên vốn vụ án viện bảo tàng bị cướp hoàn toàn có thể được đưa lên trang nhất mà giờ lại bị tất cả mọi người quẳng qua một bên không chú ý.

Mấy tháng nay, trừ là mấy tờ báo truyền thông có đưa chuyện này lên vài bản tin nhỏ, căn bản không ai thèm quan tâm.

https://thuviensach.vn

Mà căn cứ thông tin Mộc Vân có được từ cục cảnh sát, mấy tên cướp còn sống sau hôm đó đều cắn chặt răng không mở miệng, khiến cho việc phá án không thể tiến triển.

Cứ vậy mà giằng co suốt mấy tháng, cảnh sát dĩ nhiên cũng không tiếp tục chú ý đến chuyện này nữa, ngược lại đem sức lực mà vùi đầu vào vụ án bom nổ trong khu vui chơi.

Đương nhiên cũng không phải không có ai chú ý đến chuyện lạ ở nhà bảo tàng…

Ví dụ như là đồ chơi làm bằng đường cùng người giấy từng xuất hiện trong vụ giải cứu ở đu quay khu vui chơi thoạt nhìn rất giống mấy thứ đồ triển lãm trong viện bảo tàng.

Hoặc ví dụ như đồ đạc trong viện bảo tàng ai ai cũng tận mắt thấy bị phá hủy gần hết rồi, giờ qua mấy tháng chữa trị lại ngay cả một chút dấu vết qua sửa chữa cũng không có nhìn ra.

Thế đó, tất cả những chuyện quái lạ kia lại cứ kì quái như thế mà nhanh chóng bị áp chế xuống, sóng yên biển lặng đến mức Trần Mắc khó mà tin được.

Đến cuối cùng, vẫn là Mộc Vân nói ra chân tướng: không nên xem thường năng lực của Lý quán trưởng, ông ta không phải chỉ đơn giản là một ông già say rượu như vậy đâu.

Những lời này là hôm qua nói, sau đó Mộc Vân liền không chút biểu cảm mà cáo biệt, nói rằng bản thân muốn tới nơi khác xử lý chuyện riêng.

Có trời mới biết cái gọi là chuyện riêng đó là cái gì, Trần Mặc nhớ lại chuyện xảy ra đêm hôm đó, thậm chó nghi ngờ không biết là Mộc Vân có phải định đi biến thân thành Siêu Xayda hay không.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc hắn nghe Mộc Vân muốn đi ba tháng không khỏi lắp ba lắp bắp kinh hãi:
- Không phải chứ! Coi như là đi cứu vớt Địa Cầu, cũng không cần lâu tới ba tháng mà!

- Sao? Nhớ tôi hả?
Mặt không chút biểu cảm bỏ lại mấy lời này, Mộc Vân cứ thế xách túi du lịch rời đi mất dạng ở ngã tư đường.

Mà cùng nàng rời đi, còn có cả khoảng thời gian vui vẻ ầm ĩ náo nhiệt gần đây, chỉ để lại vài phần phiền muộn trong lòng Trần Mặc.

Thực tế thì Trần Mặc không cảm thấy mình yêu Mộc Vân, nhưng đối với hắn mà nói nàng đã là một người bạn, mà bằng hữu rời đi luôn làm người ta lưu luyến.

Hơn nửa tháng sau, ngay cả vụ Kinh Kịch Song Hiệp nóng sốt cũng bắt đầu hạ nhiệt, cuộc sống trở lại vẻ bình thường như xưa.

Dĩ nhiên nếu còn có gì thay đổi thì chính là tiệm cơm Cát Tường buôn bán càng ngày càng hưng thịnh, điều này thì tất nhiên công lao là ở trù nghệ của Trần Mặc.

Nhờ tiếng tăm của hắn ngày một được truyền bá, mỗi khi hắn tự mình xuống bếp, cả Nam thành, thậm chí cả các thành thị xung quanh đều có xuất hiện từng đoàn khách đi xe tìm đến, khiến cho Phúc Phường Nhai đã hẹp giờ càng chật như nêm cối.

Diệp Dung hiển nhiên kiếm được tiền thấy rất vui vẻ, vì thế mà thêm lương cho Trần Mặc, hơn nữa còn trực tiếp tăng gấp đôi.

Có điều khiến nàng có chút buồn bực chính là tiểu Mặc Mặc vì sao không đồng ý nấu nướng nhiều buổi hơn, hơn nữa mỗi khi có khách hâm mộ cầu

https://thuviensach.vn

kiến thì hắn lại tìm đủ mọi lý do từ chối khéo.

Thêm thú vị chính là ngay cả khách nhân cho thêm tiền thưởng, tiểu Mặc Mặc cũng chưa bao giờ nhận, trong khi số này cộng vào so với tiền lương nhận được còn muốn nhiều hơn.

- Rất đơn giản, bởi vì ca bán nghệ không bán thân!
Vấn đề này, Trần Mặc vô sỉ trả lời cho qua, nhưng hắn thật sự là có nỗi khổ không nói nên lời.

Sử dụng thanh mang vượt quá giới hạn sẽ bị đen đủi nguyền rủa vồ vập đến ngay, cho nên dù có nhà hàng mời hắn tới làm với mức lương tháng hai vạn, hắn cũng chỉ có thể lắc đầu mà cự tuyệt.

Mà bởi vì chuyện này, không biết nội tình bên trong nên Diệp Dung cảm động đến lệ rơi hàng hàng, lần nữa khen tiểu Mặc Mặc trung thành và tận tâm, nghĩa khí sâu nặng, quả nhiên so được với Triệu Tử Long trong ba anh em kết nghĩa vườn đào. (Em Diệp Dung mù lịch sử bẩm sinh :v)

- Van cô đó, ở trong đó mà có Triệu Vân sao?
Nghe lời khen ngợi này, Trần Mặc chỉ có thể trợn mắt không biết nói gì.

- Vớ vẩn!
Diệp Dung ngẩn ra lập tức thở phì phì tức giận phát phát tay:
- Người ta nói kết nghĩa vườn đào có TriệuVân khi nào, người ta nói là Triệu Tử Long!

- Đúng thật… muốn trừng phạt một người, biện pháp tốt nhất là chính là bắt kẻ đó đi cãi lý với một người đến chết cũng không biết mình sai!
Nhìn thấy Diệp Dung tràn đầy tự tin, Trần Mặc dứt khoát không thảo luận nữa, thầm nghĩ không biết Quan Tam mà nghe được lời của Diệp Dung thì sẽ có phản ứng gì nữa.

https://thuviensach.vn

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, tên kia đã bị mua chuộc bởi lượng lớn khoai tây chiên, hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay của Dung tỷ, chỉ sợ Dung tỷ nói kết nghĩa vườn đào có Tào Tháo thì hắn cũng không chút do dự mà gật đầu.

- Nghĩ gì thế?
Thấy mặt Trần Mặc còn ngơ ngơ ngẩn ngẩn thất thần, Diệp Dung nhịn không được đưa tay quơ quơ trước mặt hắn rồi lại lấy ra một tấm thẻ ATM đặt trên bàn.

- Đúng rồi, đây là tiền thưởng viện bảo tàng vừa mới đưa, nói là phần thưởng cho anh vì bảo vệ viện bảo tàng… Nhưng theo tôi thấy, nhất định là ông già đó nuốt khống nhiều phí sửa chữa quá nên mới chi một ít bịt miệng anh lại.

Kì thật lời này cũng đúng, tuy là viện bảo tàng lấy danh nghĩa đóng cửa sửa chữa hai tháng, nhưng trên thực tế sáng sớm ngày thứ hai thì đám đồ triển lãm đã tự động phục hồi rồi.

Cho nên số tiền mà chính phủ cấp để sửa chữa, trên thực tế đều bị lão ma men kia chuyển sang tư dùng, ví như thay vì mua thiết bị mới cho bảo tàng thì lão tự đổi thành mấybình rượu ngon.

Mà hết thảy những chuyện này đương nhiên không thể gạt được Trần Mặc, cho nên lão đầu tử cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mở ví ra mà đưa một chút lợi lộc…

Có điều cho dù một chút thì đối với Trần Mặc cũng đã đầy đủ, khi hắn chứng kiến bên trong thẻ có hai vạn nhất thời cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Không chút nghi ngờ, cộng thêm hơn hai vạn nữa để dành được trong khoảng thời gian này tổng cộng vừa vượt quá năm vạn, hay nói cách khác, ngôi nhà ngoại ô còn nợ tiền nửa năm kia, rốt cục có thể nghênh đón chủ nhân.

https://thuviensach.vn

- Thật sự?
Nghe được tin này, Diệp Dung so với Trần Mặc còn vui mừng hơn, lập tức bỏ chạy ra ngoài gọi điện thoại.

Mấy phút sau, nàng mang theo túi xách hưng phấn chạy về, lôi kéo Trần Mặc ra ngoài:
- Đi! Tôi vừa mới cùng Lôi Oánh gọi điện thoại, cô ấy nói lập tức đi ngoại thành chờ chúng ta, nhân tiện việc sang tên thủ tục… Nếu tất cả bình thường thì đêm nay chúng ta có thể vào ở rồi!

- Nhanh vậy sao?
Trần Mặc lắp bắp kinh hãi, xem ra Lôi Oánh hắn là muốn tặng cho hắn luôn cả nội thất bên trong.

Chính là ngay sau đó, không đợi bước thêm hai bước, hắn đột nhiên ngẩn ra:
- Đợi một chút! Gì mà chúng ta có thể vào ở là sao? Tôi nhớ không lầm thì hình như không có mời cô tới cùng ở nha, hơn nữa không phải lúc nào cô cũng ở trên lầu hai của tiệm sao?

- Keo kiệt!
Không coi vào đâu, Diệp Dung cười trừ đi ra ngoài cửa:
- Tôi là lo lắng anh một mình ở vùng ngoại thành không an toàn nên mới đặc biệt qua ở cùng anh mấy tháng. Hơn nữa lầu hai sát chỗ buôn bán quá, buổi tối ầm ĩ lắm, tôi căn bản ngủ không yên!

- Thật sao? Nhưng mà tôi nghe nói buổi tối ở đó trị an tốt lắm mà!
Trần Mặc hồ nghi đảo mắt, kì quái nhìn Diệp Dung.

- Đừng lôi thôi!
Đại khái là không thể chịu nổi cái ánh nhìn này, Diệp Dung hai má ửng đỏ đá hắn một cước, hung tợn nói:

https://thuviensach.vn

- Chị nói muốn ở bên đây thì sẽ ở bên đây, tóm lại sẽ đưa tiền thuê cho chú, một tháng ba nghìn, thế nào?

- Thành giao!
Nếu như vài phút trước Trần Mặc còn do dự, đến lúc hắn nghe xong giá cả liền không chút do dự mà gật đầu.

Tiểu thành thị như Nam thành cái thành này, ba nghìn đồng cũng có thể thuê luôn một căn hộ cao cấp tại trung tâm chứ đừng nói là căn nhà cổ vùng ngoại thành.

Hơn nữa lại nói tiếp, nhà ba phòng một phòng khách, để không cũng lãng phí, có thể kiếm một chút thì cứ kiếm.

- Vậy cứ thế đi!
Thấy hắn gật đầu, Diệp Dung vui mừng vươn ngón út, cùng hắn móc ngoéo:
- Nhưng mà nói trước nha, nếu anh dám nhân đêm làm bậy thì đừng trách cái chảo của tôi vô tình!

- Hơ hơ, những lời này tôi nói mới đúng!
Nhún nhún vai, Trần Mặc lập tức nhảy lên xe điện.

Vài giây sau, nhìn lại Diệp Dung ngồi ở phía sau, hắn đột nhiên ý vị sâu xa mà thở dài:
- Nhưng tôi cảnh báo trước, nếu đồ lót của cô biến mất thì không liên quan tôi đâu nhé!

Chương 81: Phòng lang khí

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

https://thuviensach.vn

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 81: Phòng lang khí

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Đợt boom nhỏ cho khỏi quên nhau
oOo

Có Lôi Oánh tự mình căn dặn, hiệu suất công tác đương nhiên cực nhanh, đợi khi Trần Mặc nhàn nhã đến nơi thì vị quản lý tên Hà Năng kia đã đứng run trong gió lạnh đợi hai giờ.

Có trời mới biết trong lòng người này mang bao nhiêu oán hận, bát quá khi hắn nhìn thấy xe điện kia mang người theo thì tức thì nở nụ cười tươi như hoa ra đón.

Mấy phút sau, thủ tục sang tên đổi chủ đã xong, thậm chí còn không có kiểm tra tài khoản được chuyển chưa thì hợp đồng cũng đã được ký.

Mà sự thật thì bản thân hắn cũng đang oán thầm: lần này có việc quái gì mà làm, nơi đây vừa bán vừa tặng, còn hợp đồng cái cóc khô gì?

Dĩ nhiên nghĩ là nghĩ thầm, còn bên ngoài hắn là nhiệt tình như gặp bố vợ, còn tự thân dẫn Trần Mặc và Diệp Dung đi tham quan nơi ở mới.

Nghiêm chỉnh mà nói, nơi này hoàn toàn có thể hình dung bằng danh từ ‘biệt thự loại nhỏ’, tuy trên danh nghĩa chỉ có ba phòng một phòng khách, thế nhưng tính mỗi mội gian phòng ngủ đã rộng tới 30 mét vuông.

Ngoài ra tất cả đồ dùng trong nhà đều đã được thay mới cùng sắp đặt hợp lý.

https://thuviensach.vn

Như Diệp Dung ước tính, hai hạng mục này sợ là đã tốn mất cả mười vạn, thế mà Trần Mặc giờ chỉ trả một nửa đã có thể vào ở…

Cho nên việc này đã không thể hình dung bằng câu chiếc bánh từ trên trời rơi xuống, mà phải gọi là trời thả mưa vàng mới đúng!

- Tuyệt, quá tuyệt, có điều…
Trần Mặc vừa lòng gật đầu, nhưng rồi theo bản năng nhìn nhìn trần nhà — nói thật, chính mình chiếm nhiều tiện nghi như vậy, sẽ không phải lập tức bị trần nhà rơi xuống đập vào đầu chứ!

- Có điều gì ạ?
Nhìn thấy hắn bày ra vẻ mặt này, Hà Năng mập mạp còn tưởng hắn vẫn chưa hài lòng, nên vội vàng giải thích nói:
- À phải rồi ạ! Đúng là nơi đây có chút hẻo lánh!

Há lại chỉ là hẻo lánh, quả thực là có thể dùng từ rừng rú để hình dung. Diệp Dung nhìn ra cửa sổ, chỉ thấy trước mắt là cánh đồng bát ngát trải dài, cỏ hoang mọc thành bụi y hệt như bối cảnh phim kinh dị.

Nói cường điệu một chút, nếu có người chết ở chỗ này, chắc hẳn mấy tháng cũng không có ai phát hiện… Cho nên, vì cái gì Lôi Chấn lại chọn một chỗ như vậy xây nhà?

- Chuyện này sao, là do lúc trước quyết sách có chút sai lầm!
Xấu hổ lau lau mồ hôi lạnh trên trán, Hà Năng nhớ tới tin tình báo lấy được từ nội bộ công ty năm đó, khiến mặt hắn lập tức nóng lên.

Cũng không biết cái gã kia năm đó lấy được tin tức từ nơi nào, dám nói Nam thành sẽ xây một ga tàu điện ngầm chạy qua cánh đồng hoang này, nắm bắt thời cơ sớm ra tay sẽ là thành công vĩ đại…

- Thì ra là như vậy!

https://thuviensach.vn

Diệp Dung nghe xong gật gật đầu, cũng không có hứng thú hỏi thêm.

Hà Năng nhất thời thở một hơi dài nhẹ nhõm, có điều chưa đợi tạ ơn trời phật, đã thấy Diệp Dung làm một bộ đang sẵn sàng trả giá, hùng hổ bổ sung:
- Nhưng mà cái nơi này quá hẻo lánh, các người cũng phải bồi thường chút tổn thất cho bọn ta chứ?

- #%@$!
Hà Năng nghe xong muốn chửi ầm lên, thầm nghĩ bán cái giá cho không cho các người, giờ còn muốn đòi bồi thường tổn thất.

Thế nhưng nhớ tới Lôi Oánh trước khi đi dặn, hắn vẫn chỉ bất đắc dĩ gật đầu nói:
- Chuyện này không phải là không thể được! Như vậy đi, quý cô nghĩ muốn bồi thường cách nào, có cần bọn tôi giảm giá thêm một chút?

- Cái này thì không cần, bọn ta cũng không có tham lam như vậy!
Diệp Dung quả thật không ngờ đối phương dễ nói chuyện như vậy, đứng hình vài giây rồi mới phất phất tay.

Trần Mặc đột nhiên có loại dự cảm xấu, quả nhiên kế tiếp Diệp Dung thật ‘phong cách’ bỏ thêm một câu:
- Chỉ là nơi này cách nội thành quá xa, cho nên tặng thêm một chiếc xe cũ cũ là được rồi! Cũng không cần cầu kỳ, BMW cũ là đủ… Ơ? Tôi còn chưa nói xong mà, Hà quản lý làm sao lại ngất rồi!

Mười lăm phút sau, Hà Năng bị ép tới mặt mày tái nhợt, rốt cục bi phẫn rưng rưng vội vàng rời đi.

Trần Mặc vốn cũng muốn lái xe trở về, bất quá nhìn bên ngoài trời đã sẩm tối nên quyết định ở lại.

https://thuviensach.vn

Cũng may nơi này đã đầy đủ cả, Lôi Oánh còn cẩn thận tặng kèm mấy bộ áo ngủ… Nói thực, báo đáp ân huệ lúc trước là không sai, thế nhưng báo đáp thế này thì quá mức dày rồi!

- Tôi nghi là cô ta nhìn trúng anh rồi đấy!
Thừa dịp cùng ngồi ăn mỳ gói qua bữa, Diệp Dung liếc xéo Trần Mặc đang rót rượu, giọng đầy mùi dấm chua nói.

- Em lạy chị!
Trần Mặc trợn mắt, tay đẩy chén rượu sang cho nàng, bất đắc dĩ thở dài:
- Mặc dù ca thừa nhận ca anh tuấn tiêu sái phong lưu tài hoa… Thế nhưng không thể nào có chuyện mọi cô gái đều sẽ yêu ca!

Bị một tràng tự sướng làm hôn mê, Diệp Dung ngồi một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, bĩu môi đá cho hắn một cước dưới chân.

Đón lấy ly rượu khẽ nhấp một ngụm, nàng nhìn sóng cỏ khô vàng nhấp nhô bên ngoài cửa sổ, đột nhiên rùng mình một cái:
- Nơi này cũng hẻo lánh quá đi, sẽ không có ma quỷ gì gì đó xuất hiện ban đêm chứ?

- Có hẻo lánh hơn thì nó cũng là nhà của tôi!
Trần Mặc vô nghĩa nhún nhún vai, cười nhăn nhở cụng ly với Diệp Dung.

Lúc nhắc tới "nhà", hắn bỗng cảm thấy trong lòng thật ấm áp. Bất kể như thế nào, nơi này xem như là căn nhà đầu tiên của chính hắn trong hai mươi mấy năm qua, cũng là nơi đầu tiên mang ý nghĩa thực sự là nhà…

- Uhm, cũng là của tôi nữa!
Thỏa mãn 'khà' một tiếng, Diệp Dung đột nhiên nhẹ nhàng nhích lại gần, dựa sát lên vai của hắn.

Giờ khắc này, phòng khách đột nhiên lâm vào yên tĩnh, ai cũng không nói gì, mà cũng không cần nói.

https://thuviensach.vn

- Ý! Sắp đến phim rồi!
Hồi lâu sau, Diệp Dung đột nhiên nhảy dựng lên, vội vội vàng vàng chạy hướng phòng tắm:
- Tôi trước tắm rửa, Mặc Mặc, cấm theo vào!

- Ặc, cái này là lời mời đó hả?
Trần Mặc nhịn không được mắt trợn trắng, châm một điếu thuốc đi ra bên ngoài tản bộ.

Xa Xa đang mang đám Nặc Nặc chạy vòng vòng xung quanh ngôi nhà, thấy hắn đi ra bọn nó liền lên tiếng chào hỏi, rồi lại tiếp tục phi như bay khắp cánh đồng hoang.

Trần Mặc gãi gãi đầu, đột nhiên cảm thấy hẻo lánh cũng có chỗ tốt, ít nhất xung quanh nơi này không có người ở, coi như bốn thằng ôn kia có quậy đến ngất trời cũng sẽ không có người đến trách cứ.

- Cảm giác thật tốt!
Nhè nhẹ phun ra mất vòng khói, hắn quay đầu lại nhìn ngôi nhà, chỉ cảm thấy lòng nhẹ bẫng.

Ngay lúc này, từ cửa phòng tắm truyền đến từng tiếng nước chảy khẽ, thi thoảng còn kèm theo cả tiếng hát khoái chí.

- Cảm giác giống như vợ chồng lâu năm?
Lầm bầm mấy tiếng, Trần Mặc nhịn không được bước chân ra một góc khác.

Vài giây sau, chờ hắn nhìn thấy thân ảnh yểu điệu đằng sau cánh cửa thủy tinh thì không nhịn được mà cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Có trời mới biết là chuyện gì xảy ra, ngôi nhà này làm cánh cửa thủy tinh siêu mỏng, mỏng đến gần như nhìn rõ toàn bộ tình cảnh trong phòng tắm.

https://thuviensach.vn

Mà lại càng chết là ánh đèn được thiết kế không biết mục đích gì, chiếu rọi chuẩn góc độ lên cửa thủy tinh, làm cho nó càng thêm trong suốt…

- Không nhìn! Không thể nhìn! Tuyệt đối không thể nhìn!
Gắng sức niệm định tâm chú, thầm nhủ sắc tức là không, nhưng Trần Mặc vẫn là nhịn không được quay đầu.

Giờ khắc này, hắn đột nhiên cảm giác mình trước kia sai lầm rồi, bởi vì ba vòng của Diệp Dung cũng không phải bết bát như hắn trêu chọc…

Theo ý nào đó mà nói, thân hình của nàng thậm chí có thể dùng tỉ lệ hoàng kim để hình dung (90-60-90), nhất là vòng eo thon cùng cặp đùi thon dài tròn lẳng, cùng với đôi chân ngọc bên cạnh cái cái nồi cơm điện… Đợi đã, nồi cơm điện?

https://thuviensach.vn

Đúng vậy! Dọc theo khe hở của cánh cửa thủy tinh, Oa Oa đang thật cẩn thận chạy tới, cái nắp còn đội một chiếc áo lót màu hồng phấn.

Tràn ngập cảnh giác hướng hai bên nhìn nhìn, xác định không ai chú ý, lúc này nó mới nhẹ nhõm thở phào một cái, thỏa mãn cọ cọ lấy cái áo lót nói:
- Thật tốt! Đúng là đồ Dung tỷ đã mặc cả ngày có khác, vừa ngửi đã nghe hương thơm ngào ngạt!

- Thế hả? Mà làm sao mày biết là mặc cả ngày?
Một giọng nói đột nhiên vang lên, tuy rằng nghe rất dịu dàng nhưng lại mang theo sát khí.

- Ngu thế! Đương nhiên là ca biết rồi!
Đáng tiếc Oa Oa cũng không có chú ý, ngược lại tiếp tục đáp lời:
- Ca đã quan sát mấy hôm nay rồi, đợi cho Dung tỷ mặc nó vào mới xuống tay… Á!

Hơi ngẩn ra như nghĩ được điều gì đó, nồi cơm điện rùng mình một cái, đột nhiên trực tiếp xoay người nhảy vọt qua cửa sổ.

Khó có thể tưởng tượng tốc độ này, mãi cho đến khi thân ảnh của nó biến mất, chiếc áo lót bị ném lên không trung kia mới hững hờ hạ xuống.

Trần Mặc bất đắc dĩ thở dài, tiện tay cầm chiếc áo lên, hắn hiện đột nhiên cảm thấy sau này Diệp Dung hắn sẽ phí rất nhiều tiền cho việc mua đồ lót đây!

- Sau này phải nghĩ biện pháp trói thằng ôn này lại mới được!
Lẩm bẩm lắc lắc đầu, Trần Mặc theo bản năng hơi bóp bóp chiếc áo lót, mơ hồ cảm nhận được nhiệt độ từ cơ thể Diệp Dung còn lưu lại.

"Két!"
Đột nhiên cánh cửa thủy tinh mở ra, cắt đắt suy nghĩ của hắn.

https://thuviensach.vn

Quanh thân quấn chiếc khăn tắm màu trắng, mái tóc thả buông dài, Diệp Dung từ phòng tắm bước ra, còn chưa định hình, tự nhiên than thở:
- Mặc Mặc, nước ấm chưa đủ nóng, hay là bình nóng lạnh…

- Ách…
Giờ khắc này, hai người đưa mắt nhìn nhau đứng tại chỗ, thực chỉnh tề há to miệng.

- Thì ra là thế!
Diệp Dung chớp chớp mắt, nàng quay đầu nhìn nhìn chiếc giỏ quần áo thiếu mất đồ trong phòng tắm, lại nhìn nhìn áo lót trong tay Trần Mặc, đột nhiên đằng đằng sát khí lấy ra "phòng lang khí".
(Phòng lang khí: dụng cụ đề phòng dâm tặc, thường là bình xịt hơi cay dạng nhỏ để xịt lên mắt, mũi đối phương, khiến đối phương hai mắt cay xè, ngạt thở)

- Khoan đã!
Trần Mặc lập tức theo bản năng ném chiếc áo ra, giống như vừa cầm phải củ khoai nóng, luôn mồm giải thích:
- Chuyện này không liên quan đến tôi, đều là thằng kia… Zời ơi! Không được đánh lên mặt!

Vội vàng tăng tốc bước, cũng không biết là ai vấp phải ai, hai người cứ như vậy ôm chặt lấy nhau rồi ngã lăn lộn trên thảm sàn.

Trong tiếng kinh hô, chiếc khăn tắm của Diệp Dung tuột ra, phong cảnh bị ẩn giấu tức thời hiển lộ không sót chỗ nào, mà làn da bóng loáng càng bị tiếp xúc đến đỏ ửng.

Cảm thụ thân thể mềm mại đang bị mình đè bên dưới, nhìn đôi môi hồng thắm run rẩy, Trần Mặc đột nhiên liếm liếm môi, hô hấp nặng nề từng đợt.

- Đừng!

https://thuviensach.vn

Nhìn ánh mắt cực nóng của đối phương, Diệp Dung lại giống như mất đi toàn bộ khí lực, chỉ có thể đầu hàng hô lên lấy lệ.

Nhưng mà 'đừng' thì có ích gì? Nương theo nhiệt độ ngày càng nóng, khoảng cách giữa hai người cũng trở nên ngày càng gần.

Vài giây sau, nhìn Trần Mặc hơi run rẩy và không ngừng tới gần, Diệp Dung rốt cục ngượng ngùng nhắm mắt lại, hơi hơi nhếch đôi môi anh đào ướt át kia lên.

Lúc này, Trần Mặc càng thêm run rẩy… Nhìn Diệp Dung đầy mặt thẹn thùng, hắn thực gian nan xoa xoa cặt mắt của mình, thấp giọng thở nhẹ nói:
- Dung tỷ, làm phiền cô cất cái phòng lang khí kia đi, được không?

Chương 82: Giao cơm cho đoàn phim

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 82: Giao cơm cho đoàn phim

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Đợt boom nhỏ cho khỏi quên nhau, quả thứ 6
oOo

Bị phòng lang khí công kích, Trần Mặc chỉ có thể dùng trạng thái tê liệt nằm trên sàn nhà suốt một đêm, mà kẻ gây án Diệp Dung lại bởi vì thẹn thùng mà trốn trong phòng ngủ suốt buổi tối không có đi ra.

https://thuviensach.vn

Tình huống này tạo thành hậu quả ‘nghiêm trọng’ là sáng hôm sau Trần Mặc đi làm vẫn thấy đầu nặng trĩu, thi thoảng lại hắt xì, tất cả đủ để chứng minh hắn đã dính bầu, ý quên, là cảm.

Nhưng mà cho dù cảm thì vẫn cần phải ăn, hơn nữa hôm nay lại là ngày hắn đứng bếp trong tháng.

Cho nên kể từ 12 giờ trưa, khi mà thực khách nườm nượp mà đến như khi đi mua hàng giảm giá, Trần Mặc không thể không đeo khẩu trang chui vào bếp suốt cả ngày, mãi đến khi chuông đồng hồ điểm 8 giờ tối mới tạm xem như được nghỉ ngơi.

Nhân lúc nhàn rỗi hút điếu thuốc, hắn nhìn nhìn con số trong sổ tiết kiệm, đột nhiên phát hiện mình lại nghèo rớt mồng tơi, xem ra mua nhà quả thực là sự rủi ro.

- Uống hết cái này đi!
Diệp Dung đang trước quầy tính sổ ngẩng đầu nhìn, đột nhiên đưa một tách trà gừng qua, nhân tiện lại đoạt điếu thuốc hắn vừa châm:
- Bị cảm còn hút thuốc, không muốn sống nữa hả? Còn nữa, sau khi về nhà cấm hút ở phòng khách, bỏ giày mới được vào nhà nữa!

- Tôi ngất đây! Cô là vợ tôi chắc?
Bởi vì câu phản kích cường hãn này, Diệp Dung nhất thời mặt mày đỏ ửng đá cho hắn một cước, sau đó thở phì phì tiêu sái trở lại bên quầy tính sổ.

Nhìn gáy ngọc trắng nõn của nàng, Trần Mặc kìm lòng không đậu đem ánh mắt dời xuống, rồi lại dời xuống tiếp…

Tiếp đó, hắn cứ thế nhớ tới một màn tối qua, nhớ đến phong cảnh kiều diễm…

- Nhìn cái gì!

https://thuviensach.vn

Trừng mắt liếc hắn một cái, Diệp Dung không tự chủ được cố sức kéo cổ áo lên cao thêm chút, rồi lại vùi đầu vào tính sổ sách.

Trần Mặc nhún nhún vai, vừa uống tách trà gừng nóng hổi, vừa nhìn nhìn chiếc nhẫn số mệnh trên tay.

Lúc này, bởi vì dùng thanh mang nấu nướng cả ngày trong bếp, cho nên kim chỉ số mệnh cũng đã dịch chuyển, hơi nghiêng về bên khu vực xui xẻo.

- Còn may là chỉ một chút thôi!
Khẽ thở phào một cái, Trần Mặc bắt đầu đoán lát nữa mình sẽ dính phải cái gì, là một túi rác từ trên trời đáp xuống đầu, hay đang đi thì đạp phải vỏ chuối…

Mà dù là gì thì nhất định vẫn chịu được, bởi vì giờ đã có hai mảnh ngọc vỡ, cho nên uy lực nguyền rủa cũng giảm bớt vài phần, nếu không dựa theo trình độ sử dụng thanh mang ngày hôm nay, ra khỏi cửa chắc hẳn phải đụng cỡ xe tải trở lên.

- Vẫn là cần tìm thêm nhiều mảnh ngọc nữa!
Cảm khái một câu, hắn không tự chủ được xoa xoa túi áo, nơi này còn đang chứa một mảnh ngọc nhân tạo lấy từ Thomas.

Nói tiếp cũng thật là quái dị, tuy rằng hàng giả cứ lâu lâu lại xuất hiện, nhưng mà hàng chính phẩm thì không biết bao giờ mới gặp nữa.

Bất quá ngẫm lại cũng phải, nếu loại ngọc này đơn giản xuất hiện thì cái phòng thí nghiệm kia chế tạo hàng giả làm quái gì!

Nói đến phòng thí nghiệm, Trần Mặc không tự chủ được ngẩng đầu, nhìn tấm biển của “nhà hàng Luyến Mặc” đã đóng cửa thật lâu.

Tính ra, Gia Địch hình như đã đi gần nửa năm, ngoại trừ lúc đầu có gọi về vài lần thì hoàn toàn mất liên lạc.

https://thuviensach.vn

Mà theo lần trò chuyện gần đây nhất, công việc nàng đang làm xem như chưa hề có tiến triển, nhưng vẫn cần tiếp tục…

- Không biết cô à Hy Lạp kia còn trở về không nữa?
Một giọng nói mang theo thương cảm đột nhiên vang lên từ sau lưng, Trần Mặc ngạc nhiên quay đầu lại nhìn đúng lúc bắt gặp ánh mắt hoài niệm của Diệp Dung.

Vài giây sau, hắn nhịn không được mắt trợn trắng, than thở nói:
- Ngất! Cái này có tính là mèo già khóc chuột không vậy?

- Lăn!
Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Trần Mặc, Diệp Dung không khỏi má ngọc ửng đỏ, lại đột nhiên tung một cước:
- Không phải tôi nhớ ả! Chẳng qua nếu như ả không trở lại thì có rất nhiều kẻ ngốc sẽ không tới nơi này rồi vào đây dùng cơm, sinh ý tiệm cơm cũng theo đó kém đi nhiều đấy!

- Biết ngay!
Khinh bỉ bĩu môi, sau đó Trần Mặc lại nhịn không được thở dài.

Nhìn cánh cửa đóng chặt cùng căn gác tối đen, hắn cũng cảm giác mình có chút nhớ Gia Địch, giống như đã quen với việc có nàng bên cạnh, cũng không biết là bởi vì tình bạn, hay là tình cảm chưa kể tên nào khác đây?

Chí ít có một điểm có thể xác định, hóa ra khi bạn mất đi thứ gì đó bình thường vẫn xem nhẹ thì mới có thể phát hiện khi không có thứ đó tồn tại, cuộc sống lại đột nhiên trở nên lạ lẫm đến như vậy…

Không khí có chút hơi trầm buồn, Trần Mặc theo thói quen định móc một điếu thuốc đưa lên miệng, nhưng rồi lại lựa chọn đọc báo giết thời gian.

Mấy phút sau, hắn đột nhiên ngẩn ra, ngạc nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Ô? Ngu Băng Băng lại đến Nam thành quay phim cơ à, không biết là đoàn làm phim nào trâu bò mời được cô ta thế không biết?

- Anh không biết sao?
Diệp Dung ngạc nhiên ngẩng đầu, dùng loại ánh mắt như đang xem "người tối cổ" nhìn qua:
- Hôm qua tivi có đưa tin, đoàn làm phim kia hình như đã ký độc quyền với cô ấy trong đóng phim và quay chụp quảng cáo. Nghe nói sáng nay có tới mấy trăm gã fan hâm mộ tới đó gặp thần tượng, có kẻ trong lúc chen lấn còn bị thương!

Người tên Ngu Băng Băng kia, là một nữ minh tinh phim điện ảnh và truyền hình nổi tiếng với tài năng diễn xuất được đủ loại hình tượng. Có thể đơn giản gộp lại một câu: sau khi đàn ông xem nàng diễn, toàn thân trừ một nơi nào đó, còn lại đều toàn bộ muốn nhũn ra…

Ngắn ngủi không tới vài năm, vị cực phẩm vưu vật này đã trở thành idol của vô số giống đực nhân loại, nghe nói thậm chí có vị triệu phú còn công khai ra giá trên trời muốn bao nuôi nàng.

Bất quá rất thú vị chính là, Ngu Băng Băng này thật sự bán nghệ không bán thân, ít nhất cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng có một scandal nào về tình ái.

Nhưng dù không có loại scandal đó, cũng không có nghĩa là đông đảo trai già trai trẻ không thể tưởng tượng, chính như một câu nói: ý dâm có thể đoạt trinh tiết người ngoài ngàn dặm!

Trần Mặc cũng chỉ là một nam thanh niên bình thường, cho nên thi thoảng cũng hay ảo tượng loại cảnh tượng mập mờ kia… Đương nhiên, sau vài dây thẩm du tinh thần, hắn lại nhớ tới vấn đề trọng yếu: tới cùng là đoàn làm phim thế nào mà lại có thể mời được vị siêu sao màn ảnh này khởi giá về tận đây diễn xuất?

https://thuviensach.vn

- Hình như là một đoàn nhỏ, đang chuẩn bị làm bộ phim có tên gọi gì mà "Chuyện tình Thần Ma đại chiến cổ kim".
Nghe Diệp Dung trả lời, Trần Mặc tiện tay lật lật tờ báo, rất nhanh liền tìm được đáp án.

Theo tin tức trong này, đây quả thật là một đoàn phim cỡ nhỏ, phóng viên thậm chí còn lười giới thiệu của đạo diễn và các diễn viên khác, chỉ đại khái miêu tả vài dòng.

Mà sự thực điều này cũng đúng, nếu như là dạng đoàn phim lớn thì cần gì ở tiểu thành thị như Nam thành mà quay chụp, mượn lời Diệp Dung nói: bối cảnh nơi này còn không bằng cả kịch võ hiệp những năm 80 bên Đài Loan!

Bất quá cũng bởi vì như thế, Ngu Băng Băng lại về tận đây đóng phim càng là sự kiện oanh động.

Chẳng qua theo như tin đồn, nàng sở dĩ nhận lời mời của đoàn phim hạng ba này, là bởi vì nàng thiếu vị đạo diễn trẻ tuổi kia một cái nhân tình, chuẩn xác mà nói, là thiếu trưởng bối đã mất của vị đạo diễn kia cái nhân tình…

- Thì ra là thế, mình còn tưởng bây giờ giới giải trí chỉ còn lợi ích!
Đọc đến đây, Trần Mặc không khỏi cảm khái lắc đầu.

Có thể vì báo ân mà bỏ qua thù lao ngất trời, hơn nữa lãng phí thời gian cho một đoàn làm phim cỏn con tận vùng xa xôi hẻo lánh, Ngu Băng Băng coi như nghĩa khí sâu nặng!

Chân chính lại nói tiếp, nàng tương đương là dùng danh tiếng của mình đổi lấy vé phát hành "Chuyện tình Thần Ma đại chiến cổ kim", thậm chí không để ý đến bộ phim này sẽ tạo ra ảnh hưởng tốt xấu thế nào.

"Reng reng reng!"
Đột nhiên vang lên chuông điện thoại, cắt đứt suy nghĩ của Trần Mặc.

https://thuviensach.vn

Diệp Dung nhìn nhìn đồng hồ treo trên tường, bực bội nhấc điện thoại, bất quá đợi nàng nghe xong vài câu, lại đột nhiên trở nên đầy mặt hưng phấn:
- Đã biết! Hai mươi phần cơm, tôi sẽ lập tức cho người mang đến!

- Không phải chứ! Hiện còn đưa đồ ăn?
Biết mình lại phải khởi công, Trần Mặc nhịn không được oán thán nói.

- Không muốn đi?
Diệp Dung cười cười nhìn hắn, hai tay nâng cằm làm vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, ngữ khí trở nên kiều mị:
- Thì thôi vậy! Tôi đang nghĩ nếu anh qua đưa đồ ăn cho đoàn phim kia thì sẽ có cơ hội xin chữ ký Ngu Băng Băng giúp tôi!

- Không thể chối từ!
Lời còn chưa dứt, Trần Mặc vừa mới còn oán hận, lập tức đổi giọng 180 độ dựng người lên.

Nhìn thấy Diệp Dung đầy mặt đố kị, hắn quang minh chính đại vỗ ngực, chính nghĩa lầm lẫm nói:
- Đừng hiểu lầm, tôi chỉ là muốn vì sinh ý tiệm cơm ra một phần sức lực, cho nên… Cặp lồng đựng cơm chuẩn bị xong chưa, tôi sẽ tự mình đi chuyến này!

Không hề nghi ngờ, lực dụ hoặc của mỹ nữ minh tinh là đủ mạnh!

Mấy phút sau, Trần Mặc liền xách theo hai mươi suất cơm hộp tông cửa vọt ra, vội vàng nhảy lên xe điện.

Đằng sau, Diệp Dung phẫn nộ nguýt hắn, bỗng lại bật cười, tự nhủ:
- Đồ ngốc, thật sự nghĩ là nhìn thấy được Ngu Băng Băng? Người ta chịu cho anh đến trước mặt minh tinh mới là lạ!

https://thuviensach.vn

Đúng như Diệp Dung dự đoán, đợi cho Trần Mặc cực kỳ hưng phấn tới được phim trường thì lập tức bị tạt cho gáo nước lạnh.

Bảo vệ mặt không biến sắc ngăn đón ở cửa, tư thế thay lời nói "muốn vào trừ phi bước qua xác ta", mặc cho Trần Mặc năn nỉ ỉ ôi cỡ nào cũng không chịu để hắn tiến vào bên trong dù là một bước.

Đến cùng, Trần Mặc chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha cho tham vọng, ngậm ngùi nhờ bảo vệ gọi điện vào trong báo… Giờ khắc này, hắn chỉ hy vọng đoàn làm phim này bận đến độ nữ diễn viên chính phải đính thân ra ngoài lấy cơm!

Nhưng mà xin lỗi tình yêu, cho dù có vội hơn nữa thì người ta cũng không để nữ chính tự mình chạy ra bưng vác.

Mấy phút sau, nhìn thấy một thân ảnh khôi ngô xuất hiện trong màn đêm, Trần Mặc chỉ có thể thất vọng thở dài, ủ rũ nâng túi cơm hộp nghênh đón:
- Xin chào, đây là 20 suất cơm bên ngài đã đặt… Ặc, là mi sao?

Ngẩn ra, cả hai người cơ hồ đồng thời nhận ra đối phương, không hẹn mà cùng sững sờ tại chỗ.

Vài giây sau, Trần Mặc vứt vèo cả túi lớn đựng cơm hộp sang một bên, nhào lên tóm lấy cổ áo đối phương:
- Con gấu lớn chết tiệt này! Quả đất tròn quá nhỉ! Tóm lại một câu, thiếu nợ phải tiền phải trả, cả gốc cả lãi tổng cộng là…

Thấy một màn như vậy, bảo vệ bên cạnh không khỏi hai mắt đăm đăm, thầm nghĩ khó trách tất cả mọi người đều nói cái đoàn này sắp phá sản, lại ngay cả tiền cơm cũng ăn quỵt.

Có điều không đợi hắn cảm khái thời thế đổi thay, đã thấy nam tử khôi ngô kia cười ha hả, đột nhiên ôm lấy Trần Mặc xoay tại chỗ vi vòng.

https://thuviensach.vn

Mà Trần Mặc thân giữa không trung, dù đang choáng váng đầu hoa mắt cũng không quên than thở:
- Đừng có mơ đánh trống lảng, coi như muốn ôn chuyện cũ thì trước tiên trả ca 23 đồng rồi nói gì thì nói!

Chương 83: Mắt chó nhìn người

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 83: Mắt chó nhìn người

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Đợt boom nhỏ cho khỏi quên nhau, quả thứ 7
oOo

Trên thế giới này, có vài loài sinh vật bên trong cùng bên ngoài trái ngược hẳn nhau, nói thí dụ như không ít đồng chí cao to vạm vỡ lại mang trong mình tâm hồn thiếu nữ.

Mà trong trí nhớ của Trần Mặc, người bạn tốt thất lạc nhiều năm tên Thương Trụ của hắn tựa hồ cũng nằm trong số đó. Vị này thân cao gần hai mét, râu rậm mày ngài lại có một trái tim hết sức mẫn cảm.

Nhớ thời cấp hai năm đó, hắn thích nhất là đọc tiểu thuyết Quỳnh Dao, mỗi khi đọc xong một quyển đều ngửa mặt lên trời rơi lệ, mong ước có được một tình yêu đẹp như cổ tích.

https://thuviensach.vn

Đây quả thực là chuyện lạ năm nào cũng có! Trần Mặc có khi ngẫm lại, nghĩ đến việc mình có thể cùng loại người này trở thành hảo hữu, đến giờ cũng không sao giải thích nổi.

Bất quá hai người chứng thật là bạn tốt nhiều năm, thẳng đến khi tốt nghiệp đại học mới dần mất liên lạc, bởi vì trong nhà Thương Trụ xảy ra chút chuyện, cho nên đành bán sạch gia sản ra nước ngoài du học.

Còn Trần Mặc một thân một mình tới Nam thành lập nghiệp, tuy rằng bên cạnh có Diệp Dung, Gia Địch cùng đám hồ bằng cẩu hữu tại Phúc Phường Nhai, nhưng đôi khi vẫn trầm tư châm một điếu thuốc mà nhớ tới thời niên thiếu cùng a Trụ trốn học uống rượu đầy vui vẻ…

Nhưng thật không ngờ nổi, gã chết tiệt mất tích năm sáu năm rồi, lại cứ thể nhảy ra trước mặt mình!

Qua phút kinh ngạc ban đầu, Trần Mặc nhịn không được nhào lên quyền đấm cước đá, chẳng qua ngay sau đó, khi hắn nhìn thấy mắt Thương Trụ đã lấp loáng hơi nước thì lập tức rùng mình:
- Ngừng! Nếu cậu dám khóc thì chúng ta lập tức tuyệt giao!

Bị hắn uy hiếp như vậy, Thương Trụ vốn đang chuẩn bị diễn đoạn Tây Thi nức nở, rốt cuộc kiềm nén nuốt nước mắt ngược vào trong.

Trần Mặc khẽ thở phào một cái, nhìn mấy hộp cơm bị đổ ra ngoài, chỉ có thể bất lực vỗ vỗ trán:
- Trời ạ, quên mất lại vứt xuống đất… Đã biết trước sẽ gặp xui xẻo mà, quả nhiên linh nghiệm!

- Không biết hắn nói "xui xẻo" là có ý gì, Thương Trụ xoa xoa khóe mắt còn chưa rút hết hơi nước rồi ngồi xổm xuống hỗ trợ thu dọn hiện trường:
- Không sao đâu, chỗ này còn mười lăm mười sáu suất cũng đủ rồi! Mà tiểu Mặc này, tớ nhớ hồi trước cậu rất muốn được làm thầy giáo, sao giờ lại đi làm đưa…

https://thuviensach.vn

Cảm thấy hai chữ ‘đưa cơm’ có chút khó nghe, Thương Trụ xấu hổ ho nhẹ vài tiếng, e sợ nói thêm sẽ làm tổn thương đến tự tốt của bạn cũ.

Trần Mặc chỉ vô vị nhún nhún vai, nhả ra vài vòng khói thuốc cảm khái nói:
- Cho nên nói, đời người luôn biến đổi! Hơn nữa cậu còn không biết đâu, bà chủ của tớ tuy rằng dung mạo cùng dáng người đều không tệ, thế nhưng trăm phần trăm so với hồ ly còn gian xảo hơn!

Không kể đến Diệp Dung lúc này đang liên tục hắt xì bên trong tiệm cơm, Thương Trụ lại tin lời Trần Mặc chém sái cổ, trong mắt lại bắt đầu ầng ậng hơi nước.

Trần Mặc nhất thời cảm thấy cả người nổi lên da gà, vội vàng kéo hắn đi vào bên trong, đồng thời không quên nói sang chuyện khác:
- Đúng rồi, cậu là chạy việc lặt vặt trong đoàn phim này sao? Tớ nghe nói đạo diễn của đoàn không ổn, chưa có kinh nghiệm cũng không có quan hệ… Hay là đến chỗ tớ cùng làm đi?

-Được! Nhưng phải đợi phim này quay xong đã, giờ thì tớ chưa bỏ đi được!
Thương Trụ gãi gãi đầu, có chút xấu hổ thở dài:
- Bởi vì nếu tớ nhớ không lầm, cái gã đạo diễn cùi bắp mà cậu vừa nói, hình như chính là tớ!

Lời vừa nói ra, lại đến phiên Trần Mặc vừa xấu hổ vừa ngạc nhiên. Đứng hình vài giây, hắn nhịn không được trừng to mắt nói:
- Này… Cậu là đạo diễn thật sao?

- Đúng vậy, mặc dù là không được khá!
Thương Trụ bất đắc dĩ lắc đầu, đầy mặt ảm đạm nói:
- Nhưng tớ vẫn muốn làm ra một bộ phim hay nhất, xem như thực hiện giấc mộng của mình, cũng để cho công ty điện ảnh truyền thông của cha tớ tiếp tục duy trì!

https://thuviensach.vn

Chắc do đọc tiểu thuyết Quỳnh Dao nhiều, giọng điệu của Thương Trụ khó tránh có dính vị ngôn tình, nhưng vẫn rất nghiêm túc.

Mấy năm trước, cha hắn thất bại trong đầu tư vào công ty điện ảnh truyền hình Đông Vũ, chán nản cầm chút tiền bỏ đi, sang tên ủy thác kinh doanh rồi gọi Thương Trụ về nước điều hành một mớ rối rắm.

Miễn cưỡng chống đỡ vài năm, nhìn thấy công ty ngày càng đi xuống, Thương Trụ quyết định phóng tay lần cuối: thế chấp toàn bộ đất đai cùng tài sản, lại mượn công ty điện ảnh truyền hình Gia Hoa vốn có quan hệ tốt mấy trăm vạn, hi vọng có thể qua bộ phim lần này để mà cải tử hoàn sinh.

Trên thực tế, bởi vì khuyết thiếu tài chính cùng kỹ thuật, Thương Trụ cũng không mong nhờ bộ phim lần này có thể một bước lên trời.

Mục tiêu chính của hắn là mau chóng làm xong bộ phim tiên hiệp ngôn tình bối cảnh đô thị này, sau đó mang nó đi tham dự liên hoan phim phương Nam vào hai tháng sau.

Có Ngu Băng Băng trấn thủ, thêm nữa thể loại phim điện ảnh tiên hiệp đang hot, “Chuyện tình Thần Ma đại chiến cổ kim” rất có hi vọng nhận được giải thưởng.

Mà từ đó, chỉ cần có thể bán đi với một cái giá tốt, công ty Đông Vũ sẽ có thể cải tử hoàn sinh, ít nhất cũng chống đỡ được thêm mấy năm.

- Chỉ có điều xem ra tớ nghĩ quá đơn giản rồi!
Nói tới đây, Thương Trụ uể oải thở dài, giọng điệu còn mang theo cả vài phần tức giận.

Cho dù không có nói rõ, nhưng kết hợp với thông tin báo chí đưa gần đây, Trần Mặc cũng đoán được người bạn cũ này nhất định gặp chuyện phiền toái. Ngẫm lại xem, có đoàn làm phim nào để đạo diễn tự mình đi ra ngoài bưng cơm?

https://thuviensach.vn

- Không có cách nào, với những chuyên gia kỹ xảo khó hầu hạ kia tớ cũng chỉ biết lấy lễ mà chiêu đãi!
Nhìn hơn mười hộp cơm trong tay, Thương Trụ cũng chỉ có thể cười khổ lắc đầu.

Vừa đi vừa nói chuyện, hai người cũng đã vào đến trường quay. Thoạt nhìn, nơi này đang chuẩn bị diễn đoạn bay qua biển lửa, hai đoạn đài cao làm ván nhảy ở hai bên đã dựng xong, ở giữa là một vũng dầu lớn đang đợi được châm lửa.

- Này, từ bên kia bay sang bên này hình như rất nguy hiểm đó!
Nhìn mảnh đất gần 20 mét vuông được đốt lên làm biển lửa, Trần Mặc không khỏi có chút líu lưỡi.

- Thì ai nói không phải đâu!
Thương Trụ bất đắc dĩ tặc lưỡi cảm khái:
- Nhưng loại phim huyền huyễn kiểu này không thể cắt đi những cảnh kinh điển đó được, cho nên tài chính cho bộ phim hơn phân nửa đều…

Lời còn chưa dứt, một bên giá đỡ chợt truyền đến tiếng lớn tiếng ồn ào, giống như là đang có cãi cọ.

Không đợi Thương Trụ nhíu mày, một trợ lý trẻ đã vội vàng chạy tới, thở hồng hộc nói:
- Đạo diễn, đám Tôn sư phụ muốn bỏ đi, ngài xem làm thế nào bây giờ?

- Sao lại như vậy, không phải nói là ăn xong bữa tối sẽ bắt đầu làm việc sao?
Thương Trụ nao nao, vội vàng tăng tốc bước tới.

Tại khu vực đặt máy móc kỹ thuật, mấy gã chuyên viên kỹ xảo đang rung đùi ngồi đó hút thuốc, chốc chốc lại ngạo mạn ngửa đầu phun vài vòng khói.

https://thuviensach.vn

Cho dù nhìn thấy Thương Trụ đến, bọn hắn cũng không có ý định đức dậy, chỉ có gã cầm đầu tóc vàng là khẽ gạt tàn thuốc, xem ý chuẩn bị bắt chuyện.

- Tôn sư phụ, đồ ăn của ngài đến rồi đây!
Không có để ý đối phương ngạo mạn vô lễ, Thương Trụ ngược lại miễn cưỡng nặn ra vẻ mặt tươi cười, đem mấy hộp cơm phân phát mấy gã kỹ xảo.

Thấy như vậy một màn, Trần Mặc không khỏi mắt trợn trắng, thầm nghĩ Thương Trụ quả nhiên vừa làm đạo diễn vừa kiêm chân lon ton. Nói giỡn sao! Từ lúc nào mà đạo diễn lại phải hầu hạ nhân viên thế này?

Nhưng mà thoạt nhìn, mấy gã kia cơ hồ đều đã quen được tiếp đón như vậy.

Gã được gọi là Tôn sư phụ tiếp lấy hộp cơm, không thèm nhìn mà vứt luôn lên mặt đất:
- Đạo diễn, hôm nay chắc chúng ta nghỉ ở đây thôi… Trời tối quá, anh em đều không nhìn rõ!

- Tối sao?
Trần Mặc ngạc nhiên không nói gì xoa xoa cằm, ngẩng đầu nhìn bốn phía đều gắn đèn pha sáng như ban ngày, thầm nghĩ coi như giữa trưa cũng không so có sáng thế này.

Cái này, đã không ở phạm trù lấy cớ, mà gọi là trắng trợn khiêu khích.

Thương Trụ ngẩn ra, mặt đã thêm vài phần giận dữ, mà trợ lý trẻ kia càng là trực tiếp quát lớn:
- Tôn sư phụ, làm người phải có lương tâm, Thương đạo diễn với các người đủ nhân đủ nghĩa vậy mà…

- Tiểu Ngô, ý của cậu là muốn nói tôi cố ý làm khó?

https://thuviensach.vn

Ngoài cười nhưng trong không cười phủi phủi tay, Tôn sư phụ chậm rãi phun ra vài vòng khói:
- Được, vậy bắt đầu đi! Chẳng qua nếu quay không thành công thì đừng trách tôi… Còn nữa, nếu có anh em nào thì thương thì các người phải bồi thường phí trị liệu gấp ba lần!

- Phí trị liệu con mẹ mày!
Đã sớm giận điên trong bụng, tiếp tục nghe lời vô lý nhường ấy, tiểu Ngô nhịn không được lao tới.

Có điều không đợi hắn đụng tới Tôn sư phụ, mấy gã chuyên viên còn lại đồng thời nhảy đến, không nói hai lời ra quyền xuất cước.

Tôn sư phụ phủi phủi bụi trên áo, chợt bay lên một cước đá thẳng tiểu Ngô, hung tợn nói:
- Con mẹ mày! Một thằng trợ lý nho nhỏ cũng dám láo với lão tử!

- Đủ rồi!
Một tiếng gầm giận dữ như sấm nổ đột nhiên cắt đứt trận ẩu đả.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thương Trụ thường ngày vẫn như quả hồng mềm nhưng lúc này lại ngăn ở chính giữa, mặt đầy tức giận quát:
- Nói thì nói, sao lại động tay chân!

“Thằng này sao đột nhiên lại…”
Coi như biết rõ đối phương, nhưng hiện nhìn Thương Trụ uy phong lầm lẫm, Tôn Đức vẫn có chút bất an.

Bất quá chuyện cho tới giờ, hắn cũng không có biện pháp lui đầu, chỉ có thể chống chế nói:
- Thương đạo diễn, là thằng du côn cắc ké này động thủ trước, cũng không phải là tôi không để mặt mũi cho cậu!

- Bất kể là ai cũng không thể làm loạn trong đoàn!

https://thuviensach.vn

Sau phút bạo phát bất ngờ, Thương Trụ đã dần dần khôi phục trạng thái bình thường.

Nhìn tiểu Ngô mặt mũi bầm dập, hắn bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người nhìn phía Trần Mặc nói:
- A Mặc! Cậu tạm thời về trước nhé, chỗ này của tớ có chút việc phải xử lý, ngày mai sẽ đi tìm cậu!

Trần Mặc ngẩn ra, vốn đang nhặt được cục gạch vung lên trợ oai, nhưng nhìn đến Thương Trụ mặt mày đầy vẻ xấu hổ, lại cũng chỉ có thể miễn cưỡng gật gật đầu.

Trong lòng hắn cũng biết rõ, chính mình ở lại nơi này sẽ chỉ làm Thương Trụ càng thêm khó xử… Một khi đã như vậy, làm bộ như không có việc gì rời đi, có lẽ đối mọi người mà nói, lại là chuyện tốt.

- Hiểu rồi, mai tớ chờ cậu!
Nhìn nhìn mấy gã chuyên viên kỹ xảo, Trần Mặc dường như không có việc gì ngồi lên Xa Xa, thuận tay khoác lên áo khoác.

Thấy hắn chịu rời đi, Thương Trụ khẽ thở phào một cái, rồi lại áp chế lửa giận nói:
- Tôn sư phụ, ngài phải hiểu chúng ta hợp đã có hợp đồng rõ ràng, nếu ngài không muốn làm, vậy thì gặp ở tòa án đi!

- Muốn tố cáo thì tố cáo, cùng lắm ta bồi thường chút tiền!
Ỷ vào sau lưng có chỗ dựa, Tôn Đức đủng đỉnh chắp tay ra sau lưng, dẫn theo mấy gã chuyên viên rời đi.

Chẳng qua bước được vài bước, hắn lại đột nhiên xoay đầu lại, hướng về Thương Trụ vẫy vẫy tay:
- Thương đạo diễn, ta khuyên cậu vẫn nên nghỉ đi thôi, bộ phim này xong được mới là lạ đó!

https://thuviensach.vn

- Chuyện cười, chẳng lẽ cả nước chỉ có các người biết diễn đặc kỹ? (Diễn các cảnh nguy hiểm, dạng diễn viên đóng thế)
Thương Trụ ngẩn ra, không đợi hắn mở miệng, tiểu Ngô liền nhịn không được hừ lạnh nói.

- Nói vậy không sai, nhưng mà thời gian ngắn như vậy, các cậu tính đi đâu tìm người đây?
Tôn Đức nhếch miệng cười lạnh nói:
- Còn nữa, không có diễn viên chuyên đóng cảnh xe bay của bọn ta, các người lấy cái gì bay vọt biển lửa, lấy cái xe điện của gã vừa nãy chắc?

Lời vừa nói, nguyên bản tất cả mọi người còn đang phẫn nộ muốn mở miệng chửi mắng chợt đột nhiên an tĩnh lại.

Mấy gã chuyên viên nhìn chiếc xe điện đang chạy cách đó không xa, lại nhìn Thương Trụ sắc mặt xanh mét, đột nhiên càn rỡ cười ha hả.

Tôn Đức hiển nhiên cũng cảm giác mình đang chiến thắng, bỏ đá xuống giếng cười lạnh nói:
- Cho nên, ta khuyên các người nghỉ đi cho khỏe… Cái gì?

"Vèo!"
Lời còn chưa dứt, xe điện đang chạy nhanh hướng cửa chính, chợt tức thì chuyển hướng, vèo một cái phóng thẳng về hướng mảnh đất chưa châm lửa!

Trong ánh mắt kinh ngạc của Tôn Đức, chiếc xe cũ kỹ kia đột nhiên qua tốc, giống như sét đánh phóng thẳng lên ván nhảy, sau đó không hề báo trước mà bay lên…

Chương 84: Đóng thế

https://thuviensach.vn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 84: Đóng thế

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Đợt boom nhỏ cho khỏi quên nhau, quả thứ 8
oOo

- Cái gì?
Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, chiếc xe điện kia bay lên không trung vạch một đường cong tuyệt đẹp rồi vững vàng đáp ở đài cao phía đối diện.

Trên thực tế, người trực tiếp cảm thụ cảm giác bay là Trần Mặc còn đang vội vàng xỏ nốt tay áo khoác, thậm chí tay cũng chưa kịp nắm lấy tay lái.

Thẳng đến khi xe điện vững vàng đáp xuống đất, hắn lúc này mới mặt tái nhợt run rẩy, nhịn không được thấp giọng mắng “bà mẹ nó”…

"Bịch!"
Cũng không biết là chai nước suối trong tay ai rơi xuống đất, toàn trường yên lặng giống như bị trúng thuật cấm nói.

Tôn Đức há to mồm, hắn quả thực không dám tin vào hai mắt của mình — đây là ảo giác phải không! Một chiếc xe điện có thể tức thì gia tốc, hơn nữa dễ dàng bay vọt qua bệ phóng, mà cái gã điều khiển kia còn đang thả hai tay…

- A Mặc, hóa ra cậu biết đi xe mạo hiểm sao!

https://thuviensach.vn

Sau phút yên tĩnh, Thương Trụ đột nhiên kinh hỉ quá đỗi xông lên, trực nhiệt tình ôm chầm lấy Trần Mặc.

Trần Mặc còn đang nghĩ lại mà sợ run, trong lúc nhất thời sức để nói cũng không có, chỉ có thể miễn cưỡng cười mỉm.

Thế nhưng trong giờ phút này, nụ cười này tại ánh mắt mọi người lại chính là nhẹ nhàng không thèm để ý, tựa như trong phim, khi những nhân vật thần bí xuất hiện.

- Thần bí cái 'trym'! Không để ý cái 'trym'!
Nhìn xa xa vẫn đang nổ vang động cơ, Trần Mặc nhịn không được đá cho nó một cước, lúc này mới tạm hoàn hồn.

- Con bà nhà mày! Gã họ Tôn kia không phải chỉ chọc ngoáy mày vài câu mà mày định giết tao luôn đấy hả!

- Lão đại, điều này sao có thể trách em?
Được 'thưởng' một cước, Xa Xa ấm ức nói:
- Thằng kia quá kiêu ngạo, dám lấy mắt chó nhìn xe… Con mẹ nó, nhớ năm đó khi ca chơi trò mạo hiểm, hắn có khi còn đang nghịch cát!

- Cút!
Trần Mặc trợn mắt, thầm nghĩ không biết ai mới là kẻ đang tự sướng.

Thế nhưng lúc này, tiểu Ngô mặt mũi bầm dập đã đột nhiên xông lên, đầy mặt kinh hỉ nói:
- Đạo diễn! Hóa ra bằng hữu của ngài lợi hại như vậy, không bằng đêm nay chúng ta mời anh ấy hỗ trợ cảnh bay qua biển lửa?

- Việc này…
Thương Trụ ngẩn ra, hơi do dự nhưng tim đã đập thình thịch.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc cũng hoảng sợ, nói đùa gì vậy, vừa mới bay một lần còn chưa đủ hả, nếu đến một lần nữa… Ca ngất đây, lại còn phóng qua biển lửa, thực chê ta ca chết chưa đủ nhanh sao?

Chính là không đợi hắn lắc đầu cự tuyệt, Tôn Đức vừa phục hồi tinh thần lại đột nhiên cười to nói:
- Nói đùa sao! Ta nói cho các người biết, bay vọt qua đất trống cùng bay vọt qua biển lửa là hai khái niệm. Coi như chiếc xe đưa đồ ăn này biết diễn xiếc thì sao chứ! Muốn không chút nào sợ hãi bay qua từ trong biển lửa, đó là phải đi qua trường kỳ huấn luyện!

Nói xong, hắn và mấy gã chuyên viên cùng cười vang, còn cùng nhau làm thủ thế xin mời:
- Được rồi! Chúng ta đây đều đợi xem cậu trai này bay, cả xe máy chuyên dụng kia cũng có thể cho mượn… Ta thật trông mong sẽ được xem trò vui gì tối nay đây!

Nhất thời, toàn bộ phim trường đều bị tiếng cười của bọn hắn bao phủ, mấy chục nhân viên đưa mắt nhìn nhau, tuy rằng tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt nhưng không biết phải phản bác sao mới tốt.

Xa Xa trốn trong góc giận đế liên tục run rẩy, nhịn không được nói:
- Lão đại, thằng kia thực con mẹ nó hung hăng càn quấy! Mặc kệ, hôm nay nhất định lão tử phải đập vào cái miệng của hắn, nếu anh không đi em sẽ tự mình lên!

- Biết rồi! Biết rồi!
Lại nói tiếp, chứng kiến bạn tốt chịu nhục như vậy, Trần Mặc nếu không giận mới là gặp quỷ.

Mắt thấy Tôn Đức còn càn rỡ cười to, hắn rốt cục nhịn không được ho nhẹ một tiếng, vỗ vỗ bả vai Thương Trụ:
- A Trụ! Nếu cậu không có người thì để tớ thử đi!

https://thuviensach.vn

Lời vừa nói ra, toàn trường nhất thời lặng ngắt như tờ, ánh mắt đám Tôn Đức nhìn Trần Mặc tựa như đang nhìn một kẻ tâm thần.

Thương Trụ ngẩn ra, có vẻ phi thường khó xử, do dự một lúc lâu mới thấp giọng nói:
- A Mặc, cậu có chắc chắn không?

- Từ khi quen nhau đã ba giờ tớ lừa cậu chưa?
Trần Mặc vô nghĩa nhún nhún vai, vỗ nhẹ nhẹ bả vai Thương Trụ.

- Tốt!
Nhìn thấy ánh mắt chân thành của hắn, Thương Trụ cắn chặt răng, rốt cục hướng tiểu Ngô phất phất tay:
- Bắt đầu đi, chúng ta quay!

- Đạo diễn…
Tiểu Ngô khẽ biến sắc, nhưng vẫn bất đắc dĩ gật gật đầu.

Mấy phút sau, đám nhân viên về lại vị trí để khoảng trống chính giữa, biển lửa bùng lên, ngăn cách chính giữa hai bên đài cao.

Khói đặc bốc cuồn cuộn, làm cho bầu trời đêm càng thêm u ám, mà độ nóng đến thiêu đốt kia chỉ cần hơi đứng gần đã đủ làm lòng người sinh sợ hãi.

- Người này thật có thể bay vọt biển lửa?
Khinh thường lắc đầu, Tôn Đức vẫn cảm thấy không tin.

- Sao, hối hận?
Tiểu Ngô đoạt chiếc xe máy trong tay một gã chuyên viên, cười lạnh nói:
- Sao, giờ lại không cho mượn xe hả?

- Cho hắn mượn! Có điều nếu xảy ra chuyện thì phải bồi thường!

https://thuviensach.vn

Sắc mặt âm trầm phất phất tay, Tôn Đức ý bảo mấy gã chuyên viên lui ra phía sau.

Hắn cũng không tin, dù sao người đến chỉ là nhân viên giao đồ ăn, nhìn qua bộ dáng cũng biết chưa từng trải qua huyến luyện chuyên nghiệp.

Thích nói đùa! Loại người này cho dù là dùng đến xe chuyên dụng xịn nhất, cũng có thể sáng tạo ra nổi kỳ tích chắc?

Sự thật đúng như Tôn Đức dự liệu, khi Trần Mặc nhận lấy xe máy thì lại do dự mà dừng bước.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, ngay cả Thương Trụ cũng không nhịn giật giật môi.

Nhưng trước khi Tôn Đức kịp cười lớn, Trần Mặc lại đột nhiên xoay đầu lại, hơi lúng túng nói:
- Đợi chút… Tôi có thể đổi xe được không?

Một tiếng nổ vang cùng xuất hiện trong đầu mỗi người, ít nhất mười nhân viên công tác muốn ngã lăn ra đất.

Tôn Đức cố nén cảm giác muốn hộc máu, nghiến răng nghiến lợi quát:
- Đừng có giả bộ trâu bò, lăn xuống đi, đừng lấy mạng của mình ra giỡn! Đổi xe? Đây đã là xe máy tốt nhất, tiếp tục đổi thì cho mày phi cơ chắc?

- Vấn đề là ở chỗ đó, xe máy chính là quá tốt!
Bình tĩnh xoa xoa cằm, Trần Mặc chỉ xe điện dựng một góc:
- Ý của tôi là tôi có thể dùng chiếc này không?

"Uych!"
Lúc này đây, mọi người làm rớt không phải là chai nước nữa, mà trực tiếp là hàm dưới.

https://thuviensach.vn

Đại ca của em à, không cần mạng cũng đừng thế chứ! Xe máy không dùng, lại muốn đổi sang cái xe điện nát, nghĩ mình là siêu nhân mặc quần lót bên ngoài chắc?

- Tùy tiện! Dù sao cũng không liên quan đến ta!
Tôn Đức mặt xanh mét giận quát một tiếng, thầm nghĩ mày muốn lừa tiền bồi thường thì tao còn có thể có ý kiến gì.

Thương Trụ trái lại có chút bận tâm, do dự nói:
- Cảnh này là nhân vật chính đoạt lấy một chiếc xe ở ven đường, đổi thành xe điện không phải không được, nhưng mà…

- Vậy là tốt rồi!
Không đợi Thương Trụ nói xong, Trần Mặc nhất thời thở một hơi dài nhẹ nhõm, vội vàng nhảy lên xe điện chạy ra xa lấy đà.

Tôn Đức há hốc miệng, quả thực không biết nên nói cái gì cho phải. Gã này điên thật rồi, chẳng lẽ mạng của hắn còn rẻ hơn chút tiền bồi thường?

- Mạng của tao rất đáng tiền, cho nên mày nhất định phải cẩn thận chút!
Trên thực tế, Trần Mặc so với ai khác còn sợ chết hơn, cho nên nhìn thấy biển lửa hừng hực gần gang tấc, hắn nhịn không được gõ lên Xa Xa quát.

- Yên tâm!
Không chú ý với cái lời nhắc nhở này chút nào, hiện đầy trong đầu Xa Xa đều là ý tưởng làm sao cho uy phong nhất.
- Loại trò chơi này quả thực là quá đơn giản, ca phải tìm kiểu nào khiêu chiến gia tăng độ khó mới được!

- Khiêu chiến gia tăng độ khó?
Nghe được câu này, Trần Mặc đột nhiên có loại dự cảm bất an.

Lời còn chưa dứt, Xa Xa vừa bắt đầu đặt bánh lên phía chân đài cao đã đột nhiên gia tốc, rồi trong phút chốc trực tiếp bay lên trời, không hề có bất cứ

https://thuviensach.vn

chuẩn bị nào.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, xe điện xẹt một đường cong tuyệt đẹp qua biển lửa, mà Trần Mặc giờ phút này còn chưa kịp nắm lấy tay lái…

- Bà mẹ nó!
Chỉ còn biết thê lương hô lên một câu, Trần Mặc nhắm tịt mắt mà bay qua biển lửa.

Chẳng qua không để hắn 'mù' quá lâu, Xa Xa đã vững vàng đáp xuống đài cao phía bên kia, hơn nữa còn ngoặt bánh tạo thành một cung tròn hoàn hảo.

Giờ khắc này, tất cả mọi người giống nhìn thấy Thượng Đế, mấy nhân viên công tác thậm chí muốn xông tới, nhìn xem người này có phải là giấu sịp đỏ bên trong quần. (

Mà bên kia, đám Tôn Đức triệt để tịt ngòi, con ngươi trợn tròn như muốn lồi ra.

Không cần chuẩn bị, không cần điều chỉnh, buông hai tay, lại còn ngoặt 180 độ ngay sau đó… Ông trời của ta, chẳng lẽ gã đưa đồ ăn này là 007 đang đi làm thêm?

Qua hồi lâu yên tĩnh, cũng không biết ai đầu tiên, toàn trường nhất thời vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Thương Trụ mặt mày đỏ gay dùng sức vỗ tay, lớn tiếng hô:
- A Mặc, tuyệt vời! Quá đẹp!

Trần Mặc không tự chủ được rùng mình một cái, quay đầu nhìn lại biển lửa vẫn đang hừng hực, khẽ than:
- Cái này hả, may mắn không làm nhục mệnh… Chỉ là, vừa rồi tới cùng tớ đã làm cái động tác gì thế?

https://thuviensach.vn

- Đệch!
Toàn trường thực chỉnh mắt trợn trắng, thầm nghĩ bằng hữu của Thương đạo diễn cái gì cũng tốt, chỉ là quá thích làm màu rồi.

Rõ ràng chính ngươi làm ra động tác độ khó cao, giờ còn quay đầu hỏi chúng ta ngươi làm cái gì, không giả ngu không chịu được sao?

Có điều không đợi bọn hắn cảm khái, Xa Xa đột nhiên lần thứ hai chợt gia tốc, không ngờ lần nữa hướng biển lửa điên cuồng phóng đi.

Lúc này đây, Trần Mặc suýt nữa bị ném ra ngoài, chỉ có thể theo bản năng dùng hai chân kẹp chặt lại…

- Ok! Hiện có thể bắt đầu chơi!
Thỏa mãn rên rỉ một tiếng, Xa Xa bắt đầu làm chuyện "chỉ dành cho kẻ điên".

Không chút do dự bay lên trời, nó ở trên không trung xoay một vòng tròn 360 độ rồi vững vàng đáp xuống đài cao phía bên kia.

Mà thêm vài giây sau, nó lại từ đài cao này lấy đà, tiếp tục hưởng thụ cảm giác của loài chim…

- Dừng lại! Dừng lại!
Cảm thụ được bên tai cuồng phong gào thét, nhìn thấy dưới chân ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, Trần Mặc sắp ngay cả khí lực thét chói tai cũng không có.

Thế nhưng một màn này rơi trong mắt mọi người, lại không thể nghi ngờ thành đang giả bộ, trợ lý tiểu Ngô kia nhịn không được than thở nói:
- Thương đạo diễn, bằng hữu này của ngài cũng quá vui tính rồi!

https://thuviensach.vn

Vui tính sao? Có trời mới biết lúc này tâm tình của Trần Mặc thế nào. Trong đầu hắn chỉ còn một ý niệm duy nhất là hối hận vì đã đến đây.

Nhưng bất kể như thế nào, Xa Xa đã như phát điên không thèm để ý hết thảy… Trên thực tế, nó đã hoàn toàn chìm vào màn biểu diễn của mình!

Một lần! Hai lần! Ba lần! Vô số lần!

Trong ánh nhìn hoảng hốt cùng ngưỡng mộ của mọi người, xe điện thể hiện ra hết thảy những kỹ năng mà xe máy cũng không làm nổi, hơn nữa mỗi một lần đều là nhịp nhàng ăn khớp, tựa như nước chảy mây trôi.

Sau đó, tới khi nhân viên làm công tác ghi hình rốt cục nhớ tới việc quay phim, Trần Mặc lại làm ra một hành động kinh người…

"Reng reng reng!"
Nương theo sau tiếng chuông đột nhiên vang lên, cùng lúc bay vọt qua biển lửa, Trần Mặc luống cuống tay chân móc ra di động.

Giữa những cái cằm sắp lệch khớp vì há quá to, hắn một bên bay tới bay lui, một bên hổn hển hét vào điện thoại:
- Đã biết! Đã biết! Tôi thu được tiền sẽ trở về ngay … Đợi chút, cô lập tức mua giúp tôi một suất bảo hiểm!

Chương 85: Thầy pháp không chuyên

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 85: Thầy pháp không chuyên

https://thuviensach.vn

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Đợt boom nhỏ cho khỏi quên nhau, quả thứ 9
oOo

Là quán quân 3 lần trong cuộc thi biểu diễn kỹ năng đặc biệt bằng xe máy, Tôn Đức đã có kinh nghiệm lăn lộn với màn bay vọt như trên phim mười hai năm, coi như là nhân vật nổi tiếng hàng đầu.

Mười hai năm này, hắn đã thử qua vô số kỹ năng mạo hiểm, cũng trải qua khảo nghiệm mấy trăm lần sinh tử…

Có điều giờ phút này, khi thấy được màn kinh người trước mắt thì hắn vẫn thấy đầu hoa mắt choáng.

Giống như được một sợi dây trong suốt kéo đi, chiếc xe điện kia thản nhiên bay tới bay lui, mỗi một lần phóng lên đều không cần chuẩn bị, giống như là bị châu chấu nhập vào thân.

Mà càng khoa trương hơn, trong lúc lái xe làm ra đủ loại động tác nguy hiểm, Trần Mặc cư nhiên còn hô to gọi nhỏ khàn cả tiếng, thật giống như là hắn bị chiếc xe điện kia bắt cóc vậy…

- Ồn quá đi mất!
Nhịn không được che cái lỗ tai mắng vài câu, nhưng Tôn Đức lại không thể không thừa nhận rằng những kỹ năng kia thật vô cùng kỳ diệu, dù là nằm mơ hắn cũng chưa từng nghĩ tới.

Cho dù không chịu thừa nhận thất bại, nhưng làm đại sư diễn đặc kỹ có thâm niên, lúc này hắn cũng bi ai nhớ tới một câu: Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát… Chuyện này thật sự là quá bi ai!

https://thuviensach.vn

- Bi ai a!
Giờ khắc này, Trần Mặc có xu hướng sắp tiến hóa thành người bay cũng đang vò đầu bứt tóc đồng dạng cảm khái.

Dùng một bàn tay nắm chặt lấy tay lái, hắn khó nhọc bỏ lại điện thoại vào túi quần, cúi đầu hướng Xa Xa quát:
- Con bà nhà mày! Thích thế hả, từ nay tao sẽ cho mày đi một mình, mai tao đi tìm mua xe máy!

- Một lần cuối! Một lần cuối!
Đại khái vẫn còn chưa đã, Xa Xa lần nữa bay lên trời, lần này dứt khoát xoay tròn một vòng trên không rồi chuẩn bị kết thúc mỹ mãn ở đài cao phía đối diện.

Trần Mặc khẽ thở phào một cái, thầm nghĩ may mà xong rồi. Có điều không đợi hắn thở xong, lại đột nhiên cảm thấy được thân như bị chìm xuống!

Trong chớp mắt, khi bánh xe vừa chạm xuống, đài cao nhìn vẫn vững vàng lại đột ngột ‘crắc’ một tiếng rồi đổ sập trong tiếng kinh hô của mọi người!

- Cẩn thận!
Thương Trụ hét lên, xe điện hoàn toàn mất đi cân bằng, giống như diều đứt dây rơi xuống.

Nhưng trong nháy mắt, nó giống như đạn bay ra khỏi nòng, không cần điểm tựa, cứ thế vọt ra xa năm sáu mét.

Mà ngay sau đó, đống đổ nát kia ầm ầm nện xuống, che mờ thân ảnh cả người và xe!

Trong tiếng nổ vang, bụi bay mù mịt, mọi người như hóa đá đứng yên tại chỗ.

https://thuviensach.vn

Vài giây sau, Thương Trụ đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, dẫn nhân viên điên cuồng xông lên trước.

Chẳng qua không đợi bọn hắn tới gần, chợt nghe một tiếng động cơ nổ vang, mấy trăm cân sắt thép lỉnh kỉnh bị đẩy ba, chiếc xe điện kia từ bên dưới nhảy ra.

Thương Trụ hoảng sợ lui về phía sau vài bước, có điều chờ hắn thấy rõ Trần Mặc vững chãi ngồi trên xe thì lần thứ hai kinh hỉ xông lên phía trước!

- Ngừng! Cấm khóc!
Thấy người bạn to cao trắng không hôi của mình có dấu hiệu lệ nóng sắp tràn mi, Trần Mặc không khỏi rùng mình.

Thương Trụ lập tức biết điều dừng lại, có điều ánh mắt của hắn còn dừng lại trên cánh tay trái của Trần Mặc, nơi đó đang chảy ra máu tươi nhuộm đỏ cả ống tay áo…

- Không có việc gì, xước da một chút thôi!
Cảm thụ cảm giác đau đớn nóng rát trên tay trái, phản ứng đầu tiên của Trần Mặc là thầm nghĩ bản thân lại xui xẻo rồi.

- Xin lỗi cậu!
Thương Trụ xoa xoa khóe mắt còn chưa tan làn nước, nhịn không được thở dài:
- A Mặc, tớ thật không ngờ sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn này, may mà cậu không có việc gì!

- Không có việc gì thì đúng, nhưng ngoài ý muốn thì chưa chắc!
Tuy rằng làm ra vẻ không sao, nhưng Trần Mặc lại biết cánh tay mình không có đơn giản là trầy chút da.

Cảm giác nóng rát đau nhức liên tục truyền đến, dù cho hắn có thiện lương như bồ tát thì lúc này cũng phải phát hỏa. Con bà nói chứ! Cái đài cao kia

https://thuviensach.vn

làm sao có chuyện đổ trùng hợp như vậy, dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết có người giở trò!

Nếu đơn giản chỉ là động chân động tay một chút, hoặc cố ý phá hợp đồng bỏ đá xuống giếng thì cũng có thể cười xòa để nó trôi qua!

Nhưng vấn đề là đám Tôn Đức lại cố tình tạo ra sự cố, thậm chí không thèm để ý tới tính mạng người khác, vậy cần nói lại rồi!

Còn may chính hắn có Xa Xa bảo hộ, nếu là một người nào khác, không phải trực tiếp bỏ mạng sao?

Nghĩ đến đây, Trần Mặc mặt tối sầm, nhìn nhìn về phía Tôn Đức.

Tuy đã tự cho là không có sơ hở, nhưng bị cái loại ánh mắt này nhìn chăm chú vào, Tôn Đức vẫn nhịn không được hơi chột dạ, ngay lập tức miễn cưỡng cười nói:
- Không có việc gì là tốt rồi! Không có việc gì là tốt rồi! Thương đạo diễn, mọi người chậm rãi sửa sang lại, chúng tôi đi trước đây!

- Đi? Không dễ thế đâu!
Ôm cánh tay gãy xương, Trần Mặc bước tới cản đường.
- A Trụ, gọi điện báo cảnh sát, tớ hoài nghi chuyện này có người giở trò, nói không chừng là người đang có mặt ở đây!

- Ý gì đây mà còn định ngăn chúng tao?
Nghe nói như thế, Tôn Đức cùng mấy gã chuyên viên nhất thời kêu lên.

- Con mẹ mày! Mày nói không đi thì không được đi chắc, mày có chứng cớ gì nói chúng tao làm?
Tôn Đức chỉ mặt Trần Mặc, hung tợn quát:
- Các anh em, chúng ta chưa cần đi gấp, để ta xem thằng nhóc này có chứng cớ gì!

https://thuviensach.vn

- Chứng cớ? Ta không có!
Nâng tay ngăn trở Thương Trụ khuyên giải, Trần Mặc đột nhiên cười khì khì nhìn Tôn Đức, thần tình tức giận biến mất không còn thấy bóng,
- Chỉ là ta có biện pháp cho các người ngoan ngoãn thừa nhận!

Lời vừa nói xong, không chỉ nhóm Thương Trụ đưa mắt nhìn nhau, ngay cả Tôn Đức đang chột dạ cũng không nhịn được muốn há miệng cười.

Giỡn chắc, mày nghĩ mình là ai, Kindaichi hay Conan? Mà thôi, thăng cấp lên là được Holmes nhập thân đi, không có manh mối thách mày điều tra nổi!

- Ngẩng đầu cao ba thước ắt có thần linh minh xét!
Biết bọn hắn trong lòng nghĩ cái gì, Trần Mặc cũng không nóng nảy chứng minh, chỉ nhẹ nhàng tiến đến gần Thương Trụ rỉ tai nói vài câu.

Ngay sau đó, mới nghe xong mấy câu Thương Trụ liền "a" một tiếng, đầy mặt hồ nghi ngẩng đầu lên:
- Không phải chứ! A Mặc, cậu biết trò này từ khi nào thế? Hồi học đại học cũng chưa từng nghe cậu nói!

- Muốn kiếm ăn tốt thì cái gì cũng phải biết một chút!
Cười cười chớp chớp mắt, Trần Mặc nhìn qua rất tự tin, càng khiến Tôn Đức cảm thấy có chút bất an.

Thương Trụ hiển nhiên cũng còn do dự, bất quá bị Trần Mặc liên tục thúc dục, hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ quay đầu phân phó nói:
- Tiểu Ngô, cậu đi nói cho tổ đạo cụ mang kiếm gỗ đào tới đây, cả đạo bào v.v.. nữa. A Mặc nói cậu ấy phải… phải làm phép!

- Dạ?
Tiểu Ngô nhất thời há to mồm, dùng loại ánh mắt như nhìn quái vật mà liếc Trần Mặc.

https://thuviensach.vn

Đang đóng phim tiên hiệp, đương nhiên mấy thứ như kiếm gỗ đào cùng đạo bào đều có, nhưng vấn đề là…

Làm phép? Chẳng lẽ bị bằng hữu của đạo diễn muốn tại chỗ bày Ngũ Hành đại trận?

- Đi đi! Ta tin năng lực của a Mặc!
Trên thực tế, Thương Trụ hiển nhiên cũng có chút hoài nghi, nhưng hắn vẫn lựa chọn tin tưởng Trần Mặc.

Tiểu Ngô chỉ có thể gật gật đầu, chạy nhanh đi kiếm đạo cụ. Đến khi mang đủ về, nhìn Trần Mặc thật sự mặc vào đạo bào thì hắn không còn nhịn được, khẽ nhắc:
- Anh Trần, mấy thứ này đều là hàng giả thôi, không có pháp lực đâu!

- Tôi biết! Chỉ cần hình thức thôi mà!
Trần Mặc cười cười gật đầu, mặc xong đạo bào lại cầm lên kiếm gỗ đào, nghĩ nghĩ cuối cùng mang cả chiếc chuông đồng.

Đám Tôn Đức nhìn thấy màn này há hốc miệng, nhịn không được đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ người này thế nào mà động tác rất không chuyên nghiệp, càng nhìn càng giống như đám lừa đảo diễn xiếc trên phố.

Trên thực tế, Trần Mặc biểu diễn há lại chỉ là không chuyên nghiệp, quả thực chính là lừa đảo của lừa đảo!

Mặc cho mọi người cười sặc sụa, hắn vẫn thản nhiên múa bậy kiếm gỗ đào, nhân tiện rung chuông liên tục, rồi chạy lon ton quan hiện trường một vòng, miệng lẩm bẩm gì đó không ai hiểu.

Đại khái là không có quen, cái chuông kia còn rơi nhiều lần xuống đất, khiến Trần Mặc thi thoảng lại phải quay đầu nhặt, mặt hổ thẹn cười nói:
- Ngại quá! Đã lâu không có luyện, khiến mọi người chê cười rồi!

https://thuviensach.vn

- OMG!
Mọi người rất đồng loạt trợn trắng mắt, thầm nghĩ cái này cũng gọi là làm phép, thì chắc gọi là phép chọc cười thần linh mới chuẩn.

Một lát sau, Trần Mặc rốt cuộc dừng trò tấu hài miễn phí lại, lúc này buông kiếm gỗ cùng chuông đồng, thở phào một cái nói:
- Xong!

- Ặc…
Tôn Đức nhịn không được cúi đầu nhìn nhìn chính mình, lại dùng lực phất phất tay đá đá chân, thấy thế nào cũng chưa cảm giác mình trúng pháp thuật.

Thương Trụ cũng có vẻ đầy mặt hồ nghi, nhịn không được kéo kéo góc áo của Trần mặc, thấp giọng hỏi:
- A Mặc, chỉ thế thôi hả?

- Đúng thế!
Trần Mặc bình thản châm điếu thuốc nghỉ mệt, sau đó rất vô hại nhìn lên Tôn Đức:
- Về phần kế tiếp, tôi nghĩ sự tình rất nhanh liền sẽ được phơi bày, bởi vì cái gọi là ngẩng đầu cao ba thước ắt có thần linh minh xét, ai làm việc trái với lương tâm đều không thể gạt được thần linh!

- Hừ, chỉ toàn nói nhảm!
Tuy rằng cảm thấy được đây chỉ là trò hề, có điều bị Trần Mặc nhìn như vậy, Tôn Đức vẫn cảm thấy có chút không thoải mái.

Quay đầu nhìn nhìn đám đàn em, hắn đột nhiên hừ lạnh, lập tức xoay người rời đi:
- Thương đạo diễn, ta không có thời gian xem tấu hài đâu, xin cáo từ trước!

- Gấp cái gì!

https://thuviensach.vn

Nhưng không đợi Tôn Đức bước tới bước thứ hai, Trần Mặc đột nhiên vỗ vai hắn:
- Thần linh vừa nói cho ta biết, chuyện này có quan hệ với Tôn sư phụ đây… Ngài đi nhanh như vậy là vì chột dạ sao?

- Chột dạ cái đầu mày!
Tôn Đức ngẩn ra, nhất thời cả giận nói:
- Thằng nhãi giao đồ ăn này, mày đừng có ngậm máu phun người! Tao đã nói rồi, nếu mày cho là tao làm thì mang chứng cớ lấy ra, đừng lấy quỷ thần cái chết tiệt gì đó đi ra dọa người!

- Thề một cái đi! Thề xong ta sẽ tin ông!
Trực tiếp cắt lời của hắn, Trần Mặc vẫn chỉ cười nhạt nói:
- Ví dụ như, nếu chuyện này là ông làm thì ông sẽ bị sét đánh!

- Cái gì?
Tôn Đức khó có thể tin há to mồm, quả thực không thể tin được lỗ tai của mình.

Cái này chính là sấm rất to rồi mưa lại rất nhỏ sao? Ban đầu gây sức ép cho hăng, cuối cùng chỉ cần há mồm phun mấy câu đơn giản là qua cửa.

Thực tế, nếu không phải đã xác định thân phận của đối phương, hắn thậm chí hoài nghi người này là do ông chủ phái tới diễn trò cùng với mình…

- Thề! Ta chỉ yêu cầu ông thề!
Thản nhiên phun vài vòng khói, Trần Mặc cười nửa miệng nhìn đối phương, không nhanh không chậm lặp lại nói:
- Nhớ kỹ, ta muốn ông nói chính xác là sét đánh, chứ đừng có lấy cái gì mà phải cưới Phù Dung tỷ!

https://thuviensach.vn

Chương 86: Trời phạt, sét đánh?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 86: Trời phạt, sét đánh?

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Quả thứ 10, tạm hết, hẹn boom tiếp một ngày không xa
oOo

Thề nếu có tác dụng thì còn cần cảnh sát làm quái gì?

Vốn tưởng rằng đối phương có trò cao siêu, Tôn Đức nghe xong yêu cầu kia, không khỏi nhẹ nhõm thở ra.

Trong cái nhìn chăm chú của mọi người, hắn tức thì vỗ ngực, mặt đầy chính khí nói:
- Thề thì thề, dù sao ta cũng không thẹn với lương tâm! Nếu chuyện này do ta làm, ta sẽ bị trời phạt sét đánh!

Khí thế lầm lẫm nói xong, Tôn Đức còn hiên ngang ngước mặt lên trời, tựa hồ như chờ Thiên Lôi giáng sét xuống.

Đương nhiên, loại tình cảnh này tuyệt đối sẽ không xuất hiện, cho nên Tôn Đức chẳng hề sợ hãi mà ngửa tới đau cả cổ, còn bầu trời thì vẫn trong vắt lấp lánh ánh sao, đừng nói sấm sét, ngay cả mây đen cũng không có thấy.

Mấy đã đồng bọn với Tôn Đức không khỏi lộ vẻ cười cợt, mà phía bên Thương Trụ thì chỉ bất lực thở dài, ánh mắt nhìn về Trần mặc tràn đầy

https://thuviensach.vn

thương cảm…

- Chắc là phải chờ thêm một lát!
Không để ý hết thảy, vẫn bình thản đứng tại chỗ, Trần Mặc giấu ngón tay trong lớp tay áo rộng thùng thình ngưng tụ điện năng, đây cũng chính là nguyên nhân hắn cố tình chọn mặc đạo bào.

- Chờ?
Nghe vậy, Tôn Đức nhịn không được cười lạnh nói:
- Còn chờ đến bao giờ nữa, đợi lúc nào trời mưa thì có sét ấy hả…

"Uỳnh!"
Lời còn chưa dứt, nương theo sau tiếng sét nổ vang, một luồng lôi điện màu xanh đột nhiên từ trên trời giáng xuống!

Trong tiếng kinh hô của mọi người, tia sét cứ như thế bổ xuống ngay sát chân Tôn Đức, chỉ cách chóp mũi hắn chưa tới 20 phân.

Toàn trường tập thể hóa đá, rất nhiều người theo bản năng ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, sau đó kìm lòng không đậu rùng mình một cái.

- Mày… Tao…
Ngửi thấy mùi khét lẹt từ tóc của mình, Tôn Đức cho dù là có gan lớn bằng hai con voi, giờ phút này cũng run rẩy như chim non thiếu mẹ.

- Tiếp tục!
Trần Mặc cười hì hì nhìn hắn, nhẹ nhàng móc móc lỗ tai:
- Ông thề tiếp đi, lặp lại như vừa nãy là được rồi!

Ngẩng đầu nhìn trời, Tôn Đức đột nhiên cảm thấy được không rét mà run, cho dù hắn an ủi mình đây chỉ là trùng hợp, nhưng cũng không khỏi quá trùng hợp rồi.

https://thuviensach.vn

Có điều giờ này đang đối mặt với vô số ánh mắt hoài nghi, hắn không còn đường lui, chỉ có thể lắp bắp nói:
- Sợ… sợ mày chắc! Nếu chuyện này là tao làm, tao sẽ bị trời phạt sét đánh!

Vừa nói xong chữ cái cuối cùng, Tôn Đức tức thì như con thỏ nhỏ cong đít nhảy sang một phía khác.

Vài giây sau, xác định không có sấm sét nổ vang, , hắn rốt cục thở phào một cái thật dài, cười to nói:
- Thế nào? Tao đã nói…

"Uỳnh!"
Tiếng cười chưa dứt, lại là hai luồng sét từ trên trời giáng xuống, tạo ra cái hố thật sâu cạnh chân hắn.

Tôn Đức triệt để hỏng não rồi, lảo đảo muốn ngã, mà mấy tên chuyên viên đàn em của hắn thì không gã nào dám bước lên đỡ, đồng loạt lùi về phía sau vài bước, đầu còn nghĩ thầm may mà ta không có thề…

Giờ khắc này, ánh mắt mọi người nhìn phía Trần Mặc, cũng không biết là kính sợ hay là khiếp sợ — Đùa hả! Người này tùy tay có thể triệu hoán sấm sét, chẳng lẽ thực sự biết pháp thuật?

- Không dám, chẳng qua vừa khéo có tu hành Ngũ Lôi Chinh Pháp thôi mà! Diễn kịch đương nhiên phải diễn cho trót, khẽ khẽ phất ống tay áo, Trần Mặc nhìn qua rất có vẻ tiên phong đạo cốt cười nhẹ.

Lời còn chưa dứt, ý thức được không ổn, Tôn Đức đột nhiên hét lên một tiếng, đột nhiên xoay người chạy như điên mà đi.

Đợi cho mọi người kinh ngạc quay đầu nhìn lại thì hắn đã sớm chạy ra xa mấy chục mét, tốc độ làm người ta nghi ngờ hắn đã thức tỉnh dị năng.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua khi tất cả đều nghĩ hắn sắp thoát, Trần Mặc chợt nhếch môi cười lạnh, từ tay Thương Trụ túm lấy một hộp cơm:
- A Trụ, mượn hộp cơm của cậu dùng một chút!

Vèo một tiếng, hộp cơm bay vút đi rồi đáp đến đích là cái đầu của Tôn Đức.

Loại công kích này đúng ra cũng không có bao nhiêu sức lực, thế nhưng 'người bị hại' Tôn Đức lại tức thì kêu thảm ngã lăn ra, tứ chi run rẩy nằm ngửa như gián.

- Coi như là ông ăn rồi, nhớ là phải trả tiền đấy!
Thản nhiên phủi phủi hai tay, Trần Mặc nhìn cơm canh rơi vãi đầy đất, có chút đau lòng thở dài một tiếng.

Không cần hắn tiếp tục nói thêm cái gì, mấy chục nhân viên công tác lập tức nhào lên đánh tiếp, Tôn Đức tất nhiên ra sức giãy dụa quát:
- Con mẹ chúng mày, buông tao ra, chúng mày có chứng cớ gì…

"Brừm brừm!"
Lời còn chưa dứt, liền chợt nghe thấy tiếng động cơ vang lên.

Một chiếc xe thể thao màu hồng phấn chạy như bay đến rồi đột ngột thắng gấp, theo đà dấn thêm vài chục xăng ti mét rồi dừng một cú thật hoàn mỹ ngay trước mặt Tôn Đức.

Trong tầm mắt kinh ngạc của mọi người, một cô gái mặc lễ phục dạ hội màu đen từ từ đẩy cửa xe bước ra, đôi mắt đẹp lười biếng nhìn quanh, tức thì như làm sáng cả màn đêm…

Gương mặt xinh đẹp không buồn không vui, làn da trắng nõn như ngọc, đôi môi anh đào hơi mỉm… tất cả đều tràn ngập mị hoặc.

Chiếc váy dài thả buông kéo phần đuôi váy trên mặt đất, táo bạo xẻ một đường dưới bắp đùi, nửa kín nửa hở càng gợi cho trí tưởng tượng bay xa.

https://thuviensach.vn

Lên trên chút là chiếc đai lưng cũng màu đen chia đôi thân thể, càng định rõ những đường cong thướt tha mê người, chỉ một tư thế đứng thẳng đơn giản, có thể làm cho đại đa số 'sói đực' sinh ra ý… hí hí

- Yêu nghiệt a! Yêu nghiệt a!
Vài giây sau, nhận ra thân phận của cô gái này, Trần Mặc chỉ có thể cảm khái lắc đầu, lại lại đột nhiên nhớ lại một cái tin đồn hót hòn họt.

Nghe nói đầu năm nay có một cô nàng đệ đơn ly dị chồng, mà lý do đưa ra thì làm người ta không biết nên khóc hay cười: Ở nhà anh ta chẳng khi nào thèm nhìn tôi, mỗi ngày đều chỉ chằm chằm vào hình của Ngu Băng Băng in trên bìa tạp chí!

Đến hôm nay thì mắt thấy bổ sung cho tai đã nghe, cũng chứng minh trình độ hại dân hại nước của Ngu Băng Băng là hoàn toàn có thật.

Mà giờ khắc này, tiểu mỹ nhân kia đang thong thả đi tới. Vòng eo thon nhỏ, dáng người gầy mà có thịt, nhất là cặp đùi đẹp thon dài kia, chỉ nhìn thôi đã đủ làm cho nam nhân bình thường sinh lòng thương mến…

- Tôi nghe nói có chuyện xảy ra?
Khẽ nhíu mày, biểu tình biến hóa mất đi vẻ ôn nhu nhưng lại sinh ra một cảm giác hoàn toàn mới lạ, cộng thêm giọng nói nhẹ nhàng ngọt lịm của nàng làm cho người ta kìm lòng không nổi mà liên tưởng tới vô số chuyện.

Trần Mặc chỉ biết câm nín xoa xoa cằm, thầm nghĩ đây là hỏi hay làm nũng đây chị hai?

Nhưng khi nhìn tới thì Tôn Đức hiển nhiên bị chinh phục. Hắn miễn cưỡng giãy dụa đứng dậy, cố nặn ra vẻ mặt tươi cười mà so với khóc còn khó coi hơn:
- Ngu tỷ, chuyện này thật sự không liên quan đến tôi, thật sự không liên quan đến tôi mà!

https://thuviensach.vn

- Thật sự? Có cần tôi cùng anh tới cục công an lấy khẩu cung không?
Ngu Băng Băng vẫn chỉ nhẹ nhàng cười nói, nhưng một câu đơn giản này lại lập tức làm Tôn Đức cứng họng.

Hắn tự nhiên biết lực ảnh hưởng của vị nữ minh tinh này, nếu quả thật bị nàng đưa tới cục công an, vạn nhất gặp phải mấy tên công an kiêm fan cuồng, chỉ sợ mình dù không có tội, cũng sẽ…

Nghĩ đến đây, tức khắc Tôn Đức biến sắc, ngay cả cường độ giãy dụa cũng yếu đi rất nhiều.

Ngay sau đó, vài nhân viên công tác nào lên, kéo hắn qua một bên mà thẩm vấn, về phần kết quả thì đã không nằm trong phạm vi Trần Mặc quan tâm.

- Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi, mọi người vất vả rồi!
Ngu mỹ nhân mỉm cười nói phá tan không khí yên lặng đến quỷ dị, xem như kết thúc màn náo kịch này.

Trong chốc lát, mọi người sôi nổi thu dọn đồ đạc tan cuộc, thế nhưng ánh mắt nhìn Trần Mặc vẫn không có tan theo, vẫn là vẻ nhìn thấy thần tiên: biểu diễn màn bay lượn độ khó siêu cao, tiếp đó lại từ trên trời giáng xuống sấm sét…

- Tôi nói rồi, tôi tu hành Ngũ Lôi Chính Pháp!
Thuận miệng bậy bạ hai ba câu, Trần Mặc lập tức lái sang chuyện khác nói:
- Đúng rồi, Tôn Đức rốt cuộc là bị ai sai khiến, là gã Chu Vũ mà mọi người đã nhắc sao?

- Đó là ông chủ công ty điện ảnh truyền hình Gia Hoa!
Không đợi Thương Trụ mở miệng, Ngu mỹ nhân liền lạnh nhạt nói:
- Lại nói, tiểu Trụ lần này là cầm cố công ty cho hắn để vay tiền, chẳng qua trên đời này không có bữa cơm miễn phí…

https://thuviensach.vn

- Đừng nói nữa, đều tại tôi nhìn lầm người!
Thương Trụ mặt đầy vẻ xấu hổ lắc đầu, thở dài đem đầu đuôi sự tình nói ra.

Nguyên lai, Chu Vũ đúng là ông chủ của công ty điện ảnh truyền hình Gia Hoa, mà cũng chính công ty này cho Thương Trụ vay tiền.

Thế nhưng Thương Trụ lại không biết, Gia Hoa cũng đang âm thầm làm phim tiên hiệp, hơn nữa đầu tư tài chính cùng diễn viên các phương diện đều hơn xa công ty của Thương Trụ.

- Ồ, là một hòn đá ném hai chim sao?
Trần Mặc gãi cằm, lập tức hiểu được dụng tâm hiểm ác của công ty Gia Hoa.

Đồng dạng làm phim tiên hiệp, bọn hắn không những mượn công ty Đông Vũ làm hòn đá để nhấc mình lên, hơn nữa còn nhân cơ hội bức bách Đông Vũ phá sản, sau đó thuận lý thành chương thu cả đất đai lẫn tài sản.

Thâm, quả nhiên đủ thâm nho nhọ đít, cái gã tên Chu Vũ kia không theo con đường chính trị thật sự là đáng tiếc!

- Kỳ thật nếu lúc ấy tớ nghe lời khuyên của Ngu tỷ thì cũng sẽ không bị bọn hắn lừa!
Thương Trụ chán nản thở dài một tiếng, nhìn phía Ngu Băng Băng nói lời xin lỗi:
- Đều là lỗi của em, cứ nghĩ rằng Gia Hoa cùng Đông Vũ nhiều năm hợp tác như vậy... Ai ngờ tên Chu Vũ khốn khiếp đó vẫn luôn đánh chủ ý lên Đông Vũ!

Có thể nói cái gì, Trần Mặc chỉ có thể vỗ vỗ bờ vai của hắn, thuận tay đưa một điếu thuốc cho hắn.

Ngu Băng Băng khẽ lắc đầu, thản nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Không có gì, Chu Vũ thiết kế là dương mưu, cậu coi như biết đó là cái hố cũng sẽ vẫn nhảy vào, bằng không biết lấy tiền đâu để làm phim?

Nói xong, nàng lại như nghĩ tới cái gì đó đánh giá Trần Mặc, trong ánh mắt hơi có vài phần hứng thú.

Thành thật mà nói, được mỹ nữ nhìn chăm chú cảm giác cũng không tệ, có điều Trần Mặc cảm giác tiểu kê kê sắp biến hình, vội vàng thầm niệm thần chú "sắc tức là không".

- Kỹ thuật của Trần tiên sinh rất không tồi, có thể tới giúp a Trụ không, thù lao thì chúng ta có thể thương lượng!
Mỉm cười, Ngu mỹ nhân đột nhiên hỏi.

- Việc này sợ là không được!
Trần Mặc ngẩn ra, vội vàng lắc đầu nói:
- A Trụ, không phải tớ không giúp cậu, nhưng mà bà chủ của tớ… Cậu xem, lại gọi điện thúc giục!

Bất đắc dĩ lắc lắc điện thoại, nhưng thật tâm Trần Mặc cũng thầm lấy làm may mắn, thầm nghĩ nếu ca mà biểu diễn thêm vài lần thì không chỉ cánh tay trái dính chưởng thôi.

E sợ Ngu mỹ nhân lại đưa thêm yêu cầu gì nữa, hắn vội vàng nhảy lên xe điện cáo từ, chủ còn kịp đưa tấm danh thiếp tiệm cơm:
- A Trụ, có rảnh thì đến chỗ tớ ăn cơm, nhưng mà đừng có mong được bao đấy!

- Không thành vấn đề, tớ sẽ cùng Ngu tỷ tới ủng hộ!
Vỗ vỗ bả vai Trần Mặc, Thương Trụ nhìn theo hắn lái xe rời đi, thẳng đến khi bóng dáng biến mất vẫn còn vẫy tay.

- Tiểu Trụ, bằng hữu của cậu thực thú vị!
Ngu mỹ nhân khẽ cười, chợt nhẹ nhành nói:

https://thuviensach.vn

- Nói thực đây là lần đầu tôi thấy… Ừm, tôi nhìn rất đáng sợ sao?

https://thuviensach.vn

Chương 87: Thú Huyết Phi Đằng và Vô Hạn Khủng Bố

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 87: Thú Huyết Phi Đằng và Vô Hạn Khủng Bố

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Bởi vì cánh tay trái treo lủng lẳng trên cổ bằng dải lựa màu, suốt một tuần sau đó, Trần Mặc đều lấy danh nghĩa "nhân quyền của người tàn tật" mà an an ổn ổn nằm – ăn – chờ chết.

Càng thú vị là Diệp Dung lại không hề có ý kiến, ngược lại còn mua một đống đồ bổ cho hắn, điều này làm Trần Mặc cảm thấy được nguy hiểm đang tiến tới gần…

- Tự nhiên ân cần, không phải kẻ gian cũng là ăn trộm!
Nhìn nhìn Diệp Dung tươi cười đầy mặt, Trần Mặc càng lúc càng hồ nghi:
- Chị hai của em à, lão nhân gia ngài đột nhiên lại biến thành hiền thế từ mẫu thế này làm em hơi sờ sờ đấy… Nói thật đi, lần này lại muốn tôi làm gì?

- Nói cái gì, chẳng lẽ tôi xấu xa thế sao?
Diệp Dung cười híp mắt nhìn hắn, sau đó trực tiếp nói tuột mục đích thật:

https://thuviensach.vn

- Mà này, sao anh không mời bạn học đạo diễn của anh tới đây dùng cơm, tôi sẽ chỉ tính 80% thôi!

- Tốt thế sao?
Trần Mặc bĩu bĩu môi, dùng cánh tay phải còn hoạt động bình thường nâng tách trà:
- Tôi thấy là cô muốn kéo vị Ngu Băng Băng tiểu thư kia về đây quảng cáo thì có, không chừng cả máy ảnh lẫn khung treo ảnh đều chuẩn bị xong rồi ấy chứ!

- Thông minh! Quả nhiên không hổ là tiểu Mặc Mặc nhà chúng ta…
Diệp Dung giơ ngón tay cái lên tán thưởng không thôi, bất quá đợi nàng chứng kiến Trần Mặc không có ý định phối hợp thì dùng giọng hoài nghi hỏi:
- Này, không phải anh gạt tôi đấy chứ? Bằng không vì sao không có mang ảnh có chữ ký về theo?

- Cái này sao…
Buồn rầu xoa xoa cằm, Trần Mặc thấp giọng nói:
- Chuyện là thế này… Dung tỷ, tôi cảm giác ánh mắt của Ngu mỹ nhân nhìn tôi rất lạ!

"Phụt!"
Lập tức phun hết nước trà vừa vào miệng, Diệp Dung vừa ho sặc sụa vừa cười đến ngặt nghẽo:
- Tiểu Mặc Mặc, anh đừng có nói là anh cảm thấy Ngu Băng Băng thích anh… Sự thật là ý, kẻ không có ánh mắt ở trên thế giới này, đại khái là chỉ có ả người Hy Lạp kia thôi!

- Thế hả? Vậy xin hỏi, vì sao cô còn cùng cô ấy tranh chồng?
Thản nhiên phản bác một câu, nhất thời làm Diệp Dung mặt đỏ bừng, hận không thể lấy bình trà nện vào đầu tên khốn này.

https://thuviensach.vn

Chính là ngay sau đó, nương theo sau tiếng chuông cửa, một vị khách đeo kính đen đồng thời đi vào.

- Sớm vậy trời!
Nhìn đồng hồ mới chỉ chưa đến 10 giờ, Diệp Dung không khỏi than thở vài câu, nhưng vẫn tiến ra chào đón.

Nhưng vài giây sau, trong lúc nàng nhìn được khuôn mặt sau khi vị khách kia tháo kính thì đột nhiên kinh hô:
- Ngu… Ngu Băng Băng!

Nghe được nàng tiếng kinh hô, Trần Mặc không khỏi quay đầu nhìn lại, mà lọt vào mắt hắn, đúng là Ngu mỹ nhân đang mặc một bộ đồ thể thao.

Không hề nghi ngờ, coi như chỉ mặc đồ thể thao thông thường, vị nữ minh tinh này vẫn không ngăn được khí chất kiều mỵ, nhất thời làm cả tiệm cơm đều sáng bừng lên.

- A Mặc, quấy rầy rồi!
Cảm giác được Trần Mặc nhìn chăm chú, Ngu mỹ nhân lập tức tươi cười, nhẹ nhàng quơ quơ kính đen.

Trần Mặc theo bản năng đồng dạng nhấc tay, nhưng lập tức hắn cảm giác được một luồng sát khí tràn ngập…

- A Mặc?
Nụ cười cứng lại, Diệp Dung ném luôn chiếc máy ảnh vừa mới rất thần kỳ móc ra, nghiến răng nghiến lợi mà lườm Trần Mặc.

Thừa dịp người phục vụ tiếp đón Ngu Băng Băng ngồi xuống bàn đợi, nàng hung tợn thấp giọng nói:
- Tốt lắm, kêu rất là thân thiết, các người làm quen nhanh quá nhỉ?

https://thuviensach.vn

Trần Mặc chỉ biết trợn trắng mắt, thầm nghĩ vừa rồi là ai nói chỉ có đứa ngốc mới thích ca.

Cùng lúc đó, Ngu Băng Băng đã đứng lên uyển chuyển đi lại gần:
- A Mặc, tôi có chuyện muốn thương lượng với anh… À, vị này là?

- Bạn gái! Tôi là bạn gái anh ấy!
Không cho Trần Mặc cơ hội giới thiệu, Diệp Dung đã mở miệng cướp lời, thuận tiện còn khoác luôn tay hắn, làm ra trạng thái thân mật.

Ngu mỹ nhân hơi ngẩn ra, như có suy nghĩ gì nhìn nhìn Diệp Dung, tựa hồ đang đánh giá.

Nhưng mà chỉ lát sau, nàng lại bình thản gật đầu, nói:
- Chào chị, tôi có thể cùng a Mặc nói chuyện riêng một lát không?

Diệp Dung rất muốn nói ‘không’, có điều bị ánh mắt kia nhìn chăm chú, không biết tại sao nàng lại gật gật đầu.

Đương nhiên, tuy rằng phải ôm cục tức đi ra chỗ khác, nhưng nàng vẫn không quên tiện thể véo cho Trần Mặc một cái khi đi sát qua khiến hắn suýt thì hét to lên, lúc này mới trốn xa xa ngó lại.

- Là thế này, tôi muốn thay a Trụ kính nhờ anh hỗ trợ!
Làm như không nhìn thấy đòn nguội kia, Ngu Băng Băng hé miệng mỉm cười, nói ra mục đích chuyến viếng thăm.

Theo lời nàng nói, đám Tôn Đức đã bị đưa vào cục công an, nhưng bất kể kết quả điều tra thế nào, đoàn kịch cũng là thiếu mất diễn viên đóng thế cùng diễn đặc kỹ.

Tuy rằng Ngu Băng Băng vận dụng quan hệ của mình có thể tạm thời mời được vài người, nhưng chung quy vẫn không có bằng đội cũ, hơn nữa còn rất nhiều cảnh cần độ khó rất cao.

https://thuviensach.vn

- Cho nên, nếu như có thể, tôi rất muốn mời anh hỗ trợ.
Không đợi Trần Mặc do dự từ chối khéo, Ngu Băng Băng liền nhẹ nhàng đặt tay lên lưng bàn tay hắn để trên bàn, dịu dàng chân thành nói:
- Chỉ cần anh diễn những cảnh có độ khó đặc biệt cao như hôm trước, về thù lao chúng tôi sẽ dựa theo tiêu chuẩn cao nhất cho diễn viên đặc kỹ.

Cảm thụ được cảm giác mềm mại không xương từ lưng bàn tay, Trần Mặc không khỏi lung lay tâm thần.

Không đợi hắn phục hồi tinh thần lại, Ngu Băng Băng đã nhẹ nhàng lắc lắc tay, giọng điệu vừa như hờn dỗi lại vừa là cầu khẩn nói:
- A Mặc, coi như giúp tôi được không, tôi thiếu anh một lần nhân tình, được chứ!

- Yêu nghiệt a! Yêu nghiệt!
Hứng chịu phát headshot là ánh mắt van nài như sắp khóc, Trần Mặc rốt cục hiểu được vì sao vị Ngu mỹ nhân này lại nhiều fan đến thế.

Mới là một chút ngôn ngữ hình thể, phối hợp với giọng điệu diễn cảm mà đã đạt trình độ chỉ cần là nam nhân bình thường, tuyệt không có ai có thể từ chối.

- Được rồi! Nhưng mà nếu là không cần thiết thì đừng để tôi lên!
Quơ quơ cánh tay trái bị thương, Trần Mặc rốt cục bất đắc dĩ đáp ứng.

Nhìn thấy Ngu mỹ nhân nở nụ cười như hoa hé nụ, hắn chỉ biết cảm khái nói:
- Ngu tiểu thư, a Trụ thật là may mắn khi được người như cô giúp!

- Tôi cũng rất may mắn khi có một đệ đệ như tiểu Trụ!
Mỉm cười nhấp một ngụm trà, Ngu mỹ nhân chợt làm ra vẻ mặt mang vài phần bướng bỉnh:

https://thuviensach.vn

- Lại nói tiếp, tôi cảm thấy được thân thủ của anh rất thích hợp đi làm diễn viên đóng thế, hơn nữa ngoại hình cũng rất không tồi, cố gắng vài năm thậm chí có thể trở thành diễn viên.

- Thật sao? Nhưng mà tôi sợ dính quy tắc ngầm lắm!
Thực tự kỷ vênh mặc xoa xoa cằm, Trần Mặc làm một bộ thuần khiết nhất có thể mà thở dài.

Ngu Băng Băng ngẩn ra, nhịn không được đánh nhẹ một cái lên tay hắn, mà loại cử chỉ thân mật này rơi vào mắt Diệp Dung, nhất thời tăng thêm 30% cho cột hiển thị dấm chua.

Hình như không có nhận thấy được sát khí, Ngu mỹ nhân còn cười với Diệp Dung một cái, sau đó mới chậm rãi đứng dậy cáo từ.

Đại khái là bởi vì cải trang mà đến, nàng cũng không có lái xe, mà là dọc theo đường cũ trở về.

Trần Mặc đưa mắt nhìn bóng hình xinh đẹp khuất dần, đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, mà Nặc Nặc ở trung túi đã sớm tỉnh giấc than thở:
- Lão đại, cô nàng này có khi nào đã nhìn trúng anh rồi không… Muốn nhờ anh hỗ trợ thì trực tiệp gọi đến là được rồi!

- Mày cũng cảm thấy như vậy sao?
Trần Mặc hơi hơi nhíu mày, thầm nghĩ hay là ca đây nhân phẩm đại bạo phát, bắt đầu khởi vận đào hoa.

- Cảm thấy sao?
Bất quá ngay sau đó, giọng nói như vừa lọc qua một lớp dấm chua của Diệp Dung đã vang lên sau lưng:
- Tiểu Mặc Mặc, anh có cảm thấy là người ta đẹp đến khuynh quốc khuynh thành, so với tứ đại mỹ nữ cũng không hề thua kém, giống như Đắc Kỷ chẳng hạn…

https://thuviensach.vn

- Ặc… Tứ đại mỹ nữ có Đắc Kỷ sao?
Vô nghĩa nhún nhún vai, Trần Mặc cười cười trả lời.

- Tôi nói có thì có, làm sao?
Diệp Dung ngẩn ra, đột nhiên thẹn quá hoá giận đá cho hắn một cưới:
- Mà này, làm sao anh lại biết rõ tứ đại mỹ nữ thế hả, định đánh chủ ý lên họ hả.. hả.. hảaaaaa?

- Dung tỷ à, chẳng lẽ tôi phải đi đào mộ sao?
Chỉ biết trợn tròn mắt hồi đáp, Trần Mặc nhìn nhìn Diệp Dung đang tức đến thở phì phò, đột nhiên nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay thon của nàng:
- Yên tâm, vị Ngu tiểu thư kia tâm tư đều đặt trên người a Trụ, chẳng lẽ em không nhìn ra được sao? (Từ chỗ này bắt đầu đoạn tình trong như đã mặt ngoài còn e nên đổi xưng hô anh em cho nó ngọt

Đột nhiên gặp phải công kích sỗ sàng, Diệp Dung nhất thời mặt mày đỏ ửng, nhưng cũng không rụt bàn tay đang run rẩy về.

Mấy người phục vụ đưa mắt nhìn nhau, rồi thực biết điều chuyển qua mục tiêu vách tường để tránh quấy rầy phong cảnh đang ‘rô man tíc’.

Trong bầu không khí chỉ còn thiếu hoa hồng và ánh nến là hoàn hảo, Diệp Dung bỗng ngượng ngùng cười mỉm, rốt cục như là lấy hết dũng khí, khẽ cắn cắn lên bờ môi anh đào:
- A Mặc, kỳ thật em…

- Đệch!
Lời thổ lộ đến cuống họng rồi còn chưa kịp phát thì Trần Mặc chợt buông gấp tay ra rồi xoay người lao thẳng ra ngoài.

Không đợi Diệp Dung phục hồi tinh thần lại, hắn đã nhảy lên xe điện, mà trước khi xuất phát chỉ kịp bỏ lại một câu:
- Đợi lát nữa nói, anh phải đi cứu người!

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, xe điện đã lao vút đi, chỉ nháy mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Diệp Dung ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng cửa, còn vẫn duy trì tư thế thổ lộ, nhìn qua y hệt bức tượng vọng phu.

Bất quá vài giây sau, nàng đột nhiên cũng đẩy cửa xông ra ngoài, đuổi theo thân ảnh Trần Mặc ngày càng xa:
- Này này… Cứu người gì chứ, nói cho rõ đã!

- Ơ kìa, Dung tỷ hình như không có đi giày!
Qua phút yên tĩnh quỷ dị, mấy cô nàng phục vụ đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng thở dài:
- Quả nhiên, sức mạnh của ái tình là vô hạn…

Tạm bỏ qua cảm khái trong tiệm cơm, Trần Mặc lúc này đã chuyển hướng, rẽ vào một ngõ tắt cách đó không xa.

Nặc Nặc vẫn yên vị trong túi, luôn mồm thúc giục:
- Lão đại, nhanh lên, vừa rồi em nghe được tiếng kêu cứu của Ngu Băng Băng!

- Mày xác định?
Kỳ thật Trần Mặc hỏi là quá thừa, bởi vì đáp án đã được miêu tả sinh động.

Bên cạnh thùng rác trong hẻm nhỏ, mấy gã đàn ông cao lớn đang bịt miệng Ngu Băng Băng, cố kéo nàng vào một góc tối cách đó không xa.

Nhìn thấy chiếc xe điện phi đến như bay, mấy gã nhất thời ngẩn người, rồi lại lập tức xông lên!

"Choang!"
Mấy cái ống tuýp đồng thời trúng mục tiêu đầu xe, nhưng tức thì thanh sắc hào quang bật ngược lại, chấn vỡ tan cổ tay kẻ tập kích.

https://thuviensach.vn

Khó có thể tin nhìn lên ống tuýp giờ đã thành dạng gấp khúc, mấy gã kia hoàn toàn lâm vào hóa đá, có điều không đợi bọn hắn cảm khái chất lượng chiếc xe điện thì thiết quyền mang theo điện quang đã đánh tới…

Ngay sau đó, toàn bộ thế giới đều thanh tịnh rồi!

Nhẹ nhàng 'ưm' một tiếng, Ngu Băng Băng mềm mại vô lực lảo đảo rồi ngã xuống.

Mà hai tay thì như là có riêng bộ não, đồng thời rất mập mờ mà ôm chặt lấy Trần Mặc, để toàn thân nàng yên vị trong lòng hắn.

Cảm thụ được mùi thơm nhè nhẹ truyền đến, tiếp xúc với da thịt mịn màng mềm mại, Trần Mặc đột nhiên nhớ đến một cuốn tiểu thuyết trứ danh: Thú Huyết Phi Đằng… (Thú huyết sôi trào =]])

Chẳng qua chỉ vài giây sau, Thú Huyết Phi Đằng liền chuyển hóa thành Vô Hạn Khủng Bố! (Hai truyện này đều hay lắm nhé, ai chưa đọc thì đừng bỏ lỡ

Bởi vì, thanh âm phẫn nộ của một cô gái vừa đột ngột vang lên:
- Tiểu Mặc Mặc, cứu người của anh là thế này hả?

Chương 88: Người đến từ viện bảo tàng

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 88: Người đến từ viện bảo tàng

https://thuviensach.vn

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Nhờ có Trần Mặc khẩn cấp cứu viện, Ngu mỹ nhân cuối cùng tránh khỏi sự kiện bị tập kích lần này, nhưng chân trái cũng bị một vết thương nhẹ.

Nhưng dù chỉ là vết thương nho nhỏ cũng làm ra hệ lụy là khiến nàng đi lại khá khó khăn, vài cảnh quay đã an bài trước đành phải hoãn lại, khiến cho Thương Trụ đang tất bật đến sứt đầu mẻ trán càng khổ sở.

Mà tin rằng thấy một màn này, những kẻ chủ mưu đằng sau nhất định sẽ cười không thể ngậm miệng…

- Tôi dám cá nhất định lại là gã Chu Vũ kia!
Ngồi dưới một cái ô lớn che nắng trong khu vực trường quay, Diệp Dung vừa uống nước trái cây vừa thở phì phì cả giận nói.

Mấy ngày qua, nàng thường xuyên theo Trần Mặc tới đây tham quan kiêm hỗ trợ, thuận tiện cũng quen thuộc với Thương Trụ có tính cách ôn hòa.

Không cần phải nói, tuân theo nguyên tắc “bằng hữu của Mặc Mặc cũng là bằng hữu của tôi”, Diệp Dung tự nhiên lập tức gia nhập trận doanh chính nghĩa, thống hận lây với gã Chu Vũ chưa từng gặp mặt.

Chẳng qua, coi như hận đến nghiến răng nghiến lợi, tất cả mọi người bao gồm cả Diệp Dung cũng không có cách nào với cái kẻ âm hiểm khốn nạn kia.

Chu Vũ năm nay hơn 50, đã có thâm niên lăn lộn trong ngành điện ảnh truyền hình hơn 20 năm, trong giới điện ảnh phương Nam xem như là một nhân vật có tiếng nói.

https://thuviensach.vn

Mà theo vô số tin đồn, người này am hiểu nhất là lấy nữ minh tinh thuộc hạ ra làm tiền giao dịch, xây dựng quan hệ với cả hắc bạch lưỡng đạo.

- Tôi nghe nói hắn vừa đi qua Nam thành!
Vỗ nhẹ lên chiếc chân trái đang băng bó, Ngu mỹ nhân đảo mắt cười hì hì nói:
- Mọi người biết không? Tôn Đức giờ vẫn đang trong cục công an, hơn nữa thái độ của cảnh sát rất cứng rắn… Tôi nghĩ sẽ có vài người đứng ngồi không yên rồi!

Cho dù là thương lượng chính sự, bộ dáng của Ngu mỹ nhân vẫn luôn là xinh đẹp quyến rũ, làm cho người khác nhìn không thấu nàng suy nghĩ cái gì.

Nhưng có một chuyện rất thú vị là khi nàng nói chuyện, ánh mắt đều không biết vô tình hay hữu ý hướng về Trần Mặc, giọng điệu cũng nũng nịu ngọt ngào như đang cùng tình nhân trò chuyện.

Vì thế vài giây sau, lon nước trái cây trong tay Diệp Dung đã bị vặn vẹo đến biến dạng. Còn may là lúc này Thương Trụ đã cho mọi người nghỉ tay, nếu không lại hấp dẫn vô số "tò mò-er" bu lại xem kịch…

- Không được! Mấy diễn viên đặc kỹ này thật sự không được!
Bất đắc dĩ lắc đầu, Thương Trụ xem lại cảnh quay ban nãy, chỉ biết vô lực thở dài:
- Bọn họ không đủ chuyên nghiệp, sợ là diễn như thế này so với phim chưởng hồi năm 90 còn giả hơn!

Đây là lời nói thật, cho dù Ngu Băng Băng vận dụng quan hệ riêng của mình, nhưng thời gian vội vàng, mấy người tới cũng chỉ là hạng ba, có thể trông đợi họ diễn được cái gì tốt.

Như cảnh 'đả đấu trên Đoạn Thiên kiều' vừa rồi, hai gã diễn viên đặc kỹ động tác nhìn đều như ốm dậy, một chút cũng không có vẻ là sinh tử chiến,

https://thuviensach.vn

gắng gượng lắm xem như là múa quyền đi.

- Đừng lo, không thì để chị tiếp tục mời người tới giúp?
Ngu Băng Băng giữ nguyên bộ dạng tươi vui quyến rũ, vỗ nhẹ lên tay Thương Trụ an ủi.

Thương Trụ bất đắc dĩ thở dài, nhíu mày nói:
- Vậy thì làm phiền Ngu tỷ, đã biết Chu Vũ sẽ không để cho chúng ta dễ dàng mà… Bỏ đi, kỳ thật em lo lắng an toàn của chị còn hơn chuyện diễn viên đặc kỹ!

- Chân của chị không có sao, hơn mười ngày nữa sẽ đi lại bình thường!
Ngu Băng Băng như không có chuyện gì cười nhẹ, nhưng tức thì khẽ nhíu mày nói:
- Có điều những bảo tiêu cũ đều bị chị đuổi việc… Nói thật, sáng hôm đó chị tới tiệm cơm Cát Tường cũng chỉ có bọn hắn biết.

Mặc dù không có chứng cớ, nhưng Ngu mỹ nhân nghi ngờ lại không hề sai, nếu không tin tức lộ ra từ chỗ nào khác được.

Thương Trụ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, rồi lại buồn rầu nói:
- Đuổi bọn họ thì dễ, nhưng Ngu tỷ cũng không thể không có người bảo vệ… Nếu không, sau này để em đi theo chị đi?

- Cậu không cần chỉ huy phim trường sao?
Mỉm cười lắc đầu, Ngu Băng Băng lại đột nhiên nhìn sang Trần Mặc, hơi chần chờ nhẹ giọng nói:
- Kỳ thật tôi có ý này, nếu a Mặc không ngại thì bảo vệ tôi vài ngày được không?

- Hả?
Trần Mặc đang uống nước thiếu chút nữa bị sặc.

https://thuviensach.vn

Chính là không đợi hắn nghĩ kỹ trả lời thế nào, Thương Trụ đã hơi hơi ngạc nhiên nói:
- Ngu tỷ, chị muốn mời a Mặc làm bảo tiêu sao? Chuyện này cũng không phải không được, a Mặc thân thủ thoạt không tệ, lại hiểu được Ngũ Lôi Chính Pháp, chỉ là…

- Không được!
Lời còn chưa dứt, Diệp Dung liền như đinh đóng cột cự tuyệt.

Đại khái cảm giác mình quá mức nóng lòng, nàng lại mặt cười ửng đỏ giải thích nói:
- Việc trong tiệm cơm rất nhiều, Mặc Mặc vừa phải nấu ăn vừa phải rửa chén lau bàn quét rác, không có thời gian đi làm bảo tiêu.

- Thế sao?
Mọi người nhìn nhìn Trần Mặc đang ngơ ngẩn, thầm nghĩ dạng nằm ăn chờ chết này mà bận thì thế giới đã không còn người nhàn rỗi.

Đại khái cũng nhìn ra ý thoái thác của Diệp Dung, Ngu Băng Băng đột nhiên kéo Diệp Dung đi đến một góc vắng, rồi nói khẽ bên tai nàng vài câu.

- Thật sự? Cô chịu thanh toán hết tiền nhà cho a Mặc?
Vài giây sau, Diệp Dung đột nhiên vẻ mặt đầy kinh ngạc hô lớn.

- Đương nhiên!
Ngu mỹ nhân mỉm cười vươn tay khẽ bắt lấy tay Diệp Dung.

Vài giây sau, Diệp Dung biến chuyển sang vẻ mặt đầy hớn hở nói:
- Không thành vấn đề! Tôi sẽ lập tức đi thay Mặc Mặc thu dọn đồ đạc!

"Xoẻng!"
Ít nhất mười người rớt kính vỡ tan trên đất, Trần Mặc nhìn thấy Diệp Dung vội vàng rời đi, thầm nghĩ lão nhân gia ngài chẳng lẽ là đệ tử của danh gia Xuyên kịch sao, biến sắc mặt cũng quá nhanh rồi.

https://thuviensach.vn

Nghĩ là thế, nhưng hắn lại cảm thấy có chút quái lạ. Nhìn bộ dáng hắn là Ngu mỹ nhân đã đưa ra điều kiện hậu đãi, thế nhưng nếu thu lao cao ngất thì nàng có thể mướn vô số bảo tiêu đáng tin cậy, cần gì phải mời hắn đi làm?

- Chẳng lẽ, thật sự coi trọng ca?
Tự kỷ xoa xoa cằm, Trần Mặc chậm rãi ngẩng đầu nhìn lại, vừa khéo nhìn trúng ánh mắt của Ngu mỹ nhân.

Giống như cảnh kinh điển trong phim, Ngu mỹ nhân ngượng ngùng đỏ ửng mặt rồi vội vàng cúi đầu xuống.

- Yêu nghiệt a yêu nghiệt!
Chỉ có thể cảm khái một câu đã nói n lần, Trần Mặc chợt rùng mình, tựa hồ nghĩ tới lý do nào đó.

Chính là ngay sau đó, Nặc Nặc vẫn nấp trong túi đã lên tiếng:
- Lão đại, cô ta không có yêu khí, 100% là nhân loại!

Giải thích hợp lý bị lật đổ, Trần Mặc thật sự ngạc nhiên hết chỗ nói rồi.

Nếu như nói đối phương cũng là yêu quái như Kim Quái hồi xưa, lại vừa khéo biết trên người mình có ngọc vỡ, như vậy nàng tận lực tiếp cận thì có lý do, nhưng hiện giờ…

- Việc này tôi cảm thấy mình không làm được!
Nghiêm túc nghĩ nghĩ, Trần Mặc cuối cùng chọn lựa lắc đầu cự tuyệt, trực giác nói cho hắn biết chuyện này không có đơn giản như vậy, cho nên tốt nhất đừng mạo hiểm.

Ngu mỹ nhân hơi ngẩn ra, nhưng lập tức khôi phục vẻ tươi cười sáng lạn, chỉ có Thương Trụ là nhịn không được khuyên:
- A Mặc, cậu đừng từ chối, thù lao làm bảo tiêu…

https://thuviensach.vn

- Tiền chỉ cần đủ dùng là được rồi!
Trần Mặc mỉm cười khoát tay, sợ Thương Trụ còn muốn nói thêm cái gì, vội vàng nói sang chuyện khác:
- Đúng rồi, vấn đề diễn viên đặc kỹ thì tớ có mấy bằng hữu có thể giúp được cậu đấy.

- Thật sao?
Thương Trụ ngẩn ra, lập tức quên luôn chuyện bảo tiêu.

Trần Mặc gật gật đầu, nói tiếp:
- Nhưng mà tớ phải nói trước, bọn hắn võ công rất tốt, nhưng mà chưa từng học qua diễn xuất, hơn nữa chỉ có thể làm việc vào buổi tối… À còn một chuyện nữa, bọn hắn có thể hơi hơi…

Ngón tay chỉ vào đầu rồi xoay xoay mấy cái, Trần Mặc thực bất đắc dĩ nhún nhún vai, nhìn thấy sắc mặt Thương Trụ dần dần từ hưng phấn chuyển sang do dự.

Mà mấy nhân viên công tác đã nhịn không được nói thầm: có lầm không? Vị bằng hữu này của Thương đạo diễn cũng thật là, biết mấy tiên kia đầu óc có bệnh còn tiến cử, chẳng lẽ xem nơi này là chỗ nuôi người vô tích sự?

- Thế được rồi!
Thương Trụ hiển nhiên cũng có chút do dự, thế nhưng trước mặt mọi người hắn cũng không muốn làm Trần Mặc mất mặt, vẫn miễn cưỡng gật đầu.

Trần Mặc khẽ thở phào một cái, lập tức móc di động gọi cho Diệp Dung:
- Dung tỷ, cô còn đang thu dọn đồ đạc sao? Bỏ đó quay lại đây đã… Đừng hỏi nhiều như vậy, tóm lại là cần cô qua viện bảo tàng đón đám Dương Vũ lại đây! (Dương Vũ – tên thằng thủ lĩnh đám tượng binh mã)

- Viện bảo tàng?

https://thuviensach.vn

Thương Trụ cùng tiểu Ngô đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ tại sao lại đón người trong viện bảo tàng.

- À, bọn họ ở gần đó ấy mà.
Trần Mặc cười cười giải thích:
- Đúng rồi, nơi này có ai biết tiếng Anh không? Mấy người bạn kia của tớ là người Mỹ gốc Hoa, chỉ biết nói tiếng Anh.

- Không phải chứ! Còn người Mỹ gốc Hoa?
Mấy chục nhân viên công tác nhịn không được mắt trợn trắng, đột nhiên cảm thấy bát quái chi hỏa* hừng hừng thiêu đốt, thực chờ mong được nhìn thấy những nhân vật kỳ quái kia. (*Bát quái chi hỏa: nôm na là tò mò, để nguyên gốc vì không tìm ra từ thay thế cho hay)

Mà bọn hắn cũng không cần đợi quá lâu, gần 20 phút sau, chiếc xe tải cỡ nhỏ có thùng phía sau bình thường dùng để chở các loại rau củ quả của tiệm cơm Cát Tường đã chạy như bay tới.

Chính là ngay sau đó, khi Diệp Dung bước xuống kéo cửa sau ra, đám đông đang chăm chú hóng hớt nhìn nhất thời hóa đá tập thể, chỉ cảm thấy thế giới này thật sự là không chuyện gì không thể xảy ra…

- Bà mẹ nó! Còn tự mang đạo cụ nữa!
Trong không khí yên tĩnh đến quỷ dị, tiểu Ngô nhịn không được văng tục một câu.

Cũng không thể trách vị trợ lý nhã nhặn này đánh mất phong độ, bởi vì một màn trước mắt thực sự quá sức kỳ quái…

Sáu gã nam tử cao lớn nối đuôi nhau từ trong xe bước ra, tất cả đều có cùng một vẻ mặt cương nghị uy nghiêm, ngay cả tư thế đi cùng nhấc tay cũng hoàn toàn đồng nhất.

https://thuviensach.vn

Nhưng khiến người trố mắt nhìn cũng không phải chuyện này, mà là loại quần áo bọn hắn cùng mặc: y phục binh sĩ đời Tần, thậm trí ở trên vẫn còn lờ mờ vết máu khô…

- A Mặc, có lầm không vậy?
Thương Trụ nhịn không được ngẩng đầu nhìn kịch bản, thầm nghĩ chúng ta nơi này là "chuyện tình Thần Ma đại chiến cổ kim" chứ có phải là "chuyện tình Đại Tần chiến cổ kim" đâu?

Trần Mặc cũng không biết nói cái gì, trợn tròn mắt, hắn thật sự không nghĩ tới Diệp Dung lại cứ thế mang đám Dương Vũ nguyên đai nguyên kiện tới, tốt xấu gì cũng phải thay y phục cho người ta chứ!

Chính là có thể nói cái gì bây giờ? Chuyện đã như vậy, Trần Mặc cũng chỉ có thể kiên trì nói:
- Là thế này, bọn họ đã nhiều năm đều sống ở nước ngoài, nhưng vẫn vô cùng yêu văn hóa truyền thống của Trung Quốc, cho nên giờ đây về nước rất thích diện đủ loại cổ trang… Nhưng có sao đâu, chỉ cần vượt qua thử thách công phu là được rồi, quần áo thì lúc cần đổi là được!

- Điều này cũng đúng!
Thương Trụ bất đắc dĩ gật gật đầu, thầm nghĩ tốt xấu gì cũng phải cấp mặt mũi cho Trần Mặc.

Trong lúc hai người nói chuyện, tiểu Ngô cũng đã ỷ vào thành tích IELTS 6.5 mà bước tới giao lưu. Cũng không biết hắn khoa tay múa chân nói những thứ gì là có thể làm cho đám Dương Vũ cùng gật đầu.

Nhìn thấy toàn trường trợn mắt há hốc mồm, Thương Trụ rốt cục dùng sức vỗ tay thật lớn, lớn tiếng nói:
- Tốt lắm, chúng ta tiếp tục quay lần nữa nào. Cảnh thứ 36: Thiên kiều bác đấu!

https://thuviensach.vn

Chương 89: Chu Vũ là một hình lập phương

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 89: Chu Vũ là một hình lập phương

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Đứng giữa khung cảnh Thiên Kiều đã được dựng sẵn, Dương Vũ một thân tây phục trắng đang cùng mấy tên tượng binh mã cấp dưới kinh hiểm triền đấu, quyền cước giao nhau chan chát.

Mà xung quanh, mọi người đều mở to mắt xem như si như say, thậm chí quay phim còn quên cả chuyện tác nghiệp.

Chỉ trong chốc lát, mấy tượng binh mã đã đấu hơn chục hiệp, chỉ nghe Dương Vũ chợt quát lên một tiếng lớn, thiết quyền mang theo kình phong sắc bén đột nhiên đánh ra, mạnh mẽ đánh gãy đôi một chiếc ống tuýp.

- Wao…
Mấy chục người đang vây xem nhất tề hô lên, quả thực không thể tin được những gì đang thấy.

Tay không đấm gãy ống tuýp, hơn nữa không có việc gì tiếp tục chiến đấu… Nói sự thật, loại người như thế này có đi làm bảo tiêu cho Thủ Tướng cũng dư dả, cần gì phải đi diễn vai phụ kiếm cơm?

https://thuviensach.vn

- A Mặc, cậu lần này giúp tớ đại ân rồi!
Hưng phấn vỗ vai Trần Mặc, Thương Trụ dáng vẻ như nhặt được vàng:
- Nói thật, bọn họ diễn còn hơi gượng, nhưng mà chiến đấu thật hăng hái, chỉ dẫn hướng dẫn qua vài ngày… Nhưng lạ thật đấy, từ khi nào thì người Mỹ gốc Hoa lại tinh thông võ thuật Trung Quốc như vậy nhỉ?

- Cái này sao, nghe nói bọn hắn có chút quan hệ với Lý Tiểu Long!
Đã bịa thì bịa cho trót, Trần Mặc đương nhiên lại bắt đầu nói hưu nói vượn, chỉ kém nói đám Dương Vũ là đệ tử chân truyền của Lý Tiểu Long.

Chém gió loạn xạ đến hai ba phút, đợi khi Thương Trụ nghe tới đầu óc choáng váng, hắn lúc này mới tự đắc tiêu sái trở lại khu nghỉ ngơi, châm lên một điếu thuốc.

- Xem ra a Mặc có rất nhiều bằng hữu kỳ quái nhỉ!
Ngu mỹ nhân vẫn lẳng lặng ngồi trên ghế theo dõi, lúc này đột nhiên hơi nghiêng người tới, cười hì hì hỏi.

Trần Mặc trong lòng hơi động một chút, nhưng vẫn làm vẻ bình thản gật đầu nói:
- Có lẽ vậy! Hắn là do tôi cũng thuộc dạng kỳ quái, cho nên những người tôi gặp cũng đều có chút cổ quái, ví dụ như Ngu tiểu thư cũng vậy!

- Vậy sao?
Làm ra vẻ không nghe ra ẩn ý trong lời hắn, Ngu Băng Băng chỉ thản nhiên ngồi lại ngay ngắn rồi nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

Im lặng chốc lát, nàng đột nhiên mỉm cười nói:
- Đúng rồi, vừa nãy tôi có nói việc muốn mời anh làm bảo tiêu, thật sự không thể nghĩ lại sao? Giá tôi đưa ra sẽ không tệ đâu, là 300 đồng một ngày đó!

- Có thể kiếm tiền đương nhiên rất tốt, nhưng giờ giờ tôi cũng không có thiếu tiền!

https://thuviensach.vn

Sự thực thì Trần Mặc ngược lại rất túng thiếu, nhưng hắn cũng không có nguyện ý trong lúc kiếm tiền bị người ta bán đi mà ko biết.

Ngu mỹ nhân khe khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói:
- Vậy sao? Vậy thật sự không có biện pháp, xem ra tiền cũng không phải rất hữu dụng… Nhưng nếu đổi thành ngọc vỡ thì sao?

- Cái gì?
Trong chớp mắt, Trần Mặc không khỏi đột nhiên chấn động, theo bản năng đứng bật dậy.

Có lẽ động tĩnh quá lớn, khiến chung quanh hơn chục ánh mắt nhất tề nhìn lại… Ý thức được mình thất thố, Trần Mặc lập tức làm bộ phủi phủi bụi trên người rồi như không có chuyện gì thản nhiên ngồi xuống.

Mà giờ khắc này, nhìn Ngu mỹ nhân đang mỉm cười ngồi đối diện, hắn chỉ có thể miễn cưỡng hít sâu một hơi, hạ giọng nói:
- Cô rốt cuộc là ai, làm sao lại biết tôi tìm ngọc?

- Bởi vì tôi rất quen thuộc với thanh mang của anh.
Vươn tay chỉnh lại lọn tóc mai bị gió thổi loạn, Ngu mỹ nhân thoải mái cười cười.

Thế nhưng Trần Mặc lại như là thấy được bên trong nụ cười kia cất giấu phiền muộn không nói lên lời, giống như một người đang nhớ lại chuyện cũ nhiều năm trước… Mà cái chuyện cũ này, tựa hồ trộn lẫn hạnh phúc cùng bi thương, khiến người muốn trầm vào trong đó.

- Đã rất lâu rồi!
Thì thào tự nói thở dài, cho Ngu mỹ nhân ngẩng đầu lên thì đã vẻ mặt đã trở về nét tươi cười bừng nắng:
- Được rồi! Anh không cần hỏi nhiều đâu, điều kiện của tôi rất đơn giản, chỉ cần anh làm bảo tiêu cho tôi một thời gian, tôi sẽ nói cho anh biết làm thế nào để tìm thấy mảnh ngọc thứ ba.

https://thuviensach.vn

- Vì sao?
Nhìn ánh mắt sáng trong của Ngu mỹ nhân, Trần Mặc tin tưởng nàng đang nói thật, nhưng để hắn làm bảo tiêu thì nàng có chỗ nào tốt?

Ngu mỹ nhân nhẹ nhàng cười hì hì lắc đầu:
- Anh không cần biết, nhưng sẽ không có hại gì với anh… Đừng nghĩ nhiều, chẳng lẽ anh cho rằng tôi muốn dùng anh làm lá chắn tai họa sao?

- Khụ khụ!
Bị Ngu mỹ nhân nói trúng ý nghĩ trong lòng, Trần Mặc xấu hổ vờ ho khan mấy tiếng.

Nhưng nếu không phải mục đích này thì vì cái gì nhỉ? Nhưng chắc chắn không phải chuyện hoang đường cô ả yêu thích mình đâu.

Có điều ngoài dự liệu của hắn, Ngu mỹ nhân lần thứ hai đoán trúng tâm tư của hắn, hơn nữa nũng nịu mỉm cười nói:
- Vậy cũng không nhất định, tình yêu thì chẳng bao giờ có lý do…

- Ặc, làm như tôi là thằng ngu không bằng…
Bĩu bĩu môi, rồi suy tính đến giá trị của miếng ngọc với bản thân, Trần Mặc cuối cùng hướng hướng Ngu mỹ nhân vươn tay:
- Được rồi, tôi đồng ý, nhưng sau khi bộ phim này quay xong tôi sẽ từ chức!

- Không thành vấn đề, có điều trong khoảng thời gian này, anh nhất định phải cạnh tôi 24/24, đương nhiên trừ lúc ngủ!
Khẽ thở phào một cái, Ngu mỹ nhân đồng dạng đưa tay nắm chặt lấy tay hắn, cười cười giống như là hồ ly đã tóm được con mồi:
- À còn nữa, khách sạn tôi đang ở giờ không còn an toàn, nghe nói anh mới mua…

"Rầm!"

https://thuviensach.vn

Đột nhiên một tiếng động mạnh vang lên cắt đứt cuộc trò chuyện.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một chiếc Lincoln trực tiếp lao thẳng vào chướng ngại vật cản đường, không hề giảm tốc độ chạy như bay mà đến, tựa hồ hoàn toàn không lo lắng thân xe sẽ bị tổn hại.

Mấy phút sau, chiếc xe rốt cuộc phanh lại trước khi đâm thăng vào bối cảnh đang quay. Vài tên bảo tiêu nhanh chóng khom người mở cửa xe, sau đó một gã mập dùng tư thế oai vệ bước ra, lại nhất thời khiến Thương Trụ biến sắc.

- Là Chu Vũ! Kẻ này sao lại tới đây?
Không chỉ Thương Trụ, ngay cả Ngu mỹ nhân cũng kinh ngạc thốt lên.

Trần Mặc vốn chưa từng gặp qua kẻ này cho nên biểu hiện vẫn bình thường, có điều khi nhìn rõ hình dáng của ông chủ công ty điện ảnh và truyền hình Gia Hoa này, hắn đột nhiên có loại xúc động muốn ôm bụng mà cười to.

Bởi vì, nếu như so sánh hình thể với người này, bất luận là Lâm Đức hay Chu Đại Sơn đều đột nhiên biến thành thon thả… (Lâm Đức trong đoạn trừ tà ở nhà Lâm Oánh, Chu Đại Sơn trong đoạn hắc bang họp trên miếu Quan Đế, đều là hai gã béo quá cỡ)

Nói thật, khi Trần Mặc chứng kiến vị Chu Vũ tiên sinh này lách ra khỏi cửa xe, thật sự thực hoài nghi hắn là bằng cách nào chui vào.

Trong nháy mắt này, Trần Mặc đột nhiên nhớ tới phim “Lộc Đỉnh Ký” bản do Châu Tinh Trì đóng, trong đó có một câu thoại kinh điển: “Thân cao tám thước, vòng eo cũng là tám thước…” Cho nên, Chu Vũ tiên sinh này xem như là một hình vuông đi?

Đương nhiên, bạn nhất định sẽ nhận ra sớm rằng, tuy Chu Vũ béo đến trình độ tấu hài, nhưng nếu bạn cảm thấy hắn thực buồn cười, vậy mười phần sai

https://thuviensach.vn

rồi.

Trần Mặc giờ này đã rõ, bởi khi chứng kiến cặp mắt híp tịt kia khẽ nhếch bắn ra hào quang sắc nhọn như kim châm, hắn đột nhiên cảm thấy mình không cười nổi.

Cùng lúc đó, Chu Vũ dưới sự nâng đỡ của hai gã bảo tiêu, đã thở hổn hển mà từ từ đi tới, đủ thấy thể trọng của hắn mang lại ảnh hưởng lớn thế nào.

- Tiểu Trụ, xem ra cậu quay phim thuận lợi quá nhỉ?
Giống như không chú ý tới thần sắc lạnh nhạt xen lẫn đề phòng của mọi người, Chu Vũ vẫn duy trì vẻ tươi cười hòa nhã, vỗ nhẹ vai Thương Trụ:
- Thật tốt quá, được nhìn thấy Đông Vũ có dấu hiệu quật khởi chú rất vui, chú nghĩ cha cháu dưới suối vàng chắc cũng sẽ rất an tâm.

- Cảm ơn!
Tuy rất muốn đấm thẳng một quyền lên gương mặt béo ị kia, nhưng Thương Trụ vẫn cố kìm lại phun ra một câu.

Bất quá, bởi vì không muốn tiếp tục cùng gã khốn giả nhân giả nghĩa này tiếp xúc thêm, cho nên hắn lập tức không chút khách khí hạ lệnh trục khách:
- Chu tiên sinh, nếu không có việc gì xin mời rời đi, chúng tôi đang quay một cảnh rất quan trọng.

- Thế sao, nhưng mà chú đang có việc muốn tìm cháu!
Khẽ nhếch khóe miệng, Chu Vũ kêu đàn em lấy ghế cho hắn ngồi xuống, giải thoát gánh nặng cho đôi chân.

- Kỳ thật cũng chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi, chú đang du lịch ở Nam thành, thuận tiện cũng báo cho cháu biết một chuyện, đó là bởi vì dạo này có chút khó khăn tài chính, cho nên số tiền định cho cháu mượn cần thêm mấy tháng nữa mới có thể chuyển.

"Bùm!"

https://thuviensach.vn

Chai nước trong tay Thương Trụ dưới cái nắm quá mạnh mà nổ tung.

Hắn đương nhiên biết chuyện này sẽ ra sao. Nếu tiền không được giao đúng hạn, bộ phim sẽ phải hoãn lại thật lâu, thậm chí có thể hoàn thành hay không cũng là vấn đề.

Thay lời khác mà nói, đây mới là bữa cơm trưa Chu Vũ chuẩn bị, vụ đám diễn viên đặc kỹ kia chẳng qua chỉ là chút canh khai vị mà thôi. (DG: Diễn viên đặc kỹ có thể hiểu thành diễn viên hành động, không trong ngành giờ mới miễn cưỡng thay một từ thuần việt, cáo lỗi)

- Không có biện pháp, chú cũng bó tay rồi!
Nhìn Thương Trụ sắc mặt xanh mét, Chu Vũ thản nhiên nói:
- Đương nhiên, nếu cháu có dị nghị thì có thể kiện lên tòa án… Có điều chú nghĩ đến khi có kết quả chắc hẳn phải hai ba tháng, mà khi đó thì liên hoan phim phương Nam đã xong rồi nhỉ!

Đây cũng không phải thương lượng, mà là trắng trợn chế nhạo, ở dạng "mặt đây, thách mày dám đánh tao".

Thương Trụ không thể áp chế phẫn nộ, cho dù hắn tu dưỡng hơn nữa cũng không nhịn được nắm chặt lấy nắm đấm, rất muốn tống thẳng một quyền lên gương mặt đểu giả kia.

Nhưng trước khi hắn động thủ, Trần Mặc lại đột nhiên đè bờ vai hắn lại, cười hì hì nói:
- A Trụ, không phải cậu đang quay dở nốt cảnh hôm nay sao?

Tức giận đến thở hổn hển, nhưng có Trần Mặc tiến đến, Thương Trụ rốt cục bất đắc dĩ thở dài, chậm rãi buông lỏng nắm tay.

Mà Chu Vũ thì giống như chuyện vừa rồi không liên quan gì tới hắn, xoa xoa cần cổ rụt hắn xuống như muốn biến mất nhìn sang Ngu mỹ nhân, trong cặp mắt híp có thêm vài tia tham lam:

https://thuviensach.vn

- A! Hóa ra Ngu tiểu thư cũng ở nơi này, chân của cô đã khá hơn chưa?

- Nhờ phúc của ngài, vẫn còn đi được!
Ngu mỹ nhân không nóng không lạnh trả lời, mệt mỏi làm động tác xoay hông

Chu Vũ kìm không được nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt tham lam đã rơi trên đồi ngực trắng muốt, nhưng hắn lập tức khắc chế ý niệm muốn xông lên tập thể dục cho bàn tay, hắc hắc cười nói:
- Vậy là tốt rồi, tôi nghe nói là do xã hội đen làm? Điều này cũng khó trách, tình trạng an ninh ở Nam thành vẫn không quá tốt từ xưa… Ơ, chuyện gì kia?

Lời còn chưa dứt, theo câu nói cố tình làm ra vẻ ngạc nhiên của Chu Vũ, đã thấy một đám du côn đằng đằng sát khí đứng ở cửa.

Mấy người bảo vệ ngẩn ra, còn chưa kịp ngăn trở, đã bị bọn hắn xông đến đánh cho nằm lăn xuống đất.

Một gã đầu trọc dáng vẻ thủ lĩnh, tay cầm ống tuýp không nói hai lời liền vọt vào trường quay, nhân tiện một cước đạp bay thiết bị chiếu sáng:
- Con mẹ nó! Chính là nơi này, đập cho tao!

Chương 90: Bóng đá Trung Quốc thật vĩ đại

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 90: Bóng đá Trung Quốc thật vĩ đại

https://thuviensach.vn

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Đối diện với hơn chục gã du côn võ trang đầy đủ, đám nhân viên tay không một tấc sắt thì có thể làm cái gì?

Sau phút kinh ngạc ngẩn người, nhìn thấy ống tuýp sắt trên tay đối phương sắp nện tới camera, Thương Trụ nhất thời liều lĩnh nhào lên.

Bị tiếng hét phẫn nộ của hắn làm chấn động, gã đầu trọc theo bản năng thoáng lùi về sau vài bước, nhưng lập tức chửi ầm lên:
- Con mẹ mày, mày doạ nạt ai đó?

"Vút!"
Ống tuýp rít gió bổ đến, Thương Trụ căn bản không biết gì về kỹ xảo chiến đấu, chỉ có thể miễn cưỡng cúi đầu tránh né.

Những nhân viên trong đoàn lúc này mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng ùa lên bảo hộ thiết bị, nhưng làm sao chống đỡ được đám du côn như lang như hổ kia.

Chỉ chốc lát, vài người đã bị đánh đến bầm dập, đặc biệt là trợ lý tiểu Ngô cái trán bị đánh chảy be bét máu, nhưng vẫn ôm chặt camera không chịu nhả.

- Cho nên ta đã nói Nam thành trị an không tốt!
Dương dương tự đắc đứng tại chỗ xem náo nhiệt, Chu Vũ chỉ còn thiếu mỗi chưa múa may phất cờ cổ vũ.

Trần Mặc như có suy tính gì nhìn sang, đột nhiên cười hì hì đưa qua một điếu thuốc:

https://thuviensach.vn

- Ông chủ Chu, ngài nên lùi lại vài bước đi… Nói thật, có lúc xem náo nhiệt cũng bị vạ lây đấy.

- Mày chui từ đâu ra thế thằng oắt!
Trực tiếp phất tay đánh bay điếu thuốc, Chu Vũ ngạo mạn đảo cặp mắt trắng dã.

Được mấy tên bảo tiêu nâng, hắn lại đĩnh đạc tiến thêm lên trước vài bước, đột nhiên như không có việc gì ho nhẹ một tiếng.

Nghe được chỉ thị, gã đầu trọc vốn còn muốn tiếp tục đánh người đột nhiên bỏ đó, hung tợn chửi loạn lên:
- Đập! Đập hết cho tao! Đứa nào dám ngăn, đánh gãy chân nó!

- Chúng mày ai dám!
Thương Trụ tức giận đến run người, thuận tay vác chiếc ghế xông lên chắn phía trước.

Thế nhưng gã trọc không thèm cả nhíu mày, ông tuýp quýt ngang đập bay chiếc ghế, thuận tế chuẩn bị phang một đòn vào bả vai Thương Trụ.

Giờ khắc này, mọi người chỉ còn biết nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn tình cảnh thê thảm kia, mà trên mặt Chu Vũ lại nở nụ cười âm hiểm…

"Bộp!"
Một tiếng trầm thấp vang lên, nhưng nương theo sau không phải tiếng kêu của Thương Trụ mà là tiếng kinh hô của gã trọc, mọi người nhất tề mở mắt thì thấy một màn khó có thể tin…

Bình thản đứng im tại chỗ, diễn viên hành động mới tuyển tên Dương Vũ đang chìa tay trái, nhẹ nhàng tóm lấy ống tuýp, giống như là chút công kích này căn bản không thể gây đau đớn cho hắn.

Gã đầu trọc nhịn không được lui về phía sau vài bước, ngạc nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Mày, mày là ai?

- F.u.c.k!
Không chút khách khí văng một câu chửi tục, Dương Vũ đột nhiên nhẹ nhàng phất phất tay.

Tiếng kêu thảm chợt vang vọng không gian, đầu trọc xui xẻo cùng chiếc ông tuýp bay lên trời, xẹt qua một đường cong tuyệt đẹp rồi đáp trên vách tường cách đó mười mét có hơn.

Giờ khắc này, mọi người nhất tề kinh ngạc há hốc miệng đến muốn trật khớp — nói đùa sao! Đây chính là một người nặng gần 100 cân, lại có thể khẽ vung tay đã khiến bay xa hơn mười mét?

- Xử lý nó! Đập chết nó cho tao!
Giãy dụa bò dậy, đầu trọc như lên cơn động kinh quát to.

Nghe được hắn gầm lên, đám du côn tức thì phục hồi tinh thần, ào ào quơ vũ khí xông lên.

Có điều động tác của bọn chúng tuy rằng không chậm, nhưng có người lại không thể gọi là nhanh binh thương!

Mà phải gọi là quá nhanh! Chỉ trong một cái nháy mắt, Dương Vũ cùng mấy tượng binh mã đã như điện xẹt lao qua, rồi tựa hổ đói lao vào bầy dê!

Sau đó? Còn cần nói thêm cái gì sao? Căn bản không phải là chiến đấu, mà là chà đạp nghiêng về một bên!

Không đến hai phút, hơn phân nửa đám du côn đã trúng đòn kêu thảm mà ngã xuống, hơn nữa càng làm bọn chúng sợ hãi là bọn chúng thậm chí không đánh trúng đối phương nổi một quyền.

https://thuviensach.vn

Giờ khắc này, toàn trường người xem lại phải lần nữa trợn mắt há hốc mồm, kèm thêm lông tơ dựng ngược vì độ ngoan độc khi nhóm Dương Vũ xuất thủ.

Thương Trụ kinh ngạc nhìn sang Trần Mặc, nhịn không được nói:
- A Mặc, mấy người bạn này của cậu chẳng lẽ trước kia làm sát thủ sao?

- Không khác bao nhiêu đâu!
Trần Mặc dường như không có việc gì phun ra mấy vòng khói, rồi lại nhìn Chu Vũ đang đờ người ra:
- Ông chủ Chu, ngài không biết là ngài đang đứng gần quá sao? Tôi đã nói rồi, cẩn thận ngộ thương, quyền cước chính là không có mắt a!

- Cút!
Toàn bộ kế hoạch triệt để loạn, Chu Vũ không còn tâm tình gì mà ra vẻ hòa nhã với vênh váo, lập tức hung ác trợn mắt nhìn lại.

- Tùy ngài, tôi chỉ nhắc thế thôi!
Trần Mặc cũng không tức giận, dường như không có việc gì lôi laptop ra:
- A Trụ, tớ muốn xem trận đấu của đội bóng nước ta một chút, không phiền cậu chứ!

- Ngay bây giờ sao?
Thương Trụ ngạc nhiên nhìn thoáng qua, thấy đội tuyển Trung Quốc đang mạnh mẽ vùi dập đội tuyển Bỉ…

Đương nhiên, loại vùi dập này cũng không phải nói tỷ số, mà là thể xác cùng tinh thần…

Giống như ngay lúc này, một cầu thủ đội tuyển Trung Quốc thật cường hãn "vèo" một cái tung cước, không thèm đếm xỉa gì đến quả bóng mà chọn đích đến là hạ bộ của cầu thủ đối phương! (Tự tác giả nó chửi khựa nhé

- Amen!

https://thuviensach.vn

Trần Mặc cùng Thương Trụ cùng lúc cầu khẩn, ngay cả Chu Vũ lơ đãng nhìn qua cũng không nhịn được mà nhăn mày.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên quyết định cùng nhau vì cầu thủ Bỉ kia mà cầu nguyện…

Một kẻ đáng thương, đội tuyển Trung Quốc là sinh vật rất nguy hiểm, bạn tham gia thi đấu gì cũng thôi đi, ai bảo bạn đi chọn thi đấu bóng đá… Lạy thần thánh phù hộ cho bạn, hi vọng sau này bạn vẫn có thể thuận lợi sinh con!

- Cá nhân tôi cảm thấy sau này có đội nào gặp đội tuyển Trung Quốc thì nên trang bị thêm cho cầu thủ bảo hộ của môn bóng bầu dục nữa.
Cùng lúc cảm khái này, Trần Mặc khe khẽ xoay màn hình laptop về phía trước, một luồng thanh mang (ánh sáng xanh) không dễ bị phát hiện phóng ra ngoài.

Vài giây sau, nhìn thấy đám du côn đều đã bị luồng thanh mang kia chiếu qua, hắn đột nhiên quay đầu nhìn phía Chu Vũ nói:
- Ông chủ Chu, ngài thật sự nên lùi lại, nơi này quá nguy hiểm!

- Thằng khốn! Cuối cùng mày muốn gì!
Nghe gia hỏa này liên tục rủa mình ‘ngộ thương’, Chu Vũ nhịn không được quát ầm lên.

Nhưng đúng lúc này, hắn đột nhiên chứng kiến Trần Mặc cùng Thương Trụ đồng thời lộ ra biểu cảm cổ quái, sau đó dùng một tốc độ nhanh đến khó tin chạy ra xa.

Chu Vũ không khỏi ngẩn ra, theo bản năng quay đầu nhìn phía hiện trường đánh nhau:
- Cái gì thế? Các ngươi thấy cái quái…

https://thuviensach.vn

Cơ hồ đồng thời, gã trọc vốn bị Dương Vũ đánh bay đột nhiên không hề báo trước chạy nhanh lại gần.

Đến gần sát Chu Vũ, hắn bắt chước cầu thủ Trung Quốc kia nhảy lên, trên không làm tư thế tung cước, sau đó…

Quỷ dị yên tĩnh, Chu Vũ cúi đầu nhìn nhìn chỗ yếu hại của mình, lại nhìn nhìn cái chân đang ‘thân mật’ với chỗ đó, đột nhiên khó có thể tin run rẩy lên.

- Aaaaaaaaaa….
Vài giây sau, dù Trần Mặc sớm biết chuyện đã che trước lỗ tai, vẫn loáng thoáng nghe tiếng kêu thảm vang vọng đất trời.

Trong ánh mắt thương cảm của mọi người, Chu Vũ đáng thương kia ôm lấy bộ hạ, bộ mặt vặn vẹo thống khổ khụy xuống đất, rồi giống như quả bóng cao su vừa thét vừa lăn qua lăn lại.

Theo số gân xanh nổi lên trên trán hắn mà đoán, một kích này lực lượng hiển nhiên vượt quá năng lực thừa nhận của con người.

- Tôi đã bảo rồi mà!
Lắc lắc đầu, Trần Mặc ‘sợ hãi’ nhìn nhìn Chu Vũ.

Vài giây sau, hắn đột nhiên khẽ nhếch khóe miệng, dùng ngữ điệu hưng phấn dò hỏi:
- Phải rồi! Ông chủ Chu, cảm giác giờ thế nào? 'Đoạn Tử Tuyệt Tôn Cước' của đội Trung Quốc có mạnh mẽ như vẻ ngoài không?

- Tao… mày…
Đau đến khí lực chửi một câu cũng không có, Chu Vũ đáng thương chỉ có thể oán hận nhìn Trần Mặc.

https://thuviensach.vn

Mấy bảo tiêu của hắn hiển nhiên cũng đã choáng váng, bọn hắn không sao hiểu nổi vì cái gì mà đám du côn được thuê kia lại đột ngột phản bội, hơn nữa không nói hai lời đã xuất Đoạn Tử Tuyệt Tôn Cước!

- Chuyện không liên quan đến ta! Thật sự chuyện không liên quan đến ta!
Trên thực tế, ngay cả gã đầu trọc kia cũng không hiểu được.

Có điều không đợi hắn giải thích, Chu Vũ liền hổn hển phẫn nộ quát:
- Con mẹ nó! Chúng mày còn đứng ngây đó làm gì, bắt thằng kia lại, đánh đến mẹ nó cũng không nhận ra cho tao!

- Dạ!
Mấy gã bảo tiêu không dám chậm trễ, bước lên nâng Chu Vũ dậy, sau đó nhào lên đánh hội đồng gã trọc.

Cũng là lúc, thêm hai gã du côn bị Dương Vũ đánh bay cũng đột nhiên chạy lại làm tư thế sút bóng.

Vài giây sau, hai cái chân cứng như sắt đồng thời đá trúng mắt cá chân của Chu Vũ… Trong không khí yên tĩnh đến quỷ dị, tiếng xương gãy răng rắc rõ ràng như chưa bao giờ rõ ràng hơn!

- Đã gãy!
Trần Mặc châm lên một điếu thuốc, khẽ thở dài.

Nhìn Chu Vũ đang đờ người ra, hắn thực cảm khái vỗ vỗ bả vai đối phương, thấp giọng an ủi:
- Ông này, nếu cảm thấy được đau thì kêu ra đi, cố nhịn không tốt cho thân thể đâu!

- Ừ!
Đầy mặt nước mắt hít sâu một hơi, Chu Vũ đột nhiên như loạn trí thét lên, thê lương đến độ khiến người bên ngoài hoài nghi trong này đang mổ heo.

https://thuviensach.vn

Dưới cái nhìn của mọi người, mập mạp đáng thương ôm lấy mắt cá chân, tạo thành một tư thế cổ quái khiến người không biết còn tưởng rằng hắn luyện yô-ga.

Trần Mặc cảm khái phun một vòng khói nói:
- Thấy rõ chưa? Ai nói người béo không biết đến thể thao? Ông chủ Chu đây không phải rất dẻo sao!

- Con mẹ mày!
Bị đả kích cả thân xác lẫn tinh thần, Chu Vũ chỉ có thể dựa vào vai bảo tiêu, hung tợn thở hổn hển.

Có điều cái này cũng chưa tính là chấm dứt, gã trọc vừa mới bị vài tên bảo tiêu bắt lấy đột nhiên lắc mình né khỏi, sau đó lao tới, bật khuỷu tay đánh ra…

Chỉ nghe một tiếng 'bốp' thật lớn, mập mạp vừa rồi vẫn còn vì mắt cá chân mà kêu cha gọi mẹ, lần thứ hai kêu ông gọi bà ôm lấy ngực mà ngã ngửa ra sau, giống như pho tượng đá bị đổ ầm ầm nện lên mặt đất.

Giờ khắc này, toàn trường lặng ngắt như tờ, vẻ mặt mọi người chỉ có thể dùng từ khiếp sợ chồng khiếp sợ để hình dung.

Đương nhiên, ngoại trừ Trần Mặc, hắn hiện đang ngồi ngay ngắn phía trước laptop, tiếp tục xem đội nhà thể hiện.

- Sao… sao mình cảm thấy mấy chiêu này quen thế nhỉ?
Không tự chủ được dụi dụi mắt, Thương Trụ cùng mấy nhân viên đưa mắt nhìn nhau, sau đó như có suy nghĩ gì nhìn phía màn hình laptop.

Vài giây sau, chờ bọn hắn chứng kiến đội bóng Trung Quốc thể hiện nguyên bộ võ học tuyệt kỹ thì lập tức tỉnh ngộ, lắc đầu cảm thán nói:
- Thì ra là thế! Thì ra là thế! Ngay cả người Bỉ cũng có thể thoải mái xử lý thì xá gì ông chủ một công ty điện ảnh truyền thông!

https://thuviensach.vn

- Thằng khốn khiếp, mày đi chết đi!
Trong tiếng cảm khái của mọi người, Chu Vũ đang lăn lộn gào thét trên đất chỉ cảm thấy bi phẫn muốn chết, hắn cho tới bây giờ chưa từng cảm giác mình hận bóng đá Trung Quốc như vậy.

Được mấy tên bảo tiêu nâng dậy, mập mạp cả người đầy vết thương thất tha thất thểu đứng lên, dùng ánh mắt độc ác muốn giết người gắt gao nhìn chằm chằm vào nam nhân đang ngồi trước laptop.

Thế nhưng Trần Mặc lại xem như không cảm giác thấy gì, nhàn nhã rít thuốc, rồi đột nhiên cười hì hì nói:
- Đúng rồi, tôi nhớ được còn có một chiêu rất mạnh, hình như là nhổ nước miếng… Cẩn thận!

Chương 91: Thời kỳ ở chung

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 91: Thời kỳ ở chung

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Mang theo vết thương đầy người, lại bị mấy tên du côn cho tắm rửa một lượt nước miếng, Chu Vũ mặt đầy lệ nằm lăn lộn trên băng ca mà đi vào viện.

https://thuviensach.vn

Giờ khắc này, nhìn một thân tàn phế mà mình mang, hắn đột nhiên minh bạch một cái chân lý — nguyên lai, xem đội tuyển nước khác đá bóng thì phải có tiền, còn xem đội tuyển nước nhà thì phải thừa mạng…

Yêu quý sinh mạng, rời xa bóng đá nam, đây mới là vương đạo!

Về phần mấy chục gã du côn thành công bắt chước tuyệt kỹ của đội tuyển bóng đá, cũng đã bị cảnh sát tới giải về cục công an.

Gã đầu trọc xoa xoa cái đầu nhẵn thín, cho đến giờ vẫn không rõ vừa rồi xảy ra chuyện gì, thế nhưng hắn đột nhiên cảm thấy được sau khi ra tù có khi nên đi thử sức ở China-league. (giải bóng đá quốc gia Trung Quốc)

Tóm lại chuyện bất ngờ ngày hôm nay đến đây là kết thúc, mà buổi quay phim trong ngày cũng đành tạm dừng ở đây đợi ngày mai.

Thương Trụ phân phó tiểu Ngô cho anh em thu dọn đồ đạc, chính mình lại ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng trước camera không nói lời nào. Trần Mặc đương nhiên biết hắn muốn cái gì, nhưng cũng chỉ có thể vỗ bả vai an ủi:
- Đừng nghĩ ngợi nhiều! Xe đến trước núi ắt có đường đi, tiền nhất định sẽ xoay được!

- Àiiii!
Thở một hơi thật dài, Thương Trụ thong thả gật đầu, nhưng vẫn không thể lạc quan.

- Được rồi, nghĩ nhiều chỉ mệt óc, cùng lắm thì làm lại từ đầu!
Thoáng trầm mặc một lát, hắn miễn cưỡng cười cười nói:
- Đúng rồi, nghe nói cậu với Dung tỷ ở cách đây xa lắm, có cần tớ lái xe tiễn một đoạn không?

- Không cần, có xe của chị đây rồi!

https://thuviensach.vn

Người trả lời không phải là Trần Mặc, mà là Ngu mỹ nhân đang được Diệp Dung dìu đi tới.

Thấy bộ mặt đầy ngạc nhiên của Trần Mặc, nàng chợt lộ ra nét tươi cười đầy giảo hoạt, nhẹ giọng nói:
- Làm sao? Nếu đã làm hộ vệ của tôi, đương nhiên phải chịu trách nhiệm ở cạnh bảo vệ an toàn cho tôi, cho nên đến nơi của anh là cách tiện nhất.

- Ặc…
Nhìn qua mỹ nữ thướt tha trước mặt, Trần Mặc đột nhiên liên tưởng tới cánh cửa kính phòng tắm mờ mờ tỏ tỏ trong nhà mình, nhất thời không khỏi nghĩ hươu vượn đủ điều.

Bất quá ngay sau đó, chờ hắn chú ý tới biểu cảm kỳ quái của Diệp Dung thì nhưng không khỏi cảm thấy được chút mê hoặc khó hiểu — dựa theo lẽ thường mà nói, Dung tỷ lúc này nhất định nên thật cường hãn nhảy ra ngăn cản, như thế nào lần này lại nhu thuận thế?

- Còn không phải là vì anh?
Rất kỳ quái chính là, tuy rằng biểu hiện thở phì phò như sắp bộc phát biến hình thành siêu Xayda, nhưng khi Diệp Dung nói ra lời này lại lộ vẻ ngượng ngùng.

Trần Mặc thực hồ nghi nhìn nàng, rốt cục nhịn không được hỏi:
- Cái này… Dung à, không phải bởi vì em liên tục thất bại trong tình yêu, cho nên đổi sang có hứng thú với đồng giới đấy chứ?
(Tình trong như đã 2 bên cùng hiểu nên đổi sang anh – em cho tình cảm nhé

- Lăn!
Hung tợn tặng hắn một cước, Diệp Dung đột nhiên khoác tay hắn, thấp giọng nói:
- Đúng rồi, em ra ước pháp ba chương: tuy rằng Ngu Băng Băng đến ở chung, nhưng cấm anh vô cớ cùng nàng cười đùa, cấm anh xuống lầu khi

https://thuviensach.vn

nàng tắm rửa, cấm anh nói chuyện với nàng sau 10 giờ tối, cấm…

- Này này, cái này mà em gọi là ước pháp ba chương á? Có mà là bộ luật hình sự ấy!
Trần Mặc oán hận lên tiếng, mà cùng lúc chiếc xe thể thao màu hồng của Ngu mỹ nhân rốt cục khởi động, chậm rãi chạy về căn nhà ở ngoại thành kia.

Mấy giờ sau, khi Trần Mặc giúp Ngu mỹ nhân đem hành lý lên phòng ngủ tại lầu ba thì Diệp Dung cũng đã trong phòng bếp bắt đầu nấu ăn.

Nhìn thân ảnh yểu điệu mặc tạp dề, Trần Mặc vốn muốn nhẹ nhàng tiến đến dọa nàng một cái lại đột nhiên dừng bước — nếu bỏ qua mùi đồ ăn cháy khét mà xem, một màn này tựa hồ rất có cảm giác ấm áp…

Vội vàng dùng qua cơm tối, bởi vì thời gian cũng đã khuya, mọi người ai về phòng người nấy nghỉ ngơi.

Trước khi ngủ, Trần Mặc nhiều lần cảnh cáo Oa Oa, nghiêm cấm nó nửa đêm ăn cắp áo lót của Ngu mỹ nhân, hơn nữa càng không cho phép sau khi ăn cắp xong còn gọi nàng dậy ép ký tên lên đó.

Bất quá đợi thay áo ngủ xong, khi hắn chứng kiến bộ dạng đau khổ bồn chồn của Oa Oa, hắn vẫn cảm giác mình nên qua cảnh báo trước Ngu mỹ nhân, miễn cho sự cố xảy ra bản thân bị liên lụy.

Đương nhiên, đi vào phòng Ngu mỹ nhân nhất định là một chuyến lữ hành ngập tràn nguy hiểm.

Trần Mặc ước chừng tiêu tốn mười phút đồng hồ, quanh co tránh đi hơn mười hai loại báo động Diệp Dung thiết kế mới gian nan tới đích.

Nghe hắn gõ cửa, trong phòng yên tĩnh truyền lại tiếng trả lời:
- Mời vào, tự mở cửa được chứ?

https://thuviensach.vn

- Được!
Trần Mặc do dự vài giây rồi vẫn nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Ngay khoảnh khắc này, hắn ảo tưởng sẽ được chứng kiến cảnh tượng kiều diễm, nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược.

Không phải mặc đồ ngủ, cũng không phải, Ngu mỹ nhân y phục chỉnh tề đang đứng cạnh cửa sổ nghe điện thoại.

Thấy Trần Mặc tiến vào, nàng khẽ cười rồi làm ra hiệu chớ lên tiếng.

- Tốt, vậy thì cảm ơn ngài!
Mấy phút sau, Ngu mỹ nhân nói lời cuối cảm tạ rồi dập máy.

Xoay người rót cho Trần Mặc một ly trà, nàng cười hì hì hỏi:
- Sao thế? Muộn như vậy còn không có ngủ, là bởi vì mảnh ngọc kia sao?

- À, không có vội đâu!
Trần Mặc nhấp một ngụm trà, xấu hổ gãi gãi đầu nói:
- Là thế này, ở đây là khu ngoại thành đồng hoang vắng vẻ, cho nên trị an không được tốt lắm… Ý tôi là nếu cô mất cái gì thì không cần ngạc nhiên đâu.

- Như thế sao?
Ngu mỹ nhân như có suy nghĩ gì nhìn hắn, lại rốt cục hé miệng mỉm cười nói:
- Đã rõ, tôi sẽ chú ý cất giữ đồ đạc có giá trị. Đúng rồi, tôi vừa mới liên hệ được một người quen, anh ta nói sẽ giới thiệu vài nhà đầu tư tại Nam thành cho chúng ta, như vậy thì đoàn phim có thể sẽ lấy được tài chính rồi.

- Thật sao?
Trần Mặc ngẩn ra, không khỏi kinh hỉ tươi cười:

https://thuviensach.vn

- Vậy thì a Trụ phải cảm tạ cô thật tốt rồi. Không biết gã này kiếp trước tu hành thế nào mà giờ lại có được cô trợ giúp!

- Tôi chỉ là báo ơn mà thôi!
Ngu mỹ nhân nhẹ giọng nói, thu lại vẻ tươi cười, thở dài thật sâu:
- Cả đời của tôi vĩnh viễn nhớ ơn hai người, trong đó một người là cha của a Trụ, còn người kia…

- Là ai?
Trần Mặc ngẩn ra, theo bản năng tò mò hỏi.

- A Mặc, anh tò mò quá rồi!
Ngu mỹ nhân như có suy nghĩ gì nhìn hắn, lại rốt cục khẽ cười nói:
- Được rồi, kỳ thật người kia là cha nuôi của tôi, khi còn nhỏ đều là cha mang tôi theo bên cạnh… Nhưng đã rất lâu rồi tôi không còn gặp ông, thậm chí không biết ông còn sống trên đời này không nữa.

- Không phải chứ! Chẳng lẽ ông ấy không cho cô cách liên lạc sao?
Trần Mặc ngạc nhiên, thầm nghĩ thời đại này muốn liên lạc với một người có thể khó như vậy sao?

- Cha nuôi vốn là người rất tốt, nhưng có một thời gian ông cố chấp đi nghiên cứu cái gì đó, mặc tôi khuyên can thế nào cũng không chịu nghe!
Ngu mỹ nhân khe khẽ thở dài nói:
- Sau đó, nơi nghiên cứu của ông xảy ra sự cố, chờ khi tôi tỉnh lại, mới phát hiện cha nuôi cùng đồng nghiệp của ông đều biến mất!

Nói đến đây, sắc mặt của Ngu mỹ nhân dần dần trở nên ảm đạm, hoàn toàn bất đồng với vẻ tươi cười yểu điệu thường ngày.

Trần Mặc thở dài, nhìn đôi bàn tay run run cùng đầu ngón tay bị nắm chặt đến tái nhợt đã đủ nói lên tất cả.

https://thuviensach.vn

Như có suy nghĩ gì, đang cầm chén trà, hắn đột nhiên vỗ vỗ bàn tay mềm của Ngu mỹ nhân, dịu dàng an ủi:
- Đừng buồn, tôi nghĩ có duyên nhất định sẽ gặp lại thôi… À, mà đó là chuyện mấy năm trước sao?

- Không, là hơn chục năm trước!
Ngu mỹ nhân ngẩn ra, tựa hồ không rõ vì sao đối phương lại hỏi cái này.

Trần Mặc suy tư gật đầu, thầm nghĩ nếu là hơn chục năm trước thì hắn không liên quan tới phòng thí nghiệm trong lời Trư Đầu Tam.

Thế nhưng hắn vẫn loáng thoáng cảm thấy giữa hai chuyện này có liên hệ…

"Reng reng reng!"
Đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại, phá vỡ yên tĩnh trong phòng.

Ngu mỹ nhân nhanh chóng nhận điện, rồi bỗng nhiên kinh hô:
- Cái gì? Ngay bây giờ sao? Được, bọn chị ở nhà chờ cậu!

Nói xong, nàng lập tức cúp điện thoại, quay đầu hướng Trần Mặc nói:
- Tiểu Trụ gọi, nói là tại trường quay ngoài trời đặt ở thôn Tây Dã có phiền phức, mong anh qua đó hỗ trợ!

- Tôi? Tôi có thể hỗ trợ cái gì?
Trần Mặc ngẩn ra, còn chưa kịp hỏi, đã nghe tiếng dưới lầu truyền đến tiếng còi xe.

Ngay sau đó, Thương Trụ liền vội vàng chạy lên, nói gấp:
- A Mặc, trường quay ngoài trời sẽ sử dụng ngày mai có chuyện… Đi, vừa đi vừa nói, tới chậm không kịp mất!

Nói đến đây, Thương Trụ đã giành trước dìu Ngu mỹ nhân phi nhanh xuống lầu.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc ngẩn ra, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ theo sau, khéo thế nào lại đụng ngay Diệp Dung vừa vặn mở cửa phòng.

Sợ Diệp Dung phát hiện mình từ phòng Ngu mỹ nhân đi ra, hắn vội vàng mở miệng trước nói:
- Dung à, anh cùng a Trụ đi ra ngoài có việc, em ở nhà trông nhà nhé!

Không đợi Diệp Dung gật đầu, hắn liền thuận tay cầm lên áo khoác rồi chạy một mạch ra cửa.

Mượn áo khoác che chắn, Nặc Nặc cùng Bản Bản cùng nhau nhảy vào trong ngực của hắn, mà xe của Thương Trụ xa cũng vừa vặn nổ máy trước cửa.

Diệp Dung ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng tại chỗ, nhìn chiếc xe mau chóng biến mất trong đêm, nhịn không được lẩm bẩm nói:
- Cái gì thế này, đã trễ như vậy còn… Chờ chút! Tiểu Mặc Mặc, sao vừa rồi anh lại ra từ phòng Ngu Băng Băng hảaaaaaaaaa?

Thanh âm tức giận vang vọng trời đêm, dù Trần Mặc đã không còn nhìn thấy bóng Diệp Dung, nhưng vẫn không nhịn được mà rùng mình.

Bất quá ngay sau đó, hắn tức thì chuyển chú ý sang Thương Trụ, người này vừa lái xe vừa nói:
- A Mặc, lần này thật sự muốn tìm cậu hỗ trợ, tớ đã cho mang cả đạo bào lẫn kiếm gỗ đào tới đây rồi!

- Khoan, tới cùng là cậu muốn tớ làm gì?
Trần Mặc nghe được đầu đầy mờ mịt, vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Còn may Ngu Băng Băng đã tìm hiểu trước, ngay lập tức giải thích nói:
- Đoàn phim dựng một trường quay ở một thôn làng vùng ngoại ô tên là Tây Dã. Vốn đã đạt hiệp thương miệng với người ở đây, nhưng vừa rồi đột

https://thuviensach.vn

nhiên có một một lượng lớn thôn dân chạy tới vây công, luôn miệng nói trường quay này phá hủy phong thủy nơi đó!

- Nguyên nhân hắn lại là gã Chu Vũ kia giở trò?
Trần Mặc nao nao, không khỏi hối hận lúc ban ngày mấy đòn kungfu bóng đá kia vẫn còn chưa đủ.

Nhưng chỉ sau vài giây cảm khái, đợi lúc hắn chứng kiến ánh mắt nóng bỏng từ Thương Trụ cùng Ngu mỹ nhân thì lại đột nhiên nhịn không được rùng mình:
- Đợi đã, hai người không phải là muốn tôi…

Chương 92: Bao nhiêu lần ‘chém’ thì bằng ấy phát gạch

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 92: Bao nhiêu lần ‘chém’ thì bằng ấy phát gạch

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Cái gì gọi là đâm lao phải theo lao? Trần Mặc hiện hối hận chính mình đã nói cái gì mà "Ngũ Lôi Chính Pháp". Thế nhưng đón nhận ánh mắt nóng bỏng của Thương Trụ, hắn lại không sao từ chối được.

Trong lúc nói chuyện, ô tô đã lên tới đường cao tốc rồi phi như bay tới thôn Tây Dã.

https://thuviensach.vn

Không lâu sau, hiện trường nhốn nha nhốn nháo ngoại đã xuất hiện trước mặt bọn họ, mà tình huống thoạt nhìn tựa hồ so với Thương Trụ nói còn nghiêm trọng hơn.

Trên con đường không rộng lắm, lấy tiểu Ngô cầm đầu, hơn mười người đang cố gắng làm bức tường thịt không cho đám thôn dân lao đến.

Mà đối diện bọn họ, mấy trăm thôn dân đang ầm ĩ kêu la, nhìn bộ dáng lúc nào cũng có thể liều chết xông lên.

- Các vị, xin hãy bình tĩnh, mọi việc đều có thể thương lượng!
Gấp đến đỏ cả mặt, tiểu Ngô chỉ có thể toàn lực ngăn lại đám người mãnh liệt, hét lớn đến khản cả tiếng.

Thế nhưng mà làm vậy có vẻ không hề hiệu quả, không biết từ nơi nào bay tới mấy viên đá đánh trúng lên mặt hắn, máu tươi lập tức tuôn ra.

- Dừng tay! Đều dừng tay!
Chứng kiến tình cảnh này, Thương Trụ vội vàng nhảy xuống ô tô, mang theo vài nhân viên công tác vọt tới.

Dáng người to cao hơn 2 mét phát huy hiệu quả, lại phối hợp với tiếng gầm lên giận dữ như sét đánh, rốt cục làm cho này đám thôn dân lùi lại vài bước.

Chẳng qua ngay sau đó, một người đàn ông trung niên mặt đen đã lại tiến lên, gắt gao nhíu mày nói:
- Đạo diễn Thương, anh tới đúng lúc lắm, trường quay này phá hủy phong thủy của thôn chúng tôi!

Không đợi Thương Trụ hỏi, gã này đã thao thao bất tuyệt chỉ trích, mà những thôn dân kia tự nhiên cũng liên tục phụ hoạ.

https://thuviensach.vn

Căn cứ cách nói của bọn họ, từ lúc trường quay này dựng xong, trong thôn đột nhiên xảy ra rất nhiều quái sự…

Gà nuôi chết cả đàn, không tìm ra bệnh; đêm khuya liên lục có tiếng kêu la khiến toàn bộ mọi người trong thôn ngủ không yên; rồi gốc cây trấn phong thủy ở cổng thôn trong một đêm bỗng khô héo đi nhiều…

- Cho nên, mọi người cảm thấy tất cả chuyện này đều có quan hệ với chúng tôi?
Chẳng biết lúc nào, Ngu Băng Băng cũng đã khó nhọc lảo đảo đi tới.

Có lẽ do được nhìn thấy đại minh tinh thường xuất hiện trên tivi nên đám người cũng an tĩnh lại vài phần. Thương Trụ lập tức nhân cơ hội phản bác nói:
- Từ trưởng thôn, tất cả những chuyện này đều là suy đoán của mọi người mà thôi, đều là không có chứng cớ!

- Ai nói không có!
Gã trung niên được gọi là Từ trưởng tôn ngẩn ra, lập tức lớn tiếng phản bác nói:
- Chúng ta đã mời hai vị đại sư phong thủy tới xem, bọn họ đều nói là trường quay phá phong thủy!

https://thuviensach.vn

- Đại sư phong thủy?
Thương Trụ cùng Ngu Băng Băng đưa mắt nhìn nhau, ngầm trao đổi.

- Hừ, lời do loại người đó nói có thể tin được sao!
Không đợi bọn hắn mở miệng, tiểu Ngô ôm cái trán bị thương đã băng bó, cả giận nói:
- Nếu các người cần, lúc nào tôi cũng có thể mời mười mấy gã như thế, cam đoan đều nói phong thuỷ không có vấn đề!

- Vô lượng thiên tôn, xin thí chủ nói năng cẩn thận!
Đột nhiên vang lên tiếng nói trầm thấp, cắt lời tiểu Ngô.

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, một vị đạo sĩ tiên phong đạo cốt đi ra từ sau đám cây cỏ um tùm, nhẹ nhàng vung phất trần, chậm rãi đi tới.

Đón lấy mấy trăm người nhìn chăm chú, hắn hướng tiểu Ngô chắp tay hành lễ, chợt khẽ cười nói:
- Vô lượng thiên tôn, bần đạo xem trên vầng trán thí chủ có một làn hắc khí quấn quanh, quả nhiên hôm nay có tai ương huyết quang!

Chính là cảnh quen thuộc trong hầu hết bộ phim, nhân vật chính xuất hiện, một đạo sĩ trung niên tiên phong đạo cốt hiện thân, chỉ còn thiếu không khắc lên trán bốn chữ "Huyền Môn chính tông".
(DG: Huyền Môn là từ gọi chung cho những trường phái tâm linh bí ẩn giải mã bản chất của thực tại. Nó không hoàn toàn là duy tâm mà còn dựa vào tri thức và những bài tập đặc biệt để người tập kết nối được với những tồn tại thần bí, hoặc nhìn nhận được bản chất của sự vật theo cách khác. Huyền Môn bao gồm chiêm tinh, tử vi, dịch số, tarot, yoga, khí công… Ý của chỗ này tức là muốn nói nhân vật này vừa nhìn bề ngoài đã thấy cảm giác thần tiên, bí hiểm, đạo hạnh cao thâm)

Nghe hắn nói xong, Từ trưởng thôn kia lập tức vỗ tay tán thành:

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy! Vương đạo trưởng ngài sáng nay mới vừa nói qua có người sẽ bị thương, quả nhiên liền linh nghiệm!

Câu này lập tức làm rộn lên vô số lời tán thưởng, mà Vương đạo sĩ kia cũng rất biết lợi dụng khung cảnh mà tạo hình tư thế "không phải ta biết thì còn ai rõ".

Trần Mặc đang trong xe thay đạo bào, nghe thế trợn tròn mắt, thầm nghĩ mấy trăm người vây công, nếu không có người bị thương mới là chuyện lạ!

Thế nhưng dù hắn không tin thì những thôn dân kia lại tin, hơn nữa tin sát đất.

Có phái đoàn fan hâm mộ đông đảo như thế, vị Vương đạo sĩ này bước lên trước vài bước, vung loạn phất trần, đại phóng bá vương khí nói:
- Bần đạo xem thiên tượng, thấy Bạch Hổ chi khí xông thẳng trời cao, nhưng vẫn bị Huyền Vũ trấn áp! Nhưng mà bởi vì các người tự tiện động thổ nơi này, quấy nhiễu Huyền Vũ…

Nói một tràng ai nghe cũng không hiểu, Vương đạo sĩ thao thao bất tuyệt chừng tận mười phút mới thỏa mãn nghỉ ngơi.

Nói tóm lại bài diễn thuyết mười phút có thể tổng kết bằng một câu: dựng trường quay tại đây kinh động Huyền Vũ, mà không có Huyền Vũ trấn áp, Bạch Hổ sẽ ra ngoài tàn sát bừa bãi muôn dân!

- Gã này không đi kể chuyện thật là phí phạm!
Nghe đến óc choáng váng, Trần Mặc rốt cục hiểu được vì sao những thôn dân này đều bị lừa.

Nặc Nặc trong túi cười ngặt nghẽo, khinh thường nói:
- Lão đại, người này linh lực rất yếu, toàn bộ nhờ há miệng kiếm cơm ăn!

https://thuviensach.vn

Nhưng dù sao, mồm mép cũng là một loại bản lĩnh. Lúc này, một đám thôn dân càng như phát cuồng xông lên, lần này còn điên cuồng hơn lần trước.

Thương Trụ che chở Ngu Băng Băng liên tiếp lui về phía sau, chỉ có thể dựa vào lên hơn mười nhân viên công tác miễn cưỡng bảo vệ lối vào, mà trong lúc hỗn loạn cũng không biết là ai động thủ, mấy hàng thôn dân đột nhiên ôm bụng té xuống…

Trong chớp mắt, toàn trường lặng ngắt như tờ. Nhưng chỉ vài giây sau, đám thôn dân lập tức điên cuồng xông lên.

Chỉ một lát sau, hơn mười nhân viên kia đã nằm lăn ra trước cửa, mà đám thôn dân thậm chí bắt đầu dỡ bỏ tường vây, lấy gạch làm vũ khí đập loạn.

Giữa hỗn loạn, Ngu Băng Băng bị chen lấn đến ngã sấp xuống, thậm chí còn bị dẫm dập lên vài lần!

- Ngu tỷ!
Cách đó vài bước, thấy một màn như vậy, Thương Trụ sắc mặt đại biến kinh hô, nhưng cũng không kịp cứu viện.

Vương đạo sĩ còn đứng sau đám người quơ phất trần, lớn tiếng hô:
- Bạch Hổ sắp phá tan phong thuỷ, nhất định đêm nay trước khi trời sáng… Ặc?

"Bốp!"
Một tiếng trầm đục vang lên, cắt đứt tiếng hô của Vương đạo sĩ, cũng làm cho mọi người không khỏi nhất tề quay đầu nhìn lại.

Trong ánh mắt kinh ngạc của họ, đứng tại chỗ, trong tay tung tung một cục gạch vương máu.

Vương đạo sĩ lảo đảo mấy cái rồi theo bản năng xoa xao sau gáy…

https://thuviensach.vn

Vài giây sau, chờ hắn cảm giác được trên tay ươn ướt thì tức thì như phát khùng hét ầm lên:
- Con mẹ nó! Thằng khốn này, dám đập lão tử!

- Hình tượng! Hình tượng! Xin chú ý hình tượng!
Nhìn nhìn cánh tay đang nắm cổ áo mình, Trần Mặc chỉ bình thản nhún nhún vai, thuận thế châm một điếu thuốc.

Vương đạo sĩ ngẩn ra, rồi mặt đầy xấu hổ quay lại nhìn phía sau.

Một tràng chửi chó mắng mèo vừa rồi lọt trọn vào mắt đám thôn dân kia, khiến họ há hốc mồm, cơ hồ quên cả mình đang làm gì.

Nét mặt già nua hơi đỏ lên, Vương đạo sĩ vội vàng buông áo Trần Mặc ra, ho nhẹ nói:
- Vô lượng thiên tôn, bần đạo mới vừa rồi tẩu hỏa nhập ma, suýt nữa…

"Bốp!"
Lời còn chưa dứt, cục gạch vương máu lại lần nữa nện xuống, lần này vẫn là chọn cái gáy.

Vương đạo sĩ đáng thương loạng choạng, khó có thể tin quay đầu lại. Hắn quả thực không thể tin được lại có kẻ dám trước mặt công chúng mà tùy ý hành hung, chẳng lẽ hắn không sợ bị mấy trăm thôn dân đang có mặt đánh hôi sao?

- Cảnh sát! Gọi điện thoại báo cảnh sát!
Ngơ ngẩn chốc lát, thấy đối phương còn muốn đập tiếp, Vương đạo sĩ rốt cục run rẩy hét ầm lên.

Mọi người chỉ biết tròn mắt nhìn, thầm nghĩ lão nhân gia ngài không phải tự xưng là đạo hạnh cao thâm sao, thế nào mới bị người ta đập hai cái đã kêu cảnh sát rồi?

https://thuviensach.vn

Từ trường thôn kia hiển nhiên cũng sợ đến choáng váng, run rẩy hồi lâu mới ngạc nhiên hô:
- Xông lên! Còn ngẩn cả ra đó làm gì, mau giúp Vương đạo trưởng ngăn tên kia lại!

Đang lúc mờ mịt đột nhiên nghe được mệnh lệnh, những thôn dân kia theo bản năng vọt lên. Đám Thương Trụ sắc mặt đại biến, vội vàng giương tay ngăn trở.

Chẳng qua không đợi song phương đụng độ, chợt nghe được Trần Mặc quát lớn một tiếng, vùng quyền đấm lên tảng đá!

Một tiếng nổ vang, tảng đá cứng rắn bị đánh tan thành từng mảnh nhỏ văng ra tứ phía.

Ngay lập tức, mấy trăm thôn dân hóa đá tập thể, sắc mặt tái nhợt giống như bán hàng rong gặp phải trật tự phường.

Đắm trong suối mắt kinh hãi, Trần Mặc thản nhiên vẩy vẩy tay nói:
- Không sợ chết thì qua cả đây! Không đập cho các người trăm hoa đua nổi, ca không còn là đệ tử chân truyền đời thứ bảy mươi ba của Thiếu Lâm Tung Sơn!

Thằng ngu mới xông lên tiếp. Vài trăm người sợ hãi chạy té khói về sau, chỉ sợ mình không cách đủ xa.

Vương đạo sĩ tức giận đến cả người phát run, lại cũng không dám xông lên nháo sự, chỉ có thể đứng xa xa quát:
- Lẽ nào lại như vậy! Thằng khốn khiếp, mày dám cậy võ hành hung, không sợ gặp báo ứng sao?

Phẫn nộ nói xong, nhìn cục gạch trong tay đối phương, Vương đạo sĩ lại kìm lòng không nổi tiếp tục lùi thêm vài bước.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc cười hì hì nhìn hắn, đột nhiên dường như không có việc gì đi ra phía trước. Mà bị điệu bổ hùng hổ ban nãy của hắn làm chấn kinh, mấy trăm thôn dân không có một ai dám cản.

Vương đạo sĩ triệt để hỏng rồi, không đợi Trần Mặc tới gần đã hoảng sợ nhảy ra vài bước, miễn cưỡng vung phất trần quát:
- Mày, mày muốn làm gì?

- Chớ khẩn trương!
Vỗ vỗ bả vai Vương đạo sĩ, Trần Mặc cứ thế nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt khiến đối phương toát mồ hôi lạnh.

- Nhìn cái gì?
Sợ run lên, Vương đạo sĩ rốt cục rốt cuộc không chịu nổi, nhịn không được quát:
- Tao nói, mày nhìn cái…

- Quả nhiên là như vậy!
Không đợi hắn hỏi xong, Trần Mặc đột nhiên thở thật dài, lộ vẻ thương hại, lại thuận thế giơ cục gạch lên.

Thấy thế, Vương đạo sĩ sao còn không rõ, lập tức nhanh như thỏ nhảy ra xa mấy mét, mặt tím tái quát:
- Bỏ xuống! Bỏ xuống cho tao, nếu không tao báo cảnh sát!

- Nghe này, ông đừng có chó cắn Lữ Động Tân được không? (ý chỉ làm chuyện ách giữa đàng lại mang vào cổ, làm ơn mắc oán)
Trần Mặc bẻ bẻ cổ, lại giơ cục gạch tiến gần thêm vài bước:
- Lão Vương… Hôm nay ông nhất định sẽ gặp tai ương huyết quang (tai nạn đổ máu), nếu không nhờ tôi sớm giúp ông xuất ra chút máu, thì chỉ sợ lát nữa đến cả mạng cũng không còn!

https://thuviensach.vn

Chương 93: Tôi xem bói rất linh nghiệm

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 93: Tôi xem bói rất linh nghiệm

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Nghe được một câu này của Trần Mặc, hiện trường vốn đang còn chút ĩ ã tức thì yên tĩnh như một phút mặc niệm.

Mấy trăm thôn dân đưa mắt nhìn nhau, Từ trưởng thôn kia nhịn không được gãi gãi đầu, thấp giọng than thở nói:
- Lạ thật, lời này sao lại quen tai như vậy chứ?

Đương nhiên quen tai! Khoảng gần 15 phút trước, chính Vương đạo sĩ đã nói với tiểu Ngô y hệt như vậy.

Cho nên giờ phút này được nghe lại nguyên câu, hắn trước tiên ngẩn ra, sau đó lập tức cả giận nói:
- Nói vớ vẩn! Loại người vô danh tiểu tốt như mày cũng dám nói mình hiểu được xem tướng xem bói hả?

- Hiểu sơ!
Cười hì hì gật đầu, Trần Mặc đột nhiên thu liễm tươi cười, vẻ mặt nghiêm túc thở dài một hơi:

https://thuviensach.vn

- Vương đạo trưởng, vừa rồi tôi đã xem tướng cho ông, hôm nay ông nhất định sẽ gặp tai ương huyết quang, cho nên mới nhanh tay giúp ông xuất huyết trước đi… Không, không cần cảm tạ, giúp người lâm nạn là bản tính của tôi rồi!

- Tạ tạ cái %^&@...
Bị lời này làm tức giận đến cả người phát run, Vương đạo sĩ hận không thể nhào lên bóp chết đối phương, nhưng rồi sợ mất hình tượng nên lại miễn cưỡng dừng bước.

Mà thấy Trần Mặc nói như đã tính trước được tất cả, những thôn dân kia không khỏi thì thầm to nhỏ với nhau, trên mặt có vẻ bán tín bán nghi.

Vị Từ trưởng thôn thấy thế ho nhẹ tiến lên, chắp tay hướng Trần Mặc nói:
- Vị tiên sinh này, ngài cũng là người tu hành sao?

- Ta họ Trần, ngẫu nhiên cũng biết xem phong thủy!
Trần Mặc cười nhẹ gật đầu, sau đó vì chứng minh thân phận của mình mà vội vàng rút thanh kiếm gỗ đào ở thắt lưng ra.

Từ trưởng thôn ngạc nhiên há to miệng, thầm nghĩ kiếm dài thế kia là giấu bằng cách nào vào trong quần nhỉ?

Vương đạo sĩ cũng ngẩn ra, lại lập tức phục hồi bộ dáng đạo trưởng pháp lực cao thâm cười lạnh nói:
- Buồn cười! Lấy kiếm gỗ đào ra thì nói mình là người tu hành, vậy ta đây lấy laptop chẳng phải có thể nói mình là Bill Gates?

Nghe lời này đủ hiểu Vương đạo sĩ cũng rất tìm hiểu thời sự, lại ngay cả Bill Gates cũng biết.

Có điều không đợi mọi người cùng cảm khái, Trần Mặc đã gật gật đầu, lại từ phía sau lưng lấy ra một món đồ:

https://thuviensach.vn

- Laptop tôi cũng mang theo, thứ này dùng để xem phong thuỷ rất không tồi!

- Ta ngất!
Mọi người đồng loạt muốn ngã vật ra, thầm nghĩ thầy tướng số dùng laptop đoán mệnh là từ khi cha sinh mẹ đẻ giờ mới thấy.

Nhưng mặc ánh mắt hoài nghi của bọn hắn, Trần Mặc lập tức bật máy lên, cười hì hì nói:
- Tân cổ giao duyên ấy mà! Tôi dùng phần mềm xem phong thủy trên máy tính kết hợp với mười hai loại nghiên cứu phong thủy học, tham khảo thêm thuật địa lý của Hồng Kông, Đài Loan rồi tổng hợp tất cả lại mà xây dựng thế giới quan!

Cái gã này đến cùng đang nói cái quái gì vậy? Tất cả mọi người nghe đến váng đầu, cùng oán thầm, nhưng vẫn không nén được hiếu kỳ vội vàng tiến đến.

Trần Mặc chỉ chỉ cây tùng bên cạnh Vương đạo sĩ, thuận miệng nói:
- Thực tế rất đơn giản! VÍ dụ, nếu chúng ta muốn biết phong thủy bên cạnh cây tùng này, vậy chỉ cần…

Nói xong, hắn chỉa laptop về phía cây tùng, cũng mau chóng gõ gõ mấy cái.

Vài giây sau, trên màn hình laptop lóe lên mấy cái, một con số lớn nhanh chóng hiện ra theo âm thanh máy móc:
- Phong thủy 32 điểm, nơi nguy hiểm, đề nghị rời xa!

- Ô? Lại còn có thể nói?
Mấy trăm thôn dân lắp bắp kinh hãi, không khỏi hoảng sợ lui về phía sau vài bước.

- Đương nhiên, đã nói đây là văn truyền thống minh kết hợp cùng văn minh hiện đại!

https://thuviensach.vn

Trần Mặc cười cười, thuận tay đóng lại laptop:
- Vương đạo trưởng, tôi đề nghị ngài cách xa cây tùng này một chút, nói không chừng tai ương huyết quang sắp phát sinh!

- Nói càn!
Tuy trong lòng cũng có chút chột dạ, nhưng nghe Trần Mặc nói như vậy, Vương đạo sĩ coi như là sợ đến lông tơ dựng ngược, cũng chỉ có thể cắn răng đứng bất động.

Trần Mặc thản nhiên nhìn hắn, lần thứ hai nâng laptop lên, giống như bị quỷ nhập bước thật nhanh hai vòng quanh trường quay.

Mấy phút sau, hắn đột nhiên vỗ đùi đánh ‘đét’ một cái, mừng rỡ hô lớn:
- Trời ơi! Thì ra là thế! Thì ra là thế!

- Sao vậy?
Nhìn hắn thần bí như vậy, Từ trưởng thôn cùng những thôn dân kia vội vàng vây quanh, tò mò hỏi han tới tấp.

- Thôn của quý vị vốn phong thủy tốt không thể tốt hơn!
Trần Mặc làm bộ bấm bấm ngón tay, rung đùi đắc ý nói:
- Thế nhưng vài ngày gần đây do bị tiểu nhân quậy phá cho nên xuất hiện nhiều chuyện dị thường.

- Chỉ toàn nói bậy!
Càng nghe càng cảm thấy không thích hợp, Vương đạo sĩ nhịn không được cả giận nói:
- Từ trưởng thôn, rốt cuộc ông là tin ta hay là tin hắn? Ta cũng báo trước luôn, nếu như trước bình minh các người không hủy đi trường quay này thì phong thủy của cả thôn đều sẽ chịu ảnh hưởng!

- Việc này…
kẹp giữa hai người, Từ trưởng thôn cùng một đám thôn dân đưa mắt nhìn nhau, không biết nên nói cái gì cho phải.

https://thuviensach.vn

Vương đạo sĩ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đi đến giữa đám thôn dân, hắng giọng nói khẽ vài câu.

Cũng không biết hắn lại nói lời ma mị gì, mấy trăm thôn dân sợ run hồi lâu, đột nhiên lại nắm chặt vũ khí trong tay.

Thấy như vậy, đám Thương Trụ không khỏi biến sắc, bước lên ngăn trước cửa vào.

- Con mẹ nó!
Máu trên trán đã ngừng chảy, nhưng tiểu Ngô vẫn còn không hết nổi nóng giận.

Nhìn Vương đạo sĩ đi cổ động thôn dân, hắn nhịn không được giơ nắm tay:
- Đừng để tôi bắt được gã thần côn kia, cho dù lão tử liều mạng phải vào đồn cảnh sát cũng phải đánh cho hắn một trận!

Những lời này dũng mãnh hết sức, nhất thời khiến nhóm nhân viên đồng nghiệp liên tục phụ hoạ, rất nhiều người cũng bắt đầu tìm kiếm đạo cụ hành hung.

Thế nhưng giữa lúc nước sôi sình sịch thế này, Trần Mặc lại đột nhiên cười lớn nói:
- Đừng gấp! Tôi nói hắn sẽ có tai ương huyết quang, hơn nữa cam đoan rất nhanh sẽ xảy ra!

- Trần ca, anh thật sự biết xem tướng sao?
Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ cho dù là dùng ngải nguyền rủa cũng không mau linh nghiệm như vậy đi!

- Trần ca, tâm ý của anh em nhận!
Tiểu Ngô ôm cái trán, nhịn không được chần chờ nói:

https://thuviensach.vn

- Nhưng anh vì em mà liều mạng với gã kia thật không đáng, anh sẽ bị liên lụy mất!

- Tôi nói cùng hắn liều mạng khi nào?
Trần Mặc nhún nhún vai, ánh mắt nhìn xuyên qua đám người hướng về cây tùng cách đó không xa.

Trong lớp cành lá xum xuê, Nặc Nặc đang ngồi trên một nhánh cây là nhấp nháy sáng, như muốn giả mạo một con đom đóm.

Bởi vì muốn chứng minh uy tín của mình, Vương đạo sĩ lại đứng trở lại dưới tàng cây, nhẹ nhàng phe phẩy phất trần, bộ dáng đúng là có vài phần tiên phong đạo cốt!

- Tốt lắm, chính là muốn ông bất động!
Len lén cười thầm, Trần Mặc đột nhiên vỗ vỗ hai tay.

Nhìn đám tiểu Ngô mặt mày ngơ ngác, hắn đột nhiên chỉ chỉ phương hướng Vương đạo sĩ, cười hì hì nói:
- Các anh em, ngoảnh sang trái một góc 45 độ, mời vật từ trên trời xuống thăm!

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng vang nặng nề, một cành cây to tướng đột nhiên nện xuống.

Nghe được thanh âm quỷ dị trên đầu, Vương đạo sĩ theo bản năng ngẩng lên nhìn, lập tức tạo điều kiện cho cơ mặt yếu ớt của hắn cùng cành cây kia ‘hôn nhau’ đắm đuối.

Vài giây sau, nương theo sau tiếng kêu thảm của hắn, hai luồng máu mũi phụt lên cao, giống như là bắn pháo hoa ngày Tết…

Trong nháy mắt, toàn trường người xem lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng kêu thảm của Vương đạo sĩ vang vọng trong không khí.

https://thuviensach.vn

Tĩnh lặng mười mấy giây, cũng không biết là ai đi đầu vỗ tay cười to, những nhân viên đoàn làm phim lập tức cười đến ngặt nghẽo.

Tiểu Ngô không biết là do trán đau hay là vui mà co rúm khóe miệng, cười cơ hồ cả nước mắt cũng chảy ra:
- Trần ca, sao anh làm được vậy, thật là không phục không được mà!

- Tôi đã nói rồi mà, nơi đó phong thủy không tốt!
Trần Mặc nhìn rất vô tội nói, chỉ còn thiếu viết lên mặt mấy chữ "ta là người tốt".

Thế nhưng Vương đạo sĩ vừa giãy dụa đứng lên được lại không cho là như vậy, hắn phẫn nộ chỉ tay vào Trần Mặc, ngón tay run lên không biết do tức giận hay sợ hãi, đến cả nửa ngày vẫn không nói được một câu.

- Tai ương huyết quang, tôi nói không sai chứ!
Nhìn nhìn Vương đạo sĩ đang vừa đau vừa giận, Trần Mặc cười hì hì xoa cằm:
- Không cần cảm ơn tôi! Thật ra nếu vừa nãy ông để tôi đập thêm mấy cái không chừng có thể tránh một kiếp này… Hay là chúng ta tiếp tục đập mấy cái đi, đỡ phải mất bò mới lo làm chuồng!

- Đập con bà…
Vương đạo sĩ chỉ kém chút nữa không nhịn được chửi tục…

Còn may vẫn nhớ ra mình đang sắm vai đạo trưởng, không muốn để kiếm củi ba năm đốt một giờ, hắn đành nước miếng muốn phun ra lại nuốt vào trong.

Mấy trăm thôn dân đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên đều cảm thấy được có chút nghĩ lại mà sợ — cao nhân a! Thuận miệng nói vài câu liền linh nghiệm, may mắn mới vừa rồi không có động thủ với hắn!

https://thuviensach.vn

- Cao cái gì mà cao, chẳng qua đúng dịp mà thôi!
Chứng kiến đám thôn dân có ý định rút lui, Vương đạo sĩ cũng bất chấp máu mũi chảy ròng ròng, nhịn không được dậm chân phẫn nộ quát.

Chỉ có điều miệng thì nói thế, nhưng ánh mắt khi hắn nhìn Trần Mặc lại biểu lộ vẻ chột dạ cùng sợ hãi không che giấu, tựa như nửa đêm gặp quỷ!

- Đúng dịp?
Trần Mặc cũng không tức giận, đột nhiên đổi hướng nhìn chằm chằm về cây tùng.

Một màn này làm cho Vương đạo sĩ vốn đã bất an lập tức nhảy tót ra xa, tốc độ nhanh đến khiến người khác mặc cảm.

Nhìn thấy mình đã cách cái cây kia chừng hai ba mét, hắn lúc này mới khẽ thở phào một cái, sửa sang trở về bộ dáng đạo mạo chỉnh tề.

Chỉ rất là đáng tiếc, hắn vừa mới đứng thẳng người làm dáng thì máu mũi thật vất vả mới ngừng chảy lại phun mạnh ra lần nữa.

- Đáng tiếc!
Tiểu Ngô bên cạnh thấy mà mở cờ trong bụng, chép miệng tiếc rẻ:
- Sớm biết thế này em phải mang máy ảnh lại đây, ngày mai bán cho báo có khi kiếm thêm được chút tiền ăn sáng!

- Giờ vẫn còn kịp đó!
Không để ý đến ánh mắt cơ hồ muốn giết người của ai đó, Trần Mặc vỗ vỗ vai tiểu Ngô cười nói:
- Lấy điện thoại lấy ra, xin mời chú ý, hướng vị trí Vương đạo trưởng đang đứng, sẽ lập tức được chứng kiến một cảnh tượng dữ dội hoàng tráng!

- Hoành con mẹ mày á…
Vương đạo sĩ rốt cục không thể duy trì hình tượng, lập tức văng ra đáp trả.

https://thuviensach.vn

Giọng nói lớn đến mức quanh quẩn vang vọng mãi không tan, mà cây tùng đằng kia thì giống như bị bá vương khí trùng kích, chợt rung mạnh rồi đổ ập uống trước mắt bao người!

Càng không xong là hướng nó đổ lại nhằm đúng Vương đạo sĩ, thậm chí cả một phân cũng không sai!

"Rầmmm!"
Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, người nào đó không kịp phản ứng bị cây đè lên mình đòi ‘cường bạo’.

Trong lúc mọi người nhất tề há to miệng, Trần Mặc nhìn nhìn viên gạch trong tay, tiếc nuối vứt đi:
- Ài! Thực không có cách nào, tôi vốn là muốn dùng thần khí này cứu ông, giờ xem như vô dụng rồi!

Chương 94: Sư phụ ta đến

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 94: Sư phụ ta đến

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Không khí yên lặng đến quỷ dị. Vương đạo sĩ còn nằm yên rên rỉ dưới thân cây, mà những thôn dân kia thì bị chấn kinh đến cứng đờ người, ngay cả

https://thuviensach.vn

suy nghĩ đến giúp hắn dậy cũng không có.

Mãi một lúc sau, Từ trưởng thôn mới phục hồi tinh thần, chạy vội lên muốn cứu người.

- Con mẹ nó! Thằng khốn này, dám bẫy lão tử!
Thất tha thất thểu đứng lên, mặt Vương đạo sĩ toàn là máu tươi, còn đính kèm không ít vụn gỗ.

Rốt cuộc bất chấp hình tượng, hắn đẩy Từ trưởng thôn ra, làm một tràng 'văn hay':
- Hôm nay mày không quỳ gối xin tha, lão tử sẽ làm phép cho mày lấy một con lợn, cả ngày mà cùng nhau ụt ịt!

- Quen biết thì quen biết, nếu ông cứ nói vớ vẩn kiểu này, tôi sẽ tố cáo ông tội phỉ báng!
Trần Mặc không thèm để ý, cười cười đáp trả:
- Nãy giờ tôi vẫn đứng im chỗ này, xin hỏi con mắt nào của ông thấy tôi ra tay?

Vương đạo sĩ ngẩn ra, hận không thể nhào lên bóp chết đối phương, có điều hắn quả thật tìm không ra chứng cớ.

Mắt thấy hắn đã tịt ngòi, Trần Mặc cũng không vội đáp lễ, ngược lại cười hì hì nhìn nhìn mỗi một thôn dân, tựa như thấy được bạn cũ nhiều năm không gặp.

- Từ trưởng thôn, tôi nhìn sắc mặt ngài chuyển sang xanh, chỉ sợ hôm nay…
Không đợi hắn nói xong, Từ trưởng thôn đã rùng mình liên tục lùi về sau, e sợ trúng phải nguyền rủa.

Đúng, chỉ có nguyền rủa mới giải thích được lý do cây tùng đang an lành lại đòi đè lên 'cường bạo' Vương đạo sĩ!

https://thuviensach.vn

Chỉ nháy mắt, đám thôn dân nhao nhao lùi lại về sau tận mấy chục mét, ngơ ngơ ngẩn ngẩn cảnh giác.

Còn tình cảnh bên phía đoàn làm phim thì hoàn toàn ngược lại. Mọi người sớm đã cười đến bò lăn bò càng, chẳng qua vừa xả được cơn tức lại vừa nghi hoặc thắc mắc trùng trùng.

Trần Mặc sớm đã nghĩ xong lý do, bày bộ dáng tiên phong đạo cốt nói:
- Hồi đại học tôi đã từng gia nhập một xã đoàn thần bí, có học qua chút xem tướng bói toán!

- Có cái này sao?
Thương Trụ mắt trợn to hết cỡ, thầm nghĩ hai thằng mình cùng học chung đại học, sao đến bây giờ vẫn chưa từng nghe nói có xã đoàn này?

Chỉ có điều tuy hắn không tin chứ không có nghĩa là người khác cũng thế, những nhân viên kia nhất thời mặt tràn đầy kính nể, chỉ hận không thể lập tức xông lên bám đùi Trần Mặc nhờ xem tướng.

Mà ngay cả đám thôn dân đằng kia nghe xong lời giải thích cũng suy tính đến việc có nên gặp riêng vị này nói chút chuyện…

Tình cảnh cứ như thế quỷ dị trôi qua, sắc đêm cũng đã dần le lói chút ánh sáng.

Thế nhưng ngay lúc này, Vương đạo sĩ vừa được băng bó kín như xác ướp lại đứng dậy, từ đằng xa chỉ Trần Mặc quát:
- Họ Trần, mày đừng có đắc ý, sư phụ tao sắp tới rồi, đến lúc đó mày chết không có chỗ chôn!

- Ca nhổ vào! Lão cho là đang đóng phim võ hiệp chắc, lại còn sư phụ với chết không có chỗ chôn nữa!

https://thuviensach.vn

Không đợi Trần Mặc mở miệng, tiểu Ngô đã dẫn theo mấy nhân viên công tác nhảy ra.

Thế nhưng lần này Vương đạo sĩ tựa hồ cực tin tưởng việc sư phụ sắp đến, chẳng những không có tức giận, ngược lại khẽ cười nói:
- Cứ vênh váo thêm lúc nữa đi, đợi khi sư phụ ta tới… A! Sư phụ!

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy phía xa bụi mù mịt che mờ tầm nhìn, một chiếc xe Jeep chạy như bay mà đến.

Mọi người ngẩn ra, Vương đạo sĩ thì mặt mừng rỡ chạy nhanh tới nghênh đón.

Chiếc xe Jeep rốt cuộc dừng bánh, một gã mập mạp mặc âu phục xuống xe, còn chưa rõ mặt đã nghe tiếng hắn cả giận nói:
- Lẽ nào lại như vậy! thằng khốn khiếp nào dám trêu chọc đồ đệ của ta, khi dễ tông môn chúng ta không có ai sao?

- Ặc, đây là sư phụ của hắn?
Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ người này nhìn qua nhiều lắm ba mươi tuổi, lại có thể là sư phụ của Vương đạo sĩ, chẳng lẽ Vương đạo sĩ bao nhiêu năm qua là sống uổng phí trên thân cẩu sao?

Thế nhưng nhìn lại thấy Vương đạo sĩ hoàn toàn không để tâm ánh mắt kỳ quái của mọi người dùng để nhìn hắn, làm ra một bộ ấm ức ăn vạ:
- Sư phụ, lão nhân gia người đã đến rồi, con bị đám khốn khiếp kia khi dễ thảm, người nhất định phải báo thù cho con!

- Không cần lo lắng, ở Nam thành này còn chưa có chuyện ta không giải quyết nổi!
Gã mập kia vỗ vỗ bờ vai của hắn, lúc này mới ‘bước ra sân khấu’ lộ diện trước mặt mọi người:
- Hơn nữa nếu ta thật sự không giải quyết được thì đã có sư tổ, lão nhân gia ngài chính là…

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt, nguyên bản mập mạp thần thái hết sức tự tin, lại đột nhiên giống như trúng Định Thân Thuật, cứng ngắc đứng tại chỗ bất động.

Vài giây sau, hắn nhìn thấy Trần Mặc đứng đối diện, đột nhiên nặn ra bộ mặt tươi cười không thể tỏa nắng hơn, tựa như nhìn thấy mấy trăm vạn nhân dân tệ từ trên trời giáng xuống.

Vương đạo sĩ hiển nhiên còn chưa có nhận ra vấn đề, cũ hung ác chỉ vào Trần Mặc, nghiến răng nghiến lợi nói:
- Sư phụ, chính là thằng nhãi này khi dễ con, người xem làm sao bây giờ!

- Ặc, mày… mày nói ai khi dễ mày?
Gã mập lắp bắp hỏi lại, sắc mặt đột nhiên trở nên cực kỳ quái dị.

Vương đạo sĩ ngẩn ra, mơ hồ cảm thấy được có biến, nhưng vẫn buột miệng nói ra nói:
- Còn ai nữa, chính là thằng khốn trước mặt này!

"Bốp!"
Lời còn chưa dứt, mông hắn đã bị sút lên một cú nặng nề.

Thấy chính sư phụ lại thi triển Phật Sơn Vô Ảnh Cước với mình, Vương đạo sĩ sợ run nửa ngày, lúc này mới kêu oan nói:
- Sư phụ, lão nhân gia người sao lại đánh con?

- Cút! Lão tử đánh còn chưa có đủ đâu!
Không thèm để ý đồ đệ mặt đầy oan ức, mập mạp chạy như bay đến trước mặt Trần Mặc, cung kính sát đất nói:
- Sư tổ, lão nhân gia ngài sao lại tới đây? À, còn hai vị đại tẩu có khỏe không ạ?

- Sư tổ? Đại tẩu?

https://thuviensach.vn

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ vai vế kiểu gì loạn hết thế này, lại còn đậm mùi kiếm hiệp?

Thế nhưng Trần Mặc lại thản nhiên tiếp nhận cách gọi này, hắn nhìn mập mạp, cười hì hì đưa tới một điếu thuốc:
- Tiểu Lâm tử giờ ngưu quá nhỉ! Có gì đâu, ta cũng không muốn tới đây, là bị đồ đệ kia của anh ép đấy!

Cảm khái lắc đầu, Trần Mặc lại như có suy nghĩ gì dòm dòm Lâm Đức…

Từ ngày giới thiệu hắn với Lý Trì, người này chợt đột nhiên liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, ngay cả Diệp Dung cũng oán hận vài lần, nói là trong tiệm cơm khuyết thiếu tạp vụ miễn phí. (Những chương trước, Lâm Đức là vụ trừ yêu quái heo ở nhà Lôi Oánh, Lý Trì là đạo sĩ có pháp lực, Trần Mặc giới thiệu Lâm Đức vào môn phái của Lý Trì)

Như nhận ra nghi vấn của hắn, Lâm Đức một bên tự mình châm thuốc cho Trần Mặc, một bên cười tủm tỉm nói:
- Nhờ hồng phúc của lão nhân gia, sư tổ ban thưởng tâm kinh cho con, sau một thời gian con cũng được xuất quan, sau đó thu mấy đồ đệ làm việc trảm yêu trừ ma!

- Trảm yêu trừ ma? Ta xem là giả thần giả quỷ đi!
Trần Mặc chỉ đơn giản xoa xoa cằm, nhẹ nhàng phun ra mấy vòng khói.

Lâm Đức dùng thanh âm the thé cười vài tiếng, đột nhiên như nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn về Vương đạo sĩ quát:
- Khốn khiếp, còn không biết sống chết qua đây bái kiến lão đại, còn đứng đần ra đấy à!

Không thể không nói, sư phụ thế nào thì khắc dạy ra đồ đệ thế ấy.

Vương đạo sĩ vừa rồi còn mang thần tình tức giận giờ đã phi như bay tới, không đợi Lâm Đức tiếp tục quát, trực tiếp quỳ sát xuống đất L

https://thuviensach.vn

- Sư thúc tổ… Chuyện vừa rồi… Lão nhân gia ngài đại nhân đại lượng, tha thứ cho con có mắt như mù!
(DG: Nói thật mấy nhân vật này xưng hô với anh Mặc loạn xà ngầu, vai vế thế nào mình cũng chả hiểu, đại khái xem như bề trên ngang hàng với sư tổ nhé)

Đại khái cảm thấy nói suông chưa đủ, Vương đạo sĩ dứt khoát dập đầu ba cái vang dội, ngẩng mặt lên chỉ còn vẻ tươi cười bẽn lẽn.

Mọi người thấy được không biết phải nói cái gì, thầm nghĩ trở mặt cũng không cần nhanh như vậy chứ, máu trên mặt ngài vẫn còn chưa ngừng chảy kìa!

Trần Mặc cũng không muốn nhận lễ lạy của một gã hơn tuổi mình, sớm đã né ra xa năm sáu mét, thuận thế kéo lấy Lâm Đức nói:
- Tiểu Lâm tử, nhanh giải quyết chuyện nơi này đi, ta còn phải về ăn sáng!

- Không thành vấn đề, cái này dễ thôi!
Lâm Đức liên tục gật đầu, xoay người đá Vương đạo sĩ một cước.

Không đợi hắn phân phó, Vương đạo sĩ liền trực tiếp nhảy dựng lên, hướng về đám thôn dân đã hóa đá quát:
- Giải tán cả đi! Phong thủy nơi này không sao cả, còn là đất lành trong đất lành, mọi người về nhà cả đi!

- Nói đùa gì vậy!
Từ trưởng thôn mặt đầy giận dữ nói:
- Vương đạo trưởng, nói nơi này phong thuỷ không tốt chính là ông, nói nơi này phong thuỷ tốt cũng là ông… Không được! Ngày hôm nay không đem sự tình nói rõ ràng, các người ai cũng đừng nghĩ đi được!

Lời vừa nói ra, nhất thời kéo theo một đám thôn dân lòng đầy căm phẫn nhao nhao hò hét.

https://thuviensach.vn

Vương đạo sĩ lại không có sợ hãi, ngay lập tức chỉ vào Từ trưởng thôn, cười lạnh nói:
- Họ Từ, ta đã cho mặt mũi còn không biết xấu hổ! Nếu không phải ông cho ta năm nghìn đồng, nhờ ta nói nơi này phong thuỷ không tốt, làm sao có sự tình ngày hôm nay!

Lời còn chưa dứt, tất cả mọi người đã đồng thời quay đầu nhìn phía Từ trưởng thôn.

Từ trưởng thôn gấp đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng vẫn giận điên lên quát:
- Thằng chó chết này! Mày có chứng cớ gì nói tao làm không, có tin tao đập chết mày ngay bây giờ không!

- Muốn chứng cớ sao, quá dễ!
Vương đạo sĩ cười lạnh một tiếng, chợt đưa tay từ trong mò vào trong áo lấy ra một chiếc điện thoại di động rồi mở một đoạn ghi âm:
- Lão đạo ta làm việc luôn luôn chắc ăn, lần trước sợ ngươi sau này đổi ý nên đặc biệt thu lại đoạn này!

Cơ hồ đồng thời, đoạn ghi cũng đã được bật, tất cả không đến ba giây nhưng cũng đủ để sắc mặt Từ trưởng thôn đại biến.

Không đợi Vương đạo sĩ nói thêm, những thôn dân kia vô cùng tức giận nhào vào lão, sau đó một cuộc quần ẩu thảm thiết được truyền hình trực tiếp tại hiện trường.

Mà thấy một màn như vậy, đám Thương Trụ nhất thời thở một hơi dài nhẹ nhõm, đều hiểu chuyện ngày hôm nay xem như đã được giải quyết.

- A Mặc, lần này lại nhờ có cậu!
Phân phó nhân viên thu thập tàn cuộc, Thương Trụ đỡ Ngu Băng Băng đã đi tới, nhìn bộ dáng xúc động đến muốn khóc.

https://thuviensach.vn

Ngu Băng Băng vẫn là một vẻ đáng yêu điềm đạm, thế nhưng khi nhìn Trần Mặc thì sóng mắt lại như phủ thêm một tầng hơi nước lung linh:
- A Mặc, không ngờ anh lại lợi hại như vậy, biết xem tướng còn biết võ… Xem ra lần này tôi tìm bảo tiêu thành công rồi!

Nói xong, nàng khẽ hé miệng mỉm cười, vừa đáng yêu lại vừa mị hoặc, nhất thời khiến ai nấy đều phải liếc mắt nhìn sang.

Trần Mặc không nói gì xoa xoa cằm, nhưng nhìn thấy Ngu mỹ nhân lảo đảo bước tới, hắn rụt rè một chút rồi vẫn đưa tay ra dìu lấy nàng đứng vững.

- Xong rồi, chúng ta về nhà đi!
Mệt mỏi dựa đầu lên vai hắn, Ngu mỹ nhân khẽ nói, giọng điệu tràn ngập dụ hoặc:
- Khuya hôm nay tôi sẽ tự mình xuống bếp làm vài món, a Mặc, anh phải bồi tôi uống vài chén đó nha!

- Đệch!
Cho dù chưa có quay đầu lại nhìn, Trần Mặc cũng đã cảm thấy sát khí mãnh liệt mà đến, bởi vì giờ phút này những nam nhân kia đã hoàn toàn điên cuồng.

Lâm Đức cùng Vương đạo sĩ hai người đưa mắt nhìn nhau, không biết là cần hâm mộ hay là nên đồng tình, thế nhưng Vương đạo sĩ sợ run nửa ngày, đột nhiên thấp giọng nói:
- Sư phụ, con xem sư cái trán của sư thúc tổ đỏ lên, sợ là có đào hoa kiếp (nạn)…

Chương 95: Đào hoa kiếp

https://thuviensach.vn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 95: Đào hoa kiếp

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Sau khi Từ trưởng thôn bị đánh thành đầu heo, sự cố ở thôn Tây Dã cũng tuyên cáo được giải quyết.

Trần Mặc gọi về cho Diệp Dung báo bình an, sau đó cùng Thương Trụ lưu lại làm một bản hợp đồng mới với thôn dân, mà Lâm Đức cùng Vương đạo sĩ cũng rất tự giác xung phong ở lại hỗ trợ.

Thẳng đến ba giờ chiều ngày hôm sau, hợp đồng mới được hoàn thành. Thôn dân ở đây đồng ý cho đoàn phim tiếp tục công việc, nhưng bọn họ lại đưa ra một điều kiện phụ, đó là để Trần đại sư phụ trách xem xét lại phong thủy nơi này…

- Ặc, từ khi nào thì mình thành đại sư thế này?
Bất đắc dĩ thở dài, Trần Mặc lại cũng chỉ có thể miễn cưỡng đáp ứng.

Nhìn sắc trời đã không còn sớm, hắn tạm biệt Thương Trụ rồi lái xe hộ tống Ngu Băng Băng về nơi ở. (Chỗ này có bug, lúc đi rõ ràng là Thương Trụ đưa xe đến đón o_0)

Đương nhiên, đồng hành còn có Lâm Đức. Dùng lời của hắn mà nói, nếu đã may mắn gặp được sư tổ, đương nhiên phải lưu lại lắng nghe lời dạy dỗ.

- Anh đừng có hối hận đấy!

https://thuviensach.vn

Ý vị sâu xa phun ra vài câu, Trần Mặc không đợi đối phương phản ứng đã dẫm chân ga phóng đi.

Giờ khắc này, Lâm Đức nhịn không đượcrùng mình, hắn đột nhiên có một dự cảm rất xấu, tựa hồ ở phía xa xôi theo con đường đang tiến tới này có sát khí cuồn cuộn chờ đợi…

Hai giờ sau, loại dự cảm này biến thành hiện thực, nhất là lúc Diệp Dung thở phì phì mở cửa.

Từ đêm qua đến giờ, ước chừng nàng đã nhịn hai mươi mấy giờ không ngủ, rồi lại còn cố gắng đi tới trường nội trú thăm Huân Nhi, vì thế hai con mắt đều đỏ bừng đến độ nhìn như sắp chảy cả ra máu.

Thế mà gã chết tiệt kia lại có thể mãi đến khi gần về mới thèm gọi báo, hơn nữa nhìn bộ dáng hắn dìu Ngu mỹ nhân đi hình như rất là hưởng thụ…

- Đợi lát nữa sẽ kể cho em, phải nói là đại sự kiện kinh thiên địa quỷ thần khiếp đó!
Thực sáng suốt lái sang chuyện khác, sau đó thừa dịp Diệp Dung còn chưa phát tác, Trần Mặc lập tức đem Lâm Đức đẩy làm làm lá chắn:
- Nhìn xem ai tới này?

- Ặc, sao lại là em?
Ấm ức trợn trừng hai mắt, thế nhưng Lâm Đức vẫn biết điều hướng Diệp Dung cung kính cúi mình vái chào:
- Chị dâu! Đã lâu không gặp, lão nhân gia ngài vẫn là quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành như trước…

- Ơ, là Lâm mập đó hả?
Diệp Dung ngẩn ra, vừa nhận ra đối phương đã tức thì bị ngập trong một đống lời nịnh nọt.

https://thuviensach.vn

Thừa dịp nàng mặt mày hớn hở, Trần Mặc lập tức dùng cớ đi toilet mà chạy trốn, sau đó trèo lên nóc nhà hút thuốc.

Nửa giờ sau, chờ lúc hắn ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức mò xuống, trên bàn ăn trong phòng bếp đã đầy những món ăn đẹp mắt, mà ba người kia thì sớm đã ngồi đợi hắn.

- Thịnh soạn quá, vừa gọi nhà hàng mang tới hả?
Trần Mặc thuận tay bốc vụng một miếng thịt kho tàu, vừa đưa vào miệng đã thấy mùi vị thơm nồng, khiến người khác không nhịn được muốn khen ngợi vài câu.

Ngu mỹ nhân cười hì hì nhìn hắn nói:
- Không phải mua, là tôi tự mình xuống bếp để cảm tạ a Mặc đã hai lần cứu mạng. Đương nhiên chị Dung cũng phụ một tay nữa!

- À vậy hả!
Trần Mặc hướng Ngu mỹ nhân gật gật đầu, rồi rất tỉnh táo đặt đũa xuống, sau đó đột nhiên đẩy đĩa cà chua xào trứng tới trước mặt Lâm Đức:
- Tiểu Lâm tử, hôm nay anh cũng vất vả rồi, đĩa cà chua xào trứng này tặng riêng cho anh bồi bổ đó… Không cần khách sáo, nếu ăn không hết thì lần sau đừng tới tìm ta nữa nhé!

- Em…
Mặt Lâm Đức lúc này đã vặn vẹo đến muốn biến dạng, hắn nhìn đĩa cà chua xào trứng bốc khối nóng hôi hổi trên bàn, đột nhiên cảm giác mình thà ăn Hạc Đỉnh Hồng chắc còn có cơ hội sống sót cao hơn. (Hạc Đỉnh Hồng: một loại độc dược rất mạnh)

Nhìn sang Trần Mặc đang cười mà ánh mắt lại uy hiếp, Lâm mập đáng thương chỉ có thể cúi đầu, thấp giọng than thở nói:
- Lão đại, em rất là thắc mắc đó, tại sao anh biết đây là món Dung tỷ làm?

https://thuviensach.vn

- Nói thừa! Bởi vì cô ấy chỉ biết làm cà chua xào trứng hoặc là trứng xào cà chua thôi!
Bình thản cho ra đáp án, Trần Mặc vỗ nhẹ bả vai Lâm Đức, vẻ mặt đầy thương hại.

Thầm cầu nguyện trong lòng một ngàn lần, Lâm Đức chỉ có thể bi phẫn há to miệng, trút cả đĩa thức ăn đó vào.

Vài giây sau, chỉ thấy sắc mặt hắn từ hồng chuyển sang xanh, từ xanh lại chuyển thành trắng, toàn thân như bị bệnh sốt rét run liên tục, ngay cả ghế dựa cũng khẽ chấn động…

- Có ngon không?
Không đợi Trần Mặc cảm khái, Diệp Dung liền nhịn không được hỏi.

- Cực… cực phẩm nhân gian!
Lâm Đức khó nhọc nuốt nuốt, mặt tái nhợt giơ ngón tay cái lên:
- Nếu không phải hết rồi, em thật muốn ăn tiếp!

- Thật sao?
Diệp Dung ngẩn ra, đột nhiên cười đến không nhìn ra Tổ Quốc.

Lâm Đức đột nhiên cảm thấy bất an, nhưng trước khi hắn kịp phản ứng, Diệp Dung đã vỗ tay kêu lớn:
- Đúng rồi! Chị vẫn còn để cả một nồi ở trong kia, nếu chú thích như vậy thì giờ sẽ đem ra cho chú!

- Bao đại nhân, oan uổng quá!
Lâm Đức lập tức gục trên bàn, hận không thể tự vả mình hai cái.

Trong ánh mắt bi phẫn của hắn, Trần Mặc không chút khách khí thoải mái mà thưởng thức mỹ vị do Ngu mỹ nhân nấu.

https://thuviensach.vn

Nhìn hắn ăn khoái trá như vậy, Ngu mỹ nhân gắp một cái chân gà tiếp tới, miệng mỉm cười nói:
- A Mặc, hôm nay anh vất vả chạy suốt rồi, ăn cái chân này bổ sung năng lượng nhé!

- Cảm ơn!
Tuy không phải rất thích chân gà, nhưng nhìn Ngu mỹ nhân dịu dàng tươi cười, Trần Mặc vẫn không từ chối nổi.

Cơ hồ đồng thời, Diệp Dung cũng gắp tới một chiếc cánh gà, nhét luôn vào mệng hắn:
- Mặc Mặc, mấy hôm trước anh bị thương tay trái, ăn cái cánh gà này tay sẽ nhanh chóng khỏi!

- Anh bị đau tay chứ cánh có đau đâu!
Nghiêng đầu sang một bên né, Trần Mặc đột nhiên cảm thấy mình ăn hết nổi rồi.

Lời còn chưa dứt, Ngu mỹ nhân lại gắp tới cái cổ gà, đồng dạng đưa lên tận miệng hắn:
- A Mặc, cổ của anh không thoải mái sao? Vậy thì ăn cái cổ này đi…

Giờ khắc này, sát khí đột nhiên tràn ngập cả gian phòng, hai vị mỹ nhân trừng mắt nhìn nhau, trong mắt đồng thời có lửa cháy lên hừng hực.

Trần Mặc rùng mình một cái, nhìn Lâm Đức ngồi đối diện, thế nhưng người này giờ đã đem mặt úp luôn vào bát, thì thào tự nói: "Ta là không khí".

- Được rồi, tôi muốn đi toilet!
Đặt đũa xuống, Trần Mặc quyết định chuồn trước khi chiến tranh bạo phát, có điều hai bàn tay mềm đã đồng thời đè xuống bờ vai hắn. (xem lại ảnh bìa trang 1 truyện này nhé

Ngay sau đó, đủ loại thanh âm kỳ quái nhộn nhịp vang lên:

https://thuviensach.vn

- Đầu gà, xương gà, mào gà, phao câu, móng gà, tim gà… Cái gì cũng gà!

Không đến vài giây, cả con gà quay đã bị giải phẫu sạch sẽ, chỉnh tề bày trước mặt Trần Mặc.

Giờ khắc này, gà quay cùng Trần Mặc đồng thời rơi lệ đầy mặt — hai chị của em, ăn cơm thôi mà, có cần như thế chiến thứ hai vậy không, còn có thể cho người sống hay không?

Kết quả là, bữa tối nửa bình thường nửa ngập khói súng cuối cùng kết thúc trong sự an ủi vì thịt da được gom cả về chôn cùng một chỗ của con gà.

Xuất phát từ lo lắng an toàn cho bản thân, Trần Mặc đột xuất chăm chỉ, trước khi ngủ còn hít đất mấy trăm cái để tiêu hóa nguyên con gà quay trong bụng.

Đúng vào lúc này, Oa Oa lại còn như thấy rất thú vị nói:
- Lão đạo, anh đang khởi động hả? Hiểu rồi, buổi tối chúng ta cùng đi, em muốn sưu tập được nguyên bộ cả bảy ngày của Ngu tỷ!

- Cút!
Trực tiếp tống cho nó một cước, Trần Mặc lại nhìn nhìn mấy cái đồ điện kia đang đấu láo loạn xạ, đột nhiên quyết định đi ra ngoài hít thở không khí.

Cẩn thận nghĩ nghĩ, hắn xoay người theo cửa sổ chuồn ra khỏi phòng, sau đó bám vào ống nước trèo lên nóc nhà.

Đây thực sự là một lựa chọn sáng suốt, bởi vì phòng của một ‘người nào đó’ đã ngủ rồi vẫn không thèm đóng, chuẩn bị giám thị hết thảy cử động trong đêm…

- Cẩn thận ngã đó!
Một giọng nói đột ngột vang lên, suýt chút nữa làm Trần Mặc tuột tay đo đất.

https://thuviensach.vn

Miễn cưỡng bám được mái hiên, lúc này hắn mới phát hiện nóc nhà đã bị người khác chiếm cứ. Dưới ánh trăng dịu nhẹ, Ngu mỹ nhân đang ngồi ôm gối mà cười hì hì với hắn.

Gió đêm khe khẽ thổi qua, làm mái tóc dài của nàng bay bay về phía sau. Giờ phút này, Ngu Băng Băng vốn đã xinh đẹp quyến rũ lại có thêm vài phần tinh khiết, khiến kẻ khác nhìn mà muốn say…

- Đến ngồi một chút đi, muốn uống rượu không?
Không biết lấy từ đâu ra hai cái chén, Ngu mỹ nhân dịu dàng mời.

Trần Mặc do dự một chút rồi bật người lên nóc nhà. Nhìn thân thủ hắn mạnh mẽ như vậy, Ngu mỹ nhân không khỏi mỉm cười tán dương nói:
- Nhìn bề ngoài anh rất nhã nhặn, không ngờ thân thủ lại lợi hại như vậy!

- Thường thường thôi, thứ ba thế giới!
Cười hì hì nâng chén rượu, Trần Mặc hỏi ngược lại:
- Kỳ thật thân thủ của cô cũng rất tốt! Một người chân trái bị thương lại trèo lên được tận nóc nhà… Cho nên, còn không chịu nói mục đích của cô đi?

Thẳng thừng bỏ qua mấy câu hàn huyên khách sáo, Trần Mặc đặt mấu chốt vấn đề tới trước mặt hai người.

Bất quá đối với hắn nói thẳng, Ngu mỹ nhân có vẻ cũng không kinh ngạc, chỉ hơi có vẻ oán trách nhìn hắn một cái:
- Được rồi! Anh cũng tò mò quá cơ, đưa lỗ tai lại đây!

Nhẹ nhàng ngoắc ngón tay, Ngu mỹ nhân đột nhiên lộ ra vẻ bướng bỉnh, giống như lại nhớ tới thời thơ ấu.

Trần Mặc hồ nghi nhìn nàng một cái, nhưng vẫn chậm rãi dựa tới, rồi lại kháng nghị:

https://thuviensach.vn

- Nói trước nhé, đừng có nhân cơ hội đẩy tôi xuống đó, tôi còn chưa có mua bảo hiểm đâu!

Bởi vì ngồi lên cạnh ống khói cho nên không gian rất hạn hẹp, mà Trần Mặc muốn dựa người sát qua để nghe đương nhiên khiến da thịt hai người ép sát vào nhau.

Không xong chính là, váy ngủ của Ngu mỹ nhân váy ngủ lại mỏng không ngờ, cơ hồ có thể làm cho người nhìn chứng kiến phong cảnh kiều diễm.

Mà ngửi được mùi thơm nhè nhẹ trên người nàng, Trần Mặc thật sự muốn thần hồn điên đảo, nhưng hắn vẫn cố dùng sức nhéo lên đùi mình một cái, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại.

- Kỳ thật, lý do của tôi là ở anh...
Nhẹ nhàng ôm lấy phía bên kia đầu của hắn, Ngu mỹ nhân nhẹ giọng nói, hơi thở thơm như hoa lan, thanh âm hờn dỗi giống như đang tâm sự với người yêu:
- Đó là bởi vì, em đã yêu anh, thật sự đã yêu anh!

- Hả?
Trần Mặc tròn mắt nhìn phía đối phương. Mà không đợi hắn phục hồi tinh thần lại, Ngu mỹ nhân đã ngẩng khuôn mặt đỏ ửng lên, đôi mắt long lanh như làn nước, nhẹ nhàng hôn lên trên môi hắn.

Trong nháy mắt này, Trần Mặc chỉ cảm thấy trong đầu ầm ầm một tiếng, nhất thời mất đi toàn bộ ý thức.

- Á!
Một tiếng hét đột ngột vang lên, phá vỡ màn kiều diễm.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Trần Mặc, Diệp Dung đang cô độc đứng xa xa, mặt mày tái nhợt không chút huyết sắc.

https://thuviensach.vn

Vài giây sau, thanh âm phẫn nộ của nàng vang vọng khắp tời:
- Tiểu Mặc Mặc, anh dám… Chuẩn bị cho tốt, tôi sẽ thay thế ánh trăng trừng phạt anh! (Thủy thủ mặt trăng à :)))

Chương 96: Cắn nuốt đất trời

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 96: Cắn nuốt đất trời

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Rất nhiều năm sau, Lâm Đức lấy ngữ khí cực kỳ trịnh trọng mà nói cho con cháu của hắn, chuyện hậu cung thật là khủng bố…

Ví dụ như vào cái đêm năm ấy, khi sư thúc tổ của các con triển khai kế hoạch tán gái thì đã bị một mỹ thiếu nữ chiến sĩ điên cuồng tấn công…

Để ủng hộ sư thúc tổ của các con, gia gia của các con dứt khoát lựa chọn cầu nguyện…

Loại lựa chọn này rất sáng suốt, bởi vì giờ phút này trên nóc nhà đích xác rất nguy hiểm, có lẽ chỉ cần một chút tàn thuốc cũng sẽ tạo thành nổ lớn.

Chẳng qua, so với Diệp Dung phẫn nộ đến cơ hồ muốn thiêu đốt, Ngu mỹ nhân lại vẫn giữ tư thế thanh nhã như cũ, giống như nàng không phải mới

https://thuviensach.vn

vừa cùng Trần Mặc hôn nồng nhiệt, mà là xuất phát từ tinh thần Lôi Phong tiến hành hô hấp nhân tạo. (Lôi Phong và tinh thần Lôi Phong đã có chương giải thích, đại ý là một ông chuyên làm việc tốt không tính toán)

- Không đúng! Không đúng!
Không có để ý tới các nàng giằng co, Trần Mặc hơi hơi nhíu mày, nghĩ lại về cái lưỡi thơm tho của Ngu mỹ nhân ban nãy.

Hắn cảm giác, nếu nói đó là hôn môi, chẳng bằng nói là đầu lưỡi kia muốn tìm kiếm cái gì đó…

Nhưng trước khi hắn nghĩ ra được, Ngu mỹ nhân đã chậm rãi đứng dậy, dường như không có việc gì mỉm cười nói:
- Không còn sớm nữa rồi, chúng ta đi nghỉ ngơi thôi! Mặc Mặc, có muốn xuống phòng em uống rượu tán gẫu tiếp không?

Trong nháy mắt, nụ cười của nàng đột nhiên đọng lại trên mặt, mà lại như có suy nghĩ gì nhìn phía phương xa.

Cơ hồ đồng thời, có tiếng gì đó từ đằng xa truyền đến, giống như có vật gì đó đang bay tới từ trong màn đêm.

Diệp Dung ngẩn ra, bản năng bắt lấy tay Trần Mặc, run giọng nói:
- Mặc Mặc, liệu có phải là chó hoang hay sói hoang không?

Chuyện này có thể lắm, nơi này xa xôi hẻo lánh, nếu có cả dã nhân cũng không có gì lạ.

Khi nói chuyện, tiếng xào xạc kia đã ngày càng gần, Diệp Dung cùng Ngu mỹ nhân đều run rẩy tới gần Trần Mặc, nắm chặt tay của hắn.

Mà ngay trong lúc này, vài chiếc đèn pha từ đâu đấy được bật lên, ánh sáng chói lòa đem nóc nhà chiếu rọi sáng như ban ngày.

https://thuviensach.vn

- Đáng chết!
Trần Mặc khẽ quát một tiếng, đột nhiên phát lực ấn hai người ngã xuống.

Mà ngay khoảnh khắc hắn vừa nằm sấp lên mái nhà, mấy trăm viên đạn đã rít gào đến, vọt qua đỉnh đầu hắn rồi bắn lên trên mái hiên tạo thành từng chùm hoa lửa.

Trong tiếng nổ vang, không khí toàn mùi thuốc súng, mười mấy gã áo đen từ trong bóng tối vọt ra…

- Lại là Chu Vũ?
Một ý nghĩa nhoáng lên, Trần Mặc chợt lấy tay làm đao chém ra, khiến Diệp Dung cùng Ngu mỹ nhân hôn mê nằm xuống.

Mà trong nháy mắt, hắn đã rất nhanh mở ra song chưởng, một luồng điện mang xanh đen chợt xuất hiện, mang theo uy thế kinh người, xé màn đêm mà bổ xuống.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang, khói đặc mù mịt, vài tên tập kích không kịp kêu thảm đã bị lôi điện đánh bay!

Nhìn thấy uy thế như thế, những gã mặc áo đen kia không khỏi hoảng sợ dừng lại, Lâm Đức lúc này cũng đã vội vàng đuổi tới.

Trần Mặc không nói dài dòng, lập tức đem Diệp Dung cùng Ngu mỹ nhân ôm tới trao lại:
- Đừng để họ tỉnh lại! Nơi này giao cho ta!

Không đợi Lâm Đức trả lời, Trần Mặc lập tức thả người nhảy lên, thân thể giữa không trung lần thứ hai mở ra song chưởng.

Mấy luồng sét nhất thời nổ vang giáng xuống, điện quang như thanh xà len lỏi vào giữa đám người, mỗi một lần nổ vang đều lẫn theo máu tươi bắn ra.

https://thuviensach.vn

Đám áo đen kia hiển nhiên kinh ngạc đến ngẩn người, đến lúc chứng kiến Trần Mặc lần thứ ba mở ra song chưởng thì mới thét chói tai bóp cò súng…

- Xa Xa!
Cảm thụ được tiếng gió gào thét, Trần Mặc tức thì quát lớn.

Lời còn chưa dứt, một chiếc Dodge Tomahawk phá cửa sổ mà ra, trong cơm mưa đạn vững vàng tiếp được hắn, bánh sau vừa mới chạm mặt đất đã lao vút ra ngoài.

Cát bụi bay lên mù mịt, cơ hồ che phủ hết thảy, mà khi những gã áo đen kia còn đang loay hoay tìm kiếm mục tiêu thì mấy đạo lôi đình đã lần nữa ầm ầm nện xuống!

- Số 2, đi lên!
Một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên từ chiếc ô tô màu đen có rèm che đỗ ngoài cửa biệt thự.

Một tiếng nổ lớn vang lên, một gã cốt đột thân cao quá 2 mét vác súng máy hạng nặng đi nhanh tới. Quay mắt về thân ảnh ẩn hiện trong làn khói bụi, gương mặt mang vết sẹo dài của hắn đột nhiên lộ ra nụ cười dữ tợn…

Trong chớp mắt, từng làn hoa lửa phóng ra, điên cuồng nhấp nháy trong đêm đem, bao trọn lấy khoảng đất trống có người và xe kia.

Mùi thuốc súng nồng nặc, vỏ đạn rơi leng keng không ngừng nghỉ trên mặt đất, đến khi nòng súng nóng đỏ lên thì gã cốt đột kia mới thỏa mãn hô một tiếng, chậm rãi nhả cò súng.

Gió đêm cuốn đi bụi mùi, cũng dần dần làm khung cảnh trở nên rõ ràng.

Chính là trong nháy mắt này, khi gã cốt đột kia thấy được hết cảnh tượng trước mặt thì nụ cười của hắn đột ngột cứng lại.

https://thuviensach.vn

Không thể tin nổi, ngôi biệt thự loại nhỏ trước mắt kia lại không một chút hư hao, chỉ có hơn chục vết đạn lưu lại trên mặt đất sát bên ngoài.

Không chỉ có như thế, người thanh niên kia còn đang nhàn nhã dựa bên cạnh chiếc xe Dodge Tomahawk, thi thoảng lại phun ra mấy vòng khói thuốc, giống như đang làm khán giả xem một bộ phim chiến tranh.

- Làm sao mày…
Gã cốt đột chỉ cảm thấy mình muốn điên rồi, tới cùng là chuyện gì đã xảy ra?

Chẳng qua vài giây sau, hắn đột nhiên nâng súng máy quát lên:
- Chó chết! Tao mặc kệ mày là cái quái quỷ gì, đi chết đi!

Lời còn chưa dứt, hoa lửa lập lòe đã lần nữa mang hàng trăm ngàn viên đạn lấy thế phô thiên cái địa mà bắn ra.

Thế nhưng trong ánh mắt của đông đảo gã áo đen, một vật thể hình tròn màu trắng đột nhiên nhảy ra, lăn qua lăn lại trước bãi đất trống.

Trong một sát na, cơn mưa đạn như bị hấp dẫn, không một ngoại lệ đều mạnh mẽ đổi hướng vọt tới, một viên cũng không bỏ sót.

- Đây là cái gì?
Mọi người nhất tề kinh hô, nhưng đến khi bọn hắn thấy rõ vật thể hình tròn kia thì nhất thời cứng họng không biết nói cái gì.

Nồi cơm điện? Một chiếc nồi cơm điện? Một chiếc nồi cơm điện đang cười ré lên?

Giờ khắc này, rất nhiều người đều kinh ngạc tới há hốc mồm, bọn hắn dùng sức véo đùi mình, không dám tin vào những gì mắt thấy.

https://thuviensach.vn

Gã cốt đột suýt nữa ném luôn cả súng máy đi, thế nhưng điều khiến hắn kinh ngạc còn ở phía sau, bởi vì cái nồi cơm kia lại còn có thể mở miệng nói chuyện:
- Đạn này mùi vị cũng tạm được, còn nữa không?

- Còn…
Cơ hồ là theo bản năng gật đầu, gã cốt đột lần nữa bóp cò.

Nhưng kết quả hệt như lúc trước, thẳng đến khi súng nã hết đạn, nồi cơm điện vẫn lơ lửng nguyên tại chỗ.

Những gã áo đen kia đưa mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy như có một luồng gió lạh buốt từ lòng bàn chân thổi lên tới tận đỉnh đầu, bắt đầu có ý muốn thối lui, nhưng…

- Cận chiến!
Thanh âm trầm thấp, lần thứ hai từ trong chiếc xe truyền đến.

Một câu vô cùng đơn giản lại giống như là thuốc kích thích khiến đám áo đen như phát điên cả, rút ra đao kiếm xông tới.

Thế nhưng bọn hắn quên một chuyện rồi — trong phút chốc, mấy đạo lôi đình nổ vang nện xuống, lần này trực tiếp trúng giữa đám người!

Trong tiếng ầm ầm nổ vang, làn sóng xung kích biến thành cuồng phong quét bốn xung quanh, cả mặt đất cũng bị chấn động.

Giờ phút này, bãi đất trống nơi nơi đều có điện quang nhấp nháy. Mấy chục gã áo đen hoặc đã hóa thành tro tàn, hoặc bị luồng điện trùng kích mà bắn tung lên trời.

Tiếng kêu thảm cùng máu tươi văng khắp nơi, thịt da cùng tay chân cụt như hoa bay trong gió, cảnh tượng không khác nào địa ngục nhân gian, khiến những kẻ còn sót lại bị đốt sạch hết dũng khí tiến lên.

https://thuviensach.vn

- Đủ rồi!
Hơi hơi nhíu mày, Trần Mặc cũng không muốn nhìn hình ảnh này thêm nữa.

Giống như biết tâm ý của hắn, Xa Xa chợt xoay mình, tăng tốc phóng như bay về phía chiếc xe đen có rèm che.

Trong phút chốc, khoảng cách mấy chục mét đã qua, Dodge Tomahawk không hề giảm tốc độ, tựa như hỏa tiễn đâm thẳng đến!

"Ầm!"
Theo cú va chạm thật mạnh, cửa của chiếc xe có rèm che gãy đôi thành hai đoạn tựa như bị xe tăng nghiền qua.

Mà sau khi phá tan chướng ngại, Xa Xa đã lần thứ hai thay đổi phương hướng, nhưng khi nó định lần nữa húc tới thì Trần Mặc lại đột nhiên thấp giọng quát:
- Chờ đã! Có vấn đề!

Đúng là có vấn, bởi vì chiếc xe kia bị nghiền ép đến muốn tan nát lại không hề có máu tươi chảy ra, cũng không nghe thấy dù chỉ là một tiếng rên.

Cơ hồ đồng thời, một âm thanh âm trầm đột nhiên vang lên:
- Khá lắm! Có điều cũng chỉ là khôn vặt!

Lời còn chưa dứt, đã thấy mấy luồng sáng đen kịt từ trên trời giáng xuống, mang theo tiếng rít như phanh xe vừa mới thay đập hướng mặt đất.

Xa Xa tức thì khởi động lao vụt ra xa mấy chục mét, khó khăn lắm mới né được đòn nguy hiểm này.

Trần Mặc không thèm ngẩng đầu, sớm phát động thanh mang, đợi khi xuất hiện hơn mười luồng sét từ trên không trung đan vào nhau sẵn sàng xuất

https://thuviensach.vn

kích thì hắn mới ngẩng đầu nhìn lại…

Giờ phút này, trôi nổi trên không trung lại không phải nhân loại, mà là một con dơi lớn đến độ cả camera của Iphone 6 plus cũng không chụp trọn cảnh được…

Cặp cánh đen vươn ra dài tới hơn 10 mét, cái đầu trông như con chuột khổng lồ dữ tợn chi chít răng nanh, mỗi khi nó vẫy cánh thì tạo thành từng đợt gió xoáy thổi quét lên mặt đất, khiến cát bụi bốc lên mù mịt.

- Khí tức của thứ này sao quen vậy nhỉ?
Khẽ nhíu mày, Trần Mặc đột nhiên nhớ tới lần mình giao chiến với Trư Đầu Tam.

Nhưng không để hắn kịp nghĩ, con dơi kia né qua từng làn sét rồi chợt rít lên, như một đám mây đen lao xuống.

Bị gió xoáy tạo ra từ cặp cánh khổng lồ kia làm điêu đứng, Trần Mặc cùng Xa Xa cơ hồ nửa bước khó đi, cả người đều cảm giác như sắp bị thổi bay.

Thế nhưng hắn vẫn tỉnh táo lần nữa giương song chưởng khởi động pháp quyết, mấy luồng sét lần thứ hai đánh xuống.

Song con dơi kia đã quen với thế công đơn giản này, dễ dàng né tránh, rồi không hề báo trước lao thẳng xuống, hàm răng nanh nhọn hoắt cơ hồ đã tới trước mặt Trần Mặc.

Chẳng qua ngay lúc này, Nặc Nặc chợt từ túi áo Trần Mặc bay ra, cấp tốc phát tạp âm liên tiếp.

Sóng âm giống như thủy triều ào ào mà đến, khiến con dơi đen choáng váng đầu óc, không tự chủ được khựng lại.

Trần Mặc chỉ đợi lúc này, nắm lấy Oa Oa ném ra:

https://thuviensach.vn

- Tiến lên Pikachu!

- Đệch! Vì sao hôm nay em phải làm nhiều như vậy chứ?
Trong tiếng kêu bi phẫn, Oa Oa vừa bay lên vừa liên tục to dần, thanh mang nhấp nháy làm cho người khác không thể mở mắt.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm, con dơi to bự kia bị Oa Oa đánh trúng, tức thì hồn phi phách tán, hóa thành vô số hạt bụi tung tóe trên không.

Thế nhưng ngay sau đó không trung lại xảy ra dị biến…

- Đó là cái gì?
Nặc Nặc kinh hô, chỉ thấy những hạt bụi từ thi thể con dơi kia chớp lên, hóa thành một đàn dơi cực lớn.

Từng tiếng rít gào liên tiếp vang vọng trên bầu trời đêm, đàn dơi ùn ùn mà đến, như hóa thành một chiếc màn che khuất cả ánh trăng, khiến cả bãi đất trống chìm vào tăm tối!

Chương 97: Oa Oa là một fan truyện võ hiệp

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 97: Oa Oa là một fan truyện võ hiệp

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

https://thuviensach.vn

Mấy ngàn con dơi hút máu cùng vỗ cánh, chỉ tiếng động này thôi cũng đã khiến người khác cảm thấy lông tơ dựng ngược.

Giọng nói the thé chói tai không biết từ đâu truyền đến, theo gió luẩn quẩn trên bãi đất, giọng điệu đầy uy hiếp:
- Mấy năm qua, mày là người đầu tiên sát thương người của tao, mày sẽ vì điều này mà trả một cái giá vĩnh viễn không bao giờ quên được!

- Ặc… Quá quen thuộc rồi, sao nhân vật phản diện luôn nói mấy câu kiểu này nhỉ?
Nhìn qua thì loại uy hiếp này tựa hồ không có hiệu quả.

Trần Mặc không nói gì xoa xoa cằm, mà Nặc Nặc thì nghênh ngang nhảy ra, dương dương tự đắc nói:
- Nhóc con, để ca dạy cho chú một chút, muốn làm nhân vật phản diện cũng phải có nghệ thuật đấy! Thông thường, chú phải cười to một hồi, sau đó… Nhìn cái gì, nghe cho kỹ vào!

Đại khái là đời này chưa từng nhìn thấy cái di động nào biết nói lại lắm mồm như vậy, đàn dơi trực tiếp khựng lại trên không.

Nhưng chỉ vài giây sau, nương theo một tiếng thét dài chói tai, hơn một ngàn con dơi hút máu đột nhiên đồng thời đánh tới!

Mà đón lấy đòn công kích phô thiên cái địa như thế, Trần Mặc lại chỉ nhàn nhã châm điếu thuốc, rít một hơi, phun mấy vòng khói rồi cười nói:
- Oa Oa, làm việc!

- Ngon!
Vừa mới rơi xuống đất, Oa Oa lần thứ hai nhảy lên, hình thể đồng thời phóng lớn ra.

https://thuviensach.vn

Giờ khắc này, nó đột nhiên trở mình mở nắp nồi, ánh sáng xanh nhất thời tăng vọt, che khuất tầm mắt của mọi người:
- Đấu Chuyển Tinh Di — dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân (người làm thế nào với ta, ta trả lại người thế ấy)!

- Tao ngất mất! Sao mày không dùng Lục Mạch Thần Kiếm đi?
Trần Mặc trợn trắng mắt, thầm nghĩ khó trách mấy hôm trước ông chủ Vương cửa tiệm thuê sách truyện tức giận, hóa ra mấy cuốn tiểu thuyết võ hiệp hắn bị mất đều chạy đến đây…

Không hề nghi ngờ, đàn dơi kia cũng triệt để hóa đá, nhưng không đợi chúng nó kịp phản ứng, giọng nói trầm thấp kia lại lạnh lùng vang lên:
- Tản ra! Tản ra! Lập tức…

"Ầm!"
Trong tiếng rít rung trời, mấy ngàn viên đạn xen lẫn trong hào quang xanh lét kia bay ra như vũ bão.

Trong phút chốc, máu tươi bắn ra tung tóe, hơn một ngàn con dơi hút máu đối mặt với công kích dày đặc thế này chỉ có thể biến thành bia ngắm di động, rít lên thảm thiết rồi ào ào rơi xuống.

Không đến vài giây, chỉ còn lác đác hơn mười con dơi hút máu miễn cưỡng vỗ cánh lơ lửng trên không, trong đó có một con đặc biệt màu vàng rất thu hút tầm nhìn.

- Nhóc con, cho rằng nấp đằng sau thì ca không tìm ra chú?
Bản Bản không biết từ lúc nào cũng đã nhảy ra.

Con dơi vàng kia chợt giận dữ phất cánh lao xuống, tốc độ nhanh đến mức chỉ nhìn thấy hư ảnh.

Thế nhưng dù nhanh hơn nữa cũng vô dụng, chỉ nghe Trần Mặc vỗ tay một cái, Bản Bản chợt bay lên trời, hóa thành một tấm thép diện tích đến cả

https://thuviensach.vn

chục mét, không nói thừa một câu đã đập thẳng xuống!

"Ầm! Ầm! Ầm!"
Chỉ trong phút chốc, Bản Bản đã liên tục oanh kích mấy đòn, nện đến khiến mặt đất xuất hiện một cái hố sâu.

Lại nhìn con dơi xui xẻo kia, nó đã sớm xương tan thịt nát, cơ hồ ngay cả cặn bã cũng không tìm thấy.

Lại nhìn mấy gã áo đen còn sống sót, ngoại trừ vài kẻ thương tích nặng không bò dậy nổi, còn lại đã sớm chuồn sạch, chỉ để lại mặt đất lồi lõm thê thảm.

Mà ngay lúc này, mấy gã không đi được đột nhiên kêu thảm một tiếng, khóe miệng tràn máu đen ngoẹo cổ sang một bên.

Đợi cho Trần Mặc ba chân bốn cẳng chạy tới thì bọn hắn đã chết không thể chết hơn, mà thi thể cũng tức thì trở nên lạnh như băng.

Oa Oa nhảy đến bên cạnh tra xét, lập tức lắc lắc nói:
- Lão đại, theo kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn hắc đạo của em… Được rồi, nói đơn giản là bọn chúng đã uống thuốc độc tự tử!

Điều này Trần Mặc cũng đoán được, nhìn đối phương dám triển khai vụ tấn công quy mô lớn thế này, có thể đoán chắc chắn có chuẩn bị hậu chiêu.

Chẳng qua manh mối đột nhiên gián đoạn, lại làm cho hắn nghi hoặc thêm vài phần, liệu mục tiêu của những kẻ này là…

Có lẽ là Ngu mỹ nhân, cũng có thể là chính mình, Nhưng suy nghĩ sâu xa tựa hồ phương án đầu tiên khả thi hơn.

- Còn nói không phải tìm tôi để làm lá chắn?

https://thuviensach.vn

Quay đầu nhìn hướng biệt thự, Trần Mặc đột nhiên nhớ đến khí tức của con dơi vàng, vội chạy ra cái hố do Bản Bản tạo thành mà xem xét.

Oa Oa bên cạnh rất tò mò nhìn hắn, nhịn không được cảm khái nói:
- Lão đại, hóa ra anh lại thích thú với thi thể động vật vậy sao?

- Cút! Tao đang tìm xem có ngọc vỡ hàng fake không!

Trần Mặc trừng mắt nhìn nó một cái, nhưng hắn nhanh chóng bỏ qua tìm kiếm, bởi vì trong hố sâu chẳng có thứ gì.

Ngẫm nghĩ một lát, hắn quay đầu nhìn mấy đồ điện nói:
- Chúng mày có cảm thấy khí tức của con dơi này rất giống Trư Đầu Tam và Thomas không?

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, do dự gật gật đầu. Trần Mặc lại chìm vào suy nghĩ, nhưng rất nhanh lắc lắc đầu mấy cái, chậm rãi đứng dậy.

Đó vẫn là một cái bí ẩn, nhưng hiệu giờ có chuyện còn quan trọng hơn việc giải mã bí ẩn, đó là làm sao thu thập che giấu bãi chiến trường này.

https://thuviensach.vn

Thu dọn chiến trường thật ra dễ làm, Oa Oa chỉ cần há miệng tung một chiêu Cắn nuốt thiên địa", toàn bộ tạp vật nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

- Trần Mặc bên cạnh nhìn mà kinh ngạc, nhịn không được hỏi:
- Ê cu, chiêu này sao mày học được thế?

- Em cũng không biết, có thể là thiên phú dị bẩm cũng nên!
Oa Oa nghiêm trang trả lời, lại lập tức ăn ‘hội đồng tổng cốc’ của đám Nặc Nặc.

No đòn, nó mới lí nhí nói ra chân tướng:
- Kỳ thật hình như là em lại tiến hóa rồi, tuy ngoại hình không cải biến, nhưng năng lực mạnh mẽ hơn.

Lại nói tiếp, công lao của chuyện này đề có thể quy cho việc Trần Mặc có được mảnh ngọc thứ hai.

Sau khi hai mảnh ngọc dung hợp, năng lượng mỗi ngày rút được đương nhiên là gia tăng, điều này ít nhiều làm cho tình trạng bốn đồ điện ‘thiếu ăn’ được cải thiện.

Bởi vì Oa Oa thường xuyên phải chịu trách nhiệm nấu nướng, cho nên nó cũng được Trần Mặc ‘cho ăn’ nhiều nhất, bởi vậy trong bốn con yêu quái, nó trở thành kẻ may mắn thăng cấp lần nữa đầu tiên.

Tương đối mà nói, đám Nặc Nặc tuy tiến hóa chậm hơn một chút, nhưng thoạt nhìn cũng không còn bao lâu nữa…

- Tốt lắm! Như vậy lần sau loại quái vật này mà dám đến gây chuyện, chúng ta sẽ đánh cho mẹ chúng nó cũng không nhận ra chúng nó!
Thốt một câu tự tin chấm dứt cuộc trò chuyện, Trần Mặc mang theo mấy đồ điện trở về biệt thự.

https://thuviensach.vn

Nhắc tới cũng là đúng dịp, Diệp Dung cùng Ngu mỹ nhân vừa mới tỉnh lại, đang vội vội vàng vàng tông cửa xông ra.

Chứng kiến Trần Mặc bình yên vô sự tiêu sái, các nàng nhất thời thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhưng lại lập tức biến sắc.

- Yên tâm, những tên kia đã bị tôi đuổi đi rồi!
Biết các nàng lo lắng cái gì, Trần Mặc bình thản cười cười nói.

Tuy rằng Oa Oa cắn nuốt toàn bộ tạp vật, nhưng vết đạn cùng vết máu trên đất trống còn rất rõ ràng, người sáng suốt đều có thể nhìn ra mới vừa tình hình chiến đấu rất kịch liệt.

Diệp Dung cùng Ngu Băng Băng đưa mắt nhìn nhau, nhịn không hít một ngum hơi lạnh:
- Mặc Mặc, một mình anh đuổi bọn hắn đi?

- Ừm! Tôi cũng muốn gọi cứu viện, nhưng nghĩ kỹ thì chẳng có ai tới được!
Buồn rầu xoa xoa cằm, Trần Mặc chầm chậm châm điếu thuốc.

Diệp Dung cùng Ngu Băng Băng đều đã ngạc nhiên đến ngẩn người, quả thực không thể tin được những gì mình vừa nghe. Nói đùa gì vậy, đây chính là một đám cường đạo trang bị đến tận răng, cho dù là muốn san bằng biệt thự cũng là chuyện dễ dàng, làm sao có thể trong mười mấy phút đồng hồ đều bị dọn sạch?

- Tôi cũng không có giết bọn chúng, chỉ đuổi đi thôi!
Trần Mặc nhàn nhã phun vòng khói, rồi nửa đùa nửa thật nói:
- Thật ra là thế này, tôi dọa bọn chúng rằng đã báo cảnh sát, nhưng mà bọn chúng lại không sợ! Nhưng đúng lúc này thì có mấy anh trật tự phường vừa vặn đi tuần qua, sau đó…

- Chém!

https://thuviensach.vn

Diệp Dung trợn mắt nhìn hắn, thầm nghĩ mấy gã trật tự phường mà mạnh được như thế, chẳng hóa cho ngươi một đội 500 trật tự phường há lại không chinh phục được Châu Á.

Bất quá theo hiểu biết của nàng về Trần Mặc, tự nhiên rõ khi hắn đã nói kiểu đùa giỡn thế này tức là sẽ không tiết lộ bí mật của mình.

Cho nên tò mò thì tò mò, nàng cũng chỉ đành dừng tra hỏi, tạm bằng lòng với suy nghĩ đối phương đột nhiên biến thân Siêu Xayda…

Giống như nàng, Ngu mỹ nhân cũng không có hỏi gì thêm, chỉ hơi nhíu mày nói:
- Thật là quái lạ, Chu Vũ lại đi thuê hắc đạo sao? Tuy rằng hắn muốn thâu tóm Đông Vũ, nhưng số tiền hắn bỏ ra thuê đám người kia cùng mớ súng đạn, chỉ sợ còn đủ mua cả hai cái Đông Vũ!

- Chắc là lão muốn trút giận!
Cười hì hì nhìn Ngu mỹ nhân, Trần Mặc đương nhiên không nói thật, thuận miệng đế thêm vài câu:
- Có điều tôi thấy căn biệt thự này không ở được nữa rồi, hay là tìm nơi chuyển đi?

Đây là lựa chọn chính xác, bởi tuy rằng con dơi kia đã bị đập nát như tương, thế nhưng trải qua đủ chuyện kỳ quái từ trước đến nay, Trần Mặc cảm thấy được chuyện sẽ không dừng ở đó.

Cho nên, tốt biện pháp chính là mau chuyển nhà, hơn nữa còn phải tìm một nơi không bị chú ý.

- Chuyển nhà? Nhưng mà ở Nam thành em không có bạn bè…
Khẽ nhíu mày, Ngu Băng Băng có chút rầu rĩ. (Kiss nhau rồi nên em này xưng là em, anh Mặc thì còn nghi ngờ nên vẫn tôi – cô nhé

https://thuviensach.vn

Bất quá vài giây sau, nàng đột nhiên hai mắt tỏa sáng, quay đầu nhìn phía Diệp Dung.

- Đừng hòng!
Diệp Dung lập tức hiểu được Ngu mỹ nhân muốn nói cái gì, giành trước lắc đầu liên tục:
- Tiệm cơm của tôi thật vất vả mới có được chút khách, các người muốn đem nó biến thành chiến trường chắc?

- Không có kinh khủng như vậy, Chu Vũ cũng chưa chắc sẽ có nhóm thứ hai mà.
Ngu Băng Băng tựa hồ đã quyết định, hé miệng mỉm cười đem Diệp Dung kéo đến một bên.

Cũng không biết nàng nói những nguyên bản Diệp Dung vẻ mặt kiên nghị đột nhiên cau mày, hậm hực nói:
- Cô xác định? Nhưng cả những điều kiện cô đã đáp ứng tôi trước đó vẫn phải thực hiện đấy nhé!

- Không thành vấn đề!
Hai người khẽ đập tay giao ước, hợp tác chính thức đạt thành.

Trần Mặc im lặng nhìn nhìn hai nàng, chần chờ nói:
- Dung à, em xác định? Chẳng may xảy ra chuyện gì…

- Chẳng may xảy ra chuyện gì, em sẽ bồi thường, hơn nữa bồi thường gấp ba lần!
Không đợi Diệp Dung mở miệng, Ngu Băng Băng đã trực tiếp trả lời, hơn nữa lập tức trở về đi thu dọn đồ đạc.

Diệp Dung hiển nhiên bị điều kiện này đánh bại, nàng cứ thế ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng tại chỗ, chìa ba ngón tay mỉm cười, tựa hồ đang suy tính cái gì đó…

https://thuviensach.vn

- Tiểu Mặc Mặc, em đột nhiên có một ý tưởng!
Quả nhiên ngay sau đó, Diệp Dung cười đến híp mắt hướng Trần Mặc nói:
- Anh có biết ở đâu bán thuốc nổ không?

- Em cảm thấy tiệm cơm của chúng ta có rất nhiều nơi cần sửa lại, như phòng bếp, toilet, còn có mấy cái bàn quá cũ… Đúng rồi, dứt khoát mua mới hết bàn ghế đi, cứ quyết định như vậy!

Chương 98: Một ly mười vạn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 98: Một ly mười vạn

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Tin tức nữ minh tinh Ngu Băng Băng gặp tập kích ngay hôm sau đã lên trang đầu của mọi tờ báo trong Nam thành, đương nhiên là đi kèm đủ loại suy đoán.

Thế nhưng khi vô số phóng viên giống như ruồi mà nhao nhao phóng về căn biệt thự ngoại thành kia thì phát hiện nơi này đã sớm người đi – nhà trống.

Mà giờ này khắc này, trên lầu hai của tiệm cơm Cát Tường nằm tại Phúc Phường Nhai, cuộc chiến tranh phòng lại đang được tiến hành…

https://thuviensach.vn

Kết quả là, chiến đấu thảm thiết đi qua, Trần Mặc rốt cục bị đuổi xuống ngủ ở đại sảnh lầu dưới, hai mẹ trẻ thì chiếm cứ phòng ngủ trên lầu.

Mà người xui xẻo nhất là Lâm Đức, Diệp Dung dùng thái độ tín nhiệm, khẳng khái chia cho hắn một góc ngay đầu hành lang. Nghe đâu như vậy có thể tránh việc Trần Mặc tập kích ban đêm, hoặc chuẩn xác mà nói, là bị tập kích ban đêm. (Canh chồng theo gái kinh quá

- Anh vất vả rồi!
Nhìn Lâm Đức lệ rơi đầy mặt, Trần Mặc chỉ có thể vỗ vỗ bờ vai của hắn tỏ vẻ an ủi.

Lâm Đức ấm ức khụt khịt mấy cái, rồi thấp giọng than thở:
- Em dù ngủ ở WC cũng không sao cả! Nhưng nếu mà nửa đêm cả hai chị dâu đều tập kích lão đại thì em nên đánh ngất người nào ạ?

Quả thực đây là một vấn đề rất đáng để nghiên cứu. Có điều chắc do cả hai con sư tử còn bận giám thị nhau, cho nên không có xuất hiện tình huống tập kích giữa đêm như trong dự liệu.

Chẳng qua ngày hôm sau lúc thức dậy, vô luận là Diệp Dung hay là Ngu mỹ nhân, hai cái vành mắt đều đen xì, nhìn qua tương đối hoành tráng.

Cứ thế này, có lẽ kẻ cao hứng duy nhất là Oa Oa, bởi vì nó càng có nhiều lựa chọn cùng cơ hội ăn cắp áo lót.

Tóm lại, chuyện hậu cung cứ như thế đã, thế nhé… Trở lại với bộ điện ảnh "Chuyện tình Thần Ma đại chiến cổ kim", bộ phim đang được tiến hành rất thuận lợi. Tuy rằng thiếu hụt tài chính, nhưng nhờ có Ngu mỹ nhân vận dụng quan hệ của mình, cho nên mọi việc tạm thời vẫn đang rất trơn tru.

Chẳng qua vấn đề tài chính vẫn luôn treo lơ lửng trên đầu…

https://thuviensach.vn

- Cho nên giờ chúng ta phải đi nhờ lũ ngốc này?
Tối hôm đó, khi chiếc xe thể thao chầm chậm đi vào bãi đỗ trong khuôn viên khách sạn hạng sang thì Diệp Dung thốt ra được một câu một câu lâu lâu mới chuẩn.

Dựa vào mị lực của Ngu mỹ nhân, đêm nay bọn họ phải gặp mấy gã phú thương nổi tiếng Nam thành để vận động tài chính cho đoàn làm phim.

Mà căn cứ tin tức người trung gian đã báo trước, đối phương muốn có thêm một yêu cầu đặc biệt, đó là Ngu mỹ nhân nhất định phải tham dự bữa tiệc rượu này.

Lại nói tiếp, tuy rằng từ trước đến nay xây dựng hình tượng quyến rũ gợi cảm, nhưng Ngu Băng Băng vẫn luôn giữ mình trong sạch trong giới giải trí, rất ít khi tham gia những hoạt động như tiếp rượu thế này.

Cho nên khi nghe được tin này, Thương Trụ lập tức không hề do dự cự tuyệt, nhưng Ngu mỹ nhân lại ngăn trở hắn, hơn nữa đáp ứng tham gia.

Điều này làm cho Trần Mặc càng thêm tò mò, không hiểu là cha của Thương Trụ có giao tình gì với Ngu Băng Băng mà có thể làm cho Ngu mỹ nhân không tiếc thanh danh dốc sức giúp đỡ thế này.

Song đây không phải là mấu chốt, mấu chốt là nếu đã đảm nhiệm chức vụ bảo tiêu lâm thời thì Trần Mặc cũng phải đi cùng.

Vừa đi vừa nói, bọn họ đã chậm rãi tiến vào đại sảnh, một người đàn ông mặc âu phục lập tức tiến tới chào đón:
- Là Thương đạo diễn sao? Cao tổng của chúng tôi đã đợi ngài lâu rồi, mời!

Tuy thái độ nho nhã lễ độ, nhưng nụ cười của gã trợ lý này lại có vẻ rất cứng ngắc, hơn nữa có vài phần vênh váo.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua dưới mái hiên nhà người không thể không cúi đầu, Thương Trụ cũng chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười gật đầu, theo hắn chậm rãi đi hướng một căn phòng VIP.

Diệp Dung kéo tay Trần Mặc, nhịn không được than thở nói:
- Ra vẻ cái gì! Lũ ngốc thế này, lão nương đây phất tay cũng có thể câu được cả đống!

- Quên đi! Ai bảo người ta có bối cảnh, chúng ta thì chỉ có bối ảnh? (Kiểu chơi chữ, bối cảnh = chỗ dựa, hậu thuẫn về quyền, tiền…; bối ảnh = bóng người)
Trần Mặc cười cười, vỗ nhè nhẹ lên bàn tay nàng an ủi.

Cơ hồ đồng thời, gã trợ lý kia đột nhiên xoay đầu lại, khẽ nhíu mày nói:
- Thương đạo diễn! Cao tổng của chúng tôi chỉ mời ngài cùng Ngu tiểu thư, hai vị này có lẽ nên dùng cơm ở chỗ khác, để tôi cho người an bài nhé?

Cũng chẳng trách hắn có đề nghị này, ai bảo Trần Mặc cùng Diệp Dung khi xuất hiện đã tự xưng là bảo tiêu cùng trợ lý.

Bất quá không đợi Diệp Dung tức giận trả lời, Thương Trụ liền giành trước nói:
- Không cần làm phiền, a Mặc cùng Diệp tiểu thư là bạn của chúng tôi, đi cùng nhau là được rồi!

- Vậy cũng được!
Nhìn nhìn Trần Mặc cùng Diệp Dung ăn mặc rất thông thường, gã trợ lý tuy rằng miễn cưỡng gật gật đầu, nhưng vẫn có vẻ có chút do dự.

Bất quá chần chờ một lát, hắn rốt cục kéo cửa phòng, mời mọi người đi vào.

Mà ngay khi cửa vừa mở, khói cùng mùi xì gà đã mùi mịt bốc ra, làm cho Diệp Dung ho khan liên tục.

https://thuviensach.vn

Thấy khách đã tới, mấy gã to béo trong phòng lập tức đứng lên, mặt tươi cười chào đón.

Thế nhưng dù luôn miệng nói lời khách sáo, ánh mắt của bọn hắn lại sỗ sàng nhìn chằm chằm không bỏ sót chỗ nào trên người Ngu mỹ nhân, hoàn toàn xem nhẹ Thương Trụ.

Về phần Trần Mặc cùng Diệp Dung, tự nhiên là trở thành bức tường cùng lọ hoa.

Chào hỏi đơn giản xong xuôi, song phương khách sáo mời nhau ngồi xuống, mà để tranh giành chỗ ngồi bên cạnh Ngu mỹ nhân, vài tên phú thương lại xảy ra một trận cắn nhau chí chóe.

Cuối cùng, Ngu mỹ nhân đáng thương bị hai gã to béo kẹp ở giữa, coi như Diệp Dung bình thường không ưa nàng, giờ phút này cũng không nhịn được sinh lòng thương cảm.

Đương nhiên phải thương cảm rồi! Trước tiên không nói đến mấy cái mồm đầy mùi thuốc lá, chỉ cần lúc nào cũng có thể chẳng may đụng phải mấy bàn tay heo to béo đầy mồ hôi dầu kia cũng đã là chuyện bi thảm trên đời rồi.

Còn may Ngu mỹ nhân xem như đủ kinh nghiệm ứng phó, lập tức tìm ra cách hiệu nghiệm nhất, tuy rằng cười cười nói nói thân thiết hiền hòa, nhưng không hề để cơ hội nào cho đối phương lợi dụng.

Trương Trụ nâng chén lên trước mặt, Trần Mặc bên tai thấp giọng nói:
- Chú ý hai người là Cao Bình Nguyên, Cao tổng và Vương Giai Thông, Vương tổng… Chỉ cần hai người bọn họ chịu đầu tư, bộ phim của chúng ta sẽ không thành vấn đề.

Trần Mặc nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nhìn về phía Ngu Băng Băng đang vất vả ứng phó hai gã phú thương.

https://thuviensach.vn

Cao Bình Nguyên người cũng như tên, khuôn mặt vừa to vừa béo lại dẹt, trông rất giống bình nguyên (đồng bằng); còn Vương Giai Thông thì mắt vừa nhỏ vừa híp, híp đến độ bị thịt béo trên mặt suýt nữa chôn sống.

Nhưng dù hình tượng bất đồng, hai người bọn họ hiện đang làm chuyện rất giống nhau, không phải vội vàng cùng Ngu mỹ nhân lôi kéo làm quen xum xoe, cũng là đàm luận thổi phồng thành tựu sự nghiệp cuả mình.

Làm ầm ĩ một trận, theo rượu và thức ăn như nước chảy đưa lên, căn phòng cũng dần dần an tĩnh hơn một chút.

Ngu mỹ nhân giữ nguyên thần sắc quyến rũ, khẽ cụng chén, nhẹ nhàng tránh được cái ôm của Cao tổng.

Nhìn sang Thương Trụ, nàng hơi mỉm cười trấn an hắn, rồi thừa dịp hai vị phú thương đang vui vẻ, chợt nhẹ nhàng nói:
- Cao tổng! Vương tổng! Hai người người giàu nhất Nam thành các vị không biết có hứng thú đầu tư cho bộ phim của chúng tôi không?

- Không dám! Không dám! Hai người chúng ta làm sao có thể gọi là giàu nhất được!
Dù được khen sướng tới mặt nở hoa, nhưng Cao Vương hai người vẫn lắc đầu khiêm tốn.

Hơi ngừng lại một chút, Cao Bình Nguyên lại đột nhiên cười tủm tỉm nói:
- Ngu tiểu thư, đầu tư đương nhiên là có thể! Nhưng mà trên bàn tiệc thì làm sao bàn rõ ràng được, em xem chúng ta có nên chọn một lúc nào đó ngồi xuống từ từ nói chuyện không?

Không hề nghi ngờ, là gạ gẫm, hơn nữa còn là thẳng thừng gạ gẫm.

Thương Trụ nhất thời biến sắc, nhịn không được muốn đứng dậy, lại bị Trần Mặc kéo xuống.

https://thuviensach.vn

Nhưng động tác của hắn cũng đã khiến Cao Vương hai người chú ý, Vương Giai Thông lập tức ngoài cười nhưng trong không cười nói:
- Thương đạo diễn, có phải là ngài có việc cần đi trước không, chúng tôi sẽ chiếu cố tốt Ngu tiểu thư!

Cũng không trách bọn họ kiêu ngạo như vậy, vốn trong giới giải trí là loạn như vậy, nữ minh tinh đi bồi rượu cũng không phải chuyện xa lạ.

Hơn nữa Cao Vương hai người uống chút rượu, lại đang nắm đằng chuôi, tự nhiên càng không có e ngại.

Chẳng hạn như Vương Giai Thông, lúc hắn nói xong hai chữ "chiếu cố" thì cũng đã vươn tay, tựa hồ muốn ôm lấy vòng eo của Ngu Băng Băng.

- Khốn…
Nhìn cánh tay mập như heo kia hành động, Thương Trụ nhịn không được muốn bạo phát.

Nhưng trước khi hắn bộc phát, Trần Mặc đã bình thản đưa qua một chén rượu, cười hì hì chắn trước mặt Ngu Băng Băng:
- Vương tổng, Cao tổng, tôi mời hai vị một chén! Lần đầu gặp mặt, xin chiếu cố nhiều!

- Anh là ai?
Nhìn đối phương ăn mặc bình thường, lại đang có cồn trong người, Vương Giai Thông khinh thường trợn mắt:
- Đi qua một bên, tao và ông chủ của mày đang bàn chuyện, không phải chỗ cho mày nói!

- Chuẩn! Hiện giờ nhân viên đều không có tố chất như vậy sao?
Cao Bình Nguyên hiển nhiên cũng đã uống nhiều quá, trực tiếp đặt một ly uống rượu vang trước mặt Ngu Băng Băng, hào sảng rót Ngũ Lương Dịch.

https://thuviensach.vn

(Ngũ Lương Dịch: một loại rượu mạnh của Trung Quốc, hiểu như là rượu nấu 50 độ ở VN đi)

- Không phải chỉ là đầu tư thôi sao, không thành vấn đề! Ngu tiểu thư, em uống cạn ly này đi… Cứ uống hết một ly, anh chi 10 vạn; uống hai ly, anh chi 20 vạn; em uống được bao nhiêu anh chi bấy nhiêu!

Cho dù cố gắng mỉm cười tự nhiên đến thế nào, nhưng nghe xong điều kiện trao đổi này, Ngu mỹ nhân cũng không nhịn hơi hơi biến sắc.

Nói đùa gì vậy, dùng ly rượu vang uống rượu đế, chỉ sợ cạn một ly đầy này, không lăn quay luôn cũng muốn ngộ độc cồn.

Hơn nữa, coi như có thể cố mà nhồi thêm năm sáu ly thì thế nào, thêm năm sáu chục vạn đối với đoàn làm phim cũng chỉ như là muối bỏ biển.

Cho nên thực hiển nhiên, Cao Vương hai người mục tiêu căn bản không phải uống rượu, mà là muốn chuốc cho Ngu Băng Băng quá chén.

Hơi ngẩn ra, Thương Trụ lập tức mặt xanh mét đứng dậy, mà Diệp Dung sớm đã tức đến thở phì phì, cầm lên túi xách mở cửa:
- Mặc Mặc, chúng ta về nhà, em thật sự không nhịn được! Hai gã đàn ông khi dễ một cô gái yếu đuối, không sợ mất mặt nữa hay sao?

- Diệp tiểu thư?
Bởi vì lúc trước trong mắt chỉ có Ngu Băng Băng, Cao Vương hai người đều không để ý tới Diệp Dung.

Nhưng giờ phút này chứng kiến khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Dung, Cao Bình Nguyên cùng Vương Giai Thông đối mắt nhìn nhau một cái, lại lập tức đổi lại khuôn mặt tươi cười:
- Làm sao có thể, chúng ta đâu dễ dàng khi dễ ngu tiểu thư… Như vậy đi, Diệp tiểu thư cũng tới tham gia, còn có mọi người ở đây cũng có thể tham gia, vậy được chứ!

https://thuviensach.vn

- Được cái đầu nhà ngươi!
Diệp Dung lẩm bẩm chửi xéo vài câu, thầm nghĩ coi như chúng ta mọi người cùng nhau tiến lên, liệu uống được bao nhiêu Ngũ Lương Dịch chứ.

Cơ hồ đồng thời, Thương Trụ đã bước nhanh đi đến bên người Ngu Băng Băng, chắn giữa nàng cùng Cao vương hai người:
- Cao tổng, Vương tổng, ngày hôm nay đến đây thôi! Nếu có cơ hội, chúng ta tiếp tục ngồi xuống từ từ nói chuyện…

- Không cần, tôi cảm thấy được ngày hôm nay cũng rất thích hợp!
Đột nhiên vang lên thanh âm cắt lời Thương Trụ.

Trong tầm mắt kinh hãi của mọi người, Ngu Băng Băng đã bưng lên ly Ngũ Lương Dịch tựa như thuốc độc kia, không chút do dự dốc cạn.

Chương 99: Ngàn ly không say

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 99: Ngàn ly không say

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Chỉ vài giây, một ly uống rượu vang đựng bên trong là rượu đế đã biến mất sau đôi môi đỏ của Ngu Băng Băng Tuy rằng gương mặt nàng lập tức đỏ

https://thuviensach.vn

ửng, nhưng vẫn miễn cưỡng đứng vững được.

Cao Vương hai người đưa mắt nhìn nhau, chợt nhất tề vỗ tay hoan nghênh cười to nói:
- Sảng khoái! Đủ sảng khoái! Ngu tiểu thư, lại tiếp một ly chứ?

Không chờ bọn hắn phân phó, trợ lý đã lần thứ hai rót một ly rượu đế, Thương Trụ lập tức tranh lấy, không nói hai lời ngửa đầu thay Ngu Băng Băng uống vào.

Đáng thương hắn tuy rằng cao to vạm vỡ, nhưng trời sinh tửu lượng kém, một ly lớn vừa vào mặt đã tái nhợt, ho khan liên tục, nhìn bộ dáng lúc nào cũng sẵn sàng phun ra.

- Sảng khoái! Thương đạo diễn cũng là người sảng khoái!
Liên tục dựng thẳng lên ngón cái khen ngợi, Cao Bình Nguyên tự mình rót ly thứ ba, ý bảo mọi người tới tiếp.

Diệp Dung thở phì phì chộp lấy, không chút do dự uống cạn, rồi lập tức giằng lấy chai rượu, tựa như chai nước lã tu xuống.

Trong tầm mắt kinh hãi của mọi người, nàng khẽ ợ một tiếng vẻ say rượu, lại tùy ý dốc ngược chai:
- Chỗ này xem như ba chén chứ hả!

- Không có… Không thành vấn đề!
Cao Bình Nguyên cùng Vương Giai Thông hiển nhiên choáng váng, thầm nghĩ nữ nhân này nhìn qua gầy yếu, lại có thể uống dũng mãnh như vậy.

Cả Trần Mặc cũng có chút lo lắng, bước lên dìu Diệp Dung, thấp giọng hỏi:
- Dung à, em không sao chứ?

- Không có việc gì!

https://thuviensach.vn

Tuy nói có chút lảo đảo, nhưng Diệp Dung tỉnh táo thì thầm bên tai Trần Mặc, khẽ cười nói:
- Hai gã ngốc này bị em lừa rồi! Nhớ năm đó, em ở Nam thành còn đi làm PG rượu đế, mỗi buổi tối đều phải đi dạo vòng quanh khu chợ đêm, em uống bao nhiêu khách sẽ mua bấy nhiêu!

- Em pro!
Trần Mặc nghe được ngạc nhiên không nói gì, không khỏi thở phào nhẹ nhỏm.

Khi nói chuyện, Cao Vương hai người lại phân phó trợ lý mở rượu, mấy chai đã được mở sẵn để sắp hàng trên bàn.

Diệp Dung tự nhiên không chút do dự, ngay lập tức cầm lên một chai tu xuống, cả một giọt cũng không để rớt.

Thấy nàng hào sảng như vậy, Thương Trụ cũng cảm thấy nóng lên, đồng dạng tóm lấy một chai khác mà tự xử.

Trong lúc hắn ho khan liên tục, Ngu mỹ nhân cũng khẽ nhíu mày nâng một ly lên, chậm chạp uống cạn.

- Tuyệt vời! Mọi người cố lên!
Tuy nói đã mất toi gần trăm vạn, Cao Vương hai người vẫn thoải mái cười nói, ngay lập tức lại vì mọi người rót đầy rượu.

Mà sau mấy lần hổ báo, cả Diệp Dung cũng bắt đầu chân nam đá chân xiêu, mắt lờ đờ, nói chuyện cũng muốn líu lưỡi.

Về phần Thương Trụ cùng Ngu mỹ nhân, tình huống đương nhiên càng không xong, có thể ngồi ngay ngắn trên ghế đã là tốt lắm rồi.

Chứng kiến tình cảnh này, Cao Vương hai người không khỏi cười thầm, mơ hồ cảm thấy thịt thiên nga đã gần trong gang tấc.

https://thuviensach.vn

Chỉ là bọn hắn không có chú ý tới, Trần Mặc vốn đang dìu Diệp Dung, lúc này lại đột nhiên đẩy cửa đi ra ngoài.

Mà dù cho bọn hắn nhận ra chuyện này cũng sẽ không lo lắng, chỉ là một gã bảo tiêu, coi như đánh nhau giỏi, cũng chẳng thể một mình lật bầu trời!

- Xem ra phải xuất tất sát kỹ rồi!
Cùng lúc đó, tại toilet khách sạn, trước bồn rửa tay, Trần Mặc nhìn mình trong gương cảm khái nói.

Không đợi hắn nói thêm cái gì, Bản Bản đã mở ra một bộ phim đề tài anh hùng, lập tức tiếng bom đạn nổ vang tràn ngập trong toilet.

Còn Nặc Nặc thì nhảy lên trên bồn rửa, nhiệt huyết sôi trào chớp động màn hình:
- Xử lý bọn chúng! Toàn bộ xử lý! Trước chém thành mười bảy mười tám mảnh, tiếp theo băm thành thịt vụn, sau đó mang đi cho chó ăn!

- Tầm thường! Phạm tội là một loại kỹ xảo mang tính nghệ thuật, các ngươi có hiểu không hả?
Oa Oa bên cạnh rất khinh thường phản đối, chậm rãi leo lên đứng trên đầu Xa Xa:
- Phải làm như ca nói đây này, trước hết để cho hai thằng khốn kia cùng Ngu tỷ vào phòng, sau đó chúng ta giả mạo là chồng đi vào bắt gian, không đòi bồi thường mấy ngàn vạn sẽ không thả!

Ngắn ngủi mấy phút, bốn yêu quái đã ầm ĩ tranh cãi kế hoạch tác chiến, sau cùng cả mê gian rồi chụp ảnh khỏa thân tống tiền cũng xuất hiện rồi.

Trần Mặc chỉ biết tròn mắt mà nghe, thầm nghĩ thời đại bây giờ cả yêu quái cũng tham gia hắc đạo, bất quá mắt thấy Oa Oa muốn lao đi chém người, hắn vội vàng bắt lấy nó kéo về:
- Lạy hồn, chỉ là uống chút rượu, có cần khoa trương như vậy không ku?

https://thuviensach.vn

- Ơ, lão đại, ý anh là…
Bốn yêu quái đưa mắt nhìn nhau, nhất tề quay đầu trông lại.

Trần Mặc nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, cười hì hì nói:
- Oa Oa, nếu mày có thể biến lớn, đương nhiên cũng có thể thu nhỏ! Cho nên, chỉ cần mày phối hợp với tao…

Vài giây sau, toilet vốn yên tĩnh lại đột nhiên truyền ra tiếng cười âm hiểm…

Một gã có chút say đang định vào giải quyết, đột nhiên không tự chủ được rùng mình một casi, mà chờ hắn chần chờ đẩy cửa bước vào đúng lúc lại đụng Trần Mặc đi ra.

Thoáng ngẩn ra, gã say nhịn không được hỏi:
- Người anh em, anh không sao chứ?

- Tôi không sao! Nhưng mà trông anh thì có đó!
Dường như không có việc gì cười cười, Trần Mặc tự nhiên tiêu sái quay về phòng VIP.

Giờ này khắc này, ngay cả Diệp Dung cũng đã uống đến muốn ngất, chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào bàn để đứng vững.

Mà Thương Trụ đã sớm nôn đến mặt trắng bệch, nhưng vẫn cố gắng mở to mắt, kiệt lực muốn bảo hộ Ngu Băng Băng.

Về phần Ngu mỹ nhân, hiện nhìn qua coi như thanh tỉnh, chẳng qua dưới Cao Vương hai người giáp công, sợ là nàng cũng vô pháp kiên trì thêm được bao lâu.

- Ngu tiểu thư, không bằng lại đến một ly?

https://thuviensach.vn

Cười híp mắt bưng ly rượu lên, Cao Bình Nguyên nhìn chằm chằm vào đầu vai để hở của Ngu mỹ nhân, tựa hồ rất muốn đưa tay lên đó mà xoa nắn.

Nhưng hắn còn chưa kịp thực hiện ý đồ, Trần Mặc đã về kịp mà nâng tay ngăn trở, thuận tiện đón lấy ly rượu:
- Cao tổng, tôi thấy chị Ngu không được rồi, không bằng để tôi uống thay, ngài thấy thế nào?

- Cậu?
Liên tiếp bị người chặn chuyện tốt, Cao Bình Nguyên sớm đã nín một bụng tức khí, nghe vậy nhịn không được muốn quát lên.

Nhưng trước khi hắn mở miệng, Vương Giai Thông lại đột nhiên cười híp mắt gật đầu:
- Không thành vấn đề! Nhưng mà cậu chỉ là bảo tiêu, một ly mười vạn quá nhiều rồi, theo ta thì, một ly một vạn có lẽ thích hợp hơn!

- Thành giao!
Lời này vốn để đối phương biết khó mà lui, không ngờ lại ngoài dự đoán của Vương Giai Thông, Trần Mặc không chút do dự mà đáp ứng.

Ngu mỹ nhân hơi hơi biến sắc, dựa nhẹ vào người hắn, thấp giọng nói:
- A Mặc, anh không cần miễn cưỡng, cùng lắm chúng ta tìm nhà đầu tư khác!

- Không miễn cưỡng, tuyệt không miễn cưỡng!
Cười hì hì cầm ly rượu lên, Trần Mặc lắc lắc mấy cái, rồi lại khẽ thở dài:
- Vương tổng, thật sự tôi uống bao nhiêu, ngài đầu tư bấy nhiêu sao?

- Đương nhiên, Vương mỗ chưa bao giờ quịt nợ!
Vương Giai Thông hơi ngẩn ra rồi không hề do dự gật đầu.

- Không thành vấn đề!
Cao Bình Nguyên cũng lớn tiếng phụ họa nói:

https://thuviensach.vn

- Ta ở đây thay lão Vương làm chứng, hơn nữa ta cũng sẽ thay hắn trả một nửa!

- Tốt quá, vậy thì tôi an tâm rồi!
Khẽ thở phào một cái, Trần Mặc chậm rãi nâng ly lên, rồi mất gần hai phút mới uống hết.

Cao Vương hai người đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười quỷ dị — uống một ly đã khó nhọc như vậy thì kiên trì nổi bao lâu chứ?

- Ặc… Xem ra không ổn!
Giống như dự đoán, miễn cưỡng uống xong ly rượu, Trần Mặc đã bất đắc dĩ xoa xoa bụng.

Bất quá ngay sau đó, hắn đột nhiên nói ra một câu khiến người khác cứng họng:
- Uống thế này quá chậm rồi… Phục vụ, tôi có thể dùng cái xô kia không?

Thực trùng hợp, trên bàn vừa vặn có một chiếc xô đựng đá để làm lạnh rượu, lúc này bên trong đã sớm trống không.

Không đợi mọi người phục hồi tinh thần lại, Trần Mặc đã bắt lấy nó, sau đó mở Ngũ Lương Dịch trên bàn, một chai tiếp một chai đổ vào.

Phải biết rằng cái xô này tuy không lớn, nhưng so với một ly rượu thì phải nói là khổng lồ với tí hon…

Đổ vào gần mười chai Ngũ Lương Dịch, trong xô mới gần đầy một nửa, mà trong phòng lúc này cũng không còn bao nhiêu rượu.

- Không sai biệt lắm, chỗ này đại khái là năm sáu chục vạn!
Nhìn thấy Cao vương hai người đờ người ra, Trần Mặc cười hì hì kết luận, sau đó bưng cái xô lên mà uống.

https://thuviensach.vn

Chỉ mất vài giây, nửa xô Ngũ Lương Dịch giống như bốc hơi, hoàn toàn biến mất trong cổ họng hắn, mà thậm chí trên bàn không vãi dù chỉ một giọt rượu.

- Làm sao có thể?
Cao Bình Nguyên cùng Vương Giai Thông đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy đầu hoa mắt choáng.

Nói đùa gì vậy, đây chính là hơn mười chai rượu đế, mà trước không cần nói tới bao nhiêu độ… Cho dù chỉ là nước thôi cũng đủ khiến bụng không chứa nổi rồi!

Mà thấy như vậy một màn, Ngu mỹ nhân cũng có chút kinh ngạc, nàng nhịn không được kéo kéo tay Trần mặc, thấp giọng nói:
- A Mặc, thân thể quan trọng hơn, anh ngàn vạn lần đừng quá cố!

- Không sao đâu! Tôi chỉ muốn uống thỏa thích thôi mà!
Trần Mặc dường như không có việc gì vỗ vỗ bụng, đột nhiên quay đầu vỗ tay phát ra tiếng:
- Phục vụ, tiếp tục mang 10 chai Ngũ Lương Dịch nữa ra đây, tốc độ càng nhanh càng tốt!

Không hề nghi ngờ, phục vụ viên kia hiển nhiên đã muốn hóa đá, thẳng đến lúc Trần Mặc đưa tay quơ quơ trước mặt hắn, hắn mới như tỉnh ngộ phục hồi tinh thần lại.

Vương Giai Thông lòng gấp như lửa đốt, mắt thấy phục vụ viên kia muốn đi ra ngoài lấy rượu, hắn vội vàng ngăn lại nói:
- Chờ chút! Phục vụ, ta vừa rồi nghe cậu nói, Ngũ Lương Dịch nơi này không còn nhiều lắm phải không?

Nói xong, Vương Giai Thông liên tục nháy mắt ra dấu.

https://thuviensach.vn

Hắn đương nhiên rất rõ ràng, nhìn tư thế mà đối phương uống rượu, chính là tiên tửu trong truyền thuyết rồi…

Nói thật, nếu để cho đối phương mặc sức uống, trước không nói phải đầu tư bao nhiêu tiền, chỉ riêng tiền tiêu phí cho Ngũ Lương Dịch cũng đã đủ khiến hắn đau lòng.

May mắn chính là, phục vụ viên kia đủ thông minh lanh lợi, thấy thế lập tức biết điều hồi đáp:
- Đúng ạ! Chỗ chúng tôi không còn nhiều Ngũ Lương Dịch, đại khái chỉ có…

- Tiên sinh, Ngũ Lương Dịch ngài muốn tới đây!
Một giọng nói đột nhiên vang cắt ngang bầu không khí.

Cao Vương hai người gần như tuyệt vọng nhìn qua, chỉ thấy quản lí khách sạn đang dẫn theo mấy tên nhân viên, mang hơn mười chai Ngũ Lương Dịch tiến vào.

Dùng loại ánh mắt đối đãi thần tài nhìn Trần Mặc, người quản lý này cung kính khom mình hành lễ, đầy mặt tươi cười nói:
- Nơi này có ba mươi hai chai, mời ngài từ từ thưởng thức!

- Khách sạn chúng tôi còn 231 chai, đủ để ngài dùng sảng khoái! Nếu quả thật là không đủ, chúng tôi có thể lập tức liên hệ cửa hàng, cam đoan trong 10 phút sẽ có hàng!

Chương 100: Bối ảnh cùng bối cảnh*

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

https://thuviensach.vn

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 100: Bối ảnh cùng bối cảnh*

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

(*: chơi chữ, đã giải thích ở chương trước)

Làm công tác quản lý đã được hơn sáu năm, Tôn quản lý đã gặp qua vô số người làm công việc tiếp rượu thế này.

Thế nhưng một tối nay, Tôn quản lý dám dùng cái bóng đèn ở nhà mình mà thề rằng, đời này hắn chưa từng gặp một người tiếp rượu nào uống trâu như thế.

Ngẫm lại xem, một thanh niên trẻ gầy yếu, lại có thể trong nửa giờ uống hết hơn 10 thùng Ngũ Lương Dịch… Lạy Chúa, chẳng lẽ dạ dày hắn là không gian dị thứ nguyên?

- Hình như lại hết rồi à?
Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, Trần Mặc dốc sạch xô rượu vào cổ họng, sau đó liếm liếm môi, dùng bộ dạng thòm thèm hỏi.

Nhìn về Tôn quản lý còn đang ngẩn ra, hắn khẽ vỗ vỗ tay đánh động, tươi cười nói:
- Quản lý, không phải ông nói cần thì khách sạn sẽ mau chóng nhập về sao, nhanh lấy ra đi!

- Hả?
Tôn quản lý há to miệng, sợ run hồi lâu mới tỉnh ngộ gật đầu.

https://thuviensach.vn

- Không! Không! Không!
Lời còn chưa dứt, Vương Giai Thông liền gấp đến độ đỏ bừng cả mặt, vội vàng chặn cửa, liên tục xua tay nói:
- Trần tiên sinh, ta xem ngày hôm nay uống cũng đủ rồi đó, tiếp tục thì ngài sẽ làm tổn thương thân thể mất!

- Không sao đâu! Một hơi trèo lên 5 tầng cũng không cần thở!
Trần Mặc cười cười lộ hàm răng trắng bóng, đẩy hắn ra.

Cao Bình Nguyên cùng Vương Giai Thông nhất thời mặt tái nhợt, hận không thể nhào lên bóp chết người này. Cứ đùa! Chỉ bằng mấy trăm chai Ngũ Lương Dịch này thì tiền đầu tư phải bỏ ra có đến cả ngàn vạn mất!

Nếu để hắn tiếp tục gọi thêm mấy thùng nữa, chỉ sợ hai người mình chỉ còn sót lại cái quần lót mà ra khỏi đây…

- A Mặc, em mệt quá!
May là vào thời khắc nguy cấp này, Ngu mỹ nhân mang theo bảy phần say chợt ngọ nguậy bẻ lưng, mệt mỏi thốt một câu.

- Kìa, kìa!
Cao Vương hai người lập tức mừng rỡ, ánh mắt nhìn Ngu mỹ nhân tựa như nhìn bầu trời, liên tục không ngừng phụ họa nói:
- Nếu Ngu tiểu thư mệt mỏi, như vậy ngày hôm nay không bằng dừng ở đây đi!

- Vậy hả! Cũng đành thế vậy!
Nhìn trên bàn chỉ còn sót lại toàn vỏ chai, Trần Mặc còn chưa thỏa mãn liếm liếm môi.

Nghe được hắn những lời này, Cao Vương hai người tức thì mừng như điên thể hiện hắn ra mặt, thế nhưng ngay sao đó một đạo sấm sét giữa trời quang đã bổ xuống:

https://thuviensach.vn

- Nhưng mà chỗ này tính sao đây? Mấy trăm chai ngũ lương dịch, cộng thêm số ban đầu mọi người cùng uống, tôi xem như tính tròn 100 ngàn nhé, số lẻ thì thôi!

- Một trăm ngàn? Số lẻ thì thôi? (100 ngàn NDT khoảng 350 triệu tiền Việt) Cao Bình Nguyên cùng Vương Giai Thông đưa mắt nhìn nhau, hận không thể phun luôn một búng máu giữa mặt Trần Mặc.

Sợ run vài giây, vẫn là Vương Giai Thông tỉnh trước, cười ha ha nói:
- Trần tiên sinh thực biết nói đùa, mới vừa nãy là chúng ta đùa thôi, ngài ngàn vạn lần không nên tưởng thật!

- Thật có lỗi, tôi tưởng thật mất rồi!
Trần Mặc cười hì hì nhìn hai gã, không một chút nhượng bộ.

Cơ hồ đồng thời, hắn cầm di động, mở một đoạn ghi âm, lập tức từ đó phát ra tiếng Cao Vương hai người vừa rồi hùng hồn mà nói: "Không thành vấn đề! Nhưng mà cậu chỉ là bảo tiêu, một ly mười vạn quá nhiều rồi, theo ta thì, một ly một vạn có lẽ thích hợp hơn!"

Cái này có gọi là làm nhục? Không, mà chuẩn ra phải gọi là không khách sáo làm nhục trước mặt!

Ngay tức khắc, Cao Bình Nguyên cùng Vương Giai Thông đồng thời hóa đá, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, có thể ra đứng ngã tư thay đèn giao thông.

Cao Bình Nguyên tính tình khá nóng nảy, thấy thế muốn mở miệng chửi, nhưng Vương Giai Thông chứng kiến chung quanh còn không ít người, vẫn miễn cưỡng nén giận nói:
- Không thành vấn đề! Không phải chỉ là một trăm ngàn thôi sao, huynh đệ chúng ta còn chi nổi!

Nói xong, hắn lập tức xuất chi phiếu, thoăn thoắt viết – ký rồi đưa tới.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc cũng không khách sáo, tiếp nhận sau đó nhìn kỹ cả nửa ngày.
Vương Giai Thông cố nén giận nói:
- Trần tiên sinh, ngài yên tâm, Vương mỗ còn chưa mất đi hai chữ danh dự đâu!

- À không, không phải là tôi không tin ngài!
Trần Mặc nhẹ nhàng thu hồi chi phiếu, dìu Thương Trụ cùng Diệp Dung, còn Ngu mỹ nhân tuy rằng cũng uống không ít, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể đi được.

Mà nhìn thấy bọn họ thản nhiên rời đi như vậy, Cao Bình Nguyên mặt tái mét run run nửa ngày, rốt cuộc bộc phát, đập nát chai rượu:
- Con mẹ nó chứ! Ngày hôm nay lão tử quá mất mặt… Lão Vương, nhịn nổi sao?

- Yên tâm, chúng không đi được!
Vương Giai Thông vỗ vỗ vai Cao Bình Nguyên, đột nhiên bước nhanh đuổi theo bọn Trần Mặc.

Lợi dụng lúc mọi người đi vào bãi đỗ xe, hắn bấm điện thoại ra lệnh, sau đó thấp giọng bên tai Cao Bình Nguyên:
- Trông giữ ở bãi đỗ xe là Trịnh lão tam, có vài phần giao tình với ta, thuộc hạ cũng có mấy chục người! Chúng ta giờ tới bãi đỗ xe, đợi họ Trần kia lái xe ra…

Lời vừa nói ra, Cao Bình Nguyên trước hơi hơi ngạc nhiên, lập tức lại nở nụ cười quỷ dị.

Giống như không biết tình huống phía sau, Trần Mặc đã dìu mấy người đi tới phía trước bãi, lập tức có hai nhân viên bảo vệ dong xe ra sẵn, tiến đến chào đón.

Nhưng có chút kỳ quái chính là, đem ba người Thương Trụ, Diệp Dung cùng Ngu mỹ nhân lên xe cả xong, Trần Mặc lại không hề chui vào xe mà

https://thuviensach.vn

tiếp tục một mình vào sâu trong bãi.

- Thật tốt, thằng này là tự tìm chết!
Bởi vì xác định chi phiếu trên người Trần Mặc, cho nên Cao Bình Nguyên cùng Vương Giai Thông thấy một màn như vậy, ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

- Vương tổng, ngài đứng xem được rồi!
Trịnh lão tam mặt dữ tợn đứng cạnh đó, xoa xoa lên cái đầu bóng lưỡng rồi cười nhẹ nói:
- Đàn em của tôi đã chặn sẵn đầu này, chỉ cần thằng nhãi đó dám ra đây…

"Brừm!"
Lời còn chưa dứt, chỉ nghe tiếng motor nổ vang, hai luồng sáng như đèn pha chợt xóa tan đi bóng tối.

Nương theo sau mặt đất chấn động, một chiếc xe mô tô màu bạc phi như bay ra khỏi bãi đỗ xe, nhanh đến nỗi chỉ kịp nhìn thấy hư ảnh.

Vượt qua mấy chục mét, nó lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng liên tục đảo bánh, tránh né chướng ngại vật trên đường, vừa vẽ ra những đường cong ánh sáng tuyệt đẹp.

Trịnh lão tam cũng coi như dân trong nghề, nhìn thấy màn biểu diễn này không khỏi nhiệt huyết sôi trào, dựng thẳng lên ngón cái khen:
- Lợi hại! Tên kia là ai, trình độ này đủ đệ nhất Nam thành rồi!

Chẳng qua màn biểu diễn chỉ vừa mới bắt đầu, hơn nữa phấn khích đến vượt quá tưởng tượng!

Lập tức đã tới màn khiến bọn hắn trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy chiếc mô tô bạc kia bay lên trời, nổ máy rít lên rồi phóng qua mấy chiếc ô tô đằng xa.

https://thuviensach.vn

Mà như cảm thấy chỉ bay thôi còn là chưa đủ, gã cầm lái lúc này còn thả hai tay, sau đó để chiếc xe lộn một vòng 360 độ trên không, lúc này mới thỏa mãn tiếp đáp, "kétttttt" một tiếng an toàn mài bánh phanh lại ngay trước lối ra.

Giờ khắc này, chiếc xe màu bạc chỉ cách Vương Giai Thông không đến ba centimet, thậm chí bánh trước chỉ cần hơi bốc lên là có thể lau lau cái mũi của hắn.

Sau giây lát yên tĩnh đến quỷ dị, gã chủ xe đột nhiên tháo mũ bảo hiểm ra, lộ rõ khuôn mặt của Trần Mặc. Hắn cười hì hì nói:
- Cao tổng! Vương tổng! Hai vị thật sự quá khách khí, lại còn tự mình đến tiễn nữa!

- Ta…
Bị khí thế của Trần Mặc làm chấn động, Vương Giai Thông đột nhiên trở nên lắp bắp.

Cao Bình Nguyên mặt xanh mét lui về phía sau vài bước, rồi quay sang ra hiệu cho Trịnh lão tam, có điều chỉ thấy gã này mặt âm trầm, cũng không định hạ lệnh cho đàn em ra tay.

Giống như không có chứng kiến tình huống bên này, Trần Mặc nói chuyện phiếm vài câu cùng Vương Giai Thông rồi lần nữa vặn ga, phi vọt ra ngoài bãi đỗ xe, rất nhanh đã biến mất trong màn đêm.

Một loạt biến hóa chỉ trong nháy mắt, đợi khi Vương Giai Thông phục hồi tinh thần lại, chiếc mô tô màu bạc kia sớm đã không còn thấy bóng dáng.

Bị khói đen từ ống pô xả ra làm ho khan liên tục, Cao Bình Nguyên một cỗ tức giận không chỗ phát tiết, nhịn không được giữ chặt Trịnh lão tam cả giận nói:
- Sao anh để cho nó chạy, hắc đạo cái cọng lông gì thế này hả!

https://thuviensach.vn

- Cọng lông? Đúng, nếu tôi ngăn hắn lại, có thể sẽ biến thành cọng lông thật đó!
Dùng loại ánh mắt trông thấy kẻ ngu nhìn Cao Bình Nguyên, Trịnh lão tam không chút khách khí gạt tay hắn ra, rồi ra hiệu giải tán đàn em.

Cao Bình Nguyên nhất thời nổi trận lôi đình, nhưng trước khi hắn kịp phát hỏa, Vương Giai Thông đã cười khổ nói:
- Lão Cao, lão Trịnh không có nói sai… Nếu vừa rồi chúng ta thật sự gây chuyện với họ Trần kia, rất có thể cả cọng lông cũng không còn đấy!

- Là sao?
Cao Bình Nguyên ngạc nhiên hỏi.

Vương Giai Thông bất đắc dĩ thở dài một tiếng, hướng chiếc mô tô bạc rời đi, chua chát nói:
- Biết chiếc xe kia là loại gì không? Nói cho anh biết, đó là Dodge Tomahawk, trị giá tới 55 vạn đô la!

- Dodge Tomahawk?
Cao Bình Nguyên có vẻ không hiểu lắm, ngẩn ra một chút rồi hỏi lại:
- Vậy thì sao chứ? Không phải vẫn chỉ là một cái xe máy sao, chẳng lẽ nó hơn được Rolls-Royce?

- Anh không hiểu rồi!
Vương Giai Thông khinh thường lắc lắc đầu.

Trịnh lão tam xoa xoa cái đầu bóng lưỡng, cười lạnh nói:
- Rolls-Royce? Đúng vậy, Rolls-Royce đắt hơn Dodge Tomahawk thật! Có điều dù ngài có bỏ ra số tiền mua được đến hai chiếc Rolls-Royce thì… Biết cái gì gọi là bản hạn lượng không, loại mô tô kia cả thế giới chỉ có chín chiếc, là chín chiếc đó!

- Chín chiếc?

https://thuviensach.vn

Nghe được mấy cái chữ này, Cao Bình Nguyên không khỏi ngẩn người. Hắn dù không tinh thôi về xe, nhưng cũng biết điều này có ý nghĩa thế nào.

Cả thế giới có chín chiếc, tức là chiếc xe này không phải có tiền có thể mua nổi!

Dù cho ông sở hữu năm sáu mỏ dầu, dù cho ông mỗi ngày ra vào nghị viện… nhưng chỉ cần công ty Chrysler kia không thừa nhận địa vị của ông, vậy coi như ông có ném vào mấy ngàn vạn đô la, cũng đừng hòng mua được một chiếc Dodge Tomahawk.

Tóm lại, loại đồ chơi này chỉ thuộc về tầng lớp tinh anh nhất, cũng chứng minh kẻ sở hữu nó có được của cải, địa vị cùng quyền lực.

Cho nên, vừa mới hiểu ra, Cao Bình Nguyên cùng Vương Giai Thông đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên kìm lòng không đậu nổi lên một cái nghi vấn…

Gã thanh niên bề ngoài rất bình thường kia, tới cùng bối cảnh như thế nào, lại mua nổi Dodge Tomahawk bản giới hạn trên thế giới?

Giờ khắc này, bọn hắn cùng lúc mà nghĩ ra đủ thứ trong đầu, ví dụ như đối phương rất có thể là thái tử đảng, cũng có thể là tỷ phú từ nước ngoài trở về? (Thái tử đảng chỉ con cháu những nhân vật quan trọng trong chính phủ)

Nghĩ tới đây, Cao Vương hai người sắc mặt trở nên càng ngày khó coi, đến trình độ không cần hóa trang cũng có thể đi diễn vai Bao Công.

Trịnh lão tam nhịn không được rùng mình, vội vã cáo từ:
- Cao tổng! Vương tổng! Tôi còn có chút việc, xin phép đi trước nhé!

Không đợi Cao Vương hai người trả lời, đại ca xã hội đen khá nổi danh ở Nam thành này tựa như trốn ôn dịch mà vội vội vàng vàng biến mất khỏi bãi đỗ xe.

https://thuviensach.vn

Sau một lúc trầm mặc, Vương Giai Thông thở phào nhẹ nhõm, vỗ nhè nhẹ lên bả vai Cao Bình Nguyên:
- Quên đi! Còn may là chúng ta không có đi trêu chọc hắn… Một trăm ngàn kia, coi như rớt xuống biển đi!

Chương 101: Tỉnh rượu

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 101: Tỉnh rượu

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Thành công dọa lùi Cao Vương hai người, Trần Mặc trên đường liền phân phó Xa Xa biến trở về nguyên hình, một đường phóng nhanh trở lại tiệm cơm Cát Tường.

Thương Trụ cùng Diệp Dung, Ngu Băng Băng hiển nhiên đều đã bê xê lết, ba người thi thoảng lại đưa mắt nhìn nhau, ngây ngô cười cười.

Nhìn cảnh này, Trần Mặc chỉ có thể nhờ lái xe đưa Thương Trụ quay về khách sạn nghỉ ngơi, còn mình thì đảm nhiệm vai trò culi, khiêng hai vị mỹ nữ phân biệt đặt vào giường riêng của các nàng.

- Này, cô có tính giảm béo không đó?

https://thuviensach.vn

Nói thực ra, nếu không phải đã khiêng Ngu mỹ nhân cả một lúc lâu, Trần Mặc cũng sẽ không thể nào cảm thấy nặng.

Ngu mỹ nhân dựa sát vào sau lưng hắn, cánh tay ngọc như rắn nước gắt gao ôm chặt lấy hắn, hơi thở thơm ngát cười khì nói:
- Đồ mắt kém, em còn được bầu làm nữ minh tinh có dáng người tốt nhất đó… Phải rồi, làm sao anh có thể uống nhiều rượu đến như vậy chứ?

Có thể hỏi ra vấn đề này, liền chứng minh Ngu mỹ nhân còn chưa có say hoàn toàn.

Trần Mặc nhún nhún vai, thuận miệng nói:
- Cũng không có gì, tôi trời sinh miễn dịch với cồn, uống rượu cùng uống nước không có gì khác nhau.

Nghe câu tự sướng vô sỉ như vậy, Oa Oa đang nằm im trong góc phòng nhịn không được muốn giơ ngón giữa, đương nhiên nếu như nó có tay…

Phải biết rằng, vì cái trò tiên tửu kia, nó đã đem thân thu nhỏ chỉ còn mấy centimet, sau đó trốn trong kẽ răng của Trần Mặc.

Sau đó, rượu đi vào đều nháy mắt bị nó hút hết. Cũng may bản thân Oa Oa chính là một không gian trữ vật, nếu không chẳng biết phải xả sông rượu kia vào đâu.

Nhưng dù nói thế nào, người ngoài nhìn vào vẫn chỉ thấy Trần Mặc ngửa cổ nốc sạch từng xô rượu đế.

Ngu mỹ nhân tự nhiên cũng tính là người nhìn bên ngoài, nghe vậy không khỏi cười tươi:
- Lợi hại như vậy sao, vậy sau này anh đỡ rượu cho em được không?

- Được… Không được!
Suýt nữa bị nàng dụ dỗ, may mà Trần Mặc còn sớm tỉnh, vội vàng từ chối.

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn chiếc nhẫn số mệnh trên tay, bởi vì mấy ngày liên tiếp sử dụng thanh mang, cho nên kim đồng hồ đã hoàn toàn lệch về phía vận rủi.

Thay lời khác mà nói, chỉ sợ vận xui của mình đã gần đến gang tấc, chính là không biết sẽ là cái gì thôi!

Buồn rầu xoa huyệt Thái Dương, hắn rốt cục gian nan tới cạnh giường, đặt Ngu mỹ nhân nằm xuống.

Nhưng không đợi hắn xoay người, một đôi cánh tay ngọc đã từ phía sau ôm chặt lấy hắn, rồi giọng nói đầy mị hoặc từ từ truyền đến:
- A Mặc, em cảm thấy hơi buồn, cùng em nói chuyện được không?

- Ặc… Nói chuyện thì nói chuyện, cần gì phải chiếm tiện nghi của tôi?
Trần Mặc nhịn không được rùng mình, chậm rãi quay đầu nhìn lại.

Giờ phút này, Ngu mỹ nhân sớm đã mặt ửng hồng, đôi mắt biếc long lang muốn ép ra nước, cho dù dùng câu hại nước hại dân để hình dung cũng không quá đáng.

Chỉ tiếc, gái đẹp khoe dáng trước mắt gã mù, mà Trần Mặc lại cố tình làm một gã mù:
- Thôi… Chúc ngủ ngon!

Lời còn chưa dứt, hắn đã biến mất sau cửa, tựa hồ sau lưng hắn không phải là mỹ nữ, mà là một đầu mãnh thú vậy.

Ngu mỹ nhân hơi ngẩn ra, nhịn không được sẳng giọng:
- A Mặc, em có đáng sợ như vậy không hả?

- Không phải đáng sợ, là có vấn đề!
Cười hì hì nhún nhún vai, Trần Mặc nhẹ nhàng đóng cửa, rồi như không có việc gì xảy ra mà tới phòng bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Đồng dạng là say rượu, Diệp Dung lại có vẻ thực im lặng, chẳng qua tư thế ngủ tứ chi dang rộng nhìn qua không thế nào gọi là đẹp nổi.

Đại khái là đang gặp mộng, nàng thi thoảng còn quơ nắm tay, mơ hồ không rõ than thở lên:
- Tiểu Mặc Mặc, anh nhất định phải chết… Ăn ngon!

- Ặc… Chả lẽ cô nàng đang mơ ăn thịt mình sao?
Sờ sờ cái trán hơi hâm hấp nóng của Diệp Dung, Trần Mặc bất đắc dĩ thở dài, xoay người đi xuống lầu tìm thuốc giải rượu.

Đám Oa Oa lúc này đang xì xào thảo luận cạnh quầy, nhìn hắn đến lập tức cảnh giác tản đi, hơn nữa còn hét lên:
- Lão đại, bọn em không có làm chuyện gì đâu!

Nghe một câu giấu đầu hở đuôi như thế, Trần Mặc nhíu mày, cẩn thận quan sát chung quanh.

Nhưng nhìn qua, nơi này quả thật vẫn nguyên như cũ, thẳng đến khi quan sát hồi lâu vẫn không phát hiện cái gì bất thường, hắn rốt cục hồ nghi ho nhẹ đánh tiếng, rồi xoay người lấy từ trong quầy ra mấy viên thuốc giải rượu.

Oa Oa cùng Nặc Nặc đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên nhịn không được mở miệng nói:
- Lão đại…

- Giề?
Trần Mặc nghi hoặc nhìn chúng nó, đột nhiên có loại thực dự cảm bất an.

Oa Oa ngập ngừng, đột nhiên quay đầu nhìn ngoài cửa sổ:
- Lão đại, Nặc Nặc nói nghe thấy bên ngoài có những âm thanh rất kỳ lạ, anh có muốn ra xem không?

https://thuviensach.vn

- Thật sự? Không phải chúng mày muốn gạt tao ra ngoài đó chứ?
Trần Mặc thực hồ nghi nhìn chúng nó, nhưng vẫn ngó qua cửa sổ.

Đêm khuya, đường xá bên ngoài vô cùng tĩnh lặng, sương mù lơ lửng bao phủ, đem cảnh vật che lấp mờ mờ ảo ảo.

Tất cả chuyện này đều có vẻ rất bình thường, thậm chí người đi đường còn không có, lấy đâu ra âm thanh kỳ lạ.

- Không có gì, bọn mày cứ canh ở chỗ này đi!
Bất đắc dĩ lắc đầu, Trần Mặc chỉ có thể đóng cửa sổ, xoay người đi lên lầu.

Chẳng qua mới đi được năm sáu bước, hắn lại đột nhiên xoay đầu lại, nhìn nhìn đám đồ điện đang tụ tập cùng nhau:
- Ê, chúng mày không làm cái gì đấy chứ?

- Không có!
Bốn đồ điện mặt rất ngây thơ đồng loạt lắc đầu.

Trần Mặc hồ nghi nhìn hồi lâu, rốt cục gạt sang một bên, đẩy cửa phòng Diệp Dung mà bước vào.

Nhưng ngay khi cánh cửa vừa đóng, Nặc Nặc đã lập tức nhảy dựng lên, thấp giọng kêu:
- Oa Oa, nhanh chia chiến lợi phẩm, mày đừng hòng độc chiếm!

Chỉ trong giây lát, một cái chợ đã được lập, chuyện âm thanh kỳ quái bên ngoài cũng chẳng còn ai nhớ đến…

Cách tiệm cơm không xa, mấy con dơi đang treo ngược trên một cành cây tươi tốt, bất động như tượng, chỉ có những cặp mắt thi thoảng chớp động ra ánh sáng nói lên chúng nó còn sống.

Vài giây sau, một con dơi màu vàng chợt vỗ cánh, thấp giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Là chỗ này! Chờ một lát, chúng ta toàn lực công kích người đàn bà kia, nhưng nhớ đừng dây dưa với gã kia…

Không hề biết đến tình huống bên ngoài, lúc này Trần Mặc đã đút cho Diệp Dung uống mấy viên giải rượu. Đợi Diệp Dung dần dần ngủ say lại, hắn hơi do dự mà đẩy cửa phòng bên cạnh ra.

Còn may là Ngu mỹ nhân cũng đã ngủ, Trần Mặc thở phào một cái, đồng dạng giúp nàng uống mấy viên giải rượu, lúc này mới trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Mệt mỏi suốt một ngày, hắn vừa đặt lưng xuống giường đã ngáy khò khò, tự nhiên cũng xem nhẹ tiếng vang kỳ quái tại đại sảnh.

Ngủ một giấc đã qua năm sáu giờ, đến khi vô tình xoay người, chạm phải một vật gì đó mềm mại thì hắn mới giật mình bật dậy.

Chính là ngay sau đó, khi hắn chứng kiến vật thể mềm mại kia mà một người thì lập tức tiến vào trạng thái hóa đá…

Chẳng biết từ lúc nào, Ngu mỹ nhân đã chui vào chăn của hắn, thân mật ôm thật chặt hắn.

Dưới ánh đèn ngủ mờ mờ, chỉ thấy tiểu mỹ nhân này mặt ửng đỏ, làn trắng nõn nóng bỏng như sốt cao, đôi môi anh đào thở ra hương thơm như hoa lan, thi thoảng còn phát tiếng ‘ưm’ khẽ lay động lòng người.

Không xong chính là, bởi vì nàng chỉ mặc bên đồ lót, cho nên gần như lõa thể, nhất là bộ ngực cao ngất kia theo nhịp hô hấp lúc lên lúc xuống, khiến người khác khó mà dời mắt…

- Ai… ai có thể nói cho ta biết đây là có chuyện gì?
Phong cảnh kiều diễm đương nhiên không tồi, nhưng Trần Mặc lại cảm thấy đầu đầy mờ mịt, nhịn không được lay tỉnh Ngu mỹ nhân.

https://thuviensach.vn

Mắt nhắm mắt mở, Ngu mỹ nhân còn vươn tay ôm hắn chặt hơn, cọ cọ đầu lên ngực hắn:
- Chủ nhân, người thật đáng ghét! Nô tỳ còn muốn ngủ mà!

- Chủ nhân? Nô tỳ?
Nghe câu xưng hô không hiểu ra sao, Trần Mặc ngạc nhiên không biết nói gì.

Nhưng mà không đợi hắn phục hồi tinh thần, Ngu mỹ nhân đã như rắn nước trườn lên, đôi môi anh đào nóng bỏng lập tức dán lên bờ môi của hắn, sau đó cái lưỡi thơm tho liền uốn lượn luồn vào, mỗi một tấc đều mang theo hơi thở nóng rực khiến người khác muốn ngạt thở.

Bất thình lình gặp hương diễm tập kích, Trần Mặc chỉ cảm thấy trong đầu nổ vang một tiếng, hai tay không tự chủ được ôm lấy Ngu mỹ nhân, thế nhưng chính trong nháy mắt này…

- Đây là cái gì?
Bàn tay đang vòng qua eo nhỏ chợt chạm phải một vật gì đó lại có cảm giác mềm mượt như sờ vào lông thú.

Trần Mặc không khỏi ngẩn ra, theo bản năng nghiêng đầu nhìn qua… Vài giây sau, hắn đột nhiên trợn tròn mắt khẽ hô một tiếng, hoảng sợ giật người về phía sau.

Đó là một cái cái đuôi! Một cái đuôi cáo đỏ như lửa! Hơn nữa cái đuôi còn khe khẽ vẫy!

- Hồ ly tinh?
Giờ khắc này, Trần Mặc đột nhiên nhớ lại biệt hiệu của Ngu mỹ nhân, hắn đột nhiên cảm thấy được, hóa ra biệt hiệu này lại chuẩn xác đến thế.

https://thuviensach.vn

Nhưng không đợi hắn nhảy ra khỏi giường, Ngu mỹ nhân vẫn đang trong trạng thái ngà ngà say lại kéo hắn lại, hơn nữa càng ôm chặt thêm, còn khẽ vuốt ve trên ngực hắn.

Nhưng mà nói thật, cho dù là nam nhân sắc đảm bao thiên, cũng không có nổi bất cứ phản ứng nào trong tình cảnh này…

Trần Mặc đương nhiên không e ngại yêu quái, chỉ là hắn thật sự không rõ, vì cái gì rõ ràng Ngu mỹ nhân không hề có một chút yêu lực này, lại bỗng chốc biến thành hồ ly tinh?

- Khoan nào, chúng ta có lẽ cần làm rõ chuyện này đã!
Thấy Ngu mỹ nhân không ngừng khiêu khích, Trần Mặc chỉ có thể miễn cưỡng đem nàng đẩy ra, cố gắng chuyển hóa cuộc hẹn hò ướt át này trở thành đàm phán hai bên.

Ngay lúc này, một thân ảnh lảo đảo đột nhiên xuất hiện trước cửa, hơn nữa mệt mỏi hô nhỏ:
- Mặc Mặc, em đau đầu quá, em muốn uống… Ặc, các người làm gì đây?

- Chúng ta…
Nhìn thấy Diệp Dung nửa tỉnh nửa mê đứng trước cửa phòng, Trần Mặc đột nhiên không biết trả lời như thế nào.

Nhưng hắn không cần trả lời nữa rồi, vừa nhìn thấy hai người đang ôm ấp trên giường, Diệp Dung đột nhiên kinh ngạc đứng ngơ ngác tại chỗ, sau đó người run rẩy, giống như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Trần Mặc không khỏi lắp bắp kinh hãi, vội vàng xông lên trước đỡ nàng, nhưng như vậy…

"Choang!"
Một tiếng chát chúa vang lên, phá vỡ hiện trường yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

Thủy tinh trên cửa sổ vỡ tan, mấy con dơi theo sau chợt bay vào, rít lên từng tiếng chói bay rồi tấn công về phía Ngu mỹ nhân đang một mình trên giường.

Trong chớp mắt, một con dơi màu vàng lớn cỡ chiếc bánh xe tải đã dùng móc vuốt bắt được vai Ngu mỹ nhân, âm trầm cười nhẹ nói:
- Nhân loại, chúng ta lại gặp mặt!

Chương 102: Lão đại, anh biết phân thân hả?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 102: Lão đại, anh biết phân thân hả?

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Khi tiếng nói còn vang trong căn phòng chưa tan hết, con dơi vàng đã quắp Ngu mỹ nhân vẫn còn trong cơn say mà bay ra ngoài cửa sổ.

Trần Mặc theo bản năng tay vận chuyển pháp quyết, gọi lôi điện ầm ầm nện xuống, đột nhiên quát:
- Oa Oa, đi ra quần ẩu!

Dựa theo lẽ thường, sau đó mấy đồ điện sẽ cùng nhau nhảy ra, hô lớn "rớt trang bị nào, rớt trang bị nào" rồi nhào lên.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng vào lúc này, dù cho tiếng của Trần Mặc lớn đến mức khiến nóc nhà cũng rung lên làm một đám bụi lớn rớt xuống, bốn con yêu quái kia lại vẫn mất tăm mất tích.

Thực hiển nhiên, con dơi vàng bị quần ẩu một lần đã sợ mãi, cơ hồ là theo bản năng rụt rụt đầu, nhưng khi nó phát hiện xung quanh không có thêm mống nào thì lập tức cất tiếng cười to.

Trong tiếng cười chói tai, nó cũng đã quắp theo Ngu mỹ nhân chuẩn bị bay vọt lên trời đi mất. Nhưng đúng lúc này, một giọng nói lạnh như băng đột ngột vang lên:
- Đom đóm cũng muốn so sánh với mặt trăng, lại dám trước mặt ta mà ra oai, lưu lại đi!

Lời còn chưa dứt, liền thấy một dải tóc đen nhanh như sét đánh phóng tới.

Con dơi vàng lập tức bị kiềm hãm, rồi kêu lên những tiếng thê lương thảm thiết, giống như là bị vạn độc phệ hồn.

Chỉ trong nháy mắt, một luồng sáng xanh nhạt tỏa ra, rồi tràn lan trên cơ thể con dơi…

“Oành’ một tiếng, con dơi vàng mới vừa hung hăng càn quấy tức thì như bị một cái búa vô hình đập trúng, rơi thật mạnh xuống đất.

- Thật mạnh!
Nhìn màn công kích quỷ dị này, Trần Mặc khẽ rùng mình một cái.

Chờ hắn tiếp được Ngu mỹ nhân rơi xuống, ngẩng đầu lên nhìn lại đã thấy một thân ảnh được bao phủ trong thanh mang đang lơ lửng trên không.

Thanh mang che đi hết cả mặt mũi của người kia, chỉ có thể nhận định được đó là một cô gái. Thế nhưng dù không biết trước mắt là ai, chỉ bằng khả năng lơ lửng trên không kia cũng đã quá đủ để người kinh sợ!

https://thuviensach.vn

- Cô là…
Ôm Ngu mỹ nhân vẫn còn say rượu mà ngủ mê mệt, lại nhìn Diệp Dung đang nằm hôn mê dưới đất, Trần Mặc thật không biết mình cần bảo vệ ai.

Mà cùng lúc đó, thân ảnh lơ lửng kia đã theo gió mà tiến lại rồi đặt chân trên thềm cửa sổ, rồi bất động.

Qua phút rung động, Trần Mặc bỗng cảm thấy đối phương dường như rất quen thuộc, nhịn không được hỏi:
- Gia Địch? Mộc Vân?

- Ngươi không cần biết!
Giọng nói lạnh như băng, hiển nhiên là bị cố ý bóp méo, căn bản không thể phân rõ thân phận.

Trong chớp mắt, đầu ngón tay cô gái kia bắn ra một luồng sáng, chiếu thẳng lên trán Diệp Dung:
- Yên tâm, ta chỉ xóa đi trí nhớ của cô ta… Còn nữa, ta đã đặt kết giới quanh tiệm cơm này, không cần lo bị người phát hiện.

- Gia Địch?
Bất kể là xóa đi trí nhớ hay bố trí kết giới đều là sở trường của Gia Địch, cho nên Trần Mặc lại không tự chủ được mở miệng hỏi.

Không để ý đến hắn hỏi, thân ảnh kia bạo xuất thanh mang, hào quang chói mắt khiến người không thể nhìn thẳng.

Mà đợi khi Trần Mặc mở được mắt nhìn lên thì cửa sổ đã trống trơn, chỉ còn lại một đám ánh sáng đang dần dần tắt…

- Rốt cuộc là ai?
Ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn lên cửa sổ, Trần Mặc chỉ cảm thấy đầu muốn nổ ra rồi:

https://thuviensach.vn

- Hình như mình quên cái gì…

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng rít chói tai vang tới, Trần Mặc tức thì vứt bỏ suy nghĩ, nghiêng người nhé qua.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, con dơi vàng kia chẳng biết đã tỉnh dậy lúc nào, công kích trượt mục tiêu, bay vút qua rồi đập đầu vào vách tường.

Lảo đảo mấy cái, nó lần nữa quay đầu nhìn phía Trần Mặc, nói khẽ:
- Nhân loại! Chuyện này không có quan hệ với mày, chỉ cần mày giao con hồ ly kia ra đây, tao cam đoan mày bình an…

Chưa nói hết câu, con dơi vàng đã lao tới, ánh sáng đỏ lòm như máu theo người nó phát ra bao trùm cả căn phòng.

- Đê tiện!
Trần Mặc ngẩn ra, ngón tay lập tức phóng sét, thế nhưng bị vòng sáng đỏ kia cản lại.

- Không có bốn đồ điện kia thì mày làm gì được tao?
Con dơi hơi run lên, nhất thời tinh thần đại chấn tăng tốc, vòng sáng đỏ bao quanh thân thể nó càng bành chướng thêm.

Bị vòng sáng này chiếu trúng, Trần Mặc chỉ cảm thấy cả người cứng ngắc, trong nhất thời không cách nào cử động.

Mà nhân lúc này, con dơi đã nhắm sẵn Ngu mỹ nhân đang hôn mê mà lao đến.

Thế nhưng ngay khi bay gần cửa sổ, có lẽ nó nhớ tới đau khổ ban nãy, tốc độ không khỏi thoáng giảm bớt…

"Ầm!"

https://thuviensach.vn

Chỉ chậm một chút, lại mang đến biến hóa không ngờ, tựa như hào quang màu trắng không biết từ đâu khuếch tán trước mắt này!

Trong tiếng nổ mạnh, Ngu mỹ nhân vốn đang hôn mê lại trợn mắt, vỗ một chưởng thật mạnh lên đầu con dơi.

Chưa hết, cái đuôi cáo thon dài phía sau lưng nàng lại nhấp nháy ngân quang mà kéo dài rồi phóng ra, tựa như những lưỡi dao sắc bén đâm lên ngực đối phương.

"Gréccccccc!"
Tiếng kêu thê lương vang vọng trong phòng, con dơi mang tâm lý quyết tử mặc kệ công kích của đối phương, dấn thân giương vuốt đâm tới.

Thế nhưng ngay khi mắt thấy móng vuốt sắc bén kia sắp đâm vào thân thể, Ngu mỹ nhân lại chợt biến hóa khó tin nổi, hóa thành hồng quang tán ra tứ phía, nhẹ nhàng thoát khỏi đòn công kích.

- Hả?
Trong tầm mắt kinh hãi của Trần Mặc, hồng quang kia dần dần ngưng tụ, nhưng cũng không chuyển hóa thành dạng người…

Một tiếng rít trầm thấp vang lên, một con cáo màu trắng to lớn ngang mãnh hổ chợt thoáng hiện, phần đuôi gồm chín cái lay động, rồi từ bốn phương tám hướng phóng tới.

Trong chớp mắt, chín cái đuôi này che khuất bầu trời, cơ hồ bao phủ trọn cả gian phòng.

Con dơi đáng thương kia căn bản không có chỗ nào né tránh, tức thì bị cuốn vào đuôi cáo, sau đó chỉ nghe có tiếng xương vỡ vụn vang lên.

Nhưng liền ngay sau đó, cáo trắng giống như thoát lực, kịch liệt run rẩy trên không.

https://thuviensach.vn

Không đợi Trần Mặc kịp phản ứng, nó đã lảo đảo lật nghiêng rơi xuống đất, rồi một luồng sáng trắng lóa lên, lập tức biến trở về Ngu mỹ nhân.

Trần Mặc ngẩn ra, rốt cục vẫn do dự mà bước lên vài bước, đem nàng nhẹ nhàng ôm trong lòng.

- Hóa ra… hóa ra mày chỉ có một chút hồn lực!
Con dơi vàng may mắn chưa ngoẻo, kinh hồn chưa định, thấy như vậy một màn lại đột nhiên cười ha hả.

Nhưng dù đắc ý vênh váo, nó cũng đã là cả người vết thương, ngay cả bay cũng rất miễn cưỡng.

Chỉ là dù thương thế như vậy, nó vẫn gắng sức bộc phát ra hồng quang chói mắt, đánh về hướng Trần Mặc và Ngu mỹ nhân!

"Brừmmmmmm!"
Một tiếng ồn vang giòn đúng lúc này chợt vang lên.

Khi con dơi ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe điện đang bay trên trời, theo bên ngoài cửa sổ gào thét bay vào.

- Bà mẹ nó!
Chỉ tới kịp phát ra một tiếng than khóc như vậy, con dơi xui xẻo đã bị bánh xe nghiền qua, hoàn toàn hóa thành thịt vụn.

- Ặc… Thật sự là thắng lợi quái dị!
Trần Mặc gãi gãi đầu, nhìn cứu binh từ trên trời giáng xuống, đột nhiên không biết nên nói cái gì cho phải.

Trong tầm mắt của hắn, Xa Xa mang theo tụi Nặc Nặc lúc này đã quay cuồng ngã lăn trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Trong bụi khói tràn ngập, Oa Oa lung la lung lay đi về phía trước, nói ngọng nghịu không rõ lời:
- Rượu ngon! Rượu ngon! Thật là ngon… Ơ, lão đại, tự nhiên anh lại biết phân thân thế này?

Nó không mở miệng còn tốt, vừa mở miệng đã thấy mùi rượu nồng nặc bay khắp nhà, đúng hoàn cảnh nhà có người say về.

Trần Mặc im lặng nhìn chúng nó, thầm nghĩ khó trách mấy thằng này mất tích, hóa ra chạy đi uống rượu…

Nhưng mà nói đi thì nói lại, có thể khiến mấy thằng yêu quái này say thì cần bao nhiêu rượu mới đủ đây?

- Không nhiều mà, chỉ có một chút!
Cười ngây ngô, Nặc Nặc trực tiếp lăn từ trên lưng Xa Xa xuống, rồi chỉ nghe nó ngáy khò khò say ngủ.

Tiếng ngáy giống như bệnh lây nhiễm, chỉ trong khoảnh khắc, mấy đồ điện đều đã ngủ, chỉ có Oa Oa thi thoảng còn mở cái nắp nồi, phun ra mấy tia rượu đế.

https://thuviensach.vn

- Này, không phải là chúng mày…
Trần Mặc gãi gãi cái mũi, đột nhiên có dự cảm rất bất an.

Tiếng rên rỉ khe khẽ vang lên sau lưng, cắt đứt Trần Mặc cảm khái. Ngu mỹ nhân đang chậm rãi mở to mắt, gian nan nhấc người dậy, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc.

- Đến cùng là chuyện gì xảy ra?
Nhìn gương mặt trắng bệch như tờ giấy, Trần Mặc không khỏi ngạc nhiên hỏi.

Hắn hiện chỉ cảm thấy đầu óc không đủ dùng, thậm chí còn muốn cắn ngón tay xem mình có đang nằm mơ hay không. Có lẽ chỉ có cô gái rõ ràng là con người lại biến thành cáo chín đuôi trước mắt này mới có thể nói cho hắn biết chuyện gì mới xảy ra.

- Đừng hỏi em, ít nhất bây giờ đừng hỏi em!
Ngu mỹ nhân suy yếu lắc đầu, im lặng một chốc mới miễn cưỡng thở gấp nói:
- Tìm cho em một căn phòng yên tĩnh, em sẽ hôn mê, ngắn thì ba ngày, lâu thì một tháng.

- Chẳng là là vì cô hao phí yêu lực?
Trần Mặc do dự hỏi đến, nhưng vẫn y theo phân phó ôm lấy nàng.

- Tình huống nơi này chờ khi em tỉnh lại sẽ giải thích cho anh!
Ngu mỹ nhân gian nan gật đầu, thấp giọng nói”
- Nhưng anh phải nhớ kỹ, em không có ác ý!

- Lạy hồn, thà là cô có ác ý còn hơn!
Nhìn vách tường chi chít vết nứt đón gió chào trăng, Trần Mặc cũng chỉ có thể cười khổ.

https://thuviensach.vn

Có lẽ hiện toàn trường duy nhất bình thường, chính là Diệp Dung đang ngủ say, nhưng phỏng chừng đợi nàng ngày mai tỉnh lại chứng kiến tình huống tiệm cơm…

- Em sẽ giải thích cho anh, đây là một chuyện rất phức tạp!
Yếu đuối vô lực thốt ra những lời này, Ngu mỹ nhân rốt cục lâm vào hôn mê.

Trong tiệm cơm bị phá hư, lúc này lần nữa trở về yên tĩnh, chỉ còn những tiếng hô hấp đều đều của những người say ngủ.

- Được rồi! Còn một chút may mắn cuối cùng là quanh tiệm cơm có kết giới!
Nhìn bóng đêm tĩnh lặng bên ngoài, Trần Mặc khe khẽ thở phào, xem ra chưa có ai phát hiện dị tượng bên này.

Nhưng bất kể như thế nào, hắn hiện thật sự cao hứng không nổi, chỉ cảm thấy đầy trong đầu đều là dấu chấm hỏi.

Trước tiên là bị Ngu mỹ nhân tập kích trong đêm, sau đó đến con dơi kia từ đâu bay đến, rồi Ngu mỹ nhân lại biến thành cáo chín đuôi… Đúng rồi, còn có thân ảnh bao phủ trong thanh mang kia là ai?

Điên cuồng! Hỗn loạn! Một đêm này chỉ có thể dùng hai tính từ đó để hình dung!

Nhìn nhìn Diệp Dung đang ngủ say trên đất, lại nhìn Ngu mỹ nhân đang nằm trong lòng, sau đó chiếu ánh mắt sang bốn đồ điện say rượu ngáy như sấm, Trần mặc rốt cục làm ra một cái tổng kết cho đêm nay…

Được rồi! Đây thật là một đêm điên cuồng, điên cuồng đến độ làm cho người ta không muốn trải qua lần thứ hai.

- Rượu ngon! Rượu ngon a!

https://thuviensach.vn

Chép miệng nói mê mấy câu, Oa Oa lại phun ra mấy tia rượu, rồi tiếp tục mê man lảm nhảm:
- Núi tốt thì nước tốt, nước tốt có rượu ngon… Phục vụ, cho ca thêm hai mươi chai!

Chương 103: Say rượu gây rối là không đúng

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 103: Say rượu gây rối là không đúng

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Giằng co suốt sáu giờ, Trần Mặc đã ý thức được đầy đủ việc muốn trở thành một nhân viên ưu tú là khó khăn đến cỡ nào.

Đầu tiên, hắn phải đem Diệp Dung đang ngủ say trở lại phòng, nhân tiện nghĩ một cái cớ xác đáng đê giải thích ngày mai.

Tiếp theo, hắn phải tìm cho Ngu mỹ nhân một căn phòng kín đáo để nghỉ ngơi, cho nên tầng hầm thành lựa chọn tốt nhất.

Thế nhưng so với hai chuyện trên, giải quyết bốn cái đồ điện càng thêm gian nan, cho nên Trần Mặc suy nghĩ thật lâu, cuối cùng quyết định để chúng nó tự sinh tự diệt…

https://thuviensach.vn

Ngay cả như vậy, hắn cũng bận đến sáu giờ sáng mới có thể lên giường, vừa đặt đầu lên gối đã ngủ say như chết.

Nhưng hắn còn chưa chợp mắt được bao lâu, đã nghe tiếng đập cửa ầm ầm.

Trần Mặc cố gắng tự nói với mình đó là ảo giác, đến khi hắn không thể nhịn được nữa, trực tiếp kéo cửa quát:
- Sáng sớm đã gõ… Ặc, a Trụ?

Không sai, người đứng trước cửa tuy rất tiều tụy, nhưng đúng là đạo diễn họ Thương tên Trụ.

Thêm kỳ quái chính là, hắn thoạt nhìn vừa lôi thôi vừa tiền tuỵ, hai con mắt sưng đỏ, trong vành mắt tựa hồ còn tích tụ nước mắt.

Vừa nhìn thấy Trần Mặc, Thương Trụ liền lập tức nghẹn ngào run rẩy lên, hơn nữa còn liên tục tự đấm thật mạnh lên ngực mình.

- Haiz… A Trụ, tớ đã nói rồi mà!
Trần Mặc thở dài, chậm rãi vỗ bả vai Thương Trụ, giọng trầm buồn nói:
- Quy tắc ngầm cũng phải chọn người mà tiến hành chứ, ngàn vạn lần đừng có tìm nữ diễn viên như Phù Dung tỷ mà đòi quy tắc ngầm. Cậu xem, xảy ra chuyện đó rồi hả?
(Ý nó là đổi 1 đêm lấy vai diễn, mà gặp phải gái cực xấu)

Lời còn chưa dứt, Thương Trụ đã nhào lên ôm chặt lấy Trần Mặc rồi gào khóc.

Tiếng khóc tê tâm liệt phế lại phát ra từ một thanh niên cao to tức thì khiến các hộ gia đình xung quanh đồng loạt mở cửa sổ mà hóng.

Đến khi nhìn thấy hai thanh niên ôm ấp lẫn nhau rơi lệ đầy mặt, bọn họ nhất thời tỉnh ngộ, "à" một tiếng một lộ vẻ thì ra là thế.

https://thuviensach.vn

- Chuyện không như mọi người nghĩ đâu!
Đón nhận mấy trăm ánh nhìn mờ ám, Trần Mặc chỉ có thể bi thương chùi mồ hôi lạnh, nhanh chóng kéo Thương Trụ lẩn sâu vào trong tiệm cơm.

Đóng sầm cửa chính lại, hắn thấy Thương Trụ vẫn còn sướt mướt chưa thôi, rốt cục nhịn không được tức giận quát:
- Này, không phải thật sự là cậu bị Phù Dung tỷ lừa lên giường đấy chứ? Có gì nói ra đi!

Đột nhiên bị quát lớn, Thương Trụ ngẩn người như khúc gỗ đứng im tại chỗ.

Phải tới gần ba phút sau, hắn mới khàn khàn lên tiếng:
- Studio… Studio của tớ bị hủy cả rồi, ngay cả những đoạn phim được lưu trữ cũng… không còn, hết thảy đều mất, bộ phim này xong đời rồi!

- Nói đùa gì vậy!
Cho dù đã làm tốt tư tưởng chuẩn bị, nhưng nghe đến tin tức kinh người này thì Trần Mặc vẫn không thể không choáng váng.

Thương Trụ lúc này cũng cố nén nước mắt mà đem đầu đuôi sự tình nói ra…

Theo như hắn nói, sáng hôm nay khi hắn thức dậy liền qua studio, phát hiện nơi đó sớm đã thành một đống tan hoang.

Đại bộ phận vật kiến trúc đều bị hao tổn nghiêm trọng, mà những thước phim âm bản quay xong lưu trữ trong két sắt cũng không biết bị cái gì nện trúng, sớm đã thành tro tàn.

- Cậu nói là cả cái két sắt kia cũng bị đập bẹp?
Nghe Thương Trụ thuật lại, Trần Mặc không khỏi trợn tròn mắt kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Xem ra Chu Vũ kia chuẩn bị thật là đầy đủ, lại có thể điều tra âm bản cất ở nơi nào, hơn nữa còn mang đạo cụ hạng nặng đi đập phá…

Đây là tinh thần gì, chính là tinh thần đã làm chuyện xấu nhất định làm đến cùng!

- Không phải Chu Vũ!
Thế nhưng ngoài dự đoán của Trần Mặc, Thương Trụ lại chậm rãi lắc đầu:
- Kỳ thật, đêm qua bị tập kích cũng không chỉ có studio, rất nhiều nơi tại Nam thành đều lọt vào thần bí tập kích. Theo nhiều nhân chứng, bọn họ nhìn thấy một vật thật lớn hình tròn từ trên trời giáng xuống… Đúng rồi, giờ có lẽ có trên bản tin!

- Vật thể hình tròn thật lớn? Từ trên trời giáng xuống?
Nghe được câu này, Trần Mặc đột nhiên thấy có gì đó không đúng.

Khi hắn còn đang ngạc nhiên đờ đẫn, Thương Trụ đã mở ti vi, chỉ thấy trên bản tin sáng, hai MC đang sôi nổi thảo luận sự kiện thần bí hồi tối qua.

Ngay lập tức một đoạn clip được phát, trong đó rõ cảnh một vật thể hình tròn thật lớn đang từ trên trời giáng xuống, trực tiếp san bằng một tòa cao ốc bỏ hoang.

- Nhìn rất quen mắt?
Trần Mặc xoa xoa cằm, đột nhiên có cảm giác muốn đập đầu vào tường tự sát.

- Cậu xem, là vật đó!
Thương Trụ không biết tâm tình của hắn, còn nhiệt tình cung cấp thông tin:
- Có người nó đó là đĩa bay, có người nói đó là máy bay kiểu mới của quân đội, lại có người nói đó là nồi cơm điện… Nồi cơm điện, cậu tin nổi không?

- Nói thật, tớ tin!
Trần Mặc thầm thở dài, ngược lại nhìn chằm chằm TV xem tiếp.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng clip chất lượng khá thấp, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn ra có bốn vật thể tỏa ra hào quang thi nhau mà quậy nát cả Nam thành.

Chúng nó phá hủy mấy chục tòa nhà ven đường, đánh cướp năm sáu cửa hàng, tập kích mấy trăm người đi đường… Càng quái đản là chúng nó còn xông vào khu ăn chơi trứ danh nam thành, bắt vũ nữ nơi đó múa cột hai giờ.

Đối mặt với sự kiện thần bí này, cảnh sát tất nhiên phải xuất động toàn lực truy bắt, thậm chí chuẩn bị cả vũ khí hạng nặng.

Chính là có trời mới biết chúng nó là như thế nào phát hiện, ngay một khắc trước khi xe cảnh sát vây kín, quái vật dạng xe mô tô cổ quái đột nhiên bay vút qua vòng vây, nghênh ngang mang theo đồng bạn rời đi, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt phẫn nộ của mấy trăm cảnh sát sau lưng.

Mà lúc sau, phương hướng vùng ngoại thành bộc phát ra hào quang mãnh liệt, sóng khí thậm chí lan tỏa tập kích một bộ phận Nam thành.

Thế nhưng khi xe cảnh sát cùng trực thăng đuổi tới thì phát hiện hiện trường chỉ còn lại một hố sâu vài trăm mét, cùng với vô số vết cháy xém khét lẹt.

Về phần bốn quái vật khiến cả Nam thành náo loạn kia thì đã sớm mất tiêu không thấy bóng, giống như là chúng nó đã trở lại sao Hỏa mất rồi…

- Cho nên hiện cảnh sát còn đang truy bắt chúng nó!
Thừa dịp TV đã chuyển sang phút quảng cáo, Thương Trụ đột nhiên đấm một quyền lên tường:
- Đám quái vật kia! Tao mặc kệ chúng mày là người ngoài hành tinh hay yêu ma quỷ quái gì… Nếu để tao bắt được chúng mày, tao nhất định sẽ băm tất cả thành thịt nát!

- Ý kiến hay, tớ sẽ cung cấp dao cho cậu!

https://thuviensach.vn

Trần Mặc tán thành gật đầu, nhịn không được nhìn về cánh cửa phòng riêng đóng kín của hắn.

Giờ hắn đã hiểu được vì sao đám Oa Oa đêm qua thật cổ quái.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bình thường bọn này tuy ưa phá phách nhưng cũng không có làm xằng làm bậy, chẳng lẽ là vì uống say?

Có điều hiện không phải thời gian thảo luận vấn đề này, nhìn Thương Trụ đang mặt đầy bi phẫn, Trần Mặc chỉ có thể vỗ bờ vai của hắn tỏ vẻ an ủi:
- A Trụ à… Nhân viên của cậu có ai bị thương không vậy?

- Có mấy bảo vệ bị thương, còn may là đám quái vật kia không có giết người!
Thương Trụ lắc đầu, rồi lại mệt mỏi ngồi bần thần trên ghế.

Tuy rằng hắn không nói thêm gì, nhưng Trần Mặc lại có thể nhìn ra hắn đang chán nản nhường nào. Cũng phải, liên hoan phim phương Nam chỉ còn gần hai tháng, hiện tại làm lại hiển nhiên không kịp, hơn nữa tài chính cũng không đủ.

Thay lời khác mà nói, bộ phim này hỏng rồi, mà công ty Đông Vũ cũng bởi thế không thể trả lại số tiền đã vay, phá sản chỉ còn là thời gian.

- Tớ nghĩ giờ Chu Vũ đang cười sung sướng rồi!
Khe khẽ thở dài, Thương Trụ ôm lấy mặt, mãi không nói nổi thêm lời nào.

Nhìn thấy hắn như vậy, Trần Mặc đột nhiên cảm thấy thật hổ thẹn, nhưng trước khi hắn kịp nghĩ ra lời an ủi văn vẻ một chút, cửa phòng ở lầu hai bỗng khẽ mở ra, thân ảnh tiều tụy của Diệp Dung đã xuất hiện cạnh cầu thang…

- Chuyện gì xảy ra?

https://thuviensach.vn

Mỏi mệt xoa huyệt thái dương, Diệp Dung tựa hồ còn chưa phát hiện ra tình hình.

Chính là ngay sau đó, trong lúc nàng chứng kiến đại sảnh là một đống tan hoang thì tức thì thất thanh hét ầm lên:
- Cái… cái gì thế này? Mặc Mặc, sao tiệm cơm của chúng ta lại biến thành thế này, đêm qua có đàn voi chạy qua đây sao?

- Đúng rồi, nơi này sao vậy?
Thẳng đến khi nghe tiếng Diệp Dung hét chói tai, Thương Trụ mới ngạc nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện tình huống chung quanh.

Trần Mặc không biết nói gì trợn trắng mắt, thầm nghĩ hai vị thật đúng là cần tích cực mặc quần bó tăng tốc độ máu lên não, nơi này tan hoang như đấu trường thời La Mã mà cả nửa ngày các người mới phát hiện?

Không để ý đến hắn cảm thán, Diệp Dung trước tiên lao về đại sảnh, rơi lệ đầy mặt ôm lấy bàn, ghế, quầy bar…

Bi thống gần mười phút, nàng mới đột nhiên đại bạo phát xoay người lại, hung tợn nói:
- Khốn khiếp, là ai làm, lão nương muốn đem nó chặt thành mười bảy mười tám đoạn cho chó ăn!

- Này, em xem TV sẽ rõ!
Chỉ chỉ vào bản tin sáng còn chưa hết, Trần Mặc mặt không đỏ tim không nhảy bậy bạ nói:
- Đêm qua có mấy quái vật từ trên trời giáng xuống, đập phá đại sảnh xong rời đi… Anh vừa rồi xem TV mới biết, hóa ra bọn nó cùng đám quái vật thần bí đại náo Nam thành đêm qua là một.

- Thật sao?
Đại khái là bị Trần Mặc lừa nhiều rồi, năng lực miễn dịch của Diệp Dung cũng có chút tăng, ngay lập tức dùng ánh mắt đầy hoài nghi nhìn nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc thực thản nhiên đứng tại chỗ, biểu hiện quang minh chính đại chính khí mười phần.

Qua mấy phút, không có phát hiện sơ hở gì, Diệp Dung mới rốt cục dời ánh mắt, mơ hồ vỗ cái trán nói:
- Thật là kỳ quái, vì cái gì em nhớ được đêm qua, hình như thấy được… Đúng rồi, Ngu mỹ nhân thế nào?

Vấn đề này, cũng là chuyện Thương Trụ hiện muốn hỏi, hai người cơ hồ đồng thời ngẩng đầu, nhìn phía căn phòng đang khép hờ.

Xuyên thấu qua khe hở cửa gỗ, có thể chứng kiến Ngu mỹ nhân đang trong mê man, mà cái đuôi cáo thì thi thoảng lại đung đưa.

- Cô ấy nói mệt muốn chết!
Giật mình hú vía, Trần Mặc vội vàng ngăn trước cửa phòng, làm như không có chuyện gì cười nói:
- Cho nên vừa mới uống vài viên thuốc an thần, đại khái là muốn ngủ thật lâu.

- Vậy sao?
Diệp Dung nghi ngờ hỏi, rồi lại buồn rầu vỗ vỗ trán:
- Hôm qua em có gặp ác mộng, thấy anh cùng Ngu mỹ nhân đang… Chẳng lẽ là ảo giác sao?

- Đương nhiên là ảo giác!
Trần Mặc mặt không đổi sắc ngoáy ngoáy tai:
- Nằm mơ đương nhiên là kỳ quái rồi, hôm qua anh còn mơ thấy Ngu mỹ nhân biến thành hồ ly tinh đấy!

https://thuviensach.vn

Chương 104: Thẳng thắn thật thà thường thua thiệt

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 104: Thẳng thắn thật thà thường thua thiệt

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Bởi vì Trần Mặc liên tục giải thích, Diệp Dung nghe mà muốn hôn mê luôn, cuối cùng quên đi giấc mơ kỳ quái đêm qua.

Chính là ngay sau đó, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, nàng nhịn không được phẩy phẩy tay nói:
- Được rồi! Mà Ngu mỹ nhân hình như cũng uống rất nhiều, để em mang nước…

- Không cần!
Mắt thấy Diệp Dung muốn đi mở cửa phòng, Trần Mặc vội vàng hô.

Đón hai cặp mắt tràn ngập nghi hoặc, hắn miễn cưỡng giải thích nói:
- Là thế này! Ngu tiểu thư không có mặc quần áo… Đúng vậy, cô ấy khỏa thân đi ngủ, cho nên đừng vào!

- Thì ra là thế!
Diệp Dung ngẩn ra, rồi cũng dừng bước.

Tuy nói đều là nữ nhân, thế nhưng xông vào nhìn đối phương lõa thể cũng không phải hành vi lịch sự, cho nên có thể không vào tốt nhất không vào.

https://thuviensach.vn

- Đúng là thế đấy, cho nên cứ đợi cô ấy tỉnh lại tốt hơn!
Trần Mặc khẽ thở phào một cái, thầm may mắn chính mình phản ứng nhanh.

Thế nhưng chỉ sau vài giây, không đợi hắn tự sướng thêm mấy phát, lại nghe Diệp Dung hỏi:
- Ơ này, sao anh biết cô ta khỏa thân đi ng? Chẳng lẽ…

- Ặc…
Trần Mặc nhất thời á khẩu không trả lời được, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh trên trán ròng ròng chảy ra.

May sao đúng lúc này hắn nhìn thấy tờ báo trên bản, linh động nói:
- Anh đọc trên báo ấy mà, trang 12 có nói qua.

Tiện tay đẩy tờ báo cho Diệp Dung, thừa dịp nàng còn miệt mài dò từng chữ, Trần Mặc vội vàng chạy tới trước phòng Ngu mỹ nhân đang nằm đóng chặt cửa lại.

Nhưng ngay sau đó, chờ hắn chứng kiến Thương Trụ tiền tuỵ một bên thì lại lại đột nhiên cảm thấy đau đầu. Haiz, chuyện bộ phim làm sao bây giờ, tựa hồ mình cũng phải gánh một phần trách nhiệm.

- Tớ không sao!
Trút hết ra, Thương Trụ cũng dần dần bình tĩnh lại, nhưng vẫn bụm mặt ngồi đờ đẫn trên salon.

Thấy Trần Mặc lo lắng nhìn mình, hắn thất thần lắc đầu, miễn cưỡng làm vẻ tươi cười nói:
- Không sao cả! Ít nhất tớ đã cố gắng hết sức, coi như không hổ thẹn với cha!

https://thuviensach.vn

Lời tuy như thế, nhưng nhìn vào gương mặt trắng bệch cùng cặp mắt đầy tơ máu kia cũng đủ thấy hắn là nói một đằng nghĩ một nẻo.

Trần Mặc khe khẽ thở dài, không biết nên nói cái gì. Diệp Dung bưng một ly nước đưa cho Thương Trụ, vỗ nhè nhẹ lên bờ vai của hắn, dịu dàng nói:
- Thật là không có cách nào sao? Em nghe Mặc Mặc nói hôm qua các anh đã kiếm được một khoản kha khá mà, cùng lắm thì quay lại từ đầu!

- Không phải vấn đề tiền, là thời gian không đủ!
Thương Trụ bất đắc dĩ lắc đầu, hắn tự mình biết tình huống của mình.

Liên hoan phim phương Nam chỉ hai tháng nữa sẽ bắt đầu, mà muốn trong hai tháng vừa quay chụp, vừa cắt nối biên tập, vừa lồng tiếng… nói thực quả là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

- Được rồi, chuyện đâu còn có đó.
Chứng kiến Thương Trụ lại sắp rơi lệ, Trần Mặc chỉ có thể an ủi như vậy.
- Dung à, em mang a Trụ lên lầu nghỉ một lát đi, anh nghĩ sẽ có biện pháp giải quyết thôi!

Mấy phút sau, Thương Trụ thất thểu đi tới phòng ngủ, để nguyên quần áo mà lăn ra giường.

Cho dù trong lòng hắn thống khổ ra sao, nhưng đã bôn ba suốt cả đêm, cho nên nhanh chóng tiến vào ngủ mê mệt.

Trần Mặc nhẹ nhàng đóng cửa phòng, nhỏ giọng căn dặn Diệp Dung:
- Dung à, em thi thoảng để ý cậu ấy nhé, anh sợ cậu ta làm ra chuyện điên rồ gì đó.

- Em hiểu!
Diệp Dung gật gật đầu, thể hiện vẻ dịu dàng hiếm có.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc nhẹ nhàng ôm lấy vai nàng, lại mỉm cười nói đùa mấy câu, lúc này mới trở xuống cầu thang.

Rất thú vị chính là, trong tầm mắt ngạc nhiên của hắn, bốn đồ điện đang rón ra rón rén đi hướng cửa, xem bộ dáng là tính toán nhân cơ hội chạy nạn…

- Ê, giờ mới chạy có phải quá muộn không?
Trần Mặc cười mà không phải cười hỏi.

Nghe tiếng của hắn, bốn yêu quái cùng lúc rùng mình, sau đó đưa mắt nhìn nhau rồi chầm chậm quay đầu lại.

Ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng im mười mấy giây, Oa Oa rốt cục nơm nớp lo sợ nhảy ra:
- Lão đại, chuyện kia… Đã xác định ra ngoài lăn lộn cần nhất là nghĩa khí, anh muốn trừng phạt thì trừng phạt ba đứa chúng nó đi, việc này không hề liên quan tới em đâu!

- A đù, nghĩa khí của mày to nhở?
Trần Mặc há hốc miệng, thầm nghĩ thằng này đúng là nghĩa bạc vân thiên, “bạc” (mỏng) đến độ hơn cả tờ giấy.

Mà không đợi hắn mở miệng, Nặc Nặc cùng Xa Xa liền nhào lên hội đồng nó một trận, tình cảnh nhất thời lại phi thường bốc lửa.

Chỉ có Bản Bản vẫn thành thật điềm tĩnh đứng im, giờ mới thành khẩn mở miệng:
- Lão đại, kỳ thật bọn em cũng không muốn đâu, ai ngờ Bạch Tửu Hoàn lại lợi hại như vậy!

- Bạch Tửu Hoàn? Cái gì là Bạch Tửu Hoàn?
Trần Mặc ngẩn ra, không khỏi hỏi.

https://thuviensach.vn

Oa Oa giãy dụa thoát ra khỏi đòn đè dưới cái lốp xe của Xa Xa, vừa thở hổn hển vừa trả lời:
- Lão đại, chính là đống rượu hôm qua đó, em tiện tay chưng lên thành viên, sau đó…

Không hề nghi ngờ, đây là năng lực Oa Oa lấy được sau khi thăng cấp, nó đã có thể bước đầu luyện chế một ít dược phẩm.

Mà sau khi chưng thành viên, nó cùng đám Nặc Nặc đều dùng mấy viên.

Chỉ là không ai ngờ nổi mấy viên đó lại có nồng độ cồn cao như vậy, vừa uống vào đã bạo phát, cho nên mới có việc say rượu làm loạn.

- Từ từ, mày nói là rượu vo viên?
Trần Mặc hơi hơi ngạc nhiên, đột nhiên nhớ tới thuốc giải rượu đêm qua.

Hình như khi đó mình vội vội vàng vàng lấy thuốc, cũng không để ý mấy viên thuốc đó lại nồng nặc mùi rượu… Khó trách, khó trách Diệp Dung cùng Ngu mỹ nhân uống xong say càng thêm say.

- Em cũng không ngờ rượu vo viên nhìn giống thuốc giải rượu như thế!
Oa Oa lí nhí nói, rồi lại than thở:
- Lúc ấy lão đại tới nhanh quá, nhất thời em không kiếm được chỗ nào để giấu cho nên nhét cả vào trong quần.

Có trời mới biết tại sao lại trùng hợp như thế, chính là Trần Mặc hiện ít nhất có thể xác định, chuyện trùng hợp này cùng với vận rủi của mình có quan hệ.

Quay đầu nhìn nhìn bản tin còn chưa hết trên TV, hắn không khỏi thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói:
- Được rồi, sự tình cũng đã như vậy, chúng mày muốn tao làm sao giờ… Thành thật khai báo, chúng mày làm những trò gì?

https://thuviensach.vn

- Việc này…
Bốn đồ điện đưa mắt nhìn nhau, còn suy nghĩ xem không biết thật thà nhận tội có khiến án nặng gấp đôi không.

Bất quá bị Trần Mặc ác hung hăng trợn mắt liếc nhìn, Bản Bản rốt cục thành thành thật thật hồi đáp:
- Cũng có gì đâu mà, khi mới ra ngoài, Nặc Nặc nói ban công nhà lão Lý hàng xóm là vi phạm luật xây dựng, cho nên bọn em bèn thay trời hành đạo.

- Sau đó?
Trần Mặc nhòm qua cửa sổ nhìn sang bên hàng xóm, tức thì thấy được tòa nhà to lớn trong trí nhớ… được rồi, há chỉ có ban công bị phá dỡ, mà cả tòa nhà đều có thể dùng cụm từ: đã phá bỏ, chuẩn bị xây mới để hình dung.

Bất đắc dĩ thở dài, hắn lại tiếp tục truy vấn nói:
- Tiếp theo thì sao? Tụi mày đi cướp ngân hàng đúng không?

- Ô? Sao anh biết?
Nặc Nặc lắp bắp kinh hãi, nhất thời đầy mặt sùng bái nhìn sang:
- Lão đại, anh quả nhiên không hổ là anh minh thần vũ, trí lực phi phàm, nhìn xa trông rộng…

- Cút! Nói điểm chính!
Không chút nào để ý mấy câu nịnh nọt này, Trần Mặc trực tiếp một cước đá bay nó.

Sau đó, Oa Oa chỉ có thể run run kể tiếp:
- Tiếp đó, Nặc Nặc nói cướp ngân hàng không phải hành vi của anh hùng, cho nên bọn em lao tới một cái quán bar, đánh mười mấy đứa bán thuốc phiện, nhân tiện thay cảnh sát bắt khách làng chơi cùng với gái gọi… Đúng rồi, có mấy mỹ nữ vì cảm tạ bọn em là biểu diễn múa cột phục vụ riêng!

- Đó là cảm tạ sao?

https://thuviensach.vn

Trần Mặc không biết phải nói gì nhìn nhìn chúng nó, thầm nghĩ đó là bị tụi bây ép thì có, trong TV mấy mỹ nữ kia đều rơi lệ đầy mặt, chỉ thiếu việc khóc lóc kể lể chính mình bị đám đồ điện trả bài "thập bát mô".

Nghĩ đến cảnh tượng mập mờ này, hắn vừa phẫn nộ vừa hâm mộ thở dài, suy yếu nói:
- Quên đi, tóm lại tụi mày quá lắm rồi… Khiến cả thành phố náo loạn gà chó không yên. Biết tạo ra tổn thất bao nhiêu không, chỉ kể qua đã đủ để chúng ta phải bồi thường đến quần cũng không có mà mặc!

- Hả? Chúng ta phải bồi thường tổn thất sao?
Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ chẳng lẽ chúng ta phải đích thân đến từng nhà tạ tội, sau đó mỗi nhà đưa một cái phong bì?

Trần Mặc trừng mắt lườm chúng nó, mở ra hai tay nói:
- Tụi mày cảm thấy sao, lương tâm không khó chịu thì không cần đền… Còn nữa, ngày hôm qua tụi mày làm hỏng studio của a Trụ, bộ phim cũng bị tụi mày hủy rồi!

- Ặc, không thể nào!
Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, hình như cũng đã quên chính mình làm những gì.

Sợ run gần năm sáu phút, Xa Xa mới mơ hồ nhớ lại nói:
- Chết rồi… Đêm qua hình như Nặc Nặc nói muốn đi dạo một vòng qua studio, còn muốn khắc lên 'F4 từng dạo qua đây'?

Đồng loạt "á" một tiếng, bốn đồ điện ngươi xem ta ta xem ngươi, đột nhiên lộ ra biểu tình thực hổ thẹn.

Trần Mặc thở dài, thầm nghĩ tụi mày há chỉ đến dạo, quả thực là đến phá, hơn nữa phá sạch không còn một chỗ nguyên vẹn.

Không ai nói lời nào hồi lâu, rốt cục Nặc Nặc do dự hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lão đại, bộ phim kia là bị bọn em làm hỏng mất rồi, có cách nào cứu vãn không?

- Còn cách gì được, trừ khi là quay lại từ đầu!
Tức giận trừng mắt liếc nó một cái, Trần Mặc lại đột nhiên đứng thần người ra, như là nghĩ ra cái gì.

Đúng rồi, nếu như có thể dùng mấy năng lực kỳ lạ của đám Nặc Nặc, nói không chừng sẽ rất nhanh quay xong bộ phim, chẳng qua phương diện diễn viên còn cần chút thời gian.

- Đóng phim? Chúng ta đi đóng phim!
Nặc Nặc chúng nó vừa nghe được chuyện kia đã hai mắt tỏa sáng, không hẹn mà cùng mở miệng nói:
- Lão đại, kỳ thật anh nói rất đúng, bọn em có thể… Ơ? Có người đến thì phải?

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng gầm trầm thấp, thanh sắc hào quang không biết từ đâu xuất hiện bao phủ trọn cả không gian.

Không khí bỗng chốc lan tỏa mấy gợn sóng, năm thân ảnh đột nhiên xuất hiện bên trong thanh quang, người đàn ông trung niêm cầm đầu chính là Lý Trì đã lâu không gặp.

Nhưng mà hoàn toàn khác với vẻ hiền hòa lần gặp trước, giờ phút này mặt hắn cực kỳ nghiêm nghị, dùng giọng trầm trọng nói:
- Trần đạo hữu, ngày hôm qua cậu đã phạm quy điều, mời theo ta một chuyến!

Chương 105: Solo hay hội đồng

https://thuviensach.vn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 105: Solo hay hội đồng

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Trong một khắc, Trần Mặc còn tưởng Lý Trì đang đùa, nhưng khi hắn nhìn về bốn người còn lại thì rốt cuộc biết đây không phải chuyện cười.

Nếu như nói vẻ mặt Lý Trì là nghiêm túc thì bốn người mặc áo choàng đen sau lứng hắn có thể dùng "gương mặt người chết" để hình dung. Thoạt nhìn, thật giống như người ta thiếu bọn hắn một số tiền lớn, để bọn hắn phải bực nhọc đến tận cửa đòi nợ.

- Lễ Thanh, Lễ Hồng, Lễ Hải, Lễ Thọ…
Thấy hắn quay đầu trông lại, bốn người kia mặt không đổi sắc tự giới thiệu, hơi hơi gật đầu xem như chào hỏi.

Trần Mặc nhất thời ngạc nhiên không nói gì, thầm nghĩ bốn vị này chẳng lẽ là anh em sinh tư sao, thoạt nhìn quả thực thích hợp làm thần giữ cửa.

- Bốn vị này là tuần sát sử của tu hành giới, phụ trách giám sát hành vi không theo quy điều.
Lý Trì coi như là có nghĩa khí, mắt thấy Trần Mặc có chút mê hoặc, thấp giọng giới thiệu nói:
- Đêm qua cậu làm quá loạn rồi, cho nên kinh động các lộ tu chân yêu ma tại Nam thành, khiến bốn vị này suốt đêm tới đây thẩm tra việc này.

https://thuviensach.vn

- Đêm qua?
Trần Mặc thực bất đắc dĩ thở dài, quay đầu nhìn đám Nặc Nặc phía sau lưng:
- Tứ sứ, kỳ thật chuyện tối ngày hôm qua hoàn toàn là một chuyện hiểu lầm, là do bốn sủng vật của tôi say rượu nên mới làm loạn!

- Việc này chúng ta đã biết được, nhưng phạm sai lầm chính là phạm sai lầm, không thể ngụy biện!
Không đợi hắn giải thích, Lễ Thanh thân hình cao lớn đã lãnh đạm nói:
- Huống chi, đêm qua Lý thiên vương (chức vụ của Lý Trì) đem người bao vây tiễu trừ bốn chúng nó, chẳng những chúng nó chống cự, lại còn đánh trả làm tổn thương vài đạo hữu rồi chạy mất.

- Đánh cho bị thương? Chạy mất?
Trần Mặc lần này thật sự lắp bắp kinh hãi, hắn thật sự không biết có chuyện này.

Lý Trì có chút hổ thẹn, nét mặt già nua ửng đỏ, bất đắc dĩ nói:
- Đúng là như thế! Đêm qua chúng ta truy kích chúng nó tới vùng ngoại ô… Không nghĩ tới mấy sủng vật của cậu lại có thủ đoạn công kích cổ quái như thế, khiến vài đạo hữu chủ quan bị thương, mới khiến chúng nó nhân cơ hội trốn thoát.

- Chủ quan? Rõ ràng là bị bọn ca đánh cho bỏ chạy!
Bản Bản ở phía sau thấp giọng than thở vài câu, nhất thời làm cho Lý Trì xấu hổ vô cùng.

Tứ Đại Thiên Vương đưa mắt nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn chỉ im lặng không biết nói gì, mãi lúc sau mới là Lễ Thanh hắng giọng nói:
- Chuyện này đợi khi lên tới Nam Minh Sơn lại nói cũng không muộn! Trần đạo hữu, mời cậu theo chúng tôi một chuyến!

https://thuviensach.vn

Tuy rằng dùng chữ “mời”, nhưng nhìn tư thế của Tứ Đại Thiên Vương, hiển nhiên là quyết định "không đi sẽ bắt ngươi đi".

Trần Mặc cũng biết hôm nay khó thoát, chỉ có thể thở dài:
- Được rồi! Nhưng mà tôi muốn nói trước với bà chủ một tiếng, nhân tiện để cô ấy mua hộ bảo hiểm thân thể, hắn là được chứ?

- Đương nhiên, chúng tôi cũng không phải là người không nói lý lẽ!
Nghe hắn nói chuyện chọc cười như thế, cho dù là tứ sứ mặt khó đăm đăm cũng không nhịn được giãn cơ mặt ra.

Trần Mặc khách khí chắp tay, ngay lập tức vội vàng chạy lên lầu hai tìm Diệp Dung, mở miệng trước nói:
- Dung à, anh cùng mấy người bạn phải ra ngoài một chuyến, có khi mất vài ngày mới có thể trở về.

- Bạn? Là mấy người chơi nhạc rock dưới lầu sao?
Diệp Dung nghi ngờ hỏi lại, rồi nhìn xuống dưới lầu.

Trần Mặc không nói gì xoa xoa cằm, chính hắn cũng không thể không thừa nhận bốn vị sứ giả kia thân hình cao lớn, bộ mặt thô lỗ lại mặc áo choàng đen, quả thực giống như một ban nhạc rock nặng.

- Đúng vậy, bọn anh định đi Nam Minh Sơn tập nhạc rock!
Nhưng cứ để Diệp Dung nghĩ như thế cũng tốt, Trần Mặc vội gật gật đầu:
- Đúng rồi, em chiếu cố tốt cho a Trụ cùng Ngu tiểu thư nhé, mấy ngày này tạm thời đừng bán quán nữa. Còn nữa, nếu mà anh mãi vẫn không về…

- Em chờ anh!
Không có chờ hắn nói xong, Diệp Dung đột nhiên nhẹ nhàng ôm rồi ôn nhu hôn lên mặt hắn.

Có lẽ là lần đầu tiên chủ động như thế, sau khi khẽ hôn nàng lập tức đỏ ửng cả khuôn mặt, vai khẽ run, chậm rãi xoay người lại:

https://thuviensach.vn

- Mặc Mặc, em ở đây chờ anh, mãi mãi chờ anh!

Có lẽ là giác quan thứ sáu của phụ nữ, xem ra Diệp Dung đã đoán được cái gì đó.

Ngơ ngơ ngẩn ngẩn xoa xoa gương mặt vẫn còn cảm giác ấm mềm, Trần Mặc khe khẽ cười, xoay người đóng cửa phòng lại:
- Tốt… Anh sẽ trở về!

Mà vừa lúc cửa phòng đóng kín, đã nghe Diệp Dung nói vọng ra:
- Trở về sớm một chút! Nếu ba ngày mà chưa về, em sẽ lập đàn tế nguyền rủa anh đó!

- Quả nhiên… Cái gọi là dịu dàng, chỉ là phù dung sớm nở tối tàn!
Trần Mặc lắc lắc đầu cười cười, chậm rãi bước xuống cầu thang.

Thấy hắn quay lại, lý Trì cùng Tứ Đại Thiên Vương cũng chỉ hơi hơi gật đầu rồi đi trước dẫn đường ra khỏi tiệm cơm.

Mà đi tới một ngõ cụt nhỏ, Lý Trì nhẹ nhàng vung tay áo một cái, thanh quang nhất thời bao phủ cả đoàn người.

Trong phút chốc, Trần Mặc chỉ cảm thấy hào quang chói lòa, không tự chủ được nhắm chặt hai mắt lại.

Chờ khi tai không còn nghe tiếng gió nữa, hắn mới từ từ mở mắt ra, phát hiện mình đã ở bên trong một sơn cốc (khe núi), chung quanh hoa nở chim hót, cảnh sắc mê người, mà cũng không phải là Nam Minh Sơn mà hắn từng đến du lịch.

Lý Trì thấy hắn ngơ ngác, giải thích nói:
- Đây là một sơn cốc cấm chế bên trong Nam Minh Sơn, từ trước đến nay làm trụ sở họp bàn của chúng ta… Vừa đi vừa nói thôi, chư vị đạo hữu Nam thành đã chờ rất lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Nói xong, hắn nâng ngón tay lên điểm một cái, trước mặt lập tức hiện ra một con đường bằng đá xanh.

Trần Mặc theo sau bọn hắn bước lên trên, mới đi được hai ba bước, đã nhờ hiệu quả của pháp thuật Súc Địa Thành Thốn mà bước chân vào một đại sảnh rộng lớn. (Súc địa thành thốn kiểu cánh cửa thần kỳ của Đorêmon)

Chính là ngay sau đó, khi Trần Mặc thấy rõ mấy chục vị tu chân yêu ma trong đại sảnh thì ngạc nhiên há to họng "a" một tiếng, cơ hồ muốn sái cả hàm.

Tuy rằng đã từng tưởng tượng ra cảnh yêu ma tụ họp, nhưng tình hình thực tế trước mắt Trần Mặc lại khiến hắn cảm thấy mình đang trong mộng.

Ngẫm lại xem, để bạn nhìn thấy mấy yêu quái thân người đầu thú xem TV; thấy mấy ông già tranh cãi đòi đi lại từng nước cờ hỏng, lại thấy mấy mỹ nữ ăn mặc thời thượng thảo luận đi đâu mua sắm…

Loại tình cảnh này nói giống cái gì cũng có thể, nhưng tóm lại, chắc chắn không ai nghĩ tới đây là đại hội tu hành!

- Này, chúng ta không có đến sai chỗ đấy chứ?
Thực hồ nghi nhìn Lý Trì, Trần Mặc thậm chí có suy nghĩ đối phương đang trêu chọc mình.

- Cái này sao!
Trì hiển nhiên cũng có chút xấu hổ, không khỏi ho nhẹ vài tiếng:
- Bởi vì bây giờ linh khí không nhiều lắm, mọi người rảnh rỗi nên cũng tìm thêm một ít chuyện để giết thời gian thôi mà!

- Ta phục rồi!
Trần Mặc tròn mắt, thầm nghĩ khó trách Lý Trì lại tới quán bar lang thang, xem ra là do nhàn cư vi bất thiện.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, theo tiếng Lý Trì ho nhẹ, những tu chân yêu ma này rốt cục ngừng giải trí, lưu luyến không rời mà tụ tập lại.

Trong đó, có vị mỹ nhân áo hồng còn có chút không cam lòng, thấp giọng than thở nói:
- Lão Lý, có việc gì nhanh nói đi, buổi tối tôi còn phải đi Paris mua sắm!

- Biết rồi!
Thoạt nhìn, Lý Trì hiển nhiên là bó tay với mấy vị này, lập tức nhẹ nhàng vỗ tay tập trung vào vấn đề chính:
- Các vị, tôi đã đưa Trần đạo hữu cùng bốn sủng vật tới, giờ cần bàn xem nên xử lý chuyện này thế nào.

- Còn có thể xử lý như thế nào?
Một con báo yêu (báo thành tinh) đầu vẫn quay về nhìn TV, đĩnh đạc phất tay nói:
- Trần đạo hữu quản giáo bất lực, phạt cậu ta trong ba năm không được sử dụng dị năng; về phần bốn con yêu kia, tự nhiên là đánh cho hiện nguyên hình, trong năm trăm năm không cho tu hành đại đạo.

- Thúi lắm!
Lời còn chưa dứt, không đợi Trần Mặc tiếp lời, Oa Oa chúng nó liền lập tức nhảy đi ra.

- Con báo chết toi kia, có gan động đến một sợi lông của ca xem!
Nặc Nặc phẫn nộ quát:
- Đêm qua, cũng không biết ai bị bọn ca đánh tới răng rơi đầy đất bỏ chạy, suýt nữa cả cái đuôi cũng bị Oa Oa chém mất!

- Chó má!
Báo yêu mặt già đỏ lên, nhất thời nhảy dựng người cả giận nói:
- Nếu không phải mày thả ra cái âm thanh quái đả đó thì làm sao bọn tao lại mơ mơ hồ hồ biểu diễn nhảy qua vòng lửa, sau đó trúng quỷ kế của bọn

https://thuviensach.vn

mày!

- Nhảy qua vòng lửa?
Trần Mặc không biết nói gì há hốc miệng, quay đầu nhìn phía Lý Trì.

- Chính là như vậy!
Lý Trì thấp giọng nói:
- Lão Báo mấy năm trước bị phong bế yêu lực, từng một đoạn thời gian phải ở trong đoàn xiếc thú chuộc tội, cho nên nghe được âm thanh quái lạ từ sủng vật của cậu, theo bản năng bèn…

- Ngất! Ông ta phạm tội gì vậy?
Trần Mặc thầm may mắn mình không có uống nước, bằng không khẳng định vừa rồi sẽ phun ra.

- Kỳ thực nói ra rất buồn cười!
Lý Trì xấu hổ ho nhẹ lên, thấp giọng nói:
- Lão Báo rất thích xem TV, lần trước oán hận đài truyền hình phát quảng cáo quá nhiều nên xông tới đài truyền hình Nam thành làm loạn một trận!

- Ặc, lại còn thế nữa?
Trần Mặc nhất thời rơi lệ đầy mặt, thầm nghĩ còn may vị yêu quái lão huynh này chỉ xem kênh Nam thành, chẳng may hắn thích xem kênh Hồ Nam thì có khi nào vác theo hai con dao chọc tiết lợn mà xông vào không? (Tên hai kênh truyền hình, Hồ Nam có lẽ là phát quảng cáo tần suất rất cao)

Thế nhưng cảm khái qua đi, Trần Mặc chợt nghĩ đến một chuyện, đó chính là bộ phim của a Trụ.

Nếu là mấy thần tiên yêu ma này rảnh rỗi đến độ nhàm chán như thế, trong đó có kẻ còn nghiện xem TV thì liệu có nên kéo bọn hắn giải quyết vấn đề diễn viên cùng hành động không nhỉ, đây chính là mua bán một vốn bốn lời.

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới đây, Trần Mặc không khỏi ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười như đang dụ dỗ tiểu loli.

Chính là lúc này, đám Nặc Nặc đã sớm cùng với thần tiên yêu ma loạn thành một đoàn, mặt đỏ tai hồng xem ra muốn động thủ.

Lại nói tiếp, nếu như là tỷ thí công phu miệng lưỡi, những thần tiên yêu ma kia sao có thể làm đối thủ của bọn Nặc Nặc, không đến vài câu đã bị bức đến á khẩu.

Một ông lão tóc bạc trắng hiển nhiên tức giận không nhẹ, mặt đỏ gay, toàn thân run rẩy, quả thực khiến người lo hắn sẽ tăng xông bất cứ lúc nào:
- Lẽ nào lại như vậy! Lẽ nào lại như vậy! Chúng mày bốn cái nghiệp chướng này sao dám hoành hành làm bậy như thế, không sợ trời phạt sao?

Giống như phối hợp ông lão này, mấy chục thần tiên yêu ma nhất tề tiến lên từng bước, bẻ tay bẻ cổ kêu răng rắc, rất có xu thế một người hô tất cả xông lên.

Mà ngay cả bốn vị sứ giả kia cũng đã đồng thời lấy ra pháp khí thành danh, bày tạo hình tiêu chuẩn mà Trần Mặc vẫn thấy trong các bộ phim, chỉ thiếu mỗi khung cảnh mờ ảo ánh sáng chói lòa.

- Muốn động thủ?
Nhưng mà quay mắt về phía uy thế như thế, Oa Oa lại rất hổ báo tiến lên hai bước, cười hắc hắc quát:
- Lấc lấc láo láo, lão Oa ta trái Thanh Long phải Bạch Hổ, trước ngực đầu rồng bên hông lão ngưu… Solo hay hội đồng, tùy các ngươi chọn!

Chương 106: Trời giáng Huân Nhi

https://thuviensach.vn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 106: Trời giáng Huân Nhi

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Nghe được Oa Oa trả lời, toàn trường mấy chục tu chân yêu ma không khỏi đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ đây rốt cuộc là người tu hành tụ họp, hay là hắc đạo sống mái với nhau?

Mà trong ánh mắt kinh ngạc của bọn hắn, bốn đồ điện đã bày ra tư thế "Giết một người đủ vốn giết hai người có lợi".

Nặc Nặc hung hăng càn quấy nói:
- Gió xuân thổi, trống trận đáng, thế gian này chẳng biết sợ ai… Nhìn cái gì, dám cùng tứ đại linh vật Phúc Phường Nhai chúng ta là địch, cẩn thận ca đập mi!

- Nực cười! Chẳng lẽ lão Báo tao sợ mày?
Lời còn chưa dứt, báo yêu đã nổi giận đùng đùng nhảy dựng lên, há mồm phun ra sương trắng mù mịt.

Người đẹp mặc áo hồng cũng chậm rãi đứng dậy, khẽ chỉnh lại tóc mai rồi cười lạnh:
- Giỏi lắm! Hồng Liên ta từ khi tự tu thành hình người tới nay, vẫn là lần đầu gặp yêu nghiệt ngang ngược như thế… Cũng tốt, trước tiên tiếp của ta một đòn Ngàn Lá Sen Xanh!

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, đóa sen tu thành tinh gọi là Hồng Liên này đã vung tay phất nhẹ một cái.

Tức thì không khí lan tỏa một mùi thơm nhàn nhạt, hai tay áo của nàng không ngừng dài ra, giống như là đang múa một điệu múa cổ xưa. Thế nhưng chỉ trong giây lát, hai ống tay áo kia đã hóa thành ảo ảnh vô số đóa sen, tầng tầng lá sen cũng theo đó mà sinh sôi bất tận.

Bốn đồ điện đưa mắt nhìn nhau, Oa Oa đột nhiên nghênh ngang nhảy ra, không chút hoang mang nói:
- Bấy bì à! Tưởng cưng thế nào, hóa ra là thực vật thân thảo sao, xem anh hầm cưng thành canh hạt sen này!

- Bà mẹ nó, lực liên tưởng thật đúng là phong phú!
Trần Mặc đổ mồ hôi, cũng đã không kịp ngăn cản Oa Oa biến hóa.

Thanh mang nhấp nháy, một cái lò vi sóng thật lớn từ trời giáng xuống, ‘uỳnh’ một cái mở ra cửa lò, dòng khí lưu mạnh mẽ nhất thời thổi quét ra.

Chỉ qua một lát giằng co, vô số lá sen bông sen do Hồng Liên đáng thương huyễn hóa ra đều đã bị hút cả vào bên trong lò vi sóng.

"Đinh!"
Mấy phút sau, theo lò vi sóng cấp tốc xoay tròn, một mùi thơm ngát của hạt sen hầm chậm rãi khuếch tán trong không khí.

Nặc Nặc say mê hít một hơi thật sâu, than thở nói:
- Hình như ăn rất ngon, nhưng mà ca cảm thấy còn cần thêm 2 thìa đường nữa mới đủ!

- Chuẩn men!
Bốn đồ điện rất có ăn ý liên tục gật đầu, làm bộ dáng nhà phê bình ẩm thực.

https://thuviensach.vn

Nhìn lại vị Hồng Liên mỹ nhân đối diện kia, sớm đã tức giận đến run rẩy cả người, nhìn bộ dáng hận không thể hạ độc vào bát súp hạt sen kia.

Về phần báo yêu thì ngẩn ra, đột nhiên đại nộ quát:
- Con mẹ nó! Tụi bay khinh người quá đáng, lại dám…

"Tèn ten!"
Không đợi hắn nói hết, Bản Bản đã mở màn hình, phát ra một tiết mục xiếc.

Báo yêu cũng đã một lần bị rắn cắn mười năm sợ mãi, đột nhiên chứng kiến trò đã khiến mình xấu hổ tối qua, liên tục lùi về sau vài bước.

Bốn đồ điện cất tiếng cười ha hả. Tới lúc này Lễ Thanh đã không nhịn nổi nữa, vỗ tay quát lạnh nói:
- Trần đạo hữu, đừng trách chúng ta thi pháp vô tình!

Trong giây lát, bốn luồng hào quang ngũ sắc chợt dâng lên, giống như là sóng thần cuồn cuộn ập tới, đem bốn đồ điện bao phủ trong đó.

Hào quang này có vẻ phi thường kỳ quái, nhìn như không có có bất kỳ lực công kích nào, nhưng lại có một lực hút không cách nào kháng cự.

Bốn đồ điện ngẩn ra, chỉ cảm thấy cả người cứng đờ, ngay cả xoay mình cũng không làm nổi.

- Bốn vị, hạ thủ lưu tình!
Trần Mặc ngẩn ra, rồi lập tức bước lên muốn ngăn cản, nhưng bị Lý Trì vung tay chặn lại.

Lại nhìn bên kia Lễ Thanh bốn người, tay thúc giục pháp quyết, miệng ngâm xướng, theo thanh âm từ miệng bọn họ, sàn nhà bằng đá trong phạm vi mấy thước đã hóa thành một cái hố đen không đáy, đem bốn đồ điện chậm rãi nuốt đi vào.

https://thuviensach.vn

- Lão đại, cứu em với!
Nhìn mình dần dần bị hút vào, Nặc Nặc rốt cục kinh hoảng hét ầm lên.

Trần Mặc câm nín mắt trợn trắng, thầm nghĩ giờ mới nhớ đến tao, lúc quậy sao không nhớ đi!

Thế nhưng mắt thấy bốn đồ điện gặp nguy hiểm, hắn cũng không thể không đưa tay hỗ trợ. Có điều Lý Trì như cũ cản đường, lạnh lùng quát:
- Đạo hữu, việc này cậu không thể nhúng tay!

Khi nói chuyện, bốn đồ điện đã chìm một nửa thân vào trong hố. Nặc Nặc đáng thương hình thể nhỏ nhất, coi như muốn kêu cứu cũng không còn kịp nữa rồi.

Nhưng đúng lúc này, chỉ nghe 'vèo' một tiếng, chín cái đuôi cáo không biết ở đâu xuất hiện, từ cửa vào phóng đến, thuận thế quấn lấy bốn đồ điện rồi nhấc ra!

'Véo' một cái, bốn đồ điện bay lên cao rồi đáp thật mạnh lên sàn nhà, dù đau nhưng coi như tránh thoát khỏi đại nạn.

- Người nào lớn mật như thế!
Lễ Thanh hơi ngẩn ra song chưởng mang theo hào quang ngũ sắc đánh tới.

Cái đuôi bạc kia va chạm cùng một đòn này, nhất thời cấp tốc rụt trở về, mà thân ảnh Ngu mỹ nhân cũng chợt hiển hiện.

Thân thể vốn còn chưa bình phục, lại gặp một kích toàn lực, nàng không khỏi lảo đảo lùi về sau mấy bước, mặt tái nhợt…

- Yêu hồ?
Bốn vị tuần sát sử đối mắt nhìn nhau, chợt nhất tề vươn tay đánh ra.

Nhưng liền trong chớp mắt này, Lễ Thanh lại đột nhiên biến sắc, vội quát:

https://thuviensach.vn

- Chậm đã!

Theo tiếng hắn, đòn công kích kia thoáng đổi hướng, lướt sát qua má ngọc của Ngu mỹ nhân mà trúng vách tường phía sau gây lên một tiếng nổ vang.

Theo hướng của đòn tấn công, ánh mắt mọi người cùng lúc hướng về phía ngoài cửa.

Chỉ thấy một tiểu loli mặc váy hồng đang đứng bên ngoài, lạ lẫm nhìn đông nhìn tây, mà trong tay trái của cô bé thì cầm một chiếc lệnh phù làm trằng trúc xanh.

- Huân Nhi?
Cơ hồ đồng thời, Trần Mặc cùng Lý Trì ngạc nhiên hô.

Tiểu Huân Nhi ngẩn ra, lập tức cười thật tươi chạy về phía Trần Mặc, rồi theo thói quen dùng tứ chi đu trên người hắn.

Trần Mặc nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng lại cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên. Nếu hắn nhớ không lầm, thời gian này Huân Nhi đều là ở lại trong trường nội trú, tại sao đột nhiên lại tới nơi này?

- Trúc phù?
Nhưng Lý Trì còn kinh ngạc hơn cả Trần Mặc, nhìn vật trong tay Huân Nhi mà không sao tin nổi.

Cả đám thần tiên yêu ma lúc này cũng đã nhìn rõ lệnh phù bằng trúc xanh trong tay Huân Nhi, nhất thời ầm ĩ trao đổi, ngay cả bốn bị tuần sát sử cũng không tự chủ được đưa mắt nhìn nhau.

Mà thêm kỳ quái chính là, ngay khi trông thấy lệnh phù kia, Ngu mỹ nhân vốn đang suy yếu lại kích động đến đỏ ửng khuôn, bờ vai không thể khống chế kịch liệt run rẩy.

https://thuviensach.vn

Cơ hồ đồng thời, Lý Trì đã nhịn không được xông về phía trước vài bước, quái dị hỏi:
- Huân Nhi, cái này là ở đâu ra?

- Cái này…
Tiểu Huân Nhi hình như cũng không hiểu rõ lắm tình huống, cô bé nhìn nhìn vật trong tay, mơ mơ hồ hồ nói:
- Lý thúc thúc, Huân Nhi cũng không biết nữa! Huân Nhi vừa rồi hình như là đang ngủ trưa, sau đó có người nói bên tai Huân Nhi mấy câu, tiếp theo thì đã tới nơi này!

- Cái gì?
Nghe được Huân Nhi trả lời, trong đám người tiếng ồn ào nhất thời vang dội.

Nói đùa gì vậy, kết giới tại Nam Minh Sơn đã có từ trăm năm trước, cho dù là bốn vị tuần sát sử muốn muốn đi vào cũng phải xin trước.

Thế nhưng lại có người dễ dàng đột phá kết giới, hơn nữa vô thanh vô tức đem người đưa vào, cái này cũng thật khó mà tin nổi!

Có điều chuyện làm bọn hắn giật mình còn ở đằng sau. Huân Nhi đang rúc vào lòng Trần Mặc, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, cắn cắn ngón tay cái:
- Đúng rồi! Đúng rồi! Giọng nói kia nói ba ba gặp phiền phức, muốn Huân Nhi lại đây hỗ trợ… Huân Nhi cũng không hiểu nữa, nhưng người đó nói lấy mảnh trúc phù này ra thì sự tình sẽ được giải quyết!

Toàn trường nhất thời lặng ngắt như tờ, mấy chục vị tu chân yêu ma đưa mắt nhìn nhau, lại không ai có thể phản bác.

Lý Trì đột nhiên diện mạo cổ quái ho một tiếng phá bầu không khí yên tĩnh quỷ dị, thật cẩn thận tiếp nhận mảnh lệnh phù kia.

https://thuviensach.vn

Mà giống như đã hẹn trước từ lâu, lấy bốn vị tuần sát sử cầm đầu, tất cả mọi người đột nhiên không hẹn mà cùng đi ra ngoài rồi biến mất sau con đường bằng đá xanh.

Chỉ có Lý Trì trước khi bước khỏi cửa thì còn nhớ quay đầu lại nhìn Trần Mặc nói:
- Lão Trần, cậu ở đây chờ một chút, chúng ta thương lượng một lát rồi sẽ trở lại.

- Được rồi!
Trần Mặc chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi người rời đi, nguyên bản đại sảnh đang chen chúc người bỗng trống trơn.

Ngu mỹ nhân khẽ thở phào một cái, từng bước mệt mỏi lại gần, thấp giọng nói:
- Đừng lo lắng! Nếu trúc phù kia đã xuất hiện thì chuyện có lớn bằng trời cũng có thể giải quyết. Huống chi chẳng qua là bốn đồ điện của anh say rượu làm loạn thôi!

- Cái kia là thứ gì?
Trần Mặc phào một cái, nhưng vẫn là nhịn không được hỏi.

Ngu mỹ nhân đầy mặt hồ nghi nhìn hắn, quái dị hỏi:
- A Mặc, anh thật sự không biết sao?

- Nếu tôi biết còn hỏi cô làm cái gì?
Trần Mặc trợn mắt đáp.

Việc duy nhất hắn có thể xác định là mảnh trúc phù kia không khác gì với lệnh bài của minh chủ võ lâm, tuy không thể thật sự hiệu lệnh quần hùng, nhưng đủ để bọn Lý Trì phải cấp vài phần mặt mũi.

- Hóa ra anh vẫn còn chưa…
Nhìn biểu cảm của Trần Mặc, Ngu mỹ nhân đột nhiên khe khẽ thở dài.

https://thuviensach.vn

Im lặng một lát, nàng rốt cục chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Trần Mặc mà trả lời:
- Trúc phù kia là tín vật của Thuần Dương Tử… Mà Thuần Dương Tử, chính là chủ nhân của em!

- Chủ nhân?
Trần Mặc tròn mắt, thầm nghĩ hay là mình mơ, thế giới này sao đột nhiên lại quay về thời phong kiến?

Thế nhưng ngay sau đó, hắn đột nhiên nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua. Hình như trong lúc Ngu mỹ nhân say rượu ôm lấy hắn, cũng thì thào nói nhỏ câu "chủ nhân" gì gì đó…

- Từ từ để tôi tiêu hóa xong đã!
Nâng tay ngăn trở Ngu mỹ nhân giải thích, Trần Mặc hít thật sâu mấy hơi rồi xoa xoa thái dương, chỉ cảm thấy sao bay quanh đầu.

Châm điếu thuốc hút vài hơi, hắn đột nhiên tỉnh ngộ hô:
- Tôi hiểu rồi! Cha nuôi mà cô nói, kỳ thật chính là chủ nhân của cô, mà cô thì vẫn luôn tìm ông ta, cho nên nhìn thấy trúc phù kia mới kích động như vậy!

- Hoàn toàn chính xác!
Ngu mỹ nhân cười cười, ánh mắt chợt lóe lên mấy tia giảo hoạt:
- A Mặc, anh còn nhớ cái bình hoa sứ men xanh mà Thomas cướp ra từ viện bảo tàng không? Kỳ thật nếu như anh đứng thêm vài giây nữa thì sẽ phát hiện ra em ở đó.

"Bộp!"
Điếu thuốc trong tay Trần Mặc lập tức rơi xuống đất, chính là gần vài giây sau, hắn liền khó có thể tin nhảy dựng lên.

https://thuviensach.vn

- Ý cô là, cô bị phong ấn trong cái bình kia? Lạy thánh thần, chuyện quái quỷ gì thế này… Được rồi, chúng ta đừng chơi trò hỏi đáp nữa, cảm phiền đại tỷ giải thích cho em rõ ràng một lần luôn đi ạ!

- Uhm, đó là chuyện thật lâu về trước!
Ngu mỹ nhân khe khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn vòm trời qua ô cửa sổ.

Hồi lâu yên tĩnh, nàng đột nhiên như có suy nghĩ gì nhìn phía Trần Mặc, bất đắc dĩ cười khổ nói:
- A Mặc, nếu em nói ngài là chủ nhân của em, ngài có tin không?

Chương 107: Đóng vai phụ?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 107: Đóng vai phụ?

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Mấy trăm năm qua, tu hành giới bởi vì linh khí từ từ loãng đi nên từ lâu đã không còn ai có thể phi thăng.

Nhưng mấy chục năm trước, có một tu hành giả đạo hiệu "Thuần Dương Tử", đạt đến trình độ tiếp cận phi thăng, bởi vậy có danh vọng rất cao trong tu hành giới.

https://thuviensach.vn

Còn linh hồn Cửu Vĩ Hồ (cáo chín đuôi) đang ở nhờ trên người Ngu mỹ nhân hiện tại, lại chính là yêu sủng là Thuần Dương Tử đã thu nhận dạy dỗ, từ xưa luôn trung tâm hầu hạ vị chủ nhân vừa là cha vừa là thầy đó.

Nhưng linh khí tu hành giới quá mức loãng, cho dù Thuần Dương Tử đạt đến đẳng cấp khiến người ngoài hâm mộ, lại vẫn không sao đột phá được bình trướng để phi thăng.

Mấy chục năm trước, sau một lần trầm tư suy nghĩ thật dài, hắn rốt cục nghĩ ra một phương pháp không tưởng.

Theo một bản điển tịch thượng cổ ngẫu nhiên có được, hắn cùng với vài thuộc hạ chu du thiên hạ tìm kiếm tài liệu, cố gắng chế tạo ra Nguyên Linh Ngọc Phách được ghi trong điển tịch.

Mà đại đặc điểm của Ngọc Phách là có thể đem mọi loại năng lượng trong thiên địa chuyển hóa thành linh khí.

Trên thực tế, Thuần Dương Tử cơ hồ thành công, nhưng theo Nguyên Linh Ngọc Phách dần dần thành hình, tính bất ổn định của nó cũng liên tục gia tăng.

Ngu mỹ nhân từ vừa mới bắt đầu đã không tán thành biện pháp nghịch chuyển thiên đạo này, tự nhiên liên tục góp lời khuyên bảo, cho rằng như vậy sớm thì muộn cũng sẽ gặp cắn trả.

Chỉ tiếc, Thuần Dương Tử khi đó sớm tẩu hỏa nhập ma, lại bị mấy thuộc hạ rất có dã tâm kích động, ngược lại bởi vậy trách cứ Ngu mỹ nhân nhiều chuyện.

Sau vài lần xung đột, Thuần Dương Tử dứt khoát ra tay trừng phạt Ngu mỹ nhân, tách hồn phách ra khỏi thân thể nàng, rồi phong ấn vào trong cái bình hoa sứ men xanh kia.

https://thuviensach.vn

Tự nhiên, bởi vì cảm tình nhiều năm ở chung, Thuần Dương Tử cũng chỉ là làm bộ khiển trách, ngay cả Ngu mỹ nhân cũng cho là mình lắm bị giam mấy tháng.

Nhưng mà, ai ngờ một lần phong ấn này chính là mấy chục năm. Đợi khi phong ấn được giải, Cửu Vĩ Hồ mới phát hiện thế gian sớm đã cảnh còn người mất.

Nhắc tới cũng là trùng hợp, Ngu Băng Băng xịn đúng lúc đó vừa mới đi vào Nam thành, trong cơ thể còn có huyết mạch của Hồ tộc thời thượng cổ.

Nhờ chút nguyên lực còn sót lại trong hồn phách, Cửu Vĩ Hồ dứt khoát ở nhờ trong thân thể vị nữ minh tinh này, cũng dựa vào danh khí bản gốc mà hỏi thăm tình huống.

Hơn nữa, phát hiện mảnh ngọc vỡ trong viện bảo tàng, nàng rốt cục có thể xác định, Nguyên Linh Ngọc Phách ngày xưa đã nổ tan chia làm nhiều mảnh, cũng tức là Thuần Dương Tử luyện chế hoàn toàn thất bại, mà bản thân hắn thì triệt để mất tích.

Run rủi sao số phận lại cho nàng gặp được Trần Mặc, nguyên vốn Ngu mỹ nhân đã tuyệt vọng lại từ trên người Trần Mặc cảm ứng được khí tức mỏng manh của Thuần Dương Tử, đồng thời cũng phát hiện hắn cùng với những mảnh ngọc kia có một loại liên hệ đặc thù.

Vì muốn chứng minh phán đoán này, cho nên mới có vụ mời làm bảo tiêu, cùng với hai lần ba phen sắc dụ, bởi vì Thuần Dương Tử là Thuần Dương thân thể, một khi tiếp cận thuần âm như Ngu mỹ nhân thì khí tức của hắn sẽ lộ rõ ra.

Mà càng cùng Trần Mặc tiếp xúc, Ngu mỹ nhân lại càng tin tưởng vào phán đoán của mình. Cho dù Trần Mặc không phải là Thuần Dương Tử chuyển thế thì nhất định cũng có liên hệ nào đó với Thuần Dương Tử.

https://thuviensach.vn

Mà tới hôm nay, bởi vì Huân Nhi lại có thể mang theo trúc phù của Thuần Dương Tử đến, Ngu mỹ nhân càng cảm giác mình đoán không lầm, chỉ kém lập tức nhào lên hô to hai tiêng "Chủ nhân".

- Đợi đã!
Nhìn thấy đối phương hai mắt đã đẫm lệ, Trần Mặc cũng rất kinh ngạc lui về phía sau hai bước, thật cẩn thận nói:
- Tuy rằng tôi cũng rất ưa thích chơi trò nữ nô lệ, nhưng tôi khẳng định mình không phải là gã Thuần Dương Tử kia… Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, chúng ta sau này đừng gặp nữa là hơn!

- Chủ nhân, ngài vẫn không chịu tin em sao?
Nghe lời như thế, Ngu mỹ nhân ngước đôi mắt đẫm lệ lên, đáng thương nói.
(DG: Chỗ này xưng hô hơi khó dịch, vì Tàu nó cũng kiểu Anh toàn you với I, đáng lẽ nên là ngài – con vì chủ nhân của Cửu Vĩ Hồ xem như vừa là thầy vừa là cha, mà ở đây đang là hai người xêm xêm tuổi, nên dứt khoát để là anh – em, ngài – em cho dễ nhận biết quan hệ về sau nữa

- Đại tỷ à, tôi chỉ là người bình thường, chỉ mong mua được nhà mua được xe, nhàn nhã nằm ăn chờ chết mà thôi!
Trần Mặc thấy thế muốn mềm lòng, thế nhưng vẫn lắc đầu như trống bỏi:
- Đừng biến tôi thành thằng ngốc, tôi biết gã Thuần Dương Tử kia khẳng định là có một đại đội phiền toái, không chừng sẽ còn có kẻ thù nào đó nhảy ra ấy chứ!

Nghe được hắn chối đây đẩy, Ngu mỹ nhân vừa bực mình vừa buồn cười.
Trần Mặc cũng đã tiếp tục nói:
- Không nói đâu xa, chỉ riêng đám áo đen muốn bắt cô… Còn nữa, cả đám chế tạo ngọc fake kia nữa, không chừng cũng có quan hệ với Thuần Dương Tử!

https://thuviensach.vn

Trong chớp mắt, Trần Mặc sớm đã nghĩ thông suốt ngóc ngách sự tình, nguyên lai mọi thứ bí ẩn đều có quan hệ với người gọi là Thuần Dương Tử kia.

Ngu mỹ nhân lần này lại không có phản bác, trầm ngâm hồi lâu mới bất đắc dĩ thở dài:
- Anh nói rất có đạo lý! Thật là lạ, đám áo đen kia dường như quyết tâm muốn bắt em, cũng không biết làm cách nào mà chúng phát hiện em tồn tại?

- Cho nên mọi chuyện này đều không liên quan đến tôi!
Trần Mặc thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhún nhún vai nói:
- Tóm lại, mấy chuyện vừa xong tôi một câu cũng không nghe thấy nhé! Đợi bộ phim hoàn thành, mọi người tách ra, ai về chỗ nấy thôi…

- Ngọc vỡ!
Hai chữ vô cùng đơn giản, đột nhiên làm cho Trần Mặc ngạc nhiên không nói gì.

Đón ánh mắt nghi hoặc của hắn, Ngu mỹ nhân điềm nhiên nói:
- Đừng quên là anh cần thu thập ngọc vỡ để giảm vận rủi! Hơn nữa em rất nghiêm túc nói cho anh biết, loại vận rủi kia tuyệt đối không có đơn giản như vậy, thậm chí sẽ còn khiến anh nguy hiểm tính mạng đấy!

- Dọa tôi hả?
Trần Mặc ngẩn ra, chột dạ than thở nói.

- Tin hay không là tùy anh!
Ngu mỹ nhân cười hì hì nhìn hắn, thản nhiên nói:
- Nói thẳng luôn, chúng ta làm giao dịch đi. Em giúp anh thu thập ngọc vỡ giải vận rủi, còn anh thì chỉ cần làm chuyện rất đơn giản, đó là sau khi bộ phim chấm dứt, cùng em đi một chuyến tới vùng núi phía Tây.

- Sau đó thì sao? Nơi đó có cái gì có thể chứng minh tôi có phải là Thuần Dương Tử hay không?

https://thuviensach.vn

Trần Mặc không tự chủ được nhíu mày, do dự không biết có nên đáp ứng hay không.

- Đúng vậy!
Ngu mỹ nhân gật đầu, bình tĩnh nói:
- Kỳ thật chuyện này với anh không phải chuyện xấu, nếu chứng minh được anh không phải là Thuần Dương Tử, vậy thì anh có thể an tâm ăn no mà chờ chết.

- Vậy sao…
Trần Mặc chậm rãi xoa xoa cằm, đột nhiên cảm giác mình cũng có chút động tâm.

- Một chuyến du lịch đơn giản, coi như là đi nghỉ mát đi!
Ngu mỹ nhân nhẹ nhàng phủi bụi trên vai hắn, rồi chợt ngẩng đầu lên nói:
- Được rồi, bọn họ đã trở lại, chúng ta nói chuyện sau!

Cơ hồ đồng thời, nương theo tiếng bước chân lộn xộn, đám người Lý Trì đã trở lại.

Trần Mặc đã biết tác dụng của trúc phù, đương nhiên là không hề e ngại, cười hì hì nghênh đón.

Trái lại Lý Trì có vẻ xấu hổ, cùng tuần tra tứ sứ đối mắt nhìn nhau một cái, lúc này mới ho nhẹ nói:
- Lão Trần, chúng ta đã thương lượng xong. Cẩn thận suy nghĩ một chút, bốn đồ điện của cậu chỉ là say rượu làm bậy, vẫn có thể xử nhẹ.

- Vậy thì hay quá!
Biết đối phương không muốn nói về việc Thuần Dương Tử, Trần Mặc cũng vui vẻ làm bộ hồ đồ.

- Thế nhưng dù là do say rượu đi nữa thì các cậu cũng phải chịu trách nhiệm!

https://thuviensach.vn

Lý Trì khẽ thở phào một cái, rồi nghiêm mặt nói:
- Cho nên, làm ơn trông giữ tốt bốn đồ điện này, hơn nữa còn phải mau chóng bồi thường tổn thất đêm qua.

- Được, tôi hiểu!
Trần Mặc bất đắc dĩ thở dài, thầm nghĩ ca cũng muốn mau bồi thường, vấn đề là đào đâu ra số tiền kia.

Bất quá cũng đang sẵn tiện đau đầu vì tiền, hắn lại nghĩ tới một phương pháp nhất cử lưỡng tiện.

Đại khái là đã quá rành hắn, nhìn vẻ mặt tươi cười ôn hòa kia, Lý Trì nhịn không được rùng mình nói:
- Lão Trần, nếu không còn gì thì ta đi trước…

- Không vội! Không vội!
Cá lớn đã cắn mồi còn muốn chạy, Trần Mặc làm sao có thể buông tha, ngay lập tức cười hì hì nắm lấy vai Lý Trì.

Hiện trường mấy chục tu chân yêu ma đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên có loại thực dự cảm bất an. Thực lòng mà nói, vô luận từ góc độ nào mà xét, thanh niên này còn nguy hiểm hơn cả bốn đồ điện của hắn…

- Nói bậy, tôi là loại người này sao?
Trần Mặc đầy mặt ấm ức nhìn quanh, hận không thể lập tức moi tim chứng minh sự trong sạch.

Trong ánh mắt quỷ dị của mọi người, hắn tươi cười chân thành nói:
- Kỳ thật là như vậy! Một người bạn của tôi hiện đang quay bộ phim gọi là "Thần Ma đại chiến"… Cho nên, tôi muốn mời các vị tham gia diễn xuất, không biết các vị có hứng thú hay không?
(DG: trước dịch tên bộ phim là 'chuyện tình Thần Ma đại chiến cổ kim' mà nghe cứ điêu điêu, giờ đổi thành 'Thần Ma đại chiến' thôi cho lọt tai, thế nhé

https://thuviensach.vn

- Phim? Mời chúng ta?
Một đám tu chân yêu ma ngạc nhiên không nói gì, khó có thể tin nhất tề há to mồm.

- Trần lão đệ, ý của cậu là mời chúng ta làm diễn viên?
Báo yêu kia sợ run, lắp bắp nói:
- Chuyện này quá hay, nhưng mà ta chưa bao giờ diễn qua, chỉ có xem không ít phim thôi.

- Không diễn qua cũng không sao, tôi sẽ tìm người hướng dẫn các vị diễn xuất cơ bản.
Chứng kiến báo yêu nửa mừng nửa lo nói, Trần Mặc không khỏi thở một hơi dài nhẹ nhõm, vội vàng dụ dỗ.

- Hơn nữa, diễn xuất là nhìn vào thiên phú, tôi cảm thấy thiên phú của lão Báo đây rất tốt… Hơn nữa còn xem qua nhiều phim như vậy, lo gì không diễn nổi một vai?

- Nhưng mà chúng ta đều là người tu hành, tham dự chuyện này sợ là không tốt lắm!
Không đợi báo yêu kia trả lời, Hồng Liên mỹ nhân đã khẽ nhíu mày nói:
- Hơn nữa, đêm nay ta còn muốn đi Paris mua sắm, sợ là không có thời gian đi đóng vai phụ!

- Vai phụ? Ai nói là đóng vai phụ?
Trần Mặc ngẩn ra, lập tức lắc đầu liên tục nói:
- Tại sao lại vai phụ được chứ, đương nhiên phải là vai chính! Như Hồng Liên tỷ đây, mỹ mạo khí chất đều ở hàng đại mỹ nữ, ít nhất cũng phải vai nữ thứ chính… À không, nữ thứ chính thì quá ấm ức rồi, tôi xem chị phải diễn nữ chính mới xứng đáng!

- Ta? Nữ nhân vật chính?
Hồng Liên hoàn toàn sợ run, miệng đã cười không ngậm lại nổi.

https://thuviensach.vn

- Còn các vị cũng như vậy, tôi cam đoan mỗi người đều có phần diễn riêng!
Trần Mặc khẳng định gật đầu, lại quay đầu nhìn chung quanh:
- Đúng rồi, tôi cũng sẽ không để mọi người làm không công, mỗi vị diễn viên đều sẽ được nhận thù lao xứng đáng, ít nhất cũng phải là mười vạn!

- Mười vạn? (hơn 350 triệu VNĐ)
Giờ khắc này, mọi người đã không còn là hai mắt sáng lên nữa, mà là trực tiếp lóe ra kim quang.

- Ông trời của ta!
Lý Trì nhịn không được cắn cắn ngón tay, thì thào lẩm bẩm:
- Tùy tiện diễn xuất mấy cảnh có được mười vạn, ta cần cật lực buôn bán bao lâu mới có thể kiếm được chỗ đó?

- Chưa hết! Nếu phòng bán vé bội thu, còn có chia hoa hồng đấy!
Nhìn thấy mọi người đã muốn động tâm, Trần Mặc lại tung ra thêm một củ cà rốt to:
- Thế nhé, giờ ai có hứng thú thì báo danh, tôi tuyệt đối không bạc đãi mọi người… Sặc! Xếp hàng xếp hàng, không được kéo quần áo của ca!

Chương 108: Được phụ nữ ủng hộ sẽ có cả thiên hạ

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 108: Được phụ nữ ủng hộ sẽ có cả thiên hạ

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội

https://thuviensach.vn

Nguồn: 4vn.eu
oOo

- Đóng phim?
Vừa nghe được câu này, Thương Trụ đang buồn bực nằm trên giường tức thì khó tin mà bật dậy.

https://thuviensach.vn

Nhìn bạn tốt đang tươi cười ngồi cạnh, hắn nhịn không được mở to hai mắt:
- A Mặc, cậu không đùa đấy chứ, bây giờ còn quay lại có ích gì?

- Đùa á? Tớ giống loại người thích đùa sao, trước không phải, sau cũng là như thế!
Cười hì hì xua xua tay, Trần Mặc cố gắng làm một vẻ nghiêm túc không thể nghiêm túc hơn.

Đây chính là việc sau cùng hắn cần làm sau khi trở về từ Nam Minh Sơn, thương lượng với Thương Trụ để đảm nhận việc quay lại bộ phim Thần Ma đại chiến.

Đương nhiên, Thương Trụ vô cùng kinh ngạc với đề nghị này, cho nên do dự mãi chưa đồng ý.

Cũng khó trách hắn, phải biết rằng liên hoan phim phương Nam chỉ còn hai tháng sẽ bắt đầu, muốn quay lại từ đầu là nói dễ hơn làm.

Hơn nữa bởi vì đoàn làm phim có chuyện, diễn viên thoái chí nản lòng đã tản đi gần hết, chỉ còn lại Ngu mỹ nhân cùng một ít nhân vật phụ không mấy quan trọng cố ở lại đợi tin.

Trừ những người này ra, đa phần cả nhân viên công tác cũng đã từ giã mà đi, bao gồm cả bốn cái máy quay vật còn mà người điều khiển đã đi đâu mất.

- Chuyện này quá khó! Chúng ta đi đâu mà tìm người chứ?
Khổ sở lắc đầu, Thương Trụ không thể giấu nổi cảm xúc bi quan:
- A Mặc, tâm ý của cậu tớ nhận, nhưng chuyện này không thể đâu. Giờ việc duy nhất tớ làm được là bằng vào số tiền từ lần đi chúc rượu lần trước để chống đỡ vài tháng, còn sau đó…

- Thử đi!

https://thuviensach.vn

Trần Mặc đột nhiên vỗ vai Thương Trụ, cắt lời hắn:
- Chưa chắc đã có cơ hội, nhưng nếu không làm thì cả cơ hội cũng không thể có rồi! Nghe này, tớ hy vọng cậu có thể ủy quyền cho tớ có thể xử lý mọi chuyện… Đừng suy nghĩ nữa, dù sao cũng đã chẳng còn gì để mất, đúng không?

Có lẽ bị ánh mắt chân thành của Trần Mặc làm cảm động, Thương Trụ dần dần giãn cái trán nhăn tít ra, suy nghĩ thật lâu rồi mới từ từ gật đầu:
- Được rồi! Cậu nói đúng, dù sao cũng chẳng còn gì để mất! Cần tớ làm gì không, nếu không đủ người, tớ có thể phụ trách quay phim.

- Không, việc duy nhất cậu cần làm là nghỉ ngơi cho tốt!
Trần Mặc khẽ lắc đầu, đưa một tờ hợp đồng cho hắn:
- Còn nữa, ký vào đây, đồng ý để tớ sử dụng mọi tài sản trong đoàn làm phim… Sau đó, cậu cứ am tâm ở lại đây nghỉ ngơi, hai tháng sau tớ sẽ cho cậu một tin tốt.

- Chỉ đơn giản như vậy?
Thương Trụ ngạc nhiên tròn mắt, không chút do dự ký tên.

Nếu như là người khác yêu cầu như vậy, hắn có lẽ còn phải xem xem có phải lừa đảo hay không, thế nhưng là Trần Mặc đương nhiên không cần lo lắng.

- Đối với cậu thì đơn giản thế thôi, nhưng mà tớ thì biến thành bận rộn – boy rồi!
Trần Mặc nhún nhún vai, xoay người rời khỏi phòng.

Ngu mỹ nhân vẫn đứng cửa đợi, thấy hắn đi ra thì tươi cười chào đón:
- Chủ nhân, mọi chuyện ổn cả chứ?

- Xem như thế đi!
Trần Mặc khẽ thở phào một cái, rồi lại gãi gãi đầu, buồn rầu nói:

https://thuviensach.vn

- Này bạn Ngu, bạn có thể đổi lại xưng hô được không? Thứ nhất, hiện tại còn chưa có gì chứng minh tớ là chủ nhân của bạn; thứ hai, dù chứng minh được thì kiểu xưng hô này quá dễ gây hiểu lầm rồi! (Xưng hô kiểu trào phúng nhé)

- Nhưng mà người ta thật sự nhịn không được mà!
Ngu mỹ nhân ngẩn ra, rồi lại làm vẻ mặt đáng thương, hai mắt mông lung đẫm lệ nói:
- Anh cũng biết người ta đã thật lâu rồi không có nhìn thấy chủ nhân, giờ có một chút hy vọng… Muốn hoài niệm ngày xưa một chút chẳng lẽ cũng không được sao?

- Ca ngất! Lại còn xưng là người ta nữa…
Nghe được Ngu mỹ nhân dùng từ, Trần Mặc không khỏi rùng mình, thầm nghĩ lão nhân gia ngài không biết là mấy trăm tuổi rồi, lại còn ở trước mặt thanh niên thuần khiết mà tự xưng "người ta", quả thực còn khủng hơn cả một chú già bốn mươi tuổi đang nũng nịu.

Nhưng khi nhìn lên đôi mắt ầng ậng nước kia, dù biết rõ đây là đang diễn trò, nhưng hắn vẫn chỉ đành chịu thua:
- Được rồi được rồi! Mặc kệ cô gọi gì cũng được, gọi là bệ hạ tôi cũng nhận, được chưa!

- Thật sự chứ?
Ngu mỹ nhân nhếch cao khóe miệng, lộ một nụ cười giảo hoạt, rồi tiến sát lại gần:
- Chủ nhân nè, em hầu hạ ngài tắm rửa nhé? Nhớ năm đó ngài thích nhất để em kỳ cọ giúp, lại còn…

- Tắm rửa?
Nhìn khuôn mặt xinh đẹp sát gần gang tấc, Trần Mặc không tự chủ được nuốt nuốt nước miếng, nhưng rồi rất biết điều nhảy ra xa vài bước.

https://thuviensach.vn

- Ca ngất! Đừng tưởng ca không biết cô định làm gì? Ca là thanh niên xã hội chủ nghĩa thời đại mới, sẽ không bị vẻ đẹp của cô mê hoặc đâu!

- Quỷ hẹp hòi, chỉ là muốn kiểm tra khí tức lần nữa thôi mà!
Bị Trần Mặc hiểu rõ quỷ kế, Ngu mỹ nhân cũng không hề có vẻ xấu hổ, lập tức cười hì hì mang theo làn gió thơm rời đi.

Nhìn thân ảnh thướt tha yểu điệu của nàng, Trần Mặc kìm lòng không đậu thở một hơi dài nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi.

Nói thực, hắn thà đại chiến ba trăm hiệp với con dơi biết nói lần trước, còn hơn là đối mặt với dụ hoặc thiên nhiên vũ mị thế này!

- Lão đại, chén thôi!
Ngay lúc này, Nặc Nặc lại dũng mãnh nhảy ra đề nghị:
- Có một danh nhân từng nói, nếu mỹ nữ dụ dỗ chúng ta, chúng ta không nên khách khí mà cứ chén thôi!

- Cút! Danh nhân đấy chính là mày hả!
Tức giận trừng mắt nhìn Nặc Nặc một cái, Trần Mặc đột nhiên cười cười hỏi:
- Đúng rồi, việc kia xong cả chưa, ba ngày nữa chúng ta sẽ bắt đầu quay!

- Toàn bộ OK!
Bốn đồ điện dương dương tự đắc tạo dáng, nhao nhao trình báo tiến độ công việc mình được giao.

Dựa theo tính toán ban đầu, Bản Bản phụ trách trù tính cả quá trình quay chụp nói chung, bao gồm giờ giấc, phân công quy trình, lấy cảnh sân bãi, chiếu sáng…

Tóm lại, những việc vốn là của nhiều người thì hiện một mình cái laptop này đảm nhiệm, hơn nữa hiệu suất còn tăng lên vài lần.

https://thuviensach.vn

Mà có Bản Bản an bài toàn bộ, Nặc Nặc có thể thoải mái đảm nhận chỉ đạo diễn xuất cho đám yêu ma tu chân kia.

Cái di động bao năm qua xem đến không đếm nổi số lượng phim truyền hình cùng điện ảnh này, ở phương diện chỉ đạo cao hơn Thương Trụ rất nhiều, cho nên công tác tổng đạo diễn không phải nó không ai làm nổi.

Về phần Oa Oa, nó nhận nhiệm vụ chỉ đạo võ thuật, tin tưởng lấy tiêu chuẩn sùng bái bạo lực nhiều năm qua của nó có thể khiến khán giả được chứng kiến những pha hoành tráng.

Tương đối mà nói, Xa Xa hoàn toàn có thể làm một kẻ nhàn rỗi. Nhưng sau khi thấy nó liên tục oán hận mà lầm bầm, Trần Mặc tùy ý đem công tác phụ trách an toàn giao cho nó, xem như miễn cưỡng cho nó một việc để kiếm cơm.

Tuy rằng rất bất mãn đối với việc mình không được trọng dụng, nhưng Xa Xa đã quyết định bảo hộ trường quay 24/24, kẻ nào không phận sự dám tự tiện bước vào nơi này phỏng chừng muốn diễn thảm kịch ‘bay như chim 72 mét’.

Tự nhiên, Trần Mặc cũng không có nhàn rỗi, bởi vì đội ánh sáng đã bỏ đi gần hết, cho nên hắn cũng đành nhận một công việc để làm thêm.

Bất quá nếu đã có thể công khai sử dụng dị năng thì mấy vấn đề kỹ thuật phức tạp gì gì đó cũng chỉ là con tép.

Nhìn buổi thử nghiệm hôm qua mà xét, sau khi cả máy quay cùng đèn chiếu đều được nạp thanh mang thì bất kể là hiệu suất hay chất lượng đều khiến người ta phải dựng ngón cái mà khen ngợi.

Trên thực tế, việc này còn phải tính là nhờ công ty của Thương Trụ toàn thiết bị siêu cổ, bởi vì không có tiền thay mới cho nên máy quay cùng đèn chiếu đều là đồ từ mười mấy năm trước.

https://thuviensach.vn

Mà ‘nhờ’ như thế, khi chúng nó được nạp thanh mang, tạm thời có sinh mệnh thì có thể đem kinh nghiệm quay chụp nhiều năm qua thi triển ra.

Thường thường không cần Trần Mặc nói thêm cái gì, những trang bị này đều có thể tự động bố trí phương án tốt nhất, còn hơn cả được người sử dụng.

Đơn cử ví dụ mà nói, cái camera cổ tự xưng là "Spielberg đệ nhị" kia chẳng những quay chụp rất cẩn trọng, hơn nữa còn có thể đưa ra rất nhiều đề nghị hay ho. (Steven Spielberg, đạo diễn và nhà sản xuất nổi tiếng của điện ảnh Mỹ với các bộ phim tiêu biểu như Hàm Cá Mập, E.T, Công Viên Kỷ Jura)

- Cho nên, bọn em hiện đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ lão đại ra lệnh!
Trình báo xong, Nặc Nặc dương dương tự đắc làm tổng kết.

- Vậy là tốt rồi!
Trần Mặc thở phào một cái, vỗ cái trán nói:
- Nếu bộ phim này thành công, chúng ta không chỉ giúp đỡ a Trụ hoàn thành tâm nguyện mà có lẽ còn được chia hoa hồng đủ để bồi thường tổn thất chúng mày gây ra… Cho nên, nghe cho kỹ, cấm làm loạn!

- Yes, Sir!
Bốn đồ điện cùng nhau hô vang, chỉ hận mình không thể gập người làm lễ.

Bất quá sau khi thoáng suy nghĩ một chút, Xa Xa vẫn nhịn không được oán thán:
- Lão đại, không phải em chê, nhưng cái kịch bản kia thật là quá nát! Hôm qua em đọc thử, tí nữa thì phun hết cả đinh ốc ra, loại kịch bản này chẳng khác gì bài tập làm văn học sinh tiểu học viết cả!

- Hả? Thật sự tệ vậy sao?
Trần Mặc cũng chưa có đọc qua kịch bản, nghe được Xa Xa oán hận như vậy, lúc này mới lật lật qua xem.

https://thuviensach.vn

Vài giây sau, dù tự nhận năng lực chịu đựng tâm lý rất mạnh, hắn cũng không nhịn được vặn vẹo cả mặt:
- Sax… Xa Xa, lần này tao đồng ý với mày, kịch bản này chỉ thích hợp để trị táo bón.

- Chuẩn men!
Xa Xa cùng cảm thụ, bất đắc dĩ thở dài.

- Lão đại, việc sửa kịch bản cứ giao cho em đi.
Chính là không đợi Trần Mặc mở miệng, Nặc Nặc liền xung phong nhận việc nhảy ra:
- Em cam đoan trong hai ngày sẽ làm ra một kịch bản hay nhất, đủ để đi tranh giải Oscar!

- Mày á?
Trần Mặc ngẩn ra, có vẻ đầy bụng nghi ngờ.

- Đương nhiên là em rồi! Chẳng lẽ em nhiều năm xem phim như vậy để không?
Cảm thấy Trần Mặc không tin, Nặc Nặc tức thì nhảy dựng lên, đĩnh đạc nói:
- Em dám cam đoan kịch bản em viết nhất định sẽ làm cho mọi phụ nữ xem qua phải rơi lệ đầy mặt, từ dưới 18 tuổi đến trên 80 tuổi cũng không ngoại lệ!

- Hửm, chúng ta là làm phim tiên hiệp cơ mà?
Trần Mặc nghe được không hiểu ra sao cả, thầm nghĩ cũng không phải quay phim ngôn tình, tại sao cần phụ nữ rơi lệ?

- Lão đại, anh không hiểu rồi!
Nặc Nặc dùng ánh mắt xem thường nhìn hắn một cái, dương dương tự đắc nói:
- Thời buổi này moi tiền từ người nào dễ? Anh đừng có quản phim loại gì, chỉ cần được khán giả nữ ủng hộ là được rồi… Bởi vì có cái gọi là người

https://thuviensach.vn

được phụ nữ ủng hộ sẽ có cả thiên hạ!

Chương 109: Thả lỏng chứ không phải nhũn ra

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 109: Thả lỏng chứ không phải nhũn ra

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Nặc Nặc nói là làm, nhốt mình trong phòng suốt hai ngày, tự trải qua đủ loại gian truân từ nằm gai nếm mật đến treo cổ xà nhà chống ngủ…

Dùng lời của nó mà nói, siêu cấp kịch bản pro nhất lịch sử này sẽ tỏa sáng, hơn nữa tỏa sáng đến độ làm kẻ khác phải đeo kính đen mà nhìn, tránh cho bị hào quang chói mắt làm đau đớn!

- Thằng tự kỷ!
Trần Mặc cảm thán lắc lắc đầu, thế nhưng chờ khi hắn xem xong kịch bản mới thì hoàn toàn bị chìm vào trong đó.

Không thể không thừa nhận, Nặc Nặc nhiều năm qua đắm chìm trong đủ loại điện ảnh và phim truyền hình đã khiến nó đạt tới cảnh giới dung hòa võ học thiên hạ làm một thể.

https://thuviensach.vn

Bên trong kịch bản hơn mười vạn chữ kết hợp đầy đủ võ thuật, hành động, hài hước, tình cảm, huyền bí, triết học… thậm chí còn viết nên một vở kịch nội dung cẩu huyết nhưng lại khiến kẻ khác không hề cảm thấy có chút cẩu huyết nào…

Một chữ, mạnh! Hai chữ, rất mạnh! Ba chữ, phi thường mạnh!

- Tốt rồi, kỳ thật sau này mày có thể đi bán chữ kiếm cơm đấy!
Dùng trọn vẹn hai giờ đọc xong, Trần Mặc rốt cục lần đầu tiên tự đáy lòng tán thán nói.

Để chứng minh năng lực giám định và thưởng thức của mình không có vấn đề, hắn liền đưa phần kịch bản này cho Diệp Dung xem thử… Mà như để xác nhận giúp hắn, vị mỹ nữ mỗi ngày không đọc nổi 1/8 trang báo này lại có thể ngay từ khi mở ra trang đầu đã lâm vào hóa đá, thẳng đến khi xem xong, hai mắt đẫm lệ mông lung mới thôi!

- Rất cảm động! Đây là câu truyện cảm động nhất mà em từng đọc!
Nức nở xoa xoa nước mắt, Diệp Dung giống như trở về bộ dáng của những cô gái lần đầu xem bộ phim Titanic.

- A Mặc, bộ phim làm từ kịch bản này bao giờ thì chiếu thế, em nhất định sẽ đi xem ngay từ lần đầu ra mắt… Mà hình như cảnh hành động đặc biệt rất nhiều, phí tổn quay chụp hẳn là đắt lắm!

- Đắt sao?
Trần Mặc hàm hồ trả lời, rồi chờ khi hắn chứng kiến mấy chục yêu ma tu chân tụ tập tại trường quay ngoài trời thì không khỏi nở một nụ cười tà ác.

Xuất phát từ việc cần giữ bí mật quá trình làm phim, trường quay tạm thời được dựng ở một vùng hoang vu, kiến trúc duy nhất ở gần đó cũng chỉ có căn nhà để mọi người ở tạm.

https://thuviensach.vn

Trên thực tế, Trần Mặc cơ hồ không tốn xu nào, chỉ cần tạm ứng ra chục suất cơm cho những diễn viên lâm thời này là đủ.

Chuyện hay là dù chỉ nhận được đồng lương quy ra thóc rẻ mạt như thế, mấy chục tu chân giả lấy Lý Trì cầm đầu lại miệt mài nghiên cứu kịch bản suốt mấy ngày, hơn nữa từ sáng sớm hôm nay đã tụ tập lại đợi buổi quay phim.

Mà lúc này thấy Trần Mặc xuất hiện, bọn hắn tức nhiệt tình chen chúc mà đến, vẻ mặt tươi cười giống như nhìn thấy thân nhân…

- Lão Trần! Lão Trần!
Trực tiếp đẩy ngược Trần Mặc lên vách tường, Báo Đầu (tên của con báo yêu, báo thành tinh) dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn hắn:
- Màn đầu tiên ngày hôm nay có phải là quay anh diễn cảnh đánh nhau không? Anh đêm qua suy nghĩ thật lâu, cậu nói có phải là anh nên chết hoành tráng tí, kiểu như ngửa mặt lên trời thét dài sau đó từ từ ngã xuống?

- Ta ngất? Đóng vai phụ mà còn nhiều yêu cầu như thế?
Trần Mặc cố mãi mới đẩy nổi hắn ra, trong lòng tự nhiên không thể thiếu muốn oán thầm vài câu.

Bất quá dù oán hận như vậy, nhưng trên mặt hắn vẫn một vẻ tươi cười thân thiện:
- Không thành vấn đề, tất cả mọi người đều sẽ có đất diễn… Đúng rồi, hiện trường quay chụp dựng tới đâu rồi?

- Toàn bộ xong!
Quỷ Sư được xưng là Nam thành đệ nhất dịch quỷ (sai khiến quỷ) chen lấn đi lên. Đây là một gã mập tự trang điểm mình bằng một thân áo dài màu xanh, tướng mạo cơ hồ là vứt vào dòng người sẽ chìm nghỉm.

- Từ khuya hôm trước, anh đã điều ma quỷ bắt đầu đại quy mô khởi công, làm xong hết mấy kiến thức cậu cần rồi, đương nhiên là chỉ miễn cưỡng OK

https://thuviensach.vn

bề ngoài, bên trong không kịp!

Nói đến đây Quỷ Sư đã nhẹ nhàng phất tay áo, giải trừ kết giới che mắt đi.

Lập tức, xuất hiện trước mắt Trần Mặc gần như là bản thu nhỏ lại của Nam thành. Hắn ngây người một lát, rồi tươi cười khen rối rít:
- Quá lợi hại! Đây là công trình chỉ hai buổi tối đã xong sao? Lão Quỷ à, có khi anh đi sở xây dựng hoặc sở quy hoạch mà xin việc mới không uổng phí tài năng đấy!

- Chuyện nhỏ thôi mà!
Quỷ Sư cười đến muốn lệch cả mồm, lại đột nhiên cau mày nói:
- Có điều anh tốn nhiều linh lực lắm đấy, so với tổng mức dùng trong vài năm qua còn nhiều hơn, cho nên…

- Không thành vấn đề, cho anh diễn thêm năm phút nhé!
Trần Mặc tự nhiên biết người này nhân cơ hội tranh công, ngay lập tức vỗ bờ vai của hắn cười nói:
- Còn nữa, cho anh trước khi chết được ôm mỹ nữ đến nghiện, OK chưa? Nếu cảm thấy không đủ, cảnh giường chiếu cũng có thể xem xét!

- Thật hả?
Quỷ Sư ngẩn ra, nhất thời mừng như điên liên tục gật đầu:
- Thật tốt quá! Đời này anh luôn muốn diễn vai phản diện, nằm mộng cũng muốn thử qua cảm giác lấn nam ép nữ… Mà này, một mỹ nữ có phải quá ít không, cho anh hai người nhé, không thì cho anh diễn với Hồng Liên cảnh hôn môi cũng được?

- Đi chết đi!
Lời còn chưa dứt, thanh âm đằng đằng sát khí đã từ phía sau lưng truyền đến.

Mọi người lập tức thực biết điều quay đầu đi vào hiện trường quay chụp, chỉ để lại Quỷ Sư tội nghiệp liều mạng chạy trốn, phía sau chính là Hồng

https://thuviensach.vn

Liên đang bạo phát tiểu vũ trụ.

Đương nhiên, Hồng Liên cũng không quên vừa đuổi vừa nũng nịu hô:
- Lão Trần, cậu đã nói cho chị đóng vai nữ chính, vậy có thể mời Lưu Đức Hoa đến làm nam chính không?

- Ca không nghe thấy gì cả, không nghe thấy gì cả nhé…
Rùng mình một cái, Trần Mặc như bị ai chích vào mông, chạy vọt vào hiện trường quay chụp.

Bản Bản lập tức xem lại lịch quay chụp ngày hôm nay, lớn tiếng tuyên bố:
- Hôm nay sẽ chia ra quay ba chỗ: tổ đánh võ, tổ kỹ năng đặc biệt, tổ tình cảm, cả ba tổ sẽ quay cùng lúc, những người được đọc tên chuẩn bị!

- Tốt lắm, cảm giác tốt lắm!
Trần Mặc khẽ thở phào một cái, xoay người đi đến trước camera.

Theo thanh mang hắn liên tục đưa vào, những thiết bị không có sinh mạng này lại nhao nhao hoạt động, dưới sự chỉ huy của cái camera "Spielberg" kia mà lần lượt vào vị trí và nhiệm vụ riêng.

Mấy phút sau, camera dựng xong, đèn chiếu chuẩn bị xong, sương khói chuẩn bị xong…

Cùng lúc đó, Nặc Nặc vẫn còn đang ‘miệt mài’ giảng giải nội dung cảnh quay cho Báo Đầu:
- Nghe, giờ chúng ta phải quay cảnh truy đuổi, nhiệm vụ của ông là dưới sự truy đuổi của một đám áo đen phải phá vỡ vách tường ngôi nhà mà xông ra đường cái, có vấn đề gì không?

- Không có!
Báo Đầu dùng gồng lộ cơ bắp, tỏ vẻ chính mình không có vấn đề gì cả.

- Chỉ hơi có tí hồi hộp thôi.

https://thuviensach.vn

Bất quá không đợi Nặc Nặc gật đầu, hắn lại như là nhụt chí hỏi:
- Mà này, chú nói anh nên bước bằng chân trái trước hay chân phải trước?

- Đệch!
Trần Mặc không biết phải nói gì, thầm nghĩ hôm trước không biết là ai ôm đùi ca hô muốn diễn, giờ lại bày đặt hồi hộp.

Nặc Nặc thoạt nhìn cũng có ý tưởng muốn rơi lệ đầy mặt, nhưng vẫn đành miễn cưỡng kiên nhẫn an ủi:
- Đừng hồi hộp! Ngàn vạn lần đừng hồi hộp! Ông cứ coi như mình đi cướp ngân hàng rồi bị người ta đuổi theo. Cứ thả lỏng ra, nào, thả lỏng… Fuc.k, tôi bảo là thả lỏng chứ không phải bảo ông nhũn ra!

- Ca phục rồi!
Nhìn thấy Báo Đầu trực tiếp xụi lơ trên mặt đất, Trần Mặc chỉ có thể chịu đựng cảm xúc muốn hộc máu.

Hắn hiện bắt đầu ý thức được, hóa ra rất nhiều chuyện chỉ khi bắt tay vào làm mới biết được nó khó khăn gấp mười lần so với phác thảo bằng chữ trên giấy.

Hữu khí vô lực phất phất tay, hắn quay đầu hướng về Báo Đầu nói:
- Thôi thôi, cứ quay thử một lần xem sao!

"Ầm!"
Mấy phút sau, theo Báo Đầu đột nhiên đụng vào tòa nhà, cả tòa nhà rung lên kịch liệt, rốt cục hoàn toàn sụp đổ.

Trong lúc Trần Mặc tròn mắt rồi thở dài, mấy chục yêu ma tu chân quan sát chung quanh lại nhất tề vỗ tay, lớn tiếng khen ngợi:
- Hay! Hay quá! Quá là hay! Báo Đầu, một đòn này rất có uy phong Nam Minh đại chiến năm đó!

- Tốt? Tốt cái gì mà tốt!

https://thuviensach.vn

Nhìn phông nền đã biến thành đống sắt vụn, Trần Mặc bất đắc dĩ thở dài, nhìn Báo Đầu đang bò ra từ đống đổ nát nói:
- Đại ca à, nhẹ thôi! Tôi hiểu được anh đang kích động, nhưng mà anh nhẹ tay một chút không được hả?

Trên thực tế, màn vừa rồi chính là cảnh Báo Đầu bị Lý Trì đuổi giết, phải trực tiếp đánh vỡ tường chui ra từ một tòa nhà.

Chỉ cần có thể đánh vỡ vách tường coi như hắn hoàn thành nhiệm vụ. Chính là có trời mới biết tại sao gã này lại vẫn khởi toàn lực mà húc… Ngon rồi, lần này không chỉ mỗi vách tường hư, mà cả tòa nhà cũng nát. Nếu hắn đi làm cho bên phá dỡ hạ tầng cơ sở thì nhất định những công ty phải cảm tạ hắn hết lời!

- Không cẩn thận! Không cẩn thận mà thôi, ta sẽ chú ý sửa lại!
Bị Trần Mặc giáo huấn, Báo Đầu hổ thẹn cúi đầu, bộ dạng tội nghiệp làm cho lòng người sinh thương hại.

- Được rồi, để anh diễn lại lần nữa!
Trần Mặc lắc lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài.
- Anh phải hiểu, anh đang bị đuổi giết phải trốn… Ngẫm lại xem, nếu anh có thể nhẹ nhàng hủy diệt cả một ngôi nhà như thế thì còn cần trốn làm cái quái gì!

- Ta sai rồi, ta sẽ sửa!
Mặt đỏ bừng, Báo Đầu tiếp tục hổ thẹn cúi đầu, rồi hăng hái xin quay lại.

- Từ từ đã, muốn quay lại còn cần tài điều quỷ của Quỷ Sư… Lần này nhớ là phải nhẹ đấy!
Trần Mặc vỗ vỗ bờ vai của hắn, hữu khí vô lực nói:
- Quỷ Sư, Quỷ Sư ở đâu rồi?

- Lão đại, Quỷ Sư ở bên kia quay cảnh bắn nhau!

https://thuviensach.vn

Xa Xa vừa hét vừa từ sân bãi thứ hai chạy tới, ngữ khí mang theo vài phần cổ quái:
- Mà em cảm thấy anh tốt nhất là nên qua đó nhìn một cái, có chút vấn đề kỹ thuật nho nhỏ đó!

- Làm sao vậy?
Trần Mặc ngẩn ra, chỉ có thể đẩy nhiệm vụ chỉ dẫn Báo Đầu cho Nặc Nặc, rồi leo lên Xa Xa chạy tới sân bãi thứ hai đang quay.

Còn cách xa mấy cục mét, hắn đã nhìn thấy Lý Trì đang gác súng trước ngực Quỷ Sư, hung tợn cả giận nói:
- Khốn khiếp! Rõ ràng ta bắn trúng mi hai phát, tại sao mi không chết? Nhanh nằm xuống cho ta, nếu không ta sẽ dùng pháp lực đập cho mi nằm!

- Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì ta phải chết nhanh như vậy?
Không chút nào để ý uy hiếp của hắn, Quỷ Sư thực phồng mồm trợn mắt cãi lại.

- Tuy rằng ta đóng vai phụ, nhưng lại là một vai phụ có khí chất của nhân vật chính! Cho nên, cá nhân ta cảm thấy ta phải chết cho lừng lẫy, ví dụ thân trúng đạn nhưng vẫn không chịu ngã, trước khi chết còn giơ cao tay hô vài câu khẩu hiệu…

- Ặc, người này cho rằng mình là liệt sĩ cách mạng sao?
Trần Mặc ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, chỉ cảm thấy thế giới này muốn loạn rồi.

Trong ánh mắt quỷ dị của hắn, hai gã chết toi đóng vai phụ vẫn luôn mồm lải nhải, đề tài đã muốn từ "mi vì sao không chết" chuyển thành "nhân vật phụ cũng có nhân quyền"…

"Ầm!"
Cơ hồ đồng thời, tại bãi quay số 1 phía đằng sau truyền tới tiếng nổ lớn, chỉ thấy bụi bay mịt mù che phủ, xa xa còn nghe thấy Nặc Nặc thét chói tai…

https://thuviensach.vn

- %$&()#$! Báo Đầu, sao ông ngu thế hả, tôi bảo ông xuyên qua vách tường cơ mà, ai bảo ông đập vỡ tường rồi nằm ra hảaaaaaaaaa!

Chương 110: Hiến thân vì nghệ thuật

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 110: Hiến thân vì nghệ thuật

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Trong khi trường quay là một đống hỗn loạn, tại một khu đồi núi hoang vu cạnh đó lại đang tràn ngập trong một không khí khác hẳn.

Mượn sườn đất che chắn, "dơi quen cũ" cả người đầy vết thương lơ lửng cạnh một gốc cây toàn lá khô vàng, đôi mắt đỏ lòm nhìn chằm chằm về hướng trường quay.

Phía dưới nó, năm sáu người đàn ông mặc đồ đen đang khoanh chân ngồi quanh, nhàn nhã gậm cọng cỏ trên miệng…

- Không sai rồi!
Sau hồi lâu im lặng, con dơi vỗ hai cánh, đổi chiều treo ngược mình lên một cành cây.

- Con mẹ nó! Thằng khốn kia lại dám giết tao hai lần!

https://thuviensach.vn

Dùng giọng nói âm trầm, nó nghiến răng nghiến lợi nói:
- Giờ thì được rồi, lần nay tao sẽ đòi cả gốc cả lãi về, thuận tiện phá luôn bộ phim thằng đó đang quay!

- Chắc chưa? Cẩn thận lại bị đập thành…
Mấy người đàn ông đang nhắm mắt dưỡng thần chậm rãi mở mắt, đột nhiên không hẹn cùng cười ầm lên.

- Được rồi!
Chẳng qua thấy con dơi kia có dấu hiệu nổi bão, một gã thanh niên có mái tóc bạc rốt cục nhẹ nhàng vỗ tay nói:
- Cho dù chúng ta luôn luôn bất hoà, nhưng nếu lần này là mệnh lệnh của ông chủ, vậy thì tạm theo chỉ huy của mày đi!

- Hả, mày cũng biết đây là mệnh lệnh của ông chủ sao?
Con dơi trừng mắt liếc hắn một cái, cười lạnh nói:
- Đều nghe cho rõ, gã kia tuy rằng cũng là dị năng giả, nhưng thực lực bản thân cũng chẳng ra gì, chỉ là bốn đồ điện bên cạnh hắn rất mạnh, cho nên cần phải chú ý điểm này!

- Đã hiểu, bốn đồ điện kia cứ giao cho bọn tao giải quyết là được!
Không chút để ý, gã tóc bạc phất phất tay nói:
- Sau đó, mày có thể mượn cơ hội đi báo thù, nhưng trọng điểm vẫn là phải bắt được con hồ ly kia Đương nhiên, đầu tiên chúng ta phải xác định đối phương không có phòng bị!

- Chuyện này mày yên tâm, tao cũng không ngu như thằng Thomas!
Con dơi cười lạnh một tiếng, khinh thường nói:
- Thomas ngu xuẩn, ngay từ khi bắt đầu đã không thèm nghe ngóng tình hình.

- Theo mấy ngày nay quan sát, hiện là thời gian gã khốn kia yếu nhất.
Không biết hắn ta tìm từ đâu một đám diễn viên ngu ngốc, còn đang bận

https://thuviensach.vn

đến sứt đầu mẻ trán... Vậy các người còn có ý kiến gì không?

- Mày xác định chỉ là diễn viên chứ không phải cứu viện của hắn?
Gã tóc bạc ngẩn ra, nhìn về trường quay ẩn ẩn trong đám bụi, thi thoảng lại truyền tới từng đợt tiếng nổ lớn có chút quái dị.

- Đương nhiên!
Con dơi tự tin chậm rãi gật đầu, rồi không nhịn được cười phá lên:
- Đám diễn viên mới này như là thần kinh vậy… Không, có khi bọn chúng đúng là trốn từ viện tâm thần ra!

- Vậy sao?
Mấy gã áo đen đưa mắt nhìn nhau, rốt cục chậm rãi gật đầu đồng ý kế hoạch này.

- Tốt lắm! Như vậy chúng ta đợi thêm mười lăm phút, sau đó nghe mệnh lệnh của tao nhanh chóng xông vào!
Con dơi hạ giọng nói:
- Không được tham đánh đấm, lao thẳng tới con hồ ly kia, nhớ rõ giữ lại tên khốn đó cho tao!

- Hắt xì!
Hắt hơi một lúc mấy cái liền, Trần Mặc nghi ngờ nhìn nhìn về phía xa, mơ hồ cảm giác có người đang nhìn chằm chằm vào mình.

Nhưng chỉ vài giây sau, hắn đã bị tình cảnh tại trường quay làm quên việc đang nghĩ. Chỉ an tĩnh chưa được hai tiếng, giờ lại đến Lý Trì cùng Hồng Liên ầm ĩ. Đây đã là lần thứ sáu náo loạn trong sáng nay!

Căn nguyên sự tình rất đơn giản. Dựa theo tình tiết mà Nặc Nặc viết trong kịch bản, câu chuyện là thế này:

Đầu tiên, Lý Trì bảo hộ Hồng Liên thoát khỏi bị truy sát, song trên đường Lý Trì lại bị kẻ địch đánh trúng, cả người bốc cháy trong lửa… Mà lúc này,

https://thuviensach.vn

Hồng Liên bản thân có một nửa là ma bị tấm chân tình của hắn làm cảm động, dứt khoát nhào lên ôm lấy hắn, hôn một nụ hôn nồng nhiệt kinh thiên địa quỷ thần khiếp.

Tiếp đó đương nhiên là tiếng âm nhạc lồng vào để kích thích người ra rơi lệ, cũng tính như phần diễn của hai người bọn họ kết thúc.

Nhưng mà vấn đề là bạn Hồng Liên của chúng ta luôn tự xưng là đệ nhất mỹ nhân giới tu hành tại Nam thành, hiển nhiên không thể nào chấp nhận việc hiến nụ hôn đầu tiên cho một trung niên sắp thành lão như Lý Trì.

Cho nên sau khi nghe được Nặc Nặc giảng giải, nàng lập tức bạo phát nói:
- Khoan! Vì sao lại có cảnh hôn này, hơn nữa còn cùng lão già kia… Quên đi, ta thà là đi hôn một con lợn còn hơn!

- Uầy? Có người muốn hôn ca sao?
Còn đang suy nghĩ biên soạn ca khúc chủ đề cho phim, Trư Đầu Tam vừa nghe được câu này thì lập tức vui mừng quá đỗi nhảy dựng lên:
- Cũng hơi thiệt thòi, nhưng mà nếu như mỹ nữ như vậy khóc lóc cầu xin được hôn ca thì ca cũng đành cố thôi… Ặc, là em đùa thôi ạ!

Đôi mắt Hồng Liên lúc này cơ hồ có thể cách không mà nướng thịt, Trư Đầu Tam nhịn không được rùng mình một cái, rồi cúp đuôi ngoan ngoãn như con cún con.

Mà Lý Trì nhìn cảnh này cũng chỉ đành nhượng bộ thu lu một xó, nhưng vẫn ấm ức than khẽ:
- Chuyện này không liên quan tới ta, ta cũng không muốn, nhưng đây là đạo diễn an bài mà!

Lời nói đường hoàng là thế, nhưng khi nói xong, Lý Trì lại rất kín đáo liếc mắt nhìn Nặc Nặc một cái.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc như có suy nghĩ gì châm lên một điếu thuốc, đột nhiên liền tỉnh ngộ. Không hề nghi ngờ, nhất định là Nặc Nặc thu được chỗ tốt ở Lý Trì, cho nên an bài riêng cho hắn một cơ hội 'ăn đậu hũ'…

Quá vô sỉ! Sớm biết rằng như vậy ca đã xung phong nhận vai của Lý Trì!

- Lão đại, em sẽ chia cho anh mà!
Thật cẩn thận cười cười vài tiếng, Nặc Nặc lại lập tức nhảy lên, bày ra vẻ mặt nghiêm trọng xen lẫn kính nể nhìn Hồng Liên mà nói:
- Nghe này, chuyện này không hề là chuyện đùa! Cô có biết ý nghĩa của cảnh hôn này là sao không?

Hồng Liên thực mê mang lắc đầu, nàng chỉ biết mình sẽ bị một ông chú già ăn đậu hũ, hơn nữa còn là ăn sạch.

Nặc Nặc thực nghiêm túc nhìn nàng, lấy tư thế một đạo diễn đẳng cấp thế giới mà giảng giải:
- Cảnh hôn này, chính là tinh hoa của toàn bộ phim, là nhân tố thành công khi công chiếu! Cô có biết nó sẽ mang lại cho cô điều gì không? Nó sẽ mang cho cô tiếng tăm cùng fan hâm mộ, sẽ biến cô trở thành siêu cấp thần tượng chỉ sau một đêm công chiếu!

- Thật sự?
Hồng Liên hiển nhiên đã bị lung lạc, thế nhưng cứ nghĩ việc phải thân mật với chú già đáng khinh kia, nàng lại nhăn nhó suy tư.

- Sao có thể ngại ngùng cơ chứ? Đây là một hình thức biểu diễn nghệ thuật, sao lại đem nó nhập làm một với cái trò sỗ sàng kia?
Nặc Nặc càng nói càng hùng hồn:
- Vì nghệ thuật hiến thân, đây là tinh thần vĩ đại đến nhường nào, huống chi cô chỉ là hiến hôn mà thôi!

- Vậy… vậy sao?

https://thuviensach.vn

Có rất ít người không đầu hàng trước miệng lưỡi của Nặc Nặc, Hồng Liên hiển nhiên cũng không ngoại lệ.

Cho nên chỉ ương ngạnh bất khuất nổi vài giây, nàng liền chịu phận bất hạnh mà thở dài, diễn cảm đau khổ giống như phải bán mình lấy tiền chôn cất cha vừa mất:
- Được rồi! Nhưng mà chỉ là làm bộ thôi đó… Lý Trì, nếu ông dám cố ý chiếm tiện nghi của ta, thì cứ ở nhà chờ ta đến biểu diễn võ thuật đi!

- Ta bị oan, bị oan màaaa!
Mặt đầy ủy khuất, thế nhưng trong lòng Lý Trì sớm đã nhạc nổi hoa bay.

- Tốt lắm, nếu không còn chuyện gì nữa thì khởi quay thôi!
Trần Mặc rốt cục cũng nhìn không được nữa, ngay lập tức ho nhẹ nói:
- Lão Lý, ông có cần mặc trang phục phòng hộ không, lửa này có thể sẽ lớn đó!

- Không cần, hoàn toàn không cần mặc phòng hộ!
Trước mặt người đẹp, Lý Trì đương nhiên muốn biểu hiện khí khái anh hùng, lập tức vỗ ngực nói:
- Muốn đốt thế nào cũng xong, tôi chỉ cần đọc tị hỏa chú là có thể kiên trì mười lăm phút!

- Tốt lắm!
Có người tự nguyện bị quay, Trần Mặc đương nhiên không có bất cứ ý kiến gì.

Một lát sau, theo vài bị tu chân phun ra lửa, Lý Trì nhất thời cả người bao phủ trong lửa nóng.

Chẳng qua ỷ vào tị hỏa chú, Lý Trì vẫn tự đắc vỗ vỗ tay, đầy mặt tươi cười nói:
- Ngon rồi, giờ là cảnh hôn nhỉ!

https://thuviensach.vn

- Nóng vội quá nhờơơ…
Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhịn không được chỉnh tề giơ ngón giữa.

Hồng Liên một bụng ấm ức, dáng vẻ đau thương bước tới, nhìn rất có khí khái anh hùng thà chết không từ.

Trần Mặc vỗ nhẹ tay ra hiệu, phân phó nói:
- Tất cả chuẩn bị! Máy quay chuẩn bị, ánh sáng chuẩn bị, sương khói chuẩn… Ủa?

Đột nhiên vang lên tiếng gầm rú rất nhỏ, mặc dù là từ khoảng cách còn rất xa, nhưng vẫn khiến mọi người chú ý.

Trần Mặc như có suy nghĩ gì nhíu mày, nhịn không được muốn đi xem:
- Mọi người đợi chút, tôi đi xem là cái gì… À, lão Lý cứ giữ lửa đi nhé, dập rồi lại đốt mất công lắm!

- Không thành vấn đề!
Ỷ có tị hỏa chú (pháp thuật phòng ngự lửa) phòng thân, Lý Trì dứt khoát khoanh chân ngồi xuống, Báo Đầu thậm chí còn nhặt đâu được mấy củ khoai, xuyên qua cành cây rồi hơ lên để nướng.

Mà Trần Mặc bên này, theo hắn càng ngày càng đi ra xa thì tiếng động kia càng truyền tới lớn hơn.

Nặc Nặc một đường nhảy vọt lên đi theo cạnh hắn, nhịn không được than thở nói:
- Lão đại, có khi nào bởi vì chúng ta động tĩnh quá lớn, đưa tới… Đệch!

Lời còn chưa dứt, trong tầm mắt kinh ngạc của bọn hắn, Xa Xa đã chật vật không chịu nổi gào thét chạy tới.

Nhưng đó cũng không phải mấu chốt, mấu chốt là phía sau nó có một đám dơi đang đuổi theo, cùng với năm sáu gã dị năng giả vừa nhìn đã biết không

https://thuviensach.vn

kém.

Sững sờ mấy giây, Trần Mặc nhịn không được cảm khái nói:
- Không phải chứ! Tao vẫn là lần đầu tiên chứng kiến Xa Xa thê thảm như vậy, tức là…

- Chạy!
Vài giây sau, chứng kiến đầu ngón tay của gã tóc bạc nhấp nháy ánh lửa, Trần Mặc lập tức làm ra lựa chọn chính xác.

Không chút do dự ngồi lên Xa Xa, trước khi ngọn lửa kia đánh trúng, đám Trần Mặc đã chạy tít về phía trường quay.

Con dơi lơ lửng trên không cười lạnh một tiếng, âm thanh bén nhọn vang vọng toàn bộ bầu trời:
- Nhân loại! Nhân loại ngu xuẩn, lúc này để tao xem ai có thể cứu nổi mày!

- Con bà nó! Mày thật sự là dơi sao?
Quay đầu lại nhìn thấy con dơi đang lao từ trên không tới, Trần Mặc bất đắc dĩ thở dài, thầm nghĩ con này sao mà đập mãi vẫn chưa chết, hẳn phải là gián mới đúng.

Khi nói chuyện, khoảng cách của song phương dần dần kéo xa, dù sao tốc độ của Xa Xa vẫn là vô địch nơi này.

Chẳng qua là ngay sau đó, mắt thấy Xa Xa chỉ còn một chút nữa là biến mất tăm thì đột nhiên nó lại cấp tốc phanh lại, mang theo tiếng ma sát chói tai mà chuyển hướng.

Cơ hồ đồng thời, Oa Oa, Bản Bản đều đã đúng lúc đuổi tới, bốn đồ điện đồng thời bày ra tạo hình, chỉ kém hô to một tiếng "hợp thể, Hesman xuất hiện".

https://thuviensach.vn

Chứng kiến tình cảnh quần ẩu đã thành quen thuộc này, con dơi ngẩn ra, không tự chủ được giảm bớt tốc độ.

Nhưng chỉ gần vài giây sau, khi nó nhìn thấy năm gã dị năng giả cũng đuổi tới thì nhất thời nở nụ cười lạnh lẽo.

- Khốn khiếp, chết hết đi!
Hung tợn nghiến răng, con dơi chạm vào vết bầm tím trên mặc như ‘tưởng nhớ’, rồi giận dữ quát:
- Để xem lần này chúng mày làm thế nào đánh hội đồng tao?

Chương 111: Thần tiên không dễ chọc

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 111: Thần tiên không dễ chọc

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Lúc này Grew cảm thấy tốt lắm. Làm một con yêu tinh dơi dung hợp gien của quỷ hút máu như nó, hiện tâm tình của nó chỉ có thể dùng từ tươi sáng như ánh nắng để hình dung.

Trải qua hai lần không hiểu sao bị hội đồng gần chết, hiện giờ có cơ hội báo thù rửa hận, đồng dạng đem đối phương trả đũa biến thành đầu heo còn chính thống hơn của Trư Đầu Tam.

https://thuviensach.vn

- Ơ? Chuyện gì lại có ca ở đây?
Nghe câu uy hiếp hung tợn như thế, không tính Trần Mặc cùng bốn đồ điện đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên có giọng nói thắc mắc một câu không tưởng truyền tới.

Trong ánh mắt quỷ dị của con dơi Grew cùng mấy dị năng giả, một con heo nhỏ da hồng, miệng ngậm xì gà đang oai vệ thong thả bước tới:
- Trần ca, những người này đến xét tuyển diễn viên hả? Nhìn cái gì, chưa từng thấy con heo nào đẹp trai thế này sao?

- Ặc, thật sự chưa thấy!
Kìm lòng không đậu gật đầu, Grew hiển nhiên còn tự hỏi tới cùng xảy ra chuyện gì.

Nhưng chỉ vài giây sau, nó liền giận tím mặt nói:
- Con mẹ nó, một con heo cũng dám kiêu ngạo như vậy, chết không hết tội!

- Giết ca?
Hình như nghe được một chuyện thực buồn cười, Trư Đầu Tam cùng bốn đồ điện cười phá lên ha hả.

- Nói cách khác là các người định tới phá hoại hả?
Vài giây sau, nó đột nhiên giơ lên móng trước hươ hươ mấy vòng, cười tủm tỉm nói:
- Các người định xử lý chúng ta, sau đó đem toàn bộ trường quay phá nát, cuối cùng hủy luôn bộ phim hả?

- Mày nói xem?
Cảm thấy vấn đề này thực ngu xuẩn, Grew hùng hổ phẫn nộ quát:
- Mấy thằng khốn chúng mày dám hội đồng tao đến hai lần! Giờ thì tao sẽ đem cả vốn lẫn lãi đòi lại, để xem đời này chúng mày làm sao quay được cái bộ phim nát này!

https://thuviensach.vn

- Ổ ôiiiii!
Trư Đầu Tam hình như nghe được một tin tức kinh người, nhịn không được xuýt xoa.

- Mọi người, đều nghe thấy rồi chứ!
Trong ánh mắt nghi hoặc của Grew cùng đám dị năng giả kia, Trư Đầu Tam liên tục gục gặc đầu, đột nhiên lớn tiếng nói:
- Bọn chúng muốn hủy bộ phim này đó!

- Mọi người? Ai?
Grew ngẩn ra, đầy mặt mê hoặc nhìn bốn phía, nơi này trừ bốn đồ điện, còn có những người khác tồn tại sao?

Nhưng chỉ vài giây sau, từ phía một góc khuất đã truyền tới âm thanh lạnh như băng:
- Hủy diệt bộ phim này? Mi xác định muốn hủy bộ phim này?

Nương theo tiếng nói âm trầm kia, kết giao bao phủ trường quay đột nhiên biến mất.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Grew, đám diễn viên lâm thời kia không một tiếng động xuất hiện, theo bốn phương tám hướng chậm rãi tụ tập lại đây.

- Hủy bộ phim này?
Người đàn ông trung niên dáng vẻ đi đầu mặt đầy tức giận, giống như lúc nào cũng có thể bạo phát tiểu vũ trụ:
- Ý của mi là muốn khiến chúng ta không có cơ hội thành danh?

- Ặc…
Chứng kiến một màn quỷ dị như vậy, Grew nhịn không được rùng mình một cái.

Mấy tên dị năng giả đưa mắt nhìn nhau, chợt đột nhiên có loại thực dự cảm bất an — chuyện quái quỷ gì đây? Vì sao đám diễn viên này lại xuất hiện

https://thuviensach.vn

không hề có một dấu hiệu, thoạt nhìn giống như là từ trên trời giáng xuống?

- Hủy diệt bộ phim này?
Mang theo tức giận khó có thể ức chế, một nam tử mình người đầu báo đột nhiên nắm chặt nắm tay, hung tợn một quyền đập trên tảng đá.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên, tảng đá cứng rắn tức thì hóa thành bột phấn, chậm rãi phiêu tán trong gió:
- Nhóc con, mi có gan lặp lại lần nữa xem, có tin lão Báo ta rút cánh của mi?

- Nó đã nói rõ thế còn gì, nó muốn chúng ta không được lên phim!
Mỹ nhân quần áo một cây hồng lạnh lùng trả lời, thần sắc âm trầm giống như đêm đen trước bão tố.

Theo nàng chậm rãi bước từng bước, trăm ngàn đóa hoa sen nhanh chóng nở rộ, một dòng nước xanh thoáng cái đã bao trùm lấy toàn trường:
- Bà đây bỏ qua cơ hội đi mua sắm ở Paris, thậm chí nụ hôn đầu tiên cũng hy sinh… Vậy mà các người dám dự định làm lãng phí thời gian cùng tinh lực của bà sao?

- Mọi người, chúng ta nên cảm tạ bọn chúng một chút nhỉ?
Mấy chục yêu ma tu chân đối mắt nhìn nhau một cái, đột nhiên quỷ dị cười phá lên, tựa như là một bầy sói gặp được một con cừu, lại có vẻ là một đám lưu manh nhìn thấy một mỹ nữ.

Mà bên kia, đám dị năng giả đã muốn lông tơ dựng ngược, gã tóc bạc chậm rãi lui về phía sau, nhịn không được thấp giọng quát:
- Grew, đây là diễn viên lâm thời mà mày nói hả, tại sao tao cảm thấy bọn chúng như là…

Lúc này, con dơi đáng thương đã muốn hoàn toàn hóa đá, nó nhìn mấy chục cường giả đang chậm rãi tiến lại, chợt có loại xúc động muốn khóc.

https://thuviensach.vn

Thượng Đế ơi! Đức Mẹ ơi! Vì cái gì mà đám tu chân yêu ma này lại cùng nhau tụ tập nơi này, hơn nữa còn nghe thằng khốn kia an bài quay phim nữa?

Giờ khắc này, Grew đột nhiên nhớ lại một câu ngạn ngữ của Trung Quốc: Thiên đường có lối quyết không đi, Địa Ngục không cửa lại xông tới…

- Việc này là hiểu lầm thôi!
Kìm lòng không đậu run run lên, việc duy nhất Grew làm được giờ phút này là miễn cưỡng làm vẻ tươi cười, sau đó từ từ lùi lại.

Nhưng không đợi nó bay được ba mét, đã nghe con heo hồng kia âm hiểm châm ngòi:
- Hiểu lầm? Nặc Nặc, hình như lúc nãy nó nói là muốn gì gì nữa mà nhỉ?

- À, ý chú là mấy câu kia sao?
Nặc Nặc thực biết điều gật đầu, đầy mặt bi phẫn bổ sung nói:
- Kỳ thật cũng không có gì, nó vừa rồi chỉ nói là bộ phim của chúng ta quá cùi bắp, không biết từ nơi nào tìm một đống diễn viên hạng bét, kỹ năng biểu diễn như trẻ con học đòi làm người lớn!

- Vậy sao?
Sắc mặt Lý Trì càng thêm khó coi, đột nhiên không giận trái lại còn cười rộ lên.

- Cái con bà chúng nó chứ!
Báo Đầu lại không có tu dưỡng tốt như ậy, đã nắm sẵn tay thành quyền, cả giận nói:
- Quả thực là khinh người quá đáng… Fu.ck, đánh nó!

Lời còn chưa dứt, mấy chục tu chân yêu ma đã nhất tề lao đến ra chân ra tay, tình cảnh nhất thời kịch liệt đến mức độ tựa như đại chiến Xích Bích năm đó. (Đại chiến Xích Bích trong Tam Quốc Chí)

https://thuviensach.vn

Grew đáng thương chỉ kịp kinh hoàng kêu một tiếng, đã bị Báo Đầu cùng Quỷ Sư trực tiếp đập rớt xuống đất, rồi bị cơn mưa quyền cước ‘tưới’ đẫm người.

Về phần mấy gã dị năng giả cũng không có chỗ tốt, không chờ bọn hắn phát động dị năng công kích, Hồng Liên đã dùng vô vàn lá sen trói chặt lấy tất cảm rồi tiếp đến là tu chân yêu ma tận lực phóng ra mấy trăm kiện pháp bảo nổ vang trời đập tới!

Không đến vài phút, cả một đám dị năng mới rồi còn hùng hùng hổ hổ đã bị đập tới lăn lộn trên đất.

Cả người vết thương, Grew rơi lệ đầy mặt, chỉ có thể thừa dịp trước khi đối phương vung quyền lần thứ hai mà gian nan giãy dụa kêu lên:
- Đầu hàng! Đầu hàng! Chúng ta đầu hàng, các người không thể đối đãi quan khách nước ngoài thế này được, đây là làm trái tinh thần hiếu khách!

- Hiếu khách? Mày cũng xứng được hiếu khách?
Báo Đầu ngẩn ra, lại lập tức giơ nắm tay, nhìn bộ dáng rất có xu thế muốn băm thịt tại hiện trường.

Chính là giờ khắc này, Trần Mặc lại đột nhiên tiến lên vài bước, khó khăn lắm ngăn trở nắm tay kia hạ xuống:
- Khoan! Lão Báo, con dơi này còn chút tác dụng, tạm thời để tôi hỏi nó mấy câu.

Thân nhân a! Giờ khắc này ánh mắt Grew nhìn Trần Mặc đã không khác gì nhìn thấy người thân đến.

Không đợi Trần Mặc mở miệng hỏi, nó liền té bổ nhào qua, tội nghiệp nói:
- Em nói! Em nói! Ngài muốn hỏi cái gì cứ hỏi, em cam đoan thành thực trả lời.

- Mày biết tao định hỏi gì mà!

https://thuviensach.vn

Trần Mặc xách nó tới một góc, đột nhiên hạ giọng nói:
- Nói cho tao biết, ông chủ của mày là ai, hắn phái bọn mày tới Trung Quốc làm gì… Còn nữa, mấy mảnh ngọc fake đó là chuyện gì?

- Hả?
Grew theo bản năng rụt về sau, lộ biểu tình do dự.

Nhưng chỉ sau một lát, đợi nó chứng kiến bốn đồ điện âm trầm bức gần lại thì lập tức thảm thiết kêu lên:
- Em nói! Em nói! Ông chủ muốn bọn em đi bắt con hồ ly kia, còn ngọc fake là thí nghiệm lúc gắn vào thân thể bọn em… Cái khác em cái gì cũng không biết, em chỉ là vật thí nghiệp cấp hai phụng mệnh làm việc mà thôi!

- Cấp hai?
Trần Mặc cười hì hì nhìn nó, như có suy nghĩ gì châm lên một điếu thuốc:
- Vậy tức là chúng mày đều là quái vậy do ông chủ kia chế tạo ra, hơn nữa dựa theo thực lực mà chia thành cấp bậc hả? Tốt lắm, vậy tao muốn biết phòng thí nghiệm của bọn mày ra sao, ông chủ kia là người thế nào?

- Em không biết, thật sự em không biết.
Grew sợ hãi nằm úp sấp trên mặt đất, giơ lên hai móng vuốt gào thét nói:
- Khi bọn em có ý thức thì đang ở trong một căn phòng tối đen, sau đó có một giọng nói nói cho bọn em biết hắn là ông chủ… Có thể là do ảnh hưởng của gien, bọn em theo bản năng cảm thấy phải phục tùng mệnh lệnh!

- Chỉ có thế?
Trần Mặc ngẩn ra, hơi có vẻ thất vọng phun ra vòng khói. Mấy tin tức này cùng suy đoán của hắn không khác nhau lắm, vẫn không đủ để cởi bỏ bí ẩn, mà ông chủ cùng phòng thí nghiệm kia thì vẫn ẩn sang bóng tối.

Nặc Nặc loạng choạng tới gần vài bước, thấp giọng nói:
- Lão đại, thằng này nhìn qua không giống nói dối, nếu không chúng ta trước tiên cứ giam nó lại rồi từ từ thẩm tra sau?

https://thuviensach.vn

Nghe được chỉ là bị giam mà không phải là giết chết, Grew nhất thời lệ nóng tràn mi nhìn phía Nặc Nặc, hận không thể hô to một tiếng "ân nhân".

Có điều không đợi nó thở phào, đã thấy Trần Mặc lắc đầu, cười hì hì nói:
- Không, sao có thể giam giữ được, đối đãi với khách ngoại quốc như vậy là không lịch sự!

Được rồi, một câu này nghe rõ là tử tế, thế nhưng Grew nhìn thấy thanh niên này tươi cười, lại có loại dự cảm thật bất an.

Quả nhiên ngay sau đó, Trần Mặc cũng rất tự nhiên tiếp tục nói:
- Cá nhân tao cảm thấy chúng ta còn thiếu mấy nhân vật phản diễn, không bằng để cả đám bọn chúng cùng tham gia đi… Ơ, Grew, xem vẻ mặt của mày hình như không quá tình nguyện sao?

- Em… Nguyện ý, nguyện ý vô cùng!
Có thể nói cái gì? Nhìn thấy ánh mắt hung tợn của mấy đồ điện, dơi nhỏ đáng thương chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

- Vậy là tốt rồi!
Trần Mặc vỗ vỗ bờ vai của nó, đầy mặt tươi cười an ủi:
- Kỳ thật rất đơn giản, bọn mày chỉ cần lao qua biển lửa, rồi lộn mấy vòng né đạn súng máy bắn, sau đó lại tránh được axit dội tới là được rồi!

- Ặc…
Giờ khắc này, Grew đột nhiên có ý định đập đầu lên tường tự giải thoát sớm, cái này gọi là đơn giản sao?

Chính là nó hiển nhiên oán hận quá sớm, bởi vì ngay sau đó, Nặc Nặc cũng cường hãn tiếp một câu:
- Ít! Lão đại, không bằng tăng thêm mấy cảnh đi! Em cảm thấy tốt nhất là để Grew buộc bao thuốc nổ rồi bay lên không trung, sau đó cho nổ lớn, anh thấy thế được không?

https://thuviensach.vn

Chương 112: Khúc dạo đầu tại liên hoan phim

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 112: Khúc dạo đầu tại liên hoan phim

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Lâu lắm không post
oOo

Cũng như mọi năm, liên hoan phim phương Nam năm nay cũng bắt đầu mở màn vào trung tuần tháng 9. Càng gần đến ngày này, minh tinh, fans hâm mộ, phóng viên đều ào ào tiến về nơi tổ chức năm nay: thành thị lớn nhất phương Nam – Trường Hải.

Trong khoảng thời gian hot này, giá khách sạn nhà nghỉ tại Trường Hải đều tăng lên gấp hai ba lần, cho nên khi đám Trần Mặc tới đây, đột nhiên phát hiện có khả năng mình phải chọn công viên mà ngủ.

- Không phải chứ! Chúng ta cũng là tới tham gia liên hoan phim, vì cái gì ban tổ chức không có an bài nơi nghỉ ngơi?
Trải qua một hồi vòng vèo, rốt cục đám Trần Mặc gặp được mấy nhân viên tiếp đãi của ban tổ chức, mới tạm an tâm mà thở hổn hển vứt bừa đống hành lý ra đất.

https://thuviensach.vn

Mấy nhân viên tiếp đãi đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ người này là đang làm gì, thấy thế nào cũng không giống đạo diễn, diễn viên hay nhân viên công tác nào.

Không đợi bọn hắn mở miệng, Thương Trụ đã mặt đầy xấu hổ mà vội vàng kéo Trần Mặc ra một góc.

- A Mặc, chúng ta không có tư cách!
Nét mặt già nua ửng đỏ hạ giọng, Thương Trụ kiên nhẫn giải thích nói:
- Tham gia liên hoan phim gồm 2 loại, một loại là ban tổ chức mời tham gia, loại này có thể hưởng thụ các loại được ưu đãi; còn có một loại, chính là giống chúng ta, thuộc về tự phát tới tham gia…

- Ọc, thế chẳng phải là kỳ thị sao?
Trần Mặc tròn mắt, nhưng cũng chỉ có thể bất lực chấp nhận.

Mà không chỉ thế, những đoàn làm phim tự đến tham gia như của Thương Trụ còn gặp nhiều thiệt thòi khác, ví dụ như bọn họ nhất định phải tự bỏ tiền mà thuê phòng chiếu phim triển lãm, thuê máy chiếu, tổ chức tuyên truyền cho bộ phim…

Thay lời khác mà nói, nhóm này chính là thuộc về loại bà ngoại không thân cậu không thương, vắng mợ chợ vẫn đông, chẳng qua là mấy nhân vật phụ làm nền.

- Thảm như vậy?
Thấy Thương Trụ nói tới rơi lệ lã chã, Trần Mặc cũng nhịn không được muốn ngửa mặt lên trời thở dài một phen.

Bất quá ngay sau đó, hắn liền đem ánh mắt chuyển tới túi lớn túi nhỏ hành lý:
- Được rồi! Mấy chuyện kia tính sau, giờ trước mắt chúng ta cần giải quyết vấn đề chỗ ở, hắn không ai thích ngủ ở ghế đá công viên qua đêm đâu nhỉ!

https://thuviensach.vn

Câu này đương nhiên là quá thừa. Phải biết răng ngoại trừ mấy gã đựa rựa trong đoàn làm phim gồm cả Trần Mặc, còn có Ngu mỹ nhân, Diệp Dung, thậm chí cả Huân Nhi cũng xin nghỉ học đến du lịch.

Một đám nhân mã to bự như vậy, nếu thật sự phải ra ngủ ghế đá công viên, thì chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy đồ sộ.

May là vào thời khắc nguy cấp, Ngu mỹ nhân vốn bị một đám phóng viên vây quanh rốt cục thoát thân tới được, đúng lúc viện thủ:
- Vẫn chưa tìm được phòng sao? Không sao, tôi vừa mới gọi cho Vương chủ nhiệm, có lẽ ông ta có thể tìm giúp mấy gian phòng… Ơ, đến rồi kìa!

Lời vừa nói, mọi người quay ra theo, đã thấy một trung niên mập mạp mặc âu phục đen tiến tới, chưa đến gần đã nở nụ cười tươi roi rói.

Đương nhiên, nụ cười này có mục tiêu rõ ràng, cho nên Vương chủ nhiệm trực tiếp xem nhẹ đám Trần Mặc còn đang tay gậy tay bị, mau mắn tiến tới chào hỏi Ngu mỹ nhân.

- Ngu tiểu thư, thật là ngại quá, để cô đợi lâu… Xin yên tâm, phòng của cô đã sớm sắp xếp xong, là phòng Tổng Thống!

- Thôi mà, chúng ta tiếp tục diễn vai chậu hoa đi!
Nhìn thấy Thương Trụ tay vẫn giữ nguyên tư thế đưa ra đợi bắt, Trần Mặc chỉ có thể vỗ vỗ bờ vai của hắn tỏ vẻ an ủi.

May là sau khi nói mấy câu cùng Ngu mỹ nhân, vị Vương chủ nhiệm này rốt cục vỗ vỗ cái trán thở dài:
- A! Thiếu chút nữa tôi quên việc cô giao… Khách sạn giờ rất nhiều phòng bị đặt trước, tôi mất công lắm mới tìm được hai gian tiêu chuẩn phòng, nếu không thì đành phiền mọi người chịu khó chật chội một chút?

Còn có thể nói gì? Có phòng so với ngủ ngoài ghế đá là tốt lắm rồi. Trần Mặc cùng Thương Trụ đưa mắt nhìn nhau, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tỏ vẻ

https://thuviensach.vn

cảm tạ.

Vương chủ nhiệm phất phất tay, đỉnh đạc nói:
- Không cần khách khí, bạn bè của Ngu tiểu thư cũng là bạn của tôi! Đugns rồi, sớm mai liên hoan phim sẽ bắt đầu, tôi đã thay mọi người tìm hiểu giá thuê gian hàng triển lãm: gian loại 1 mỗi ngày 2 vạn; gian loại 2 mỗi ngày 1 vạn; gian loại 3 mỗi ngày 5 ngàn, không biết mọi người chọn loại nào?

- Hai vạn được chứ?
Không đợi Thương Trụ mở miệng, Trần Mặc liền trả lời trước:
- Chúng tôi chọn hai vạn, thuê liên tục năm ngày, về máy chiếu cùng với tuyên truyền cũng nhờ ngài giúp đỡ… Sao thế a Trụ, có chuyện gì à?

Nhìn thấy Thương Trụ vẻ muốn nói lại thôi, Trần Mặc không khỏi hỏi lại.

Thương Trụ hơi hơi nhíu mày, kéo Trần Mặc sang một góc mà nói nhỏ:
- A Mặc, có phải là quá xa xỉ rồi không? Tớ sợ chúng ta cả vốn cũng không thu lại nổi ấy… Mà đến giờ tớ cũng chưa biết bộ phim có cái gì, có phải nên đưa tớ xem thử đã chứ?

- Yên tâm đi!
Trần Mặc vỗ vỗ bờ vai của hắn, rồi hơi có vẻ lúng túng nói:
- Bộ phim hả… Nói sao nhỉ, thật ra tớ cũng chưa có được xem. Mà yên tâm đi, trước 9 giờ tối nay bạn của tớ sẽ cắt nối biên tập xong xuôi mang đến tận nơi… Ơ, sao mặt cậu tái thế, đừng có ngất ở đây đó nhé!

Há lại chỉ là muốn ngất nơi này, cả mấy nhân viên đoàn làm phim nghe thấy thế đều có chung xúc động muốn đập đầu vào tường tự vẫn.

Thương Trụ nhịn không được thở dài, đột nhiên cảm giác mấy ngày hôm trước mình là đầu óc bị nước vào, lại có thể đồng ý theo Trần Mặc đến nơi đây phơi mặt mo.

https://thuviensach.vn

Ngẫm lại xem, một bộ phim đến tối nay mới kịp cắt nối thì có thể chất lượng đến đâu? Chỉ sợ làm ra liền mạch được cũng đã tốt lắm rồi!

- Yên tâm, họ nhất định sẽ đưa đến đúng lúc!
Trần Mặc vô nghĩa nhún nhún vai, cũng không đem chuyện này để trong lòng.

Sau khi thiết bị cắt nối biên tập được nạp thanh mang thì đều tự động mà làm việc theo tiêu chuẩn người kinh nghiệm lâu năm nhất. Đợi khi bộ phim hoàn thành, đám Lý Trì sẽ tự mình xuất động toàn quân mà hộ tống đem đến.

Chân chính lại nói tiếp, bởi vì nguyên nhân người người đều có phần diễn, mấy chục tu chân yêu ma kia hiện đem việc hộ tống bộ phim còn nặng hơn sinh mạng. Tối hôm qua Trư Đầu Tam chỉ là chẳng may tiến lại gần mấy bước, liền thiếu chút nữa bị nướng thành heo sữa quay.

- Được rồi! Cậu đã nói thế, tớ cũng chỉ có thể theo cậu tới cùng!
Lần thứ hai thở dài, Thương Trụ cũng chỉ có thể quay đầu lại nhìn phía vị Vương chủ nhiệm kia, miễn cưỡng cười nói:
- Vương chủ nhiệm, vậy phiền toái ngài, chúng tôi muốn đặt gian triển lãm loại tốt nhất, được chứ?

- À… Đương nhiên có thể!
Vương chủ nhiệm sợ run hồi lâu, lúc này mới do dự gật gật đầu.

Bất quá xem ánh mắt của hắn, hiển nhiên đã nhiều thêm vài phần ý chế giễu. Cứ thích đùa, còn chưa hoàn thành cũng dám tới tham gia, đây không phải lãng phí tiền là cái gì?

Nếu ngày mai không có phim, thật muốn nhìn đoàn làm phim cỏn con này kết thúc như thế nào, chỉ sợ là lên sân khấu tháo quần lột áo cũng vô dụng!

- Giờ trước hết chúng ta đi nhận phòng nghỉ ngơi đã nhỉ?

https://thuviensach.vn

Trần Mặc cũng không ngại ánh mắt châm chọc của đối phương, ngay lập tức liền nhấc hành lý định lên lầu.

Diệp Dung cũng không tim không phổi ôm lấy Huân Nhi mà hùa theo:
- Đúng rồi! Mặc Mặc, em nghe nói phố buôn bán ở Trường Hải rất náo nhiệt, lát nữa chúng ta đi mua sắm đi, thuận tiện mang Huân Nhi đi ăn kem gì ngon nhất!

- Oaaa, hay lắm!
Nghe được câu này, Huân Nhi lập tức cười hì hì vỗ tay, nhất thời kéo nhiệt tình mua sắm của mọi người.

Vương chủ nhiệm thực không biết nói gì mắt trợn trắng, đang muốn mở miệng nói vài lời nhắc nhở, lại đột nhiên bị chuông điện thoại di động cắt đứt.

Nghe điện vài phút, hắn quay lại lộ ra vẻ mặt khó xử, lúng túng nói:
- Ngu tiểu thư, tôi vừa mới nhận được một tin không tốt lắm… Thật xin lỗi, gian hàng loại 1 và loại 2 sợ là không để mọi người thuê được rồi!

- Hả, có người thuê hết rồi sao?
Trần Mặc lúc này đã xách hành lý đứng đợi trước cửa thang máy cũng không khỏi ngạc nhiên quay đầu hỏi.

- Không phải!
Vương chủ nhiệm ngừng lại một chút, bất đắc dĩ nói tiếp:
- Có điều có mấy đoàn làm phim khách mời tham gia liên hoan phim vừa hướng ban tổ chức đưa ra đề nghị, nói là muốn tập trung tài nguyên tốt nhất để phục vụ những bộ phim triển vọng cao, cho nên bất kể là vị trí hay thiết bị, tuyên truyền, chỉ sợ đều phải ưu tiên phục vụ họ trước.

- Là thế sao?
Trần Mặc như có suy nghĩ liếc nhìn Thương Trụ một cái, đột nhiên cười hì hì hỏi:

https://thuviensach.vn

- Vương chủ nhiệm, ngài nói mấy đoàn làm phim đó có phải có một là công ty điện ảnh truyền hình Gia Hoa không?

- Đúng rồi, sao ngài biết?
Vương chủ nhiệm ngẩn ra, ngạc nhiên nói:
- Đúng thế, người khởi xướng đề nghị chính là ông chủ công ty Gia Hoa, Chu Vũ Chu tiên sinh.

- Sự thật là bộ phim nhựa "Thục Sơn Tiên Ma Truyện" thể loại tiên hiệp lần này bọn họ mang tới tham gia rất có hy vọng đạt giải nhất… Cho nên chúng tôi cũng rất khó để từ chối yêu cầu hợp lý này.

- Biết ngay lại là gã kia mà!
Không đợi Trần Mặc mở miệng, Diệp Dung liền hung tợn cả giận nói, hận không thể lập tức mượn hai cái chảo đi tìm Chu Vũ tính sổ.

- Dùng đầu gối suy nghĩ tôi cũng đoán được nhất định là hắn ta!
Trần Mặc vẫn một bộ không sao cả, như không có việc gì nói:
- Xem ra ông chủ Chu chịu chi không ít đâu nhỉ, chắc hắn dù là được hạng nhì hắn cũng sẽ đớn đau đến chết mất!

- Cũng chưa có gì chắc chắn, tôi cảm thấy bộ phim của Ngu tiểu thư cũng có cơ hội!
Nhìn nhìn Ngu mỹ nhân bên cạnh, Vương chủ nhiệm vẫn phải cấp vài phần mặt mũi Chỉ là nhìn diễn cảm do dự của hắn, trẻ con cũng hiểu đây chỉ là lời khách sáo mà thôi.

- Có điều đúng là Chu Vũ tiên sinh đầu tư rất lớn, ông ta chọn gian tốt nhất, máy chiếu cũng tốt nhất!
Hơi chút ngừng lại một chút, vị này lại tiết lộ.

- Đúng rồi, ông ta còn đặc ý mời đội người mẫu tốt nhất Trường Hải để đi tuyên truyền, tính ra tiêu phí không dưới mấy chục vạn, cũng không biết có đáng giá không.

https://thuviensach.vn

- Đáng giá! Đương nhiên đáng giá!
Trần Mặc cười hì hì gật đầu, hình như thực tán thưởng Chu Vũ vung tiền như rác:
- Hắn chỉ tiêu tốn mấy chục vạn mà thôi, lại có thể tóm lấy huy chương vàng liên hoan phim, nhân tiện còn PR cho công ty của mình, nếu là tôi cũng sẽ vung tiền!

- Ặc, tại sao ngài…
Vương chủ nhiệm ngẩn ra, không nghĩ tới đối phương sẽ thay Chu Vũ nói chuyện, nhất thời thật không biết nên nói cái gì cho phải.

Trần Mặc dường như không có việc gì cười cười, gật đầu nói:
- Không có gì, nên khen ngợi thì vẫn phải khen ngợi! Chỉ là tôi rất thích một câu như thế này: người nếu quá tham lam, vàng ròng cũng biến thành đất… Ông chủ Chu đáng thương, tôi đoán là cái gì hắn cũng không đạt được, mấy chục vạn kia thật sự là lãng phí!

Chương 113: Nhân phẩm tốt mọi chuyện đều tốt

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 113: Nhân phẩm tốt mọi chuyện đều tốt

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Lâu lắm không post
oOo

https://thuviensach.vn

Đại đa số liên hoan phim đều theo cùng một lưu trình, và đương nhiên liên hoan phim phương Nam không ngoại lệ.

Trải qua mấy ngày minh tinh, đạo diễn ra mắt trên thảm đỏ, văn nghệ dạ hội cùng với tiệc rượu liên miên, sự kiện được chờ đợi nhất tháng 9 này rốt cục được mở màn vào sáng hôm sau.

Gần 60 bộ phim nhựa đến từ mấy chục công ty điện ảnh, cả một quảng trường gần ngàn mét vuông bị người xem cùng fan hâm mộ chen đến chật kín… Nói một cách không hề khoa trương, trình độ ồn ào náo nhiệt nơi này cơ hồ có thể sánh với hội chợ việc làm cho sinh viên.

Mà để đáp lại lượng khách quy mô ấy, mỗi một gian hàng triển lãm phim đều dốc hết công suất, đem toàn bộ thủ đoạn tuyên truyền mà thi triển.

Trần Mặc ôm mấy cái rương lớn chen chúc trong dòng người, nhân tiện thấy được vô số phương thức tuyên truyền, hắn thậm chí còn chứng kiến một đoàn làm phim đem cả đoàn xiếc thú tới biểu diễn chỉ bởi vì bộ phim của họ có nội dung liên quan tới một đoàn xiếc thú.

- May mà đám này không quay phim chiến tranh, nếu không có khi kéo cả xe tăng tới mất!
Gian nan mà nhích từng bước trong đám người để tới khu vực của mình, Trần Mặc không quên khẽ rủa thầm.

Thế nhưng chỉ vài giây sau, khi mà hắn thấy rõ khu vực chiếu phim bên mình thuê được, lại đột nhiên không tự chủ được mà “a” một tiếng, rồi theo bản năng buông hai tay…

- Ái giồi ôiiiii!
Bị cả cái rương lớn nện trúng chân, vị “công nhân bốc vác” đáng thương này chỉ có thể ngay tại chỗ biểu diễn điệu nhảy một cẳng.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng niềm đau chẳng dài nổi, bởi khung cảnh trước mắt đã hấp dẫn hết thần kinh hắn. Vâng, tại sao lại có gian hàng tồi tàn đến tình trạng này: mấy tấm áp phích đơn giản, sàn gỗ mục nát, hai ba gã nhân viên ngồi nhàn nhã ngáp ruồi…

Càng không xong là nơi này còn nằm sát toilet, thử hỏi ai sẽ dừng việc giải quyết nỗi buồn mà đứng lại xem phim?

- Hóa ra đây gọi là gian triển lãm loại 3?
Quay đầu nhìn cảnh náo nhiệt chung quanh, lại nhìn lại không gian nặng mùi vắng tanh như chùa bà Đanh nơi này, Trần Mặc chỉ có thể câm nín thở dài.

- Thật có lỗi!
Thương Trụ xấu hổ lắc lắc đầu, khó khăn nói:
- Bởi vì tham gia triển lãm lần này đông lắm, hơn nữa chúng ta báo danh lại tương đối trễ, cho nên…

- Quên đi, coi như là có sai cũng không đến lượt cậu nhận! Mà tớ lại thấy nếu có người cần xin lỗi thì phải là…
Từ khiếp sợ hồi phục lại, Trần Mặc làm như không có gì chỉ chỉ ra đằng sau.

Có lẽ là vừa khéo, cũng có lẽ là cố ý thiết trí, gian hàng triển lãm bộ phim Thục Sơn Tiên Ma Truyện lại ở ngay phía đối diện.

Mà so sánh với chỗ này, bên của người ta ồn ào náo nhiệt, ra vào nườm nượp, tạo thành một loại cảm giác đối lập “đom đóm so với trăng sao”.

- Ô, đây không phải là tiểu Trụ cùng Trần tiên sinh sao?
Dường như nhận ra Trần Mặc đang chỉ chỏ, Chu Vũ vốn đang sai bảo mấy nhiên viên công tác liền ngậm xì gà cười hì hì đi tới, hơn nữa rất nhiệt tình mở vòng tay tỏ ý muốn ôm chào hỏi.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc cười hì hì xoay người lại, đồng dạng nhiệt tình giang hai tay, tươi cười nói:
- A! Chẳng phải Chu lão bản đó sao, thương thế của ngài đã bình phục chưa?

- Ặc…
Vốn đang chuẩn bị châm chọc mấy câu, Chu Vũ đột nhiên á khẩu không trả lời được.

Có lẽ là nhớ tới một chiêu "Đoạn Tử Tuyệt Tôn Cước" ngày đó, hắn nhịn không được cúi đầu nhìn chỗ yếu hại giữa hai chân, rồi mới làm ra vẻ không có gì, phun ra vài vòng khói nói:
- Nhờ phúc của ngài ta đã tốt rồi! Mà hình như quý công ty cũng tới tham gia triển lãm hả… Ừm, xem tình huống dường như không tốt lắm?

Nở nụ cười dương dương tự đắc, Chu Vũ chậm rãi đi vòng quanh gian triển lãm, ý cười trên khóe mắt không thể che giấu.

Không để ý ánh mắt phẫn nộ của mọi người, hắn hắn cười hì hì vỗ tay phát ra tiếng, thản nhiên nói:
- Đúng rồi, thật ngại quá! Ngày hôm qua Vương chủ nhiệm tìm ta nói hộ, hỏi ta có thể phân chút tài nguyên tuyên truyền cho mọi người không… Nhưng mà ngài xem, bên ta nhân công cũng không đủ, thật sự là không cách nào giúp quý công ty.

Không đủ sao? Trần Mặc cùng Thương Trụ đưa mắt nhìn nhau, lại quay qua nhìn mấy chục người mẫu mặc cổ trang đằng kia, đang bày ra tạo hình tuyệt đẹp trước gian hàng của Gia Hoa.

Nếu như thế kia mà gọi là không đủ nhân công, vậy thì những gian hàng khác phải xem như ngừng kinh doanh toàn diện.

Bất quá thoạt nhìn, Chu Vũ còn tính tiếp tục bảo trì khả năng mặt dày của mình, cho nên hắn không chút nào hổ thẹn thở dài:

https://thuviensach.vn

- Chính là như vậy, tuy rằng chúng ta đã đầu tư đến năm mươi vạn, nhưng thoạt nhìn vẫn chưa đủ long trọng… Đúng rồi, không biết tiểu Trụ bên này tiêu tốn bao nhiêu tiền?

- Không có nhiều!
Cho dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng bị người như vậy giáp mặt cười nhạo, Thương Trụ vẫn cảm giác giận đến xanh mặt.

- Thế sao? Kỳ thật cũng không quan trọng, dù sao vẫn phải dựa vào chất lượng phim thôi.
Chu Vũ hình như hoàn toàn không có để ý thấy vẻ mặt Thương Trụ, vẫn cười hì hì nói:
- À, nói đến đây, ta thực rất chờ mong được xem bộ phim quay trong 2 tháng kia của quý công ty!

Như là phụ hoạ hắn châm chọc, vài tên bảo tiêu cùng nhân viên công tác nhất tề cười lớn. Chu Vũ vô nghĩa phất phất tay nói:
- Được rồi, bên ta sẽ lập tức bắt đầu chiếu phim, tiểu Trụ cùng Trần tiên sinh có muốn tới tham quan không?

Nói xong, Chu Vũ đã vỗ vỗ tay mấy cái, mấy gã nhân viên lập tức chạy máy phát.

Bởi vì chỉ là chiếu thử, cho nên trên sân khấu không có lựa chọn thiết bị chiếu chuyên nghiệp, mà là sử dụng máy vi tính.

Nhưng ngay cả như vậy, trong nháy mắt khi hình ảnh đầu tiên tiên xuất hiện trên màn hình lớn, cũng đã đủ khiến vô số người tới xem đồng loạt kinh hô, không tự chủ được đem ánh mắt nhìn về nơi này!

- Phong cảnh thật tuyệt vời!
Ngay lập tức là tiếng vô số người tán thưởng. Kỹ thuật 3D chế tạo ra phong cảnh Thục Sơn, có hạc trắng bay múa dẫn đường, quả thực vừa sống động vừa như ảo mộng.

https://thuviensach.vn

Nhìn Thương Trụ mắt trợn tròn, Chu Vũ chậm rãi hút xì gà, dương dương tự đắc nói:
- Thế nào? Chỉ là một đoạn phong cảnh Thục Sơn này đã đốt của ta hai trăm vạn, quả nhiên là tiền nào của nấy!

Há lại chỉ là tiền nào của nấy, cho dù là đang nguyền rủa Chu Vũ không ngớt, Diệp Dung cũng không tự chủ được mà thầm tán thưởng.

Nàng buộc phải thừa nhận rằng bộ phim tiên hiệp này của Chu Vũ quả thật đã đem trình độ kỹ xảo điện ảnh quốc nội đề cao đến đỉnh mức, bất kể là độ chân thực hay trùng kích thị giác…

Có thể nói, tuy rằng loại kỹ xảo này còn chưa thể so sánh với Hollywood, nhưng quả thật làm cho người ta thấy được con đường sáng trước mắt.

- Đó là đương nhiên, ta đã phải mời tổ kỹ xảo trứ danh Hollywood về đây đó!
Nghe được mọi người nhất tề tán thưởng, Chu Vũ cười hết cỡ, gương mặt giống như một quả bóng hơi đang liên tục được thổi phồng, tùy thời có thể bay lên tới tận trần nhà.

Mà ngay sau đó, theo khung hình đến đoạn cao trào tiên ma đấu pháp, tiếng kinh hô từ đám đông càng là hết đợt này đến đợt khác, rất nhiều người cũng như bị nam châm hút mà ào ào tiến tới.

Chỉ trong chốc lát, quanh nơi này đã tụ tập cả ngàn người, từ trên cao nhìn lại chỉ thấy toàn đầu người đông nghịt, khiến bảo vệ trị an phải tới đây duy trì trật tự.

- Không có biện pháp, chất lượng phim tốt chính là mệt như vậy đấy!
Mặc dù nói “mệt”, thế nhưng nhìn mặt Chu Vũ rõ ràng hận không thể nhảy cẫng lên.

https://thuviensach.vn

Thoả mãn phun mấy vòng khói, hắn lại vỗ vỗ bả vai Thương Trụ, cười tủm:
- Tiểu Trụ, mọi người cũng mau bắt đầu đi, bố trí gian hàng đi chứ, để lâu dễ hóa bùn!

- Không nhọc ngài lo lắng, chúng ta lập tức bắt đầu!
Bị đả kích cơ hồ muốn hộc máu, Thương Trụ ngay cả hứng thú đáp trả cũng không có, lập tức đi về khu vực của mình bố trí nhân công.

Mấy gã nhân viên công tác đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ coi như chúng ta muốn ra sức cũng phải có chuyện để làm mới được, chứ không thể đứng bắc loa hô "mại dzô mời đến xem một cái đi"!

- Ý kiến hay!
Trần Mặc vỗ vỗ bả vai gã nhân viên kia, cười hì hì nói:
- Cái này thật sự là ý kiến hay, vừa vặn trong điện thoại của tôi có một đoạn quảng cáo, hiện bật thử lên cho mọi người nghe một chút xem!

- Ặc…
Mọi người không biết nói gì, tròn mắt nhìn nhau rồi cùng liếc nhìn Trần Mặc. Cách này hiển nhiên còn không bằng trực tiếp cởi sạch quần áo mà nhảy múa, hiệu quả không chừng còn tốt hơn.

https://thuviensach.vn

Thương Trụ bất đắc dĩ thở dài, thấp giọng nói:
- A Mặc, hay để tớ đi ra ngoài thuê mấy cậu sinh viên đi phát tờ rơi, có lẽ hiệu quả hơn chúng ta cứ đứng chôn chân ở đây!

- Không cần!
Trần Mặc lắc lắc đầu, trực tiếp từ trong ngực lấy ra Nặc Nặc, đặt khẽ lên bàn.

Điềm nhiên như không mà mở máy, hắn bộ dạng uể oải lắc lắc cổ tay, tràn đầy tự tin nói:
- Yên tâm đi! Tớ chuẩn bị một đoạn quảng cáo cực kỳ thu hút, cam đoan có khả năng hấp dẫn người xem!

- Thật? Không phải sẽ là hét lớn như bán rau đó chứ?
Mọi người đưa mắt nhìn nhau, lại cũng nhịn không được cùng nhau vểnh tai, cùng đợi cái gọi là lời quảng cáo cực kỳ thu hút.

Ngay sau đó, Nặc Nặc đột nhiên lên tiếng, hô to nói:
- Đại hạ giá! Đại hạ giá đây! Đã ghé ngang thì không nên bỏ qua!

- Bà mẹ nó!
Toàn trường thực chỉnh tề ngã ngửa sùi bọt mép.

Thương Trụ mắt trợn trắng, than thở nói:
- A Mặc, cậu đùa quá đà rồi, mấy cái lời này… Ặc, không phải chứ!

Quả thực khó có thể tưởng tượng, ngoài hắn dự đoán của Thương Trụ, ngay khi Nặc Nặc vừa cất lời, rất nhiều người lui tới gần đó đều kìm lòng không đậu dừng bước, đầy mặt mê mang quay đầu trông lại.

Sau đó, liền giống như là gặp phải một lực hút vô hình, bọn họ ào ào cất bước chậm rãi tụ tập về nơi này.

https://thuviensach.vn

Thêm khoa trương chính là, ngay cả mấy du khách đang vội vàng chạy tới toilet lại cũng tràn trề hứng thú là đổi hướng… Chỉ là nhìn diễn cảm của họ rất kỳ quái, cũng không biết là do nhịn rất vật vã, hay là do đang đợi xem phim mà không muốn nỡ đi.

- Hả, chuyện gì thế này?
Thương Trụ khó có thể tin há to mồm, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

Nhưng hắn kinh ngạc chỉ là cái bắt đầu, theo tiếng Nặc Nặc vang lên, càng ngày càng nhiều người xem đều tụ tập lại đây, trong khoảnh khắc đã đem gian triển lãm vây chật như nêm cối.

Không chỉ có như thế, ngay cả rất nhiều người đang xem Thục Sơn Tiên Ma Truyện cũng chống không được lực hấp dẫn mà quay đầu trông lại, cho dù bên này vẫn chưa hề chiếu một giây nào.

- Nhân phẩm tốt, mọi chuyện đều tốt!
Cười hì hì châm điếu thuốc, Trần Mặc nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn, rồi len lén dựng thẳng ngón cái hướng Nặc Nặc.

Hiệu quả của Nhiếp Hồn Ma Âm giờ phút này lộ rõ, mặc dù đối với người ý chí kiên cường không có bao nhiêu hiệu quả, nhưng muốn hấp dẫn tâm tư những du khách này thì lại chẳng có bao nhiêu khó khăn.

Giờ khắc này, ngay cả Chu Vũ cũng nhịn không được quay đầu trông lại, miệng than thở nói:
- Thật là kỳ quái, nơi đó rõ ràng không có cái gì hay, vì sao mình lại nhịn không được muốn nhìn sang?

- Được rồi, chúng ta hiện bắt đầu đi!
Vỗ vỗ tay, Trần Mặc chậm rãi đi đến trước Bản Bản.

Nhanh chóng kết nối với máy chiếu, hắn khẽ cười, rồi thở phào một cái:

https://thuviensach.vn

- A Trụ, đến xem phim thử đi, cả tớ cũng chưa được xem đâu đấy…

Chương 114: Đây không phải là kỹ xảo điện ảnh

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 114: Đây không phải là kỹ xảo điện ảnh

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Đang dịch và biên những chap cuối cùng
oOo

- Đây là?
Một vị trung niên khó có thể tin ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng run rẩy cánh môi tái nhợt, đầy đủ thuyết minh tâm tình hắn lúc này.

- Phim tiên hiệp?
Kìm lòng không đậu nắm chặt hai tay, một cô gái trẻ không hề để ý việc chiếc kem đang cầm dây lên áo, mắt đăm đắm lên màn ảnh.

- Nói đùa sao!
Mấy thanh niên trẻ đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên rất muốn cắn ngón tay để chứng minh đây không phải nằm mơ: ai có thể giải thích cho ta, bộ phim đang chiếu trước mắt rốt cuộc là sử dụng kỹ xảo nào?

Vài phút trước, khi Trần Mặc bật máy chiếu lên, một bộ điện ảnh đồ sộ chưa từng có cũng bắt đầu ở giờ khắc này hiện ra trước mắt mọi người.

https://thuviensach.vn

Ngay tích tắc khi hình ảnh đầu tiên xuất hiện, một vị tiên nhân áo bào trắng cưỡi mây lướt gió trên đỉnh núi cao ngàn trượng rồi bay vụt thẳng lên trời.

Theo sau hắn, ngàn vạn luồng sáng như mưa sao băng từ trên trời giáng xuống, tiếp đến vô số thần tiên yêu ma không biết từ đâu xuất hiện, thi triển thần thông che vùi trời đất…

Chỉ trong vài phút, màn hình đã toàn là những hình ảnh không cách nào hình dung sử dụng kỹ xảo cao đến cỡ nào: ngũ thải quang mang vạn thú lao phi, chân thực như là đang hướng mọi người mà chạy như điên đến.

Tiếng gầm rú vang vọng thiên địa chấn động khắp nơi, từng cảnh tượng hoành tráng liên tiếp xuất hiện… Giờ khắc này, mọi người thậm chí cả thời gian nháy mắt cũng không có!

Đây có lẽ là bộ phim đầu tư kỹ xảo 3D khủng nhất trong lịch sử, bất kể là âm thanh hay màu sắc đều làm cho người ta rung động, hơn nữa rung động tới mức không thể rung động hơn!

Đúng vậy, chỉ có thể dùng từ rung động để hình dung, bởi vì giờ phút này có dùng một câu hoa mỹ gì khác cũng là dư thừa.

Mười phút đoạn trailer, tất cả mọi người như ngừng thở, chìm đắm vào trong từng khung cảnh trên hình.

Bất tri bất giác, đại sảnh gần một ngàn mét vuông lặng ngắt như tờ, cho dù là những du khách tít đằng xa cũng không thể không chạy lại gần, mặt đầy ngạc nhiên mà ngửa đầu nhìn màn ảnh.

Một nhà phê bình điện ảnh đẩy đẩy mắt kính, nhịn không được thì thào lẩm bẩm:
- Trời đất ơi! Kỹ xảo bậc này nếu không đoạt giải Oscar thì chắc chắn là do giám khảo mù hết cả rồi…

https://thuviensach.vn

- Tuyệt đối không thể!
Ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng mười phút đồng hồ, thẳng đến khi bị xì gà cháy đến sát ngón tay, Chu Vũ mới như tỉnh ngộ giật nảy người:
- Tuyệt không thể nào! Chỉ có trăm vạn, làm sao có thể làm ra kỹ xảo thế này, nhất định là có vấn đề!

- Có vấn đề sao?
Mấy gã nhân viên công tác đưa mắt nhìn nhau, lại cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

- Không sai, đúng như Chu Vũ nói, chuyện này nhất định có vấn đề. Đơn cử mà nói, chỉ đoạn đầu tiên tiên nhân cùng yêu ma chiến đấu kia, hiệu quả đã đủ để so sánh với Transformers.. Không, phải nói nó còn hoàn toàn vượt qua Transformers!

Đây đã không còn là kỹ xảo là máy vi tính có thể tạo ra nữa rồi, thoạt nhìn tựa như là sự thật, là thật sự có thần tiên yêu ma chiến đấu!

- Có vấn đề gì sao?
Một tiếng cười hì hì đột ngột vang lên, mang theo cảm giác uể oải lười nhác.

Trong ánh mắt cổ quái của Chu Vũ, Trần Mặc tay kẹp điếu thuốc chậm rãi đi tới, tỉnh bơ nói:
- Tôi thấy tất cả đều rất tốt mà, nếu ông chủ Chu có nghi vấn gì, có thể đợi lúc bộ phim chính thức trình chiếu để xem thử, thuận tiện cũng tăng thêm thu nhập cho phòng vé chúng tôi.

- Ta sẽ đi!
Hung tợn nhìn chằm chằm Trần Mặc, Chu Vũ rốt cục nghiến răng nghiến lợi đáp.

https://thuviensach.vn

Nổi giận đùng đùng trực tiếp đi ra hướng cửa, thế nhưng chỉ sau vài bước, hắn đã quay đầu lại cười lạnh nói:
- Trần tiên sinh, ngài cũng đừng vội, ai thắng ai thua sau cùng mới biết được!

Nói xong câu uy hiếp lạnh như băng, hắn rốt cục biến mất ngoài cửa lớn, tiếng sập cửa rầm một cái cũng đủ thấy cơn giận của hắn.
(Chỗ này cũng không hiểu lắm, chắc là bên nó tổ chức triển lãm trong một tòa nhà có đại sảnh hơn ngàn mét vuông, có cửa ra vào đóng)

Trần Mặc vô nghĩa nhún nhún vai, đầy mặt tươi cười nhìn phía đám người đông nghìn nghịt:
- Ây da, các vị, hôm nay đoạn trailer dừng ở đây! Nếu các vị có hứng thú thì ngày mai xin mời tới xem đoạn trailer kế tiếp, hoan nghênh mọi người tiếp tục tới ủng hộ!

- Hả? Còn phải đợi đến mai?
Mang theo tâm tình quyến luyến xen chờ mong, đám người thở dài rồi cũng đành tản dần.

Nhưng cũng không ít người vẫn đứng lại vây quanh gian hàng, có hỏi thăm thời gian chiếu phim cùng với tình tiết bên trong.

Thương Trụ giải thích đến miệng đắng lưỡi khô, thật vất vả mới thoát khỏi đám người, kéo tay Trần Mặc hỏi:
- A Mặc, bộ phim này thật sự là cậu làm sao… Tớ thật sự không thể tin được, những kỹ xảo kia tới cùng là tốn bao nhiêu?

- Không nhiều, ba mươi vạn thôi!
Trần Mặc cười hì hì vỗ vỗ vai Thương Trụ, nói một câu hết sức nhẹ nhàng nhưng lại khiến Thương Trụ hoàn toàn hóa đá.

Đầu óc trống rỗng tới cả chục phút, mãi sau vị đạo diễn trẻ này mới có thể run rẩy giơ 3 ngón tay, ngạc nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Cái gì cơ, cậu chỉ tốn ba mươi vạn?

Ba mươi vạn? Lấy giá cả kỹ xảo ngày nay, có thể tạo ra cái gì hot chứ?

Có lẽ là một chút khói lửa, một cuộc truy đuổi nhanh như bay, hoặc là lá rụng đầy trời… Nhưng bất kể như thế nào, ba mươi vạn mặt cũng tuyệt đối không thể có hiệu quả như vừa nãy.

Giờ khắc này, rất nhiều nhân viên công tác không khỏi đưa mắt nhìn nhau, bọn hắn đột nhiên thực muốn tên của tổ làm kỹ xảo kia, chẳng có lẽ khủng hoảng kinh tế mấy năm nay đã ảnh hưởng lớn tới mức này sao?

- Được rồi, tình huống cụ thể chúng ta trở về tiếp tục giải thích đi!
Vỗ nhẹ Thương Trụ đang đứng hóa đá, Trần Mặc quay đầu nhìn đám người xem mặt đầy hưng phấn, cười hì hì nói:
- A Trụ, cậu không biết hiện chúng ta còn phải làm một chuyện rất quan trọng sao?

Hai giờ sau, khi mà toàn bộ tờ rơi giới thiệu phim đã bị người lấy sạch, buổi sáng đầu tiên của liên hoan phim rốt cục tạm thời kết thúc.

Uể oải bẻ bẻ tay chân, Trần Mặc khoác vai Thương Trụ quay về khách sạn nghỉ ngơi, để mặc nhiều người truy vấn về tên tuổi tổ làm kỹ xảo điện ảnh kia.

Trừ chuyện này, ven đường lại xuất hiện rất nhiều người mê điện ảnh lao lên muốn ký tên… Không chút nào khoa trương, chỉ bằng mười phút truyền bá trong buổi sáng nay, Thần Ma Đại Chiến đã có rất nhiều fan hâm mộ.

- Tớ vẫn không thể tin nổi, rốt cuộc là tổ kỹ xảo nào lại có thể làm ra hiệu ứng đến trình độ này!
Cho dù đã về đến phòng, Thương Trụ vẫn không tin được mà bóp trán tự hỏi.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc chân bước vào phòng, ho nhẹ nói:
- Có gì đâu, là tớ ngẫu nhiên biết một nhóm anh em, bọn họ bình thường lại không thích nổi danh, cho nên… Ặc, gì đây?

Trong tầm mắt của bọn hắn, căn phòng tuyền toàng đang ở không biết tại sao tụ tập một đám người, vài phục vụ viên đang đem từng túi hành lý bên trong ra khỏi.

Trần Mặc cùng Thương Trụ đưa mắt nhìn nhau, nhịn không được nhất tề xông tới:
- Này! Các người muốn làm gì, dù cho muốn đuổi chúng ta thì trước tiên cũng phải nói một câu chứ!

- A! Đạo diễn Thương, Trần tiên sinh, các ngài đã trở lại!
Không đợi Trần Mặc nói xong câu đó, Vương chủ nhiệm đã xuất hiện trên hành lang.

Mang theo vẻ mặt tươi cười nịnh nọt, hắn sải bước mà tới, chưa đến nơi đã vội lên tiếng giải thích:
- Ngài hiểu lầm, chúng ta cũng không phải muốn đuổi ngài đi, mà là muốn giúp ngài đổi phòng. Tuy không phải phòng tổng thống, nhưng cũng là một trong những căn xa hoa nhất của khách sạn, không biết ý ngài ra sao?

- Vậy sao?
Trần Mặc cùng Thương Trụ đối mắt nhìn nhau, vẫn là cảm thấy có chút kỳ quái.

- Đúng đúng, chính là như vậy!
Vương chủ nhiệm nụ cười mãi chưa tắt, xoa xoa hai tay nói:
- Thế này, trưa nay vừa mới có vài vị bên phát hành phim muốn tới chào hỏi hai vị, nhân tiện nói tới việc chuyển nhượng phim. Cho nên, tôi nghĩ rằng căn phòng này hắn là không thích hợp để tiếp khách!

- Thì ra thế!

https://thuviensach.vn

Trần Mặc cùng Thương Trụ đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng "À" một tiếng.

Bất quá ngay sau đó, Thương Trụ lại đột nhiên mở to hai mắt, một phát bắt được áo Vương chủ nhiệm nói:
- Đợi đã! Ý ông là bọn họ muốn mua lại bộ phim của chúng ta? Ông xác định?

- Xác định không thể xác định hơn!
Vương chủ nhiệm liên tục gật đầu, tự hào như chính mình đạo diễn bộ phim này:
- Đạo diễn Thương, Trần tiên sinh, đây chính là mấy xưởng phim lớn trong quốc nội, đều là ông chủ lớn vung tiền như rác!

- Nói thật, đây là lần đầu tiên trong lịch sử liên hoan phim Phương Nam có thể hấp dẫn loại khách quý này đến hiệp đàm… Cho nên bất kể như thế xin, đều nhờ hai vị lúc đó nói tốt giúp chúng tôi vài câu!

Mấy lời này hắn mới là nguyên nhân thực sự việc Vương chủ nhiệm xum xoe đổi thái độ, chẳng qua hiện Thương Trụ đã không còn tâm chí nghe thêm mấy câu nịnh nọt.

Mê mang buông tay ra, Thương Trụ ngơ ngơ ngẩn ngẩn quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, đột nhiên kìm lòng không đậu nắm chặt tay nhảy dựng lên.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên ôm lấy Trần Mặc, lớn tiếng hô:
- A Mặc, lần này thực sự phải cảm ơn cậu, công ty của cha tớ rốt cục được cứu rồi!

- Là vận khí của cậu tốt, vừa vặn tớ gặp được đám bạn nhiệt tình!
Trần Mặc dùng sức vỗ vỗ phía sau lưng của hắn, hai người không khỏi đồng thời cười lớn.

- Thương tiên sinh, Trần tiên sinh, chúng ta giờ qua xem phòng chứ nhỉ?

https://thuviensach.vn

Vương chủ nhiệm bên cạnh thấy cảm động, thật cẩn thận nói:
- Đúng rồi, chỗ các ngài có gì quý giá, ví dụ như bộ phim, có cần khách sạn chúng tôi bảo quản giúp không?

- Đồ quý giá?
Thương Trụ ngẩn ra, quay đầu nhìn chiếc rương khóa trong phòng.

- Không cần, tôi cảm thấy tự mình giữ là được rồi, thứ này chuyển đi chuyển lại mệt nhọc lắm!
Trần Mặc không đợi hắn lên tiếng, đã bình thản lắc đầu:
- Không vấn đề gì đâu, tôi tin tưởng an ninh tại khách sạn, hơn nữa tôi sẽ phái chuyên gia đến bảo quản!

Nói xong, Trần Mặc cười hì hì vỗ vỗ túi áo, sau đó trong tiếng than thở của Nặc Nặc mà cùng Thương Trụ rời khỏi.

Vương chủ nhiệm đứng ở cửa phòng, vội vàng cúi đầu thấp 90 độ, thái độ kính cẩn như tiếp đãi khách quý.

Nhưng chỉ vài giây sau, khi Trần Mặc cùng Thương Trụ đã khuất sau thang máy, hắn lại đột nhiên nở nụ cười âm trầm.

- Chu tiên sinh, việc ngài giao đã hoàn thành!
Rất nhanh bấm điện thoại, Vương chủ nhiệm đứng quay ra cửa sổ, thấp giọng nói.

- Đúng ạ, bọn họ để phim trong phòng…Vâng, có mấy người canh giữ, nhưng tôi tin lấy thực lực của ngài có thể thoải mái giải quyết chuyện này!

Chương 115: Ai tính kế ai?

https://thuviensach.vn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 115: Ai tính kế ai?

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

- Cạn ly, chúc cho chúng ta thành công!
Từng chiếc ly cao vút chạm côm cốp vui tai trên không, để đồ uống bên trong sóng sánh tung tóe tượng trưng cho tâm tình khoái trá của mọi người lúc này.

Nâng ly đáp lễ mấy gã bên xuất bản phim, Thương Trụ đem ly rượu uống cạn, trong lòng khoan khoái không biết nên dùng từ gì để hình dung.

- Nhất định sẽ thành công, hợp tác lần này đối với hai bên chúng ta đều có lợi!
Đồng dạng đáp lễ hắn chúc mừng, mấy vị bên mua bản quyền kia đều tranh nhau vì hắn rót rượu.

Một vị trung niên uống đã tới đỏ mặt liền vỗ vỗ bả vai Thương Trụ cùng Trần Mặc, cao giọng cười to nói:
- Hai vị, ta dám cùng hai bị đảm bảo, chỉ cần trong phim duy trì sử dụng kỹ xảo như trailer, cho dù không có nội dung thì phóng vé cũng có thể thu về quá trăm triệu!

- Hợ, cái này như là truyền thống của điện ảnh trong nước sao?
Trần Mặc tròn mắt, đột nhiên nhớ đến những bộ phim bom tấn quốc nội mấy năm nay.

https://thuviensach.vn

Từ Vô Cực đến Anh Hùng, lại từ Anh Hùng đến Hoàng Kim Giáp, tuy rằng đều được ca tụng kỹ xảo sắp đuổi kịp phim Hollywood, thế nhưng kịch bản lại trăm ngàn chỗ hở, tựa như là bản nháp của một gã học sinh trung học.

- Như vậy giá cả cứ theo mấy bộ phim kia mà xét, ngài thấy sao?
Nghĩ như vậy, hắn cười hì hì cụng ly mời mấy vị kia:
- Thực sự thì chúng tôi rất có lòng tin với phim của mình, mời các vị đến xem vào ngày trình chiếu, nhớ kỹ là mang đủ khăn tay nhé.

- Khăn tay?
Mấy gã bên xuất bản phim đưa mắt nhìn nhau, thầm tự hỏi vì sao phim tiên hiệp lại mang khăn tay, cũng không phải phim ngôn tình mà.

Bất quá sau vài giây ngạc nhiên, vị trung niên kia đã tươi cười gật đầu nói:
- Không thành vấn đề! Không thành vấn đề! Tôi thấy có khi cũng không cần đợi đúng ngày, tốt nhất là bây giờ…

"Reng reng reng!"
Đột nhiên vang lên tiếng chuông cảnh báo cắt lời của hắn.

Trong âm thanh chói tay, mấy chục vị khách đang chén chú chén anh trong nhà hàng đột nhiên không hẹn mà cùng bật dậy

Vị trung niên kia giật mình buông tay một cái, ly rượu nhất thời đổ hết luôn quần, thế nhưng hắn không hề để ý, hơi biến sắc nói:
- Cháy? Xảy ra hỏa hoạn sao?

Hắn vừa nói xong câu này, rất nhiều khách nhân đã tứ tán chạy loạn về phía cửa.

May mắn đúng lúc này đã có một gã quản lý vội vã tiến vào, giang rộng tay ngăn lại nói:
- Các vị, không cần lo lắng! Chúng ta ở nơi này rất an toàn, chỉ là mấy căn phòng ở tầng 15 phát hiện có cháy, rất nhanh sẽ được dập tắt.

https://thuviensach.vn

- Tầng mười lăm?
Thương Trụ ngạc nhiên biến sắc, bật mạnh người dậy.

Nếu như không có nhớ lầm, căn phòng bọn hắn vừa dọn tới ở tầng 15, mà bộ phim quý giá kia cũng nằm trong đó… Vừa nghĩ đến đây, Thương Trụ cũng không nói thêm lời thừa, xoay người nhằm phía cửa chạy đi.

Nhưng hắn vừa mới tiến được vài bước thì Trần Mặc đã như không có việc gì giữ chặt hắn, thản nhiên nói:
- A Trụ, không cần lo lắng, tớ cam đoan cuộn phim sẽ không xảy ra vấn đề.

- Cuộn phim?
Lúc này đây, lên tiếng kinh hô lại cũng không phải Thương Trụ mà là mấy nhà xuất bản kia.

- Trần tiên sinh, chẳng lẽ ngài cất phim trên tầng 15?
Vị trung niên bỗng nhiên đứng dậy, đầy mặt kinh ngạc nói:
- sao có thể như vậy, không bằng chúng ta hiện đi lên xem một chút?

- Đúng thế!!
Mấy gã còn lại liên tục phụ họa, bộ dáng gấp gáp hận không thể bế Trần Mặc lên mà chạy.

Thế nhưng trái ngược bọn hắn, Trần Mặc vẫn duy trì tư thế nhàn nhã, bộ dạng uể oải uống rượu nói:
- Không cần lo lắng, đã có người thay tôi canh giữ, cam đoan sẽ không có chuyện.

- Là thế sao?
Thấy hắn tràn đầy tự tin, mấy gã xuất bản thoáng yên tâm, nhưng vẻ mặt bồn chồn vẫn không hề che giấu.

https://thuviensach.vn

Thương Trụ lại không được bình tĩnh như vậy, nhịn không được đá đá chân Trần Mặc, thấp giọng nói:
- A Mặc, chỉ có mấy người tiểu Ngô trông giữ thôi, thật không có vấn đề gì chứ? (tiểu Ngô là ku trợ lý)

- Yên tâm đi, tớ nói cũng không phải đám tiểu Ngô!
Trần Mặc khẽ cười, lắc lắc ly rượu trong tay:
- Hỏa hoạn? Xem ra có người cố ý hại chúng ta.. Tốt lắm, để xem ai tính kế ai?

- Chơi chúng ta? Quả nhiên là lão đại đoán trúng!
Giờ khắc này, trong căn phòng xa hoa ở tầng 15, Oa Oa lắc lư từ tủ quần áo mà chui ra.

Nhìn căn phòng ngập khói, nó bèn mở nắp khẽ hút nhẹ, tức thì đem màn khói dày đặc hút hết.

Bất quá ngay sau đó, Nặc Nặc liền tức giận nhảy ra, khiển trách nói:
- Thằng ngu, mày hút hết khói thì lát nữa chúng ta nghịch thế nào?

- Suỵt! Tụi bây nghe động tĩnh bên ngoài kìa!
Lời còn chưa dứt, Bản Bản đã loạng choạng tiến tới áp tai vào cửa phòng.

Nặc Nặc tăng loa lên, đột nhiên cười hì hì nói:
- Có ba người đang tiến đến, hình như còn mang cả xăng… Đến cửa rồi, mọi người mau núp!

- Ok!
Mấy đồ điện e sợ cho thiên hạ không loạn, trong phút chốc liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cơ hồ đồng thời, cửa phòng đóng kín bị phá nát, mấy gã cao lớn mặt mày hung ác mang theo vài can xăng xông vào.

https://thuviensach.vn

Gã đi đầu mang kính đen phất phất tay, đĩnh đạc nói:
- Mau tưới xăng, đặc biệt là cái rương sắt kia… Quái lạ, sao phòng này ít khói thế nhỉ?

Tuy rằng hơi hơi có chút nghi hoặc, nhưng việc ông chủ giao vẫn phải làm, hơn nữa còn phải thành công mới được.

Dưới sự chỉ huy của hắn, mấy gã to cao đen hôi "nhiệt tình" mà rải xăng, gần như trải đều khắp cả căn phòng, hơn nữa đặc biệt chiếu cố cái rương sắt nghe nói chứa phim.

Mấy phút sau, gã đeo kính vỗ vỗ tay thu đàn em, rồi móc từ trong ngực ra một cái bật lựa.

- Xin lỗi, ai bảo các người chọc giận ông chủ?
Bật tách nhìn ngọn lửa cháy lên, gã đeo kính nở nụ cười dữ tợn rồi thả tay.

Trong nháy mắt, chiếc bật lửa đã rơi đến sát đất… Nhưng mà ngay trước khi nó đáp đất một tích tắc, ngọn lửa đột nhiên tắt ngóm không hiểu tại sao.

- Sao lại thế này?
Ngẩn ra, gã đeo kính nhịn không được cúi người nhặt lại, rồi lần nữa bật lửa.

Nhìn ngọt lửa bập bùng, hắn ngạc nhiên xoa xoa cằm, than thở nói:
- Quái thật, bật lửa cũng không hỏng mà!

Nói xong, hắn lại lần nữa đem bật lửa ném tới.

Thế nhưng tình huống lại lặp lại, ngọn lửa lần nữa lại tắt khi vừa chạm sàn.

Mấy gã cốt đột đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy có luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng. Gã cầm đầu khẽ rùng mình nhưng vẫn kiên trì mạnh miệng:

https://thuviensach.vn

- Con mẹ nó, lão tử cũng không tin có quỷ, lần này nhất định thành công!

Hung tợn vỗ hai tay, lần này hắn chọn mở lửa to hết cỡ, sau đó ném thẳng vào vũng xăng lớn nhất, đồng thời chuẩn bị chạy đi.

Theo đường bay của chiếc bật lửa, mấy gã côn đồ nín thở đăm đăm nhìn theo, cảm giác chưa từng khẩn trương như vậy.

Thế nhưng ngay khi ngọn lửa tiếp xúc với xăng, lần nữa nó lại tắt!

- Con mẹ nó, là gió!
Lúc này đây, gã đeo kính đen đã thấy rõ ràng, là gió không biết từ nơi nào phát ra dập tắt lửa:
- Tụi bây, lên tắt điều hòa, đóng kín cửa cho tao!

- Nhưng mà…
Nghe phân phó như thế, mấy gã đàn em ngược lại không hành động, mà cổ quái đưa mắt nhìn nhau rồi tìm tòi xung quanh.

Bởi vì rõ ràng bọn hắn thấy tất cả điều hòa, cửa sổ đều đã đóng chặt… Như vậy gió từ đâu mà đến?

- Đại cao, em thấy chuyện này rất lạ!
Một gã đầu trọc trong nhóm nhịn không được rùng mình một cái, lông tơ cũng muốn dựng hết lên.

Gã đeo kính cầm đầu cũng có chút chột dạ, nhưng vẫn cố nói cứng:
- Đừng có linh tinh, giữa ban ngày chẳng lẽ có quỷ sao? Nhanh lên, đưa bật lửa của mày cho tao, tao không tin lần này không được!

- Dạ!
Do dự đáp, gã đầu trọc run run móc bật lửa ra đưa lên.

https://thuviensach.vn

Gã đeo kính tiếp lấy, lần nữa đánh lửa, lần này hắn còn cố ý úp mặt có lửa xuống…

Thế nhưng lại một luồng gió thổi tới làm tắt, hơn nữa còn rất mạnh.

- Bà mẹ nó!
Lúc này gã đeo kính đã không ngăn nổi lông tơ trên cơ thể dựng lên, lùi về sau vài bước, rồi kiên định rút súng lục ra.

Cơ hồ đồng thời, gã đầu trọc đàn em cũng kinh hô:
- Đại ca, gió là từ dưới giường thổi đến…

"Rầm!"
Lời còn chưa dứt, gã đại ca đã giương súng phóng tới đá tung chiếc giường lên.

Chính là ngay sau đó, một màn xuất hiện trước mắt bọn hắn lại bình thường đến không thể bình thường hơn.

Dưới gầm giường trống trơn, đừng nói là người, ngay cả một con chuột cũng không tìm thấy, chỉ có một chiếc nồi cơm điện trong góc, nhìn qua không có gì đặc biệt.

- Con mẹ nó, thằng nào lại đặt nồi cơm dưới gầm giường?
Nhìn cái nồi còn bốc lên hơi nước, gã đeo kính nhịn không được lắc đầu, thuận thế bay lên đá một cước.

Trong tiếng răng rắc, mũi chân của hắn cùng nồi cơm điện làm một lần tiếp xúc thân mật, tức thì hắn như trúng Định Thân Thuật mà bất động tại chỗ.

Mấy gã đàn em đưa mắt nhìn nhau, nhịn không được tiến lên hỏi:
- Đại ca, đại ca bị sao…

- Aaaaaaaaaaaaa!

https://thuviensach.vn

Tiếng thét chói tai đột nhiên vang vọng khắp phòng, gã kính đen đáng thương ôm lấy chân trái, nhảy tới nhảy lui.

Hắn có thể xác định ngón chân của mình khẳng định gãy rồi… Thực gặp quỷ, là nồi cơm sản xuất ở đâu mà lại cứng đến mức này?

- Đập nát nó, đập nát nó cho tao!
Nổi giận đùng đùng quát lên, gã đeo kính nhịn không được lại rút ra súng lục.

Nhưng ngay giờ khắc này, một giọng nói từ trên trần nhà từ tốn truyền tới:
- Ê, tụi bây muốn ném thử hương vị của Phiên Thiên Ấn không?

- Hả?
Mấy gã côn đồ còn chưa kịp hiểu ra, đã thấy một chiếc lap top mang theo ánh sáng xanh chói mắt từ trên trần nhà giáng xuống… Sau đó, toàn bộ thế giới đều tĩnh lặng.

Vài giây sau, nhìn mấy gã xâm nhập đã hôn mê, Nặc Nặc khoái trá nói:
- Ầu dzê! Đây mới là bước đầu tiên, kế tiếp đến phiên chúng ta đáp trả thôi!

Chương 116: Tin đồn về Chu Vũ

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 116: Tin đồn về Chu Vũ

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội

https://thuviensach.vn

Nguồn: 4vn.eu
Trên cả 18++
oOo

Đám cháy ở tầng 15 bốc nhanh tắt cũng nhanh, không đợi Trần Mặc uống hết ly rượu đã thấy một gã quản lý khác tới thông báo hỏa hoạn đã được dập tắt.

Về phần nguyên nhân hỏa hoạn thì còn đợi cứu hỏa cùng cảnh sát điều tra, các vị khách nhân chỉ còn việc an tâm tiếp tục dùng cơm, không cần lo lắng.

Đương nhiên, mặc dù nói nhẹ nhàng như vậy, nhưng cũng không phải không có chuyện gì phát sinh.

Trên thực tế, sau khi hướng mọi người thông báo tình hình, gã quản lý kia lại đến cạnh Thương Trụ cùng Trần Mặc, hạ giọng nói:
- Quấy rầy rồi, tôi có thể nói chuyện riêng với hai vị không, là về…

- Về gian phòng của chúng ta?
Khi Thương Trụ còn chưa hết ngạc nhiên, Trần Mặc lại dường như không có việc gì đặt ly xuống, cười cười hỏi:
- Trận hỏa hoạn vừa rồi có phải là vừa vặn cháy từ gian phòng của chúng ta không, hơn nữa còn có mùi xăng?

- Ngài làm sao mà biết được?
Gã quản lí ngẩn ra, lắp bắp hồi đáp:
- Đúng ạ, lửa bùng lên trong phòng của ngài, chúng tôi hiện đang thống kê tổn thất, nhưng tình huống cụ thể phải đợi mấy giờ…

- Cái gì?
Không đợi hắn nói xong, Thương Trụ liền đúng bật dậy, muốn vọt tới thang máy.

https://thuviensach.vn

Nhưng cơ hồ đồng thời, một thân ảnh cũng theo trong thang máy đi ra, hai người mặt đối mặt đụng vào nhau, đồng thời té ngã.

Giãy dụa đứng dậy, Thương Trụ bất chấp giải thích, vội vàng muốn lao vào thang máy, thế nhưng một cây quải trượng lại đột nhiên ngăn trở đường đi, sau đó cái giọng nói quen thuộc kia lập tức vang lên:
- Tiểu Trụ à, làm sao cháu lại trở thành bất lịch sự như vậy?

Còn có thể là ai? Có thể đem cách gọi "Tiểu Trụ" nói ra đến sởn gai ốc như vậy, cũng chỉ có vị thân thể hình lập phương Chu Vũ Chu tiên sinh kia.

Được hai gã bảo tiêu nâng, vị Chu lão bản có chút gian nan đứng dậy, không chút để ý phủi phủi bụi trên quần áo.

Thương Trụ ngẩn ra, mắt như phun lửa nắm chặt nắm tay, nhưng dù hắn cố gắng tiến tới lại vẫn bị hai gã bảo tiêu lạnh lùng ngăn cản lối đi.

- Tiểu Trụ, cháu làm sao vậy?
Dường như không có việc gì mỉm cười, Chu Vũ nhìn lên Thương Trụ, lại đột nhiên dường như tỉnh ngộ vỗ vỗ cái trán:
- Ta hiểu rồi, chẳng lẽ phòng cháu lại vừa vặn ở tầng 15 sao… Thật sự là bất hạnh, không có tổn thất gì lớn chứ?

Làm sao còn hứng thú trả lời, Thương Trụ đem nắm tay nắm thật chặt, rất muốn hướng bộ mặt phì nộn kia đấm một phát.

Nhìn diễn cảm phẫn nộ của hắn, Chu Vũ càng cười đến vui vẻ, nói:
- Không phải chứ! Cháu không có ngu đến mức cất phim trong phòng chứ hả? Ta vừa nghe nói có vài chỗ muốn mua bản quyền phim của cháu, vốn đang định tới chúc mừng… Thế rốt cuộc giờ phim sao rồi?

Nói xong, Chu Vũ còn lấy ra khăn tay chà xát khóe mắt, chỉ tiếc ngay cả một giọt nước mắt cá sấu cũng không thấy.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc bình thản tiến tới, nhẹ nhàng vỗ vai Thương Trụ, mỉm cười nói:
- A Trụ, đừng quá lo lắng, tớ cam đoan cuốn phim bình yên vô sự. Thậm chí tớ còn thấy ai mà muốn nhìn chúng ta cười thì khó lắm.

- Thật sao?
Thương Trụ ngẩn ra, kìm lòng không đậu quay đầu trông lại.

Chẳng qua không đợi hắn thở phào, Chu Vũ đã vỗ ngực thở dài nói:
- Nhìn không ra, Trần tiên sinh thật thực rất biết các an ủi người! Nhưng mà ta không hiểu nếu cả gian phòng đều chìm trong lửa thì…

- Đạo diễn Thương! Đạo diễn Thương!
Đột nhiên vang lên tiếng gọi ồn ã, cắt lời Chu Vũ.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Thương Trụ, tiểu Ngô đầu tóc rối bù đang chạy tới, quần áo cũng bị thiêu cháy hơn nửa.

Nhưng giờ này khắc này, ánh mắt của mọi người không có nhìn hắn, mà là nhìn cuộn phim trong ngực hắn.

Vài giây sau, Thương Trụ đột nhiên run rẩy xông lên trước, mặt mừng như điên nói:
- Tiểu Ngô, phim nhựa…

- Không có việc gì! Không có việc gì!
Tiểu Ngô cũng là thần tình khó có thể tin, thở hổn hển nói:
- Đạo diễn, vừa rồi mấy người bọn em đang canh gác, đột nhiên chuông báo động vang lên, trong lúc hỗn loạn không biết là bị kẻ nào đánh ngất xỉu từ phía sau.

- Nói điểm chính! Nói điểm chính!
Thương Trụ không có thời gian nghe hắn dong dài, chỉ theo bản năng giật lấy cuốn phim ôm chặt lấy.

https://thuviensach.vn

Tiểu Ngô hít một hơi thật sâu, tăng tốc nói:
- Sau đó chờ lúc bọn em tỉnh lại thì phát hiện phòng bị cháy, bọn em đều nghĩ cuốn phim xong rồi, ai ngờ lại thấy nó nằm ngay bên cạnh, cũng không biết là ai đã lấy ra!

- Điều đó không có khả năng!
Không đợi Thương Trụ thở một hơi dài nhẹ nhõm, Chu Vũ liền giống như bị người đạp trúng đuôi nhảy dựng lên.

Nhìn thấy cuốn phim hoàn toàn không hư tổn, hắn mở to hai mắt hét ầm lên:
- Điều này sao có thể, cả gian phòng đều bị lửa thiêu, tại sao cuốn phim này…

- Lạ thật!
Trần Mặc đột nhiên cắt đứt lời của hắn, cười hì hì hỏi:
- Ông chủ Chu, làm sao ngài biết cả gian phòng bị thiêu? Tôi nhớ là tầng 15 đang bị phong tỏa mà, xin hỏi ngài từ đâu biết được tin này?

- Ta… Ta đoán!
Biết mình nói lỡ miệng, Chu Vũ lập tức biết điều ngậm mồm, chột dạ ho khan mấy tiếng.

Trần Mặc lại không chịu buông tha hắn, như có suy nghĩ gì châm điếu thuốc, nói:
- Vậy sao? Đúng rồi, mấy người cận vệ cũ của ngài đâu, sao hôm nay lại đổi rồi?

Nói xong, Trần Mặc đảo qua nhìn hai gã bảo tiêu mới, thoạt nhìn đã tràn ngập nghi hoặc.

Chu Vũ ngẩn ra, lại lập tức ưỡn ngực nói:
- Trần tiên sinh, ngài quản được sao, ta thích dùng ai là việc của ta, mắc mớ gì tới ngài?

https://thuviensach.vn

- Đương nhiên rồi, có điều tôi lại nghe được mấy tin đồn không Trần Mặc dường như không có việc gì tốt lắm… Trần Mặc dường như không có việc gì phun vòng khói, lại đột nhiên làm ra vẻ mặt thực quỷ dị.

Chứng kiến hắn nói thần bí như vậy, chung quanh hơn mười thực khách bao gồm mấy người bên xuất bản phim đều kìm lòng không đậu dựng lỗ tai, chỉ cảm thấy cực kỳ tò mò.

Chu Vũ đột nhiên có loại dự cảm bất tường, nhưng vẫn nói cứng:
- Cái gì? Cậu nghe được cái gì?

- Uhm, ngài xác định muốn nghe sao?
Trần Mặc thực do dự nhìn hắn, có vẻ không muốn nói.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không khỏi nhất tề giơ ngón giữa lên:
F.U.C.K! Lập là lập lờ ra vẻ!

Chu Vũ cũng có chút chột dạ, nhưng cẩn thận ngẫm lại chính mình không hề sơ suất, vẫn miễn cưỡng phất tay nói:
- Muốn nói thì nói đi, dong dài cái gì!

- A, đây chính là ngài nói a!
Trần Mặc nhất thời thở một hơi nhẹ nhõm, lại cố ý giảm thấp thanh âm xuống, quỷ dị nói:
- Tôi nghe được vài tin đôi không hay lắm, nhớ là nghe đồn nhé! Nghe nói ngài gần đây hứng thú với nam giới, hơn nữa thích những nam giới cao to cường tráng!

- Sặc…
Lời này dù là nói nhỏ, nhưng cũng đủ lọt vào lỗ tai mấy chục thực khách đang hóng.

https://thuviensach.vn

Lặng ngắt như tờ, sau đó tức thì tất cả mọi người cùng há to miệng rồi không hẹn mà cùng lùi về sau ba bước, tránh xa Chu Vũ mặt còn đang đần ra.

Chính là vài giây sau, vị Chu tiên sinh này liền run rẩy nhảy người lên, hổn hển nói:
- Con mẹ nó! Là thằng khốn nào đồn, lão tử không chém nó không được!

- Ngài đừng nóng vội, tôi còn chưa nói xong mà!
Trần Mặc vỗ vỗ bờ vai của hắn, vừa cười hì hì tiếp tục nói:
- Nói thật, tôi cũng không tin! Nhưng bọn họ nói có bằng chứng, nói ngài đem bảo tiêu bên người nếm qia vài lần, sau đó sa thải toàn bộ để đổi một đám mới.

- Thì ra là thế!
Mọi người thực chỉnh tề "à" một tiếng, đem ánh mắt đánh giá mấy gã bảo tiêu.

Bị nhìn đến lông tơ dựng ngược, mấy bảo tiêu không hẹn mà cùng rùng mình, nhưng không biết là cảm khái miệng lưỡi thế gian hay là lo lắng cho "cúc hoa" của mình.

Chu Vũ hung tợn dậm chân, nghiến răng nghiến lợi nói:
- Nói hưu nói vượn! Ta chỉ là đám a Phi đi tìm mấy thứ, sao cho chuyện sa thải… Nhìn đi, bọn hắn đã trở lại!

Vừa dứt lời, đã thấy gã đeo kính mang theo đàn em, vẻ mặt mê mang xuất hiện ở sau thang máy.

Chu Vũ ngẩn ra, nhất thời rơi lệ đầy mặt nghênh đón, thầm nghĩ oan ức của cùng ta cuối cùng đã có thể tẩy rửa.

Phảng phất muốn chứng minh trong sạch của mình, hắn còn cách năm sáu thước liền vẫy tay, lớn tiếng nói:

https://thuviensach.vn

- A Phi, mấy người các ngươi đi đâu… A!

Tiếp đón còn chưa xong, Chu Vũ đột nhiên quỷ dị dừng lời, bản năng lộ vẻ mặt cảnh giác.

Hắn không phải đồ đần, đương nhiên nhận thấy không khí không đúng lắm. Thoạt nhìn mấy gã đàn em này đều đang ngơ ngẩn bước đi, bộ dáng lảo đảo lờ đờ như không có ý thức.

Chu Vũ tức thì nhận thấy không đúng, theo bản năng tức tốc xoay mình…

"Rống!"
Chỉ là phản ứng của hắn mặc dù nhanh, nhưng vẫn còn chưa đủ.

Cơ hồ đồng thời, nương theo sau tiếng gầm giận dữ của gã kính đen, năm sáu gã bảo tiêu còn lại cũng đồng thời nhào lên.

Chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn, Chu mập mạp đáng thương vừa mới chạy được hai bước đã bị không chút lưu tình đè trên mặt đất.

Hai gã bảo tiêu lắp bắp kinh hãi, vội vàng muốn tiến lên cứu viện, có điều chờ khi bọn hắn nhìn thấy một màn tiếp theo thì nhất thời cảm thấy được lông tơ dựng đứng hết.

Trong ánh mắt quỷ dị của mọi người, gã đeo kính to cao lại xé quần áo ra, lộ cơ thể lông lá trắng phau.

Ngay sau đó, mãnh nam này lảo đảo lại gần Chu Vũ, một bên thành thạo cởi thắt lưng của hắn, trên mặt còn nở nụ cười dâm đãng.

Mọi người nhìn thấy trong lòng phát lạnh, nhịn không được nhất tề lui về phía sau vài bước, vị trung niên bên xưởng phim nuốt nuốt nước miếng, run rẩy nói:
- Cái gì kia, hắn sẽ không phải là muốn…

https://thuviensach.vn

Trên thực tế, hắn đoán đúng, hơn nữa hoàn toàn nhất trí với đáp án.

Trong tiếng kêu gào như heo bị chọc tiết của Chu Vũ, chỉ nháy mắt một thân thịt béo của hắn đã bị lột truồng, bất lực nằm trên sàn nhà bóng loáng.

Mà trong không khí yên tĩnh đến quỷ dị, gã đeo kính đen đã âm trầm cười rộ lên, chậm rãi xoay người tóm lấy hai đùi của Chu Vũ, sau đó bày ra tư thế lão hán đẩy xe, dẫn người về trước một cái…

- Amen!
Mọi người thực chỉnh tề thở dài, giữa tiếng kêu gào thê thảm mà quay đầu đi.

Mà ai cũng không có chú ý tới, giờ phút này ở một góc của nhà hàng, có mấy cái đồ điện đang xì xào bàn tán về chuyện hay trước mắt.

Nhìn bộ phim đang chiếu trên màn hình của Bản Bản, Nặc Nặc khẽ than thở:
- Thấy chưa! Ca đã nói bộ "song kiếm hợp bích" này là chuẩn rồi mà!

- Ngon, vậy tiếp theo chúng ta chọn "Thế giới động vật" đi, ca nhớ là có một tập nói về việc giao phối của bọ ngựa, sau đó con cái ăn thịt con đực luôn…

Chương 117: Rốt cục được cướp ngân hàng rồi

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 117: Rốt cục được cướp ngân hàng rồi

https://thuviensach.vn

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Trả nợ cho 3 ngày trước, hôm nay có 4 chương
oOo

Tuy rằng đã là mùa thu, nhưng ở nơi đô thị phồn hoa, không khí toàn cacboníc từ xe cộ nhà máy như Trường Hải, ánh mặt trời giữa trưa vẫn oi ả khó tả.

Dưới thời tiết như thế, tại thời điểm dùng cơm trưa này, mấy nhân viên của ngân hàng Trường Hải đều uể oải mà cố gắng nhai nuốt, đột nhiên lại không hẹn mà cùng rùng mình một cái.

Vị trưởng phòng trong đó quay đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, khẽ than:
- Quái lạ, rõ ràng đang nắng to, sao mình lại cảm thấy lành lạnh nhỉ…

Rất đáng tiếc, vị trưởng phòng đáng thương này không có năng lực nhìn xuyên tường, nếu không hắn nhất định sẽ chú ý tới tỉnh cảnh tại con hẻm nhỏ gần sát ngân hàng.

Trên sàn xi măng có mấy người đi đường bị đánh ngất xỉu làm vật trang trí, bốn cái đồ điện đang ở đó xì xào bàn tán, mà Huân Nhi lại lần nữa sắm vai "chim mồi", cũng tức là sắp có chuyện tình bất hạnh xảy ra…

- Thật là cảm động, cuối cùng cũng ta cũng có cơ hội cướp ngân hàng rồi! Rơi lệ đầy mặt nhìn bầu trời, Oa Oa thì thào cảm thán, hận không thể bật micro tuyên bố tới toàn thể nhân dân.

Huân Nhi mê hoặc cắn ngón tay, do dự nói:
- Nhưng mà… nhưng mà ba ba nói giựt tiền là không đúng!

- Sai! Mười phần sai!

https://thuviensach.vn

Oa Oa nghiêm túc nhìn cô bé một cái, lập tức làm vẻ mặt cực kỳ nghiêm chỉnh nói:
- Chúng ta không phải đi giựt tiền, mà là đi cướp phim nhựa! Gã Chu mập mạp kia dám chơi đểu lão đại, cho nên chúng ta nhất định phải đáp trả, nếu không sẽ tổn hại tên tuổi của tứ đại linh vật Phúc Phường Nhai chúng ta!

- À há, chúng ta là vì giúp ba ba sao?
Huân Nhi như hiểu ra, cười tươi đáp.

- Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta hoàn toàn là vì giúp lão đại!
Oa Oa khẽ thở phào một cái, lớn tiếng tán dương nói:
- Đương nhiên, sau đó cũng phải thu một chút phí công tác vất vả, mọi người thấy đúng không?

- Chính là như vậy, phí vất vả nhất định phải thu, bằng không đi một chuyến coi như uổng công!
Mấy đồ điện liên tục gật đầu, đột nhiên cảm giác mình thật vĩ đại.

Nặc Nặc ngửa đầu nhìn trời, cảm khái thở dài nói:
- Lại nói tiếp, chúng ta đã tính từ rất nhiều năm rồi giờ mới làm, những mỹ nữ giao dịch viên kia nhất định rất thất vọng vì chúng ta…

- Chuẩn men, thân làm nam nhi nhất định phải tuân thủ lời hứa mới được!
Mấy đồ điện ào ào phụ hoạ, bày ra một bộ khí khái nam tử hán mà quát to.

Chẳng qua nếu những mỹ nữ làm giao dịch viên kia mà nghe thấy lời này, nhất định sẽ lệ nóng rưng rưng mà chắp hai tay van lậy. Đương nhiên, mục đích là van bọn hắn đừng có tuân thủ lời hứa!

- Bọn ngố này, chúng ta còn chưa nghĩ ra cách nào đi cướp đấy!
Bất đắc dĩ thở dài, Xa Xa nhìn ba cái đồ điện còn đang bận rộn bàn xem tí nữa chia chác thế nào mà đau đầu.

- Yên tâm, chuyện này ca tính xong rồi!

https://thuviensach.vn

Nặc Nặc không hề lòng vòng, trực tiếp nhảy lên vai Huân Nhi:
- Bản Bản, tao bảo mày thu thập tư liệu, làm đến đâu rồi?

- Xong rồi!
Bản Bản nhanh chóng đáp:
- Căn cứ theo điều tra, chỉ cần chi 5000 đồng phí thuê là sẽ có thể gửi đồ vào ngân hàng, sau đó chúng ta tiến được vào khu cất giữ thì…

- Biện pháp tốt, nhưng mà còn một vấn đề!
Xa Xa nhất thời tỉnh ngộ, nghi hoặc nói:
- Chính là Huân Nhi nhỏ như vậy, làm sao có người đồng ý để nàng gửi đồ, hơn nữa còn cần chứng minh thư nữa!

- Chứng minh ca có!
Oa Oa phun ra một cái chứng minh, rất đứng ý nói:
- Vừa rồi mấy tên kia lại dám đến đốt phòng, ca nhân tiện lột sạch bọn hắn, bao gồm cả mấy cái chứng minh này… Còn về ngoại hình của Huân Nhi thì không phải là có biến thân phù sao?

- Nhưng mà cái đó chỉ duy trì được năm phút thôi!
Huân Nhi cắn ngón tay, hơi có vẻ do dự lấy ra một tờ phù chú.

Nặc Nặc tuỳ tiện nói:
- Thế là đủ rồi! Chỉ cần gửi đồ được là xong. Giờ chỉ còn một chuyện là ai trong chúng ta sẽ làm đồ đi gửi?

Không hề nghi ngờ, đây mới là mấu chốt của toàn bộ kế hoạch, bởi vì bốn đồ điện ai cũng không muốn buông tha cơ hội cướp ngân hàng.

Kết quả là con hẻm vốn yên tĩnh lại biến thành nơi đấu khẩu mặc cả, ai đi qua nghe thấy cũng đều tưởng tượng ra một tràng đại chiến đang diễn ra.

Bất quá mấy phút sau, tiếng cãi cọ cũng nhỏ dần rồi tắt hẳn, một gã đeo kính đen từ trong hẻm bước ra, tự nhiên là bước tới trước ngân hàng.

https://thuviensach.vn

- Tiên sinh, chúng tôi có thể giúp gì cho ngài?
Tuy rằng cảm thấy được người này có chút kỳ quái, nhưng cô gái giao dịch viên vẫn theo lệ tươi cười chào hỏi.

Thanh niên đeo kính đen nhíu mày nghĩ nghĩ, lúc này mới như là đọc ra lời đã học thuộc sẵn:
- Tôi muốn gửi mấy món đồ, chứng minh cùng tiền đều đã đủ, có vấn đề gì không?

- Đương nhiên không có, không biết ngài muốn gửi…
Theo thói quen mỉm cười trả lời, nhưng nụ cười của vị mỹ nữ giao dịch viên này đã tức thì cứng lại.

Trong ánh mắt quỷ dị của nàng, chỉ thấy người kia lấy ra một cái nồi cơm điện, thật cẩn thận đặt trên quầy.

Sau mấy phút giật mình, cô gái trực quầy mới thu vẻ mê mang, lắp bắp nói:
- Tiên sinh, xin hỏi ngài muốn gửi cái nồi cơm điện này sao?

- À, không chỉ là nồi cơm, còn cái di động này nữa!
Thản nhiên mở nắp nồi cơm, thanh niên đeo kính đen do Huân Nhi biến thành dựa vào kịch bản mà trả lời:
- Sao, chẳng lẽ trong ngân hàng quy định cả loại vật phẩm muốn gửi sao?

- Không ạ, chỉ là…
Cô gái không biết trả lời sao cho phải, chỉ cảm thấy kỳ quái không nói lên lời.

Gửi đồ vào ngân hàng, giá thấp nhất cũng là 5000 nhân dân tệ, mà cái nồi cơm điện rách nát thêm cái di động thời Napoleon kia giỏi lắm cộng lại chưa tới 1000 đồng… Cho nên, người này đầu óc có vấn đề sao?

- Tôi cũng không biết, tôi chỉ làm việc ông chủ sai bảo!

https://thuviensach.vn

Thanh niên đeo kính đen bất đắc dĩ nhún nhún vai, cười khổ.

Cô gái trực quầy nhìn "hắn" tới vài phút, cuối cùng cắn cắn môi nói:
- Hiểu rồi, vậy tôi sẽ thay ngài làm thủ tục!

Mấy phút sau, thủ tục chính thức hoàn thành, nồi cơm điện cùng di động được đưa vào ngăn cuối cùng trên tủ bảo hiểm.

Khẽ đóng cửa căn lại, đội trưởng đội bảo vệ nghi hoặc lắc đầu, quay sang đồng nghiệp bên cạnh oán thán:
- Thật là, năm nay người kỳ quái cỡ nào cũng có, lại đem cả nồi cơm điện đi gửi ngân hàng, chẳng lẽ hắn ta coi thứ này thành đồ cổ sao?

Oán hận thì oán hận, nhưng việc vẫn phải làm tốt, cẩn thận kiểm tra sơ suốt gì, vị đội trưởng này mới cẩn thận khóa cánh cửa sắt lại.

Ngay sau đó, cái ngăn vuông ở phía áp chót này đột nhiên vang lên tiếng nói rất nhỏ của Nặc Nặc:
- Ngon, chúng ta có thể hành động… Đồ đần, mày đừng có chui ra, bên ngoài có người quan sát camera đấy!

Bị Nặc Nặc nhắc nhở như vậy, Oa Oa vốn đang định lao ra ngoài mà hút đủ thứ cho thỏa thích chỉ đành bất đắc dĩ ngừng động tác.

Nặc Nặc ngoe nguẩy dây ăng-ten, một luồng sáng xanh phóng ra chiếu lên phía trần ngăn tủ, nó thấp giọng:
- Được rồi, giờ tao đào đường, mày phụ trách trèo lên lấy món đồ kia! Nghe cho kỹ, cuốn phim chúng ta tìm ở ngăn thứ 12, trong đó hình như còn có cả mấy viên kim cương!

- Kim cương?
Hơn cả cuốn phim, hai từ "kim cương" để Oa Oa nhiệt tình hẳn lên.

https://thuviensach.vn

Không đợi Nặc Nặc hoàn toàn đào lỗ xong, nó đã như cắn thuốc kích thích mà leo lên, vừa thở than vừa tăng tốc:
- Của ca! Của ca! Toàn bộ đều là của ca!

- Đồ trang sức này là của ca, chỗ châu báu này cũng của ca, giấy tờ nhà đất này cũng của… Đệch, thằng ôn nào mang cả ảnh khỏa thân gửi ngân hàng, thật là quá tâm thần!

Giờ này khắc này, không biết có bao nhiêu chủ nhân những ngăn chứa đồ kia phải rơi lệ đầy mặt, khi mà Oa Oa giống như dịch châu chấu, quét sạch hết những nơi nó đi qua.

Mấy phút sau, nó thực thuận lợi leo đến ngăn tủ số 12… Hiển nhiên, nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi. Nặc nặc ở phía dưới kêu lên:
- Tốt lắm, mau lên đi, lão đại bên kia còn có chuyện!

- Biết rồi! Biết rồi!
Lưu luyến không rời nhìn bốn phía, Oa Oa cảm giác mình quả thực là tiến vào bảo sơn mà lại phải về tay không, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài:
- Chưa đã nghiền! Thật sự là chưa đã nghiền! Ca còn tưởng chúng ta sẽ oanh oanh liệt liệt đại náo một hồi, kết quả lại chỉ có thể vô thanh vô tức… Đệch!

Ngay lúc đang oán thán, Oa Oa đột nhiên trượt một cái, ngã lăn đập mạnh lên ngăn tủ bảo hiểm.

Nương theo sau một tiếng vang trầm thấp, nó đã trực tiếp đánh vỡ cửa tủ, lăn tròn mà xuất hiện dưới sàn.

Phẫn nộ nhảy người lên, còn chưa có ý thức được vấn đề, cái nồi cơm này đã hung tợn mà chửi ầm:

https://thuviensach.vn

- Con mẹ nó! Là thằng khốn nào thiếu đạo đức thế, cũng không có trang bị đèn chiếu trong tủ!

Trong chớp mắt, tiếng báo động chói tai chợt vang lên, ngọn đèn đỏ báo động giờ phút này chiếu rọi toàn bộ kho bảo hiểm.

Vài giây sau, tiếng bước chân hỗn loạn nhanh chóng truyền đến, trong đó còn kèm theo cả tiếng bảo vệ hô quát.

Oa Oa ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng tại chỗ, vẫn không rõ chuyện gì đang xảy ra, còn may lúc này Nặc Nặc đã hổn hển kéo theo nó lao về phía cửa:
- Thằng ngu, mày làm loạn cả rồi… Trời đất quỷ thần ơi, vì sao ca lại có một đồng bạn ngu như vậy chứ?

- Đứng lại!
Cơ hồ đồng thời, cửa sắt đã bị đẩy sập ra, hơn mười bảo vệ chen chúc tiến vào.

Nhưng trong nháy mắt này, khoảnh khắc ánh mắt song phương giao nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng lâm vào yên tĩnh.

Nhìn thấy nồi cơm điện cùng di động như vật sống nhảy loạn, đội trưởng đội bảo vệ chỉ còn biết há hốc mồm, cảm thấy thế giới này quá kỳ diệu.

- Tụi mày… tụi mày rốt cuộc là…
Trợn to mắt đến vài phút, vị đội trưởng này mới phục hồi tinh thần, quát hỏi, đồng thời thò tay giơ lên cảnh côn bên hông.

Nhưng đúng lúc này, chỉ nghe tiếng gầm rú chợt truyền đến, vách tường dày đến mấy thước đột nhiên nổ tung, đất đá cát bụi bay mù trời.

Trong tầm mắt kinh ngạc của mọi người, một chiếc xe điện dũng mãnh phi nhanh tới, nhanh chóng moi cái nồi cơm cùng di động hẩy lên lừng mình rồi lách qua bờ tường đổ sụp mà thuận lợi chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Trong tiếng nổ vang, chỉ còn giọng nói của Nặc Nặc vọng lại, trả lợi câu hỏi của vị đội trưởng đội bảo vệ:
- Bọn ca là Transformers, đến cứu vớt nền hòa bình tại Địa Cầu!

Chương 118: Bi kịch giữa ban ngày

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 118: Bi kịch giữa ban ngày

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Bốn đồ điện bày ra đại kiếp nạn rồi trở về vừa kịp lúc bi kịch giữa ban ngày kia diễn ra tại nhà ăn trong khách sạn.

Căn nhà ăn rộng rãi, mấy chiếc bàn ăn đổ ngả nghiêng trên đất, mấy chục thực khách cổ quái đưa mắt nhìn nhau, thần tình trên mặt thể hiện hết vẻ quỷ dị.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Chu Vũ áo quần xộc xệch đang tựa lưng ngồi dựa vào một cây cột nhà, cố gắng dùng quần áo tán loạn che đi thân thể, vẻ mặt bi thương khóc đến lê hoa đái vũ.
(Lê hoa đái vũ [梨花带雨] : Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái)

https://thuviensach.vn

Tình cảnh này thật giống như khung cảnh kinh điển trong những bộ phim truyền hình, chỉ còn thiếu mỗi một câu oán thán "ngươi là cầm thú".

- Thật đáng thương!
Đồng tình nhìn Chu mập mạp, Trần Mặc thở dài một tiếng, chắp tay ra sau lưng rồi ngâm nga:
- Xuân còn say ngủ mơ màng/ Tiếng chim buổi sáng rộn ràng khắp nơi/ Đêm qua gió tạt mưa rơi/ Trong vườn nào biết hoa rơi ít nhiều… Ài! Hoa rơi ít hay nhiều?
(Bài Đường Thi tên Xuân Hiểu của Mạnh Hạo Nhiên, do Quỳnh Chi phỏng dịch với tên Buổi Sáng Mùa Xuân)

- Thơ hay! Thơ hay!
Mọi người nghe được cảm khái trong lòng, nhịn không được cùng lên tiếng tán thưởng.

Chu Vũ không tự chủ được xoa xoa cái mông, đột nhiên lên tiếng gào khóc, thực là minh họa tuyệt hảo cho bài thơ Trần Mặc đọc. ("Chim" hót vang rồi "mây mưa gió bão" làm tàn hết cả "hoa cúc – cúc hoa"

Trần Mặc thực bi thống lắc đầu, vỗ bờ vai của hắn an ủi:
- Đừng khóc! Đừng khóc! Lão Chu à, ngài cứ coi như mình vừa mới phẫu thuật cắt trĩ đi, như vậy trong lòng sẽ dễ chịu hơn nhiều!

Hắn không nói còn tốt, vừa nói xong mấy câu này, Chu Vũ càng khóc đến muốn làm lụt cả phòng, rồi đột nhiên nhào lên hung tợn bóp cổ gã đeo kính đen:
- Thằng khốn! Lão tử nuôi mày bấy lâu nay, mày lại dám bạo cúc hoa lão tử, có tin tao tống mày sang động gay Thái Lan không hả?

Hiển nhiên là gã kính đen cũng sớm đã choáng váng mất hồn, đối mặt với lời xỉ vả này chỉ biết câm miệng không phản bác.

https://thuviensach.vn

Thực tế, hiện tại hắn cũng đang rối loạn trong đầu, thậm chí còn càng cảm thấy ghê tởm. Chính mình rõ ràng là đi phóng hỏa, tại sao sau khi hồi phục ý thức, lại phát hiện mình đang nằm úp sấp trên người ông chủ, hơn nữa còn đang nhe răng cười mấy tiếng rất thỏa mãn…

Nghĩ đến đây, hắn nhịn không được rùng mình, rồi lại nhìn thấy bản mặt phì nộn của Chu Vũ, hắn tiếp tục rùng mình cái nữa.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên có cùng cảm xúc muốn gào khóc. Chỉ là không đợi bọn hắn khóc ra thành tiếng thì đã nghe Trần Mặc thản nhiên ho nhẹ nói:
- Khụ khụ! Dù thời nay không ai kỳ thị, nhưng hai người nhớ chú ý phòng bệnh đó nhé, ví dụ như Sida…

Lời còn chưa dứt, Chu Vũ cùng gã kính đen đồng thời mặt tái nhợt, lại lần nữa lên tiếng khóc lớn.

Mọi người nhìn thấy thổn thức không thôi, thầm nghĩ hai vị này quả nhiên có gian tình, đến giờ mà vẫn còn có thể ôm nhau khóc rống, quả thực là tình so với Lương – Trúc. (Lương Sơn Bá- Trúc Anh Đài)

Nghĩ tới đây, không ít người đồng thời có suy nghĩ: hay là hai gã này cố tình biểu diễn trước công chúng để tranh thủ đấu tranh cho quyền lợi của người đồng tính?

- Tranh thủ cái đầu nhà ngươi!
Lát sau, Chu Vũ rốt cuộc phục hồi tinh thần, âm trầm nhìn phía Trần Mặc.

Hắn không phải đồ đần, liên tưởng đến sự kiện Đoạn Tử Tuyệt Tôn Cước lần trước, lại kết hợp chuyện vừa xong mà xem… Tựa hồ bất kỳ sự kiện thần bí nào hắn gặp phải đều có quan hệ tới gã thanh niên trước mặt này?

- Họ Trần, mày dám chơi tao?
Trong nháy mắt, Chu Vũ nghiến răng nghiến lợi quát.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng đón nhận ánh mắt phẫn nộ của hắn lại là cái cười bình thản tươi rói từ Trần Mặc:
- Ê ê, ngài đừng có vu khống nha! Từ đầu đến giờ tôi đứng yên chỗ này, con mắt nào của ngài nhìn thấy tôi hành động mờ ám? Các vị, các vị phải lên tiếng giùm tôi đó!

- Đúng đúng! Chúng tôi đều thấy rõ!
Nghe được Trần Mặc nói, mấy chục người đứng xem sôi nổi gật đầu, đều tỏ vẻ có thể làm chứng.

Chu Vũ hận đến muốn hộc máu, nhưng ánh mắt hung ác vẫn không chịu rời khỏi Trần Mặc, cơ hồ là gằn từng chữ mà nói:
- Họ Trần, mày chờ đó cho tao, sau khi liên hoan phim lần này chấm dứt, xem tao làm sao xử…

- Không cần đợi liên hoan phim kết thức!
Trần Mặc vô nghĩa nhún nhún vai, đột nhiên nói ra mấy lời không ai hiểu.

Chu Vũ ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng thì bị tiếng chuông điện thoại di động cắt lời.

Trần Mặc cười hì hì nhìn hắn, đưa tay làm tư thế xin tự nhiên:
- Ông chủ Chu, không chừng là có việc gấp, ngài cứ nghe xem!

- Không cần mày lo!
Chu Vũ hung ác đáp, nhưng vẫn xoay người bắt điện thoại.

Chỉ vẹn vẹn hai giây sau đó, hắn đột nhiên như cẩu bị dẫm phải đuôi mà bật nẩy người lên, hét toáng:
- Cái gì! Mày nói cái gì, nói lại lần nữa cho tao nghe!

Cũng không biết đối phương nói những gì, mọi người liền nhìn thấy Chu Vũ đột nhiên cả người run rẩy, sắc mặt liên tục biến đổi từ trắng sang đen,

https://thuviensach.vn

lại từ đen sang hồng, còn nhanh hơn cả đèn hiệu giao thông.

Gã kính đen nhìn thấy tò mò, nhịn không được tiến lên vài bước hỏi:
- Ông chủ, sắc mặt ngài không tốt lắm, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

- Có chút phiền toái nhỏ!
Không ngờ Chu Vũ lần này lại không trách hắn lắm miệng, chỉ ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng tại chỗ thì thào tự nói.

Hồi lâu sau, hắn mới miễn cưỡng nở nụ cười méo mó, tựa như thất hồn lạc phách thở dài:
- A Phi, cuộn phim chúng ta gửi ở ngân hàng… vừa bị người đánh cướp rồi!

- Cái gì?
Gã kính đen lắp bắp kinh hãi, khó có thể tin ngạc nhiên hô.

Điều này sao có thể. Để bảo vệ cuộn phim trị giá ngàn vàng này, bọn hắn đã lựa chọn các chắc ăn nhất. Thẳng thắn mà nói, cho dù là kẻ cướp có lái cả xe tăng đến cũng cần phải mất ít nhất mười phút, mà từng ấy thời gian đã đủ để cảnh sát chạy tới!

- Ta không biết!
Chu Vũ mê mang lắc đầu, hắn cũng không biết đây là có chuyện gì.

Vừa rồi chỉ nghe cấp dưới hồi báo, nói là có một người tới gửi một cái nồi cơm điện cùng một cái di động vào trong kho bảo hiểm, sau đó từ trong kho trở thành hỗn loạn, cũng không biết là ai điều khiển hai thứ đồ điện kia, lại có thể khiến chúng nó như là người máy mà cướp bóc.

Tiếp đó, một chiếc xe điện đột nhiên lao sập vách tường, từ bên ngoài phi vào mang theo nồi cơm cùng di động chạy trốn…

- Cho nên cuộn phim của chúng ta cũng bị cướp?

https://thuviensach.vn

Gã đeo kính ngẩn ra, tựa hồ cố mường tượng cảnh quỷ dị đó, rồi lại nhịn không được hỏi.

Chu Vũ nắm chặt nắm tay, nổi giận đùng đùng nói:
- Không biết, bên kia còn đang điều tra, nói sẽ nhanh chóng gọi cho ta! Có điều mày biết gì không, đám cướp kia sau khi cướp ngân hàng chạy trốn lại còn để lại một tờ giấy.

- Tờ giấy?
Mọi người ngạc nhiên im thin thít, không tự chủ được vãnh tai, thầm nghĩ chẳng lẽ là tống tiền?

Nhưng mà ngoài dự liệu của bọn hắn, Chu Vũ lại lắc đầu liên tục, một lúc lâu sau mới gian nan trả lời:
- Trên đó viết… Thực là con mẹ nó gặp quỷ, trên đó viết: “chúng ta tiện tay cho đã nghiền, đồ vật vài hôm xin trả lại!”

- Ngất!
Toàn trường người xem đồng loạt trợn trắng mắt, thầm nghĩ trên lại có loại cướp thế này, thật đúng là thế giới to lớn gì cũng có.

Trong một chốc này, rất nhiều người đều sản sinh một ý nghĩ rất kỳ quái, đó là mong có cơ hội gặp đám cướp kia. Có thể khống chế người máy hình dáng kỳ lại, lại còn cướp rồi sẽ trả lại, nhân tài thế này hiển nhiên là còn hiếm thấy hơn cả gấu trúc.

Chỉ tiếc, Chu Vũ hiện không có tâm tình như vậy, ý tưởng duy nhất của hắn là kiếm hai con dao mổ lợn mà chém đám cướp kia ngàn vạn đao cho thành thịt vụn.

Con mẹ nó, đám cướp khốn khiếp, bao nhiêu ngân hàng sao không qua mà nghịch, lại chọn đúng nơi lão tử gửi phim?

https://thuviensach.vn

Tới lúc này, Chu Vũ mới chân chính cảm nhận được tâm tình vừa rồi của Thương Trụ. Đây chính là bộ phim tiêu phí hơn ngàn vạn đồng mới làm ra, dù chỉ bị chút hư hao cũng đủ khiến tâm huyết mấy tháng trôi theo dòng nước.

Nghĩ đến đây, Chu Vũ làm sao còn có tâm tư ở nơi này tốn hơi thừa lời, hận không thể lập tức lái xe chạy tới ngân hàng.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác, Trần Mặc lại không nhanh không chậm ngăn trở đường đi, cười hì hì nói:
- Ông chủ Chu, ngài nghĩ đi đâu vậy? Đừng nhìn tôi như thế, tôi cũng không có ý ngăn ngài, nhưng mà có phải là ngài trước tiên nên thay y phục đã không?

Bị Trần Mặc một nhắc nhở như vậy, Chu Vũ cuối cùng nhớ tới chính mình còn đang trần truồng nửa người, vội vàng mặt đỏ tai hồng phân phó bảo tiêu đưa quần áo cho hắn.

Đến thời khắc khẩn cấp này, hắn cũng chẳng quan tâm đến mặt mũi, kêu mấy bảo tiêu đứng chung quanh làm màn che, trực tiếp thay quần áo tại nhà ăn.

Có điều không đợi hắn mặc quần áo tử tế, chợt nghe chuông điện thoại di động lại đột nhiên vang lên. Chu Vũ giờ cũng đã bất chấp, dứt khoát bỏ việc kéo quần để nghe điện thoại.

Vài giây sau, chỉ nghe hắn đột nhiên hét lên một tiếng rồi giơ cao tay múa may hoan hô.

- Không có việc gì! Phim nhựa không có việc gì!
Điên cuồng gào thét lớn, Chu Vũ cho tới bây giờ đều chưa từng kích động như vậy, ngay cả quần lót đang toang hoang cũng mặc kệ.

https://thuviensach.vn

Nhìn bộ dáng phấn kích của hắn, hình như hận không thể chạy một vòng quanh nhà ăn, sau đó giữ chặt mỗi người mà ôm nhiệt liệt.

Không có chút gì do dự, mọi người lập tức đồng loạt lùi về sau vài bước, thầm nghĩ chúng ta cũng không có tính thích đàn ông, loại đãi ngộ này ngài cứ lưu lại dùng cho gã kính đen kia đi!

- Chúc mừng! Chúc mừng!
Trần Mặc cười hì hì chắp tay tới chúc mừng.

Chu Vũ đang tâm tình thật tốt, tuy rằng cũng có chút hoài nghi là đối phương động tay chân, thế nhưng không ai đánh người tươi cười mà đến, cho nên hắn vẫn miễn cưỡng đáp lễ:
- Vận khí tốt a! Phim nhựa của ta lại không có bị cướp đi, xem ra bọn cướp này… Hả?

Cơ hồ đồng thời, chuông điện thoại di động lần thứ hai vang lên, Chu Vũ theo bản năng ấn ngay nút nhận.

Đại khái là bởi vì rất cấp bách, tiếng đối phương tựa hồ là hét toáng lên, khiến mọi người đều có thể nghe rõ ràng:
- Ông chủ! Ông chủ! Phim của chúng ta xảy ra vấn đề!

- Làm sao vậy?
Chu Vũ đột nhiên có loại dự cảm bất tường, nhịn không được run giọng hỏi:
- Chẳng lẽ là bị rách ở đâu, mày đã kiểm tra cẩn thận chưa?

- Không phải bị rách!
Giọng nói bên kia ngừng lại một chút, rồi đột nhiên cổ quái hồi đáp:
- Nhưng mà khi em kiểm tra, lại phát hiện trong đó không phải là Thục Sơn Tiên Ma Truyện, mà là…

- Là cái gì?

https://thuviensach.vn

Mọi người không hẹn mà cùng vểnh tai nghiêng đầu lắng nghe.

Không khí yên tĩnh đến quỷ dị. Giọng nói kia dừng lại một chút, sau đó vang vọng trong đại sảnh:
- Trong cuốn phim kia là Tom và Jerry!

Chương 119: Phụ nữ cần biết giả ngu mới đáng yêu?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 119: Phụ nữ cần biết giả ngu mới đáng yêu?

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Đối với đại đa số truyền thông cùng phóng viên giải trí mà nói, liên hoan phim phương Nam năm nay có thể nói là quá nhiều tin tức.

Bất kể là bộ phim tiên hiệp hoành không xuất thế kia, hay vụ hỏa hoạn tại khách sạn của chủ cuộn phim, tất cả đều là những tin cực hot thu hút dư luận.

https://thuviensach.vn

Nhưng so với hai việc này, khiến người ta càng thêm khiếp sợ phải là dãy sự kiện đến từ ông chủ Chu của công ty điện ảnh và truyền hình Gia Hoa!

Tin đồn đồng tính, trước mặt mọi người "chịch" xã giao với đàn em, bị hại trong án cướp ngân hàng khó tin…

Tóm lại, Chu Vũ Chu tiên sinh vốn là phong phong quang quang tới tham dự liên hoan phim, lại đột nhiên trong một đêm biến thành người đáng thương trăm ngàn vận rủi, ngay ngày kế tiếp phải rời Trường Hải về nhà.

Cùng lúc đó, liên hoan phim vẫn đang thuận lợi tiến hành từng bước, mà các hạng mục giải thưởng cũng không có sai khác với dự đoán trước đó lắm, trừ bộ tiên hiệp ngang trời xuất thế kia.

Bộ điện ảnh đó ngay từ ngày đầu tiên công chiếu đã không hề trì hoãn được công nhận là bất bại.

Theo mỗi ngày "Thần Ma đại chiến" công chiếu, tiếng khen ngợi cùng thảo luận về nó cũng càng ngày càng nhiều, mấy tạp chí lớn thậm chí còn dành riêng một trang lớn để làm chuyên đề đưa tin.

Rất nhiều chuyên gia phê bình phim thậm chí còn phát ngôn những câu kinh người, bọn họ thực tự hào cho rằng bộ phim này có một nền tảng kỹ xảo điện ảnh đạt tới đỉnh cao hiện tại, đủ để bước lên bục nhận giải Oscar!

Nhưng nếu chỉ là kỹ xảo cao minh, hiển nhiên còn không đến mức làm cho bộ phim được nhiều lời khen ngợi như vậy.

Mặc cho vô số người đoán già đoán non Thần Ma Đại Chiến sẽ đi vào lối mòn của phim quốc nội: đầu tư kỹ xảo, bỏ qua kịch bản; thế nhưng chỉ hai tuần sau khi bộ phim được trình chiếu, toàn bộ những lời nghi ngờ kia đều triệt để bị lật đổ.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng vẫn đang tồn tại hiện tượng làm dâu trăm họ, nhưng căn cứ vào Tuần San Điện Ảnh điều tra ngẫu nhiên khán giả, 95% só người được hỏi đều tỏ ý hài lòng về bộ phim, đương nhiên bao gồm cả hài lòng với nội dung trong đó.

Trong một tháng ngắn ngủi, bộ phim được sản xuất bởi một công ty nho nhỏ, hơn nữa không hề có tuyên truyền, lại có thể đạt được thành tích thu về trên trăm triệu từ phòng bán vé, thậm chí đây mới là nó chỉ vỏn vẹn chiếu tại thành phố Trường Hải.

Vô luận từ góc độ nào đến xem, đây đều là một kỳ tích kinh người, mà loại kỳ tích hiển nhiên không phải chỉ dựa vào kỹ xảo 3D là có thể làm được.

Càng soi xét sâu vào, càng là có thêm người tán thưởng nội dung đầy chiều sâu của bộ phim, đồng thời cũng càng có nhiều nghị luận về nó.

Nói thí dụ như bộ phim nhựa đề tài tiên hiệp này có phải nên xếp vào phim ngôn tình thì càng thích hợp không?

Sở dĩ có loại tranh luận này, kỳ thật cũng là bởi vì bộ điện ảnh này đã đạt đến độ tuyệt hảo, dung hợp đầy đủ những điểm xuất sắc của phim Nhật, Hàn, Thái cùng Trung.

Căn cứ Tuần San Điện Ảnh thống kê số lượt xem tại các rạp chiếu phim ở Trường Hải, suốt quá trình mỗi một vị khách theo dõi từ đầu đến cuối Thần Ma Đại Chiến, đều tiêu hao ít nhất hai túi khăn giấy.

Cùng lúc đó, chỉ sau ba tuần khi bộ phim trình chiếu, tỉ lệ kết hôn ở Trường Hải đã tăng lên tới 3%, giải quyết được vấn đề dân cư đang già hóa.

Tóm lại, trừ hai từ “náo động” để hình dung, đã không còn biết dùng ngôn từ nào để ca ngợi bộ điện ảnh này!

https://thuviensach.vn

Mà nhờ phúc đến từ phòng vé, nguyên bản công ty điện ảnh và truyền hình Đông Vũ sắp phá sản lại trong vòng một đêm khởi tử hồi sinh, hơn nữa còn nhận được vô số lời mời hợp tác đầu tư.

Đương nhiên, bởi vì đảm nhiệm tổng đạo diễn bộ phim, Thương Trụ vốn lặng yêu vô danh cũng nhanh chóng trở thành một đời đạo diễn trẻ tài năng trong quốc nội, trở thành một trong những nhân vật tiêu điểm của năm.

Chẳng qua, mỗi khi được phỏng vấn thì vị đạo diễn này lại luôn khiêm tốn tuyên bố rằng bộ phim này hắn không hề ra sức dù chỉ một chút…

Có người tin tưởng sao? Ngược lại truyền thông nghe lời như thế đều chỉ co rằng vị đạo diễn này đang khiêm tốn, nhưng cũng vì thế mà thêm tán thưởng nhân phẩm của hắn.

Mà thêm thú vị chính là, đại khái là bị phẩm hạnh khiêm tốn của đạo diễn cảm nhiễm, toàn bộ nhân viên của đoàn làm phim, từ tổ kỹ xảo đến tổ ánh sáng, đều không hề lộ mặt dù chỉ một lần.

Tuy nhiên bọn họ càng im lặng thì truyền thông cùng công chúng lại càng tò mò, hận không thể đào hết thông tin ra.

Nhất là vị tác giả của kịch bản, càng là chiếm được tình cảm của hàng vạn hàng ngàn người hâm mộ, hơn nữa còn chiếm luôn trái tim của vô số cô gái.

Không chỉ có như thế, mấy nhà xuất bản lớn trên cả nước thậm chí còn toàn lực tìm kiếm vị tác gia này, hy vọng có thể mời hắn đến viết một quyển tiểu thuyết, giá cả cao tới một trăm vạn!

- Một trăm vạn a! Như Oa Oa nói, có thể mua toàn bộ tiệm đồ lót rồi!
Khi nghe thấy cái giá ấy, Nặc Nặc đang đọc báo lại không thể không bi phẫn thở dài.

Trần Mặc vỗ vỗ nó, đồng dạng bất đắc dĩ thở dài:

https://thuviensach.vn

- Được rồi, cũng là không có cách nào, chẳng lẽ mày muốn bị đưa đi giải phẫu trong phòng thí nghiệm sao?

Mấy đồ điện nhịn không được rùng mình một cái, sau đó thực chỉnh tề lắc đầu, rồi lập tức len lén chui vào một góc.

Cơ hồ đồng thời, Diệp Dung đã đẩy cửa đi đến, mặt đầy ngạc nhiên nói:
- Mặc Mặc, vừa rồi em nghe người ta nói là anh muốn đi phương Bắc một chuyến?

- Uầy, tin tức của em nhanh thật!
Trần Mặc cười cười gật đầu, đem lý do sớm đã chuẩn bị trước nói ra:
- Là vì tiểu Trụ tính quay phim ở đó, cho nên nhờ anh đi khảo sát khung cảnh trước, đại khái chỉ một hai tháng là về thôi.

- Vậy sao?
Bởi vì nhiều lần bị lừa, Diệp Dung hiện đối với Trần Mặc đã có lực miễn dịch, khó tránh vẫn còn có chút nghi hoặc nói:
- Nếu là như vậy, dù sao sinh ý trong tiệm hiện cũng không tốt, chi bằng em đóng cửa đi cùng anh, coi như là du lịch nhé?

Lời này hoàn toàn chỉ là kiếm cớ, bởi sinh ý tiệm cơm hiện tốt vô cùng, khách gọi đặt bàn buổi trưa đều đông tới muốn cháy đường dây.

Cho nên nghe lý do không chút logic này, Trần Mặc không khỏi tròn mắt, rồi lại cười hì hì nhìn chằm chằm Diệp Dung, thẳng đến lúc mặt nàng đỏ ửng lên mới thôi.

- Nhìn cái gì vậy, em chỉ là muốn nghỉ xả hơi mà thôi!
Không hề nghi ngờ, bà chủ Diệp lại sắp muốn nổi bão.

Có điều là ngoài dự liệu của nàng, Trần Mặc lần này lại không có thoái thác, ngược lại thở một hơi nhẹ nhõm:

https://thuviensach.vn

- Tốt! Vừa xong anh còn đang nghĩ làm sao để kéo em đi theo, giờ thì khỏi cần!

- Hả? Anh thật sự muốn em cùng đi?
Diệp Dung ngẩn ra, đột nhiên cảm thấy thật kỳ quái.

- Đúng!
Trần Mặc gật gật đầu, thản nhiên nói:
- Nơi tiểu Trụ tuyển rất hoang vu, anh đang lo tìm ai theo anh theo giúp việc chịu khổ cùng đây, nếu em đã xung phong nhận thì anh chỉ đành tùy ý thôi.

- Hoang vu? Chịu khổ?
Diệp Dung mặt mê mang lặp lại, đột nhiên nghĩ đến cảnh cát vàng đầy trời.

Giống như vì gia tăng sức thuyết phục, Trần Mặc còn thản nhiên bổ sung:
- Đúng thế! Sa mạc hoang vu chỉ thấy từng núi cát vàng, không có bao nhiêu nước, cũng không có bao nhiêu thực vật… Em có biết cát vàng đầy trời là sao không, tức là em sẽ không cách nào trang điểm, bởi vì sẽ nhanh chóng bị cát phủ kín mặt!

- Ặc…
Sắc mặt Diệp Dung bắt đầu thay đổi, đối với người đi chợ mua thức ăn cũng phải trang điểm như nàng mà nói, cuộc sống kia quá là ngược đãi.

Nàng còn chưa kịp nói gì thêm, Trần Mặc đã mặt đầy bi thống thở dài, bất đắc dĩ nói:
- Nhưng mà mấy chuyện này còn chưa ăn thua. Em biết thống khổ nhất là gì không? Thống khổ nhất là chúng ta căn bản không thể tắm rửa mỗi ngày, mười ngày tắm được một lần đã coi như… Ơ? Sắc mặt của em hình như không tốt lắm?

- Không có việc gì! Không có việc gì!

https://thuviensach.vn

Diệp Dung hiển nhiên còn đang chìm trong cảnh tượng đáng sợ kia, thẳng đến khi Trần Mặc liên tục hô hai ba lần, nàng mới từ thất hồn lạc phách hồi phục lại.

Trần Mặc cười hì hì nhìn nàng, đột nhiên đặt tay lên vai nàng nói:
- Nhưng tất cả đều sẽ là muỗi, chỉ cần có em ở cạnh, anh tuyệt đối có thể kiên trì…

- Mặc Mặc, em vừa nghiêm túc nghĩ lại rồi!
Nhìn bàn tay đặt trên vai mình, Diệp Dung rùng mình một cái, mặt đầy chính khí mà nói:
- Em thấy là em nên ở lại chỉnh đốn kinh doanh trong tiệm, chỉ sợ không cách nào cùng anh đi phương Bắc!

- Ơ? Không phải em vừa nói hiện giờ sinh ý không tốt lắm sao?
Trần Mặc nhíu nhíu mày, rồi nhấc chén trà lên che đi nụ cười.

- Đúng vậy! Cũng bởi vì sinh ý khong tốt lắm nên mới cần em ở lại cải thiện tình hình.
Diệp Dung nghiêm túc gật đầu, rồi chân thành nói:
- Không có cách khác, xem ra chỉ có thể để anh vất vả rồi, em sẽ ở nơi này chờ anh về!

- Là thế sao? Vậy đúng là chỉ còn cách đó!
Trần Mặc thực bất đắc dĩ thở dài, thần tình thống khổ như vừa bị người dẫm lên chân.

E sợ cứ ở lại sẽ bị kéo đi đến nơi hoang vu kia, Diệp Dung vội vàng cáo từ rời đi, bộ dáng kinh hoàng như đằng sau có sói truy đuổi.

Bất quá vừa ra đến trước cửa, nàng lại đột nhiên xoay đầu lại, như có suy nghĩ gì nói:
- Mặc Mặc, anh sẽ trở về an toàn, phải không?

https://thuviensach.vn

- Cái này sao… Đương nhiên!
Trần Mặc ngẩn ra, đón ánh mắt lo âu của nàng mà cười hì hì gật đầu.

Diệp Dung khẽ thở phào một cái, vỗ ngực xoay người rời đi, tiếp tục không nói thêm gì.

Mà theo thân ảnh của nàng biến mất, mấy đồ điện lại lung la lung lay xông ra, Nặc Nặc than thở nói:
- Lão đại, Dung tỷ hình như đoán được cái gì rồi?

- Có lẽ, tao cũng cảm thấy vậy!
Trần Mặc nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, hơi hơi nheo mắt lại nói:
- Mày biết không, đây là điểm tao thích nhất ở cô ấy, rõ ràng rất thông minh, nhưng luôn giả ngu khi cần thiết. Phụ nữ như thế mới đáng yêu, không đúng sao?

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ lão đại sao bỗng biến thành triết học gia rồi? Cũng không biết nếu Dung tỷ nghe được mấy lời này sẽ có phản ứng gì?

Trần Mặc lại không có thời gian mà tưởng tượng, ngay lập tức bẻ bẻ lưng mấy cái rồi đứng dậy, vỗ vỗ tay nói:
- Được rồi, chúng ta mau thu dọn đồ đạc chuẩn bị khởi hành thôi. Địa điểm cần đến lần này cũng không an toàn lắm, tụi mày nhớ mua trước mấy cái bảo hiểm đi!

- A? Chẳng lẽ chúng ta phải tới làm khách trong nhà Phù Dung tỷ sao?
Oa Oa ngẩn ra, lập tức nghĩ tới chỗ mà nó xem là đáng sợ nhất – nhà của "Boss cá sấu".

Trần Mặc không biết nói gì, trợn tròn mắt, rồi kệ xác nó, trực tiếp đi tới trước tấm bản đồ Trung Quốc treo trên tường, chỉ tay nói:
- Thấy rõ chưa, đây là mục tiêu lần này của chúng ta!

https://thuviensach.vn

Chương 120: Gặp nhau trong quán nhỏ

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 120: Gặp nhau trong quán nhỏ

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Lần đầu tiên trong đời ngồi lên máy bay, Trần Mặc rốt cục phát hiện một sự thật đáng buồn: hóa ra hắn có bệnh say máy bay rất nghiêm trọng.

Nhờ phúc của bệnh này, suốt mấy giờ bay hắn liên tục nôn mửa, thẳng đến trước khi đặt chân tới khách sạn Lhasa còn cố thêm phát cuối, để giờ giẫm lên sàn nhà cũng có cảm giác bồng bềnh lâng lâng như đạp lên bông.

- Sớm biết như này tôi nhất định không đi cùng cô!
Vô lực bóp bóp trán, Trần Mặc suy yếu ngã ngồi trên ghế.

- Chủ nhân, hóa ra từ lúc ngài chuyển thế vẫn chưa từng ngồi máy bay sao!
Ngu mỹ nhân cười hì hì nhìn hắn, đột nhiên bỡn cợt nói:
- Rất khó tưởng tượng nha, chẳng lẽ ngài chưa từng đi xa nhà?

- Không được sao? Bởi vì lý tưởng của tôi chính là ăn no chờ chết mà thôi!
Trần Mặc hùng hồn phản bác, thậm chí còn muốn bật dậy khua chân múa tay minh họa, nhưng sức cùng lực kiệt lại chết dí trên sa lon.

https://thuviensach.vn

Hơi ngừng lại một chút, hắn đột nhiên xoa xoa xoa xoa cằm nói:
- Đúng rồi, đừng có gọi tôi là chủ nhân nữa! Lúc xuống máy bay ban nữa, cô lại gọi lớn tiếng như vậy, biết lúc đó tôi nhận bao nhiêu ánh mắt quái đản không?

- Vâng ạ!
Ngu mỹ nhân khẽ cười, rồi mạnh mẽ kéo tay hắn:
- Vậy giờ chúng ta đi uống chút rượu đi? Nếu em nhớ không lầm, gần đây có một quán rượu, đồ nơi đó rất không tồi… Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là qua 50 năm nó vẫn chưa đóng cửa!

- 50 năm?
Trần Mặc trợn mắt, đột nhiên thực hoài nghi mình theo Ngu mỹ nhân tới đây có phải là một sai lầm nghiêm trọng hay không.

Không hề nghi ngờ, toàn bộ hiểu biết địa lý của vị nữ thí chủ này đều dừng lại ở 50 năm trước. Trông cậy nàng làm hoa tiêu có lẽ hệ số nguy hiểm còn cao hơn hệ số an toàn!

Mà sự thực đúng như Trần Mặc dự đoán, quán rượu kia đã ngừng kinh doanh từ lâu, nhưng còn may cạnh đó lại có một quán khác.

Nếu cũng đã đến đây, hai người dứt khoát liền đi vào uống vài chén, sau đó chọn một góc sáng sủa vừa uống vừa tán gẫu.

Ngu mỹ nhân nhìn hoàn cảnh chung quanh, không khỏi có chút mất mát thở dài. Tuy rằng nàng không có nói gì, nhưng lại không cách nào giấu đi vẻ mê mang trong mắt…

- Vật đổi sao dời, cô cứ coi như mình trải qua một giấc mộng đi!
Biết nàng thở dài cái gì, Trần Mặc cũng chỉ có thể vỗ nhẹ lên lưng nàng, dịu giọng an ủi.

Ngu mỹ nhân miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười, khẽ thở dài:

https://thuviensach.vn

- Em không sao, chỉ là thật lâu trước kia, chủ nhân cũng từng dẫn em tới nơi này… Khi đó em sẽ không uống rượu, còn ngài ấy thì hay lấy đầu đũa chấm vào chén mà đút từng chút cho em!

- Ặc, quả nhiên là bất lương chủ nhân!
Nghĩ đến cảnh vô lương đại thúc dụ tiểu loli uống rượu, Trần Mặc đột nhiên thấy không biết nên nhận xét gì hơn.

Thế nhưng Ngu mỹ nhân cũng đã đắm chìm trong chuyện cũ, rất lâu sau vẫn không mở miệng nói chuyện.

Mãi đi khi uống cạn bình rượu đầu tiên, nàng mới nhẹ nhàng buông chén, thấp giọng nói:
- Chủ… A Mặc, có lẽ chúng ta nên tìm một người dẫn dường, em cảm thấy giờ em không còn thích hợp việc đó nữa.

- Cảm ơn trời đất, cuối cùng cô cũng nghĩ đến việc này!
Trần Mặc chắp tay ngửa mặt lên trời thở dài, lại đột nhiên hỏi:
- Đúng rồi, hình như tôi cũng chưa hỏi cô, chúng ta là đang đi đâu?

- Khu bảo hộ tự nhiên tại Khả Khả Tây Lý! (một dãy núi ở cao nguyên Tây Tạng)
Ngu mỹ nhân chỉ chỉ bản đồ trên tường, khẽ đáp.

Chỉ nghe “uỳnh” một cái, Trần Mặc trực tiếp ngã ngửa từ trên ghế xuống, giãy dụa hồi lâu mới miễn cưỡng đứng lên:
- Chị hai à, chị không có nói giỡn đấy chứ? Tôi mặc dù dốt địa lý, nhưng cũng biết đó là khu vực không người, căn bản không ai có thể sinh tồn!

Đây là lời nói thật, Khả Khả Tây Lý là một trong những khu sinh thái nguyên thủy được bảo tồn hoàn mỹ nhất trên thế giới, cũng là khu bảo hộ có diện tích lớn nhất, độ cao so với mặt biển lớn nhất, động vật hoang dã phong phú nhất mà Trung Quốc xây dựng được tới hiện tại.

https://thuviensach.vn

Nhưng theo một góc độ khác mà nói, khí hậu nơi này cực kỳ khắc nghiệt, tất nhiên điều kiện phi thường tồi tệ, con người không thể trụ lại quá lâu, bởi vậy nó còn được mệnh danh là "cấm khu sinh mạng".

Thế nhưng ngay lúc này, Ngu mỹ nhân lại có thể nói với Trần Mặc, bọn hắn sẽ dưới tình huống không hề có chuẩn bị gì, cùng nhau tiến vào Cấm Khu Sinh Mạng này…

Nghiêm khắc mà nói, nếu không tính đến thời tiết cực lạnh, gió lớn, thiếu nước, hoàn cảnh hoang vu, chỉ cần tính đến việc đứng giữa thảo nguyên mênh mông, người có thể tìm được con đường chính xác sao?

- Em biết là rất khó, nhưng chủ nhân quả thật ở nơi đó!
Ngu mỹ nhân lấy tay xoay tròn chén rượu:
- Về đường đi thì em có thể cảm nhận được khí tức hồi đó, có điều giờ em còn chưa khôi phục yêu lực, cho nên nhất định phải tìm người dẫn đường.

- Không dễ dàng như vậy đâu!
Trần Mặc bất đắc dĩ thở dài, lại thừa dịp chủ quán bưng rượu đến mà hỏi:
- Ông chủ, chúng tôi muốn đi khu bảo hộ tự nhiên Khả Khả Tây Lý, có thể giới thiệu một người dẫn đường không?

- Khả Khả Tây Lý?
Chủ quán ngẩn ra, vẻ mặt khó tin nổi, lập tức trả lời:
- Hai vị khách nhân, tôi không rõ hai người vì sao phải đi chỗ đó, nhưng nếu muốn tìm dẫn đường… Thật xin lỗi, tôi nghĩ hai người sẽ khó mà tìm nổi người thích hợp, bởi vì cho dù là dân địa phương cũng rất người dám tiến vào Cấm Khu đó.

Nói xong, hắn dùng ánh mắt đối đãi kẻ điên nhìn thoáng Trần Mặc, lắc đầu thở dài rồi rời đi.

Trần Mặc vô nghĩa nhún nhún vai, hướng về Ngu mỹ nhân mở ra hai tay nói:

https://thuviensach.vn

- Thấy không, tôi đã nói chúng ta sẽ không dễ thành công như vậy, có muốn… Ơ?

Đang muốn khuyên bảo, Trần Mặc đột nhiên bị tiếng động cắt ngang, hắn ngẩng đầu lên chỉ thấy âm thanh ồn ào kia phát ra từ bên ngoài cửa quán.

Lát sau, vài người đàn ông cao lớn ăn mặc theo kiểu người (Tây) Tạng bước vào, trong tay mỗi người đều cầm một thanh mã đao sáng như tuyết, ánh mắt hung ác đảo quanh cả quán rượu.

Vài giây sau, bọn hắn đột nhiên quát lên một tiếng lớn, nhào về phía một cô gái trẻ.

- Này! Cô mua đồ mà không trả tiền hả?
Cảnh đánh đấm như trong tưởng tượng cũng không có xuất hiện, đại hán chột mắt cầm đầu không hề động đao, mà vỗ thật mạnh một cái lên bàn.

Trong tiếng quát ong tai, hắn hướng về cô gái trẻ kia lớn tiếng mắng:
- Mau trả thù lao! Nếu đã quyết định mua mã đao của chúng ta thì phải trả tiền chứ, tại sao lại ăn quịt!

- Ặc, còn tưởng là định đánh nhau!
Trần Mặc đang muốn đứng dậy, thấy một màn này không khỏi lắc đầu rồi ngồi trở lại ghế.

Ông chủ quán vừa vặn đưa rượu cạnh đó, nghe thế không khỏi than thở:
- Chẳng lẽ không tính là đánh lộn sao? Cái tên Tang Cách kia lại bắt đầu ép buộc du khách… Hai người cũng cẩn thận mọi chút, đừng để bị hắn chú ý!

- Ép buộc?
Trần Mặc ngẩn ra, không biết rõ đây là ý gì.

Nhưng hắn nhanh chóng có được đáp án, bởi vì cô gái trẻ kia đã tức giận phản bác:

https://thuviensach.vn

- Này! Tôi nói muốn mua mã đao của anh lúc nào, là anh cứ khăng khăng đến chào hàng nên tôi mới thuận miệng hỏi giá!

Nghe xong mấy câu, Trần Mặc lập tức hiểu được xảy ra chuyện gì. Lại nói tiếng, hình như du khách nào đi Tân Cương, Tây Tạng du lịch cũng đều gặp phải chuyện ép mua ép bán này.

Chẳng qua, hiện theo trị an cải thiện, loại sự kiện giao dịch tồi tệ này hình như đã càng ngày càng ít… Hơn nữa nơi này đông người như thế, chẳng lẽ Tang Cách không sợ bị báo cảnh sát?

- À, vì tất cả mọi người đều sợ bị trả thù!
Thoạt nhìn, chủ quán cũng rất chán ghét gã tên Tang Cách kia, nghe được Trần Mặc thắc mắc nhịn không được nhiều lời vài câu:
- Thằng này rất hung ác, gần đây còn lập ra một tổ chức săn bắn trái phép, hình như có tận mấy khẩu súng… Tóm lại, nếu có thể đừng dây dưa với hắn!

Cảm khái mấy câu, chủ quán tức giận bất bình lắc đầu rồi trở lại cạnh quầy.

Mấy chục khách trong quán đưa mắt nhìn nhau, cũng đều tránh ánh mắt xin giúp đỡ của cô gái kia, làm như mình cái gì cũng không thấy.

Mà chứng kiến phản ứng của mọi người, gã chột mắt kia lại càng hung hăng càn quấy, vung mã đao hung tợn quát:
- Nín, cô lằng nhằng quá rồi đấy! Không cần biết, cô đã hỏi giá, vậy nhất định phải mua!

Nói xong, hắn lại vỗ mạnh lên bàn, khiến tro bụi bay tứ tán.

Cô gái trẻ kia nhìn đối phương mặt mày dữ tợn, chỉ có thể sợ hãi mà run giọng hồi đáp:
- Được rồi! Được rồi! Tôi mua là được chứ gì, anh muốn bao nhiêu tiền?

https://thuviensach.vn

- Hai ngàn!
Tang Cách nhe một miệng răng vàng, khoái trá giơ hai ngón tay.

Cô gái trẻ đang định lấy tiền nghe vậy ngẩn ra, khó có thể tin trừng to mắt:
- Đợi một chút! Anh mới vừa nói chỉ cần năm trăm, sao trong nháy mắt đã lên hai ngàn rồi?

- Vừa rồi là vừa rồi, chẳng lẽ cô không tính bồi thường tổn thất tinh thần của chúng tôi à?
Không hề xấu hổ phất phất tay, Tang Cách đĩnh đạc mà quát:
- Đừng dài dòng, bảo cô trả thì trả nhanh lên, sự kiên nhẫn của ta là có hạn!

Giống chứng minh mình không phải vừa nói giỡn, hắn lại dùng lực quơ quơ mã đao, tiếng gió vun vút trong không gian.

Cô gái tức giận đến cả người phát run, chỉ có thể hoảng sợ lui về phía sau vài bước nói:
- Lẽ nào lại như vậy! Các người là đang doạ dẫm, tôi muốn gọi điện thoại báo cảnh sát!

- Báo cảnh sát?
Tang Cách và đám đi cùng đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên chống nạnh cười ha hả:
- Tốt! Vậy cô mau báo đi, nhưng trước hết phải trả tiền đã… Nếu không, tôi cũng không cam đoan khi cảnh sát tới cô có còn bình yên vô sự đứng nơi này không!

Lần này đã không phải đe dọa nữa rồi, thanh mã đao kia vung lên, chém mạnh xuống góc bàn cứng rắn…

Nhìn cô gái mặt mày đã tái nhợt, Tang Cách thò tay muốn giật lấy cái ví:
- Lắm chuyện! Cô đã không thoải mái, vậy ta liền tự mình…

https://thuviensach.vn

Nhưng mà bàn tay khi gần đến đích thì đột nhiên bị chặn lại không tiến thêm nổi nửa phân.

Tang Cách ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, đã thấy một thanh niên trẻ đang nắm cổ tay của mình, bình thản mỉm cười.

Mơ hồ cảm thấy được trên cổ tay truyền đến đau đớn, Tang Cách không khỏi chột dạ, nhưng vẫn hung ác quát:
- Ê thằng nhóc, mày định xen vào chuyện của tao đấy à?

- Không có, tôi từ trước đến nay không lo chuyện bao đồng!
Đón ánh mắt phún lửa kia, Trần Mặc cười hì hì buông tay ra, chỉ chỉ mã đao của Tang Cách:
- Tôi chỉ là muốn mua mã đao thôi, không biết anh muốn bán bao nhiêu tiền?

Chương 121: Tôi muốn cưỡi nó đi

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 121: Tôi muốn cưỡi nó đi

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Đột nhiên nghe được có người muốn mua đao, Tang Cách ngẩn người ra rồi lộ vẻ nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

Hắn quay đầu nhìn nhìn chủ quán, lại nhìn cô gái trẻ mặt mày đã tái nhợt, đột nhiên thấy việc này thật khó hiểu. Đứa ngốc cũng biết hiện là doạ dẫm ép buộc, người này cư nhiên còn lên tiếng muốn mua đao, chẳng lẽ ngại ví mình nhiều tiền quá hay sao?

- Hai ngàn đồng?
Không đợi Tang Cách phục hồi tinh thần lại, Trần Mặc đã lấy ra một xấp tiền đặt lên mặt bàn.

Tang Cách hơi hơi nhíu mày, do dự mà không biết nên đáp ứng hay không!

Cơ hồ là theo bản năng, hắn quay đầu nhìn mấy đàn em phía sau ra hiệu, lập tức chúng quát:
- Cút ngay! Hai ngàn đồng đã mua mã đao của lão đại chúng tao, mày nằm mơ đi!

- Vậy sao? Thế thì ba ngàn vậy!
Dường như không có việc gì, Trần Mặc lại lấy ra thêm vài tờ nhân dân tệ:
- Ngại quá, giờ tôi chỉ còn có hai ngàn rưỡi, cộng thêm cái điện thoại này được không?

- Mày nói thật?
Nhìn vẻ mặt thành thực của đối phương, Tang Cách ngạc nhiên hỏi.

Trần Mặc thần tình vô tội gật đầu, đem tiền cùng di động đưa tới:
- Đương nhiên là thật! Tôi nằm mộng cũng muốn có một thanh mã đao như vậy, cho nên xin hãy bán cho tôi!

Nói xong, hắn còn cúi đầu thật sâu, như là thỉnh cầu đối phương đưa vật báu vô giá bán cho hắn.

Giờ phút này toàn trường lặng ngắt như tờ, mọi người chăm chú nhìn Trần Mặc, quả thực hoài nghi đầu óc của hắn có phải xảy ra vấn đề hay không.

https://thuviensach.vn

Tang Cách cùng đàn em đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên một phát bắt được cổ áo Trần Mặc, hung tợn nói:
- Thằng nhóc, tao cảnh cáo mày, đừng có đùa giỡn với tao! Đây là địa bàn của tao, nếu mày dám có chủ ý quái đản gì, cẩn thận không chịu nổi hậu quả đâu!

- Tôi chỉ muốn mua đao thôi, làm gì có ý đồ gì?
Trần Mặc thực vô tội mở ra hai tay, tỏ vẻ chính mình không hề ác ý.

Tang Cách không biết làm sao, cuối cùng thở hổn hển nói:
- Tốt! Mày cũng đừng đổi ý. Các anh em, lấy tiền rời đi!

Tuy rằng nói như vậy, nhưng khi Tang Cách định đưa tay cầm tiền cùng di động lại có vẻ do dự.

Bất quá, thẳng đến khi hắn bỏ tất cả vào túi áo, hơn nữa đi ra tới cửa, cũng không thấy có chuyện gì xảy ra.

Khẽ thở phào một cái, Tang Cách quay đầu nhìn Trần Mặc, nhếch miệng nở nụ cười dữ tợn nói:
- Thằng nhóc! Mày rất thú vị, nếu còn muốn mua mã đao thì có thể tới tìm tao!

- Không cần, tôi có một cái này là đủ rồi!
Dường như không có việc gì cười cười, Trần Mặc đưa mắt nhìn Tang Cách rời đi, thẳng đến lúc hắn biến mất tại cuối con đường.

Trong ánh mắt quỷ dị của mọi người, cô gái trẻ ban nãy tiến đến, khẽ chắp tay:
- Vị tiên sinh này, cảm ơn ngài thay tôi giải vây, nhưng mà ngài cho hắn ba ngàn…

Vô nghĩa nhún nhún vai, Trần Mặc nhìn cô gái trước mắt, tùy ý đánh giá.

https://thuviensach.vn

Thoạt nhìn, đối phương có khí chất học giả nồng đậm, tướng mạo nhìn qua cũng thanh tú hợp lòng người, chẳng qua cặp kính nặng trên mắt khiến nàng nhìn qua có chút cứng nhắc.

Mà nhận thấy được ánh mắt của Trần Mặc, cô gái này hơi đỏ mặt, khẽ vươn tay ra, nhẹ giọng nói:
- Xin chào! Tên của tôi là Triệu Kha, xin hỏi ngài xưng hô thế nào?

- Trần Mặc!
Đồng dạng mỉm cười vươn tay, hai người khẽ bắt tay nhẹ, sau đó hắn khẽ cười:
- Triệu tiểu thư, kỳ thật cô không cần lo lắng cho ba ngàn đồng của tôi… Bình thường mà nói, người chiếm tiện nghi của tôi sẽ đều rất xui xẻo!

- Xui xẻo?
Triệu Kha đẩy cặp kính dầy cộp, theo phương hướng ngón tay Trần Mặc mà trông ra cửa.

Ở phía ngã tư đường đối diện, Tang Cách đang nghênh ngang rời đi đột nhiên ngẩn ra, giống như bị bệnh sốt rét mà người run lên bần bật.

Không đợi đàn em tới đỡ nâng, hắn tự dưng không thể điều khiển bản thân, nghiêng người làm tư thế cẩu đi tiểu tiện rồi gõ háng rầm rầm lên cột điện.

Tiếp đó, tay ôm bộ vị yếu hại giữa hai chân, Tang Cách đáng thương cứ như vậy chầm chậm gục xuống hôn mê.

- Hắn, hắn…
Triệu Kha khó có thể tin mở to hai mắt, lắp bắp nửa ngày cũng không nói ra lời.

Trần Mặc cười hì hì nhìn nàng, nâng chén chậm rãi nhấp một chút:

https://thuviensach.vn

- Rất đơn giản, cái điện thoại của tôi là hàng fake. Cô có biết hàng fake luôn có một vài chức năng rất đặc biệt không, ví dụ như là âm thanh chẳng hạn. Tiếp nữa, điện thoại của tôi còn có một chức năng khác là rung cực mạnh… (hàng Tàu hay kiểu pin trâu, loa to, nhiều sim, đại khái là thế)

- Cho nên?
Triệu Kha quay đầu nhìn phía con đường đối diện, Tang Cách đã ở trong hôn mê mà vẫn còn kịch liệt run rẩy, nhìn qua như là động kinh phát tác.

Trần Mặc vỗ vỗ bả vai của nàng, cười hì hì nói:
- Đúng thế! Có đôi khi tôi muốn giảm bớt vòng 2 cũng đều là đặt điện thoại lên hông… Cho nên phải nói, hàng fake còn mạnh mẽ hơn hàng thật a!

Đã hoàn toàn hóa đá, Triệu kha thẳng khi đến được Trần Mặc mời ngồi xuống mới dần dần phục hồi tinh thần lại.

Đến lúc này, nếu nàng vẫn không rõ đối phương trợ giúp mình thì trong đầu chắc toàn là bã đậu mất rồi.

Vẻ mặt chân thành cảm ơn không ngớt, nàng dứt khoát xin mời chầu rượu này, nhân tiện cùng Trần Mặc, Ngu mỹ nhân tán gẫu chuyện mấy ngày qua.

- Đúng thế! Tôi là theo thầy giáo đi khảo sát!
Sau một lúc nói chuyện làm quen, Triệu Kha cũng không giấu giếm thân phận của mình, trực tiếp trả lời.

- Chúng tôi thuộc Trung khoa viện, hàng năm đều tiến hành khảo sát động thực vật quý hiếm, lần khảo sát lần này là do thầy tôi tên Dương An dẫn đội, tới khu bảo hộ tự nhiên Khả Khả Tây Lý thu thập động thực vật mẫu.

- Ài, công việc phải di chuyển trên toàn quốc này hẳn là vất vả lắm nhỉ!
Trần Mặc không chút để ý nói chuyện, lại đột nhiên ngẩn ra, ngạc nhiên ngẩng đầu lên:

https://thuviensach.vn

- Đợi một chút, Triệu tiểu thư, cô mới vừa nói… Bọn cô muốn đi Khả Khả Tây Lý?

- Đúng vậy!
Triệu kha bản năng gật đầu, sau đó đợi nàng chứng kiến diễn cảm cổ quái của Trần Mặc thì thì lại đột nhiên hiểu được:
- Sao vậy? Chẳng lẽ Trần tiên sinh cùng ngu tiểu thư cũng muốn đi Khả Khả Tây Lý? Chỉ hai người sao?

- Chúng tôi là có ý nghĩ này, bất quá cũng chỉ là nghĩ mà thôi!
Trần Mặc bất đắc dĩ thở dài, trong đầu nhanh chóng suy tính.

- Chúng tôi không có hướng dẫn viên du lịch, cũng không có kinh nghiệm, thậm chí cũng không biết cần mua sắm những gì. Cho nên, tuy rằng hiện đã đến Tây Tạng, nhưng vẫn không biết kế tiếp nên làm cái gì, nếu như có thể tìm được người chỉ điểm thì tốt quá!

Lời ám chỉ này cũng quá rõ ràng đi, Triệu kha mặc dù có chút mọt sách, nhưng không đến nỗi ngay cả loại ám chỉ này cũng không hiểu.

Thoáng trầm ngâm một lát, nàng đột nhiên buông chén hỏi:
- Trần tiên sinh, tôi có thể biết hai người vì sao lại muốn đi Khả Khả Tây Lý không? Nơi đó trốn không người, hơn nữa tràn ngập nguy hiểm, hai vị thoạt nhìn lại không giống như là người ham thích thám hiểm.

- Tìm người! Chúng tôi muốn đi tìm người!
Không đợi Trần Mặc trả lời, Ngu mỹ nhân đã hai mắt đẫm lệ nói ra một cái lý do:
- Em trai của tôi ưa thích mạo hiểm, mấy ngày trước đi vào Khả Khả Tây Lý, đến tận hôm nay cũng không hề có tin tức nên chúng tôi phải đi tìm nó!

Tuy rằng đã cải trang che đi dung mạo chân chính, nhưng Ngu mỹ nhân có mị hoặc tự nhiên vẫn khiến người ta không thể kháng cự.

https://thuviensach.vn

Triệu Kha tuy cũng là phái nữ, nhưng vẫn bị Ngu mỹ nhân làm cảm động, nhịn không được nắm tay thon của nàng khuyên giải an ủi nói:
- Chị Ngu, cát nhân tự có thiên tướng, em trai của chị nhất định sẽ bình an vô sự…

Lời tuy như thế, nhưng nghĩ đến hoàn cảnh khắc nghiệt ở Khả Khả Tây Lý, Triệu Kha cũng không tin người kia có xác suất sống sót.

Ngu mỹ nhân nhẹ gật gật đầu, rồi lại nắm chặt tay Triệu Kha, yếu ớt hỏi:
- Triệu tiểu thư, nếu đoàn của cô cũng muốn tới Khả Khả Tây Lý… Tôi thực mạo muội hỏi một câu, có thể đem chúng tôi đi cùng không, chúng tôi nguyện ý cung cấp một số phí tài trợ!

- Phí tài trợ?
Nghĩ tới tình trạng kinh tế của đội, Triệu Kha cũng không thể không động tâm.

Ngu mỹ nhân nhẹ nhàng gật đầu, lập tức viết một tờ chi phiếu đưa tới. Vừa nhìn con số trên đó, Triệu Kha nhất thời không tin nổi mà giật nảy người kinh hô một tiếng, suýt chút nữa làm đổ vỡ hết cốc chén trên bàn.

Dồn dập thở hổn hển, nàng rốt cục hướng Trần Mặc cùng Ngu mỹ nhân hơi chắp tay, thấp giọng nói:
- Thật có lỗi, tôi không có biện pháp làm chủ, có thể để tôi gọi điện hỏi thầy giáo xem sao!

- Đương nhiên!
Trần Mặc làm thủ thế xin cứ tự nhiên, rồi khẽ liếc nhìn Ngu mỹ nhân một cái, ý tứ phi thường rõ ràng.

Ngu mỹ nhân hơi hơi hé miệng cười, nhân cơ hội thấp giọng bên tai hắn:
- Còn phải hỏi sao, nhìn cách ăn mặc của vị Triệu tiểu thư này có thể biết được tình huống kinh tế của đoàn khảo sát, bọn họ nhất định đang rất thiếu kinh phí!

https://thuviensach.vn

- Thì ra là thế!
Trần Mặc gật gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, ngược lại cùng Ngu mỹ nhân nói chuyện phiếm.

Qua mười mấy phút sau, Triệu Kha đi ra cửa gọi điện đã dẫn thêm một người đàn ông trung niên nữa quay lại.

Không đợi Trần Mặc cùng Ngu mỹ nhân mở miệng, Triệu Kha liền cười giới thiệu nói:
- Anh Trần, chị Ngu, đây là thầy của tôi, thầy Dương An!

- Ầy…
Nhìn người trung niên mặt không có tí biểu cảm nào trước mắt, Trần Mặc đột nhiên thực hoài nghi, đối phương có khi nào là thầy dạy thể dục hay không.

Sở dĩ có loại nghi vấn, thực là bởi vì vị trước mặt quá cao to, trông cứ như một tòa tháp vậy.

Mà nhìn thấy Trần Mặc cùng Ngu mỹ nhân, Dương An lập tức chìa bàn tay lớn như chiếc quạt giấy mở hết cỡ, trầm giọng nói:
- Chào hai vị! Tôi là Dương An, hiện đang dẫn đoàn khảo sát, chúng ta nói thẳng vào vấn đề thôi!

Thoạt nhìn, vị giáo viên này làm việc thật sự là gọn gàng linh hoạt, lại giảm đi cả thời gian hàn huyên chào hỏi.

Không đợi Trần Mặc mở miệng, hắn liền lập tức tiếp tục nói:
- Nói thật, tôi cũng không có hảo cảm gì đối với hai vị, cũng không tin lý do tìm em trai của kia… Có điều đội của chúng tôi thật sự rất thiếu tiền, cho nên miễn cưỡng đáp ứng hai người gia nhập.

https://thuviensach.vn

Ngon, lúc này đã không phải gọn gàng linh hoạt nữa rồi, mà là trực tiếp không nể tình.

Trần Mặc thực xấu hổ ho nhẹ một tiếng, cùng Ngu mỹ nhân đưa mắt nhìn nhau cười khổ, lại cũng chỉ có thể thành thành thật thật nghe.

Dương An mặt không chút thay đổi nhìn bọn hắn vài lần, dựng thẳng một ngón tay nói:
- Tôi chỉ có một điều kiện, trên đường các người phải nghe theo chỉ huy của tôi, nếu không hết thảy không bàn nữa!

- Điều này sao… Đương nhiên!
Trần Mặc thoáng nghĩ nghĩ, do dự mà gật gật đầu.

Dương An vẫn một vẻ mặt từ khi bước vào, không hề hỉ nộ đứng dậy:
- Tốt lắm, như vậy hiện tôi mang hai người đi mua sắm vật phẩm, hi vọng hai người có thể khiêng được ba lô mấy chục cân! Còn nữa, xe Jeep của chúng tôi đã đầy chỗ, hai vị có thể cần…

- Đợi chút!
Trần Mặc đột nhiên cắt đứt lời của hắn, có chút xấu hổ nhún nhún vai.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Dương An cùng Triệu Kha, hắn chỉ chỉ Xa Xa ngoài cửa, nghi ngờ hỏi:
- Kia kìa, tôi có thể cưỡi xe điện đi không?

Chương 122: Nghỉ mát tại cấm khu

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

https://thuviensach.vn

Chương 122: Nghỉ mát tại cấm khu

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Dương An đã công tác gần 20 năm, tuy rằng cũng gặp qua đủ lại hiện tượng quái dị khó dùng lẽ thường giải thích, nhưng cảnh tượng kỳ quái trước mắt vẫn là lần đầu tiên trong đời hắn thấy.

Đoàn xe tiến vào khu bảo tồn Khả Khả Tây Lý đã gần sáu giờ, hai đồng bạn vừa gia nhập vẫn đang thoải mái lóc cóc theo sau… Nhưng khiến người khác khó tin nổi là bọn họ lại đuổi theo bằng một chiếc xe điện!

- Điều này sao có thể?
Thần tình mê hoặc lắc đầu, Dương An cùng Triệu Kha đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên có suy nghĩ muốn đi kiểm tra cái xe điện kia.

Chuyện này thật quá khó để tin, phải biết rằng nơi này đường xá không có, chỉ có cánh đồng nguyên thủy hoang vu cùng khí hậu khắc nghiệt, khiến ngay cả xe Jeep đã cải tiến qua cũng thường xuyên bị trục trặc.

Thế mà cái xe điện kia lại có thể dễ dàng chạy suốt sáu giờ, hơn nữa không hề có một lần trục trặc.

Càng khoa trương hơn là tốc độ của cái xe điện kia lại có thể sánh cùng xe Jeep, hơn nữa hình như sẽ vĩnh viễn không hết điện…

- Tôi có thể hỏi một câu không?
Nhìn chằm chằm chiếc xe điện suốt sáu giờ, Dương An rốt cục nhịn không được muốn hỏi.

https://thuviensach.vn

- À, anh muốn nói cái xe này sao?
Biết thừa hắn định hỏi gì, Trần Mặc đã chặn trước:
- Thật ra thì nó cũng không phải xe điện bình thường mà là bọn tôi đã đặc ý cải tạo qua rồi, làm gì cũng phải có chuẩn bị chứ, từ đi chơi đến giết người diệt khẩu… Xin lỗi, hình như tôi nói linh tinh rồi!

Nếu như nói đến lời nói ác độc cùng dong dài, tất cả chỗ này không có ai là đối thủ của Trần Mặc. Dương An đương nhiên cũng nằm trong số đó, nghe một hồi lải nhải đã quên luôn mình định hỏi cái gì.

Bất quá, nhìn thấy bộ dạng thoải mái của Trần Mặc khi lái xe điện, hắn vẫn nhịn không được đổi giọng mà hỏi:
- Cậu Trần này, cậu thể cho tôi biết kỹ thuật cải tiến chiếc xe này không? Tôi nghĩ Trung khoa viện sẽ rất có hứng thú hợp tác với cậu đấy, nếu có thể sẽ sản xuất chiếc xe này trên quy mô lớn.

- Chuyện này để nói sau đi!
Có dốc ngược túi áo ra cũng không moi được kỹ thuật kia, Trần Mặc chỉ có thể lập tức lảng ra chuyện khác, rồi từ cái hộp đựng đồ sau xe lấy ra hai chai nước khoáng.

Nhìn thấy hắn và Ngu mỹ nhân uống đến sảng khoái, Dương An không thể không nhắc nhở:
- Cậu Trần, hai người tốt nhất là tiết kiệm nước một chút. Nơi này nguồn nước thiếu thốn, hơn nữa tôi thấy hai người hình như chẳng mang được bao nhiêu.

Nói đến đây, Dương An nhịn không được nhìn cái hộp đựng đồ ở đuôi xe điện. Có trời mới biết cái hộp kia buộc lên xe kiểu gì, nhưng thoạt nhìn cũng không thể đựng được là bao, có khi đại đa số còn là quần áo của vị Ngu tiểu thư kia…

https://thuviensach.vn

Bởi vì số hành lý rất không chuyên nghiệp này, đoàn xe của Dương An trước khi xuất phát đã cảnh cáo nhiều lần, thế nhưng hai người đều không để tâm, chỉ nghe rồi để đó.

Trên thực tế, theo như Dương An dựa vào tình huống mà phán đoán, hai vị này hoàn toàn đem chuyến thám hiểm trở thành hành trình trăng mật.

Bọn họ gần như chỉ mang theo mấy bình nước khoáng cùng mấy gói bánh quy, những thứ còn lại đều là những đồ không hề có giá trị với sinh hoạt thường ngày, có lẽ bọn họ nghĩ nơi này giống như khu danh lam thắng cảnh, chỉ cần có tiền cái gì cũng mua được đi!

Dương An thậm chí không hề có chút ác ý cũng dự đoán ra, hai người này chỉ cần không đến hai ba ngày sẽ đói đến da bọc xương mà ngoan ngoãn từ bỏ để trở về.

- Như vậy cũng tốt, ta cũng không muốn mang theo hai người mục đích không rõ!
Khe khẽ thở dài, Dương An từ từ uống một hớp nước, ít ỏi vừa đủ để không lãng phí.

Theo đoàn xe nhanh chóng đi tới, khu vực phía trước cũng ngày càng trở nên hoang vu trống trải, nhìn quanh đất trời chỉ toàn là những sắc màu đơn điệu.

Tiến vào nơi như vậy, bạn sẽ sinh ra một ảo giác kỳ quái là mình sẽ mãi mãi không thoát khỏi mảnh đất hoang vu này!

- Tốt rồi! Chúng ta đi chậm lại, chuẩn bị dựng trại!
Nhìn đồng hồ đeo tay, lại nhìn sắc trời dần dần tối lại, Dương An không tự chủ được kéo chặt áo ba-đờ-xuy.

Tuy rằng giờ mới chỉ là mùa thu, nhưng nhiệt độ tại Khả Khả Tây Lý đã là độ âm, đêm đến sẽ càng lạnh hơn, cho nên hiện giờ cần mau chóng tìm địa

https://thuviensach.vn

điểm thích hợp để dựng trại.

Nghe được lệnh của Dương An, các đội viên vốn đều đã mệt mỏi nhất thời cùng hoan hô lên.

Chẳng qua không đợi bọn hắn nhảy xuống xe, Trần Mặc lại đột nhiên ngẩn ra, đột nhiên chạy lên chặn đầu đội ngũ rồi phanh gấp.

Trong tiếng phanh chói tai, hắn đón ánh mắt kinh ngạc của mọi người, không chút do dự quát:
- Mau tìm chỗ nấp, bão cát sắp đến rồi!

- Bão cát?
Dương An lắp bắp kinh hãi, không tự chủ được ngẩng đầu nhìn bầu trời, rồi lập tức nhíu mày:
- Cậu Trần, cậu lầm rồi! Sắc trời thế này tuyệt sẽ không xuất hiện bão cát, tôi thấy chúng ta vẫn nhanh chóng dựng trại đi thôi!

Lời nói này, tự nhiên chiếm được các đội viên nhất trí tán thành. Phải biết rằng thành viên nơi này có người nào không qua mười mấy năm thám hiểm, cho nên đối với hoàn cảnh dã ngoại này là quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Mà nhìn biểu hiện lo lắng của Trần Mặc, có mấy đội viên còn nhịn không được than thở nói:
- Gã này không phải là thấy gió tó bèn cho rằng bão cát đấy chứ!

- Xin lỗi, tôi không có tâm tình nói giỡn!
Mặc kệ mấy lời châm chọc, Trần Mặc như cũ giang rộng hai tay ngăn trở đường đi.

Nhìn vẻ mặt hắn cực kỳ nghiêm túc, Dương An cùng Triệu Kha đối mắt nhìn nhau, rốt cục hơi hơi biến sắc nói:

https://thuviensach.vn

- Cậu Trần, cậu cũng chưa từng tới Khả Khả Tây Lý, làm sao biết được dấu hiệu khi nào bão cát xuất hiện?

- Tôi không biết! Nhưng tôi nghe được!
Sự thực, nghe được tiếng gió gào thét là Nặc Nặc, nhưng lúc này Trần Mặc cũng chỉ có thể trả lời như thế.

Mọi người ngẩn ra, đột nhiên không hẹn mà cùng cười ha hả, Dương An cũng nhịn không được nữa phất phất tay nói:
- Được Được rồi! Được rồi! Chúng ta còn nhiều chuyện phải làm lắm, mọi người cũng đừng có…

Lời còn chưa dứt, hắn chợt đổi sang vẻ mặt không thể tin, ngạc nhiên nhìn bầu trời hướng Tây Bắc.

Mọi người nhất tề ngẩn ra, theo tầm mắt của hắn nhìn lại, đồng thời lên tiếng kinh hô. Chỉ thấy chân trời vốn là còn chút ánh hồng cuối ngày, giờ phút này đã đen kịt.

Nối giữa trời và đất lúc đó là một vòng lốc xoáy bão cát khổng lồ, đang lấy một tốc độ không thể tưởng tượng được mà quét đến nơi này…

- Bão cát? Bão cátttttttttt!
Sau khoảnh khắc ngạc nhiên, Dương An đột nhiên quay đầu hô.

Trong cấm khu Khả Khả Tây Lý, người ta sợ cái gì nhất? Không phải là khí hậu thấp đến khắc nghiệt, cũng không phải là bầy đàn dã thú, mà là những trận bão cát không biết hình thành từ đâu.

Loại bão cát này xuất hiện không hề báo trước, một khi hình thành lại đủ để tàn sát bừa bãi mấy trăm dặm, phá hủy toàn bộ nơi nó đi qua.

Trong nháy mắt, các đội viên nhận thấy nguy hiểm đều trở nên luống cuống, thế nhưng dù sao bọn họ cũng là đội ngũ được huấn luyện nghiêm

https://thuviensach.vn

chỉnh, cho nên nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Dương An đánh giá hoàn cảnh chung quanh, đột nhiên từ trên xe Jeep lấy ra mấy sợi dây thằng, ném cho đội viên chung quanh:
- Chúng ta trốn không thoát, tốc độ bão cát quá nhanh! Cách tốt nhất bây giờ là cột thật chặt mình lên tảng đá, cũng hi vọng tảng đá đó đủ nặng!

Nói xong, đã gọi Triệu Kha, Trần Mặc, Ngu mỹ nhân, hướng một tảng đá lớn gần đó chạy tới.

Mọi người ngẩn ra, cũng mau chóng nhận lấy dây từng rồi chạy về hướng đống đá lớn.

Cơ hồ đồng thời, lốc xoáy bão cát kia vốn nhìn có vẻ rất xa xôi, giờ đã mang gió rít quét tới.

Trần Mặc đang chạy băng băng thậm chí có thể cảm giác được sau lưng đau đớn như bị dao cắt…

- Mau tăng tốc!
Kinh nghiệm của Dương An giờ phút này phát huy tác dụng, hắn thành thục đem Triệu Kha trói trên tảng đá, sau đó lại cùng Trần Mặc hợp lực trói Ngu mỹ nhân.

Trần Mặc thừa dịp này cũng đem chính mình buộc lại, rồi thấp giọng hướng xa xa hỏi:
- Ê, mấy đứa mày ổn chứ?

- Nam nhân cái gì cũng có thể nói, chỉ không được nói không thể!
Trong tình huống khẩn cấp thế này, cũng chỉ có đám Xa Xa có tâm tình mà đùa giỡn.

- Rồi, cẩn thận bị quét bay sang nước ngoài nhé!

https://thuviensach.vn

Nghe thế, Trần Mặc chỉ có thể mắt trợn trắng, trước đem mình buộc chặt lại.

Chỉ trong giây lát sau, bão cát đã gào thét tới, từng hạt cát nhỏ bé vô hại giờ phút này đột nhiên thành vũ khí sắc lẹm trí mạng, đánh úp về phía mọi người đã không thể động đậy.

- Nhắm mắt lại!
Chịu đựng đau buốt trên mặt, Dương An lớn tiếng hô, gắt gao nhắm hai mắt lại.

Hắn hiện chỉ có thể cầu nguyện một việc, đó là hi vọng tảng đá này chắc chắn như dự tính, nếu không mấy chục người ở đây sẽ không có ai may mắn thoát được!

- Aaaa!
Cầu nguyện xem chừng không linh nghiệm, chỉ nghe tiếng Triệu Kha hét lớn.

Dương An lắp bắp kinh hãi, bất chấp gió cát quất lên mặt mà miễn cưỡng mở mắt ra, đã thấy tảng đá buộc giữ Triệu Kha bắt đầu lung la lung lay muốn bay lên.

Không đợi hắn đi hô ra tiếng, cơn lốc như trêu đùa, đã bốc thẳng tảng đá lên mặt đất.

Dây thừng đứt đoạn, Triệu Kha mất đi trói buộc giống như là diều đứt dây, chỉ có thể gắng gượng bám tay lên một tảng đá cạn đó, cả người trôi nổi trên không, tùy thời đều có khả năng bay mất…

- Bắt lấy tay của tôi!
Không có bất kỳ do dự, theo bản năng vừa nghe tiếng kêu, Trần Mặc đã tháo nút buộc, chân phát lực mà nhảy về phía Triệu Kha.

https://thuviensach.vn

Trong phút chốc, hắn nắm chặt lấy một tảng đá khác, đồng thời ôm chặt quanh vòng eo nhỏ nhắn của Triệu Kha. Thế nhưng bão cát lúc này cũng đã đạt tới đỉnh phong, cát vàng cùng gió lớn gào thét mãnh liệt mà thổi tới…

- Cẩn thận!
Mọi người cũng chỉ còn biết vừa cố giữ chặt lên dây thừng, vừa bất đắc dĩ hô.

Nhưng ngón tay của Trần Mặc đã không thể trụ thêm, không thể không bị kéo đi bay theo gió.

Đúng thời khắc sinh tử này, chiếc xe điện sớm bị người xem nhẹ đột nhiên không biết sao cũng bay lên trời, hướng thẳng về phía Trần Mặc…

May mắn đưa tay bắt được yên xe, Trần Mặc xem như tạm thời tránh khỏi nguy cơ bị cuốn bay lên không.

Ngay sau đó, chuyện tình càng thêm quái dị đã xảy ra —— nguyên bản chiếc xe điện cũng muốn theo gió bay đi, giống như trong tức khắc đột nhiên gia tăng sức nặng, dựa vào trọng lực mà đáp xuống mặt đất.

Mà bởi vì nó đột nhiên rớt xuống, Trần Mặc cùng Triệu Kha cũng may mắn lăn ra bãi cát, cuối cùng tránh được việc bị cuốn vào lốc xoáy.

- Làm tốt lắm!
Thấy một màn như vậy, mọi người không khỏi thở một hơi dài nhẹ nhõm, ngay cả Trần Mặc cũng không nhịn được nghĩ lại mà sợ.

- Thường thôi!
Trong cuồng phong gào thét, Xa Xa dương dương tự đắc lóe đèn lên mấy cái, như không có việc gì xảy ra nói:
- Lão đại, chúng ta có nên tiếp tục bay lần nữa không, em cảm thấy tư thế đáp đất vừa rồi còn chưa đủ tiêu sái…

https://thuviensach.vn

Chương 123: Muốn cái gì có cái đó

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 123: Muốn cái gì có cái đó

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Bão cái tàn phá dữ dội suốt hai tiếng, mãi tới đêm mới dần yếu đi, mà lúc này sớm đã tối đến không thấy nổi năm ngón tay.

Yên tĩnh hồi lâu, theo ánh sáng mờ mờ từ ánh đèn pin, giọng nói trầm trầm của Dương An vang lên:
- Mọi người sao rồi? Ổn cả chứ?

Làm sao có thể không có việc gì? Lần lượt từng người trả lời, mọi người vừa tự mình cởi trói khỏi tảng đá, vừa nhẩm đếm sĩ số.

May mắn là trước đó đã chuẩn bị tốt, mấy chục đội viên đều bình an vô sự, chẳng qua có vài người bị thương nhẹ.

Việc này có thể xem như kỳ tích, bởi dưới lần bão cát tập kích không hề báo trước này, dù là toàn quân bị diệt cũng không kỳ quái, mỗi người còn sống đều hẳn là phải đi miếu thắp hương.

- Cậu Trần, vừa rồi thật sự là xin lỗi cậu!

https://thuviensach.vn

Đến lúc này, Dương An mới nhớ đến việc Trần Mặc đã nhắc nhở, cũng không khỏi có chút đỏ mặt.

Triệu Kha vừa mới sinh tử một đường mỏng manh, giờ vẫn còn kinh hồn chưa định, cả người run rẩy. Bất quá đợi nàng nhớ lại Trần Mặc vừa rồi liều mạng cứu giúp thì vẫn cố gắng bước lên vài bước cảm ơn.

- Đừng khách sáo, tất cả mọi người là đồng bạn mà!
Cười hì hì phất phất tay, Trần Mặc vội vàng dùng nước khoáng súc miệng, chỉ cảm thấy trong miệng toàn là cát.

Nhìn chai nước khoáng trong tay hắn, Dương An còn định nhắc nhở vài câu, nhưng bỗng như nhớ ra cái gì, mặt biến sắc, vội quay đầu phân phó:
- Mọi người kiểm tra hành lý, mau thống kê tổn thất!

Không cần hắn nói thêm, các đội viên cũng đều ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, lập tức tất cả cùng hành động.

Bởi trận bão cát, rất nhiều đồ đạc đều đã bị chôn vùi hoặc cuốn bay, việc này mang đến phiền toái không nhỏ cho công tác kiếm kê.

Mãi sau nửa giờ, toàn bộ vật tư có thể tìm thấy mới được đặt chồng chất một chỗ, thế nhưng Dương An lại không hề vui sướng, ngược lại biểu hiện có chút lo lắng…

- Chỉ còn có như vậy?
Nhìn đống đồ vật ít đến thương cảm, Dương An nhịn không được liếm liếm đôi môi khô khốc, bộ mặt đầy thất vọng không che giấu.

Triệu Kha bất đắc dĩ thở dài, thấp giọng than thở nói:
- Không có cách nào! Bão cát tới quá đột ngột, chúng ta chỉ kịp buộc được những thứ này, còn lại đều bị gió cuốn bay.

https://thuviensach.vn

Đây là lời nói thật, dưới tình huống nguy cấp kia quên mình bảo vệ đồ đạc thì chỉ có là thằng ngốc.

Dương An bất đắc dĩ thở dài, vỗ tay tụ tập đám đông lại đây:
- Được rồi, chúng ta thảo luận lộ trình kế tiếp đi! Hiện vật tư rất thiếu thốn, cá nhân tôi đề nghị chúng ta nên dừng hành trình, nghĩ cách sớm rời khỏi khu không người này.

- Hả? Cứ như vậy bỏ đi?
Triệu Kha ngẩn ra, đầy mặt ngạc nhiên trừng to mắt:
- Thầy ơi, giờ chính là thời cơ tốt nhất để khảo sát linh dương, bỏ qua cơ hội lần này sẽ phải chờ sang năm. Hơn nữa lần này chúng ta đã bỏ ra không ít tài chính…

- Tôi biết, nhưng giờ đã không còn cách nào!
Dương An bất đắc dĩ xoa huyệt Thái Dương, nhưng vẫn quyết định trở về.

Thế nhưng trước khi hắn mở miệng, lại đột nhiên nghe được người hỏi:
- Đợi đã! Chúng ta dừng kế hoạch chỉ vì thiết vật tư thôi sao?

- Đúng!
Dương An theo bản năng hồi đáp, nói xog mới quay đầu nhìn lại, thì ra người kia là Trần Mặc.

Hơi ngừng lại một chút, hắn chỉ có thể cười khổ:
- Cậu Trần, tôi thật xin lỗi, không cách nào giúp cậu hoàn thành lần thám hiểm này! Mặc kệ mục đích của cậu là gì, nhưng chúng ta hiện không thể không trở lại Lhasa…

- Nếu tôi có thể cung cấp đầy đủ vật tư?
Không có cùng Dương An giải thích, Trần Mặc lại đột nhiên cắt lời của hắn.

https://thuviensach.vn

Dương An ngẩn ra, khó có thể tin mở to hai mắt nhìn, mà lại lập tức lắc đầu nói:
- Không được! Chúng ta hiện không có cách nào xác định toạ độ, cho dù là muốn gọi máy bay đến thả vật tư cũng không được!

- Ặc, tôi làm gì có năng lực mạnh mẽ như vậy?
Trần Mặc tròn mắt, thầm nghĩ năng lực liên tưởng của vị thầy giáo này đúng là quá trâu, mở miệng ra là đòi máy bay chở đồ.

Dương An hơi hơi nhíu mày, ngạc nhiên nói:
- Hả? Cậu không nói đến phương pháp này sao? Xin lỗi, nhưng là tôi lại không nghĩ ra còn cách gì để cung cấp vật tư?

- Cách thì tất nhiên là có, nhưng mà…
Trần Mặc như có suy nghĩ gì vỗ vỗ xe điện, do dự không biết có nên lấy Oa Oa ra không.

Ngu mỹ nhân tự nhiên biết tâm ý của hắn, ngay lập tức thấp giọng nói:
- Không sao đâu! Yêu lực của em tuy rằng chưa khôi phục, nhưng thuật làm mất trí nhớ quần thể thì không thành vấn đề, anh cứ yên tâm mà làm!

- Cô xác định?
Nhìn Ngu mỹ nhân cười tươi, Trần Mặc rốt cục thở phào một cái.

Ngay sau đó, hắn quay đầu nhìn phía Dương An đang đầy mặt mê hoặc, đột nhiên khe khẽ thở dài:
- Được rồi! Chuyện cho tới bây giờ, tôi không thể không nói ra thân phận chân chính của mình — kỳ thật, tôi là đệ tử thứ ba mươi hai của Trương Thiên Sư, từ nhỏ đã tu hành ngũ quỷ khuân vác chi pháp! (Trương Thiên Sư: người sáng lập một trong số các giáo phái của đạo giáo Trung Quốc)

Thực tế, nếu Diệp Dung mà ở nơi này, nhất định sẽ không chút do dự mắt trợn trắng.

https://thuviensach.vn

Bởi vì có một vị nam tử mỗi một lần không nghĩ ra lý do, đều sẽ bịa cho mình một thân phận, mà hắn còn lười đến mức vĩnh viễn sẽ dùng con số "đệ tử thứ ba mươi hai"… (không nhớ phần đầu có dịch sai không, lúc đảm nhiệm nấu ăn trong tiệm cơm cũng là Trù thần, đệ tử thứ 32 của gì gì đó…)

Tỷ như lúc này đây, hắn còn lấy hắn Trương Thiên Sư ra làm lão sư, lại cũng không cần xem ngũ quỷ bàn vận chi pháp cùng Trương Thiên Sư lại có quan hệ gì? (Chỗ này mình không hiểu, cũng ngại tìm kiếm, bạn này biết vào luận đàm nói giúp để mình sửa, nếu không cứ hiểu chung chung là main bịa, 2 thứ vật này chẳng liên quan gì tới nhau)

Mà cũng bởi vì thế, mấy chục đội viên nghe xong câu giới thiệu thì đồng thời lâm cả vào hóa đá.

Thẳng đến khi Trần Mặc nhịn không được đưa tay trước mặt bọn họ quơ quơ thì Dương An mới như tỉnh ngộ phục hồi tinh thần lại, lắp bắp nói:
- Đợi một chút! Cậu Trần, tôi không rõ ý tứ của cậu, cậu mới vừa nói cậu cùng Trương Thiên Sư có quan hệ gì?

- Là môn hạ đệ tử!
Trần Mặc nghiêm túc lập lại một lần, sau đó cười hì hì phất tay nói:
- Cái này không phải điểm chính, việc chính là tôi muốn nói tới ngũ quỷ bàn vận chi pháp (phép thuật năm con quỷ khuân vác?). Nói cách khác, nếu mọi người thiếu thứ gì, cứ nói với tôi, tôi ở đây muốn cái gì có cái đó!

- Ặc…
Mọi người nhịn không được đưa mắt nhìn nhau, lại đồng thời đem ánh mắt tập trung lại cùng một chỗ, nhìn Trần Mặc từ hòm chứa đồ buộc sau xe lấy một cái cái nồi cơm điện.

Dương An không nói gì trở mình mắt trợn trắng, khó có thể tin lẩm bẩm nói:

https://thuviensach.vn

- Cậu Trần, ý cậu là cậu có thể từ bên trong cái nồi cơm này biến ra vật chúng ta muốn?

- Toàn bộ thì không thể, nhưng phần lớn vẫn làm được!
Trần Mặc nhẹ nhàng mở cái nắp, cười hì hì hướng Triệu Kha gật gật đầu:
- Như vậy đi, trước tiên từ tiểu Triệu! Cô muốn cái gì vậy, hiện liền nói cho tôi biết, tôi lập tức sẽ mang tới đây cho cô!

- Mang tới đây?
Triệu Kha hiển nhiên đã muốn hóa đá, ánh mắt nhìn Trần Mặc tựa như xem người ngoài hành tinh.

Trong yên tĩnh đến quỷ dị, nàng cũng không biết tại sao mình lại hâm như vậy, mặt mê mang là đáp lại:
- Tôi cũng không có cần nhiều, chỉ là vừa rồi mất mấy chai nước khoáng!

- Không thành vấn đề!
Trần Mặc không chút do dự trả lời, lập tức đem hai tay để vào trong nồi cơm điện, sau đó nhắm mắt lại lẩm bẩm.

Tận lực mà niệm vài phút, đột nhiên hắn mở to mắt, cười hì hì hì gật đầu nói:
- Được rồi, chuẩn bị nhận vật phẩm đi! Đều nhìn cho kỹ, hiện chính là thời khắc bày ra kỳ tích, xuất hiện đi nước suối… Ặc, đây là cái gì?

Hai tay hướng ra phía ngoài giương lên, Trần Mặc đã chuẩn bị sẵn vẻ mặt tự đắc, lại đột nhiên biến thành xấu hổ im thin thít.

Trong tầm mắt quỷ dị của mọi người, mấy cái áo lót từ trong nồi cơm đang bay bay theo gió.

Triệu Kha ngẩn ra, đột nhiên theo bản năng xoa xoa ngực, lập tức mặt đầy tức giận — nàng nhớ rõ rất rõ ràng, đêm qua chính mình vừa mới đánh mất mấy cái áo lót, mà mấy cái trước mắt này…

https://thuviensach.vn

- Cái này sao… Thi thoảng pháp thuật cũng sẽ mất hiệu lực!
Cười khổ lau mồ hôi lạnh, Trần Mặc thực xấu hổ ho nhẹ vài tiếng, vội vàng bỏ lại tay vào trong nồi cơm điện.

Thừa dịp ra vẻ niệm chú, hắn hạ giọng quát:
- Đồ đần! Tao bảo mày đem vật tư cất vào hôm qua ra cơ mà, biết cái gì gọi là vật tư không? Còn nữa, mày ăn trộm đồ lót của Triệu Kha lúc nào thế, động tác đúng là mau!

- Thường thôi! Lão đại khích lệ như vậy em sẽ đỏ mặt đó!
Hình như không có ý thức được Trần Mặc phê bình, Oa Oa thực khiêm tốn lắc lư, sau đó lại bắt đầu lấy ra vật tư.

Bởi vì vừa gây ra chuyện cười, lần này Trần Mặc cũng không dám chủ quan, trước tiên cẩn thận sờ nắn thứ đồ bốc được, lúc này mới khẽ thở phào một cái nói:
- Được rồi, tất cả mọi người hãy nhìn cho kỹ!

Lời còn chưa dứt, một luồng sáng xanh đã phóng ra, một thùng nước khoáng từ bên trong nồi cơm điện đột nhiên bay ra, tốc độ nhanh đến mức mắt thường cơ hồ không thể bắt giữ.

Mọi người chỉ mới chớp chớp mắt đã thấy thùng nước khoáng này đáp mạnh xuống mặt cát, lăn lăn vài vòng.

Nguyên bản Triệu Kha vẫn còn nổi giận vì áo lót, nhất thời ngạc nhiên há to mồm, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình…

- Thứ này rốt cuộc là cất vào như thế nào?
Giờ này khắc này, toàn trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người thực chỉnh tề cắn ngón tay, loại tình cảnh này thật là đủ buồn cười.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua sau đó, coi như người hài hước nhất cũng không có cười nổi — ngẫm lại xem, thùng nước khoáng thể tích gần gấp ba lần nồi cơm điện lại có thể từ trong nồi cơm điện bay ra, đây cũng quá khó có thể tin đi!

- Chẳng lẽ thật sự là ngũ quỷ bàn vận chi pháp?
Làm một nhà nghiên cứu khoa học, Dương An từ trước tới nay đều không hề tin vào mấy chuyện quỷ thần, nhưng hiện hắn lại không thể không tin.

Cố nén cảm giác quái dị này trong lòng, hắn trực tiếp đi đến bên cạnh Trần Mặc, trong nháy mắt nhìn chằm chằm vào nồi cơm điện nói:
- Cậu Trần, đây thật sự không phải là ảo thuật đó chứ? Được rồi, như vậy ngươi tiếp tục làm phép một lần cho tôi xem, lần này tôi muốn có bánh bích quy!

- Bánh bích quy?
Trần Mặc dường như không có việc gì cười cười, chậm rãi đưa tay để vào trong nồi cơm điện.

Một lần nữa ánh sáng xanh lóe lên, một rương bánh bích quy lớn đột nhiên bay ra, ầm một tiếng rơi trên cát.

Dương An hoàn toàn ngạc nhiên hết chỗ nói rồi, xem thần tình tái nhợt của hắn, hình như hận không thể trực tiếp đẩy Trần Mặc ra, nhét đầu vào nồi cơm điện để xem bên trong đó tột cùng là cái gì!

- Thì ra là thế! Thì ra là thế!
Kìm lòng không đậu run rẩy lên, Dương An rốt cục hiểu được, vì cái gì đối phương không mang theo vật tư đã tiến vào Khả Khả Tây Lý.

Trong yên tĩnh đến quỷ dị, Trần Mặc đã châm điếu thuốc, tiếp tục để tay vào trong nồi cơm:
- Được rôi! Kế tiếp đến ai đây? Xếp hàng xếp hàng, muốn cái gì có cái đó… Sao? Cậu muốn tạp chí Playboy? Cái này không có!

https://thuviensach.vn

Chương 124: Huân Nhi tìm ba ba

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 124: Huân Nhi tìm ba ba

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Màn đêm càng lúc càng sâu, nhiệt độ cũng theo đó hạ xuống, băng sương trong khoảng khắc đã bao trùm toàn bộ những khu vực chưa lạnh.

Nếu như ở một giờ trước, đội khảo sát vẫn đang vất vả mà khắc phục sự cố sau bão cát thì có lẽ giờ đã sớm biến hết thành người băng.

Nhưng hiện dựa vào "ngũ quỷ bàn vận pháp" trứ danh của Trần Mặc, bọn hắn lại có thể ở trong căn lều ấm áp mà chờ đợi một bữa ăn tối thịnh soạn.

Đúng vậy, đây thật là bữa tối phi thường phong phú, phong phú đến nỗi không nên xuất hiện tại nơi này, mà nên có ở nhà hàng.

Thực không nói gì há to mồm, mọi người liền như vậy ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn lên, nhìn Trần Mặc theo trong nồi cơm điện lấy ra như vô cùng vô tận đủ loại đồ ăn…

Mấy phút sau, tới khi Dương An nhìn thấy một tảng thịt bò bít tết nóng hổi thì hắn rốt cục nhịn không được hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thứ này từ đâu tới?

- Mua!
Trần Mặc cười hì hì gật đầu, lại từ nồi cơm điện lấy ra khoai tây chiên cùng salad hoa quả, vì thế một phần bò bít tết cứ vậy thành hình.

Thực may mắn, bởi vì mang theo Oa Oa tổng hợp lại toàn bộ công năng đồ làm bếp, hắn tự nhiên có thể tùy thời hưởng thụ đồ ăn nóng hôi hổi, mà đây đối với đám Dương An mà nói quả thực là khó có thể tin.

Cho nên, sau thoáng thưởng thức bít tết, Triệu Kha rốt cục lại lắp bắp hỏi:
- Anh Trần, anh thực sự biết ngũ quỷ bàn vận pháp?

- Đương nhiên! Người thành thật như tôi, cho tới bây giờ vẫn chưa từng nói dối!
Trần Mặc mặt thuần khiết trả lời, làm cho Oa Oa đang đổ đồ vật ra ói lên ói xuống, trực tiếp phun ra mấy trăm món thức ăn.

Trong chớp mắt, mọi người nhất thời bị dìm ngập trong thực phẩm. Dương An ngẩng đầu nhìn nồi lẩu đáp ngay cạnh mình, đột nhiên cảm thấy thế giới này thật là kỳ diệu…

Thật quá ảo! Ngay cả lẩu cũng ra rồi, không biết có thịt dê nướng không nữa?

Sự thực, nếu Dương An biết Trần Mặc ngay cả mực rim me cũng chuẩn bị thì có lẽ sẽ lập tức bội phục sát đất đi!

Nhưng với Trần Mặc mà nói, đây chỉ là chuyện rất bình thường. Tiền hoa hồng từ phòng vé bộ phim vừa xong khiến hắn cũng kiếm được kha khá, Ngu mỹ nhân lại càng là có tiền, hai người nghĩ đến hành trình gian khổ, tự nhiên không bạc đãi chính mình ở khâu mua sắm.

https://thuviensach.vn

Cho nên trước khi xuất phát hai ngày, hai người bọn họ dắt tay nhau đi thổi quét khắp các cửa tiệm tại Lhasa, thứ gì có thể mua đều gom cả lại…

Đương nhiên, kẻ duy nhất bất mãn đối với chuyện này là Oa Oa, bởi vì nó không thể thoát nổi kiếp culi, hơn nữa còn phải bỏ bớt ra vài thứ trong bộ sưu tập của nó cho đỡ nặng.

Bất quá thoạt nhìn, công cuộc đại mua sắm giờ đã có hồi báo, ít nhất toàn bộ đoàn khảo sát đều có thể hưởng thụ bữa ăn ngon, hơn nữa so với mong muốn trước kia còn tốt hơn nhiều.

Mà bởi vì bỗng nhiên được hưởng thụ đãi ngộ bất ngờ này, cho nên ánh mắt của đám Dương An nhìn Dương An tự nhiên là tràn đầy kinh ngạc, mê hoặc, kính nể thậm chí là sùng bái cùng nhiều loại cảm tình khác.

Có lẽ bọn hắn đều từng là người kiên định tin vào thuyết vô thần, thế nhưng gặp một màn này thì ai nấy cũng đều bắt đầu hoài nghi chính bản thân mình, hơn nữa dưới tình huống tràn ngập nguy cơ này, có một người tu hành bảo hộ không phải tốt hơn sao?

- Mặc kệ nhiều như vậy, trước tiên cứ thuận lợi hoàn thành lần khảo sát này đã!
Nghĩ đến đây, Dương An cắt một miếng thịt bò đưa vào miệg, cảm thụ được loại mỹ vị được nướng vừa chín tới này.

Thừa dịp hắn nhàn rỗi hưởng thụ, Ngu mỹ nhân cũng đã tiến đến bên cạnh Trần Mặc, thấp giọng nói:
- A Mặc, em đã cảm nhận được khí tức kia, chúng ta cách đích đến ngày càng gần rồi!

- Cô chắc chứ?
Nhìn Ngu mỹ nhân mặt mày nghiêm túc, Trần Mặc bình tĩnh nhấp một ngụm nước trái cây, đồng dạng nói khẽ:

https://thuviensach.vn

- Vậy đích đến của chúng ta với đoàn khảo sát này có giống nhau không? Vừa rồi tôi có hỏi qua thầy Dương, anh ta nói đội sẽ đi hướng Đông Nam để khảo sát linh dương… Ủa?

Hình như cảm ứng được cái gì, Trần Mặc bỗng ngẩng đầu nhìn về phía Đông Nam… Cơ hồ đồng thời, một tiếng súng nổ vang đã đánh vỡ bầu không khí đang vui vẻ!

Sau vài giây ngạc nhiên, mọi người đồng loạt đứng bật dậy, mấy người lớn gan tiện tay cầm lấy vũ khí, xốc cửa lều trại xông ra ngoài.

Ngay sau đó, lại có tiếng súng vang lên. Dương An ngửa đầu nhìn hướng nghe tiếng súng, đột nhiên biến sắc:
- Chết tiệt! Hy vọng không phải là thứ tôi nghĩ!

Giờ khắc này, Dương An sắc mặt tái nhợt, cũng không cùng Trần Mặc nói thêm câu gì, hắn vọt nhanh vào bên trong lều.

Giống như là biết hắn muốn đi làm cái gì, mấy người đội viên cũng chạy vào theo. Mà khi bọn họ từ bên trong bước ra, tất cả đều đã mặc áo lông cùng mang súng săn.

Trần Mặc ngẩn ra, nhịn không được hỏi:
- Chuyện gì vậy? Mọi người hình như rất khẩn trương?

- Khó mà nói, nhưng có thể là bọn săn trộm!
Dương An vội vàng lắp đạn lên súng, mặt lo âu nói:
- Tôi hy vọng đó chỉ là một đoàn khảo sát giống chúng ta, nhưng từ việc nổ súng trong đêm thế này thì… Mặc kệ nhiều như vậy, chúng ta trước hết cứ đi qua xem sao. Cậu Trần có muốn đi cùng không?

Câu sau cùng này là câu hỏi, thế nhưng giọng điệu lại toàn là ý thỉnh cầu!

https://thuviensach.vn

Làm công tác khảo sát lâu như vậy, Dương An tự nhiên biết rằng đám săn trộm kia hung ác cỡ nào, tuyệt đối không phải bằng vào mình cùng mấy đội viên có thể ứng phó.

Đối mặt loại tình huống này, nếu như có thể có được trợ giúp từ một người tu hành, ít nhất cũng sẽ làm kinh sợ địch nhân, bởi dù sao cái Ngũ Quỷ Bàn Vận Chi Pháp kia cũng có thể lấy ra để dọa người đi!

- Hiểu rồi, vậy thì tôi cũng đi xem!
Thoáng trao đổi ánh mắt với đối phương, Trần Mặc lấp tức hiểu ý của Dương An, lập tức không chút do dự gật đầu.

Dương An nhất thời thở phào một cái, vội mang theo mấy người đội viên chạy về hướng tiếng súng nổi. Về phần Trần Mặc thì xoay người nhảy lên Xa Xa, gọi cả mấy đồ điện theo sát sau.

Nặc Nặc từ cái thùng để đồ sau xe nhô đầu ra, lắc lư hỏi:
- Lão Đại, chúng ta đi săn thú hả?

- Không, chúng ta là đi ngăn cản săn thú!
Trần Mặc hơi hơi nhíu mày, hắn giống như là ngửi thấy được mùi máu tươi, loại mùi vị này để cho hắn cảm thấy không thoải mái.

Đúng lúc này, Dương An đang chạy phía trước đột nhiên dừng lại, như có suy nghĩ gì đó nghiêng tai mà lắng nghe.

Vài giây sau, hắn đột nhiên hô nhỏ một tiếng, vội vàng phất tay nói:
- Tản ra! Mau tản ra!

Tuy rằng không hiểu mệnh lệnh của hắn có ý gì, nhưng mọi người vẫn lập tức tản ra hai bên, mà cơ hồ trong nháy mắt này, hơn mười cái bóng màu hồng nâu đã xuất hiện trong đêm, đang chạy vọt về hướng mọi người.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc ngẩn ra, nhìn mấy cái bóng trước mắt đang chạy như bay đến, đột nhiên bật thốt lên hô:
- Ô, chẳng lẽ đây chính là linh dương Tây Tạng?

Tuy là lần đầu tiên gặp được vật thực, nhưng sớm đã xem qua nhiều thông tin cho nên Trần Mặc vẫn dễ dàng nhận ra loài động vật đang được quốc gia bảo vệ hàng đầu này.

Loại sinh vật đẹp đẽ mà đáng yêu này từ trước đến nay được xưng là “niềm kiêu ngạo của Khả Khả Tây Lý”; nhưng cũng bởi vì da của linh dương quá trân quý, cho nên chúng trở thành mục tiêu của vô số kẻ săn bắn trộm.

Vẻn vẹn từ những năm 90 đến nay, mới qua mười mấy năm là số lượng quần thể này đã từ 100 vạn giảm xuống chỉ còn 10 vạn, trở thành loài quý hiếm có nguy cơ bị tuyệt chủng.

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy, chính là linh dương Tây Tạng!
Nghe được Trần Mặc nói, Dương An cũng không có lộ ra tươi cười, mà trái lại mặt rất trầm trọng nói:
- Cho nên chúng ta hiện đã có thể ai xác nổ súng là ai. Sẽ không có bất kỳ đội khảo sát nào nửa đêm lại đi nổ súng dọa loài động vật quý hiếm này cả!

Liền giống như xác minh suy đoán của hắn, xa xa lần nữa truyền đến tiếng súng, mà lại xen lẫn theo vài tiếng kêu gào thảm thiết.

Cho dù không có tận mắt nhìn thấy cảnh tượng kia, nhưng chỉ bằng tiếng rống thê lương đó cũng đã đủ khiến người ta hình dung được chuyện gì.

Chính là ngay sau đó, Trần Mặc đột nhiên biến sắc, lái xe xông tới:
- Thầy Dương, tôi đi trước xem sao, mọi người từ từ theo sau thôi!

Không đợi đám Dương An phục hồi tinh thần, chiếc xe điện đã như vẽ ra một vệt sáng trên đường đêm lao đi.

Nhìn loại tốc độ khủng bố kia, mấy đội viên chỉ biết tròn mắt nhìn theo quên cả kinh hô hoặc là tán thưởng.

Dương An sợ run đến vài giây, mãi sau mới dẫn đồng bạn vội vàng đuổi theo, nhưng lại nhịn không được lẩm bẩm nói:
- Từ cái nồi cơm đến cái xe điện, cứ tiếp thế chẳng phải sẽ đến cái di động kia sao?

Sự thực là Dương An đã muốn đoán đúng, mặc dù ngay cả chính hắn cũng còn chưa có phát hiện điểm này.

Trong tiếng gió gào thét, Nặc Nặc biến phần tai nghe lớn lên, đồng thời nhanh chóng hội báo nói:
- Lão đại, em dám cam đoan là vừa rồi em nghe thấy tiếng của Huân Nhi! Thề luôn, em mà nghe nhầm thì sẽ khiến Na Na sinh bảo bảo không có

https://thuviensach.vn

chức năng 3G… (Na Na là con công chúa bằng đường, vợ nó, ở mấy chap 7x

- Ặc, mày chắc chắn Na Na sẽ sinh ra di động sao?
Trần Mặc tròn xoe mắt, nhưng cũng không cách nào che giấu lo âu trong lòng.

Nặc Nặc đã thề, vậy thì Huân Nhi khẳng định đã đến nơi này… Dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết, cô bé nhất định là tìm đến ba ba, nhưng vấn đề là sao cô bé biết địa điểm cụ thể?

- Em chưa từng nói mà!
Thấy ánh mắt hoài nghi của Trần Mặc, mấy đồ điện lập tức hô to oan uổng, hận không thể mổ ruột móc gan chứng minh mình trong sạch.

Trần Mặc tức giận trừng mắt nhìn chúng nó một cái, cũng không còn thời gian để ý đến đứa nào làm, lần nữa gia tốc chạy như bay về phía trước:
- Chúng mày tốt nhất là cầu cho Huân Nhi bình an vô sự, nếu không…

Nếu không như thế nào, Trần Mặc cũng không nói tiếp, nhưng mấy đồ điện lại không hẹn mà cùng rùng mình.

Nặc Nặc nhịn không được nhỏ giọng than thở nói:
- Chuyện không liên quan đến em, em chỉ nói là đi chỗ này lạnh vãi… A! Huân Nhi!

Mấy đồ điện cầu nguyện rốt cục có hiệu quả, theo tiếng hô mừng của Nặc Nặc, thân ảnh của Huân Nhi đã xuất hiện trong màn đêm.

Giờ phút này tiểu loli đang đầy mặt lo âu ngự kiếm mà đi, trong lòng còn ôm một con linh dương Tây Tạng con, vẻ mặt tươi cười thường ngày mang thêm vài phần lo lắng.

https://thuviensach.vn

Xa xa phía trước trông thấy Trần Mặc xuất hiện, cô bé ngẩn ra rồi lập tức vui mừng hô:
- Ba ba! Ba ba! Huân Nhi…

"Đoàng!"
Đột nhiên vang lên tiếng súng, cắt đứt câu nói còn dang dở.

Trong tiếng kinh hô của Trần Mặc cùng mấy đồ điện, Huân Nhi đột nhiên khựng lại trên không, rồi tựa như chiếc lá vàng rụng từ trên cao xuống.

Cơ hồ đồng thời, mấy bóng đen đã xuất hiện ở phía gò đất xa xa, mặt đầy hung ác giơ súng săn lên…

Chương 125: Đánh người không phạm pháp

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 125: Đánh người không phạm pháp

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

- Huân Nhi!
Trong lúc thân ảnh nhỏ sinh từ trên không rơi xuống, Trần Mặc đã tức khắc lao đến, kịp thời đỡ ôm lấy cô bé.

https://thuviensach.vn

Xa Xa chợt quay ngoắt trở lại, lắt léo tránh né khiến mấy viên đạn bắn hết lên trên mặt đất rồi chạy đi như bay, trong khoảnh khắc đã kéo ra khoảng cách mấy chục mét.

Trần Mặc cũng bất chấp, vội vàng kiểm tra thương thế của Huân Nhi, xác định cô bé chỉ bị bắn sượt qua da, lúc này mới khẽ thở phào một cái.

- Bé ngốc, sao con không đánh trả?
Nhìn tiểu cô nương đang quấn chặt lấy mình như bạch tuộc, Trần Mặc nhịn không được thở dài, thầm nghĩ bình thường con dùng bùa chú loạn xạ đến sướng tay, tại sao lúc này lại không đánh trả.

Huân Nhi dùng đôi mắt tròn xoe rưng rưng tội nghiệp xem hắn, tay ôm chặt con linh dương con mà nói:
- Ba ba, nếu Huân Nhi đánh trả thì sẽ không có thời gian bảo hộ con linh dương nhỏ này với đàn của nó rồi!

- Ài…
Nghe như thế, vốn Trần Mặc còn muốn trách cứ mấy câu chỉ biết lặng im.

Nhìn ánh mắt trong suốt của Huân Nhi, hắn bỗng cảm thấy lòng mềm oặt lại.

Bất quá ngay sau đó, chờ hắn chú ý tới còn linh dương con còn mang theo vết máu thì lập tức hừ lạnh nói:
- Xa Xa! Quay lại, lão hổ không phát uy sẽ bị chúng coi là mèo con mất!

- Lão đại, em chỉ chờ câu này!
Bị mấy gã dùng súng săn đuổi cả nửa ngày, lấy tính cách của Xa Xa tự nhiên sớm đã muốn nổi bão.

Giờ phút này nghe được Trần Mặc phân phó, nó nhất thời vui mừng quá đỗi quay đầu xe, vừa né đạn vừa gào thét phóng tới.

https://thuviensach.vn

Mấy gã săn đuổi đang hưởng thụ trò chơi CF phiên bản thực tế thì lại đột nhiên thấy con mồi biến thành thợ săn, nhất thời đều không biết nên làm gì mới tốt.

Thẳng đến khi Xa Xa lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai vọt tới trước mắt, bọn hắn mới kinh hô lên liên tục bắn trả, coi như có vài phần khí khái tử chiến!

- Cút!
Không chút nào để ý đến mấy viên đạn, Xa Xa tông thật mạnh đến, sau đó mấy đồ điện liền ngửa đầu quay lại xem trò vui.

Chỉ nghe "A" một tiếng, một tên trong đám săn trộm bị bắn tung lên trời rồi vẽ ra một đường cong hoàn chỉnh trên không trước khi đáp đất.

Nặc Nặc rất hài lòng tán thưởng, sau đó nhìn một tên khác đang run rẩy mà quát:
- Ê! Nhà ngươi muốn đầu hàng, hay muốn đánh tiếp mấy hiệp?

"Bạch" một tiếng, không đợi Nặc Nặc nói xong, tên săn trộm kia đã ngoan ngoãn quỳ xuống.

Hắn còn có thể có dũng khí phản kháng gì chứ, tạm thời không đề cập đến việc cái xe điện kia không hề sợ đạn, chỉ bằng cái di động biết nói này cũng đã đủ khiến người ta gặp ác mộng trong đêm.

Oa Oa hơi có vẻ thất vọng thở dài, bất đắc dĩ nói:
- Thực không có ý nghĩa, ca còn không có cơ hội lên sân khấu nữa!

Cơ hồ đồng thời, đám Dương An cũng đã thở hổn hển đuổi tới, hiển nhiên là không kịp theo dõi một trận này.

Nhìn nhìn Huân Nhi trong lòng Trần Mặc, Dương An không khỏi ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi nhiều mà chỉ theo bản năng tiếp nhận lấy con

https://thuviensach.vn

linh dương con mà cẩn thận kiểm tra.

Sau một lát, hắn rốt cục khẽ thở phào một cái, thấp giọng nói:
- May quá! Chỉ có chân trái đằng sau là bị thương chút, băng bó lại sẽ không sao!

Nói xong, hắn đã vội vàng lấy băng gạc mà cẩn thận băng bó vết thương cho con linh dương.

Mấy người đội viên tức giận trợn mắt trừng đám săn trộm một cái, rồi vội vàng chạy lên phía trước điều tra tình huống.

Nhìn biểu hiện của bọn họ hiển nhiên là không phải lần đầu gặp chuyện động vật quý hiếm bị săn trộm, cho nên phối hợp rất ăn ý.

Trần Mặc im lặng nhìn xung quanh một chốc, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt gã săn trộm đang quỳ. Thế nhưng không cần hắn mở miệng, đối phương đã trực tiếp sợ hãi kêu gào:
- Tôi nói! Cái gì tôi cũng nói, đừng đánh tôi!

- Đù! Mày đứng thật là biết điều!
Trần Mặc tròn mắt, thầm nghĩ lại hụt mất cơ hội thử nghiệm bức cung.

Nhưng không đợi hắn mở miệng, lại đột nhiên nghe được phía trước truyền đến một tiếng thét kinh hãi, trong thanh âm tràn ngập phẫn nộ cùng bi thương.

Dương An lắp bắp kinh hãi, vội vàng cầm súng chạy qua, thế nhưng hắn mới đi hai ba mét, lại đột nhiên như trúng Định Thân Thuật mà đứng ngây tại chỗ.

- Làm sao vậy?
Trần Mặc bước nhanh chạy lên, nhưng cũng lập tức tái mặt đứng bất động.

https://thuviensach.vn

Trước mắt hắn chính là một cảnh tượng máu tanh khiến người ta không thể hô hấp tự nhiên: trên mặt đất cao nguyên trắng xóa vì băng tuyết lại có một vũng máu đỏ tươi trải rộng tới mấy chục mét, thậm chí đã muốn kết thành hồ băng.

Mà trong cái hồ băng đỏ chói ấy là mấy chục thi thể linh dương Tây Tạng, thân thể giập nát còn trong gió lạnh phát ra khí nóng, thi thoảng tứ chỉ vẫn hơi run rẩy…

Nụ cười tức thì tắt ngấm, cho dù Trần Mặc lúc bình thường hiền hòa như thế nào thì bây giờ cũng như muốn phát hỏa.

Dương An thậm chí đã không đành lòng nhìn, nghiêng đầu nhắm mắt lại lẩm bẩm nói:
- Khốn khiếp! Bọn chúng cứ thế giết cả một đàn chỉ mấy mấy chục tấm da… Còn chúng ta thì mất tới vài chục năm mới có thể gầy dựng lại một quần thể thế này!

Cố nén không cho nước mắt chảy ra, Dương An lại không cách nào khống chế giọng nói đã biến thành khản đặc cùng bờ vai run rẩy.

Tĩnh lặng vài phút, hắn đột nhiên điên cuồng mà quát vang, xoay người chạy về hướng gã săn trộm còn đang quỳ.

Mơ hồ nhận thấy được không ổn, gã săn trộm định há miệng giải thích cái gì đó thì bị một quyền đấm thẳng lên mặt khiến máu tươi phun ra rồi ngã ngửa trên mặt đất.

- Chuyện không liên quan đến tôi! Chuyện không liên quan đến tôi!
Thấy Dương An đã giơ súng săn lên, tên kia quên cả cầu máu, sợ hãi hét ầm lên.

Dương An giống như đã mất đi lý trí, ngón tay run rẩy tựa hồ muốn bóp cò. Nhưng ngay trước khi hắn nổ súng thì đã có một bàn tay đột nhiên đè báng

https://thuviensach.vn

súng xuống.

- Giết người, hình như là phạm pháp!
Một câu vô cùng đơn giản nhưng tức thì làm tên săn trộm thở một hơi nhẹ nhõm, nhìn Trần Mặc như đang nhìn một Thiên Sứ.

Nhưng không đợi hắn cảm ơn bề trên, đã chứng kiến người thanh niên vừa xong còn mỉm cười đã lập tức biến thành ác ma:
- Nhưng mà đáng người thì… Oa Oa, không phải tụi mày thích nhất là đánh hội đồng sao?

Vài giây sau, trong tiếng kêu thảm thiết thê lương, một Trư Đầu Tam mới tinh đã ra lò. (ý là bị đánh mặt sưng lên như đầu heo)

Giờ khắc này, một gã săn trộm khác bị ép dưới bánh của Xa Xa ở đằng kia bỗng cảm thấy có lẽ mình bị xử trực tiếp bằng súng săn sẽ tốt hơn!

Thế nhưng hắn đã không có cơ hội hối hận, bởi vì Trần Măc đã không khách khí bước đến ‘tặng’ hắn một cước, cười cười nói:
- Cần tao bức cung không?

- Không cần! Không cần!
Biết điều liên tục gật đầu, tên này tranh thủ nói sạch những gì mình biết.

Mà cũng đúng như Trần Mặc đã dự liệu, hai tên này chỉ là người mở đường của một đại đội săn trộm, vâng lệnh đi điều tra lộ tuyến di chuyển của linh dương Tây Tạng.

Chẳng qua, hai người bọn chúng không chịu nổi dụ hoặc nên gặp được một đàn bèn tự tiện săn, sau đó thì gặp phải Huân Nhi đang đi tìm ba ba.

Về cái gọi là đại đội, theo như tên này nói, nhân số có gần 100 người, vũ khí trang bị cũng đều là tiên tiến.

https://thuviensach.vn

Phải biết rằng loại tình huống này rất hiếm thấy trong những lần săn trộm xưa nay, mà lần này sở dĩ có thể đạt tới quy mô như thế, quả thật bởi vì tổ chức thu mua da dê trực tiếp can dự, thậm chí còn phái mấy người ngoại quốc đến.

- Bà nó chứ! Nước ngoài thì giỏi lắm sao, bọn ca chúa ghét những kẻ sính ngoại!
Nghe tới đây, mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên lại nhào đi lên đánh hội đồng, hiển nhiên là kiếm cớ tiếp tục đánh người.

Trần Mặc không nói gì nhìn bọn chúng, rồi quay đầu nói với Dương An:
- Thầy Dương, anh có ý kiến gì không, chúng ta phải báo cho kiểm lâm sao?

- Báo kiểm lâm sợ là không còn kịp rồi!
Dương An có kinh nghiệm nhiều năm đi khảo sát, nghe vậy không khỏi uể oải lắc đầu.

Hắn cũng biết Trần Mặc không hiểu rõ tình huống, kiên nhẫn giải thích nói:
- Cậu Trần à, khu phân bố linh dương Tây Tạng rộng hơn 80 vạn ki-lô-mét vuông, mà đội kiểm lâm phụ trách bảo hộ động vật hoang dã nơi này chỉ có khoảng 56 người, chia đều mỗi người phụ trách 15 vạn ki-lô-mét vuông. Cho nên, chúng ta làm sao có thể đợi bọn họ đúng lúc chạy tới?

- Khoa trương như vậy?
Trần Mặc nghe được ngạc nhiên không nói gì, thầm nghĩ so sánh này cũng quá khoa trương.

Mà không đợi hắn cảm khái, Dương An lại tiếp tục nói:
- Hơn nữa cậu cũng phải biết là vì không có kinh tế, cho nên lực lượng kiểm lâm được trang bị phi thường kém. Tôi mới nhìn hai khẩu súng săn kia, đều là trang bị tiên tiến nhất hiện nay… Ngẫm lại xem, coi như kiểm

https://thuviensach.vn

lâm tới rồi, bằng vào mấy khẩu súng cũ kỹ thì đối kháng nổi với bọn chúng sao?

- Vì thế mà bọn người kia mới không kiêng nể gì như vậy, phải không!
Trần Mặc im lìm châm một điếu thuốc, rồi lại tiện chân đá cho tên săn trộm thân hình mập mạp nằm trên đất một cước.

Dương An cùng mấy đội viên đưa mắt nhìn nhau, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, trong lòng cũng đã nổi lên một tầng u ám không thể tán đi.

Nếu tiếp tục theo tình huống này, khi đại đội săn trộm kia đuổi tới thì chắc chắn toàn bộ đàn linh dương kia sẽ thành chiến lợi phẩm của lòng tham.

- Ba ba, cứu chúng nó đi mà!
Trong yên tĩnh nặng nề, Huân Nhi nhẹ ôm cánh tay Trần Mặc, hai mắt đẫm lệ mà cầu xin.

Dương An cùng mấy đội viên bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đồng thời đưa mắt nhìn sang mấy chục thi thể linh dương trong hồ máu. Không ai hy vọng sẽ phải nhìn thấy cảnh này lần nữa, thế nhưng bằng vào thực lực của đội liệu làm được cái gì đây?

- Mặc kệ nhiều như vậy, ít nhất tôi sẽ lưu lại!
Sau hồi lâu trầm mặc, Dương An đột nhiên nắm chặt súng săn, mặt nghiêm túc quát:
- Nếu mọi người thấy nguy hiểm, có thể rời khỏi đây đi báo cho kiểm lâm! Nhưng tôi nhất định sẽ lưu lại đọ sức với đám khốn khiếp kia, có thể cứu một con cũng là cứu!

- Thầy Dương, thầy…
Trong phút chốc, mọi người không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt tôn kính mà nhìn Dương An.

https://thuviensach.vn

Cho dù là sức lực mạnh đến đâu thì vị thầy giáo này cũng chỉ là người bình thường, muốn dựa vào một khẩu súng săn đi đọ sức cùng một đám hung ác như lang sói, chuyện này đã không thể dùng dũng cảm để hình dung.

- Ngừng! Không cần nhiều lời nữa!
Nhìn mấy đội viên muốn cản mình, Dương An nhẹ nhàng phất phất tay, đi đến trước mặt con linh dương con còn đang run rẩy kia rồi lặng lẽ ngồi xuống.

Mấy đội viên đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng gật đầu, cầm lấy súng săn đi tới:
- Thầy Dương, bọn em cũng lưu lại, đợi đám khốn kia…

- Này! Mọi người đã xem qua "Xạ Điêu Anh Hùng Truyện" chưa?
Đúng lúc này, Trần Mặc đột nhiên ôm Huân Nhi hôn một cái. Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, hắn cười hì hì nheo mắt lại nói:
- Tôi có cách này, có thể thoải mái xử lý bọn người kia, mọi người chờ xem đi!

Chương 126: Thiên Mã Lưu Tinh Quyền*

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 126: Thiên Mã Lưu Tinh Quyền*

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

https://thuviensach.vn

(* skill trứ danh của chòm sao Thiên Mã – nvc trong truyện Áo Giáp Vàng)

- Fu.ck cái thời tiết này!
Nhìn bầu trời tối om toàn mây đen, Tề Viễn dùng sức kéo chặt thêm cái áo lông, nhưng cũng chỉ đành tiếp tục chạy băng băng về phía trước.

Thân là đội trưởng đội săn, lần hành động này xem như là một lần đại quy mô từ trước tới nay hắn tham gia, mà lợi nhuận từ nó tất nhiên cũng rất lớn.

Nhưng hiện giờ hắn lại phải lĩnh đội đi trước trong trời đêm rét lạnh này, tìm cho ra đàn linh dương Tây Tạng đã bị thương kia…

- Nhanh, tiếng súng nghe gần lắm!
Phất tay ý bảo đội viên quan sát bốn phía, Tề Viễn quay lại nhìn mấy người ngoại quốc, miễn cưỡng làm vẻ tươi cười hỏi:
- Vader tiên sinh, ngài thấy sao, chúng ta săn như vậy được chứ?

- Tùy anh!
Không hề quan tâm, Vader phất phất tay, hạ giọng nói:
- Tề tiên sinh! Tôi không hề hứng thú với việc săn bắn của anh, anh biết rõ nguyên nhân thực sự mà tôi tài trợ cho anh, đúng không?

- À, ngài muốn nói chỗ kia…
Tề Viễn theo bản năng thốt lên, nhưng lập tức biết điều ngậm miệng lại, xấu hổ thấp giọng nói:
- Xin lỗi Vader tiên sinh, tôi không cố ý tiết lộ chuyện của ngài! Xin yên tâm, chờ tôi bắt được bọn linh dương kia sẽ mang ngài tới đó.

- Tốt nhất là như vậy, đừng lãng phí thời gian!
Nhìn mấy đồng bạn bên cạnh, Vader không đổi sắc hừ lạnh một tiếng rồi chậm rãi trở về trong đội ngũ.

https://thuviensach.vn

Thái độ ngạo mạn này khiến Tề Viễn cực kỳ bất mãn, thế nhưng nghĩ tới tiền là trong tay đối phương, hắn cũng chỉ có thể bất lực thở dài, quay đầu quát:
- Mau lên, xốc tinh thần lại cho tao, sau khi việc thành mỗi người đều sẽ được chia một khoản lớn!

Bởi vì câu này, một đám săn trộm vốn đang hổn hển thở dốc, nhất thời mặt mày hưng phấn cả lên.

Theo tốc độ bọn hắn tăng lên, tiếng súng xa xa cũng ngày càng rõ, mà mấy chục con linh dương Tây Tạng bị bắn chết nằm trên đất cũng mau chóng xuất hiện trong tầm nhìn của bọn hắn.

Hơi ngẩn ra, mấy tên săn trộm lập tức hò reo, nhưng Tề Viễn lại đột nhiên hét lớn:
- Câm hết cho tao! Hai thằng ở lại thu dọn nơi này, những thằng khác theo tao tiếp tục đuổi!

- Đại ca, ý anh là…
Mấy gã săn trộm ngẩn ra, nhịn không được hỏi.

- Chúng mày nói xem?
Tề Viễn chỉ chỉ dấu vết trên nền tuyết, cười lạnh nói:
- Hai thằng tụi lão Lục giết nhiều như vậy, chúng tỏ chúng nó gặp một đàn linh dương Tây Tạng, hơn nữa khẳng định chưa đi xa!

Nghe thế, gần trăm gã săn trộm đồng loạt hoan hô ầm ĩ, tinh thần đại chấn xông tới.

Hơn mười phút sau, vết chân ngày càng rõ ràng, nụ cười trên mặt bọn chúng cũng là càng đậm.

Thế nhưng ngay lúc này, Tề Viễn vừa mới băng qua một gò đất nhỏ thì bỗng nhiên khựng người lại rồi “a” một tiếng.

https://thuviensach.vn

- Sao thế?
Đám đàn em của hắn không kịp thu chân đồng loạt đụng lẫn nhau, thế nhưng còn chưa kịp văng tục thì đã lập tức cùng hóa đá tập thể.

Giờ khắc này, cả đám đều muốn lồi con mắt ra ngoài, bọn hắn nhìn thấy gì — trên mảnh đất trống đã sớm phủ tuyết kia, mấy trăm con linh dương Tây Tạng đang lững thững tại chỗ, cả đám nhìn từ xa như là một cái hồ nước màu nâu đỏ.

- Sao… sao có thể?
Tề Viễn đem cả mười ngón tay ra dùng sức cắn một lần, rốt cục tin tưởng mình không có nhìn lầm.

Đùa sao! Đây có đến mấy trăm con linh dương Tây Tạng!

Ngày nay linh dương Tây Tạng đã càng ngày càng thưa thớt, cảnh mấy trăm con linh dương Tây Tạng di chuyển tập thể đã là rất nhiều năm không được nhìn qua!

Càng hiếm có là chúng nó lại có thể đang nghỉ ngơi, cũng tức là…

- Thằng ngu, không được nổ súng!
Vừa thoáng hiện ý trong đầu, nhìn thấy có gã đàn em đã muốn giơ súng lên, Tề Viễn vội quát khẽ.

Nhìn đám đàn em đang ngơ ngẩn không hiểu gì, hắn nén hưng phấn mà giải thích:
- Chúng mày vẫn không hiểu à? Nếu giờ chúng ta nổi súng thì giỏi lắm cũng chỉ bắn được vài chục con, thế nhưng nếu chung ta từ bốn phương tám hướng vây quanh…

Theo lời của hắn, gần trăm gã săn trộm đã nghĩ đến viễn cảnh tốt đẹp kia, nhịn không được đồng loạt nuốt nước miếng ‘ực’ một tiếng.

https://thuviensach.vn

Ích lợi kích thích hiển nhiên là vô cùng, không đến một lát, đám săn trộm vốn đang tứ tung vô kỷ luật lại bỗng biến thành một đội quân kỷ luật chỉnh tề, dưới sự chỉ huy của Tề Viễn bắt đầu tiến hành vây quanh đàn linh dương.

Càng làm bọn chúng mừng hơn là khi tiến lên lại không hề có một con linh dương nào cảm giác hay cảnh giác, tựa hồ tất cả còn đang đắm chìm trong mộng đẹp.

- Gần chút nữa… chút nữa… chút nữa…
Khe khẽ thì thào, Tề Viễn khống chế không cho bản thân run lên, chầm chậm tiến tới.

Nấp sau một tảng đá, hắn len lén thò đầu nhìn phía con linh dương gần nhất, tính xác suất mà súng săn có thể bắn trúng mục tiêu.

Lát sau, hắn nhìn lại thấy đám đàn em cũng đã vào cả vị trí, rốt cục nâng tay làm thủ thế tấn công rồi tức thì bóp cò.

"Đoàng!"
Tiếng súng đinh tai đột nhiên đánh vỡ yên tĩnh, nhưng Tề Viễn lại không hề bắn trúng mục tiêu.

Trong chớp mắt, đàn linh dương Tây Tạng tức thì tỉnh lại, theo bốn phương tám hướng chạy hoảng đi.

Ngẩn ra, Tề Viễn cũng không kịp tự hỏi tài nghệ bắn súng của mình, vội vàng bật người xông lên trước.

Mà thấy con mồi tới tay rồi còn định bỏ chạy, gần trăm gã săn trộm cũng cấp tốc nhảy dựng lên, từ bốn phương tám hướng xông tới!

https://thuviensach.vn

Trong khoảnh khắc, liên tục có tiếng súng nổ vang, từng đóa hoa lửa phụt lên chiếu rọi bầu trời.

Tề Viễn nhìn đàn linh dương dày đặc trước mắt, căn bản không cần ngắm bắn, cứ thế bóp cò.

Chẳng qua ngay sau đó, nương theo một tiếng súng vang, hắn bỗng nhiên ngã lăn ra đất, trên vai xuất hiện một đóa huyết hoa.

- Con mẹ nó, đứa nào bắn tao!
Chỉ kịp chửi một câu chưa đã nghiền, Tề Viễn đã phải ngậm miệng, bởi vì hắn thấy được một màn mà bản thân không thể lý giải.

Trong tầm mắt mắt, đám đàn em đang hăng hái săn linh dương kia lại đột nhiên ào ào ngã xuống sau mỗi tiếng súng, nhìn qua giống như là người mình bắn lẫn nhau.

Tề Viễn ngẩn ra, lập tức tỉnh ngộ quát:
- Ngừng bắn! Ngừng bắn! Ngừng cả lại cho tao!

Nghe được lời của hắn, đám thợ săn lập tức dừng lại, thế nhưng lúc này cũng đã có mấy chục gã nằm trên đất.

Nhìn hiện trường hỗn loạn, Tề Viễn ôm bả vai đứng dậy, mặt đầy tức giận quát:
- Con mẹ nó! Cái quái gì thế này, tại sao súng của chúng ta… Vader tiên sinh, những khẩu súng này đều là do ngài cung cấp!

- Súng không có bất cứ vấn đề gì, chẳng qua…
Vader vẫn giữ thái độ ngạo mạn, xoay người nhìn quanh đàn linh dương Tây Tạng.

Cơ hồ cùng lúc, đàn linh dương đang hốt hoảng chạy băng băng đột nhiên lại dừng cả lại, sau đó tại tầm mắt của mọi người chậm rãi hóa thành một

https://thuviensach.vn

luồng sáng xanh rồi biến mất không còn bóng dáng.

Tề Viễn tức thì mặt tái nhợt kinh hô một tiếng, theo bản năng lùi về sau vài bước:
- Cái gì? Đây rốt cuộc là cái gì?

Giờ khắc này, Tề Viễn đột nhiên hiểu được, nguyên lai cũng không phải súng săn xảy ra vấn đề, mà là bởi vì đàn linh dương Tây Tạng này cũng chỉ là ảo giác.

Ngẫm mà xem, đạn bắn vào ảo giác sao lại không xuyên qua mà trúng vào đồng bạn?

Nhưng hiểu được nguyên nhân, Tề Viễn lại càng sợ hãi — ai có thể chế tạo ra ảo giác đại quy mô thế này, đây cũng không phải là hiện tượng ảo ảnh có thể giải thích!

- Đại cả, có khi nào chúng ta chọc giận quỷ thần không?
Trong tiếng hít thở nặng nề, một tên săn trộm tới gần vài bước, run giọng hỏi.

Những lời này, nhất thời khiến cho đại đa số đám săn trộm cùng rùng mình, sợ hãi nắm chặt súng sơn, giống như chung quanh bất cứ lúc nào cũng có thể có yêu quái lao tới.

Tề Viễn hiển nhiên cũng có chút chột dạ, nhưng vẫn cố nói cứng:
- Vớ vẩn! Mấy năm nay chúng ta không giết 1000 thì cũng tới 800 con, có khi nào thấy qua quỷ thần báo thù?

- Cũng phải!
Đám đàn em đưa mắt nhìn nhau, chậm rãi gật gật đầu.

Tề Viễn vỗ vỗ ngực như để tự an ủi mình, lớn tiếng nói:

https://thuviensach.vn

- Được rồi, không cần để ý nữa, tại Khả Khả Tây Lý này chuyện lạ rất nhiều, chúng mày…

Câu còn chưa nói hết, hắn đột nhiên rùng mình, theo bản năng xoa xoa đỉnh đầu.

Cảm thụ được trong lòng bàn tay ướt át, Tề Viễn ngạc nhiên ngửa đầu nhìn trời, lại chỉ thấy những đám mây đen đang dần dần tán đi:
- Quái lạ? Nơi này mấy tháng cũng sẽ không mưa, tại sao tự nhiên…

Lời còn chưa dứt, hắn đột nhiên kinh hô một tiếng rồi giơ súng lên.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một vật thể hình tròn đường kính mấy mét đang trôi nổi trên bâu trời, vô thanh vô tức chậm rãi chuyển động.

Chưa kịp nghĩ gì nhiều, một gã săn trộm theo bản năng đã bật thốt lên:
- Nồi cơm điện!

- Cút! Làm gì có cái nồi cơm nào lớn như vậy!
Cảnh giác giơ súng lên ngắm thẳng vật thể bay không xác định kia, thẳng đến khi xác định thứ này không có công kích, Tề Viễn lúc này mới khẽ thở phào một cái.

Mà nghe được đồng bạn nói, hắn nhịn không được đảo cặp mắt trắng dã, chỉ vào vật đang bay trên không:
- Đừng có nói bậy! Nếu thứ này mà là nồi cơm điện thì tao sẽ lập tức biểu diễn nuốt súng tại đây!

- Mi nuốt đi! Ca chờ xem đây!
Không đợi Tề Viễn nói xong, nồi cơm điện trôi nổi không trung lại đột nhiên mở ra cái nắp đáp:
- Ca chính là nồi cơm điện, giờ sao? Đkm, chẳng lẽ các người kỳ thị nồi cơm điện… Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua nồi cơm điện anh tuấn như vậy sao?

https://thuviensach.vn

Sau nháy mắt tĩnh lặng, mọi người nhất thời thét chói tai lấy bốn phía chạy trốn. Tề Viễn thì mặt tái nhợt, người run rẩy, liều lĩnh liên tục nổ súng.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, cái nồi cơm điện kia bị đạn bắn trúng, đột nhiên từ trên không rớt xuống.

Nhưng trong quá trình này, nó lại đột nhiên quát to:
- Thiêu đốt đi, tiểu vũ trụ! Xem đây, Thiên Mã Lưu Tinh Quyền!

Nương theo sau câu kinh điển trong manga này, ngay lúc nồi cơm điện rớt xuống đất thì một dòng nước cũng mãnh liệt theo từ trong nồi mà ra, trong tích tắc đã bao phủ cả đám người.

- Làm sao có thể?
Nhìn thấy dòng lũ cuộn trào mà đến, Tề Viễn đã muốn kinh ngạc đến quên né tránh.

Đùa sao, cái nồi cơm này dù có to thêm vài lần cũng không chứa nổi nhiều nữa như thế, hơn nữa còn là nước nóng.

Nhưng sự thật chính là vậy, ngay lúc cái nồi cơm chạm đất thì mảnh đất băng tuyết bên dưới cũng đã rã băng chuyển thành đầm lầy.

Tề Viễn gian nan giãy dụa muốn bơi lên chỗ cao, thế nhưng hắn đột nhiên ngẩn ra, nghĩ tới một chuyện cực kỳ đáng sợ!

- Đừng!
Lời vừa mới dứt miệng, cái nồi cơm kia đã lần nữa bay lên không rồi thổi ra từng luồng cuồng phong.

Phải biết rằng, đây chính là nhiệt độ không khí ban đêm dưới 0, khi mà cuồng phong thổi qua mặt đất đã hóa đầm lầy còn mang theo độ ấm này thì mặt nước sẽ rất nhanh kết băng.

https://thuviensach.vn

Thương thay cho Tề Viễn, khi hắn vừa mới nâng một bàn tay lên thì đã hoàn toàn biến thành tượng băng…

Giờ khắc này, toàn bộ gần trăm gã săn trộm, cứ như vậy bày ra đủ loại tạo hình, cứng đờ trong màn đêm tĩnh lặng.

Theo mây đen dần dần tán đi, ánh trăng mờ ảo chiếu lên người bọn hắn, tầng băng bên ngoài lóe lên hào quang lóng lánh, nhìn vừa đẹp đẽ vừa kỳ ảo…

Chương 127: Con mắt của ca rất chuẩn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 127: Con mắt của ca rất chuẩn

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Ngay khi tượng băng hình thành, vận mệnh của hơn trăm gã săn trộm đã được định xong.

Nhiệt độ ban đêm tại Khả Khả Tây Lý là âm 20 độ, không ai có thể kiên trì được quá vài phút trong hoàn cảnh này, trừ khi bọn hắn có tuyệt thế thần công như Tây Độc Âu Dương Phong trong Xạ Điêu Anh Hùng Truyện.

https://thuviensach.vn

Mà nhân tiện thì lợi dụng nước sôi để tạo băng cũng là Oa Oa từ trong Xạ Điêu Anh Hùng Truyện học mót được.

Nhưng chỉ dựa vào hắt nước đương nhiên sẽ không thành công, bởi nếu đám săn trộm này không tụ tập lại cùng một chỗ thì hiệu quả đã khác rồi.

Cho nên may mắn là sau khi Oa Oa tiến hóa thì Bản Bản cũng đã nối tiếp tiến hóa lần hai.

Sau khi tiến hóa, Bản Bản có thể tạo ảo ảnh thực thể hóa những gì có trong dữ liệu của mình, mặc dù không có lực công kích nhưng lại thừa sức lừa gạt người.

Cho nên đám săn trộm kia bị biến thành tượng băng chính là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Đương nhiên, làm vậy cực kỳ tàn nhẫn, thế nhưng nghĩ đến trên tay đám khốn khiếp này đều dính qua đầy máy, Trần Mặc cũng nhanh chóng bỏ qua chút lòng trắc ẩn còn lại.
…….

Dọn dẹp nghỉ ngơi qua một đến, khảo thí đội lần nữa khởi hành theo lộ tuyến định trước, mà theo thời gian trôi qua, cảm ứng của Ngu mỹ nhân cũng ngày càng rõ, giờ nàng đã có thể xác định được vị trí di tích kia.

- Hả? Hai người muốn rời đi sao?
Hai giờ sau, khi Dương An nghe được Trần Mặc muốn từ biệt thì vừa ngạc nhiên lại vừa có chút lưu luyến không nỡ.

Thế nhưng hắn cũng không có bất ngờ bao nhiêu, bởi ngay từ khi bắt đầu khởi hành đối phương đã thần bí như thế thì chuyện từ biệt sớm đã là chú định rồi.

Nghĩ tới đây, Dương An cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, nhẹ giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Chúng tôi đã xác định trước lộ tuyến nên không cách nào đi cùng hai người…Thật xin lỗi, vô cùng xin lỗi!

- Không sao đâu, nơi chúng tôi muốn đi cũng không phải rất xa!
Trần Mặc vô tư cười, rồi lại vỗ bả vai Dương An nói:
- À quên, mọi người cũng nên cùng chụp tấm hình làm kỷ niệm chứ… Nào, tất cả nhìn bên này, không cười là phạt tiền nhé!

Vài giây sau, khi mọi người đã cùng tụ lại nhìn về một hướng tươi cười tạo dáng, Ngu mỹ nhân mới nhẹ nhàng phẩy tay một cái.

Một luồng sáng trắng từ trên trời phủ xuống, bao phủ toàn bộ đám đông, khiến cho không khí bỗng nhiên yên tĩnh đến kỳ lạ.

Mười mấy phút sau, Dương An là người đầu tiên tỉnh lại, khẽ gãi gãi đầu, mê mang nhìn bốn phía nói:
- Quái lạ? Bão cát cứ thế đã xong sao? Mọi người kiểm tra vật tư xem có mất gì không nào?

- Hẹn gặp lại, chúc mọi người may mắn!
Cùng lúc đó, tại một gò núi khác, Trần Mặc hướng về bên này phất phất tay, mặc cho không ai có thể thấy lời chúc phúc của hắn.

Ngu mỹ nhân khẽ cười, dịu dàng nói:
- A Mặc, hình như anh rất thích bọn họ, cảm thấy rất hợp tính sao?

- Không phải! Chỉ là tôi rất bội phục dũng khí cùng nghị lực của họ!
Trần Mặc nhún nhún vai, cưỡi Xa Xa chạy như bay trên đồng hoang.

Dưới sự dẫn đường của Ngu mỹ nhân, bọn hắn dùng tốc độ 600km/giờ mà tiến tới, thẳng tới ba giờ sau mới tới một vùng đất đông cứng trong băng tuyết.

https://thuviensach.vn

Nhìn khung cảnh gần như hoàn toàn bình thường trước mắt, Trần Mặc nghĩ nghĩ, châm một điếu thuốc rồi tùy miệng hỏi:
- Nơi này hẳn là có kết giới?

- Chính xác!
Ngu mỹ nhân mỉm cười gật gật đầu, rồi lập tức trở nên nghiêm túc đi tới chính giữa khoảng đất kia.

Theo từng tiếng ngâm nga vang vọng, không khí bị lay động thành những gợn sóng nhìn thấy được, giống như là mặt nước bị ném lên đá nhỏ.

Mấy phút sau, băng tuyết từ từ hội tụ thành một cánh cửa lúc ẩn lúc hiện, tỏa ra hào quang bàng bạc, tựa như hoan nghênh lai khách tiến vào…

- Dường như chẳng có gì thay đổi!
Nhẹ lấy tay xoa xoa lên cánh cửa bằng băng tuyết, Ngu mỹ nhân tựa hồ đang nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, lâm vào ưu thương yên tĩnh.

Nhưng chỉ vài giây sau, nàng quay đầu lại vẫy vẫy tay nói:
- Được rồi! Giờ chúng ta vào thôi, nhớ là theo sát em, cũng đừng tùy tiện chạm vào bất cứ thứ gì.

- Đã biết!
May có câu nhắc nhở này, Trần Mặc vội vàng ôm lấy Huân Nhi còn đang giơ tay muốn sờ thử lên băng tuyết, không cho cô bé nghịch loạn.

Hai người đi theo sau Ngu mỹ nhân, chậm rãi bước qua cánh cửa, chỉ cảm thấy trước mắt hào quang nhấp nháy, đợi cho lần nữa mở mắt lại thì đã tiến vào một khu rừng cây lá xanh um.

- Nơi này từng là nơi ở của chủ nhân em!
Biết Trần Mặc có rất nhiều nghi vấn, Ngu mỹ nhân chậm rãi đi trước, cũng không quên giới thiệu:

https://thuviensach.vn

- Giờ chúng ta sẽ tới phòng thí nghiệm của chủ nhân, hi vọng viên Tam Sinh Thạch kia vẫn còn ở chỗ cũ, nó sẽ giúp anh hiểu hết những chuyện cũ trước kia, cũng giúp cho anh khôi phục trí nhớ.

- Chỉ đơn giản như vậy?
Trần Mặc vốn cho là còn phải trải qua một đống loạn xà ngầu, giờ không khỏi có chút ngạc nhiên.

Ngu mỹ nhân quay đầu lại nhìn nhìn hắn, cười hì hì nói:
- Anh còn nghĩ sao nữa? Em đã nói rồi mà, đây chỉ là một chuyến đi rất đơn giản, chẳng lẽ anh vẫn nghĩ là sẽ có nguy hiểm… Ơ, đây là cái gì?

Theo ý nào đó mà nói, Ngu mỹ nhân tựa hồ có thiên phú mồm quạ đen, trong lúc nàng giễu cợt Trần Mặc thì bỗng một làn sương mù không biết từ đâu theo gió ùa tới.

Chỉ giây lát, sương mù đã bao phủ khắp cả khu rừng, Trần Mặc theo bản năng bước tới gần Ngu mỹ nhân, nhưng khi vươn tay ra thì lại trống rỗng…

Chỉ có vài giây, Ngu mỹ nhân vốn đang đứng ngay trước hắn lại cứ thế biến mất!

- Làm sao có thể?
Khó có thể tin hô nhỏ một tiếng, Trần Mặc cũng lập tức làm ra lựa chọn chính xác.

Không cần hắn nói thêm lời nào, Xa Xa lập tức bật đèn pha, hai ngọn đèn tức thì xóa đi phần nào bóng tối, đủ để nhìn cảnh tượng lờ mờ trong phạm vi mấy mét.

Không có có bất cứ hiện tượng dị thường nào, cả khu rừng vẫn im lìm như cũ, trừ việc Ngu mỹ nhân đột nhiên biến mất…

- Lão đại, hay là cô ta lừa chúng ta?

https://thuviensach.vn

Đưa mắt nhìn nhau sợ run vài giây, Nặc Nặc nhịn không được suy đoán nói.

Không đợi nó nói xong, Oa Oa liền bổ sung nói:
- Đúng vậy! Rất có thể! Cô ta lừa chúng ta đến nơi đây, sau đó an bài cạm bẫy xử lý chúng ta!

- Đúng rồi đấy, ngay dưới chân các người có một cái bẫy!
Giọng nói tức giận vang lên từ cách đó không xa, chính là Ngu mỹ nhân đã biến mất, giờ lại xuất hiện từ một con đường nhỏ trong rừng.

Mấy đồ điện đối mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng ngẩn đầu nhìn phía bầu trời, cười tủm tỉm nói:
- Uầy, trời hôm nay đẹp nhỉ, chúng ta có nên cắm trại tại đâu không nhờ?

- Mấy đứa tụi mày…
Trần Mặc thực không biết phải nói gì, thầm nghĩ quả không thể nói bậy sau lưng người.

Bất quá nhìn thấy Ngu mỹ nhân còn đang đầy cảnh giác, hắn vẫn nhịn không được hỏi:
- Sao lại thế này? Vì sa mới vài giây mà cô lại đi được tới mấy chục mét thế kia?

- Em cũng không rõ!
Ngu mỹ nhân khẽ nhíu mày, hơi có vẻ mê hoặc nhìn bốn phía:
- Thoạt nhìn thì hình như trận pháp phòng ngự tại đây tự động mở ra! Nhưng mà rất lạ, nếu nó coi chúng ta là kẻ địch thì sẽ không để chúng ta tiến vào từ đầu… Tóm lại, mọi người nên cẩn thận một chút, lần này để em đi đoạn hậu!

- Tốt!
Trần Mặc tiến lên vài bước, dẫn mấy đồ điện cẩn thận đi trước, tạo thành trận hình quan sát bốn phía.

https://thuviensach.vn

Nhưng liền lúc này, Ngu mỹ nhân đột nhiên bắt lấy cánh tay hắn, ngửa đầu hét:
- Cẩn thận! Có gì đó đang đến!

- Cái g Trần Mặc ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lại, lại chỉ thấy trống không, không hề có bất cứ thứ gì tập kích.

Bỗng nhiên cảm thấy không ổn, hắn theo bản năng lách người sang một bên, nhưng bởi vì còn ôm Huân Nhi nên tốc độ cũng không nhanh bao nhiêu.

Mà chính vì chậm trễ mấy tích tắc như vậy, đã đủ cho một chiếc dao găm sắc bén đâm tới sát ngực…

"Keng!"
Không hề có màn máu tươi bắn ra như dự liệu, chỉ nghe thấy một tiếng vang trong trẻo, nồi cơm điện ngang trời bay tới, vừa vặn mở nắp cắn lấy lưới dao.

Nhìn đối phương không có bị tổn thương, nụ cười âm trầm trên mặt Ngu mỹ nhân cứng lại, thế nhưng vài giây sau, nàng lại lập tức thu lại dao găm quát:
- A Mặc, cẩn thận! Cơ thể của em giống như mất đi…

- Đừng giả bộ! Ngươi không biết là nhàm chán lắm sao?
Dường như không có việc gì nhún nhún vai, Trần Mặc nhìn phía Ngu mỹ nhân đang đầy mặt kinh ngạc, cười cười nói:
- Không thể không thừa nhận, ngươi cải trang Ngu mỹ nhân thật sự rất giống, nhưng mà…

- Nhưng mà tuy mặt rất giống, dáng người lại không có chính xác!
Không đợi Trần Mặc trả lời, chuyên gia nghiên cứu phụ nữ Nặc Nặc liền nhảy ra, dương dương tự đắc giải thích nói.

https://thuviensach.vn

- Ngu mỹ nhân ba vòng là 35-23-38 (90-60-97

- Chính xác! Chính xác!
Mấy đồ điện cực kỳ đồng cảm về số đo ba vòng, đồng loạt phụ họa.

Đối diện, kẻ giả trang kia hoàn toàn không nói gì, thiếu chút nữa rơi cả dao găm… Đùa sao? Nhìn ba vòng có thể báo ra số chính xác như vậy thì còn muốn thước dây làm gì?

Chẳng qua nếu đã bị người nhìn thấu, hắn cũng không tiếp tục che giấu thân phận, ngay lập tức hừ lạnh một tiếng.

Một luồng sáng xanh lóe lên, giờ xuất hiện tại chỗ cũ đã là một gã đàn ông tóc bạc có vóc dáng cực kỳ gầy.

Dưới cái nhìn chăm chú của Trần Mặc, gã lại cười rộ lên the thé:
- Phèeeeeeè… Nhân loại, nhờ có ngươi dẫn đường nên ta mới có thể tiến nhập di tích này… Phèeeeee….

- Ồm, ngươi là thành viên trong cái tổ chức săn trộm kia sao?
Ngạc nhiên ban đầu đi qua, Trần Mặc bỗng thấy đối phương có chút quen mắt, lập tức nghĩ ra đáp án.

Mà ngay sau đó, hắn hơi hơi nheo mắt lại, mơ hồ cảm giác được khí tức tương tự như trên người Thomas, Grew; khí tức cổ ngọc giả trên người đối phương, …

- Hình như ngươi là xà tinh?
Nhìn vẻ mặt âm trầm của đối phương, Trần Mặc không khỏi lui về phía sau vài bước, thầm nghĩ sớm biết thế này đã mang theo mấy bao hùng hoàng. (Loại thuốc phòng rắn)

- Nhân loại, ta thấy được sự hoảng sợ trong mắt ngươi!

https://thuviensach.vn

Giống như độc xa phun nuốt đầu lưỡi, gã tóc bạc chậm rãi xoa xoa cằm, ánh mắt sáng xanh khóa chặt trên người Trần Mặc:
- Nếu ta là ngươi thì sẽ lập tức chạy khỏi đây, bởi vì từ giờ khắc này, di tích này thuộc về bọn ta!

Chương 128: Nặc Nặc thật không dễ dàng

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 128: Nặc Nặc thật không dễ dàng

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Một câu nghe rất bình thường, nhưng từ miệng người rắn kia lại mang ý uy hiếp quá rõ.

Mà trong khi cười lạnh, đầu lưỡi của hắn đột nhiên kéo dài ra mấy centimet, khẽ liếm qua trên mặt mình, khiến người khác không khỏi cảm thấy lông tơ dựng ngược.

Trần Mặc không tự chủ được xoa xoa cằm, thầm nghĩ nếu như đánh rắn đánh bảy tấc* thì đánh người rắn cần mấy tấc?
(*đánh rắn đánh bảy tấc: vị trí bảy tấc ở ngay tim rắn, một nhát chết luôn)

Bất quá thú vị chính là, có lẽ là bởi vì kiêng kị mấy đồ điện cổ quái, người rắn cũng không có tiếp tục phát động công kích, mà dường như không có

https://thuviensach.vn

việc gì chậm rãi lui về phía sau:
- Nhân loại, ta đã khuyên hết sức chân thành rồi! Hiện ta còn có chuyện khác phải xử lý, chỉ mong ngươi quý trọng tánh mạng của mình, nếu không…

- Nếu không cái đầu của ngươi!
Không đợi người rắn nói hết câu, Oa Oa liền lung la lung lay nhảy lên:
- Ca nhổ vào! Ca nghiêm túc cảnh cáo chú, nghề của ca là làm canh rắn, chú có muốn thành canh rắn không?

Nói xong, mấy đồ điện đều hung hăn tiến lên, tư thế một câu không hợp sẵn sàng động võ.

Gã người rắn cười lạnh một tiếng, hai chân đột nhiên như đuôi rắn cuộn lên, rồi trong phút chốc lấy tốc độ đạn bắn mà biến mất trong rừng.

Nương theo tiếng cười the thé vọng lại, rừng cây một lần nữa trở về tĩnh lặng, mà sương mù bao phủ trên đường cũng nhanh chóng tiêu tán.

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhìn sang Trần Mặc, đợi hắn quyết định.

Nặc Nặc do dự mà quơ quơ, thấp giọng than thở nói:
- Lão đại, nếu không chúng ta cứ chờ ở đây đi, có lẽ Ngu mỹ nhân sẽ quay về tìm chúng ta?

- Mày thấy có thể sao?
Trần Mặc chậm rãi đánh giá bốn phía, rừng cây nhìn như rất bình yên kia có lẽ cất giấu những nguy hiểm không nói lên lời.

Như Ngu mỹ nhân đã nói, nơi này từng là nơi ở của vị Thuần Dương Tử kia, như vậy quanh đây tất nhiên có rất nhiều thứ tồn tại để bảo hộ di tích này.

https://thuviensach.vn

Có lẽ có thể là cơ quan, có thể là trận pháp, thậm chí xuất hiện…

Tựa như chứng minh cho suy luận của hắn, trong bụi cỏ cách đó không xa bỗng truyền lại tiếng sột soạt, giống như có thứ gì đó đang tới gần.

Mấy đồ điện ngẩn ra, lập tức thực biết điều trốn phía sau Trần Mặc, sau đó vẫn không quên khích lệ nhau nói:
- Không sợ! Không sợ! Lão đại, anh vẫn nói là bình thường toàn bọn em cướp cơ hội oai phong của anh, lần này bọn em nhường anh thể hiện đấy!

- Uầy tốt thế, tao có phải làm gì để cảm ơn không?
Trần Mặc trợn trắng mắt, nhưng vẫn vận khởi điện năng chậm rãi tiến lên trước.

May sao còn không đợi hắn tới gần đã thấy một con thỏ từ trong bụi cỏ nhảy ra rồi chạy nhanh vào rừng.

Thấy một màn như vậy, Nặc Nặc lập tức nhảy đi ra, dương dương tự đắc nói:
- Xem đi! Ca sẽ nói nơi này không có nguy hiểm, chúng ta ở lại nơi này chờ Ngu mỹ nhân là chính xác…

- Ê ê, Nặc Nặc, mày nhìn thấy chó bao giờ chưa?
Trần Mặc cùng mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, nhịn không được mở miệng ngắt lời nói.

Nặc Nặc ngẩn ra, tức giận quát:
- Vớ vẩn! Em đương nhiên là thấy rồi, anh cho là em ngu sao? Được rồi, đừng có cắt lời em, vừa rồi em nói đến đâu?

- Nhưng mà mày gặp qua loại chó này chưa?
Trần Mặc thực không nói gì lắc đầu, ngón tay chỉ vào rừng.

https://thuviensach.vn

Nặc Nặc đột nhiên cảm thấy rùng mình, nhưng vẫn chậm rãi quay đầu nhìn lại… Vài giây sau, nó đột nhiên hét lên một tiếng, trực tiếp nhào lao vào lòng Trần Mặc.

Cái gì kia? Cách mọi người mấy trăm mét, một con chó ngao Tây Tạng lớn cỡ một con bò đang thở phì phì phun bạch khí mà bức tới gần, mười mấy cái răng nanh thật lớn lòi khỏi miệng lấp lánh dưới ánh mặt trời…

- Tao thấy giờ tốt nhất là…
Ôm Huân Nhi nhảy lên xe điện, Trần Mặc nhìn cặp mắt lớn như hai chiếc chuông đồng của con chó ngao một lát, như có suy nghĩ gì xoa xoa cằm.

Trong chớp mắt, ngay khi con chó ngao Tây Tạng kia rít gào lao tới, Xa Xa tức thì nổ máy phóng vút ra xa, phút chốc đã chạy được mấy chục mét, dọc theo con đường nhỏ mà tới.

"Grừuuuuuuu!"
Phẫn nộ rít gào lên, con chó ngao gắt gao đuổi theo, ven đường đụng nát hết thảy chướng ngại vật.

Tốc độ của nó cũng không tính là nhanh, nhưng vì thân hình thật lớn mà mỗi bước có thể nhảy xa hơn mười mét.

Mà so với nó, bởi vì đường rừng khúc chiết gập ghềnh, ưu thế tốc độ của Xa Xa không cách nào phát huy được.

Cứ thế chỉ sau một lát, khoảng cách đôi bên đã bị thu nhỏ chỉ còn mấy chục mét, Trần Mặc thậm chí còn cảm thấy hơi thở của con ngao Tây Tạng tại phía sau…

"Ngoàmmmm!"
Nương theo đà nhảy lên, chó ngao Tây Tạng đột nhiên táp tới, còn may đúng lúc Xa Xa lần thứ hai gia tốc mới tránh khỏi vận mệnh tứ phân ngũ liệt đương trường.

https://thuviensach.vn

Nhưng ngay cả như vậy, hòm chứa đồ phía sau xe cũng bị kéo đứt, khiến mấy đồ điện núp bên trong đó la hét ầm lên.

Oa Oa bi phẫn chui ra, tức giận quát:
- Lão đại, sao chúng ta phải chạy, chỉ là một con chó thôi mà!

- Đồ đần! Mày ngon thì dừng lại đi, kia đã không phải là một con chó nữa rồi!
Nhìn quanh khu rừng tràn ngập nguy hiểm, Trần Mặc chỉ có thể ôm thật chặt Huân Nhi, thỉnh thoảng dùng điện năng đánh bay chướng ngại vật phía trước.

Thế nhưng ngay sau đó, Xa Xa đang chạy như bay không biết đụng trúng cái gì, đột nhiên loạng choạng bắn lên, đụng thẳng vào thân cây.

Còn may là nó kịp phóng thanh mang giảm tốc độ, lúc này mới tránh khỏi vận mênh thân vong, nhưng mà Trần Mặc ôm lấy Huân Nhi thì lại bị bắn ra ngoài, đúng hướng hàm răng sắc bén của con chó ngao Tây Tạng…

- Lão đại!
Mấy đồ điện gào lên, Trần Mặc thì chỉ còn cách con chó ngao không đến ba mét.

Không nghĩ được điều gì, hắn theo phản xạ thò tay ném đồ trong túi ra, đồng thời vận khởi điện năng phóng tới.

Rất không may, lúc này nhân vật sắm vai vật bị ném là Nặc Nặc, cho nên ngay khi bị quẳng đi, nó đã nhịn không được thét to:
- Khôngggggggggg! Tại sao lại là ca, đây là nhiệm vụ của Bản Bản mà!

Nhiệm vụ của ai cũng không quan trọng, bởi vì loại công kích này không hiệu quả một chút nào!

https://thuviensach.vn

Tốc độ của chó ngao Tây Tạng hiển nhiên vượt quá tưởng tượng, nó nhẹ nhàng nhảy lên, tránh khỏi Nặc Nặc cùng lôi điện, lần nữa mở cái mồm đầy răng nanh nhọn hoắt.

Nhìn cái miệng khổng lồ gần trong gang tấc, Trần Mặc chỉ có thể gắng sức ôm thật chặt Huân Nhi vào trong lòng, dùng thân thể của mình làm lá chắn…

Nhưng mà cơn đau nhức thấu xương như trong dự liệu lại không hề xảy ra.

Một giây lát mê man, Trần Mặc nhịn không được trợn mắt nhìn lại, đã thấy con chó ngao kia lại quay đầu chạy vội vào trong rừng.

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, nhịn không được nhất tề "a" một tiếng, thầm nghĩ ngày hôm nay lão đại thật sự nhân phẩm đại bạo phát sao?

- Bạo phát cái đầu của mày!
Không thèm nói thêm cái gì, Trần Mặc lập tức ôm lấy Huân Nhi đứng dậy.

Chẳng qua hắn bước chưa nổi bước thứ hai thì bất ngờ con chó ngao kia lại bỗng quay đầu lại vọt tới.

Nhưng chỉ vài giây sau, không đợi Trần Mặc kịp công kích, con chó này đột nhiên nhổ Nặc Nặc từ miệng ra, sau đó thè lưỡi thở hồng hộc, ngoan ngoãn ngồi im tại chỗ. (thấy đồ vứt đi nó đi nhặt

- Ặc, nó muốn làm gì?
Nhìn con chó đang lè lưỡi thở, lại xem Nặc Nặc đang bị nó dùng chân trước chặn lấy, Trần Mặc chỉ biết tròn mắt.

Cùng lúc đó, con chó ngao kia sau mấy phút chờ đợi lại không kiên nhẫn sủa vài tiếng, sau đó dùng móng vuốt đẩy đẩy Nặc Nặc.

https://thuviensach.vn

Xem bộ dáng của nó, tựa hồ đã tràn ngập chờ mong, hình như yêu cầu Trần Mặc làm chuyện gì.

- Lão đại, ý của nó đại khái là…
Bản Bản do dự loạng choạng, thật cẩn thận nhắc nhở nói.

- Hiểu rồi!
Trần Mặc như có suy nghĩ gì gật đầu, nhìn nhìn chó ngao Tây Tạng thần tình chờ mong, lại nhìn nhìn Nặc Nặc trên mặt đất:
- Thế này thì…

- Khôngggggggggg! Ca không đồng ýyyyyyyyyyyyy!
Rùng mình mấy cái, Nặc Nặc như bị tâm thần hét to:
- Ca không phải cục xương, vì sao phải… Aaaaa!

"Veooooo!"
Trong tiếng kêu cứu thê lương, cái di động đáng thương lần thứ hai bay lên trời, hướng về sâu trong rừng mà bay đi.

Cơ hồ đồng thời, chó ngao Tây Tạng vui mừng rít lên, sau đó quay đầu chạy như điên đi tìm món đồ chơi mình thích.

Trong không khí yên tĩnh đến quỷ dị, Trần Mặc cùng ba đồ điện đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng thở dài:
- Ca cá con chó này là giống cái…

Mấy phút sau, trò chơi thú vị cứ như vậy triển khai, tuy rằng người tham gia chơi tâm tình hoàn toàn bất đồng.

Trên con đường nhỏ giữa rừng, Trần Mặc cùng ba đồ điện cách xa nhau mấy chục mét, liên tục hô:
- Quăng ra! Cầm lại! Quăng ra! Cầm lại!

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, Nặc Nặc đáng thương không ngừng phi hàng trên không trung, mà phía dưới còn có một con chó ngao Tây Tạng đang hưng phấn lè lưỡi truy đuổi.

Sự thực là hầu hết mọi người đều hài lòng với trò này, ngoại trừ cái di động sắm vai cục xương kia.

- Không được! Ca chóng mặt quá, muốn ói!
Trải qua hơn trăm lần bay qua lại, Nặc Nặc đến cầu cứu cũng không còn sức, chỉ có thể tỏ vẻ bệnh tật để cầu xin tha thứ.

Nhưng khi nhìn, chó ngao Tây Tạng còn chưa biết chán. Nó luôn lấy tốc độ nhanh nhất ngoạm lấy Nặc Nặc, sau đó chạy hồng hộc đến cạnh Trần Mặc, đợi được hắn khích lệ!

- Ngoan lắm! Cẩu cẩu rất ngoan!
Vỗ nhè nhẹ lên đầu nó, Trần Mặc bắt đầu tính toán xem nếu mình nuôi con chó này làm thú cưng thì sẽ như thế nào.

Ngẫm lại xem, khi người khác khoe nuôi chó thì chính mình nhẹ nhàng vỗ tay một cái, sau đó một con chó ngao Tây Tạng to tướng lững thững xuất hiện… Cái loại tình cảnh này, quả thực là hoành tráng đến không thể tiếp tục hoành tráng hơn!

- Em phản đối, chẳng lẽ em vĩnh viễn thành cục xương cho nó nghịch sao?
Nghe đề nghị này, mấy đồ điện liên tục phụ hoạ, còn Nặc Nặc lại nhịn không được kháng nghị nói.

Nhưng mà chỉ vài giây sau, nó đột nhiên ngẩn ra, nhanh chóng biến hóa kéo dài phần tai nghe mà hóng:
- Lão đại, em nghe được tiếng đánh nhau… Thật đấy, em không đùa đâu!

- Thật sự?
Trần Mặc hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Nặc Nặc.

https://thuviensach.vn

Nhưng liền này trong chớp mắt, một thân ảnh đã chạy ra khỏi khu rừng, đằng sau là cả một đàn độc xà đang đuổi theo.

Trần Mặc tức thì biến sắc, nhưng ngay sau đó, khi hắn nhìn rõ thân ảnh kia thì nhất thời bật thốt lên hô:
- Tại sao…. Tại sao lại là em?

Chương 129: Vấn đáp

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 129: Vấn đáp

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

- Gia Địch!
- Mặc!
Vừa nhìn thấy người trước mặt, cả hai gần như cùng lúc bật thốt lên, giọng tràn đầy vui mừng lẫn ngạc nhiên.

Thế nhưng đàn rắn độc vừa lúc đuổi đến sát đít đã nói cho bọn họ biết giờ không phải là lúc ôn chuyện.

Chỉ trong tíc tắc, đã có tới vài chục con rắn độc hàng đầu phóng người mổ tới, miệng phì phì ghê rợn!

https://thuviensach.vn

- Đời này ta ghét nhất là rắn!
Lôi điện không đình trệ mà phóng ra, Trần Mặc đã sớm nghiêng người né qua rồi công kích, thuận tế tóm Bản Bản quẳng tới.

Một tấm thép diện tích mấy mét, mang theo ánh sáng xanh từ trên trời giáng xuống, đơn giản chôn vùi vô số rắn độc chi chít nhau trên mặt đất.

- Tiếc thế, canh rắn ngon lắm!
Trong tiếng cảm thán của Oa Oa, số rắn độc còn lại ào ào trườn đi chạy trốn, chỉ chốc lát đã biến sạch không còn tung tích.

Gia Địch khẽ thở phào một cái, chậm rãi thu hồi quyền trượng, đồng thời quay đầu lại mỉm cười.

Tuy rằng cũng không nói thêm gì, nhưng trong đôi mắt biếc kia lại mang theo niềm vui sướng cùng lưu luyến không hề che giấu…

- Ầy, đã lâu không gặp!
Trần Mặc có chút xấu hổ ho nhẹ một tiếng, mặc dù có rất nhiều lời muốn nói, nhưng ngay lập tức hắn lại không biết mở miệng thế nào.

Gia Địch mỉm cười lắc đầu, giang hai tay đi tới ôm lấy hắn, rồi dịu dàng ngửa mặt, làm động tác hôn tới.

Nhưng ngay lúc này, Oa Oa lại đột nhiên phá vỡ không khí lãng mạn:
- Lão đại, anh xác định cô ấy là Gia Địch?

- Ặc…
Cảnh tượng vốn đang kiều diễm lại bởi vì một câu này mà trở nên thật quỷ dị.

Trong ánh mắt khó hiểu của Gia Địch, Trần Mặc lập tức theo bản năng lùi về sau vài bước, làm trạng thái phòng ngự sẵn sàng đón địch.

https://thuviensach.vn

Cũng không trách được hắn. Vừa rồi thiếu chút nữa bị "Ngu mỹ nhân" xử lý, như vậy ai có thể cam đoan "Gia Địch" trước mắt này không phải là gã người rắn kia cải trang?

- Làm sao vậy?
Gia Địch ngạc nhiên hỏi, tựa hồ còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trần Mặc hơi hơi nhíu mày, cùng mấy đồ điện liếc mắt nhìn nhau, rồi bất ngờ hỏi:
- Gia Địch, anh hỏi em một việc: nếu em muốn mua một món đồ, nhưng mà trả tới một trăm ngàn đối phương cũng không chịu bán thì em sẽ làm thế nào? (100 ngàn NDT khoảng hơn 340 triệu tiền Việt)

- Một trăm ngàn cũng không chịu bán?
Gia Địch ngẩn ra, hiển nhiên không rõ vì sao Trần Mặc lại hỏi cái này.

Có điều theo bản năng, nàng không hề cần suy nghĩ mà đáp luôn:
- Rất đơn giản, vậy ra hai trăm ngàn, vẫn không được thì ba trăm ngàn, cái gì cũng đều có giá cả thôi!

- Phù!
Nghe câu trả lời này, Trần Mặc cùng mấy đồ điện nhất thời thở một hơi dài nhẹ nhõm, thầm nghĩ quả nhiên là Gia Địch không thể nghi ngờ.

Nhưng mà bọn hắn vừa thở xong, Gia Địch lại như hiểu ra, không khỏi nhíu mày hỏi:
- Sao thế? Mọi người nghi em là giả sao?

- Không phải tự dưng nghi ngờ em, mà bởi vì vừa mới nếm đòn xong!
Trần Mặc bất đắc dĩ lắc đầu, rồi nhanh chóng đem chuyện vừa rồi nói ra:
- Tóm lại, hiện giờ anh không biết phải đi đường nào… Đúng rồi, sao em ở nơi này?

https://thuviensach.vn

- Em là theo manh mối của phòng thí nghiệm kia mà tới.
Nhìn khu rừng yên tĩnh chung quanh, Gia Địch bình tĩnh hồi đáp.

- Tháng trước, rốt cục em tìm được phòng thí nghiệm kia, nhưng bên trong đã bị cháy sạch. Cẩn thận kiểm tra thật lâu thì bọn em tìm được một mảnh bản đồ không trọn vẹn, mặt sau ghi rõ vị trí của di tích này, nhưng sau khi em tới đây thì cũng lạc đường.

- Trong phòng thí nghiệm có bản đồ khu di tích?
Trần Mặc ngẩn ra, không tự chủ được xoa xoa cằm.

Nếu dựa theo logic mà đoán, chẳng lẽ người kiến tạo phòng thí nghiệm kia là Thuần Dương Tử? Cũng không đúng, Thuần Dương Tử đã mất tích 50 năm, mà theo như Trư Đầu Tam nói thì phòng thí nghiệm kia mới xuất hiện từ hơn mười năm trước.

- Lão đại, em thấy trước hết chúng ta cứ tìm tới di tích kia đi đã, nơi đó có lẽ sẽ có đáp án!
Bản Bản nhắc nhở một câu.

Chỉ có điều chuyện này lại không dễ như nói. Ngu mỹ nhân giờ không ở đây, ai biết làm sao để tìm được cái di tích kia?

- Ba ba, cẩu cẩu lại tới nữa kìa!
Ngay lúc này, Huân Nhi bỗng giật nhẹ tay áo hắn, chỉ về phía con chó ngao Tây Tang miệng còn ngậm lấy Nặc Nặc đang đi tới.

Trần Mặc ngẩn ra, bỗng tỉnh ngộ nói:
- Khoan! Anh có cách, nếu con chó này là thủ hộ di tích, vậy nhất định nó biết di tích ở đâu.

- Đúng rồi lão đại, nhưng mà anh định làm thế nào cho nó dẫn chúng ta đi?
Bị hai hàng răng nanh cắn qua cắn lại, Nặc Nặc ‘hấp hối’ nhắc nhở:

https://thuviensach.vn

- Chẳng lẽ tự dưng chúng ta kêu nó về nhà, nó sẽ ngoan ngoan… Ặc, không phải chứ!

Có trời mới biết đây là có chuyện gì? Khi Nặc Nặc hô một câu "Về nhà" thì con chó ngao Tây Tạng đang ngồi tại chỗ liền đột nhiên xoay người nhảy vào rừng.

Trần Mặc tròn mắt ngẩn ra, lẩm bẩm nói:
- Quái thật, ca đột nhiên phát hiện Nặc Nặc nói chuyện càng ngày càng linh nghiệm!

Cảm khái là thế, hắn lập tức kéo theo đám Gia Địch theo sát con chó kia, xuyên qua rừng cây.

Hai giờ sau, ngay khi Trần Mặc lao ra khỏi một đám cây cối rậm rạp, cảnh tượng trước mắt đột ngột sáng bừng.

Bất tri bất giác, khu rừng đã bị bỏ lại phía sau, mà giờ phút này cảnh tượng trước mặt mọi người là một bình nguyên ngập tràn màu xanh hoa cỏ.

- Nhìn!
Theo hướng Gia Địch chỉ, một căn nhà gỗ vốn không hề có ban đầu, lại từ từ hiện ra theo làn khói gợn trong không khí.

Chó ngao Tây Tạng chạy vài vòng quanh nhà gỗ, đột nhiên ngồi xổm trước cửa, khẽ tru lên vài tiếng.

Ngay sau đó, cánh cửa được đẩy ra, Ngu mỹ nhân từ bên trong chậm rãi bước ra ngoài, rồi lập tức như có suy nghĩ gì quay đầu trông lại…

- A Mặc, làm sao anh có thể tìm tới nơi này?
Ngu mỹ nhân ngẩn ra, không khỏi mặt đầy kinh hỉ chào đón.

Trần Mặc thực hồ nghi nhìn nàng vài lần, đột nhiên nâng tay ngăn lại nói:

https://thuviensach.vn

- Đợi một chút! Trước tiên cô cứ đứng đó đi, tôi hỏi cô một chuyện: lần trước sau khi cô uống sau thì đã làm gì với tôi?

- Hôn anh?
Ngu mỹ nhân ngẩn ra, theo bản năng buột miệng nói.

Trần Mặc nhất thời thở phào, thầm nghĩ vị này xem ra là hàng thật, thế nhưng ngay sau đó, hắn liền vì một câu tự mình hỏi mà hối hận.

Gần như tức thì sau khi Ngu mỹ nhân trả lời, Gia Địch đang lặng thinh chợt bộc phát ra sát khí…

- Mặc, vị này là?
Mang theo thái độ lạnh nhạt không thể che giấu, Gia Địch hất hàm hướng về Ngu mỹ nhân hỏi, giống như là nữ vương đang cho gọi nữ hầu của mình.

Ngu mỹ nhân khẽ biến sắc, đột nhiên như nghĩ ra cái gì liếc mắt nhìn Trần Mặc một cái, lập tức nũng nịu đón chào:
- Chủ nhân, đây là có chuyện gì?

- Sặc, cô không thể đổi lại xưng hô sao?
Trần Mặc đau đầu mà thở dài, đột nhiên cảm thấy mình thật nhớ Dung tỷ.

Nếu có nàng ở đây, trận chiến không có khói súng này nhất định sẽ càng thêm kịch liệt. Có điều như hiện giờ cũng đã không tồi rồi.

Ít nhất, nghe được Ngu mỹ nhân gọi một tiếng "Chủ nhân" thì Gia Địch đã không khỏi nhăn mặt lại, gằn từng tiếng hỏi:
- Mặc, chủ nhân nghĩa là…

- Chuyện này nói ra dài lắm!
Thực bất đắc dĩ nhún nhún vai, Trần Mặc lập tức biết điều nói sang chuyện khác, giản lược kể lại những việc đã xảy ra, thuận tiện giới thiệu hai cô gái với nhau.

https://thuviensach.vn

Nghe được gã người rắn đang ẩn núp tại đây, Ngu mỹ nhân không khỏi ngẩn ra, ngạc nhiên nói:
- Việc này không thể nào! Đây là nơi ở của chủ nhân, gã người rắn kia làm sao biết được vị trí cụ thể? Còn nữa, trong cái phòng thí nghiệm kia làm sao có thể có bản đồ nơi này được?

Trần Mặc cùng Gia Địch đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ việc này cả cô cũng không rõ, hai người ngoài như bọn tôi làm sao biết?

Ngu mỹ nhân thoáng trầm ngâm, lại đột nhiên ngẩng đầu lên nói:
- Nói như vậy, trận sương mù kia cũng là gã người rắn giở trò quỷ? Em từ từ tiến về phía trước, quay đầu lại đã không thấy anh, rơi vào đường cùng chỉ có thể tới căn nhà này trước, tiếp tục mượn pháp thuật để xác định vị trí của anh.

- Còn may có con chó này…
Nhìn con ngao Tây Tạng đang ngồi bên cạnh, Trần Mặc nhịn không được nhớ tới màn vừa rồi.

Ngu mỹ nhân hé miệng mỉm cười, nhè nhẹ vỗ đầu con chó ngao, nói:
- Hình như Đại Hắc rất thích anh, việc này làm cho em càng cảm giác anh là… A! Thiếu chút nữa quên việc chính rồi. A Mặc, anh nhanh vào đây đi, em tìm được khối Tam Sinh Thạch kia rồi!

Nói xong, nàng đã vội vàng kéo Trần Mặc vào trong căn nhà gỗ. Trần Mặc chỉ vừa nháy mắt mấy cái, đã phát giác mình đang ở bên trong căn nhà kỳ lạ - nhỏ nhưng không gian bên trong rất rộng này.

Phải biết rằng căn nhà gỗ này nhìn bên ngoài chỉ chừng mấy chục mét vuông, không nghĩ tới sau khi đi vào lại rộng tới hơn 100 mét vuông, hẳn là có người cài đặt trận pháp gì đó.

https://thuviensach.vn

Ngu mỹ nhân không có tâm tình giảng giải mấy cái này, vội vàng kéo hắn đi đến đại sảnh, lại từ trên bàn cầm lấy một khối đá hình tròn nhiều màu sắc.

- Ặc, khối Tam Sinh Thạch này dùng thế nào?
Thấy Ngu mỹ nhân nhẹ nhàng nâng Tam Sinh Thạch lên, Trần Mặc đột nhiên thấy bất an.

Quả nhiên ngay sau đó, Ngu mỹ nhân liền dường như không có việc gì cười cười nói:
- Rất đơn giản! Chỉ cần đập thứ này lên đầu anh, nếu anh là chủ nhân của em thì Tam Sinh Thạch sẽ dung hợp cùng anh, sau đó anh sẽ khôi phục lại trí nhớ và lực lượng.

- Thế nếu như không phải?
Trần Mặc hiển nhiên quan tâm tới kết quả thứ hai.

Ngu mỹ nhân vẫn một bộ cười cười, nhẹ giọng nói:
- Nếu không phải, đó là đương nhiên là đầu rơi máu chảy, nhưng nhất định không nguy hiểm tính mạng.

- Tôi ngất!
Trần Mặc trợn tròn mắt, thầm nghĩ Ngu mỹ nhân hắn hồi bé rất hiếu động, đập gạch đá lại lão luyện thản nhiên như vậy.

Nơm nớp lo sợ liếc mắt nhìn tảng đá kia một cái, hắn nhịn không được hỏi:
- Này, có thể đổi cách khôi phục trí nhớ khác không, tôi thấy phương pháp này rất dã man… Móa, cô làm thật à!

https://thuviensach.vn

Biết đại khái hắn sẽ thoái thác, Ngu mỹ nhân làm sao để hắn có cơ hội trốn, trực tiếp cầm Tam Sinh Thạch đập xuống.

Chỉ nghe một tiếng "bốp" trầm đục, Trần Mặc chỉ cảm thấy đầu hoa mắt choáng, thất tha thất thểu lui về phía sau vài chục bước.

Nhưng mà giờ phút này lại không có ai để ý đến cảm thụ của hắn. Tiếng vang vừa tan, Ngu mỹ nhân cùng Gia Địch đã đồng thời quay đầu, vẻ mặt khẩn trương nhìn phía Tam Sinh Thạch…

Chương 130: Ngươi có bản lĩnh thì ăn cô ấy đi

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 130: Ngươi có bản lĩnh thì ăn cô ấy đi

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Nương theo tiếng 'bốp' kia, ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên khối Tam Sinh Thạch, Ngu mỹ nhân cắn chặt môi anh đào, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Hết thảy mọi việc đều phải xem Tam Sinh Thạch này biến hóa. Nếu lúc này nó dung hợp cùng Trần Mặc, vậy điều nàng chờ đợi rốt cục thực hiện, mà nếu như không…

https://thuviensach.vn

Tựa như phá hủy niềm tin của Ngu mỹ nhân, Tam Sinh Thạch bỗng nhiên nứt ra, rồi vỡ vụn rơi xuống đất.

Giờ phút này, Ngu mỹ nhân đột nhiên giống như đánh mất toàn bộ khí lực, lung la lung lay ngồi trở lại trên ghế, đôi vai gầy khẽ run lên, sắc mặt tái nhợt như người ốm nặng.

Mãi một lúc lâu sau, nàng vẫn không hề nói gì, chỉ ngồi im như đã hoàn toàn bị biến thành một pho tượng.

- Hóa ra… hóa ra anh thật sự không phải là…
Chua xót run rẩy khóe miệng, Ngu mỹ nhân thậm chí không biết phải nói cái gì thêm, trong mắt đã toàn là hơi nước.

Qua nhiều năm như vậy, nàng không có lúc nào là không khát vọng gặp lại chủ nhân, cho dù là bị giam cầm trong bình hoa kia thì nàng cũng không hề có một câu oán hận, chỉ muốn sớm được trở lại bên cạnh chủ nhân.

Thế nhưng, vào giờ khắc mà nàng cho rằng mình đã gần hạnh phúc nhất, thì biến hóa bất thình lình này lại nói cho nàng biết rằng tất cả chuyện này chẳng qua chỉ là bong bóng xà phòng, dễ dàng vỡ tan như thế…

- Thật xin lỗi, tôi khiến cô thất vọng rồi!
Thấy một màn như vậy, cho dù Trần Mặc còn băng bó cái trán rỉ máu tươi, cũng nhịn không được tiến lên vài bước, dịu giọng an ủi.

Ngu mỹ nhân cười khổ lắc đầu, chậm rãi buông thõng tay, nhìn vụn đá đầy đất.

Trần Mặc khe khẽ thở dài, thấp giọng nói:
- Đừng bỏ cuộc! Chỉ cần cô có niềm tin thì một ngày nào đó nhất định sẽ tìm được chủ nhân của mình, chắc chắn thế!

https://thuviensach.vn

Cho dù biết đây chỉ là an ủi, Ngu mỹ nhân vẫn cảm kích gật đầu một cái, rồi lại chìm vào an tĩnh.

Nhưng sau hồi lâu trầm mặc, nàng rốt cục động tay, từ trong tay áo lấy ra một cái hộp gấm:
- A Mặc, bất kể thế nào, anh coi như là tuân thủ lời hứa! Cho nên mảnh ngọc vỡ này tặng cho anh đó!

Theo hộp gấm chậm rãi mở ra, một mảnh ngọc vỡ xuất hiện trong ánh sáng dịu nhẹ, tỏa ra hào quang màu hồng tím.

Trần Mặc không tự chủ được thở phào một cái, đây là mảnh ngọc thứ tư hắn thấy từ sau mảnh ở viện bảo tàng, cũng là mảnh gần trong gang tấc nhất.

Ngu mỹ nhân khe khẽ thở dài, chậm rãi đem mảnh ngọc vỡ đưa tới trước mắt hắn:
- Theo em đoán, miếng ngọc này có sáu mảnh, sau khi ghép lại sẽ tạo thành Nguyên Linh Ngọc Phách. Hiện anh đang giữ hai mảnh, trong viện bảo tàng có một, lại thêm một mảnh này là em ngẫu nhiên có được, nói cách khác còn hai mảnh nữa…

- Tôi cũng không hi vọng thu thập đủ, có được ba mảnh là tốt lắm rồi!
Trần Mặc khe khẽ thở dài, nhưng cũng vui mừng đưa tay đón lấy chiếc hộp.

Nhưng mà trong chớp mắt này, chấn động kịch liệt đột nhiên truyền đến, cả gian nhà gỗ như gặp phải động đất, rung lắc dữ dội.

Không đợi mọi người phục hồi tinh thần lại, một luồng xoáy cát từ dưới nền đất chợt chui ra, rít gào uốn lượn bay lên mấy mét, thuận thế đánh tung hộp gấm lên trời!

- Không thể nào, trận pháp nơi này chỉ có em cùng chủ nhân mới biết được!
Ngu mỹ nhân nhất thờiiến sắc, nhưng cũng tức thì lui về phía sau.

https://thuviensach.vn

Chính là ngay trong tíc tắc này, một tiếng thét lớn đột ngột vang lên, xoáy cát mấy mét kia vọt thẳng lên trời, rồi lấy thế mãnh liệt phô thiên cái địa mà đến.

Xoáy cát dần hóa thành hình dáng như một con rắn thật lớn, dự tợn ngửa mặt lên trời rít gào, sau đó phóng ra mấy luồng sáng chói mắt!

"Ầm!"
Dòng xoáy cát khủng khiếp như thủy triều nện xuống, bao phủ trọn cả gian nhà gỗ.

Thời khắc nguy cấp, Trần Mặc đột nhiên nhảy về phía sau, rồi ngay lại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc đã kịp nhảy tọt lên Xa Xa, phóng nhanh như bay khỏi biển cát ngập trời này.

Trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, con rắn khổng lồ kia đang co lại cái thân thể kềnh càng của mình, phun ra nuốt vào đầu lưỡi nói:
- Nhân loại, chúng ta lại gặp mặt, cảm tạ lễ vật ngươi tặng cho ta!

Cái gọi là lễ vật, đại khái chính là mảnh ngọc vỡ kia, mà nghĩ đến thì hắn chính là mục đích mà gã người rắn này lẻn vào di tích.

Giờ phút này, do ngọc vỡ đã tới tay, hắn không hề bảo tồn thực lực nữa mà trực tiếp hiện ra yêu thân khủng bố.

Thân rắn to lớn cao tới sáu mét, giống như một cây đại thụ mà hai người ôm không hết, thế nhưng hàm răng nanh dày đặc trắng ởn trên miệng lại không phải là đặc thù mà rắn độc bình thường sở hữu…

Mà chứng kiến ánh mắt kinh ngạc của Trần Mặc, cự xà cảm giác mình đã chiếm thượng phong, bèn ngẩng cao cái đầu rắn phì phì kêu lên, bày tư thế dương dương tự đắc.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua, hắn hiển nhiên đánh giá thấp thần kinh của đối phương… Thực tế thì chỉ sau vài giây ngạc nhiên, Oa Oa đã cười đến lăn lộn trên đất nói:
- Thú vị, gã này lại có thể biến thành rắn, chẳng lẽ hắn có mẹ người cha rắn sao?

Nghe được câu này, cự xà vừa mới còn tạo hình oách xà lách tức thì mặt đầy xấu hổ, nhất thời không biết nói cái gì.

Không đợi Oa Oa nói xong, Nặc Nặc cũng rất mê hoặc lắc đầu nói:
- Này, sao không phải mẹ hắn là rắn, cha là người? Nhưng mà người với rắn làm cái chuyện ấy ấy chắc là khó lắm nhỉ!

- Cái này sao…
Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, nhịn không được bắt đầu nghiêm túc thảo luận vấn đề này.

Cự xạ mặt càng ngày càng xanh thì Bản bản đột nhiên chốt một câu thật ‘cường hãn’:
- Ca biết rồi, chuyện này chắc là tìm hiểu từ Hứa Tiên! (Hứa Tiên: nam chính trong Bạch Xà truyện)

"Rầm!"
Cự xà đang muốn nhào lên, bởi vì câu nói này nhất thời ngã đập mặt xuống đất, hồi lâu vẫn không giãy dụa.

Chính là ngay sau đó, hắn liền nổi giận rít gào nhảy lên, giống như Thái Sơn từ trên không nện xuống.

Cái đuôi khổng lồ quét ngang hết thảy chuuwogns ngại, cái miệng đầy răng nhọn mở lớn hướng về mấy đồ điện:
- Bọn khốn, ta muốn các ngươi trả một cái giá suốt đời cũng không quên!

- Sợ chú sao? Đóng cửa, thả Xa Xa!

https://thuviensach.vn

Nặc Nặc rất khinh thường hừ lạnh một tiếng, nhưng lại biết điều lui về phía sau hai bước.

Ngay sau đó, Xa Xa – kẻ từ trước đến nay đảm nhận nhiệm vụ xông pha chiến đấu, đã gào thét phát động động cơ, lao ầm ầm tới cường địch.

Chỉ nghe trong tiếng ầm ầm nổ vang, toàn bộ bình nguyên cũng kịch liệt chấn động, cự xà cùng Xa Xa mạnh mẽ đụng một chỗ, tạo thành cảnh gió bay cát bụi mù mịt.

Cơ hồ đồng thời, Trần Mặc cũng đã liên tục phóng ra lôi điện, ánh chớp chói lòa khiến người không thể mở to mắt.

Trong khói bụi đầy trời, cự xà cùng Xa Xa đồng thời lảo đảo lui về phía sau hơn mười mét. Không đợi vững hẳn, Xa Xa đã rồ ga tăng tốc, lần thứ hai quát:
- Con bà con rắn kia, có bản lĩnh thì tới đụng lần nữa!

- Tới thì tới!
Cự xà lúc này cũng đã hoàn toàn bị kích phát huyết tính, loạng choạng thân mình rồi ngửa mặt lên trời rống dài, sau đó cũng tăng tốc lao tới.

Chẳng qua ngay một sát na khi hai bên va chạm lần hai, nó lại đột nhiên ngẩn ra, trơ mắt nhìn ảo ảnh mà mình vừa đụng trúng, sau đó là vồ hụt, mất đà mà chúi mặt về phía trước.

Lúc này, cự xà đột nhiên hiểu được, thế nhưng quá muộn rồi:
- Con mẹ nó, là ảo giác!

Mang theo phẫn hận, cự xà lại không thể khống chế thân thể của mình, theo quán tính tiếp tục ngã chúi đầu về trước.

Không đợi nó giãy dụa bật lên, Oa Oa cùng Bản Bản đã cùng nhảy lên cao, đồng thời biến hóa bản thể to ra tới vài mét, từ không trung ầm ầm nện

https://thuviensach.vn

xuống.

Đến cả không khí cũng bị ép thành từng đợt sóng xung kích, mặc cho cự dà da thô thịt béo như thế nào, giờ phút này cũng không thể không kêu lên thảm thiết, từng vòi máu màu xanh như suối phun điên cuồng trào ra.

"Ầm! Ầm! Ầm!"
Trần Mặc quá rành bỏ đá xuống giếng, vài tia sét lập tức từ trên trời giáng xuống, chuẩn xác vô cùng liên tiếp đánh trúng miệng vết thương.

Từng tia lửa điện lẹt xẹt nhấp nháy không dứt, cự xà trong hố sâu quay cuồng kêu rên, nhưng làm sao có thể chống được loại công kích cường thế này.

Chỉ chốc lát, thân thể của nó đã cháy đen hơn phân nửa, máu tươi trào nhiều đến nỗi đem đất cát xung quanh nhuộm luôn thành màu xanh.

- Sức trâu thì có ích gì, giờ là thời đại dùng cái đầu để kiếm cơm rồi!
Hung hăng thốt vài câu khí phách, Xa Xa lần nữa rồ ga nổ máy, lao như hỏa tiễn mà tới.

Bánh trước xoay nhanh đến muốn ma sát ra lửa trong không khí, Xa Xa hét lớn lên một tiếng, chuẩn bị cứ thế nện thẳng xuống cái đầu con cự xà!

- Khoannn!
Trần Mặc bỗng hô lớn, khiến Xa Xa ngẩn ra.

Liền trong nháy mắt này, cự xà độ nhiên lăn một vòng trốn về phía sau, sau đó nâng lên hai bóng người bị nó cuốn trong cái đuôi dài…

Gia Địch, Ngu mỹ nhân… Hai người giống như đã lâm vào hôn mê, bị cái đuôi rắn giưo thẳng lên không trung, biến thành thuẫn thịt thay hắn ngăn công kích.

https://thuviensach.vn

- Khặc khăccccc…., không sợ tổn thương bọn chúng thì cứ động thủ đi!
Suy yếu ho khan, nhưng cự xà giờ đã sớm thẳng thân rắn lên, giống như là kẻ chiếm thế thượng phong:
- May là ta đã chuẩn bị ở phía sau, nếu không muốn bọn chúng toi mạng thì ngoan ngoãn…

- Ngu ngốc!
Một giọng nói đột ngột vang lên cắt ngang tràng tự sướng của xà yêu.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của nó, Trần Mặc cùng mấy đồ điện đồng thời lắc đầu, dường như thương hại thở dài:
- Giờ đã là thời đại nào rồi còn chơi cái trò bắt cóc con tin cũ mèm. Ngươi cho là đầu óc bọn ta bị nước vào sao?

Ngẩn ra đứng im tại chỗ, xà yêu lại nhìn nhìn hai con tin mà mình đang giữ, quả thực không thể tin vào tai của mình…

Tại sao? Tại sao lại khắc hẳn mình tưởng tượng, chẳng lẽ nhân loại đã tiến hóa đến độ ích kỷ cực đoan?

Thậm chí trong một tíc tắc này, hắn còn hoài nghi liệu đám người kia có phải đang có âm mưu gì không, ví dụ như mấy con tin đều là bom hẹn giờ?

- Ê ku, ca dạy cho chú một điều là bớt xem phim đời cổ đi nhé!
Nặc Nặc nghênh ngang nhảy ra, dương dương tự đắc nói phá tan bầu không khí yên tĩnh đến quỷ dị.

- Chẳng lẽ giờ bọn ca đầu hàng thì chú cũng sẽ không xử lý bọn ca xong rồi thuận tay xử lý hai người Gia Địch sao? Cho nên dù sao cũng đều là bị giết, còn không bằng trước xem chú xử lý Gia Địch, sau đó bọn ca xử lý chú thay Gia Địch báo thù… Amen!

Rất là chỉnh tề thở dài, bốn đồ điện cư nhiên còn nặn ra mấy giọt nước mắt, tựa như đã sẵn sàng đợi ‘xem’ Gia Địch cùng Ngu mỹ nhân bị giết chết.

https://thuviensach.vn

Nghe lùng bùng một hồi đến loạn đi, cự xà cứ thế đờ người ra ngây ngốc. Mãi một lúc sau, hắn mới quát lên một tiếng lớn:
- Khốn khiếp! Các ngươi đã như thế thì đừng trách ta…

Dứ tợn mở hàm răng nanh, cự xà đang phẫn nộ trực tiếp hướng về phía Gia Địch, thế nhưng trong nháy mắt này, khi hắn chợt nhìn thấy vẻ giảo hoạt lóe ra từ mắt Trần Mặc thì lại kìm lòng không đậu ngẩn ra.

Giờ khắc này, răng nanh chỉ cách Gia Địch có mấy chục xăng-ti-mét, hơi thở tanh hôi thậm chí làm lay động cả mái tóc dài.

Nhưng Trần Mặc như trước lẳng lặng đứng tại chỗ, dường như không có việc gì khoanh tay trước ngực:
- Tự nhiên, có giỏi thì ngươi cứ ăn cô ấy!

Chương 131: Đại loạn đấu

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 131: Đại loạn đấu

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Là một trong những cường giả được phòng thí nghiệm bồi dưỡng ra, Vader (tên gã người rắn) từng phụng mệnh của ông chủ chấp hành đủ loại nhiệm

https://thuviensach.vn

vụ khó khăn, nhưng hắn chưa từng cảm thấy lần nào quái dị như lần này.

Đối diện cảnh đồng bạn sắp tử vong, răng nanh dày đặc uy hiếp, gã đàn ông trước mắt này lại có thể không hề có chút khẩn trương cùng thương tâm nào, thật giống như chuyện này không hề liên quan gì tới hắn.

- Ngươi thật sự không quan tâm ư?
Hoàn toàn không rõ tại sao lại như vậy, Vader cũng không dám vội động thủ.

Trần Mặc cười hì hì nhìn lên cự xà, thậm chí còn mang theo Nặc Nặc tùy ý tiến lên vài bước, làm thủ thế xin cứ tự nhiên:
- Đừng khách khí, muốn ăn thì ăn đi, ta cam đoan là không có bất kỳ cạm bẫy gì! Ừm, có cần ta hò vang cổ vũ không?

- Ngươi… ngươi nghĩ rằng ta không dám sao?
Nếu đổi thành một gã ngốc nghếch nào đó thì hắn là đã không chút do dự xé nát con tin, nhưng Vader thiên tính giảo hoạt, càng cổ vũ càng khiến hắn hồ nghi dừng lại.

Trần Mặc bình thản ung dung cười cười, chợt nắm lấy một nắm cát, nhìn hạt cát chảy từ từ xuống từ kẽ ngón tay:
- Đừng dài dòng, có giỏi thì ăn đi ta xem! Bằng không thì chỉ giỏi nói mồm, lão tử khinh bỉ ngươi một trăm năm, một ngàn năm, một vạn…

Chữ "năm" còn chưa nói xong, Trần Mặc đột nhiên nhảy bật lên, chân trái đá ra Nặc Nặc.

Không cho Vader có cơ hội phản ứng, Nặc Nặc đang bay giữa không trung cấp tốc điều chỉnh tư thế, sau đó tức thì phát ra tạp âm liên tiếp.

Sóng âm giống như thủy triều giận dữ, từng đợt từng đợt liên miên không dứt. Vader chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, thế nhưng nó vẫn kịp tỉnh lại há cái miệng đầy răng nanh cắn xuống Gia Địch đang gần trong gang tấc!

https://thuviensach.vn

Thế nhưng đúng trong chớp mắt này, cát bụi khắp trời đột nhiên nổi lên ánh sáng xanh, như là mang theo sinh mệnh chợt tụ tập về cùng một chỗ…

Bị cái lồng bắt cát bụi đột nhiên ụp xuống đầu, cho dù lấy Vader thân lớn sức trâu cũng không khỏi hơi khựng lại.

Không đợi hắn giãy đi ra, Oa Oa dưới sức đẩy của Trần Mặc liền bay vụt sát qua cự xà, đem Gia Địch cùng Ngu mỹ nhân đoạt đi ra.

- Xa Xa!
Không đợi Trần Mặc hét dứt câu, Xa Xa đã sớm gào thét vọt tới trước, phần đầu xe không khoan nhượng húc mạnh khiến Vader bị kích bay lên.

Không đợi đống thịt khổng lồ kia hạ xuống, Xa Xa lại đột nhiên hất tung đuôi xe, chỉ nghe thấy một tiếng gãy xương giòn rụm, Vader nặng chừng cả tấn bay ngược ra mấy chục mét, lần nữa lảo đảo ngã vào trong cái hố sâu ban nãy.

"Ầm!"
Xa Xa không chút lưu tình đuổi sát, giơ bánh trước lần thứ hai đập xuống, trực tiếp chọn mục tiêu là đầu Vader.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Vader may mắn ngay tại chỗ quay đầu, khó khăn lắm né qua nguy hiểm một cái.

Mà bánh trước của Xa Xa nện trật mục tiêu lên đất, khiến đất cát nhất thời bị cày tung lên, chiếc hộp gấm vốn bị vùi trong đất cát đột nhiên không hề báo trước mà xuất hiện…

- Tiếp lấy nó!
Giờ khắc này, ánh mắt mọi người đều chằm chằm lên chiếc hộp.

https://thuviensach.vn

Nhưng cùng lúc với tiếng hô của Trần Mặc, Vader đã sớm nổi giận gầm lên một tiếng, cái đuôi dài mấy mét quét tròn một vòng rồi chụp lấy chiếc hộp gấm, sau đó đập mạnh lên đầu rắn.

Trong một tiếng nổ vang, mảnh ngọc vỡ đã khảm sâu lên trán của cự xà, ánh sáng hồng nhất thời bao phủ toàn thân Vader.

- Sẽ không phải…
Trần Mặc đột nhiên có cảm giác hồi hộp bất an khó tả, theo bản năng lùi về sau mấy bước.

Cơ hồ đồng thời, Vader chợt rít dài rồi bật dậy. Nương theo ánh sáng hồng tím mãnh liệt thiêu đốt toàn thân, xà thân của hắn đột ngột kéo dài ra, không biết từ lúc nào đã sinh ra thêm một cái sừng đen kịt cùng với hai chiếc móng vuốt sắc bén như đao.

Chỉ trong khoảnh khắc, quái vật kia đã dần dần chuyển hóa thành giao long, hơn nữa là một con giao long đầu hổ dữ tợn cổ quái!

- Vốn ta dự tính đem hồn ngọc trình lên, nhưng đã đến bước này…
Phun ra hơi thở màu đen, Vader kêu phì phì thong thả bước tới, yêu lực khuếch tán như ngưng thành thực chất, áp lực khiến Trần Mặc cơ hồ không thể hô hấp.

Mấy đồ điện đối mắt nhìn nhau một cái, nhịn không được than thở nói:
- Lão đại, chúng ta có nên thay đổi chiến lược chuồn đã không?

- Còn muốn chạy?
Vader khẽ nhếch miệng, lộ ra biểu tình châm chọc, rồi đột ngột bay lên trời, giống như sấm sét mà dậm xuống.

Xa Xa biết đã không thể tránh lui, chỉ có thể vận khởi toàn bộ thanh mang, dốc toàn lực vọt tới trước.

https://thuviensach.vn

Trong chớp mắt, song phương đã muốn đụng cùng một chỗ. Chỉ nghe một tiếng nổ vang trời đất cũng phải lung lay, toàn bộ không gian cũng muốn vặn vẹo theo, đất cát bị cày xới tung lên tới mấy chục mét…

Mấy phút sau, đợi cho Trần Mặc gian nan mở mắt nhìn lại, đã thấy Xa Xa bị đóng thật sâu trên mặt đất, bày ra tạo hình cực kỳ khoa trương.

Lại nhìn về Vader bị đánh lui, trên bụng rắn của hắn xuất hiện vết thương dài tới hơn hai mét, máu xanh ào ào phun ra giống như mà mưa rào.

Nhưng mà chung quy hắn vẫn còn lực đánh một trận, sau thoáng khựng người liền ngửa đầu thét dài rồi vọt tới, móng vuốt sắc lẻm bật ra óng ánh hào quang!

- Cái đệch, cứu người… Không, cứ xeeee!
Không đợi Trần Mặc phản ứng, đám Oa Oa liền vội vàng nhào lên.

Vader hoàn toàn không sợ hãi, cái đầu hổ quay về phía sau phun mạnh ra làm lực đẩy, nhất thời kéo theo cát bụi mà lao vọt đến như hỏa tiễn.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, Bản Bản dù đã chuyển hóa thành tấm thép vẫn không cách nào ngăn cản, bị đụng bay ngược lại đồng thời còn đụng làm Trần Mặc ngã lăn.

- Gã nào sau khi có mảnh ngọc lại mạnh thế nhỉ!
Ôm ngực không thể giãy dụa, Trần Mặc chỉ có thể trơ mắt nhìn Vader từng bước bức đến gần.

Còn may mục tiêu của đối phương không phải là hắn, mà lần nữa bắt lấy Gia Địch cùng Ngu mỹ nhân, khặc khặc cười nói:
- Tốt lắm! Tốt lắm! Không ngờ hôm nay đã có thể tìm được ngọc vỡ, lại còn có thể xử lý hai con nhãi mà ông chủ chán ghét!

https://thuviensach.vn

Nhìn hai cô gái hôn mê đang tóm trong tay, Vader tâm tình cực kỳ khoái trá, cứ thế vừa cười vừa tiến tới nhìn nhìn Trần Mặc vẻ mặt âm trầm.

Tựa hồ cảm thấy trò chơi như vậy rất thú vị, hắn đột nhiên lấy hai tay phân biệt bắt lấy Gia Địch cùng Ngu mỹ nhâ:
- Nhân loại ngu xuẩn, hình như ngươi đang rất lo lắng hả? Vậy thì ta cho ngươi một lựa chọn nhé… Ừm, ngươi muốn nhìn đứa nào chết trước?

Nói xong, song trảo của hắn đồng thời dùng sức, nhất thời tiếng vang răng rắc phát ra, cho dù Gia Địch cùng Ngu mỹ nhân đều hôn mê cũng không nhịn được khẽ nhăn mặt ‘ưm’ một tiếng kêu khẽ.

Trần Mặc vẫn không nhúc nhích, thần sắc lạnh như băng quỵ tại chỗ, chỉ là trong đầu cấp tốc nghĩ hàng loạt biện pháp giải cứu.

Thấy biểu hiện này của hắn, Vader cũng mất đi hứng thú chơi mèo vờn chuột, lập tức cười lạnh:
- Được thôi, ngươi đã không thể lựa chọn, như vậy ta sẽ giúp ngươi… Ừm, trước hết là con bé Hy Lạp này đi!

Nói xong, tay trái nó đột nhiên phát lực, muốn mạnh mẽ bóp nát Gia Địch làm hai đoạn.

Chính là trong nháy mắt này, ngay cả Trần Mặc cũng chỉ còn biến sắc trông theo, một tiếng rít bén nhọn lại từ đằng xa truyền đến, trong tíc tắc đã bức tới gần nơi này.

Tiếng kêu này nghe cực kỳ cổ quái, lại tựa hồ mang theo quy luật nào đó. Vader giờ phút này không khỏi ngẩn ra, tay trái thoáng thả lỏng:
- Ông chủ? Mệnh lệnh của ông chủ…

"Vèo!"
Lời còn chưa dứt, nguyên bản mặt đất đang tĩnh lặc đột ngột bắn tung lên, một thân ảnh không hề báo trước từ dưới đất bắn ra, thân ở trên không mà

https://thuviensach.vn

huy động trường đao.

Hàn quang chợt lóe lên, tức khắc chặt đứt song trảo của Vader, theo đó Ngu mỹ nhân cùng Gia Địch đồng thời rơi xuống.

Trần Mặc vội vàng phi thân tới cứu, trong lòng không kìm được mà nhớ tới một đề bài kinh điển —— "nếu em cùng mẹ anh đồng thời rơi xuống nước…"

Chính là ngay sau đó, khi hắn thấy được diện mạo của kẻ tập kích đột ngột kia thì cũng ngạc nhiên đến mở to hai mắt.

Trong tầm mắt kinh ngạc của hắn, Mộc Vân đã sớm vung đao lên, nhảy lên cao rồi chém về trán của Vader.

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, mảnh ngọc vỡ kia bị mạnh mẽ khoét ra, mang theo vết máu bay lên không…

- Tiếp lấy nó!
Cùng lúc Trần Mặc kinh hô bật thốt lên, Vader trong cơn đau thấy xương đã gào thét mà nhảy lên cắn vào chân trái Mộc Vân.

Hoàn toàn coi thường loại nguy hiểm này, Mộc Vân lập tức lấy tay bắt được mảnh ngọc, rồi thuận thế quơ trường đao chém về chân trái của mình.

Trần Mặc nhất thời hoảng sợ biến sắc, nhịn không được hô:
- Không! Không cần!

Nhưng mà tiếng kêu gào của hắn lại tới chậm một chút!

Trong ánh mắt khó có thể tin của mọi người, Mộc Vân lại chút nào không sợ hãi trực tiếp cắt đứt chân trái, sau đó lảo đảo rơi xuống đất đồng thời lách mình quay người ngay tại chỗ, khó khăn lắm mới tránh khỏi lần thứ hai công kích của Vader.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc sắc mặt đại biến, vội vàng xông lên đỡ lấy Mộc Vân, thế nhưng khi hắn nâng chân trái của nàng lên thì nhất thời trợn mắt há hốc mồm…

Vốn cái chân trái này phải đang máu tươi ròng ròng lại không hề chảy ra một giọt máu nào, nhìn qua quỷ dị đến khó có thể tin!

- Đây… đây là…
Không đợi Trần Mặc hiểu được, Mộc Vân đột nhiên khẽ quát một tiếng, vội vàng lách mình tiến tới chắn phía trước hắn.

Cơ hồ đồng thời, Vader trong cơn cuồng nộ đã chợt há miệng phun ra một luồn dịch đen kịt.

Trần Mặc bị đẩy nhanh về đằng sau nhưng vẫn bị vài giọt dịch kia bắn lên quần áo, chỉ nghe xèo xèo mấy tiếng, trên quần áo đã xuất hiện mấy lỗ thủng lớn.

- Dịch thể ăn mòn?
Qua giây lát ngạc nhiên, hắn hoảng sợ biến sắc quay đầu nhìn lại.

Giờ này khắc này, Mộc Vân lấy thân mình che cho hắn, đã hoàn toàn bị bao phủ trong dịch thể màu đen kia, chỉ sợ đã hoàn toàn biến thành…

Vader hiển nhiên dự liệu được sẽ là như thế này, ngay lập tức không chút do dự đánh tới, rít lên nói:

- Tên ngu xuẩn, ngươi cho là như vậy có thể đoạt được ngọc vỡ… Cái gì? Điều này không thể nào?

Trong tiếng kinh hô của hắn, dịch thể màu đen kia lại bỗng bị văng ra khắp nơi, một bộ xương trắng từ trong đám dịch thể đột nhiên nhảy ra, xương ngón tay làm đao gào thét đâm tới, đâm thật sâu vào miệng vết thương trên trán Vader.

https://thuviensach.vn

Vader kêu thét lên một tiếng, răng nanh dày đặc tựa những lưỡi dao sắc bén, như chiếc lồng ập đến, đồng thời đuôi rắn cũng như roi sắt mà quất tới!

Chẳng qua ngay lúc mắt thấy đã muốn cắn trúng bộ xương trắng, hắn đột nhiên lại run rẩy cả người, rồi tựa như con rối mà ngơ ngẩn đứng im tại chỗ…

Vài giây sau, máu xanh từ cái đầu hổ của hắn chợt phun ra như suối!

Con yêu thú này kêu rên một tiếng cuối cùng, rồi từ từ đổ ập xuống!

"Rầm!"
Bụi bay lên mù mịt, Vader đập mặt lên mặt đất, rất nhanh đã mất đi sinh mệnh lực.

Trần Mặc thật cẩn thận tiến lên vài bước, chờ hắn thấy rõ tình huống trước mặt thì không nhịn được mà lộ vẻ hoảng sợ.

Khó có thể tin, con yêu quái đã chết cứng này lại không có bất kỳ miệng vết thương nào trên thân!

Chỉ có trên cái trán cứng rắn ở cái đầu hổ có một miệng vết thương to bằng ngón tay sâu hoắm, mà máu tươi đúng là từ đó trào ra!

Chương 132: Xa Xa tiến hóa

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 132: Xa Xa tiến hóa

https://thuviensach.vn

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

- Làm sao có thể?
Tâm trí hoàn toàn phủ bởi sự kinh ngạc, Trần Mặc nhịn không được ngẩng đầu trông. Giờ phút này, bộ xương trắng kia đang chậm rãi đi tới, tư thế quái dị khiến người ta không khỏi lông tóc dựng ngược.

Vài giây sau, Trần Mặc nhất thời nhận ra bộ xương này:
- Khoan, mi là bộ xương thích tự tháo rời ở viện bảo tàng đúng không? Không phải, mi là Mộc Vân?

Giờ phút này, Trần Mặc chỉ cảm thấy không thể tin nổi, nhưng đến khi hắn nhớ lại đủ loại tình huống phát sinh mấy tháng qua thì cũng chấp nhận xuống chuyện này.

Hiện hắn rốt cục hiểu được vì sao Mộc Vân lại không hề có chút cảm xúc nào, vì sao Mộc Vân quen thuộc viện bảo tàng như vậy. Hóa ra, nàng chính là một bộ xương trong đó, cũng không biết thế nào mà trở thành có được da thịt…

- Họa Bì phiên bản hiện thực?
Xem bộ phim kia tuy rằng rất khoái trá, thế nhưng thấy một màn tương tự ở trong đời thực, Trần Mặc cũng khó mà không cảm thấy lông tóc dựng ngược.

Nhớ lại ngọc dung thường ngày của Mộc Vân, tuy rằng lạnh lùng nhưng thật sự đáng thưởng thức, rồi lại nhìn bộ xương trắng hếu trước mắt, đi lại trên đường cư nhiên còn lắc lư kêu lách cách…

https://thuviensach.vn

Nói đùa sao! Nhưng ít nhất có thể xác định một việc, đó là Huân Nhi tuyệt đối không phải là con gái của nàng!

- Ma ma, ôm!
Thế nhưng ngoài dự kiến của Trần Mặc, nhìn Mộc Vân đã thành bộ xương, Huân Nhi lại vẫn không hề do dự mà giang tay lao tới, theo thói quen biến thành bạch tuộc dùng cả chân lẫn tay cuốn chặt lấy.

Trần Mặc nhất thời ngạc nhiên không nói gì, thầm nghĩ trở về phải dạy thật tốt cho Huân Nhi về kiến thức tự nhiên. Còn cái gì nữa, không cần biết là bộ xương có thể sinh con hay không, chỉ riêng việc bộ xương thành tinh cũng đã rất đáng được thảo luận!

- Rất nhiều việc anh không rõ!
Lấy cánh tay xương nhẹ nhàng ôm lấy Huân Nhi, Mộc Vân hơi nhấc nhấc hộp sọ cho nó về đúng vị trí, tình cảnh này nhìn thế nào cũng thấy thật khủng bố.

Trần Mặc không biết nói gì mắt trợn trừng, nhịn không được hỏi:
- Như vậy có phải là cô chính là một bộ xương trong viện bảo tàng, bởi vì trải qua rất lâu mà có được sinh mệnh nguyên vẹn?

- Đúng vậy! Điểm khác biệt lớn nhất giữa tôi và đám Quan Tam là tôi có được sinh mệnh nguyên vẹn! (Tức là không bị phụ thuộc nhiều vào mảnh ngọc trong viện bảo tàng nữa, không cần đêm mới hoạt động được)
Mộc Vân bẻ bẻ khớp xương, đem chuyện cũ nhiều năm trước kể lại:
- Bởi vì khi đó có được ý thức của riêng mình, cho nên tôi lựa chọn rời khỏi viện bảo tàng, muốn đi xem thế giới bên ngoài, học tập tình cảm cùng cách sống của con người.

- Sau đó?
Trần Mặc quay đầu nhìn nhìn cự xà kia, mơ hồ đoán được vài phần nội tình.

https://thuviensach.vn

- Sau đó, tôi từ Nam thành lên một con tàu hàng viễn dương, bất tri bất giác đã tới nước Mỹ.
Mà đúng như hắn dự đoán, Mộc Vân tiếp tục kể:
- Sinh sống tại đất nước kia một thời gian, tôi ngẫu nhiên gặp được một người đàn ông thần bí. Ông ta biết rõ thân phận của tôi, đồng thời mời tôi gia nhập tổ chức.

- Cái gọi là tổ chức, chẳng lẽ chính là…
Trần Mặc ngẩn ra, nhịn không được hỏi.

- Đúng, mọi người vẫn gọi nó là phòng thí nghiệm.
Mộc Vân nhẹ nhàng gật đầu, bình tĩnh hồi đáp:
- Người thủ lĩnh kia hứa hẹn sẽ bằng vào thành quả nghiên cứu để cho tôi trở thành nhân loại chân chính. Cho nên tôi liền trở thành thuộc hạ của ông ta, cũng phụ trách mấy hạng mục thực nghiệm. Sau đó tôi lại bị phái đến vùng núi phía Tây Trung Quốc để xây dựng phòng thí nghiệm phân bộ.

- A! Khó trách Trư Đầu Tam trông thấy cô cũng rất sợ hãi!
Trần Mặc tỉnh ngộ, mà lại như có suy nghĩ gì hỏi:
- Như vậy, trận hỏa hoạn ở phòng thí nghiệm kia, chẳng lẽ là cô…

- Đúng thế, là tôi đốt!
Mộc Vân không chút cảm xúc gật đầu, thật giống như nàng vừa thừa nhận mình đơn giản chỉ là đốt một que diêm.
- Tôi không có cảm xúc, nhưng tôi cũng không ngu! Khi tôi phát hiện kế hoạch quỷ dị của người kia, đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp mượn cơ hội thoát thân, cho nên tạo ra sự cố chính là một phương pháp tốt.

Đúng như Mộc Vân nói, sau khi hỏa hoạn thiêu trụi phòng thí nghiệm, nàng âm thầm trở về Nam thành, hơn nữa còn quay lại viện bảo tàng.

Mấy tháng sau, nàng lại dưới sự an bài của Lý Vân quán trưởng, mượn dùng thân phận cảnh sát nhân dân bắt đầu dung nhập xã hội loài người.

https://thuviensach.vn

Mà lúc sau Thomas xuất hiện lại làm cho nàng ý thức được rằng cái tổ chức kia vẫn còn tiếp tục kế hoạch thần bí, hơn nữa đã đem thế lực mở rộng đến Trung Quốc.

- Thì ra là thế, khó trách cô đối với Thomas cùng đám dị năng giả rõ như lòng bàn tay!
Trần Mặc xoa xoa cằm, lại không nói thêm gì nữa, chỉ tại chỗ đi thong thả vài vòng rồi lần nữa hỏi:
- Tôi còn hai vấn đề. Thứ nhất, người đàn ông kia có lai lịch gì? Thứ hai, mục đích của hắn ta là gì?

- Tôi chưa từng thấy hắn, chỉ biết hắn có biệt hiệu là Nguyên Thông.
Mộc Vân tựa hồ sớm dự liệu được vấn đề này, nhẹ nhàng lắc đầu nói:
- Tôi kà bị người giải đến một căn phòng tối om, sau đó nói chuyện với hắn trong bóng tối. Còn mục đích của hắn kỳ thật không phải là cải tạo thực nghiệm cái gì, mà chính là vì chế tạo Nguyên Linh Ngọc Phách!

- Cái gì?
Trần Mặc ngẩn ra, khó có thể tin ngạc nhiên hỏi.

Mộc Vân thản nhiên nhìn hắn một cái, bình tĩnh nói:
- Đúng vậy, đám Thomas còn tưởng rằng mục đích của sản xuất ngọc giả là để chế tạo dị năng giả… Có điều bọn hắn không biết mục đích thật sự của Nguyên Thông là nghiên cứu chế tạo ngọc giả, thông qua liên tục nghiên cứu để chế tạo ra ngọc chính phẩm, cũng chính là Nguyên Linh Ngọc Phách theo lời các anh nói.

- Khó trách, khó trách hắn cũng thu thập ngọc vỡ, chắc là vì muốn nghiên cứu chúng!
Trần Mặc nghe đến đó, mới xem như tỉnh ngộ, nhưng bí ẩn lại lập tức sản sinh.

Liếc mắt nhìn Mộc Vân một cái, hắn nhịn không được hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nhưng mà Nguyên Thông là làm sao biết Nguyên Linh Ngọc Phách, hơn nữa hắn còn biết cả Ngu mỹ nhân, tôi thậm chí hoài nghi hắn biết Thuần Dương Tử.

- Những việc này tôi cũng không rõ!
Mộc Vân nhẹ nhàng lắc đầu, gương mặt xương trắng vô cảm nói tiếp:
- Duy nhất có thể khẳng định là hắn và Thuần Dương Tử nhất định có liên hệ nào đó, thậm chí có thể là…

Dùng ánh mắt như đang suy tính nhìn Ngu mỹ nhân, thấy nàng đang từ từ tỉnh lại, Mộc Vân cũng không nói tiếp.

Trần Mặc ngẩn ra, vẻ mặt như vừa tỉnh ngộ, nhưng cũng lập tức hơi trầm ngâm gật đầu.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên bước nhanh đến thân thể của cự xà, lục lọi xung quanh một lát để tìm được mảng ngọc vỡ kia.

Dưới ánh mặt trời, ngọc vỡ tỏa ra hào quang nhàn nhạt. Trần Mặc đem nó nhẹ nhàng nắm trong lòng bàn tay, cảm thụ lực lượng mãnh liệt mênh mông trong đó.

Một khắc này, hắn nhịn không được sinh ra tâm tư muốn rút ra loại năng lượng này, thế nhưng vẫn miễn cưỡng dừng lại được, rồi như có suy nghĩ gì nhìn phía Ngu mỹ nhân.

Giống như biết hắn muốn hỏi cái gì, Ngu mỹ nhân bất đắc dĩ cười khổ nói:
- Cầm lấy đi! Vốn là em đáp ứng anh tìm được một mảnh ngọc vỡ mà, mảnh này coi như là lễ vật của em đi!

Nghe được câu trả lời của nàng, Trần Mặc tự nhiên là vui mừng quá đỗi, tay cầm mảnh ngọc khẽ dùng sức, nhất thời loại năng lượng kia tràn vào cơ thể hắn.

https://thuviensach.vn

Trong chớp mắt, hào quang tím nhất thời tỏa ra mãnh liệt, bao phủ trọn cả người Trần Mặc.

Chỉ một chốc lát, hắn cảm thấy bản thân dường như vừa trải qua một lễ rửa tội, năng lượng tràn trề chạy khắp thân thể làm hắn không khỏi có loại xúc động muốn ngửa mặt lên trời thét dài…

- Mảnh thứ ba!
Khẽ thở phào một cái, đem mảnh ngọc nhẹ nhàng nắm trong lòng bàn tay, sau đó khi Trần Mặc lần nữa xòe tay ra thì đã nửa miếng Nguyên Linh Ngọc Phách đã thành hình. (6 mảnh, Trần Mặc cầm trong tay 3 ghép thành 1/2; 1 mảnh nữa ở viện bảo tàng; còn 2 mảnh vẫn chưa xuất hiện)

Mấy đồ điện đã sớm vây quanh lại, tò mò chỉ trỏ nói:
- Lão đại, hiện năng lượng của anh tăng lên rồi sao? Nếu không giờ chúng ta thử một lần đi, xem bọn em có thể tiến hóa không?

Lại nói tiếp, ngoại trừ Oa Oa cùng Bản Bản, Nặc Nặc và Xa Xa hiện cũng đã đều sát tới lần tiến hóa tiếp theo, gặp cơ hội như thế đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Trần Mặc đương nhiên biết ý nghĩ của bọn nó, cười hì hì nói:
- Không thành vấn đề! Nhưng ai tới trước, tụi mày có định oẳn tù tì không đấy?

Nặc Nặc cùng Xa Xa đối mắt nhìn nhau, tựa hồ dự tính chiến một trận ngay tại đương trường. Có điều sau một thoáng mùi thuốc súng nồng nặc, Nặc Nặc vẫn miễn cưỡng nhượng bộ nói:
- Quên đi, dù sao nhiệm vụ chủ yếu của em cũng không phải đánh nhau, để cho Xa Xa tới trước tốt hơn!

- Cảm ơn!
Xa Xa nhất thời mở cờ, vội vàng phát động động cơ chạy đi lên.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc kỳ thật cũng có chút hiếu kỳ muốn biết Xa Xa sẽ tiến hóa thành cái gì, ngay lập tức vận khởi thanh mang nhẹ nhàng điểm ra.

Chỉ nghe từng tiếng ‘xẹt xẹt’, nguồn năng lượng cuồn cuộn mênh mông hắn vừa mới hấp thu nhất thời dũng mãnh tuôn tới cơ thể Xa Xa với tốc độ nhanh đến kinh người…

- Thoải mái! Thật là thoải mái!
Cảm thụ được cơ thể kịch liệt chấn động, Xa Xa lại run rẩy thốt lên mấy tiếng rên cổ quái, khiến đám Nặc Nặc nghe được không rét mà run.

Sau một lát, Trần Mặc rốt cục buông tay lui về phía sau, đầu đầy mồ hôi quát:
- Tốt rồi! Nhìn xem mày có biến hóa gì?

- Tốt rồi? Thế thôi ạ?
Xoay xoay gương chiếu hậu tự xem bản thân, Xa Xa soi trái phải cả nửa ngày cũng không có phát hiện mình biến hóa cái gì.

Giật mình tìm đến toát mồ hôi, thế nhưng mấy phút sau, nó đột nhiên nhảy thật cao lên trời, gấp gáp quát:
- Biến thành phi cơ! Biến! Biến! Hô biến! Hô biếnnnnnnnnnnn!

- Đệch! Thôi để đấy tao đoán!
Trần Mặc trợn tròn mắt nhìn nó quát.

Trên thực tế, đừng nói là biến thành phi cơ, ngay cả biến thành máy cày cũng không có.

Nương theo sau một tiếng ‘rầm’ thật lớn, Xa Xa từ trong giấc mộng đập trở về mặt đất, thực ấm ức than thở nói:
- Sao lại thế này? Rõ ràng em cảm giác mình đã tiến hóa mà?

- Cái này…

https://thuviensach.vn

Giữa không khí yên tĩnh quỷ dị, Nặc Nặc nhịn không được khẽ nhắc:
- Xa Xa, mục tiêu của mày có phải là cao quá không? Một hơi liền từ Dodge Tomahawk tiến hóa thành phi cơ, như vậy nếu mày tiếp tục tiến hóa một lần nữa thì chẳng phải sẽ thành tên lửa sao?

- Vậy ý của chú là ca phải hạ thấp yêu cầu sao?
Xa Xa quay đầu lườm một cái, tức giận phản bác nói:
- Được rồi! Ca sẽ hạ, từ Dodge Tomahawk biến thành Rolls-Royce, hay là biến thành xe tăng…

Lời còn chưa dứt, nó đột nhiên ngừng lại một chút, không hề có báo trước cứ thế mà run rẩy lên.

Vài giây sau, từng làn ánh sáng màu xanh đột nhiên từ những kẽ hở kim loại trên người nó mà lóe ra, sau đó hoàn toàn bao phủ lấy nó trong luồng hào quang chói mắt.

Mọi người căn bản không thể mở mắt nhìn, chỉ nghe tiếng kim loại va chạm liên tiếp vang lên, giống như là Xa Xa đang tiến hành biến hình.

Trần Mặc cùng Gia Địch đối mắt nhìn nhau một cái, nhịn không được than thở nói:
- Sẽ không thật sự biến thành xe tăng chứ…

Trong phút chốc, chỉ nghe tiếng rít chợt vang lên, ánh sáng cũng yếu dần rồi tắt hẳn.

Trần Mặc lấy tay che mắt lùi về sau vài bước, rồi lại nhịn không được trợn mắt nhìn lại… Thế nhưng ngay khi trông thấy vật thể trước mắt kia, hắn đột nhiên ngẩn người, bàng hoàng thốt:
- Quá… quá… quá…

https://thuviensach.vn

Chương 133: Mau đến mà hóng biến

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 133: Mau đến mà hóng biến

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, cho dù từng tưởng tượng đến gần max, ví dụ như tiến hóa sẽ thành tàu chiến không gian chẳng hạn…

Nhưng giờ này khắc này, khi Trần Mặc nhìn thấy Xa Xa trong hình dạng mới đang đi đi lại lại thì vẫn cảm thấy tế bào não của mình không đủ dùng.

- Cái này….
Nhịn không được dùng sức cắn cắn ngón tay, nhìn chiếc xe xích lô dừng trước mặt mình, Trần Mặc chỉ cảm thấy thế giới này thật là kỳ diệu.

Sau đó, hắn lại còn tinh ý phát hiện ra chiếc xe xích lô này còn được trang bị cả động cơ… Ca ngất, lại còn là xe xích lô động cơ bốn thì, sản phẩm công nghệ cao a!

- Vì cái gì, vì cái gì ca lại tiến hóa thành xe xích lô?
Thực buồn bực đánh giá chính mình, nghe giọng điệu của Xa Xa tựa hồ như hận không thể một phát đập đầu vào tường tự sát.

https://thuviensach.vn

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng cười hô hố. Oa Oa càng là cười đến lăn ra đất, vui sướng khi người gặp họa nói:
- Thú vị! Thật thú vị! Bọn tao đều là càng tiến hoá càng cao cấp, mày thì ngược lại… Cư nhiên có thể giật lùi thuyết tiến hoán!

- Ê này các ku, nếu cứ thế này thì cuối cùng Xa Xa nó sẽ biến thành cái gì nhỉ?
Nặc Nặc cũng không quên ồn ào, làm vẻ rất nghiêm túc đưa ra vấn đề này, vì thế mấy đồ điện lại triển khai đại thảo luận.

Trần Mặc bên cạnh thế lắc lắc đầu, rốt cục nhịn không được vỗ vỗ Xa Xa, thần tình đồng tình an ủi:
- Mày cũng đừng đau lòng quá, ít nhất mày vẫn còn trang bị mô-tơ phải không? Hơn nữa làm xe xích lô cũng rất tốt, không phải có thể ra đường đón khách sao?

Đây tính là đồng cảm sao? Nhìn điệu bộ cố nén cười của Trần Mặc, thấy thế nào cũng giống là đang giễu cợt hơn.

Mấy đồ điện rất là đồng tình liên tục gật đầu, đã bắt đầu thảo luận vấn đề tính giá xe ôm là bao nhiêu, Oa Oa còn tủm tỉm cười nói:
- Tốt! Tốt! Vậy sau này chúng ta để cho Xa Xa bắt khách ở Phúc Phường Nhai, mỗi lần thu phí ba đồng, đi quá hai cây số thì tăng thêm!

- Cút!
Bị tức đến cả người phát run, Xa Xa rốt cục đại bạo phát, thẹn quá hoá giận quát:
- Đkm! Bọn khốn các người rất là không có nghĩa khí, xem ca… Ặc, đây là cái gì?

Cơ hồ cùng lúc nó nổi giận, thanh mang nhấp nháy đột nhiên hiện ra, bao phủ lấy toàn thân nó.

https://thuviensach.vn

Trong chớp mắt, họng pháo tối đen đột nhiên cấp tốc thành hình, ngắn ngủn vài giây đã kéo dài ra, lại còn gác thẳng trước đầu xich lô.

Cho dù chưa có nhìn thấy nó công kích, thế nhưng chỉ cần xem thân pháo dài đến mấy mét kia cũng đã biết lực của nó mạnh thế nào!

- Ặc… Cái quái gì đây?
Nhưng đối với Trần Mặc, hắn quan tâm cũng không phải là lực công kích của trường pháo, mà là một màn quỷ dị đến không thể tiếp tục quỷ dị trước mắt.

Ngẫm lại xem, một chiếc xe xích lô cũ nát lại phối với hỏa pháo của xe tăng… Nói chuẩn xác thì loại phối hợp này giống như là Võ Đại Lang phối với Phan Kim Liên, trông thế nào cũng không hài hòa nổi.

- Nếu mà Xa Xa bắn một pháo có khi nào cả cái thân nó cũng đi tong không nhỉ?
Lo lắng đến sức pháo giật, Trần Mặc nhịn không được có hoài nghi này, có lẽ đó chính là giết địch một ngàn tự thương tám trăm trong truyền thuyết.

- Vậy thử xem?
Lời còn chưa dứt, Xa Xa lại nhịn không được bắn một phát, hiển nhiên là nó rất hứng thú đối với vũ khí của mình.

"Ầm!"
Trong bụi đất tung tóe, gò đất nhỏ phía xa xa đằng kia đã thiếu đi một khối lớn, thoạt nhìn giống như là bị người khổng lồ ngoạm một cái.

- Thật mạnh!
Trần Mặc không tự chủ được thở dài, thầm nghĩ nếu không so đo về bề ngoài dị hợm thì một pháo này thật đúng là kinh khủng.

- Tất nhiên!

https://thuviensach.vn

Hiển nhiên không có dự đoán được chính mình sẽ có uy lực lớn như vậy, Xa Xa dương dương tự đắc nói:
- Lão đại, sau này anh ngứa mắt đứa nào cứ bảo em, em sẽ giúp anh tặng cho nó một pháo…

- Ờ, hiện tao thấy mày là không vừa mắt nhất, mày có muốn tự thưởng mình một phát không?
Tức giận trừng mắt liếc nó một cái, lại nhìn họng pháo vẫn đang chuyển động, Trần Mặc nhịn không được thở dài.

Hắn có một loại dự cảm, một loại dự cảm thực mãnh liệt: một thằng thích khoe khoang đến phát điên khi có được đồ chơi ưa thích thì nó sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì đây?

Mà sự thực thì tình huống vừa xong đã chứng minh phần nào dự đoán của cũng Trần Mặc.

…….

Hành trình bốn bề sóng dậy tới khu bảo tồn Khả Khả Tây Lý coi như đã khép màn, nhưng đối với cho Trần Mặc mà nói, chuyện hắn phải xử lý vẫn còn rất nhiều…

Ví dụ như làm thế nào để ngăn cản Xa Xa vừa mọc pháo, khiến nó không vì đã nghiền mà phát động đại pháo dạo chơi khắp nhân gian!

Đây cũng không phải là nói khoa trương. Phải biết rằng Xa Xa vừa tiến hóa còn đang trong trạng thái cực hưng phấn, chỉ sợ không có cơ hội thi triển uy lực của mình.

Tỉ như ngay buổi sáng hôm sau khi đã trở lại Lhasa, Trần mặc đang định ra cửa hàng mua bao thuốc, Xa Xa còn thật cường hãn đề nghị:
- Lão đại, để xem biến thành xích lô chở anh đi nhé!

https://thuviensach.vn

- Cút!
Trần Mặc trợn trắng mắt liếc nó, thầm nghĩ ta chỉ nghe qua có người lái xe đi mua thuốc, chứ chưa từng nghe qua có ai cưỡi xích lô điều khiển trường pháo đi nhé!

Bất quá cẩn thận nghĩ đến, nếu như mình thật sự dùng tạo hình này đi, vậy thì chủ cái cửa hàng đó nhất định sẽ không dám bán cho mình thuốc hả, nói không chừng lúc mình đưa 10 đồng còn có thể được thối lại 100 đồng tiền lãi…

Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ, Trần Mặc lại không tính thực sự đi thử, huống chi hiện hắn còn đang cần gấp rút trở lại Nam thành.

Cùng Gia Địch, Ngu mỹ nhân, Mộc Vân thương lượng xong, bốn người trong hôm đó liền cùng đường không nghỉ trở về Nam thành.

Đợi khi lên được taxi, Trần Mặc ngửi thấy mùi nước biển quen thuộc, chỉ cảm thấy cả người từng lỗ chân lông đều thoải mái.

Mà chờ hắn trông thấy tiệm cơm Cát Tường xa xa thì càng cảm thấy bồi hồi khó tả, không đợi taxi dừng hắn đã xông ra ngoài!

- Dung tỷ! (Để Dung tỷ kiểu như cách gọi quen thuộc để gọi bà chủ, chứ không phải là gọi chị xưng em nhé)
Trực tiếp một cước đá văng cửa lớn, hắn liền cao giọng gọi tô, khiến mấy thực khách đang ăn mỳ gần cửa thiếu chút nữa ném luôn cả bát đi.

Có điều không đợi bọn hắn kịp phản ứng, liền chứng kiến bà chủ xinh đẹp đang đứng quầy tính sổ đột nhiên hóa thân thành một tia chớp, mang theo cuồng phong cuốn tới.

- Mặc Mặc chết tiệt, anh còn biết phải trở về nữa à!

https://thuviensach.vn

Trong vẻ mặt đồng loạt mồm kinh ngạc của toàn bộ thực khách, Diệp Dung ôm chặt lấy Trần Mặc, sau đó lại thuận thế cắn một cái lên lỗ tai hắn, tiếp nữa là giơ giày cao gót lên nện.

Một gã thực khách nhịn không được hít một hơi lạnh, lẩm bẩm nói:
- Ta ngất! Đây rốt cục là đang gặp lại người yêu hay là tìm thấy kẻ thù không thể dung thứ?

Trên thực tế, Trần Mặc cũng rất hoài nghi ‘đãi ngộ’ mình đang ‘được hưởng’, hắn vốn cho là sẽ được một cái hôn ngọt ngào, không nghĩ tới sẽ là màn nghênh đón ‘nhiệt tình’ kiểu này.

Mắt thấy công kích như vũ bão này còn lâu mới dứt, hắn vội vàng cầm lấy bàn tay trắng như phấn của Diệp Dung, vẻ mặt nghiêm túc thấp giọng quát:
- Ngừng! Nhìn anh, không được nhúc nhích!

- Cái gì… Ưmmmm!
Đột nhiên bị hắn quát như vậy, Diệp Dung không khỏi theo bản năng ngẩn ra làm theo.

Không đợi nàng phục hồi lại, liền chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, môi anh đào cũng đã bị nhẹ nhàng ép lên.

Như thế nào cũng không nghĩ tới loại tình huống này, Diệp Dung vốn định theo bản năng đẩy đối phương ra, nhưng vừa tới từ chối tượng trưng mấy cái, cảm nhận thấy mùi vị khiến mình hoài niệm từ người con trai này thì nàng lại không biết vì sao trong lòng mềm nhũn ra, cả người đều nhu nhược vô lực.

Sau một lát, hai người lưu luyến không rời tách môi. Nhìn nhìn Diệp Dung còn đang thẹn thùng lẫn kinh ngạc đầy mặt, Trần Mặc cũng rất vô sỉ cười to ba tiếng, quay đầu hướng các thực khách chung quanh mà chắp tay:
- Chê cười! Chê cười! Các vị tiếp tục dùng cơm, coi chúng tôi như không tồn tại là được rồi!

https://thuviensach.vn

- Không tồn tại cái đầu anh ấy!
Diệp Dung vốn còn say trong bầu không khí vừa rồi, thẳng đến khi nghe mấy lời này mới nhớ tới chính mình vừa rồi biểu diễn ngôn tình trước mọi người.

Nhìn mấy chục cặp mắt quái dị chung quanh, nàng nhịn không được đạp cho Trần Mặc một cước, lúc này mới chống tay lên eo cả giận nói:
- Mặc Mặc chết tiệt, anh dám đi cả một tháng cũng không gọi điện về, tường trình lý do mau!

- Một lời khó nói hết a!
Trần Mặc làm vẻ ngây thơ vô tội chớp chớp mắt, đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài nói:
- Nói thì dài dòng… Chuyện kể rằng, lúc Bàn Cổ khai thiên… Ái, không được đạp anh! Ơ kìa, cái gì kia?
(Bàn Cổ: được coi là vị thần khai thiên lập địa, sáng tạo ra vũ trụ trong thần thoại Trung Quốc. Đây cũng là vị thần đầu tiên trong Tam Thanh của Đạo giáo)

Đang định bậy bạ nói sang chuyện khác, Trần Mặc vẫn không khỏi ngẩn ra, như có suy nghĩ gì nhìn phía cửa.

Theo ánh mắt của hắn, Diệp Dung cũng không tự chủ được quay đầu nhìn lại, đã thấy nhà hàng Luyến Mặc đối diện vốn đóng cửa đã lâu giờ lại đang khai trương buôn bán trở lại.

Theo cánh cửa nhà hàng chậm rãi mở, thân ảnh Gia Địch cũng trở nên rõ ràng. Dường như nhận thấy ánh mắt từ bên này, nàng nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, hướng Trần Mặc mà dịu dàng cười.

- Nhanh như vậy? Chúng ta mới vừa trở về cơ mà!

https://thuviensach.vn

Ngạc nhiên không nói gì xoa xoa cằm, Trần Mặc không tự chủ được lẩm bẩm nói.

Diệp Dung ngẩn ra, đột nhiên tỉnh ngộ cả giận nói:
- Cái gì?? Tại sao lại là các người vừa mới trở về… Á à! Tôi hiểu rồi, hóa ra là anh cùng đi với cô ta, thảo nào lại vui sướng đến cả tháng không thèm liên lạc thế!

Nói tới đây, nghĩ tới việc trong lúc mình ở nhà vất vả kiếm tiền giúp Trần Mặc trả nốt tiền nhà, mà gã chết tiệt này lại dám đi cùng Gia Địch như hình với bóng, Diệp Dung nhất thời nước mắt trào ra, tiểu vũ trụ muốn bạo phát, hận không thể đem cái lồng heo mà bắt nhốt đôi gian phu dâm phụ này rồi mang ra sông mà thả.

Mấy chục thực khách đưa mắt nhìn nhau, thực chỉnh tề chuyên tâm mải miết ăn cơm, trong lòng lại thầm cảm khái không thôi.

Trên thực tế, một gã béo vừa ăn mì vừa nhịn không được nói:
- Không dễ dàng a! Rất không dễ dàng! Ta đến nơi này ăn hai tháng, cuối cùng đợi thấy được nhị nữ tranh chồng trong truyền thuyết!

- Ngậm miệng mà ăn cho đẫy đi!
Một người đàn ông ngồi cạnh tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, thế nhưng lại trộm giơ điện thoại ra, hạ giọng nói:
- Lão Lục, mau tới tiệm cơm Cát Tường… Cái gì, ông hỏi có chuyện gì á? Ông cứ nói đi, cô nàng Hy Lạp kia trở lại rồi, chúng ta lại có biến hay để hóng rồi!

Chỉ chốc lát, toàn bộ tiệm cơm đều hừng hực, mấy chục thực khách không kìm được lệ rơi đaày mặt, thầm nghĩ hôm nay tới đây thật không uổng kiếp người.

Chỉ tiếc khoái hoạt của bọn họ là xây dựng trên sự thống khổ của người khác, Trần Mặc lại bị Diệp Dung đập cho mấy cưới, chỉ có thể thực bất đắc

https://thuviensach.vn

dĩ thở dài:
- Oan uổng! Anh đến nơi rồi mới gặp cô ấy, trước đó không hề nghĩ là cô ấy sẽ tới đó du lịch!

- Thật không?
Diệp Dung ngẩn ra, nhìn thấy biểu tình vô tội của Trần Mặc, không khỏi tin vài phần.

Thế nhưng nghĩ lại thì người này mỗi lần đều lừa gạt mình, nàng lại nhịn không được thở phì phì nói:
- Không tin, anh có chứng cớ gì?

- Chứng cớ?
Không đợi Trần Mặc trả lời, một giọng nũng nịu đã từ ngoài cửa vang đến.

Trong ánh nhìn chăm chú của mấy chục thực khách, Ngu mỹ nhân lắc eo thon đi đến, đôi mắt đẹp khẽ chớp nói:
- Dung tỷ, lần này tôi thay a Mặc làm chứng, bởi vì tôi đi cùng anh ấy mà!

- Đệch! Cô cố ý đúng không…
Trần Mặc ngẩn ra, nhất thời hổn hển cả giận nói.

- Em không cố ý mà, cố tình chứ!
Ngu mỹ nhân cười hì hì nhìn hắn, dường như không có việc gì tiến đến bên tai hắn, ra vẻ thân mật nói:
- Muốn biết nguyên nhân sao, bởi vì đêm qua em phát hiện trong vali thiếu mất ba bộ đồ lót.

- Sặc… Tôi đã nói một vạn lần rồi, đó là sở thích sưu tập của Oa Oa!
Không biết nói cái gì thêm, nhìn Ngu mỹ nhân, lại nhìn Diệp Dung đã bạo phát tiểu vũ trụ đến tận giác quan thứ bảy, Trần Mặc đột nhiên nhớ đến con gà nướng bị tứ phân ngũ liệt lần trước. (Ý nói bữa cơm bị hai gái nhồi ở chương 95)

https://thuviensach.vn

Không tự chủ được rùng mình một cái, hắn nhịn không được than thở nói:
- Thời đại bây giờ nói thật cũng không ai tin, có cần tôi gọi cả cảnh sát tới không?

- Ai gọi tôi?
Lời còn chưa dứt, Mộc Vân mặt không chút cảm xúc đã xuất hiện ở cửa, trong lòng còn ôm Huân Nhi đang ăn kem.

Nhìn Trần Mặc vẻ mặt ngạc nhiên, nàng chậm rãi gật gật đầu, dường như không có việc gì nói:
- Mặc, buổi tối tới nhà tôi nhé, tôi cảm thấy có mấy chỗ xương hơi hơi khó chịu!

- Ặc…
Trần Mặc đột nhiên cảm thấy được sự tình càng ngày càng quỷ dị, hắn đương nhiên biết "tới nhà của tôi" là có ý gì.

Bởi vì trong chiến đấu bị thương rất nặng, Mộc Vân không thể không điều chỉnh lại khung xương, mà Trần Mặc mấy ngày liên tiếp đều nhận công tác hiệp trợ nàng điều chỉnh xương sống.

Thành thật mà nói, phải ở trong một căn phòng u ám chỉnh lại từng khúc xương cho một bộ xương trắng hếu thật sự là một chuyện rất là khủng bố…

Bất quá, hiện giờ hiển nhiên còn chuẩn bị xuất hiện một chuyện còn khủng bố hơn!

Ngay khi Mộc Vân nói ra những lời này, Diệp Dung, Ngu mỹ nhân cùng Gia Địch đột nhiên ngẩn ra, không hẹn mà cùng đem ánh mắt nhìn xoáy lên trên người Trần Mặc.

Vài giây sau, Diệp Dung đột nhiên hung tợn gằn từng chữ:
- Ngon lắm! Buổi tối, đi nhà ả ta, giúp ả mát xa phía sau lưng, nói không chừng còn không mặc quần áo…

https://thuviensach.vn

Lời vừa nói ra, thực khách toàn trường nhất tề ngửa đầu nhìn trời, trong đầu đồng thời hiện ra một màn kiều diễm kia.

Nhìn nhìn bốn mỹ nhân trước mặt, lại nhìn nhìn Trần Mặc mặt vẻ vô tội, mấy chục số người đột nhiên chỉnh tề nuốt nuốt nước miếng, vừa hâm mộ vừa ghen tị mắng:
- Cầm thú a! Quả thực chính là cầm thú trong cầm thú!

- Zời ơiiiii! Đâu có chuyện gì liên quan tới tôi!
Thực vô tội thở dài, Trần Mặc rốt cục ý thức được, nguyên lai trên thế giới chuyện đáng sợ hơn cả nhị nữ tranh phu trong truyền thuyết chính là tam nữ tranh phu, tứ nữ tranh phu…

Được rồi, nếu quả thật là chuyện cẩu huyết như cướp chồng cũng thôi đi! Đằng này còn có Ngu mỹ nhân cùng Mộc Vân, hai người các cô tới xem náo nhiệt cái gì?

- Bốn người! Bốn người a!
Trong lúc hắn đang buồn bực, thực khách toàn trường lại không hẹn mà cùng vươn bốn ngón tay, chỉnh tề chẹp miệng.

Đại khái là cảm thấy được không phối hợp người xem sẽ ảnh hưởng tới tỷ lệ khán giả, bốn vị nữ nhân vật chính đột nhiên chỉnh tề hừ lạnh một tiếng, nhất thời làm nhiệt độ không khí hiện trường giảm xuống mấy độ.

Mắt thấy lửa chiến tranh muốn thiêu đốt đến trên người mình, Trần Mặc lập tức làm ra quyết định chính xác nhất từ trước tới nay:
- Đau bụng! Mọi người tiếp tục, tôi đi toilet!

Nói chưa dứt câu, hắn đã vội vàng ôm bụng chạy xa ngàn dặm, nửa đường còn thuận tay ôm một đống báo trên quầy theo, xem bộ dáng là tính toán đợi thế giới hủy diệt xong mới xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Chỉ là vừa đi ra vài bước, hắn lại đột nhiên ngẩn ra, khó có thể tin đứng thẳng bất động tại chỗ, giống như trúng phải Định Thân Thuật.

Diệp Dung đang định bám đuôi truy kích, thấy thế không khỏi ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi:
- Mặc Mặc, làm sao vậy?

- Không có… Không có gì!
- Trần Mặc giật mình thì thào trả lời, nhưng ánh mắt thì lại chậm rãi chiếu lên trang bìa màu trên tờ báo.

Mấy phút sau, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, hướng về Diệp Dung tươi cười:
- Dung tỷ, không phải em giận anh không đưa em đi du lịch sao? Vậy thì ngày mai chúng ta sẽ nghỉ phép, em thấy Nhật Bản được không?

Chương 134: Thi đấu nghệ thuật ẩm thực

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 134: Thi đấu nghệ thuật ẩm thực

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

https://thuviensach.vn

Tuy rằng cũng không biết Trần Mặc vì sao muốn đi Nhật Bản, nhưng lo lắng đến việc người này không chừng lại sẽ mất tích thật lâu, cho nên Diệp Dung vẫn quyết định lần này cùng đi với hắn.

Bất quá ngay cả như vậy, nàng vẫn bị tốc độ của Trần Mặc làm hoảng sợ, giữa trưa vừa mới về tới Nam thành, hắn lại có thể trực tiếp mua vé máy bay buổi tối, vội vàng như là đi Nhật Bản xem mặt bạn gái gia đình giới thiệu…

Thẳng đến khi đã ngồi lên máy bay thì Diệp Dung vẫn còn có chút lơ mơ không rõ…

Gì đây? Chẳng lẽ mình cứ mơ mơ hồ hồ mà theo trai bỏ trốn, hơn nữa ngay cả quần áo để thay cũng không có mang theo?

Còn nữa, vì cái gì ả Hy Lạp kia cũng đi cùng, chẳng lẻ cô ta cũng cùng Mặc Mặc hẹn ước bỏ trốn?

- Tôi muốn đi Nhật Bản kiểm tra chi nhánh của tập đoàn!
Điềm nhiên như không có gì trả lời, Gia Địch lại nhẹ nhàng khoác tay Trần Mặc, bày ra tạo hình đang đi hưởng tuần trăng mật thân mật.

Diệp Dung tức đến thở hồng hộc, bỗng quyết định muốn dùng chiêu mượn đao giết người:
- A! Vì sao Ngu mỹ nhân cùng Mộc cảnh quan không đến, mọi người cùng nhau đi mới náo nhiệt!

- Mộc Vân hết thời gian nghỉ phép rồi, hơn nữa cô ấy muốn ở lại chiếu cố tiệm cơm cùng Huân Nhi.
Trần Mặc nhún nhún vai rồi lại chần chờ nói:
- Còn Ngu mỹ nhân… À, cô ấy phải đi tìm người, cho nên tạm thời không cách nào gặp mặt chúng ta, nói không chừng vĩnh viễn cũng sẽ không gặp lại!

https://thuviensach.vn

Tuy rằng giọng điệu cà chớn, nhưng khi nói tới đây, Trần Mặc lại đột nhiên cảm thấy có chút lưu luyến không rời.

Từ khi trở về, Ngu mỹ nhân luôn là một bộ thất hồn lạc phách, tuy rằng nàng ngẫu nhiên cũng sẽ nói đùa vài câu, nhưng vẻ mặt phiền muộn không vui thì không cách nào che giấu.

Trần Mặc biết trong lòng nàng từ đầu đến cuối rối rắm, nhưng lại không biết an ủi thế nào, thầm nghĩ chỉ có thể mượn thời gian trôi đi, xem chính cô ấy có thể khôi phục hay không.

Chẳng qua, thoạt nhìn Ngu mỹ nhân cũng không tính toán buông tha, cho dù hiểu tìm được chủ nhân xác suất xa vời, nàng vẫn lựa chọn một mình ra đi.

Ngay lúc này, vị mỹ nhân này sớm đã không biết đi nơi nào, chỉ có một phong thư mang theo mùi thơm gửi Gia Địch đưa tới, bên trên viết mấy dòng ngắn ngủi: "Bảo trọng! Hữu duyên tái tụ!"

- Hữu duyên sao?
Đem phong thư nhẹ nhàng cất lại vào túi ngực, nhìn ánh mặt trời vàng nhạt cuối thu ngoài cửa sổ, Trần Mặc kh khẽ thở dài.

Cơ hồ đồng thời, nương theo sau một cơn chấn động nhẹ, chiếc máy bay Boing 747 mang theo hành khách rốt cục vững vàng cất cánh, hướng về đảo quốc phía Đông Nam mà đi.

Diệp Dung quay đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của Trần Mặc, vội vàng rót một chén nước đưa cho hắn, thấp giọng nói:
- Mặc Mặc, không phải là anh bị say máy bay đấy chứ?

- Bị em đoán trúng rồi!
Trần Mặc nhẹ nhàng xoa huyệt Thái Dương, cố nén cảm giác nôn nao trong người đáp.

https://thuviensach.vn

Diệp Dung thay hắn chấm chút tinh dầu, lại nhịn không được nghi hoặc nói:
- Kỳ quái! Anh biết là bị say máy bay, vậy tại sao lại vội vã đến Nhật Bản, hiện có thể nói lý do đi!

- Lý do rất đơn giản, anh muốn đi tham gia giải đấu hạng nhất!
Trần Mặc uống một hớp nước, đưa tờ báo lấy từ tiệm cơm ra.

Diệp Dung tròn mắt nhìn hắn:
- Ặc! Anh có sao không thế, lại đem đống tạp chí theo lên tận đây, chẳng lẽ vì muốn xem bài phỏng vấn Phù Dung tỷ?

- Để em xem!
Không mù mờ như Diệp Dung, Gia Địch hiển nhiên là biết được mục tiêu của Trần Mặc, ngay lập tức cầm lấy tờ báo nhẹ giọng đọc:
- Tin thế giới, giải thi đấu nghệ thuật nấu ăn phương Đông toàn Nhật Bản lần thứ 10, cử hành vào ngày 20 tháng 10 tại núi Phú Sĩ, Tokyo; dự tính sẽ hấp dẫn đông đảo du khách cùng nhân sĩ trứ danh tới tham quan.

- Cái gì? Thi đấu nghệ thuật nấu ăn phương Đông?
Diệp Dung ngẩn ra, còn có chút không rõ.

Gia Địch đem tờ báo đưa cho nàng, lại giới thiệu nói:
- Nói trắng ra là thi đầu bếp giỏi, chẳng qua giải đấu này có thâm niên khá lâu rồi.

- Theo như tài liệu em có được, giải đấu này bắt đầu từ năm 1979, mỗi ba năm cử hành một lần, lấy tổn chỉ là phát huy bảo tồn nền ẩm thực Nhật Bản. Giải đấu sẽ tiến hành tại vùng núi Phú Sĩ, người thắng cuối cùng nhận được năm vạn đôla cùng với biểu tượng Trù Thần (Thần Bếp) là chiếc Lưu Ly Thanh Bình. (Bình sứ ngọc màu xanh)

- Do đó Mặc Mặc định tham gia giải đấu này?
Nghe được Gia Địch giải thích, Diệp Dung cuối cùng cũng hiểu ra.

https://thuviensach.vn

Có điều là có chút mê hoặc nhìn lại tờ báo một lát, nàng lại nhịn không được hỏi:
- Nhưng mà lạ lắm nhé, người lười như anh lại nghĩ được việc sang tận Nhật Bản tham gia thi đấu. Lần trước giải thi đấu nấu ăn trong nước anh cũng không tham gia cơ mà?

- Cái này sao…
Trần Mặc như có suy nghĩ gì nheo mắt lại, nhìn kỹ lên ảnh chụp chiếc Lưu Ly Thanh Bình trên bìa báo.

Bởi vì năm nay giải đấu này vừa tròn kỷ niệm lần thứ 10, cho nên ban tổ chức đặc ý chuẩn bị một chiếc Lưu Ly Thanh Bình, lại đặc biệt mời Thần Xã vì nó khai quang cầu phúc, dùng làm biểu tượng vinh dự cao nhất cho người chiến thắng. (Thần Đạo là tôn giáo của người Nhật, Thần Xã bằng với Đền thờ)

Đối với những đầu bếp dự thi, Lưu Ly Thanh Bình này tượng trưng cho địa vị Trù Thần của bọn họ. Nhưng Trần Mặc quan tâm không phải điều này, mà là vật trang sức khảm nạm trên chiếc bình…

- May mà mình xem kỹ, bằng không đã bỏ qua chi tiết này rồi!
Khe khẽ thở dài, nhìn mảnh ngọc vỡ màu tím trên chiếc bình, Trần Mặc không tự chủ được cười khẽ.

Xem chừng từ sau khi có được mảnh ngọc thứ ba thì vận khí của mình đúng là dần dần chuyển biến tốt đẹp, nhanh như vậy đã tìm được mảnh thứ tư.

Chẳng qua, tìm thấy cũng chưa có gì lớn, quan trọng là làm thế nào lấy đến tay. Chỉ sợ còn gian truân nữa để đoạt được Lưu Ly Thanh Bình này…

- Mặc Mặc?
Một tiếng gọi nhỏ chặn suy nghĩ của hắn.

https://thuviensach.vn

Diệp Dung hơi hơi ngạc nhiên nhìn hắn, mặt hồ nghi nói:
- Anh cười gian thế, không phải là định làm gì xấu đấy chứ! Đúng rồi, anh còn chưa cho em biết vì sao lại đột nhiên muốn tham gia hội thi kia?

- Rất đơn giản, bởi vì a muốn phát huy nền văn hóa mỹ thực của Trung Quốc!
Trần Mặc mặt nghiêm nghị như vừa nhận được huân chương yêu nước nói:
- Nền ẩm thực hai nước Trung - Nhật có rất nhiều điều đáng để trao đổi, cho nên anh quyết định mượn cơ hội này để giao lưu học hỏi lẫn nhau, vì mở rộng…

- Được rồi! Được rồi! Anh cũng đừng có tiếp tục gạt em!
Diệp Dung ngẩn ra, nhịn không được mắt trợn tròn, lại đột nhiên cười hì hì nói:
- Nói thật đi, em sớm đã biết anh muốn làm gì, chẳng qua là muốn nhìn xem chừng nào thì anh mới bằng lòng nói ra!

- Em biết?
Trần Mặc lắp bắp kinh hãi, thầm nghĩ hay là gần đây Dung tỷ mỗi ngày đều ăn óc trần, nên chỉ số thông minh được đề cao thêm nhiều.

- Đương nhiên! Muốn giấu em không dễ như vậy đâu. Em đương nhiên biết anh muốn đi Nhật Bản làm gì!
Diệp Dung dương dương tự đắc ngửa đầu nói:
- Ừm, anh là muốn đi thu hồi bản quyền của “Trung Hoa tiểu đương gia” đúng không!
(Trung Hoa tiểu đương gia hay Tiểu đầu bếp cung đình, Đầu bếp cung đình… một bộ truyện nói về ẩm thực Trung Quốc, nhân vật chính là Lưu A Ngang. Diệp Dung vì sao nghĩ thế thì vui lòng đọc lại mấy chương đầu)

- Ặc… Dung tỷ, em thật sự là thông minh đấy!
Trần Mặc tròn xoe mắt làm vẻ ngạc nhiên, thậm chí giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

https://thuviensach.vn

Đây cũng không phải là lời khen trái lương tâm, Diệp Dung thật sự rất thông minh, nàng cư nhiên còn nhớ rõ mấy lời bậy bạ khi hắn thi triển trù nghệ cứu tiệm cơm hơn một năm trước, hơn nữa lại còn có thể suy diễn kết hợp nó với hành trình tới Nhật Bản hôm nay…

Thật ấy chứ, loại năng lực trinh thám logic này thật sự là có thể khiến rất nhiều người bội phục.

- Đương nhiên, nghĩ em là ai chứ!
Được ca ngợi như thế, Diệp Dung hơn hở véo hắn một cái, cười hì hì nói.

- Mặc Mặc, chuyện này em ủng hộ anh, nhất định phải ở trong hội thi nấu ăn này bày ra trù nghệ chính tông của Trung Hoa tiểu đương gia! Đúng rồi, vừa vặn em đã chuẩn bị một món quà, vốn là định động viên anh đi tham gia tiết mục “Dân gian trù sư” trên đài truyền hình Nam thành.

- Món quà?
Trần Mắt tròn mắt, đột nhiên cảm thấy bất an.

Quả nhiên ngay sau đó, Diệp Dung liền từ trong vali lôi ra một chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn, vốn là mốt từ những năm 54.

Nhưng đây không phải mấu chốt, mấu chốt là trên mặt áo còn viết chứ: mặt trước viết "Truyền nhân đời thứ ba mươi hai của Trung Hoa tiểu đương gia", mặt sau viết "Tiệm cơm Cát Tường hoan nghênh ngài"…

- Ca ngất, may mà anh không đáp ứng em tham gia “Dân gian trù sư”!
Nhìn chiếc áo có thể đi vào viện bảo tàng, Trần Mặc chỉ có thể may mắn chính mình đúng lúc rời đi Nam thành, không cần đi đài truyền hình tự làm mất mặt.

Ngẫm lại xem, nếu chính mình thật sự mặc chiếc áo này vào rồi xuất hiện trước mặt cả trăm vạn người, sợ là từ nay về sau mỗi khi ra đường đều phải

https://thuviensach.vn

đeo khẩu trang.

- Không biết thì im ngay! Hiện nay cổ phục đang thịnh hành!
Diệp Dung ngẩn ra, thở phì phì giải thích:
- Đây chính bộ em nhờ thợ may Lý ở Phúc Phường Nhai làm cho, người ta cũng đã chậu vàng rửa tay hai mươi năm, em thật vất vả mới thuyết phục được bác ấy hỗ trợ!

- Ặc… Quấy rầy người khác rửa tay chậu vàng là hành vi vô đạo đức a!
Trần Mặc mặt xấu hổ nhìn lên chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn kia, hình như không tin tưởng mình có đủ dũng khí mặc vào bộ y phục này.

Sự thực thì hắn cảm thấy mặc chiếc áo này giống như là một hình phạt khi thua bài sai khiến thì đúng hơn, lúc đó người thua sẽ phải mặc áo Tôn Trung Sơn ra đường lượn một vòng, sau đó ôm cột điện hô to "bệnh của tôi không chữa được".

Nhưng mà thoạt nhìn thì Diệp Dung hiển nhiên là rất đồng tình với tiêu chuẩn thẩm mỹ của vị thợ may kia, cho nên nàng hận không thể lập tức khiến Trần Mặc mặc bộ này vào.

Suy nghĩ đến sự nhiệt tình của nàng, Trần Mặc chỉ có thể thật cẩn thận nhắc nhở nói:
- Vậy thì Dung tỷ vất vả rồi! Nhưng mà anh có cảm giác là bộ y phục này cứ thiêu thiếu gì đó…

- Sao? Thiếu cái gì?
Diệp Dung mê hoặc chớp chớp mắt, nhìn kỹ chiếc áo, chợt tỉnh ngộ nói:
- A! May mà anh nhắc không em cũng quên mất, hóa ra em quên nhờ in lên địa chỉ và số điện thoại quán cơm! Ai có bút bi cho em mượn với?

- Chết mất!
Trần Mặc nhìn tầng mây ngoài cửa sổ, đột nhiên có suy nghĩ muốn giật lấy chiếc dù rồi nhảy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Gia Địch thì đã hoàn toàn hết chỗ nói rồi, nàng dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Diệp Dung, đột nhiên bật thốt lên một câu:
- Theo ý nào đó mà nói, tôi cảm thấy cô cứ tiếp tục thế này mà sống thì sẽ rất vui vẻ đấy… Giỏi, quá giỏi luôn! (ý em nó chê cứ ngu ngu hâm hâm thì dễ sống)

- Theo ý nào đó mà nói, tôi thì cảm thấy cô cứ tiếp tục thế này mà sống thì sẽ rất vất vả đấy… Quá sexy, quá bạo lực!
Diệp Dung ngẩn ra, lập tức không chút khách khí phản bác, có thể thấy được nàng chỉ khi đối mặt với Trần Mặc mới có thể vờ ngớ ngẩn.

Chỉ giây lát, hai vị nữ sĩ đã liên tiếp kích bác nhau, cả hai đồng thời thiêu đốt tiểu vũ trụ, rất có xu hướng sẽ trực tiếp tung ra đòn tất sát.

- Hai em cứ tiếp tục, anh đi toilet!
Như bình thường vẫn vậy, cứ đến đoạn nguy hiểm này, Trần Mặc lại lập tức biết điều lựa chọn nhượng bộ lui binh.

Có điều không đợi hắn đóng hẳn cửa toilet, mấy đồ điện đã từ trong balô chui ra, e sợ cho thiên hạ không loạn than thở nói:
- Lão đại, anh quả nhiên là người xấu… Hóa ra anh muốn đi Nhật Bản… Quả nhiên chúng ta đều là người đồng đạo! (

- Sặc, bọn mày nói cái gì?
Trần Mặc trợn tròn mắt nhìn chúng nó, đột nhiên cảm thấy hết hồn.

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau rồi không hẹn mà cùng loạng choạng, quay đầu nhìn sân bay Nhật Bản đã dần rõ ràng bên ngoài cửa kính:
- Không có gì! Không có gì! Lão đại, anh cứ việc đi thi đấu, việc còn lại cứ giao cho bọn em là được rồi!

https://thuviensach.vn

Chương 135: Trai hay gái?

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 135: Trai hay gái?

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

Hơi giật người một cái, Trần Mặc rốt cục không cần phải say máy bay nữa vì máy bay đã chậm rãi hạ cánh trượt trên đường băng tại sân bay Tokyo.

Bởi vì Gia Địch ủy thác, cho nên Tang Á (cô thư ký) sớm đã chuẩn bị xe Lincoln tới đón. Nhìn thấy mọi người phong trần mệt mỏi mà đến, nàng ngay lập tức lễ độ cung kính hành lễ rồi hỏi về hành trình kế tiếp để sắp xếp.

- Lão đại, hỏi chỗ nào bán AV mới nhất!
Hô lên được loại yêu cầu này, đương nhiên là đám đồ điện trốn trong ba lô.

Không nói một câu, đập cho chúng nó qua ba lô một cái, Trần Mặc quay đầu nhìn Gia Địch, nghi ngờ hỏi:
- Nếu mọi người không phiền thì trước hết chúng ta tới chỗ báo danh thi nấu ăn nhé?

- Đương nhiên, xin theo lệnh ngài!

https://thuviensach.vn

Tang Á từ ghế trước xoay đầu lại, lễ độ cung kính lĩnh mệnh, lại phân phó lái xe thay đổi phương hướng.

Cùng lúc đó, nàng cũng không quên giới thiệu nói:
- Tiểu thư, dựa theo phân phó của ngài, em đã thu thập một ít tình báo về giải đấu này. Chiếc Lưu Ly Thanh Bình ngài đặc ý nhắc tới kia hiện đang gửi trong thần xã Asama (đền Asama) tại núi Phú Sỹ, do thần quan tiến hành cầu phúc thụ lễ!

- Thần xã Asama?
Trần Mặc hơi ngạc nhiên, tuy rằng đã nghe qua về thần xã từ trên tivi, nhưng hắn vẫn chưa từng thấy qua.

Tang Á nhẹ nhàng gật đầu, giải thích nói:
- Vâng! Thần xã Asama nằm sừng sững dưới chân núi Phú Sỹ, cung phụng thần Konohanasakuya-hime, trong đền thờ có gần 100 thần quan, cho nên nếu ngài định…
(Cái chỗ thần đạo, thần xã… là mình dùng google thần chưởng, có bạn nào rành văn hóa Nhật thấy bị sai sót thì bỏ qua nhé

Mặc dù không nói hết câu, nhưng ý tứ của Tang Á rất rõ ràng, nếu định trực tiếp đi thần xã Asama cướp Lưu Ly Thanh Bình có lẽ sẽ bị gần trăm thần quan đánh hội đồng.

Thay lời khác mà nói, thủ đoạn vũ lực hiển nhiên là không thể thực hiện được, bởi vậy biện pháp tốt nhất là ngoan ngoãn tham gia giải thi đấu ẩm thực, hoặc là đợi để tiếp xúc với vị Trù Thần chiến thắng sau cùng kia, nghĩ biện pháp lấy được Lưu Ly Thanh Bình từ tay hắn.

- Vậy thì chúng ta tới báo danh đi!
Thoáng trầm ngâm một lát, Trần Mặc cảm thấy vẫn còn có thể có hi vọng.

Gia Địch không có có dị nghị phất tay, lệnh cho Tang Á tăng tốc. Dưới ánh nắng vàng dịu nhẹ cuối thu, chiếc xe Lincoln bản dài chạy bon bon ra khỏi

https://thuviensach.vn

nội thành Tokyo, chỉ một chốc đã dừng chân nơi báo danh thi nghệ thuật ẩm thực dưới chân núi Phú Sỹ.

- Phong cảnh thật tuyệt!
Mặc dù mùa này không được xem hoa anh đào nở rộ, thế nhưng nhìn cảnh vật tú lệ chung quanh, Trần Mặc không thể không hít một hơi thật sâu, cảm thụ không khí núi non trong lành.

Ngay sau đó, hắn đưa mắt nhìn sang tòa thần xã phong cách cổ xưa cách đó không xa; ngói lưu ly đen, cửa chính mày hồng, vách tường phủ kín bởi hội họa… Tuy rằng kiến trúc không quá lớn, thế nhưng lại tạo một cảm giác cổ xưa giàu tính lịch sử tự nhiên.

Mà trước cửa tòa thần xã này hiện đang được tạm thời sử dụng làm nơi ghi danh cho giải đấu ẩm thực sắp tới.

Tang Á mời mọi người xuống xe, sau đó vội vàng chạy đi tìm người phụ trách. Trần Mặc đẩy cửa xe ra, tùy ý dạo quanh, vừa đi vừa cùng mấy đồ điện đang nấp trong ba lô trao đổi.

Thấy chung quanh không ai chú ý, Nặc Nặc lập tức nhảy ra:
- Lão đại, chỗ này đang giữ Lưu Ly Thanh Bình sao?

- Đúng vậy, mày cảm thấy chúng ta có cơ hội cướp luôn không?
Trần Mặc như có suy nghĩ gì quay đầu nhìn thoáng qua, cười hì hì hỏi.

Cướp bóc Lưu Ly Thanh Bình đương nhiên là không đúng, nhưng mà nếu chỉ bóc miếng ngọc vỡ trên đó đi thì cũng không có ảnh hưởng gì!

Chẳng qua, Tang Á nói nơi đây có gần trăm thần quan, mà cũng không biết đám người này có pháp lực không nữa.

- Em thấy được đấy!

https://thuviensach.vn

Không đợi Nặc Nặc trả lời, Oa Oa liền từ ba lô chui ra, chậm rãi phóng đại hình thể:
- Lão đại, em cảm thấy đám thần quan này không mạnh lắm đâu, chỉ có điều hơi đông, nếu gần trăm người cùng lên hội đồng bốn đứa bọn em thì chỉ sợ sẽ tốn kha khá thời gian đấy.

- Đúng thế, mà từng ấy thời gian thì cũng đủ để cảnh sát chạy tới!
Trần Mặc nhẹ nhàng gật đầu, hơi hơi trầm ngâm nói:
- Như vậy, nếu chúng ta lẻn vào trộm… Tao nghĩ là những thần quan kia không canh giữ Lưu Ly Thanh Bình đâu, dù sao vật đó chỉ là gửi ở đây chứ chẳng phải là cổ vật hay đồ thờ gì cả.

- Ngon!
Nghe thấy sẽ lẻn vào ăn trộm, Oa Oa tức thì hưng phấn không thôi, xung phong nhận việc nói:
- Lão đại, nhiệm vụ vinh quang này cứ giao cho em đi! Anh yên tâm, đêm nay em sẽ lẻn vào nhẹ nhàng cầm Lưu Ly Thanh Bình ra, cam đoan không ai có thể thấy được!

- Thật đấy?
Nghe được Oa Oa nói như vậy, Trần Mặc cũng có chút động tâm. Nhưng suy nghĩ qua một chút hắn vẫn khẽ lắc đầu nói:
- Tạm thời dự trù thế đã, nếu không cần làm thì không làm, trước hết chúng ta qua xem Tang Á báo danh hộ xong chưa đi…

Vừa nói xong câu này, Trần Mặc đã thấy Tang Á cùng với một người đàn ông trung niên phụ trách báo danh đi tới.

Bởi vì tập đoàn Gia Địch, nên nơi này tuy là Nhật Bản, nhưng vị Fujimoto tiên sinh chỗ ghi danh này vẫn có vẻ nho nhã lễ độ, còn cách năm sáu mét đã cúi người thật sâu chào, dùng tiếng Trung còn khá trúc trắc ân cần thăm hỏi:
- Trần-san, thật cao hứng khi được gặp ngài!

https://thuviensach.vn

(Họ trong tên + san: là cách xưng hô phổ biến trong tiếng Nhật, có thể áp dụng cho cả nam và nữ. Cách nói này thường được sử dụng trong những trường hợp bạn không biết phải xưng hô với người đối diện như thế nào)

Nghe ngữ khí ân cần như thế, Trần Mặc không khỏi thở phào một cái, trong lòng biết việc báo danh khẳng định không thành vấn đề.

Thế nhưng biến hóa ngay sau đó lại nằm ngoài dự liệu của hắn, bởi vị Fujimoto tiên sinh này cứ thế khom lưng mà hổ thẹn nói:
- Thật xin lỗi, tôi không thể giúp được ngài!

- Sao cơ?
Trần Mặc ngẩn ra, không khỏi ngạc nhiên hỏi.

- Đúng vậy, xin cho phép tôi giải thích!
Fujimoto lại cúi người, nghiêm nghị nói:
- Giải đấu lần này có hạn chế rất nghiêm khắc là chỉ có đầu bếp trong nước mới được tham gia, hơn nữa yêu cầu phải được tiến cử từ những khách sạn lớn. Bằng quan hệ của ngài và tiểu thư Gia Địch thì việc tìm khách sạn tiến cử đương nhiên quá đơn giản, thế nhưng về quốc tịch…

- Như vậy sao!
Trần Mặc nhíu mày nghĩ nghĩ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận sự thật.

Mắt thấy Fujimoto lại muốn cúi đầu, hắn vội vàng khoát tay nói:
- Được rồi được rồi! Ngài cũng đừng có tiếp tục cúi đầu, tôi sắp ngất ra rồi đây. Bất kể là thế nào thì vẫn cảm ơn sự giúp đỡ của ngài, tôi sẽ tiếp tục tự mình nghĩ cách là được rồi!

- Vâng! Không thể giúp đỡ ngài, tôi thật vô cùng…
Fujimoto trả lời như vậy, vẫn là không đổi được thói quen cúi đầu.

https://thuviensach.vn

Bất quá mới vừa vặn cong người một nửa, hắn đột nhiên ngẩn ra, như có suy nghĩ gì nhìn phía cách đó không xa.

Giờ phút này, dưới ánh mặt trời, mấy chiếc ô tô màu đen có rèm che đang chậm rãi chạy đến, đội hình ngay ngắn chỉnh tề hiển nhiên là đã qua huấn luyện chính quy.

Fujimoto hơi hơi ngạc nhiên, lập tức lần nữa khom mình hành lễ nói:
- Trần-san, xin cho phép tôi tạm thời rời đi, chuyện của ngài chúng ta sẽ bàn lại sau!

Tuy rằng ngữ khí vẫn khách khí như cũ, nhưng nhìn bộ dáng vội vàng chạy đi của Fujimoto thì hiển nhiên khách bên kia vừa đến quan trọng hơn.

Bước nhanh tới đón đoàn xe, hắn dừng cạnh cửa chiếc xe ở giữa, cung kính hồi đáp:
- Sakuraba-sama, để ngài phải tự mình tới đây, tệ nhân cảm thấy thật vô cùng có lỗi!
(Họ trong tên + sama: dịch là đại nhân, sử dụng với ý nghĩa kính trọng)

Không trả lời hắn, chiếc xe vẫn duy trì im lặng, xem ra đối phương không cho rằng Fujimoto có tư cách cùng mình nói chuyện.

Cùng lúc đó, mấy chục bảo tiêu đã vội vàng tới, đến trước chiếc xe kín rèm mà trải rông thảm đỏ từ cửa xe.

Nương theo cửa xe mở ra, một thân ảnh mặc kimono màu trắng chậm rãi đi tới, nhất thời làm không khí chung quanh như ngưng lại vài giây…

Đây là một thanh niên trẻ… Hay là một cô gái tuổi xuân thì?

Dưới ánh nhìn của mọi người, ‘hắn’ không chút biểu tình đứng tại chỗ, mái tóc đen không hề buộc giữ chảy dài trên vạt áo kimono, nhìn qua có vài phần hương vị của một vị công tử thời đại hỗn loạn xa xưa.

https://thuviensach.vn

Chỉ có một vấn đề đó là, dáng vẻ kia phối với một gương mặt đẹp đến không tì vết, bất kể nam hay nữ đều như vậy, thế nhưng người ta không cách nào phân biệt được chuẩn xác nên cho là nữ hay nam, nếu bắt buộc phải miêu tả, chỉ có thể thêm bằng một từ đó là ‘lạnh như băng’.

- Trai hay gái?
Trần Mặc kìm lòng không đậu xoa xoa cằm, than thở nói.

Hắn nói rất khẽ, thế nhưng đối phương tựa hồ lại nghê được, hơi hơi quay đầu lại, ánh mắt lạnh như băng giống như dáng đánh giá một vật thể vô tri.

Chẳng qua, chỉ nhìn thoáng vài giây, hắn liền không chút biểu tình quay đầu, đem ánh mắt dừng lại trên người Gia Địch.

- Đã lâu không gặp!
Điềm nhiên khẽ giơ tay chào, thanh âm của vị Sakuraba-sama này cũng giống bề ngoài, rất khó để người ta phân biệt được giới tính.

Bất quá, khi nói chuyện với Gia Địch thì ngữ khí của ‘hắn’ cũng lại có được vài phần cảm xúc, không lãnh ngạo như ban nãy.

Không nói thêm gì, Gia Địch cũng vẫy tay chào lại, người thoáng nói chuyện với nhau vài câu rồi lại từ biệt.

Ngay sau đó, vị Sakuraba-sama này liền chậm rãi đi đến chỗ báo danh trước cửa thần xã. Fujimoto tất nhiên là vẻ mặt tươi cười đi theo bên cạnh, thái độ khiêm nhường như là nhìn thấy chủ nhân.

Trần Mặc vô nghĩa nhún nhún vai, rồi lại nhịn không được thở dài, nhưng cũng không phải vì chính mình bị lạnh nhạt.

Trên thực tế, hắn vừa rồi vẫn chăm chú nhìn yết hầu của vị Sakuraba-sama kia, nhưng cái dấu hiệu để phân biệt nam nữ đó lại vừa như có cũng vừa

https://thuviensach.vn

như không…

- Người này rốt cuộc là nam hay là nữ?
Tò mò xoa xoa cằm, Trần Mặc quay đầu nhìn nhìn Gia Địch đứng bên cạnh.

Diệp Dung từ trước đến nay cực kỳ bao che khuyết điểm, chứng kiến đối phương không để cho Trần Mặc mặt mũi như vậy, nhịn không được than thở nói:
- Thắc mắc làm gì! Người như vậy cho dù có là nam thì cũng là một nam nhân xấu xa!

Tuy rằng nói như vậy nhưng Diệp Dung kỳ thật cũng rất tò mò, nhịn không được đem ánh mắt chuyển sang Gia Địch.

Bị hai người nhìn chăm chú chờ giải đáp, Gia Địch mặt không chút thay đổi nhìn bóng lưng Sakuraba, rốt cục hơi có vẻ chần chờ nói:
- Em không biết! Kỳ thật vấn đề này em cũng rất muốn biết đáp án…

- Ặc…
Trần Mặc cũng không biết nói gì, thầm nghĩ hóa ra Gia Địch cũng có máu tò mò, quả nhiên là người đồng đạo.

Mà trong ánh mắt ngạc nhiên của hắn, Gia Địch đã nhẹ giọng giới thiệu nói:
- Nhưng mà không nên xem thường Sakuraba! Cha của hắn là chủ tịch tập đoàn Lăng Hợp… Có lẽ anh không biết tập đoàn này, nhưng chỉ cần biết rằng địa vị của nó tại Nhật Bản tương đương với địa vị của gia tộc bọn em tại Hy Lạp.

Nghe lời này, cho dù Diệp Dung có không cam lòng thế nào cũng không nhịn được lắp bắp kinh hãi.

Thế nhưng chỉ vài giây sau, nàng lại nhịn không được hỏi:
- Ơ lạ nhỉ, nếu người này đã có bối cảnh như vậy, sao lại tự dưng muốn tham gia giải đấu này?

https://thuviensach.vn

- Mỗi người đều có suy nghĩ riêng!
Gia Địch nhẹ nhàng lắc đầu, lại đầy mặt lo âu nhìn phía Trần Mặc, thấp giọng nói:
- A Mặc, em bắt đầu có chút bận tâm! Nếu Sakuraba cũng tham gia giải đấu này thì kế hoạch của anh…

- Anh cũng không định dự thi!
Trần Mặc vô nghĩa nhún nhún vai, tùy tay vỗ vỗ cái ba lô bên mình:
- Anh đột nhiên cảm thấy nên dùng một cách khác, ví dụ… Nhân tiện hỏi một câu, hiệu suất làm việc của cảnh sát Nhật Bản thế nào?

Chương 136: Giả thần giả quỷ

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 136: Giả thần giả quỷ

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

Núi phú sỹ đêm nay yên tĩnh đến khác thường, lại được sương mù phủ thêm một lớp áo, làm cho cảnh đêm nơi đây càng thêm vài phần thanh nhã.

https://thuviensach.vn

Có điều khác với mọi người chỉ là thưởng thức cảnh sắc, một vài kẻ xấu xa lại coi trọng nhiều giá trị hơn của sương đêm…

Chính như Oa Oa đã nói thế này —— "Sương mù này tới tốt không thể tốt hơn, lại phối hợp chúng ta ngụy trang, coi như nghênh ngang đi vào cũng sẽ không bị phát hiện!"

- Xem ra mày rất có kinh nghiệm nhỉ!
Trần Mặc tròn mắt mà nhìn nó, thầm nghĩ loại chuyện này tin chắc không phải nó làm lần đầu.

Mà nghe được hắn 'khen ngợi', Oa Oa cũng không tham công hồi đáp:
- Thường thôi thường thôi, thứ ba thế giới! Mà nói đúng ra thì cách này cũng không phải em nghĩ ra được, là từ mấy phim chiến tranh của Bản Bản học đấy chứ… À quên, chúng nó đang nấp dưới lớp nước đen kịt trong bụng em, hố hố! (Giải thích một chút là cái không gian trong ruột của Oa Oa tựa như túi thần Doremon, dung nạp bất kể kích thước, nên giờ nuốt 3 đồ điện kia vào sau đó phủ một lớp nước màu đen lên trên để ngụy trang)

Không để ý đến nó tự kỷ, Trần Mặc đưa mắt nhìn mấy đồ điện chui hết ra từ ba lô, rồi lại đưa mắt nhìn thần xã Asama sáng trưng đèn đuốc phía xa xa, bèn ngăn lại Oa Oa đang muốn xuất phát mà nhắc nhở nói:
- Cẩn thận một chút! Nếu thật sự không được thì trước tiên rút về, không cần dẫn một đám thần quan chạy khắp núi!

- Biết rồi, lão đại an tâm!
Hiếm khi có dịp được chuẩn quang minh chính đại đi ăn trộm, Oa Oa sớm đã hưng phấn đến ứa hơi nước thay vì chảy dãi, không đợi Trần Mặc nói xong đã mang theo đám đồ điện xông ra ngoài.

Gió nhẹ hiu hiu truyền lại tiếng chúng nó nói chuyện, chỉ nghe giờ phút này Nặc Nặc đang rất hổ báo đề nghị:

https://thuviensach.vn

- Được rồi, khi chúng ta lấy xong mảnh ngọc, nên để mấy chữ lên vách tường thần xã chứ nhỉ, tụi mày có ai biết tiếng Nhật không?

- Ặc…
Nghe đến đây, Trần Mặc đột nhiên bắt đầu cảm thấy có lẽ kế hoạch này đã sai lầm rồi.

Nhưng mà mắt nhìn mấy đồ điện đã ngày càng gần thần xã, hắn cũng chỉ có thể chắp tay lên trời cầu nguyện, hy vọng đám dở hơi kia biết điều mà quậy phá đúng nơi đúng lúc.

Đại khái là nghe được lời cầu nguyện của hắn, sau một cơn gió lạnh phần phật thổi qua, mấy đồ điện đang sôi trào nhiệt huyết rốt cục an tĩnh lại mà men tới gần thần xã.

Dưới sự dẫn dắt của Oa Oa, bốn tên dở hơi này theo bụi cỏ thong thả bò sát, thật cẩn thận tới gần cửa chính, tận lực tránh khỏi ánh đèn sáng ngời.

Nhưng dù thế thì cũng đã có mấy người canh trước cửa nghe được tiếng động lạ mà rọi đèn pin đi tới.

- Có phải là thỏ không?
Cẩn thận đảo một vòng qua bụi cỏ, đội trưởng đội cảnh vệ thì thào tự nói, đúng lúc này đầu ngón chân không biết đụng phải cái gì mà gây ra tiếng loảng xoảng vang thật lớn.

Bị tiếng động này kinh động, mấy cảnh vệ vội vàng nắm cảnh côn vọt tới, đã thấy cảnh vệ đội trưởng ôm chân mà nhảy lò cò, vừa nhảy vừa chửi:
- Khốn khiếp, chỗ này sao lại có nồi cơm điện, là đám du khách nào mà vô ý thức thế chứ?

- Nồi cơm điện?
Mấy cảnh vệ đưa mắt nhìn nhau, mà lại không hẹn mà cùng cúi đầu nhìn kỹ lại trong bụi cỏ.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh trắng mờ ảo, một cái nồi cơm điện cũ nát đang nằm chễm chệ trên mặt cỏ, mà bên trong lại đổ đầy thứ nước gì đen như mực, nhìn thế nào cũng không phù hợp cảnh.

Cảnh vệ đội trưởng vẫn ôm bàn chân mà nhảy, hồi lâu sau mới bất đắc dĩ nói:
- Bỏ đi, chúng ta về chỗ, nơi này không liên quan đến chúng ta!

Hắn đã nói như vậy, mấy cảnh vệ còn có thể có ý kiến gì, ngay lập tức dìu đội trưởng trở về.

Chỉ là ai có không có chú ý tới, chờ bọn hắn đi xa, cái nồi cơm rách nát kia đột nhiên giật giật, lại lung la lung lay tới gần thần xã, chỉ chốc lát đã tiến sát tới một chiếc cửa sổ.

Ngay sau đó, một cái điện thoại di động đột nhiên nhảy bám vào cửa sổ, rồi thật cẩn thận mở cửa sổ ra…

- Hết thảy thuận lợi!
Nhỏ giọng ra hiệu, mấy đồ điện liền lặng yên không một tiếng động leo vào, chỉ để lại Xa Xa vẫn đang trạng thái thu nhỏ lưu lại ở bụi cỏ chuẩn bị đường lui.

Về phần bên kia, Oa Oa sớm đã lặng yên không một tiếng động nhảy xuống hành lang, hướng về phía đại sảnh đã tìm hiểu trước mà đi.

Nặc Nặc đi ngay sau nó, tò mò đánh giá bốn phía, thấp giọng than thở nói:
- Ê, chỗ này thờ thần gì ấy nhỉ?

- Ca cũng không biết, hình như là thần mộc hoa gì gì đó.
Bản Bản thuận miệng trả lời hàm hồ:
- Nhật Bản khác với Trung Quốc chúng ta, nhiều thần lạ lắm…

https://thuviensach.vn

Vừa nói chuyện, bọn nó đã sớm thuận lợi lẻn vào thần điện, dưới ánh nến mờ ảo, mấy chục người đang vây quanh thần vị mà lẩm bẩm, thoạt nhìn như đang tiến hành cầu khẩn.

- Trong kia kìa!
Trốn sau một cây cột quan sát giây lát, Nặc Nặc lập tức phát hiện được mục tiêu.

Trước bức tượng gỗ nữ thần kia là chiếc Lưu Ly Thanh Bình đang tỏa hào quang, mà mảnh ngọc vỡ màu nhìn vừa đánh mắt đã trông thấy rõ.

Oa Oa nhìn nhìn mấy chục thần quan còn đang cầu khẩn, nhỏ giọng than thở nói:
- Đám nào là cú chắc, khuya thế này rồi mà còn thức cầu khẩn… Ê, có nắm chắc đánh ngất xỉu hết được không?

- Có lẽ không ổn!
Nhìn nhân số đông đảo của đối phương, mấy đồ điện chỉ có thể đưa mắt nhìn nhau lắc đầu.

Mắt nhìn thời gian đã càng lúc càng khuya mà đám thần quan này lại vẫn bị uống phải thuốc kích thích nên không biết mệt mỏi, Oa Oa đã nhịn không được muốn xông lên cướp.

Mà đúng lúc này, Bản Bản đột nhiên mở màn hình, chần chờ nói:
- Này, ca đột nhiên nghĩ ra một cách, các chú đã xem tập "Đấu phép ở nước Xa Trì" trong "Tây Du Ký" chưa?

Tắt volume đi, Bản Bản bật lên một đoạn trong tập phim kia, mấy đồ điện vốn là ngạc nhiên không nói gì, lập tức lại không hẹn mà cùng chúi đầu tham khảo.

Vài giây sau, Nặc Nặc lặng yên không một tiếng động, men theo những góc tối mà bò đến chân tượng thần.

https://thuviensach.vn

Bởi vì hình thể của nó rất nhỏ, lại men dọc theo những tấm rèm che ngoài cửa sổ thông gió, cho nên không khiến thần quan chú ý.

Sau một lát, Nặc Nặc đã bò lên được đến sau lưng tượng thần. Nó quan sát vài giây rồi đột nhiên chui vào chiếc bồ đoàn đỡ tượng thần, đồng thời không quên hướng Oa Oa lóe lóe màn hình.

- Hiểu rồi!
Oa Oa cùng lúc không chút do dự mà hít vào một hơi rồi thổi ra thật mạnh.

Trong chớp mắt, cuồng phong nhất thời gào thét mà ra, cuốn theo bụi mù quét khắp cả thần điện, khiến đám thần quan không thể không nhắm tịt mắt, tiếng kinh hô nhất thời hết đợt này đến đợt khác vang lên.

Bên trong hỗn loạn, một vị lão thần quan (thần quan lớn tuổi) râu tóc bạc trắng lại trấn định quát:
- Hoảng cái gì, tất cả bình tĩnh…

Lời còn chưa dứt, ông ta đã kinh ngạc mà há to miệng.

Khó có thể tin, bức tượng thần trong đền lại đột nhiên khe khẽ rung lắc, tùng chùm hào quang màu xanh từ sau lưng tượng chợt phóng ra, hóa thành hào quang đầy trời rồi như thực thể mà chậm rãi rơi xuống, làm cho cảnh tượng bỗng chốc trở nên thật huyền bí hoa lệ.

Giờ khắc này, đông đảo thần quan nhất tề ngạc nhiên há hốc miệng, một vài người tu vi thấp thậm chí làm rớt cả pháp khí trong tay.

- Sao lại thế này? Đây là có chuyện gì?
Thất hồn lạc phách run rẩy lắp bắp hỏi, lão thần quan quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

https://thuviensach.vn

Nhưng đúng lúc này, bức tượng đang lay động lại đột nhiên yên lặng bất động, sau đó một giọng nói uy nghi không biết từ đâu vang lên:
- Tín đồ của ta, đã thấy bản thần tại sao không quỳ?

- Thằng này sao nói được tiếng Nhật ngọt thế nhỉ?
Oa Oa đang nấp sau cây cột, nghe xong câu kia không thể không tán thưởng nói.

Bản Bản lóe lóe cái màn hình, tự đắc tranh công nói:
- Đương nhiên! Nó từ ca xem được nhiều AV như vậy, không nói được mấy lời thì quá ngu rồi!

Được rồi, nếu để cho giáo viên tiếng Nhật nghe được lời này, phỏng chừng sẽ lập tức hộc máu tại chỗ.

Nhưng bất kể thế này, tiếng NhậBản Bản học mót được t dùng quá đúng chỗ, cho nên khiến cả đám thần quan đang trong hỗn loạn cũng phải đồng loạt ngẩn ra, không hẹn mà cùng quay đầu trông lại.

Đại khái là bị dọa đến choáng váng, bọn hắn lại đứng trơ ra không có phản ứng gì, cứ thế ngơ ngẩn ngẩn nhìn bức tượng thần, thật giống như cả đám đã biến cả thành tượng sáp…

- Thế này là sao! Tín đồ thờ phụng ta, vì sao thấy ta không quỳ!
Thấy tình huống có chút quái dị, Nặc Nặc chỉ có thể lần nữa hô quát, ngữ khí tăng thêm vài phần khiển trách.

Mấy chục thần quan đưa mắt nhìn nhau, không biết là nên nghe lời dập đầu hay nên lao tới mà nện cái bức tượng kia.

Cả đám đang trong mờ mịt, vẫn là lão thần quan kia phục hồi trước, đánh mắt cho hai đệ tử bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Thấy ám hiệu của ông ta, hai gã đệ tử gật đầu rồi lặng yên không dấu hiệu vòng ra sau bức tượng.

Thế nhưng ngay sau đó, bọn hắn liền lộ ra vẻ mặt khó có thể tin: phía sau thần tượng trống trơn, không hề có ai ẩn nấp, cũng không có bất kỳ máy móc nào.

Đối mắt nhìn nhau mắt một cái, hai gã đệ tử không tự chủ được rùng mình, vội vàng bước nhanh chạy về cạnh lão thần quan.

- Cái gì?
Nghe hai đệ tử nhỏ giọng thuật lại, lão thần quan nhất thời đờ người ra, hai chân lại khẽ run lên.

Nhìn ánh sáng xanh bao phủ tượng thần, hắn nhịn không được xoa xoa cái trán mồ hôi lạnh, thấp giọng than thở nói:
- Chẳng lẽ… Chẳng lẽ là có kẻ nào đang thi triển yêu pháp, thế nhưng cạng đây…

- Lớn mật! Lại dám vọng ngôn như thế!
Lời kia mặc dù nói rất nhỏ, nhưng làm sao qua mặt được Nặc Nặc.

Đột nhiên giận quát một tiếng, trong đó nó còn tăng thêm cả Nhiếp Hồn Ma Âm, nhất thời làm mấy tên thần quan ý chí yếu kém quỳ sụp xuống.

Cơ hồ đồng thời, Oa Oa cũng phối hợp lần thứ hai thổi ra gió lạnh, làm cả thần điện chìm trong cuồng phong gào thét.

Vị lão thần quan kia lắp bắp kinh hãi, suýt nữa dập đầu quỳ xuống, nhưng vẫn còn do dự trong lòng.

Chính là ngay sau đó, đột nhiên nghe được một tiếng thét vang, mười mấy thần ma quỷ quái chợt từ trên trời giáng xuống, tay cầm pháp khí đứng hầu hai bên bức tượng thần, ánh mắt sáng rực như là thực chất…

https://thuviensach.vn

Chương 137: Thiên Cẩu không phải là cẩu

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 137: Thiên Cẩu không phải là cẩu

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

- Ảo ảnh thật là tuyệt vời!
Từ từ ngưng thổi ra, Oa Oa nhìn Bản Bản đứng cạnh, hiếm thấy tán thưởng một câu.

Có thuật huyễn tượng của Bản Bản, đừng nói là mười mấy thần ma quỷ quái trước mặt này, cho dù triệu hoán mười vạn thiên binh thiên tướng hàng lâm cũng không thành vấn đề.

Chẳng qua những thần tướng này chỉ có thể đứng nhìn từ xa, chứ chẳng may bị người lấy tay chạm khẽ thôi cũng sẽ lập tức lộ sơ hở.

Thế nhưng nói là nói, có cho đám thần quan này thêm mấy lá gan chắc cũng không dám bước lên đụng chạm vào thần tướng.

https://thuviensach.vn

Giờ phút này, lấy lão thần quan dẫn đầu, đông đảo thần quan sớm đã kinh sợ đến ngây người, hận không thể cắn cả mười đầu ngón tay để chứng minh đây không phải nằm mơ.

Coi như giọng nói cùng cuồng phong lúc trước còn có thể làm giả, nhưng mà thần ma quỷ quái bỗng dưng hàng lâm này bất kể thế nào cũng không thể giả, cho dù là liên hợp toàn bộ thần quan cao tay nhất Nhật Bản cũng không có loại pháp lực này.

- Đã thấy bản thần, tại sao không quỳ?
Không đợi Nặc Nặc quát thêm lần nữa, mấy chục thần quan đương trường đã sớm quỳ xuống mà bái như tế sao.

Vị lão thần quan kia cái trán mồ hôi đầm đìa, run rẩy quỳ rạp, ngay cả mắt cũng không dám ngước lên nhìn một cái.

Nghe tiếng quát uy nghi từ tượng thần, lại nhìn mười mấy thần ma quỷ quái uy phong trước mắt, ông ta hoàn toàn tin phục, run giọng nói:
- Tín đồ của ngài, cung nghênh thần Konohanasakuya-hime!

- Miễn lễ!
Trong lòng dương dương tự đắc, Nặc Nặc ra vẻ nho nhã nói cổ văn, thật sự cũng có vài phần uy nghi của thần:
- Ta cưỡi mây ngang qua nơi này, thấy các ngươi thành tín cầu nguyện, trong lòng có chút cảm động nên hạ xuống lai dạo một lần!

- Dạ!
Nghe được Nặc Nặc này, mấy chục thần quan là vừa mừng vừa sợ, cơ hồ quỳ bái sát đất.

Lão thần quan quỳ phía trước, trong miệng lẩm bẩm thấp giọng cầu khẩn, trong lòng không ngừng nghĩ ngợi tìm cơ hội ôm được bắp đùi thần linh lần này.

https://thuviensach.vn

Phải biết rằng, xác suất thần linh hạ phàm từ xưa tới nay là cực thấp, nếu bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này thì sợ rằng ngày mai sẽ tiếc đến độ muốn đập đầu vào tường mà chết.

Nghĩ đến đây, ông ta vội vàng vừa quỳ vừa lê gối về phía trước, dẫn dắt mấy chục thần quan liên tục dập đầu, trong miệng hô to cầu chúc.

Còn về nội dung cầu khẩn của bọn họ thì đương nhiên là hi vọng thần linh nghĩ tới công lao không ngại khó khăn mà tùy tiện ban thưởng cái gì đó…

Một màn này quả rất giống với đoạn ba huynh đệ Tôn Ngộ Không giả dạng Tam Thanh tại tập "Đấu phép thuật tại nước Xa Trì" trong bộ "Tây Du Ký", chẳng qua là đám Oa Oa lại không cách nào ban thưởng "thần thủy" thôi. (Thần thủy = 'water yellow', dịch theo thứ tự từ trái qua

- Được rồi! Thấy các ngươi thành tâm cầu nguyện, sẽ ban thưởng cho các ngươi vài món thần khí!
Giả trang rồi nhìn một đám thần quan quỳ lại trước mặt mình đến phát nghiện, Nặc Nặc cao hứng nói:
- Các ngươi lùi ra ngoài đợi lệnh, bởi thiên cơ bất khả lậu, không được ta cho phép không được đi vào!

Một lời này chẳng khách nào đào ra cái hố, chỉ đợi xem đối phương có chịu chủ động nhảy vào không.

Lão thần quan ngẩn ra, lại cùng mấy chục thần quan đưa mắt nhìn nhau, không khỏi có chút thất vọng, thầm nghĩ giá được lưu lại xem thần linh ban thần khí bằng cách nào.

Chẳng qua hơi hơi do dự một lát, chờ ông ta lần thứ hai ngẩng đầu trông thấy này mấy thần Ma quỷ quái thì lại nhất thời run giọng cúi đầu nói:
- Dạ! Chúng con xin lui!

https://thuviensach.vn

Nói xong, lão thần quan lập tức lui ra, lệnh cho thuộc hạ theo hai cánh cửa bên hông rời ra ngoài.

Chẳng qua, bởi vì trong lòng vẫn có chút hoài nghi, hắn cũng không quên trước khi xoay người đánh giá lần cuối cảnh vật chung quanh.

Thoạt nhìn, hết thảy đều bình thường đến không thể bình thường hơn, nơi này cũng không có người lạ hay thiết bị công nghệ cao nào… Như vậy, chắc hẳn việc thần linh hàng lâm là sự thật!

- Phát đạt rồi!
Trong lòng vui mừng thì thào tự nói, mấy chục thần quan vui sướng đóng lại cửa lớn, sau đó chỉnh tề quỳ đợi bên ngoài.

Mà đợi khi thần điện khôi phục yên tĩnh, theo một tiếng vang nhỏ truyền đến, mấy đồ điện lập tức nhảy cả ra, dương dương tự đắc nói:
- Dễ thật! Đám người kia đều dùng đầu gối để nghĩ sao.

Đây là điển hình được tiện nghi còn khoe mẽ! Bất quá bốn đồ điện hiển nhiên đều thực vô sỉ, dương dương tự đắc cười đến mấy phút mới nhớ tới chính sự.

Nặc Nặc hiển nhiên là thủ lĩnh trong tổ bốn tên, ngay lập tức phân phó nói:
- Nhanh lên! Ca đi lấy ngọc vỡ, Bản Bản viết thơ lên tường, Oa Oa… Đệch, Oa Oa, mày lấy áo lót ra làm quái gì thế?

- Để lại thần khí mà!
Phun ra vài cái áo lót để xuống đất, Oa Oa còn hứng thú xếp chúng lại thành đồ án, nham nhở trả lời.

- Những tên kia bái chúng ta lâu như vậy, cũng nên chừa chút đồ cho bọn họ… Thật đáng thương, làm thần quan lâu như vậy, khẳng định ngay cả tay của phụ nữ cũng chưa được chạm, ca có nên để lại mấy quyển “Kim Bình Mai” không nhỉ?

https://thuviensach.vn

Nếu nghe được câu này, có lẽ những thần quan đang quỳ ngoài cửa sẽ rơi lệ đầy mặt, chỉ là không rõ bởi vì cảm động hay là tức giận.

Nói thì dài nhưng hành động mới qua vài giây, Nặc Nặc cũng đã nhảy lên Lưu Ly Thanh Bình, chậm rãi quan sát mối nối với mảnh ngọc vỡ.

Bản Bản bên cạnh nhìn thấy, nhịn không được nhắc nhở nói:
- Nặc Nặc, lão đại nói đừng có làm hư chiếc bình, mày tháo mảnh ngọc ra là được…

"Rầm!"
Lời còn chưa dứt, cửa sổ đã bị phá tan bởi lực từ bên ngoài, mảnh thủy tinh văng ra tung téo như phim hành động, một bóng đen thuận thế nhảy vào trong.

Không đợi mấy đồ điện kịp phản ứng, hắn đã không hề do dự lấy tay chộp tới Lưu Ly Thanh Bình.

Nặc Nặc lắp bắp kinh hãi, vội vàng vận khởi Nhiếp Hồn Ma Âm, quát to:
- Nằm xuống!

Một câu này chỉ là thuận miệng, thế nhưng kẻ tập kích lại thật sự ngaản ra rồi theo bản năng nằm úp sấp trên mặt đất.

Thấy một màn như vậy, mấy đồ điện không khỏi đưa mắt nhìn nhau, Nặc Nặc càng kinh ngạc, nhịn không được lẩm bẩm nói:
- Sao lại thế này? Rốt cuộc là kẻ này quá yếu, hay Nhiếp Hồn Ma Âm của ca đột nhiên trở nên mạnh mẽ vậy?

- Bát dát (khốn khiếp)!
Không đợi nó kịp phản ứng, kẻ tập kích nằm úp sấp trên mặt đất đã lần thứ hai nhảy lên, hướng về Lưu Ly Thanh Bình chộp tới.

https://thuviensach.vn

Bản Bản làm sao có thể để cho hắn dễ dàng đắc thủ như thế, trong chớp mắt đã biến lớn lên vài mét, tựa như một tấm thép lớn quét ngang đến.

Kẻ tập kích kia hoàn toàn không sợ, chiếc quạt trong tay thay đao chém ra, đụng cùng một chỗ vào Bản Bản, cả hai bên nhất thời không ai làm gì được ai.

- Làm sao có thể?
Phiên Thiên Ấn nhãn hiệu cục gạch lần đầu tiên thất thủ, Bản Bản cũng không khỏi ngẩn ra.

Nhưng chính nhờ dịp đôi bên giằng co này, diện mạo kẻ tập kích rốt cục lộ rõ dưới ánh đèn. Nghiêm khắc mà nói, hắn cũng không thể xem như nhân loại, mặt dài đỏ thẫm, cái mũi dài như Pinocchio, thân hình giống như vượn tay dài, trong tay nắm lấy quạt tròn, sau lưng còn có một đôi cánh.

- Thiên Cẩu?
Sau phút ngạc nhiên, Bản Bản lập tức hô lên tên của yêu quái này.
(Thiên cẩu hay Tengu: quái vật rất thường thấy trong các manga Nhật, về chi tiết mời xem thêm tại http://www.mystown.com/2015/12/tengu...vat-tengu.html)

Cái gọi là Thiên Cẩu, là một trong những yêu quái ai ai cũng biết. Trong truyền thuyết nó bình thường ở trong núi sâu, có quái lực cùng siêu năng lực đủ khiến người khó có thể tưởng tượng, quạt tròn trong tay có thể gọi gió lớn.

Chẳng qua nghe thì nghe, nhưng đột nhiên thấy loại yêu quái trong truyền thuyết này xuất hiện, mấy đồ điện vẫn không khỏi ngạc nhiên ngây người.

- Bát dát! Đưa Đưa Lưu Ly Thanh Bình cho ta!
Không có hứng thú nói nhảm, con Thiên Cẩu này gào lên bức lui Bản Bản, duỗi tay chụp lấy Lưu Ly Thanh Bình.

https://thuviensach.vn

Lực lượng của nó rất lớn, việc có thể lấy nhục thân đối kháng với Bản Bản đã đủ chứng minh sức mạnh của nó.

Chẳng qua không đợi nó chạm vào Lưu Ly Thanh Bình, Nặc Nặc lại đột nhiên nhảy lên, quát lớn:
- Lăn tròn!

- Khốn khiếp, ngươi nghĩ rằng ta sẽ…
Thấy đối phương còn dây dưa, Thiên Cẩu nhất thời quay đầu gầm lên.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp vung quạt, lại thật sự theo bản năng mà lăn tròn tại chỗ một vòng, làm ra tư thế chỉ có chó con mới có thể làm.

Oa Oa bên cạnh thấy thú vị, nhịn không được hiếu kỳ nói:
- Ô? Kẻ này chẳng lẽ là có, sao lại nghe lời như vậy?

- Nói nhảm, Thiên Cẩu vốn là chó, mày không thấy trong tên nó có một chữ "cẩu" đấy sao?
Nặc Nặc tức giận trừng mắt liếc nó một cái khinh bỉ.

Mà lúc này Thiên Cẩu kia cũng sớm đã tỉnh lại, giận dữ hét to một tiếng rồi bật dậy, tóm một chiếc bàn cạnh đó mà ném đến, lực lượng lớn đến kinh người.

Trong tiếng nổ vang, mấy đồ điện vội vàng né qua, nhưng tiếng đánh nhau hiển nhiên đã quá lớn, chỉ nghe tiếng hô quát chợt vang lên ngoài cửa, mấy chục thần quan nhất thời chen chúc chạy vào, mà khi nhìn thấy tình hình bên trong thần điện thì nhất tề hóa đá…

- Các ngươi… Các ngươi…
Hiển nhiên vẫn không rõ tới cùng xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy mấy đồ điện cùng Thiên Cẩu trong truyền thuyết, lão thần quan sợ run vài giây sau, rốt cục run rẩy quát:

https://thuviensach.vn

- Bắt lấy bọn chúng! Bắt lấy bọn chúng!

- Chuồn!
Mắt thấy đám thầm quan giơ pháp khí chuẩn bị ra tay, mấy đồ điện cùng Thiên Cẩu thật ăn ý ngưng chiến, rồi không chút do dự quyết định chạy.

Đám Oa Oa vừa may đang đứng sát cửa sổ, không chút do dự nhảy ra ngoài, còn Thiên Cẩu kia thì trực tiếp đập cánh, phá vỡ nóc nhà mà bay đi.

Lão thần quan tức giận đến cả người run rẩy, sắc mặt xanh mét chợt quát lên:
- Đuổi theo! Đám yêu quái này dám lẻn vào thần xã, triệu hoán toàn thể thần quan xuất động, đuổi tới chân trời góc biển cũng phải bắt được bọn chúng!

- Dạ!
Mấy chục thần quan khom người lĩnh mệnh, không chút do dự theo cửa sổ nhảy ra ngoài.

Theo tiếng hét vang của họ, có hơn mười cảnh vệ từ hai bên cũng ập tới, đèn pha được bật lên nhất thời khiến phạm vi không gian mấy trăm mét sáng như ban ngày.

Nhìn một biển người đuổi theo sau, lại ngẩng đầu nhìn Thiên Cẩu cưới gió mà đi, Oa Oa nhịn không được oán hận nói:
- Tại sao lại đuổi theo bọn ta, khi dễ bọn ta không thể bay sao… Xa Xa, nhanh tới cứu người… Không, là cứu yêu!

"Brừmmmm!"
Lời còn chưa dứt, tiếng mô tô chợt vang lên, một chiếc xe xích lô gắn động cơ từ bụi cỏ chạy ra:
- Lên đê! Mỗi đứa năm đồng, chê đắt thì đợi xe buýt!

https://thuviensach.vn

Chương 138: Đừng nghĩ xích lô không phải là xe

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 138: Đừng nghĩ xích lô không phải là xe

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

Đối với thần xã Asama cũng nhiều thần quan tại đó, đêm nay nhất định là một đêm không ngủ, thậm chí còn hỗn loạn đến không tưởng nổi.

Thành thật mà nói, mấy đồ điện này an bài viện quân tiếp ứng cũng không lạ, nhưng nếu tới tiếp ứng là một chiếc xích lô cũ nát thì…

Cái gì kia, chiếc xích lô này lại còn biết nói tiếng Trung khẩu âm Bắc Kinh…

- Bát dát (khốn khiếp)! Bắt lấy chúng nó!
Sau nháy mắt kinh ngạc, vị lão thần quan kia nổi giận gầm lên một tiếng, vung quyền trượng lên.

Chỉ nghe một tiếng ngâm nga khẽ, hơn mười luồng sáng mờ bay lên trời, sau đó tự như mưa rơi mà ào ào hạ xuống, bao phủ trọn lấy không gian mấy mét trên đất.

https://thuviensach.vn

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng hét lên một tiếng, nháo nhào lao lên xe, chỉ sợ mình bị bỏ lại.

Cơ hồ đồng thời, cơn mưa ánh sáng đã rơi xuống, nhìn như không chút nguy hại thế nhưng lại khiến toàn bộ vật thể bị nó chạm phải dập nát.

Oa Oa hú lên quái dị, nhảy đến trên đầu xe há mồm phun ra, một trận cuồng phong mãnh liệt thổi qua, nhất thời khiến cơn mưa ánh sáng kia bị tứ tán.

Mà nương theo lỗ hổng mới xuất hiện, Xa Xa Xa Xa nhất thời toàn lực rồ ga, vọt như bay ra ngoài!

- Bát dát (khốn khiếp)!
Lão thần quan giận tím mặt, chợt cắn chót lưỡi phun một tia máu lên cây quyền trượng.

Chỉ thấy một tiếng vang kịch liệt, quyền trượng giống như có sinh mạng bay lên trời, trong hào quang bao phủ nó hóa thành một con ngũ trảo kim long (rồng vàng năm vuốt), hướng phía Xa Xa cấp tốc đuổi theo.

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng hô:
- Nặc Nặc, đến mày!

- Cút! Tại sao là ca!
Nhìn thấy kim long giương nanh múa vuốt, Nặc Nặc thực ấm ức than thở nói.

Oa Oa dùng ánh mắt sùng bái nhìn nó mà nói:
- Hỏi thừa! Bởi vì chú rất có duyên với động vật, như hồi gặp con chó ngao Tây Tạng ấy… Mau, nó đuổi đến rồi kìa!

Trong tiếng thét chói tai, kim long đã rít gào đuổi tới trong gang tấc. Bị mấy đồng bạn vô lương tâm đẩy ra chịu chết, Nặc Nặc đáng thương chỉ có thể mượn gió mà nhảy người nóc xe.

https://thuviensach.vn

Vài giây sau, nó chợt hướng kim long mà bật camera 360 lên:
- Rồng ngoan! Cười với đại gia mộ cái nào, thật tươi vào nhé!

"Tách!"
Flash lóe lên, lại được Nặc Nặc dùng yêu lực thúc dục, cơ hồ có thể ngang với ánh sáng từ tia sét.

Kim long kia chỉ cảm thấy hoa mắt, không tự chủ được quay đầu đi, mà trong một tíc tắc này, một tấm thép lớn đã từ bên hông nó quét tới.

Chỉ nghe tiếng rít dài vang vọng, con kim long xui xẻo cứ thế bị đánh bay ra ngoài, rồi biến lại thành cây quyền trượng mà rớt xuống đất.

- Té thôi!
Đứa ngốc mới lưu lại thừa nhận lửa giận, Xa Xa chợt gia tốc chạy như bay, một đường xóc nảy hướng về dưới chân núi xông đi.

Mấy đồ điện bị xóc lắc đến muốn rời ra từng mảnh, chỉ có thể bám thật chặt lấy Xa Xa. Oa Oa còn thiết chút nữa bị văng xuống xe, hét ầm lên:
- Cái xe chết tiệt! Sai mày không biến hình khác, ca vẫn tương đối thích Dodge Tomahawk!

- Đừng dài dòng! Ba bánh còn nhanh hơn hai bánh!
Đánh chết cũng không chịu đổi tạo hình, chiếc xe xích lô ‘công nghệ cao’ cứ như vậy một đường lảo đảo đi, giống như ôm quyết tâm xe hủy yêu vong, rung ầm ầm lao xuống chân núi.

Mấy chục thần quan trợn mắt há hốc mồm sắm vai người xem, thẳng đến lúc này mới ngạc nhiên phục hồi tinh thần lại, lập tức hô to gọi nhỏ đuổi theo, xa xa có tiếng còi cảnh sát hú vang cả bầu trời.

Chính là ai cũng không có chú ý tới, trong bụi cỏ gần đó còn có một thanh niên trẻ đang bất lực mà ngửa mặt thở dài:

https://thuviensach.vn

- Biết ngay mà, bọn nó lại làm hỏng việc rồi!

- Chúng ta làm hỏng việc rồi sao?
Cơ hồ đồng thời, trên chiếc xe đang xông lên đường cao tốc, Bản Bản cũng đang mê hồ hỏi như vậy.

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, hình như cảm thấy rất xấu hổ, có điều Nặc Nặc vẫn cãi bướng nói:
- Nói bậy! Chúng ta sao lại làm hỏng việc được, chỉ là tạm thời… Oái! Sao lại có nhiều xe cảnh sát như vậy!

Giờ khắc này, hơn mười chiếc xe cảnh sát từ phía trước chạy như bay mà đến, còi hú tung trời, đèn pha chiếu lên quốc lộ một khoảng sáng như tuyết.

Xa Xa theo bản năng cấp tốc phanh lại, trong tiếng ‘kítttttt’ chói tai vội vàng quay đầu xe, thế nhưng không đợi nó chạy được mấy mét, đã thấy mấy chục thần quan lố nhố theo sơn đạo chạy tới.

Hai bên hợp lại vây như vậy, nhất thời đem bốn đồ điện vây kín, coi như mọc cánh cũng khó bay.

Lão thần quan kia tuy rằng tu vi thâm hậu, nhưng dù sao tuổi già sức yếu, đuổi lâu như vậy khó tránh khỏi đuối sức, thở hổn hển quát:
- Bát dát (khốn khiếp)! Các ngươi dám…

Lời còn chưa dứt, ông ta đã không tự chủ được lách mình sang một bên, bởi vì chiếc xích lô đang rơi vào đường cùng kia lại đột nhiên gia tốc lao như điên đâm thẳng tới.

Nhìn tường chắn từ mấy chục thần quan trước mặt, Nặc Nặc trèo lên đầu xe, bật loa ngoài quát mở đường:
- Tránh ra! Tất cả mau tránh ra cho ta! Người nào thích cảm giác mạnh cứ lao tới đây… Không sợ chết thì mau nhường đường!

https://thuviensach.vn

- Nó nói cái gì thế?
Hiển nhiên không hiểu tiếng trung, mấy chục thần quan đưa mắt nhìn nhau, nhưng cũng không chút do dự ngâm xướng pháp chú.

Thế nhưng mắt vừa thấy hào quang ngũ sắc xuất hiện, Xa Xa lại đột ngột phanh lại, quái dị đem đuôi xe nhắm ngay đông đảo thần quan.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, động cơ xe toàn lực phát động, tạp âm, khói xe đồng thời bốc lên…

Khói đen cuồn cuộn bốc lên rồi theo gió lan rộng, đám thần quan che miệng mũi ho khan liên tục, mắt đỏ kè chảy ra nước…

Mà càng thêm kinh khủng là không biết tại sao mùi xăng dầu lại nồng như thế, làm người ta chỉ ngửi một chút là cả cơm chiều cũng muốn phun ra.

- Tránh ra! Mau tránh ra!
Không đợi lão thần quan hô quát lần thứ hai, đông đảo thần quan chịu không nổi loại công kích này liền ào ào tản hết, làm gì còn cái gọi là tường thịt.

Chỉ nghe brừm một tiếng, Xa Xa sớm mang theo đồng bọn phi vọt qua. Mấy thần quan hơi chậm chân nhất thời bị gió bô xe chấn bay cả người ra xa.

- Sợ rồi hả các ku!
Nhìn phía sau một đám chật vật không chịu, Oa Oa dương dương tự đắc mà hét vọng lại.

- Bye bye các chú nhé! Đom đóm mà đòi đọ sáng với ánh trăng. Dù là đặc nhiệm SWAT gặp bọn ca cũng chỉ có tắt điện nữa là các chú!

Trong tiếng kêu gào vọng lại, chiếc xe xích lô gắn mô tô chạy như bay trong đêm, dọc đường cao tốc mà chạy vào nội thành Tokyo.

https://thuviensach.vn

Phía sau chúng nó là xe cảnh sát cùng thần quan đuổi theo không rời, cả ngọn núi Phú Sỹ cũng bị tiếng ồn ào đánh thức.

Chẳng qua, mắt thấy ánh đèn thành phố dần dần xuất hiện trong tầm mắt, Bản Bản lại rốt cục nhịn không được hỏi:
- Ê, vì sao chúng ta lại trốn vào nội thành? Lão đại đang chờ ở khách sạn…

- Rất đơn giản! Bởi vì nơi này đông đúc sẽ khiến chúng ta trốn dễ hơn!
Oa Oa lung la lung lay đứng trên đầu xe chỉ dẫn đường đi, đồng thời cũng không quên giải thích nói:
- Không nói chúng ta nếu chạy tới khách sạn sẽ làm lão đại bị nghi ngờ, mà quan trọng hơn là…

- Là cái gì?
Bản Bản vẫn không rõ, mê hoặc hỏi.

Oa Oa cùng Nặc Nặc đối mắt nhìn nhau một cái, trăm miệng một lời hồi đáp:
- Là phía trước có một xưởng phim sản xuất AV rất lớn, hồi sáng lúc tới Tokyo bọn ca đã để ý chỗ này, cho nên… Làm sao có thể vào đến bảo sơn mà về tay không chứ? Chúng ta nhất định phải hoàn thành sứ mệnh lão đại giao phó mới được!

- Hắt xì!
Giờ khắc này, Trần Mặc đang lặng lẽ trở lại khách sạn nhịn không được hắt hơi một cái.

Mà trên cung đường cao tốc ngoài tầm mắt của hắn, Nặc Nặc đang dùng khả năng suy đoán siêu cường của mình mà phán:
- Các chú nghĩ đi! Tại sao lão đại lại muốn đến Nhật Bản? Chẳng lẽ thật sự chỉ vì mảnh ngọc kia sao? Không, tuyệt đối không! Bằng việc quen biết lão đại nhiều năm, ca khẳng định mục đích thực sự của anh ấy là…

https://thuviensach.vn

- Không sai! Chính là như vậy!
Mấy đồ điện không hẹn mà cùng hô lên.

- Cũng không có cách nào! Kỳ thật tứ đại linh vật trong sáng thuần khiết như chúng ta thật sự không thích hợp đi làm chuyện này, thế nhưng lão đại đã tận lực cầu xin như vậy thì chúng ta cũng đành cố mà giúp anh ấy một lần!

Biện luận thật quá xuất sắc, lúc này đây Trần mặc không phải là hắt hơi, mà là cảm thấy cả người rét run.

Nhưng chuyện để cho hắn cảm thấy bất an còn ở phía sau, bởi vì Bản Bản lại hỏi tiếp:
- Nhưng mà dù là ý lão đại thì chúng ta đi cướp AV cũng không tốt lắm đâu!

- Ngu thế! Ai nói chúng ta muốn đi cướp AV?
Ngẩn ra, Oa Oa trừng mắt liếc Bản Bản một cái, ngay lập tức khiển trách:
- Không có tiền đồ, chẳng lẽ chúng ta thật vất vả đến Nhật Bản một chuyến chỉ để cướp mấy cái đĩa AV sao?

- Hả?
Bản Bản thực hổ thẹn loạng choạng, đột nhiên cảm giác mình sai lầm rồi.

Quả nhiên ngay sau đó, Oa Oa liền thật cường hãn thốt ra một câu:
- Ca nhớ đã có người từng nói: "cho người con cá không bằng cho kẻ đó cần để câu". Cho nên ca thấy chúng ta dứt khoát cướp luôn diễn viên AV về, các chú thấy sao?

- Hay! Thực là quá hay!
Không đợi Oa Oa nói xong, mấy đồ điện đã liên thanh khen ngợi, chỉ kém hô to "anh minh thần vũ".

https://thuviensach.vn

Nặc Nặc ánh mắt nhìn xa trông rộng, ngay lập tức liên tưởng đến tương lai tốt đẹp:
- Có đạo lý! Nếu chúng ta có thể đem Sora Aoi, Kaede Matsushima các nàng về, hơn nữa bằng kỹ năng sáng tác kịch bản của ca cùng nghề quay chụp của Bản Bản, không phải là muốn gì có đó sao… Đúng rồi, quay xong còn có thể đem bán, kèm theo cả DVD do các nàng ký tên!

Nhịn không được ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, bốn đồ điện thực chỉnh tề nhìn lên trời cao, chỉ cảm thấy vô vàn tinh tú đều biến thành đôla với kim cương.

Yên tĩnh tưởng tượng viễn cảnh huy hoàng một lúc lâu sau, cảm nhận được gió lạnh thổi tới, bốn đồ điện không hẹn mà cùng gật đầu nói:
- Quyết định thế đi! Bản Bản, mau tra toàn bộ địa chỉ của các idol nổi tiếng nhất… À khoan, trước hết chúng ta tới xưởng phim kia cướp sạch khởi động đã!

Chương 139: Cướp sạch sẽ

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 139: Cướp sạch sẽ

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người

https://thuviensach.vn

oOo

Bối cảnh: Đêm khuya, trên phố lớn, thủ đô Tokyo Nhật Bản. Cảnh đêm lúc này hơi có vẻ quạnh quẽ, không mấy bóng người qua lại, trái ngược hẳn hẳn vẻ nhộn nhịp ban ngày.

Một người đàn ông say khướt, tay xách theo chai rượu đang thất tha thất thểu bám vào vách tường mà di chuyển, trong miệng thỉnh thoảng lại nghêu ngao hát khiến chốc chốc lại có tiếng chửi mắng phát ra từ những ngôi nhà cạnh đó.

Nhưng cho dù bị mắng như thế, hắn vẫn mắt nhắm mắt mở mà phản bác:
- Kêu cái gì mà kêu! Ông mày thích thì hát, chúng mày là cái quái gì…

Chửi chưa hết câu, hắn đột nhiên ngẩn ra, ngạc nhiên quay đầu nhìn phía đằng xa.

Trên con hẻm yên tĩnh, đột nhiên không tiếng từ đâu thổi tới một trận cuồng phong, rồi mơ hồ truyền đến tiếng rít liên tiếp.

Bản năng nhận thấy được không ổn, gã say rùng mình một cái rồi biết điều mà lùi về sau hai bước.

Cơ hồ đồng thời, một chiếc xe xích lô có gắn động cơ chạy như bay mà đến, cuốn theo gió lạnh đập vào mặt hắn.

- Khốn khiếp!
Xoa xoa mặt lớn tiếng chửi, nhưng khi mà gã say nhìn rõ chiếc xích lô kia thì lập tức kinh ngạc há to miệng.

Nói đùa sao! Chiếc xích lô kia lại có thể tự động chạy, hơn nữa tốc độ kinh người… Dùng sức xoa xoa con mắt, gã say vội vàng nhìn lại, thẳng đến khi xác định chính mình không có nhìn lầm.

https://thuviensach.vn

- Yêu quái! Yêu quáiiiiiii….
Vài giây ngạc nhiên qua đi, hắn nhất thời thất kinh hét ầm lên.

Nhưng tiếng kêu gào còn chưa tắt, đã thấy hơn mười chiếc xe cảnh sát theo sau chạy như bay mà đến, có cả máy bay trực thăng rọi đèn pha sáng trắng, tạo thành gió lốc cuồn cuộn đuổi theo sau.

Trong nháy mắt, đội nhân mã này đã xông qua phố dài, biến mất trong bụi khói.

Mà thẳng đến lúc này, cả dãy nhà dân trên phố mới lục tục bật đèn, thò cổ ra ngoài ngóng…

- Con mẹ nó! Chúng ta cũng không phải mỹ nữ, sao bọn chúng đuổi nhiệt tình thế nhỉ?
Bỏ qua hoạt động tiếp theo của dãy dân cư đằng sau, giờ phút này mấy đồ điện đã sớm bị đuổi gấp đến thở hổn hển, nhịn không được quay đầu lại oán thán.

Oa Oa ngoái lại nhìn đèn hiệu cảnh sát đặc trưng phía sau, thực bất đắc dĩ thở dài:
- Khó trách mọi người đều nói người Nhật Bản làm việc rất chăm chỉ, dù sao bắt được chúng ta cũng làm gì có tiền thưởng chứ.

- Đúng thế đúng thế!
Mấy đồ điện liên tục phụ hoạ, hận không thể in truyền đơn bất bình thay cho đội cảnh sát tăng ca không được tăng lương này.

Mà nếu chỉ có cảnh sát thôi còn đỡ, mấu chốt là đám thần quan kia lại còn có pháp lực, hơn nữa ven đường còn hô hào đồng bọn, giống như đàn kiến mà tụ lại càng ngày càng nhiều.

Tứ đại linh vật vốn quen hội đồng người khác, đương nhiên biết hương vị của bị hội đồng không thể nào gọi là tốt được, cho nên chỉ có thể một

https://thuviensach.vn

đường chạy trối chết, bất tri bất giác đã vượt qua 80 km vào đến nội thành…

- Mợ nó chứ, nếu không phải vì cướp AV, ca còn lâu…
Buồn bực lẩm bẩm, Oa Oa nhìn thấy trước mặt là ngã tư, đột nhiên lớn tiếng kêu lên:
- Bên trái! Hướng bên trái đi! Chính là cái chỗ có cửa màu hồng sáng đèn nê-ông đấy!

Thực hiển nhiên, nếu những cảnh sát kia biết mục đích của mấy đồ điện đã mang theo bọn họ chơi cút bắt tới mấy giờ này, có lẽ sẽ lập tức đấm ngực hộc máu thành vòi.

Mà cũng chính là lúc này, sau khi cấp tốc ngoặt đầu xe chuyển hướng, Xa Xa đột nhiên nhún mình rồi nhảy bật lên cao đến mấy mét, sau đó nấp trên mái nhà che khuất tầm mắt đội đang đuổi sát đít.

Đợi khi nó hạ xuống đất xuất hiện lần nữa thì đội nhân mã kia cũng đã biến mất tại ngã tư đằng xa, chỉ còn vọng lại tiếng còi cảnh sát hú không ngừng.

- Lại biến rồi! Cái xe kia thật sự chỉ là xích lô sao?
Cảm khái lên như vậy, cảnh sát cùng thần quan cũng không quên tăng tốc ‘truy đuổi’ đằng trước.

Chỉ trong chốc lát, cả một con phố ồn ào nhộn nhạo theo tiếng còi cảnh sát xa dần mà trở về vẻ yên tĩnh đúng với cảnh đêm.

Mà đợi cho tất cả về lại bình thường, từ một góc tối đột nhiên truyền tới tiếng vang nhỏ, một chiếc xe điện không hề có gì khác thường chậm rãi chạy ra, hướng tới xưởng phim AV cách đó không xa mà đi.

- Ầu deee, ngon rồi!
Oa Oa hưng phấn đến độ run rẩy lên:

https://thuviensach.vn

- Thật không dễ dàng a! Xem AV nhiều năm như vậy, rốt cục có cơ hội đến Thánh Địa cúng bái… Không ai được phép tranh với ca, toàn bộ băng đĩa bên trong chỗ này đều là của ca, tất cả đều là của ca!

Cân nhắc đến việc Oa Oa lại dở chứng phát tác bệnh thần kinh, Nặc Nặc cùng Xa Xa chỉ có thể đưa mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ bỏ qua phần thu hoạch của chính mình.

Chỉ có Bản Bản còn chút do dự lẩm bẩm:
- Nhưng mà chúng ta cứ thế lao vào cướp không ổn đâu? Nếu bị bọn họ phát hiện chúng ta lấy hết sạch quốc sản nước họ, có khi nào gây nên nguy cơ căng thẳng ngoại giao không?

- Ngu thế, chú không biết xóa dấu vết sao?
Oa Oa tức giận trừng mắt nhìn nó một cái, lại đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.

- Hơn nữa, chúng ta đây cũng không phải là cướp bóc! Chúng ta là mang cả đi những văn hóa đang đầu độc tầng lớp thanh thiếu niên, việc này sẽ cứu lấy hàng ngàn hàng vạn con dê non vô tội, đây là chuyện vĩ đại nhường nào cơ chứ!

Nói đến đây, Oa Oa cơ hồ như mọc thêm vòng thánh mà bay lên, hình như nó sẽ lập tức tấn thăng thành Thiên Sứ.

Mấy đồ điện đối mắt nhìn nhau một cái, đột nhiên không hẹn mà cùng cảm khái nói:
- Thiện tai! Thiện tai! Đúng như câu ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, để cho chúng ta thay thế gian ngăn cản tràng hạo kiếp này đi!

Tự mình cảm động đến rơi lệ đầy mặt, Xa Xa đột nhiên phát động động cơ, đâm thẳng vào cửa lớn của xưởng phim AV.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa vừa vỡ nát, hai nhân viên bảo vệ hóa đá vài giây mới hiểu chuyện gì xảy ra. Nhưng không đợi bọn họ lao đến, một tấm thép từ trên trời giáng xuống đã áp đảo tất cả.

- Nói! Nói mau!
Hung tợn trừng mắt liếc bọn hắn, Oa Oa giống như một gã ăn trộm lâu năm, cả người đều tản ra khí tức bạo lực:
- Không nói anh sẽ lột trần hai chú ra, sau đó treo lên cái đèn nhấp nháy ngoài cửa thay biển quảng cáo!

Đây là uy hiếp rất hữu hiệu, hai người bảo vệ đưa mắt nhìn nhau, nhịn không được cùng rùng mình một cái.

Thế nhưng dù bị uy hiếp đến không ngừng run rẩy như thế, cả hai vẫn chỉ biết kinh hãi há to miệng, hình như căn bản không có hứng thú trả lời.

- À kinh! Quả nhiên miệng thật cứng a!
Oa Oa ngẩn ra, lập tức tán thưởng một câu, sau đó không thèm nói lý lẽ mà xông vào đánh loạn xạ.

Chỉ chốc lát, hai người bảo vệ đã biến thành hai cái đầu heo sưng húp…
Thế nhưng đến phút này bọn họ vẫn không cung khai, điều này làm cho Oa Oa nhịn không được thở dài một tiếng:
- Cứng rắn như vậy? Được rồi, xem ra chỉ có thể dùng tuyệt chiêu, Bản Bản, qua đây chiếu “Hoàn Châu Cách Cách” đi!

- Đã sớm chuẩn bị xong!
Bản Bản lập tức nhảy lại đây, muốn mở phim lên.

Thế nhưng đúng lúc này, nó đột nhiên nghĩ tới cái gì rồi ngẩn ra:
- Ê Oa Oa…. Hình như không phải bọn hắn không chịu khai, mà là chúng ta không có hỏi…

https://thuviensach.vn

Nghe nó nhắc nhở như vậy, Oa Oa cuối cùng nhớ tới hóa ra chính mình quên mất chuyện quan trọng này.

Mà tới lúc này hai người bảo vệ mới có thời gian mở miệng, lắp bắp nói:
- Các người… các người muốn hỏi cái gì?

- Nói nhảm, chú nghĩ bọn anh muốn hỏi gì?
Xấu hổ ho khan vài tiếng, Oa Oa cố gắng cứu vãn thể diện nói:
- Tới đây đương nhiên là hỏi phim AV, chẳng lẽ muốn hỏi phim thiếu nhi chắc?

Rơi lệ đầy mặt a! Giờ khắc này, hai người bảo vệ ấm ức đến lệ rơi đầy mặt, chỉ có thể dùng ánh mắt vô tội mà đánh mắt sang hướng bên cạnh…

Theo ánh mắt của bọn họ, mấy đồ điện quay đầu nhìn lại, đập vào tầm mắt chúng nó chính là từng chồng đĩa mới tinh xếp cao như núi, mỗi cái bìa dưới ánh đèn yếu ớt đều toát lên vẻ dụ hoặc khó cưỡng…

- Của ca! Của ca! Toàn bộ đều là của ca!
Sau vài giây ngạc nhiên, Oa Oa thức thì điên cuồng nhào đi lên, há mồm đem đống DVD nuốt sạch, miệng còn kêu gào không ngừng.

- Đĩa này tháng trước mới ra, lại còn chơi cả cosplay… Bà mẹ nó! Cái gì đây, tập này ca tìm đến hai tháng cũng không thấy mà… Toàn bộ thu hết lại cho ca!

Làm sao còn cần nó kiểm kê phân loại, Nặc Nặc chúng nó biết rõ đạo lý trâu chậm uống nước đục, ngay lập tức như ong vỡ tổ nhảy lên.

Chỉ có Xa Xa còn vẫn duy trì phong độ, chậm rì rì chạy đến cạnh hai người bảo vệ, cười hì hì hỏi:
- Này, các chú có ai biết địa chỉ nhà riêng của Sora Aoi không?

- Ặc…

https://thuviensach.vn

Hai người đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ coi như chúng ta biết cũng sẽ làm bộ như không biết, dùng đầu gối suy nghĩ cũng hiểu chiếc xe xích lô này muốn làm gì.

Cứ thế qua vài phút, vô số băng đĩa trên giá đã trống trơn, cho dù là tổng vệ sinh cũng không thể sạch sẽ như vậy.

Hai người bảo vệ trông thấy hết hồn, thầm nghĩ ngày mai chúng ta không thể không bị sa thải, chỉ hi vọng mấy đồ điện này khoắng hết tầng một xong đã đủ thỏa mãn, ngàn vạn lần đừng…

- Ít thế nhỉ? Không mang mấy ngàn tập phim về thì coi như hôm nay chúng ta về tay không!
Sợ cái gì cái đó đến, hai người bọn họ vừa cầu nguyện xong thì đã nghe oa Oa oán thán nói.

Không vừa ý với ‘chút ít’ thu hoạch này, nó đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên tầng hai, nơi đó có một căn phòng cách âm rất kiên cố, lúc này cửa khép hờ lóe lên ánh đèn yếu ớt, tựa hồ cất giấu thứ tốt bên trong…

- Nói! Trên kia có cái gì?
Hung tợn xoay đầu lại, Oa Oa bày ra tư thế không nói sẽ nhai sống ngươi.

- Không có… Không có cái gì!
Hai bảo vệ đưa mắt nhìn nhau, chột dạ hồi đáp.

- Tức là nhất định có cái gì rồi!
Không đợi Oa Oa tiếp tục bức cung, Xa Xa liền kiên nhẫn phát động động cơ, gào thét phi lên tầng rồi không lòng vòng mà đụng thẳng vào cánh cửa ngoài căn phòng cách âm kia.

Chẳng qua nó không dự liệu được rằng cánh cửa kia chỉ khép hờ, dùng quá nhiều sức mạnh khiến bản thân mất đà lao vọt vào trong.

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe trong tiếng loảng xoảng ồn ào, cũng không biết bao nhiêu đồ đạc lỉnh kỉnh bị tông bắn hết lên trời, mãi lúc sau tiếng vang mới dần dần lắng xuống.

- Đệch! Sao chỗ này không khóa cửa!
Bụi mù dần hạ xuống, mấy đồ điện cũng leo cả lên xem.

Oa Oa thổi thổi mấy cái cho tan tro bụi, nhịn không được oán thán:
- Cái xưởng phim này phục vụ quá kém, đã không khóa cửa cũng không dán tấm biển nhắc nhở… Ơ? Các chú làm gì thế?

Chương 140: Oa Oa là fan cuồng

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 140: Oa Oa là fan cuồng

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

Tràn ngập trong bụi khói, mấy đồ điện ho khan liên tục mà bước vào căn phòng, rồi khi nhìn thấy tình huống trước mắt thì nhất thời cứng đờ hết ra.

Trong căn phòng tựa như phim trường thu nhỏ này, quay phim cùng vài tên trợ thủ đang khiêng máy quay, chọn góc để tác nghiệp dưới ánh đèn sáng

https://thuviensach.vn

trưng.

Mà trên chiếc giường nước chính giữa phòng, một vị JAV Idol đang phô bày đường cong, sóng mắt lúng liếng, bày tư thế khiêu khích…

Mà trước người của nàng, một diễn viên nam loã thể đang ôm lấy cặp đùi đẹp kia, vẫn duy trì tư thế chuẩn bị đưa quân vào chiếm đóng thành…

Nhìn tình hình, buổi quay chụp này đang đến đoạn cao trào, có thể lập tức diễn ra một màn hiến thân vì nghệ thuật.

Thế nhưng trong nháy mắt này, đột nhiên bị đồ điện xông tới quấy rầy, bất kể là quay phim, diễn viên nam nữ hay bộ phận ánh sáng đều hóa đá tập thể, ngay cả tâm tư hô cứu mạng cũng không có.

- Các người… các người…
Căn phòng vốn đang được sưởi ấm bởi điều hòa chiều nóng, bởi vì cửa mở toang, gió lạnh tràn vào khiến nhiệt độ giảm nhanh chóng.

Vị idol đáng thương mặc mỗi bộ bikini mỏng dính kia không khỏi rùng mình một cái, vội vàng kéo qua cái chăn phủ lên người, ánh mắt không giấu được vẻ sợ hãi.

Bên cạnh nàng, diễn viên nam kia đang bày tạo hình cường hãn kia thì đột nhiên mặt tái nhợt lui về sau vài bước, theo bản năng che kín hạ bộ, như là sợ đối phương đến cướp nam sắc.

- Người đẹp và quái vật!
Dường như không có việc gì nhảy lên tiến đến, Oa Oa vòng quanh người diễn viên nam kia một vòng, thần tình mê hoặc hỏi:
- Bản Bản, mày có thấy lạ không? Chúng ta cũng đã xem rất nhiều AV, tại sao đám diễn viên nam này một người so với một người càng thêm xấu?

- Cái này sao…

https://thuviensach.vn

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng đem nhìn sang Bản Bản, đợi nó giải thích.

- Rất đơn giản!
Bản Bản không hổ là cao thủ, không nhanh không chậm trả lời:
- Các chú nghĩ đi! Nếu diễn viên nam rất đẹp trai thì người xem sẽ không có cảm giác mình hoàn toàn có thể thay thế vào đó làm nam chính!

- Có đạo lý! Khó trách hiện giờ trong tiểu thuyết huyền ảo, nam nhân vật chính không phải củi mục cũng là lưu manh!
Nặc Nặc nhất thời tỉnh ngộ nói:
- Bởi vậy, mọi người liền gặp cảm thấy được, loại hàng cấp thấp này mà có thể chinh phục thế giới chinh phục mỹ nữ thì ta đây cũng nhất định có thể chinh phục thế giới chinh phục mỹ nữ!

Nói đến đây, mấy đồ điện bắt đầu thảo luận hăng say, quên béng luôn mục đích khi lao vào chỗ này.

Giờ này khắc này, trong phòng đúng là quỷ dị đến không sao tả bằng lời.

Gã cầm máy quay kia kinh ngạc đến há to miệng, camera tuột tay rơi xuống đất, đập trúng chân khiến hắn gào lên đau đớn…

Mà đại khái là bị âm thanh này kinh động, vị Idol kia đột nhiên tỉnh ngộ hét ầm lên, tiếng thét vang vọng căn phòng, nhất thời như hiệu lệnh để mọi người hỗn loạn chạy trốn!

- Đều câm miệng!
Mắt thấy thế cục thoát khỏi khống chế, Xa Xa lập tức quát lên một tiếng lớn:
- Người nào tiếp tục ầm ĩ, kéo ra ngoài chém!

Sau đấy thì đương nhiên là một đám nhân viên công tác lập tức ngoan ngoãn câm mồm, vị idol kia thì tay bụm lấy miệng, khiến cái chăn tuột ra lộ

https://thuviensach.vn

cảnh xuân cũng không hề hay biết.

Khẽ thở phào một cái, Oa Oa đột nhiên loạng choạng nhảy lên, vòng quanh idol kia vài vòng, đột nhiên kinh hô:
- Aaaaaaaaa! Cô có phải là… Hatano, đúng rồi, cô chính là Hatano, Bản Bản sưu tập rất nhiều phim của cô!

Giống như vì chứng minh mình không nói dối, Oa Oa quay đầu lại nói một tiếng, Bản Bản lập tức mở ra màn hình.

Vài giây sau, từng tập phim do vị Hatano tiểu thư này đóng bắt đầu được phát lên. Những kia nhân viên trong phòng nhịn không được đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ đầu năm nay quái sự thật nhiều.

Có fan hâm mộ không kỳ quái, thế nhưng ngay cả yêu quái cũng thích xem AV, hơn nữa lại còn là fan cuồng như thế… Gì kia, không phải nó muốn xin chữ ký chứ!

- Kí tên! Ca muốn kí tên!
Quả nhiên ngay sau đó, Oa Oa liền đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, phun ra mấy chiếc đồ lót nói.

Lung la lung lay nhảy đến bên cạnh Hatano tiểu thư, nó thực hưng phấn ngẩng đầu lên, không ngớt lời thúc giục nói:
- Mỹ nữ, giúp ca ký tên, ký lên tất cả chỗ nội y này đi… Đúng thế, đúng thế, in cả dấu son môi lên nữa, cảm ơn!

Đã hoàn toàn hóa đá, Hatano tiểu thư đáng thương theo bản năng mà nghe theo nó làm hết từng việc.

Rất hài lòng thu hồi áo lót, Oa Oa quay đầu nhìn nhìn Bản Bản, cười hì hì nói:
- Bản Bản, trở về liền tung số áo lót này lên mạng bán, một chiếc 300 đồng… Không, là 3000 ngàn đồng, nói cho bọn chúng biết mua nhiều sẽ

https://thuviensach.vn

được khuyến mại đĩa AV gốc.

Không hề nghi ngờ, nếu để cho Hatano tiểu thư đến phát biểu cảm tưởng, nàng nhất định sẽ khóc nức nở lên than thở: "Nhân sinh khi lên khi xuống thật sự là quá kích thích".

Vốn đang quay phim thì bị mấy yêu quái chặn ngang, vốn tưởng rằng sẽ toi mạng lại đột nhiên gặp được fan hâm mộ…

Được rồi! Ít nhất như vậy an toàn có thể đảm bảo! Chẳng qua là có ai từng gặp loại fan hâm mộ này chứ, lại có thể không nói lý lẽ bắt thần tượng kí tên chụp ảnh chung, rất có phong thái đem nàng làm cây rụng tiền.

Chẳng qua điều này hiển nhiên vẫn chỉ là vừa mới bắt đầu! Ngay sau đó, mấy đồ điện thay nhau ra trận, bắt buộc Hatano tiểu thư bày ra các loại tư thế mê người, mà Nặc Nặc thì nhận nhiệm vụ của quay chính:
-Cười một cái nào! Mọi người cùng nói Konica nàoooo!

Như thế nào cười được? Hatano đáng thương chỉ có thể cố nhếch khóe miệng, miễn cưỡng lộ ra tám cái răng, giống cái rối gỗ bị tùy ý an bài.

Đợi nàng cười đến khóe miệng cứng ngắc, đang cảm thấy chính mình rốt cục may mắn tránh được một kiếp thì Oa Oa lại đột nhiên nghi hoặc nói:
- Đúng rồi, đám cười người buổi tối không ngủ đi, tới đây làm gì?

"Rầm!"
Mấy người quay phim ngã lăn ra, thiếu chút nữa ném cả máy quay đi, bụng nghĩ tới tận phút này các ngươi còn không rõ chúng ta đang làm gì.

Đưa mắt nhìn nhau, vẫn Hatano tiểu thư bậc cân quắc không thua đấng mày râu, miễn cưỡng làm vẻ bình tĩnh trả lời:
- Chúng tôi quay phim… Chính là loại phim mà các người vừa mở.

- Ủa? Hóa ra JAV là quay thế này đó hả?

https://thuviensach.vn

Lời vừa nói ra, mấy đồ điện lập tức thực có hứng thú đánh giá tình huống chung quanh.

Oa Oa lung la lung lay lượn lờ một vòng, thỉnh thoảng lại "chẹp chẹp" mấy tiếng.

Đại khái cảm thấy như vậy còn không đã ghiền, nó đột nhiên nhảy đến bên cạnh Hatano tiểu thư, không ngớt lời thúc giục nói:
- Nhanh lên! Nhanh lên! Các ngươi nhanh quay cho bọn ta xem, coi bọn ta như không khí là được rồi!

- Ặc…
Hatano tiểu thư hoàn toàn hết chỗ nói rồi, thầm nghĩ các ngươi bốn yêu quáiìn chằm chằm như vậy, chúng ta nếu có thể làm tiếp mới lạ.

Chính là lo lắng đến kết cục nếu mấy yêu quái phản kháng này, nàng chỉ có thể cố mà quay đầu, đem ánh mắt xin giúp đỡ về hướng đạo diễn.

Vị đạo diễn này năm nay gần 40 tuổi, đầu trọc bóng lưỡng, bộ dáng dữ tợn, tiếc là đảm lượng lại trái ngược với tướng mạo, bởi vậy chỉ ngẩn ra rồi liên tục gật đầu nói:
- Dạ dạ! Mọi người tiếp tục nào, quay tiếp cảnh vừa rồi…

https://thuviensach.vn

Nương theo sau mệnh lệnh của hắn, quay chụp lần thứ hai được bắt đầu, tuy rằng không khí kiều diễm đã sớm không còn.

Hatano tiểu thư thực ấm ức cắn môi anh đào, dưới cái nhìn soi mói của bốn đồ điện mà vẫn phải chuyên nghiệp vùi đầu vào quay chụ. Đây có lẽ là trải nghiệm nàng cả đời này cũng chưa từng có.

Thực hiển nhiên, dưới loại tình huống này, nàng cùng vị bạn diễn kia biểu diễn không thể không cứng nhắc, chẳng bằng nói bọn họ đang đọc văn xuôi những từ gợi cảm, không hề có lực dụ hoặc.

- Không được rồi! Biểu tình của hai người quá kém!
Đứng đấy xem mấy phút, Oa Oa nhịn không được ngắt lời nói.

Không đợi nó nói thêm, Bản Bản đã xuất đầu, lấy giọng điệu của AV đại sư chỉ điểm nói:
- Đúng vậy! Kịch bản cùng động tác của các người đều là từ năm năm trước đã có, hơn nữa Hatano tiểu thư cũng không đủ nhập vai… Các người không phải là bị đẩy sang đóng vai phụ đấy chứ?

Tốt xấu gì cũng hành nghề gần sáu năm, nghe phê bình không chút khách khí, Hatano tiểu thư cùng mấy vị nhân viên công tác cũng không khỏi có chút tức giận bất bình.

Chính là ngay sau đó, chờ bọn hắn nghe chiếc laptop này chỉ đạo thì lại thật sự bội phục sát đất.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Bản Bản mở màn hình lên, phối hợp lấy ra mấy bộ AV kinh điển, mỗi một bộ lại lấy ra một đoạn nội dung đặc sắc, lại từ kịch bản nội dung nói tới cách diễn cho diễn viên.

Có thể nói là nó đang vận dụng kinh nghiệm bản thân lẫn lịch sử ngành AV từ Nam chí Bắc, kết hợp Trung Quốc và Phương Tây, liên hệ y học, thao

https://thuviensach.vn

thao bất tuyệt nói 20 phút mới dừng lại thở phào một cái.

- Đương nhiên những điều này mới chỉ là lý luận, chỉ thực tế mới chỉ ra chính xác được!
Đợi cho Bản Bản nói xong những lời này, đến lượt Nặc Nặc ra tay, nó dương dương tự đắc nói:
- Lại nói, ca cùng Na Na nhà ca gần đây cũng có nghiên cứu, theo nhận định của ca… (Na Na là em công chúa kẹo đường vợ nó)

Nói tới đây, nó đi một vòng quanh cái giường nước, chỉ trỏ nói:
- Không được! Cô mặc quá ít, cần thêm một chút… Có ai không, lấy một bộ quần áo trong suốt đến đây!

Sớm đã bị cả kinh sợ run, diễn viên nam ngoan ngoãn nhường chỗ, cung kính đưa qua một bộ y phục.

Nặc Nặc chỉ điểm nói:
- Cái này tạm rồi, mặc nó đi! Người ta vẫn nói cởi hết không bằng nửa kín nửa hở, cô đã đóng nhiều AV như vậy mà ngay cả đạo lý này cũng không hiểu sao?

Hổ thẹn đạt được đỏ bừng cả khuôn mặt, Hatano tiểu thư đáng thương ngoan ngoãn nghe theo, mà Nặc Nặc lại tiếp tục nói:
- Còn nữa, vừa rồi rên rỉ rất không tự nhiên. Không cần phải cảm thấy xấu hổ, cô phải ý thức được rằng đây là một chuyện cực kỳ thần thánh!

- Thần tháng?
Hatano tiểu thư ngẩn ra, muốn biện giải mà lại không dám, chỉ có thể thành thật nghe theo.

Nặc Nặc lại tiếp tục chỉ đạo, từ tiếng kêu đến biểu cảm, từ biểu cảm lại đến tư thế, rồi từ tư thế nói đến…

https://thuviensach.vn

Tóm lại, đợi cho hai diễn viên chính đều miễn cưỡng đủ tư cách thông qua thì nó lại lại đột nhiên thở dài, như có suy nghĩ gì nói:
- Đợi đã, cảm giác còn thiếu chút gì đó, các ngươi cảm thấy thế nào?

- Thiếu cái gì?
Đạo diễn cùng quay phim đối mắt nhìn nhau một cái, nhưng không biết tới cùng thiếu cái gì.

Nặc Nặc lại vòng qua giường nước mấy vòng, đột nhiên quát lớn:
- A! Ca biết rồi! Phim của các người không có nội dung, đây chính là vấn đề! AV không có nội dung không phải là AV hot!

Chương 141: Nghệ thuật đại sư

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 141: Nghệ thuật đại sư

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

- AV a! Đó cũng là một dạng điện ảnh, đồng dạng cũng cần có nội dung!
Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Nặc Nặc cảm khái nói:
- Nhựng bộ phim ăn liền sẽ bị đào thải trong thời đại mới, chúng ta phải hiểu lấy nội dung để đả động nhân tài mới là chính đạo!

https://thuviensach.vn

- Có đạo lý! Có đạo lý!
Mấy đồ điện không ngớt lời phụ hoạ.

Đạo diễn nơm nớp lo sợ nhìn lên chúng nó, thật vất vả cố lấy dũng khí nói:
- Đúng ạ! Nhưng trước đó bọn tôi không nghĩ tới chuyện này, giờ mới muốn kịch bản thì…

- Việc này đơn giản, hiện ta sẽ viết một cái kịch bản!
Nặc Nặc không hề nao núng, ngay lập tức nhảy tới trước Bản Bản:
- Ca nói, Bản Bản ghi lại, hai phút sẽ xong!

- Hai phút?
Trong lúc Hatano tiểu thư còn chưa hết ngạc nhiên, Nặc Nặc đã bắt đầu biên soạn kịch bản.

Trên thực tế, ngay cả hai phút cũng không đến, cứ thế nói liên tục không nghỉ, Nặc Nặc nhanh chóng đã đem kịch bản hoàn thành, thậm chí bao gồm cả vị trí camera, lời thoại, âm nhạc cùng ảnh bìa…

Giờ khắc này, toàn trường mọi người nhất tề trợn mắt há hốc mồm, mà chờ đến khi bọn hắn được xem kịch bản Nặc Nặc viết thì càng rung động không nói nên lời.

Dương dương tự đắc nhìn lên kịch bản, Nặc Nặc cười hì hì nói:
- Thế nào? Ca đã tham khảo cả phim của Âu Mỹ, kết hợp thêm cả yoga và y học, các chú không cần quá sùng bái ca đâu!

Đến lúc này, mặc cho Hatano cùng nhân viên công tác lúc trước không phục như thế nào, giờ cũng không nhịn được xúc động muốn cúi đầu cúng bái.

Nếu như nói, bọn hắn mới vừa rồi còn là bởi vì sợ hãi mà nghe lệnh, như vậy giờ phút này lại đã là kính phục phát ra từ nội tâm.

https://thuviensach.vn

Đạo diễn mắt trợn tròn ngạc nhiên, đột nhiên gập người cung kính nói:
- Tiền bối! Xin cho phép tôi biểu đạt kính ý lớn nhất!

- Thường thôi! Thường thôi!
Nặc Nặc ra vẻ khiêm tốn, tiếp tục dạy bảo:
- Trên thế giới này không có thiên tài, cái gọi là thiên tài chính là 99% mồ hôi cộng thêm 1% thiên phú, cho nên các vị chỉ cần cố gắng học tập nghiên cứu, sẽ nhất định có thể đạt được thành công.

- Dạ!
Nếu như lúc trước còn có vài phần sợ hãi, nhưng giờ phút này đám nhân viên công tác sớm đã vui lòng phục tùng, quỳ xuống làm lễ, giống như gặp được nghệ thuật đại sư trong truyền thuyết.

Nặc Nặc phất phất tay tiêu sái nói:
- Cứ như vậy đi! Các ngươi về sau phải hảo hảo nghiên cứu, sau cùng tặng các ngươi một câu để khuyến khích —— tài dù ít hay nhiều, quen tay ắt sẽ giỏi!

Nói đến đây, mấy đồ điện đã lần thứ hai trèo lên Xa Xa, chính là lúc chuẩn bị cáo biệt, Nặc Nặc lại đột nhiên ngẩn ra, chần chờ nói:
- Đúng rồi! Có việc này… Hatano, cô có hứng thú đến Trung Quốc phát triển không?

- Trung Quốc?
Lần đầu tiên nghe được câu hỏi này, Hatano nhất thời ngạc nhiên không nói gì, không khỏi quay đầu nhìn đạo diễn.

- Đương nhiên rồi!
Nặc Nặc lại từ trên Xa Xa nhảy xuống, vòng quanh Hatano thuyết phục:
- Thị trường Nhật Bản đã bảo hòa, chẳng lẽ cô không định tìm kiếm thị trường có tiềm lực sao? Ca xem cô cũng có chút thiên phú, không bằng đến

https://thuviensach.vn

Trung Quốc phát triển, lại tiếp tục được bọn ca cẩn thận dạy dỗ, nhất định có thể nổi danh!

- Nhưng mà đến Trung Quốc…
Hoàn toàn hóa đá hết chỗ nói rồi, Hatano ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng tại chỗ, không biết nên nói cái gì cho phải.

- Làm sao? Cô chướng mắt Trung Quốc?
Cho dù là đồ điện, Nặc Nặc cũng có một quả tim yêu nước, ngay lập tức cả giận nói:
- Ca nói cho cô biết, hiện tới Trung Quốc phát triển đang thành trào lưu rồi, không thấy đám sao Hàn Quốc đua nhau tới đó sao?

- Chuẩn luôn!
Oa Oa cũng nhảy ra, lung la lung lay nói:
- Đám Hàn Quốc kia nói tiếng phổ thông còn không chuẩn cũng dám sang phát triển thì cô lo cái gì, quay AV cũng chỉ quanh quẩn có mấy câu thoại thôi mà…

- Có đạo lý!
Bản Bản cũng phụ hoạ lên, dụ dỗ bằng thực tế:
- Cô tới đó! Chúng tôi giúp cô làm phim, giúp cô tuyên truyền.. Về lợi nhuận thì mọi người chia 5:5, cộng thêm cho cô tiền bảo hiểm y tế, bảo hiểm xã hội, bảo hiểm thất nghiệp, làm việc được sáu năm còn tặng cho cô một cuốn sổ tiết kiệm!

- Ặc…
Đang không biết nên nói cái gì cho phải, Hatano định cự tuyệt, nhưng ngẫm lại mấy điều kiện kia hình như rất có lực hấp dẫn.

- Ặc cái gì? Còn chê cái gì nữa mà ặc?
Thấy nàng còn do dự, Nặc Nặc đương nhiên phải nắm chặt thời gian khuyên bảo.

https://thuviensach.vn

Bất quá vài giây sau, đợi nó nghe được tiếng còi cảnh sát từ cửa sổ truyền vào thì đành bất đắc dĩ thở dài:
- Được rồi! Trước tiên cô cứ nghĩ vài ngày đi, nếu có hứng thú thì gọi điện thoại cho ca! Nhớ kỹ, cơ hội chỉ có một lần, cô phải biết quý trọng!

Nói xong, nó để lại một số điện thoại, rồi lập tức nhảy lại lên Xa Xa. Nương theo sau tiếng motor gầm rú, Xa Xa phá cửa sổ mà ra, biến mất trong sắc đêm mờ mịt.

Hatano tiểu thư vội vàng đuổi tới cửa sổ, nhìn thấy chiếc xe dần dần đi xa, nhịn không được rưng rưng hô:
- Tiền bối, có thể để lại tên được không, để cho vãn bối nhớ mãi về ơn chỉ bảo hôm nay?

- Chúng ta không họ không tên, đạp mây tím mà đến!
Xa Xa giả giọng điệu thần côn trả lời, thanh âm vang vang truyền về từ không khí:
- Các ngươi nếu có hứng thú thì cứ gọi chúng ta là tứ đại linh vật Phúc Phường Nhai… Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này khó hẹn gặp nhau!

Rất nhieèu năm sau, Hatano tiểu thư đạt được giải thưởng diễn viên AV xuất sắc nhất Nhạt Bản. Khi đứng lên lễ đài nhận giải, nàng thật chân thành nói:

- Cảm tạ quý vị khán giả, cảm tạ an tổ chức, cảm tạ đồng nghiệp cùng ekip của tôi, nhưng xin cho phép tôi đem giải thưởng này tặng cho những người thầy đáng kính —— tứ đại linh vật Phúc Phường Nhai, nếu như không có họ, tôi hôm nay sẽ không có khả năng đứng ở nơi này, vạn phần cảm tạ các thầy!

Đương nhiên, đây là chuyện nhiều năm sau, ít nhất hiện tại mấy đồ điện còn không có nghĩ được lực ảnh hưởng của mình sẽ lớn như vậy.

https://thuviensach.vn

Nhảy ra cửa sổ xong, Xa Xa một đường chạy như bay mà ra, Oa Oa cùng Nặc Nặc thì bận thảo luận một màn vừa rồi, Bản Bản lại cân nhắc mình có nên về viết một bài blog với tiêu đề "Một đêm không ngủ ở Tokyo cùng Hatano tiểu thư".

- Cái tít kia còn chưa đủ hot, ca cảm thấy nên đặt…
Nặc Nặc than thở đề nghị, nhưng lời của nó đột nhiên bị cắt đứt.

Có trời mới biết là chuyện gì xảy ra, vốn cả chục chiếc xe cảnh sát đã hú còi inh ỏi mà đi mất, lại đột niên từ bốn phương tám hướng tụ tập lại đây, cho dù là hô khẩu lệnh cũng không được chỉnh tề như vậy.

Trong phút chốc, mấy chục ngọn đèn pha trước đồng thời chiếu, đem bốn đồ điện vây trong khoảng sáng nhất, trên không lại còn có cả trực thăng đang phần phật quay cánh quạt…

- Các ngươi đã bị bao vây, nhanh bỏ vũ khí xuống đầu hàng!
Mấy trăm cảnh sát cùng thần quan vọt ra, bố trí vòng vây nấp sau xe cảnh sát, họng súng dày đặc chỉ đợi một lời không hợp liền bóp cò.

Trong uy hiếp như thế, bốn đồ điện lại nhịn không được đưa mắt nhìn nhau, nhỏ giọng than thở nói:
- Haizz, chúng ta cũng muốn bỏ vũ khí lắm, nhưng mà bỏ cái gì đây?

Đó là một vấn đề rất đáng được thảo luận, mấy trăm cảnh sát đối mắt nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy được có chút hổ thẹn.

Chính là ngay sau đó, lão thần quan kia liền nắm lấy pháp khí tiến lên vài bước, lạnh lùng quát:
- Đừng dài dòng! Đám yêu quái các ngươi tới cùng là lai lịch thế nào, lại dám tập kích thần xã Asama chúng ta, còn không mau mau nói!

- Cái này sao…

https://thuviensach.vn

Oa Oa thực bất đắc dĩ thở dài, trước mắt bao người tiến lên vài bước.

Ngay sau đó, nó đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, dương dương tự đắc nói:
- Nghe kỹ! Chúng ta chính là tứ đại linh vật Phúc Phường Nhai trong truyền thuyết, được người đời xưng Đông ‘dâm’ – Tây ‘đãng’ – Nam ‘tiện’ – Bắc ‘sắc’… Xem ám khí!

Thừa dịp mấy trăm cảnh sát còn đang tròn mắt ngạc nhiên, Oa Oa vừa mới thu hoạch đầy một bụng đột nhiên há mồm, mấy trăm chiếc đĩa DVD mãnh liệt mà ra, hóa thành mưa rơi đầy trời rớt xuống đất.

Trong chớp mắt, toàn trường nhất thời bao phủ bởi đĩa DVD, mà chính là thừa dịp lộn xộn nào, Xa Xa đột nhiên nổ vang động cơ, vọt lên cao mấy mét về đằng trước phóng qua phòng tuyến.

Đến khi nó đáp xuống mặt đất, những cảnh sát kia mới phục hồi tinh thần lại, liên tục nổ súng bắn theo.

"Choeng! Choeng! Choeng!"
Trong màn mưa đạn, Xa Xa không chút nào đình trệ phóng đi ra ngoài, mặc cho mấy viên đạn trúng vào phía sau bắn ra hoa lửa.

Tiếng gầm rú giờ phút này vang vọng thiên không, mấy chục chiếc xe cảnh sát gắt gao đuổi theo sau, thỉnh thoảng có cảnh sát nổ súng, mà trên không trực thăng lại bay lên trước chặn đường, hai khẩu súng máy bên trên sớm làm tốt chuẩn bị càn quét, chỉ đợi một tiếng ra lệnh…

- Đợi đã! Vì sao chúng ta còn muốn trốn?
Bị đuổi đến thở hồng hộc, Nặc Nặc chật vật không chịu nổi cẩn thận từ trong cái hộp đừng đồ đằng sau xe ló ra, cẩn thận tránh đạn.

Bởi vì câu nói vô tâm của nó nhắc nhở, Xa Xa vốn đang lạnh lách né tránh chợt ngẩn ra:

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy! Vì sao chúng ta phải chạy trốn?

Tự hỏi xong như vậy, nó liền giữ nguyên tốc độ rồi cấp tốc quặt lái chui vào một con ngõ nhỏ gần đó.

Mấy chục chiếc xe cảnh sát hú vang còi gào thét tới, lão thần quan dùng sức đập vào cửa xe, buồn bực phẫn nộ quát:
- Nổ súng! Nổ súng! Chúng ta sẽ dùng kết giới bảo vệ kiến trúc chung quanh, mọi người cứ bắn thoải mái… Ặc!

Tiếng quát vừa ra khỏi miệng thì chiếc xe cảnh sát đột ngột phanh gấp, khiến lão thiếu chút nữa từ cửa sổ xe bay thẳng ra ngoài.

Những chiếc xe phía sau không phanh kịp được, chỉ nghe rầm rầm rầm một trận loạn vang, nhất thời cả đám giống như trò xếp gỗ đụng cùng một chỗ.

Vị chỉ huy ngồi trên chiếc xe sau bò ra, chật vật không chịu hổn hển quát:
- Khốn khiếp! Tại sao các cậu không đuổi theo…

Đáp án lập tức sinh động hiện ra trước mắt! Trong ánh mắt kinh hãi của mấy trăm cảnh sát, chiếc xe xích lô kia lại quay đầu tại chỗ rồi chặn ngay ở cuối ngõ nhỏ.

Trong chớp mắt, từng luồng sáng xanh lập lòe rồi ngưng tụ thành những họng trường pháo màu đen, không lưu tình chút nhắm ngay phía mọi người.

Giờ này khắc này, vô số họng pháo đang chậm rãi ngẩng đầu lên, nhắm ngay chỗ mấy chục chiếc xe cảnh sát.

Cả một đám đang truy đuổi hăng tức thì kìm lòng không đậu run rẩy, chỉ thấy một cái nồi cơm điện từ trên xe nhảy ra, dương dương tự đắc cười to nói:
- Hố hố hố! Các chú đuổi đến nghiện ấy nhỉ! Giờ thì toàn bộ bỏ vũ khí đầu hàng, nộp cảnh phục, huy hiệu, súng, cảnh côn cùng thẻ ngành ra đây!

https://thuviensach.vn

Chương 142: Lý do muốn trở thành đầu bếp

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 142: Lý do muốn trở thành đầu bếp

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

Bối cảnh: một khách sạn suối nước nóng yên tĩnh nằm cạnh bờ hồ sát chân núi Phú Sỹ. Hiện giờ là sáng sớm, trong nhà ăn của khách sạn, ánh mặt trời rực rỡ theo cửa sổ chiếu vào, khiến người khác cảm nhận được chút ấm áp cuối thu.

Trần Mặc thoải mái ngồi tựa trên ghế, vừa uống sữa vừa đọc báo. Quay đầu nhìn Gia Địch cùng Diệp Dung bên cạnh, hắn khẽ cười nói:
- Cuộc sống cứ thế này thì thật tốt, nếu không cần trả tiền, anh thực nguyện ý ở nơi này thêm mấy ngày… Phụtttttttt!

Cảm khái còn chưa nói xong, thanh niên vừa mới còn nhàn nhã tự đắc chợt phun sữa tươi trong miệng ra, làm ướt hết cả đống tạp chí trên bàn.

Diệp Dung gần quá, khó tránh cũng đã gặp phải vạ lây, chẳng qua nàng cũng không vội lau sữa dính lên quần áo, trái lại đưa một tờ khăn giấy cho

https://thuviensach.vn

Trần Mặc::
- Em đã bảo lúc ăn đừng nói chuyện mà, xem anh bị sặc kìa!

- Khụ khụ!
Trần Mặc ho khan liên tục, thật vất vả mới ngưng lại được, đỏ bừng cả khuôn mặt nói:
- Sặc thật, nhưng không phải vì anh vừa nói vừa uống, mà là vì…

Nói tới đây, ánh mắt của hắn dừng lên tờ báo đang đọc, Diệp Dung ngẩn ra chộp lấy, thì thào lẩm bẩm tự đọc.

- Đêm qua Tokyo phát sinh sự kiện thần bí, bốn yêu quái đồ điện hư hư thực thực tập kích thần xã Asama, sau đó theo đường cao tốc chạy trốn tiến vào Tokyo, cướp sạch nhiều cửa tiệm cửa hàng, trong đó bao gồm một xưởng chế tạo phim người lớn trứ danh … Ặc, tin tức kiểu gì thế này?

- Anh cũng muốn biết đây là cái gì?
Trần Mặc không biết nói gì thêm bóp bóp trán, thầm nghĩ khó trách mấy tên kia giờ vẫn chưa trở lại, xem ra đêm qua quậy đến khoái trá quên lối về.

Nhưng cái này cũng chưa tính đại sự kiện, tiếp tục đọc, hắn thấy tin tức càng thêm kinh người:
- Cảnh sát triển khai truy bắt khẩn cấp, điều đi hơn ba mươi chiếc xe cảnh sát cùng hơn hai trăm người, nhưng trong quá trình truy kích, kẻ chạy trốn lại khó có thể tin mà lôi ra súng thần công uy hiếp cảnh sát nhường đường…

Phía sau cũng không có đưa tin thêm, chỉ hàm hồ suy đoán bốn đồ điện đã thuận lợi chạy thoát, cảnh sát ra sức chặn đánh không có kết quả.

Chẳng qua, nếu Xa Xa ở nơi này mà nói, nhất định sẽ rất khinh thường cười lạnh ba tiếng —— ra sức chặn đánh không có kết quả? Xin hỏi mấy trăm cảnh sát cởi truồng, dọc theo ngỏ tắt một đường chạy ra phố, thật sự gọi là ra sức chặn đánh không có kết quả sao?

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, Trần Mặc cũng không rõ ràng lắm điểm ấy, hắn chỉ có chút bận tâm là dưới tình huống toàn thành phố giới nghiêm này, mấy đồ điện có thể thuận lợi trở về hay không.

Bất quá rất nhanh, chờ hắn nhìn thấy Oa Oa đang từ ngoài cửa sổ nhảy qua thì không khỏi khẽ thở phào một cái.

Diệp Dung thì vẫn còn cắn ngón tay đờ đẫn, thần tình ngạc nhiên nói:
- Tại sao có thể có chuyện này? Chẳng lẽ ở Nhật Bản, ngay cả đồ điện cũng biến thành yêu quái à?

- Ai biết được!
Trần Mặc vô nghĩa nhún nhún vai, dường như không có việc gì đứng dậy hướng phía cửa đi tới, dự định phải giáo dục lại mấy đứa này, thuận tiện đem AV chúng nó cướp được sung công.

Nhưng mà không đợi hắn mở cửa, đã thấy hai người đàn ông xô đẩy nhau tiến vào, trong đó người trẻ tuổi hơn thu chân không kịp liền giẫm một nhát lên chân Trần Mặc.

- Thực xin lỗi! Thực xin lỗi!
Không đợi Trần Mặc nhíu mày, thanh niên diện mạo thật thà phúc hậu kia liên tiếp cúi đầu xin lỗi.

Lời còn chưa dứt, chờ hắn chứng kiến vị đầu bếp trung niên còn lại sắp rời đi thì lại lập tức bước nhanh ngăn phía trước, đột nhiên quỳ xuống đất nói:
- Kamikawa tiên sinh, xin người hãy nhân con làm đệ tử, con thật sự muốn được ngài dạy nấu ăn!

- Không thể nào, đây cũng không phải là muốn hay không!
Nhìn thanh niên quỳ trước mặt, vị đầu bếp được gọi là Kamikawa nhíu mày, rồi lại buồn rầu phất tay:

https://thuviensach.vn

- Matsumoto-kun, ta đã nói với cậu cả vạn lần rồi, cậu không có thiên phú trở thành đầu bếp, vì sao cậu cứ nhất định phải cố chấp như vậy?
(Họ trong tên + kun: gọi tên con trai 1 cách thân mật, sử dụng với những người cùng trang lứa hoặc kém tuổi)

- Con không phải là cố chấp! Con là có lý do của mình!
Thanh niên tên Matsumoto ngẩng đầu lên, rồi lại phục lạy nói:
- Cho nên, xin người hãy thành toàn tâm nguyện của con, con sẽ toàn lực học tập, dù cho tiêu tốn so với người khác nhiều gấp hai, gấp ba thậm chí gấp mười thời gian cùng tinh lực…

- Có tác dụng sao?
Kamikawa trực tiếp cắt đứt lời của hắn, quát lên:
- Ta đã nói rồi, muốn trở thành đầu bếp là cần thiên phú, cậu ngay cả đao công cơ bản cũng không làm được, đến gọt khoai tây mà cũng đứt tay… Trình độ kém cỏi như thế bảo ta phải dạy cậu thế nào đây?

Nghe hắn nói như thế, Matsumoto nhìn ngón tay bị băng bó của mình, không khỏi đỏ bừng mặt cúi đầu.

Thấy một màn như vậy, Diệp Dung rốt cục nhịn không được đứng dậy, thở phì phì nói:
- Kamikawa tiên sinh, tôi không biết rõ xảy ra chuyện gì, thế nhưng ngài có cần đả kích người ta đến vậy không? Bất kể như thế nào, Matsumoto tiên sinh ít nhất chịu cố gắng, tôi nhớ được Albert Einstein đã nói qua, thiên tài là 99% mồ hôi cộng thêm 1% thiên phú!

- Dung à, đó là Edison…
Trần Mặc thấp giọng cải chính.

Diệp Dung ngẩn ra, mê hồ cắn ngón tay, đột nhiên hung tợn đạp hắn một cước:

https://thuviensach.vn

- Đừng dài dòng! Em nói là Einstein chính là Einstein, trong tên của bọn họ đều có chứ E, khác gì đâu!

- Ặc… Được rồi!
Có thể nói cái gì, Trần Mặc đành bất đắc dĩ nhún nhún vai, thầm nghĩ trong từ tiệm cơm cũng có chứ E này.

Mà nghe được Diệp Dung nói, Matsumoto không khỏi hơi hơi ngẩng đầu lên, vành mắt ướt át đã tràn ngập cảm kích.

Thế nhưng Kamikawa lại vẫn không hề thay đổi biểu cảm, chậm rãi lắc đầu nói:
- Vị tiểu thư này, có lẽ cô không tìm hiểu đầy đủ câu nói này rồi. Edison đích xác từng nói qua những lời này, nhưng nửa câu sau của ông ta là —— chính là, 1% thiên phú kia là trọng yếu nhất!

- Hả? Là thế sao?
Diệp Dung ngẩn ra, thần tình mê hoặc quay đầu nhìn nhìn Trần Mặc.

Trần Mặc khe khẽ thở dài, khe khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

- Vậy nên, Matsumoto-kun chính là thiếu 1% thiên phú này!
Bất đắc dĩ lắc đầu, Kamikawa vỗ nhẹ bả vai Matsumoto an ủi.

- Nghe lời ta đi! Việc cậu có thể làm còn rất nhiều, chỉ khi tìm được việc thích hợp với mình thì mới có thể tỏa sáng, vì sao nhất định phải làm đầu bếp đây?

- Ừm, vấn đề này tôi cũng muốn biết!
Trần Mặc đột nhiên tiến lên vài bước, nhẹ nhàng vỗ vai Matsumoto:
- Matsumoto tiên sinh, nếu ngài nguyện ý nói cho chúng ta biết, có lẽ ta có thể giúp ngài…

- Giúp tôi?

https://thuviensach.vn

Matsumoto ngẩn ra, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn phía Trần Mặc.

Bị thiện ý trong ánh mắt đối phương làm rung động, hắn đột nhiên xấu hổ nghiêng mặt đi, thấp giọng nói:
- Kỳ thật tôi cũng không muốn làm đầu bếp! Nhưng mà cha của Sachiko nói, nếu muốn ông ấy đem Sachiko gả cho tôi, trừ phi tôi tiến vào top 20 trong giải thi đấu nghệ thuật ẩm thực lần này!

- Sặc!
Nghe đáp án cẩu huyết này, Trần Mặc nhất thời trợn tròn mắt.

Hắn nguyên bản còn tưởng rằng, đối phương là vì kế thừa phụ gia nghiệp hoặc là một lòng muốn học nấu ăn, không nghĩ tới nói lâu như vậy lại vì nữ nhân.

Diệp Dung bên cạnh nghe được đã muốn té xỉu, nhịn không được hỏi:
- Matsumoto, vị Sachiko tiểu thư kia trong nhà có phải rất có tiền, rồi thì hai người là thanh mai trúc mã, sau đó cha của cô ấy luôn cấm cản hai người qua lại?

- Cô làm sao biết được?
Đang hồi tưởng chuyện cũ, Matsumoto ngẩn ra, không khỏi ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Diệp Dung thực tự hào vỗ ngực, dương dương tự đắc nói:
- Chuyện này có gì mà khó đoán! Phim tình cảm nước các anh chẳng chịu thay đổi gì cả, nội dung này ở nước chúng tôi đã quay chụp đầy đường rồi! Cha của Sachiko nhất định là không muốn hai người đến với nhau nên mới đưa ra điều kiện anh không thể làm được!

Trên thực tế, tiếng Nhật của Diệp Dung cũng không tốt cho lắm, may là có Gia Địch bên cạnh phiên dịch, cho nên Matsumoto mới có thể miễn cưỡng nghe hiểu.

https://thuviensach.vn

Bất đắc dĩ thở dài, hắn khẽ gật gật đầu, lại nắm lên nắm tay nói:
- Tôi biết chuyện này rất khó! Nhưng vì Sachiko tôi nhất định sẽ cố gắng, cho dù không có thiên phú tôi cũng phải thử!

- Đồ ngốc, cậu sẽ không thể thành công!
Kamikawa suốt từ nãy vẫn im lặng, thế nhưng lúc này đột nhiên cười khổ lắc đầu, có điều giọng nói dù nghiêm khắc tựa hồ cũng mang theo vài phần quan tâm.

- Matsumoto-kun, ta cũng từng một thời trai trẻ, có thể hiểu được tâm tình của cậu. Nhưng muốn ta trong 20 ngày ngắn ngủi biến cậu thành một đầu bếp vĩ đại… Thật xin lỗi, ta nghĩ dù là ai đi nữa cũng không thể làm được!

- Là như vậy sao?
Cho dù đã nghe qua rất nhiều lời tương tự, nhưng nghe đến Kamikawa xác minh cự tuyệt như thế, Matsumoto vẫn có chút thất vọng.

Nhưng đúng lúc hắn chán nản thở dài, một giọng nói tràn ngập tự tin đã vang lên:
- Ai nói? Có cơ hội thì nhất định phải thử một lần, có lẽ tôi có thể làm cho Matsumoto tiên sinh trong hai mươi ngày trở thành đầu bếp vĩ đại!

- Cái gì?
Vô luận là Kamikawa hay là Matsumoto, hai người giờ phút này đồng thời ngạc nhiên quay đầu trông lại.

Đón ánh mắt phức tạp của bọn họ, Trần Mặc dường như không có việc gì mỉm cười nói:
- Matsumoto tiên sinh, nếu không ngại thì để tôi dạy anh đi?

- Ngài là… Đặc cấp trù sư?
Nao nao, Matsumoto nhất thời lộ vẻ mừng rỡ, tâm tình dấy lên hy vọng.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng ngoài dự liệu của hắn, Trần Mặc thực vô tội xua xua tay, tại chỗ chậm rãi dạo qua một vòng:
- Tôi nhìn qua giống đặc cấp trù sư sao? Tôi chỉ là một nhân viên trong tiệm cơm nhỏ thôi.

- Tiệm cơm nhỏ?
Matsumoto nhất thời ngạc nhiên không nói gì, cho dù hắn vẫn duy trì lễ phép, nhưng biểu tình thất vọng trên mặt thì không cách nào che giấu.

Trần Mặc lại không để ý, như trước cười hì hì nói:
- Không cần lo lắng, ít nhất tôi có thể dạy cho anh đao công… Đúng rồi, vừa rồi Kamikawa tiên sinh nói, anh ngay cả vỏ khoai tây cũng không gọt được?

- Vâng…
Nhìn nhìn ngón tay băng kín của mình, Matsumoto hổ thẹn cúi đầu.

Trần Mặc như có suy nghĩ gì gật đầu, đột nhiên từ trên bàn cầm lấy một chiếc dao gọt trái cây, chọc nó vào quả táo rồi nâng cả lên đưa tới nói:
- Như vậy đi! Kỳ thật tôi có biện pháp có thể cam đoan trong vòng hai phút anh sẽ học được cách gọt vỏ, anh có hứng thú học không?

Chương 143: Thần bếp fake

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 143: Thần bếp fake

Dịch & Biên: †Ares†

https://thuviensach.vn

Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

- Hai phút?
Nghe Trần Mặc nói, cổ tay Matsumoto đột nhiên run rẩy, vừa mới cầm trong tay cái dao gọt trái cây lại làm rớt.

Mà đầu bếp Kamikawa bên cạnh lại nhẹ nhàng lắc đầu thở dài, hiển nhiên đối với chuyện này không ôm bất cứ hy vọng nào.

Trên thực tế, ngón tay của Matsumoto quá cứng, đến nỗi củ khoai tây được hắn gọt xong lại nhỏ đi một nửa mà vẫn còn vỏ… Dưới tình huống này, sao có thể trông cậy trong hai phút hắn học được đao công.

Vậy phải thử mới biết được!
Trần Mặc xoay người lấy lại con dao, trong lúc mọi người không chú ý tới thì lén đưa vào một luồng thanh mang.

Giờ khắc này, cái dao nhìn như thông thường đột nhiên hơi hơi vặn vẹo, lưỡi dao cong lên vài cái, rồi lại lập tức khôi phục bình thường.

Dường như không có việc gì thở phào một cái, Trần Mặc đem dao gọt trái cây đưa lại cho Matsumoto, xoa xoa cằm nói:
- Thử lại lần nữa xem, có lẽ sẽ thuận lợi.

- Vâng…
Do dự mà tiếp nhận con dao, Matsumoto căng thẳng vận lực, nhất thời làm đứt gần nửa quả táo.

Kamikawa không nói gì thở dài, còn bên cạnh người vây xem sớm đã hinh hích cười, ngay cả Diệp Dung cũng bắt đầu hoài nghi quan điểm "cần cù"

https://thuviensach.vn

của mình có chính xác hay không.

Tuy nhiên trong không khí như vậy, Trần Mặc lại vẫn một vẻ bình thản ung dung, cầm một quả táo khác đưa cho Matsumoto:
- Lại đến! Lúc này đây, anh không cần miễn cưỡng chính mình đi khống chế dao, đi theo cảm giác đi, đi theo dao đi!

- Vâng…
Chần chờ gật gật đầu, Matsumoto thật sự nhẹ nhàng nắm chuôi đao, bắt buộc chính mình không được nghĩ nhiều nữa.

Trong chớp mắt, con dao không hề được phát lực run rẩy vài cái, sau đó giống như có sinh mệnh, nhanh chóng xoay tròn dọc theo quả táo.

Chỉ vài giây sau, một lớp vỏ táo nguyên vẹn đã nhẹ nhàng rơi trên bàn, hơn nữa còn có thể chắp lại thành quả táo hoàn chỉnh, thậm chí không đứt dù chỉ một vết.

- Làm sao có thể?
Kamikawa nhất thời ngạc nhiên biến sắc, nếu không phải từng là xem qua Matsumoto đao công, hắn thậm chí sẽ hoài nghi đối phương thông đồng trêu đùa chính mình.

Thế nhưng nếu không phải thông đồng thì một màn khó tin trước mắt giải thích thế nào đây? Tại sao có người có thể thật sự trong 2 phút biến một dân ngoại đạo thành thiên tài?

- Đương nhiên là tôi có biện pháp riêng!
Thử nghiệm thành công, Trần Mặc cũng không nhịn được thở phào một cái.

Mà thấy chính mình sáng tạo kỳ tích, Matsumoto còn đầy mặt ngạc nhiên đờ đẫn, nhưng chỉ vài giây sau, hắn đột nhiên cầm dao gọt trái cây xông đến.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc lắp bắp kinh hãi, liên tục không ngừng lui về phía sau vài bước:
- Khoan, có gì nói thì cứ ném dao xuống đã!

Thực may mắn, bị Trần Mặc nhắc nhở như vậy, Matsumoto cuối cùng tỉnh ra ném dao xuống, sau đó bịch một tiếng quỳ xuống.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, hắn hướng về Trần Mặc bang bang dập đầu ba cái, mặt đầy kích động nói:
- Lão sư, xin người hãy thu con làm đồ đệ, con nhất định phải theo ngài học tập…

- Không thành vấn đề!
Trần Mặc không hề do dự trả lời, thật giống như đã đợi chuyện này lâu rồi.

Matsumoto không khỏi ngẩn ra, ngạc nhiên há to mồm, điều này hiển nhiên vượt ngoài dự liệu của hắn.

Theo hắn dự đoán, vị lão sư thần bí này sẽ ra sức khước từ, nói không chừng còn muốn mình quỳ trước cửa mấy ngày mấy đêm mới bằng lòng đáp ứng.

- Tôi không thích làm rách việc, dù sao cậu cũng sẽ giao học phí, đúng không?
Dường như không có việc gì nhún nhún vai, Trần Mặc kéo Matsumoto đứng lên, lại khẽ nhíu mày nói:
- Chỉ là phương pháp dạy của tôi khá kỳ quái, hơn nữa cấm truyền bá ra ngoài, cậu có đồng ý điều kiện này không?

Còn phải hỏi sao? Matsumoto đương nhiên là liên tục gật đầu, hận không thể lập tức viết huyết thư để chứng minh trong sạch của mình.

Diệp Dung cùng Gia Địch bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên minh bạch dụng ý của Trần Mặc —— nếu không có cách nào tham gia giải đấu

https://thuviensach.vn

thì phái một đại biểu dự thi cũng vậy, chỉ cần cuối cùng có thể mang Lưu Ly Thanh Bình kia về là được!

- Nhưng mà người này có thể đạt quán quân sao?
Hiểu thì hiểu, nhưng nhìn Matsumoto ngơ ngơ ngác ngác, Diệp Dung vẫn rất hoài nghi kế hoạch này có thể thành công hay không.

Nhưng Trần Mặc biểu hiện được rất có lòng tin, hắn trực tiếp vỗ vỗ bả vai Matsumoto, cười hì hì nói:
- Tốt lắm, như vậy giờ theo ta đi... Kamikawa tiên sinh, tôi có thể mượn phòng bếp của ngài dùng một chút không?

- Có thể!
Kamikawa hiển nhiên cũng rất tò mò, ngay lập tức muốn theo sau.

Chẳng qua, hắn vừa định bước vào bếp thì Trần Mặc đã nhanh chóng đóng cửa:
- Thật có lỗi, đây là bí mật của sư môn, chỉ sợ tôi không thể để cho ngài tiến vào xem.

- Sư môn? Nếu ngài không ngại có thể nói lai lịch sư môn mình không?
Kamikawa ngẩn ra, nhưng vẫn là nhịn không được hỏi.

Trần Mặc vô nghĩa nhún nhún vai, ngoắc tay ra hiệu cho Diệp Dung, sau đó nàng lập tức kiêu ngạo ưỡn ngực, lớn tiếng tuyên bố:
- Mặc Mặc nhà tôi chính là truyền nhân đời thứ ba mươi hai của Trung Hoa tiểu đương gia!

- Ặc…
Kamikawa biểu tình nhất thời cổ quái tới cực điểm, bộ mặt vặn vẹo không biết là cười hay là khóc.

Mấy chục thực khách đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên đều hoài nghi lỗ tai của mình xảy ra vấn đề, trong đó một người đàn ông trung niên nhịn không

https://thuviensach.vn

được nói:
- Trung Hoa tiểu đương gia kia lẽ nào là bộ manga mà nước ta từng phát hành?
(Link cho bác nào muốn đọc, hay phết, đêm đọc thì đói đừng hỏi: http://thichtruyentranh.com/tieu-dau...dinh/6773.html)

Đáp án này rất nhiều người đều muốn biết, nhưng đương sự thì đã đóng kín cửa phòng bếp, hình như không có hứng thú trả lời vấn đề này.

Vài giây sau, chỉ nghe Matsumoto đột nhiên kinh hô một tiếng, hình như thấy được chuyện gì đó khó có thể tin.

Nhưng khi người xem đang nhịn không được to nhỏ thảo luận đó là cái gì thì trong phòng bếp lại đột nhiên khôi phục yên tĩnh, chỉ có tiếng dụng cụ làm bếp va chạm thi thoảng vang lên rất nhỏ.

- Ngạc nhiên lắm hả!
Bỏ qua một đám hiếu kỳ đang dỏng tai nghe lén, giờ phút này cạnh bàn gỗ trong phong bếp, Trần Mặc lại đang khoái trá phun ra vài vòng khói.

Matsumoto mặt trắng bệch ngồi chồm hỗm trên mặt đất, hai mắt trừng lớn đến con mắt cũng có thể rơi ra, mà ánh mắt của hắn lại thủy chung dừng trên bàn gỗ.

Trên mặt bàn, mấy đồ điện đang bày ra tạo hình La Hán, nhất tề đánh giá nhập học đồ nhập môn này…

- Lão đại, anh muốn bọn em dạy gã này sao?
Nhìn nhìn Matsumoto, Oa Oa rốt cục nhảy xuống, lung la lung lay đi một vòng:
- Nhưng mà gã này thoạt nhìn rất ngu ngốc… Nhìn cái gì, chưa từng thấy nồi cơm điện nào đẹp trai thế này sao? Còn nhìn nữa ca sẽ nấu mi!

https://thuviensach.vn

Vốn đã hoàn toàn hóa đá, Matsumoto liền bị dọa lùi ra sau, ắn đột nhiên nhớ tới bản tin trên báo sáng nay. Nếu trên đó viết đúng sự thật, vậy đêm qua tập kích Tokyo chính là mấy đồ điện trước mắt này.

Có điều không đợi hắn nghĩ kịp xem chính mình có cần kêu cứu hay không, Trần Mặc đã nhàn nhã ngồi bắt chéo chân nói:
- Chớ khẩn trương! Chúng nó không có ác ý, hơn nữa sẽ cậu nhanh chóng trở thành đầu bếp vĩ đại!

Nghe được hai chữ "đầu bếp", Matsumoto còn đang đắm chìm trong ngạc nhiên cùng khủng hoảng, rốt cục đã khôi phục vài phần lý trí cùng dũng khí.

Nhưng mà nhìn mấy yêu quái trước mắt, hắn vẫn nhịn không được hỏi:
- Lão sư, vì sao ngài lại nói bí mật này cho con, nếu… Con nói là nếu thôi, nếu con báo chuyện này cho cảnh sát…

- Cậu có thể thử xem, tôi cam đoan xui xẻo trước tiên chính là cậu!
Trần Mặc dường như không có việc gì nhún nhún vai, cười hì hì nói:
- Hơn nữa quan trọng là… tôi nhìn người luôn rất chuẩn, cậu sẽ vì chút tiền thưởng mà bán tôi sao?

- Không! Đương nhiên sẽ không!
Giống như cảm giác đã bị vũ nhục, Matsumoto lập tức ngẩng đầu lên, tức giận giải thích:
- Lão sư, tuy rằng con không học cao, nhưng cũng biết tôn sư trọng đạo, hơn nữa ngài lại trong lúc nguy nan đưa tay giúp đỡ con, làm sao con có thể phản bội ngài…

- Người này, thật không có chút hài hước nào!
Không đợi Matsumoto nói xong, Nặc Nặc đã rất buồn rầu thốt.

Lập tức nhảy lên bả vai Matsumoto, nó gõ gõ đầu hắn như gõ dưa hấu mà nói:

https://thuviensach.vn

- Xem ra não cũng không to lắm, khó khách lại ngoan cố mà hâm hâm như vậy! Nhưng không sao, chỉ cần Oa Oa thay chú làm vài món thì cam đoan có thể đạt được danh hiệu Trù Thần (thần bếp)!

- Không có đơn giản vậy đâu!
Trần Mặc khẽ lắc đầu, chỉ vào Oa Oa nói:
- Tụi mày đừng quên giải đấu này sẽ được cử hành công khai, Oa Oa có lợi hại hơn cũng không thể qua mặt nhiều người thế được.

- Cho nên, chúng ta sẽ dùng nó cho công đoạn làm chín, còn Matsumoto… Ừm, vẫn phải học một chút để ra vẻ mới được.

Đến đây, Matsumoto đã hoàn toàn hóa đá, hắn thậm chí không rõ mình rốt cuộc phải làm những gì.

Trần Mặc bóp bóp trán, trầm ngâm nói:
- Thế này đi! Bản Bản tra tư liệu rồi dạy Matsumoto một ít thường thức cơ bản, Oa Oa cùng Nặc Nặc phụ trách uốn nắn thế tay, về phần đao công cùng sử dụng đồ làm bếp…

Xoa xoa cằm, Trần Mặc đột nhiên đi đến phía trước giá gỗ, lấy xuống năm con dao làm bếp.

Hít một hơi thật sâu, hắn dùng cả hai tay chạm lên bộ dao làm bếp, cứ thế bảo trì tư thế gần hai phút.

Ngay sau đó, một luồng sáng như ẩn như hiện đột nhiên dâng lên, đem bộ đao hoàn toàn bao phủ, thi thoảng còn phát lên tiếng thở phì phò.

Mấy phút sau, đợi cho thanh mang dần dần yếu bớt thì Trần Mặc lại quay đầu nhìn Oa Oa nói:
- Oa Oa, hỗ trợ rót vào thanh mang!

- Lão đại, yêu lực của em cũng không nhiều!

https://thuviensach.vn

Oa Oa không cam lòng nhưng vẫn đành tiến lên vài bước, mở ra cái nắp phun ra một đạo thanh mang.

Dưới sự phối hợp của nó, thanh mang trên bộ dao vốn đang ảm đạm nhất thời trở nên chói mắt, chiếu sáng bừng cả gian bếp.

Đợi cho thanh mang lần thứ hai tiêu tán thì năm con dao trên mặt bàn đột nhiên không hẹn mà cùng nhẹ nhàng run rẩy lên, giống như là vừa được tặng cho sinh mệnh…

- Hoàn thành! Toàn bộ năng lượng ca tích tụ cũng hết sạch!
Khẽ thở phào một cái, Trần Mặc sắc mặt tái nhợt ngồi trở lại trên ghế, cái trán mồ hôi đầm đìa giống như dòng suối nhỏ.

Trong ánh mắt chờ mong của hắn, năm con dao kia lại đột nhiên run lên, rồi tức thì đồng thời đứng thẳng dậy, kêu một tiếng "phù" thật dài.

Tại chỗ xoay tròn vài vòng, chúng nó đột nhiên nhảy đến trước mặt Oa Oa, trăm miệng một lời nói:
- Lão đại ở trên, xin nhận của tổ thái đao năm người một lạy!

Chương 144: Năm người tổ thái đao

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 144: Năm người tổ thái đao

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội

https://thuviensach.vn

Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

Sau khi có được mảnh ngọc thứ ba, dị năng của Trần Mặc rốt cục tăng lên, hơn nữa là tăng về chất.

Tích trữ năng lượng liên tục tăng trưởng khiến hắn có thể thử chế tạo yêu quái chứ không còn là tạm thời giao sinh mệnh cho vật thể nữa.

Như lúc này, sau khi cung cấp đủ năng lượng, bộ dao làm bếp trong căn bếp này cũng đã trở thành yêu quái thái đao cấp thấp có trí tuệ. (Thái đao: dao làm bếp)

Nhưng nhớ rằng mấy yêu quái này chỉ là trí tuệ cấp thấp, hơn nữa phương thức suy nghĩ của bọn nó rất quái dị, thậm chí có thể dùng từ "bã đậu" để hình dung.

Giống như hiện tại, lấy dao chặt xương dẫn đầu, tổ dao làm bếp năm tên đứng thành một hàng trước mặt Oa Oa, theo thứ tự giới thiệu nói:
- Dịch Cốt Đao! Thiết Phiến Đao! Khảm Nhục Đao! Điêu Hoa Đao! Thủy Quả Đao… Chúng ta chính là năm người tổ thái đao trong truyền thuyết! (Dao chặt xương, dao thái mỏng, dao xẻ thịt, dao tỉa hoa, dao gọt quả)

Như vậy cùng kêu lên hô khẩu hiệu, tổ thái đao năm người cũng không quên nhất tề lộ ra lưỡi dao, tạo hình tiêu chuẩn thánh đấu sĩ, lại rất có phong phạm của tổ bốn tên đồ điện thường ngày.

Trần Mặc không nói gì chớp chớp mắt, đột nhiên cảm giác mình vừa rồi không nên để Oa Oa đưa vào yêu lực —— thoạt nhìn, năm yêu quái này hiển nhiên bị tứ đại linh vật làm lây bệnh, hơn nữa còn là kế thừa căn bệnh hôi lông.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng mặc cho hắn hối hận, bốn đồ điện lại vì mấy tiểu đệ này mà cao hứng.

Oa Oa cười đến không thể ngậm nắp, dương dương tự đắc nói:
- Tốt! Tốt lắm! Phi thường tốt! Năm người các ngươi từ nay về sau lăn lộn cùng ta đi, chúng ta sẽ trở thành tập đoàn cường đạo trứ danh nhất trên thế giới!

- Vân!
Tổ thái đao năm người phát âm không tiêu chuẩn, đem "vâng" nói thành "vân".

Hơi ngừng lại một chút, đầu lĩnh Dịch Cốt Đao lại nhảy ra, hướng Oa Oa cúi đầu nói:
- Lão đại, cảm tạ ngài thu nhận và giúp đỡ, khuya hôm nay bọn em muốn đi đánh cướp ngân hàng Tokyo để tạo danh tiếng! Nhân tiện hỏi một câu, lão nhân gia ngài thích vàng hay là đôla, có muốn chúng tiểu đệ mang mấy vị tiểu thư xinh đẹp về làm quà tặng không ạ?

- Cái này sao, các chú đã mãnh liệt yêu cầu như vậy, ca cũng chỉ có thể cố gắng mà nhận…
Không đợi Oa Oa nói xong, Trần Mặc đã trực tiếp xách nó ném ra ngoài cửa sổ.

Tổ thái đao năm người đưa mắt nhìn nhau, lập tức nhu thuận đứng thành một hàng, đồng thời cúi đầu nói:
- Lão đại! Người là lão đại của lão đại, xin nhận một lạy của tổ thái đao năm người!

- Tụi này nhiễm phim xã hội đen mất rồi!
Trần Mặc nhịn không được thở dài, rồi phất nhẹ tay, cười nói:
- Tốt lắm, hiện thế giới thanh tịnh rồi! Năm đứa mi có thể nấu ăn không, thành thật nói cho ta biết!

https://thuviensach.vn

- Có! Đương nhiên có!
Dịch Cốt Đao giành trước nhảy lên, dương dương tự đắc nói:
- Lão đại của lão đại, bọn em đều trong phòng bếp này đợi đã nhiều năm, có món gì mà chưa từng làm qua chứ! Chỉ cần ngài nói tên món ăn ra, bọn em có thể tự thuật như nước chảy mây trôi cho ngài nghe, cam đoan từ nguyên liệu tới hỏa hầu toàn bộ đầy đủ.

- Như vậy là tốt rồi!
Khẽ thở phào một cái, Trần Mặc đẩy Matsumoto đi ra, vỗ bờ vai của hắn nói:
- Vậy thì giờ bọn mi sẽ dạy cậu ta làm sao để nấu ăn… Ý của ta là bọn mi tới khống chế hành động của cậu ta, hiểu ý ta chứ?

- Lão đại của lão đại, ngài muốn thế này sao?
Dịch Cốt Đao ngẩn ra, đột nhiên từ trên bàn nhảy đến trong tay Matsumoto.

Ngay sau đó, Matsumoto đột nhiên không thể kháng cự mà chạy trước tới một nửa con heo sữa chưa chế biến, sau đó vung đao múa liên hồi…

Mấy phút sau, chờ hắn thở hổn hển dừng lại thì nửa con heo kia đã được pha thành từng miếng.

- Chính là như vậy!
Nhìn thấyMatsumoto đầy mặt ngạc nhiên, Trần Mặc vừa lòng gật đầu, cười hì hì nói:
- Matsumoto, cậu chỉ cần học cách tạo dáng là được rồi! Thái đao sẽ tự động giúp cậu sơ chế nguyên liệu, nồi niêu sẽ tự động giúp cậu xào nấu, còn lò nướng thì giúp cậu quay… Tất cả đều tương tự thế, hiểu chứ!

Kế hoạch này có thể nói là không chê vào đâu được, Matsumoto duy nhất cần phải làm là biểu hiện tự nhiên, đừng cho người nhìn ra sơ hở.

https://thuviensach.vn

Mà hiểu được xong chuyện, hắn nhất thời mừng rỡ như điên khúm núm, run giọng nói:
- Lão sư, con cùng ngài lần đầu gặp mặt liền nhận được ân huệ như thế, thực không biết phải báo đáp thế nào cho đủ, nếu ngài có điều gì cần xin cứ sai bảo!

- Cái gì ta cũng không muốn, chỉ cần cậu đưa cái Lưu Ly Thanh Bình kia cho ta là được rồi!
Trần Mặc dường như không có việc gì phất phất tay, quay đầu nhìn nồi cơm điện đang bò vào từ cửa sổ"
- Oa Oa, trong này sẽ giao cho mày phụ trách! Tao hi vọng sáng sớm ngày mai lúc tao thức dậy, sẽ thấy Matsumoto đứng nấu ăn đúng tiêu chuẩn.

- Không thành vấn đề, lão đại yên tâm đi!
Oa Oa không hề do dự trả lời, nhân tiện nhảy đến trên vai Matsumoto, lớn tiếng hô quát nói:
- Ê ku, chúng ta bắt đầu huấn luyện, chú có biết đạo lý trong tay có đao trong lòng vô đao không?

- Tôi… tôi không biết…
Matsumoto là một đệ tử rất khiêm tốn, cho nên hắn thành thành thật thật hồi đáp.

- Không biết là tốt… Không, ý ca là chú không biết thì phải cố mà học cho giỏi!
Oa Oa thở phào một cái, đỉnh đạc nói:
- Vậy đi, đầu tiên chúng ta sẽ phân biệt các loại rau củ. Chú có biết ích lợi của dưa chuột không?

- Để ăn?
Matsumoto ngẩn ra, thật cẩn thận trả lời.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc vừa mới uống một ngụm sữa tươi, nghe được câu này suýt nữa lại phun cả ra, nhịn không được nhấc lên một con dao ném tới.

- Oa Oa! Tao cảnh cáo mày không được truyền bá tư tưởng đen tối cho Matsumoto! Hơn nữa, chúng ta cần dạy cậu ta nấu ăn chứ không phải dạy "làm thế nào để cuộc sống vợ chồng thêm hài hòa"…

- Biết rồi! Biết rồi!
Oa Oa đang hứng thú dạt dào, nghe thế rốt cục bất đắc dĩ đổi đề tài nói:
- Được rồi! Được rồi! Như vậy Matsumoto đồng học, phiền toái cậu trước tiên làm tạo hình đang nấu ăn cho ca xem, ví dụ như lúc xào rau thì sẽ đứng thế nào?

- Xào rau sao?
Matsumoto mơ mơ hồ hồ cầm lấy một cái nồi, động tác cứng ngắc quơ quơ.

- Van chú đấy Matsumoto!
Mấy đồ điện chăm chú nhìn, đột nhiên chỉnh tề thở dài nói:
- Xin nhớ kỹ, chú cầm chính là nồi nấu, chứ không phải bao thuốc nổ, không cần cứng ngắc như vậy được không?

- Vâng! Nhưng mà tôi chưa từng nấu ăn, cho nên…
Matsumoto hổ thẹn cúi đầu, thần tình xấu hổ giải thích nói.

- Cho nên chúng ta mới phải dạy chú tạo dáng thế nào!
Nặc Nặc lập tức nhảy ra, lung la lung lay nói:
- Nghe kỹ, mặc kệ trong lòng chú hốt hoảng đến cỡ nào, nhưng trên mặt nhất định phải bảo trì tươi cười, giờ cười một cái cho chúng ta xem nào!

- Thế này sao?
Matsumoto ngẩn ra, chậm rãi nhếch khóe miệng.

- Này, chú là đang bị ai đạp vào ngón chân sao?
Nặc Nặc chán nản nói, chỉ có thể kiên nhẫn hướng dẫn:

https://thuviensach.vn

- Cười lại nào, tưởng tượng bản thân đang đứng trên bục trao giải, người phía dưới toàn bộ đều ngẩng đầu nhìn cậu, lúc đó cậu sẽ cười thế nào?

- Đương nhiên là cười thật tươi!
Không đợi Matsumoto nghĩ rõ ràng, Oa Oa liền nhảy ra cướp lời.

Bản Bản động tác cũng rất mau, lập tức điều tra tuyển tập cách cười rồi chọn mấy mẫu thích hợp đưa cho Matsumoto xem.

Cứ thế luyện tập tới mười mấy phút, đủ loại từ cười to, cười khổ tới cười mỉa, Matsumoto rốt cục có làm ra nét "mỉm cười" trong truyền thuyết, chỉ kém tản mát ra Bá Vương Khí.

- Coi như là khá lắm rồi! Cậu phải nhớ kỹ, cậu hiện chính là đệ nhất thiên hạ trù sư, hiểu chưa?
Mấy đồ điện rốt cục miễn cưỡng gật đầu, lại phân phó nói:
- Giờ luyện tập hất chảo 100 lần, sau đó chiên trứng cho ca xem… Không cần thật sự chiên, chỉ cần làm bộ là được rồi!

- Mấy người tiếp tục đi, ta đi trước!
Trần Mặc bên cạnh liên tục ngáp, rốt cục bưng ly sữa lên xoay người đi ra ngoài.

Trong nháy mắt đẩy cửa phòng bếp bước ra, hắn lại quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó liền chứng kiến Matsumoto run run cầm hất chảo, rồi tuột tay ném luôn cái chảo sang đập bay Nặc Nặc.

Thực không nói gì gãi tóc, Trần Mặc đột nhiên hoài nghi lựa chọn của hắn có chính xác không, nhưng giờ mới hoài nghi hiển nhiên đã là quá muộn…

- Em giúp cậu ta báo danh rồi!
Không cho hắn có cơ hội hối hận, Gia Địch nhẹ nhàng giơ giơ lên di động, mỉm cười nói:

https://thuviensach.vn

- Tang Á đã giúp chúng ta liên hệ một khách sạn lớn, đối phương đồng ý làm người tiến cử Matsumoto, như vậy sáng mai chúng ta chỉ cần đi tới chỗ ghi danh điền tư liệu báo danh là xong!

- Vất vả cho em rồi!
Trần Mặc gật gật đầu, lại quay đầu nhìn phòng bếp phía sau.

Cho dù còn cách một cánh cửa gỗ, cũng có thể nghe thấy tiếng vang hỗn loạn, ở giữa còn kèm theo tiếng kêu thảm của Matsumoto.

Chỉ nghĩ cũng biết, rơi vào tay bốn đồ điện, có lẽ đời này hắn đều sẽ nhớ rõ những gì hôm nay trải qua…

Trên thực tế, đối với bốn đồ điện mà nói, lần truyền đạo thụ nghiệp này hiển nhiên cũng không đáng được nhớ lại.

Tỷ như lúc nào, cố gắng lách ra từ cái nồi sắt bị ném dính lên tường, Nặc Nặc thực thương tâm thở dài nói:
- Ca bỏ cuộc! Matsumoto, cậu là người thiên phú nấu ăn ít nhất mà ca thấy từ trước đến nay… Ca rất hoài nghi, cậu trước giờ có biết tự úp mì ăn liền không vậy?

- Thực xin lỗi! Tôi sẽ cố gắng!
Vô luận phạm phải lỗi gì, Matsumoto vĩnh viễn là cúi đầu xin lỗi.

Khi hắn lần nữa làm bay Nặc Nặc lên tường, hắn cúi đầu xin lỗi.

Khi hắn làm mỡ bắn lên người Bản Bản, hắn xin lỗi.

Khi hắn mở ga sau đó bỏ bật lửa vào thử, hắn cũng…

- Đệch!
Ý thức được sắp nổ, Oa Oa cuối cùng thời khắc mấu chốt há mồm hút mạnh, mạnh mẽ hút bật lửa vào.

https://thuviensach.vn

Nhìn phòng bếp rối tinh rối mù, lại nhìn Matsumoto đang liên tục cúi đầu xin lỗi, mấy đồ điện rốt cục ý thức được, dạy Matsumoto hãy cùng dạy Quách Tĩnh giống nhau, đều cần một trái tim bao dung và kiên nhẫn.

- Vương sư Bắc định Trung Nguyên nhật, gia tế vô vong cáo nãi ông!*
Bi thương ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, Oa Oa chỉ có thể dùng thơ để diễn tả tâm tình của mình:
- Ca hiện cảm thấy sợ rằng chúng ta không đợi để nhìn thấy ngày Matsumoto đạt quán quân được…
(*: Trích Thị Nhi của Lục Du sống đời Nam Tống, đại ý là: Ngày nào đội quân triều đình lấy lại được Trung Nguyên thì khi giỗ cha các con nhớ báo cho cha biết. Ở đây Oa Oa muốn nhấn mạnh việc Matsumoto quá kém cỏi)

- Vậy cũng không nhất định!
Nặc Nặc đột nhiên nhảy lên bàn, phát ra một tràng cười khiến người khác không rét mà run.

Vài giây sau, nó đột nhiên triệu tập mấy đồ điện chui vào trong góc tường, thần bí hề hề ho nhẹ nói:
- Thi đấu chính là so người với người ai ưu tú hơn! Nói cách khác, Matsumoto kém cỏi không quan hệ, chỉ cần người khác so với hắn kém cỏi hơn… Hê hê, các chú hiểu rồi chứ!

Chương 145: Mỉm cười

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 145: Mỉm cười

https://thuviensach.vn

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

Có tiền cùng quan hệ của Gia Địch ủng hộ, Matsumoto vốn là cả chứng nhận đầu bếp sơ cấp cũng không có, lại có thể trong hai ngày thông qua cuộc thi đẳng cấp đầu bếp, hơn nữa thuận lợi báo danh tham gia giải đấu trù nghệ lần này.

Đương nhiên, phương diện này cũng có công lao của bốn đồ điện, ít nhất nhờ chúng nó vất cả kiên nhẫ chỉ đạo, Matsumoto cuối cùng có thể tạo được tư thế nấu ăn tiêu chuẩn.

Về phần việc còn lại, tổ thái đao năm người một đám đồ làm bếp yêu hóa có thể giúp dễ dàng, để hắn ngay cả mồ hôi cũng không ra một giọt.

Đương nhiên, trạng thái thoải mái khoái trá này không thể là liên tục, bởi vì vòng loại của giải nấu ăn sẽ rất nhanh được cửa hành, vừa vặn cách Matsumoto học tập không đến một tuần.

Cho nên hôm nay hiện trường vòng đấu loại liền xuất hiện một màn quỷ dị như thế —— Matsumoto đáng thương đứng trong vùng chuẩn bị run rẩy không ngừng, thoạt nhìn không phải là muốn tham gia trận đấu mà là sắp lập tức bị dẫn lên pháp trường.

- Ê, chú khẩn trương cái gì hả?
Xa Xa dựa bên cạnh hắn, rất khinh thường mắng:
- Matsumoto, cậu có phúc lắm mới được làm đồ đệ tứ đại linh vật Phúc Phường Nhai bọn ta, trời sập xuống cũng có bốn người chúng ta thay cậu

https://thuviensach.vn

gánh vác lên, thế thì còn khẩn trương cái gì nữa hả? Nhớ năm đó, lão Xa ta…

Cũng không biết là an ủi Matsumoto, hay nhân cơ hội khoác lác, tóm lại Xa Xa lại bắt đầu nói liên miên giảng thuật chuyện cũ năm xưa, ví dụ chính mình như thế nào solo hai trăm tay đấm hắc đạo.

Trên thực tế, cũng chỉ có Matsumoto mới tin loại chuyện ma quỷ này, hắn lại có thể thực nghiêm túc lắng nghe, sau đó đầy mặt sùng kính bái phục nói:
- Lão sư, ngài thật là quá lợi hại! Nhưng mà con nhớ lần trước ngài kể chuyện này hình như là solo một trăm, như thế nào lần này biến thành hai trăm…

- Thế sao? Đó là bởi vì…
Bị vạch trần nói dối, Xa Xa không khỏi mặt già ửng đỏ, rồi lại cả giận nói:
- Đừng dài dòng! Ta đây dùng thủ pháp khoa trương trong văn học văn học khoa trương thủ pháp, cậu không hiểu cũng đừng hỏi! Tóm lại, cậu đã là đệ tử của ta, cũng đừng có làm mất mặt chúng ta, trận đấu này tuyệt đối không thể thua!

- Dạ!
Bị Xa Xa mắng vài câu, Matsumoto ngược lại nâng cao tinh thần.

Trần Mặc bên cạnh thấy thế lắc đầu, lại lại đột nhiên nhìn nhìn bốn phía, ngạc nhiên hỏi:
- Ủa? Tụi Nặc Nặc đâu rồi, Xa Xa, mày có thấy chúng nó không?

- Không ạ!
Xa Xa thành thật trả lời, nhìn qua không giống như là nói dối. Trên thực tế, nó cũng không có nói dối, nó quả thật không có thấy mấy tên kia… Về phần chúng nó tới cùng đi nơi nào, nếu lão đại không có hỏi thì cũng tội gì khai ra chứ!

https://thuviensach.vn

- Mỗi lần thế này tao đều cảm thấy thật bất an…
Mọi chuyện nhìn như bình thường nhưng Trần Mặc lại có chút dự cảm không tốt, có lẽ chuyện tình đáng sợ lại sắp xảy ra.

Chẳng qua lúc này, đột nhiên vang lên tiếng chuông nói cho hắn biết, vòng đấu loại giải đấu nghệ thuật ẩm thực đã muốn mở màn.

Cơ hồ là phản xạ có điều kiện nảy người lên, Matsumoto thần tình khẩn trương bái, lắp bắp nói:
- Lão sư, nếu như không có chuyện gì phân phó, con hiện liền đi tham gia trận đấu!

- Đi thôi, đừng quên những gì được huấn luyện mấy ngày nay!
Trần Mặc vẫy vẫy tay, muốn nói mấy lời động viên nhưng lại không nghĩ nổi câu nào tử tế.

Trái lại Xa Xa ở bên cạnh nghĩ nghĩ rồi nhìn theo bóng lưng Matsumoto mà hô:
- Ê nhóc, nhớ phải bảo trì tươi cười, cứ đem mình tưởng tượng thành Trù Thần ngàn năm trước chuyển kiếp, còn lại bọn ta sẽ cho cậu đóng vai trong tiểu thuyết huyền huyễn.

- Dạ!
Matsumoto xoay người cúi người chào, chờ hắn lần thứ hai ngẩng đầu lên thì trên mặt đã nhiều thêm một nụ cười mỉm.

Xa Xa phía sau thấy rất hài lòng, nhịn không được than thở nói:
- Cũng không tệ lắm! Chỉ tiếc là tư thế đi đứng vẫn chưa đạt, nếu ngẩng cao đầu thêm chút, kèm theo chắp tay sau lưng thở dài mấu tiếng thì… Đúng rồi, tóc cũng nên nhuộm trắng, thả tung bay theo gió!

- Xa Xa, mày xem nhiều tiểu thuyết huyền huyễn quá rồi đấy!

https://thuviensach.vn

Có thể nói cái gì, Trần Mặc chỉ có thể thực bất đắc dĩ thở dài, dõi theo cảnh tượng ngoài sân đấu.

Bởi vì tuyển thủ dự thi rất nhiều, hơn nữa lại chính là vòng đấu loại, cho nên trận đấu này áp dụng hình thức thi đấu khiêu chiến năm người một tổ.

Thay lời khác mà nói, chính là năm tên tuyển thủ đồng thời dự thi, mỗi người nấu một món, sau đó từ giám khảo tuyển ra một người thắng trận tiến vào vòng thứ hai.

- Như vậy nói cách khác, Matsumoto phải vượt qua bốn người mới được, khó khăn có phải quá lớn không?
Trần Mặc thật sự có chút bận tâm:
- Mặc dù là ăn gian, thế nhưng cũng không có cách nào gian lận tất cả, chỉ hy vọng Matsumoto không quá khẩn trương… Ặc!

Lời còn chưa dứt, Matsumoto đang được cầu nguyện giúp không cần khẩn trương, lập tức liền vì quá khẩn trương mà phạm phải sai lầm.

Mới vừa bước lên đài thi đấu, hắn bởi vì khẩn trương mà không chú ý dưới chân, nhất thời vấp khải cục đá mà ngã sấp lên sàn.

Chỉ nghe bịch một cái, toàn bộ khu đấu loại nhất lời lâm vào yên tĩnh, bốn gã tuyển thủ đồng thời quay đầu trông lại, diễn cảm ngạc nhiên không cách nào hình dung.

Vài giây sau, người đàn ông béo mập đứng cạnh đó đột nhiên cười ha ha, mà tiếng cười kia giống như là mang virus lây nhiễm, nhất thời làm toàn trường ồn ào cười ha hả.

- Này! Cậu không cần khẩn trương như vậy chứ!
Trong tiếng cười lớn, vị đầu bếp mập mạp trước ngực đeo biển tên "Yamada" rốt cục đi tới đỡ Matsumoto dậy.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua sau hành động nhìn như thiện ý này, hắn lại lại vỗ bả vai Matsumoto, không chút khách khí nói:
- Matsumoto-kun, cậu cứ coi như đến xem náo nhiệt là được rồi, dù sao người thắng cũng sẽ không phải cậu!

Nếu thay đổi người khác, có lẽ bây giờ đã giận tím mặt, nói không chừng múa may tay chân mà trực tiếp nhào đi lên.

Thế nhưng Matsumoto tính tình rất tốt, có lẽ do hắn nhớ kỹ bốn đồ điện giáo dục, dù dưới tình huống nào cũng đều phải bảo trì tươi cười.

Cho nên, hắn chỉ theo thói quen mà mỉm cười, sau đó làm như không có gì đứng lên trở về vị trí.

Thấy một màn như vậy, Yamada cũng không khỏi ngạc nhiên, thậm chí cảm thấy trong vẻ tươi cười nhìn như bình thản của đối phương lại cất giấu sát khí không nói nên lời.

- Người này, không phải người thường!
Mơ hồ vì chính mình châm chọc mà cảm thấy hối hận, Yamada lắc lắc đầu cho hết nỗi lo lắng rồi trở lại vị trí.

Lại quay đầu nhìn nhìn Matsumoto đang cầm lấy đồ làm bếp, hắn đột nhiên cảm thấy được trong lòng có chút hốt hoảng.

Chẳng lẽ, người kia thật là cao thủ trong truyền thuyết tuyệt? Chẳng lẽ, trong mắt của hắn, chính mình chỉ là con kiến không đáng để ra tay?

Bởi vậy có thể thấy được, đọc quá nhiều tiểu thuyết huyền ảo sẽ có tác hại không nhỏ đến tâm lý con người.

Vì mải suy nghĩ, Yamada lại ngẩn ngơ ra đến vài phút, đến khi tuyển thủ bên cạnh đã chọn xong nguyên liệu bắt đầu nấu ăn thì hắn mới dường như tỉnh ngộ phục hồi tinh thần lại.

https://thuviensach.vn

Vừa vội vội vàng vàng làm thịt lươn, hắn vừa quay đầu nhìn phía Matsumoto… Thế nhưng không nhìn thì thôi, vừa nhìn tới khi lòng còn đang chột dạ, nhất thời hắn liền hoàn toàn hóa đá.

Trên thực tế, món ăn ngày hôm nay có tên là tên là "lươn nướng", đây cũng là một món ăn Nhật Bản tương đối nổi tiếng.

Đơn giản mà nói, tuyển thủ chế biến món ăn này trước tiên phải loại bỏ nội tạng sau đó tẩy rửa lươn sạch sẽ, tiếp đến dọc đôi con lươn ra rồi lại xẻ ngang…

Mà không hề nghi ngờ, một bước này hiển nhiên quan hệ đến thành bại của toàn bộ quá trình chế biến, cũng là đao công của tuyển thủ.

Mà cũng bởi vì như thế, Yamada hiện mới có thể kinh ngạc đến mờ mịt không nói gì…

Trong tầm mắt của hắn, đầu bếp Matsumoto chưa từng nghe tên qua kia, lại có thể đồng thời khống chế được hai con dao, lấy vượt quá tưởng tượng mà cắt lươn.

Hai tay của hắn thậm chí nhanh đến mức chỉ nhìn thấy hư ảnh cùng ánh đao lấp loáng, làm choáng váng con mắt của đông đảo người xem.

- Làm sao có thể…
Kinh ngạc há hốc mồm, Yamada nhìn con lươn mình mới vừa vặn bỏ được ruột, đột nhiên có loại cảm giác bi thương.

Hắn xuất thân từ đầu bếp thế gia, từ trước đến nay luôn tự tin với đao công của mình, cũng xác định mình chỉ cần 10 phút là có thể hoàn thành sơ chế.

Thế nhưng thằng nhóc vô danh kia lại có thể dùng dao với tốc độ kinh người như thế, hơn nữa hoàn toàn không cần nhìn, đây cũng quá…

https://thuviensach.vn

Tìm không thấy từ thích hợp để hình dung, Yamada chỉ có thể lắc đầu liên tục, rồi lại không khỏi nhớ nụ cười mỉm của đối phương ban nãy, chợt đột nhiên cảm thấy càng thêm chột dạ.

Mà chỉ qua chớp mắt, Matsumoto sớm đã pha xong thịt lươn, nhưng kỳ quái là hắn lại không dùng đến bếp nướng mà lại chọn bỏ thịt vào trong một cái nồi cơm điện cũ nát…

- Làm thế để làm gì?
Ngạc nhiên không nói gì nhìn lên nồi cơm điện, Yamada chỉ cảm thấy đầy nghi hoặc.

Nhưng để cho hắn giật mình còn ở mặt sau, vì mới bỏ vào nấu không đến hai mươi giây, Matsumoto đã mở nồi cơm điện, lấy xiên thịt lươn vừa bỏ vào ra.

Vài tên đầu bếp nhịn không được quay đầu trông lại, thầm nghĩ như vậy cũng có thể nấu chín mới là chuyện lạ.

Oán thầm còn chưa có chấm dứt, bọn hắn đột nhiên không hẹn mà cùng giật mình tại chỗ, sau đó tựa như tập thể bị cảm cúm mà hít hít cái mũi.

Không thể tin nổi, thịt lươn vừa được lấy ra lại tỏa ra mùi thơm thanh nhã, khiến người khác vừa ngửi thấy liền nhịn không được mà nuốt nước bọt ực một cái, chỉ cảm thấy cơn thèm ăn dâng lên khó tả.

Yamada đầy mặt ngạc nhiên nhìn miếng thịt lươn không hề được tẩm ướp gì, kìm lòng không đậu thì thào tự hỏi:
- Đây… đây rốt cục là món lươn gì?

Không có câu trả lời cho vấn đề này, hoặc là phải nói Matsumoto căn bản không cho đáp án được.

https://thuviensach.vn

Hắn chỉ là nhớ kỹ bốn đồ điện dạy bảo, vẫn duy trì vẻ tươi cười tiêu chuẩn, sau đó thành thành thật thật xoa một lớp nước sốt lên thịt lươn, rồi lại tiếp tục đưa bỏ lại vào nồi cơm điện.

Lúc này đây, thời gian nấu đại khái kéo dài hai phút, sau đó trong ánh mắt chờ mong của mọi người, Matsumoto rốt cục khẽ thở phào một cái, lần thứ hai mở nồi cơm điện rồi chậm rãi lấy xiên thịt lươn ra…

Trong chớp mắt, một mùi vị nồng đậm mùi nhất thời lan tỏa, theo gió mà khuếch tán khắp ngõ ngách quanh hiện trường.

Hơn cả mùi vị vừa nãy, mùi vị lúc này nồng nàn hơn, khiến người khác chỉ vừa hít một hơi đã cảm thấy cái bụng kêu vang buổi tình.

Giờ khắc này, toàn trường người xem cũng nhịn không được đứng dậy, không hẹn mà cùng hít hà thật sâu.

Mấy vị giám khảo ngồi trước khán đài cũng kìm lòng không đậu đưa mắt nhìn nhau, thấp giọng nói chuyện với nhau.

- Hình như rất thuận lợi?
Thấy một màn như vậy, Trần Mặc ngồi trên khán đài không khỏi khe khẽ thở phào một cái.

Nhìn thấy Matsumoto đã bày lươn lên đĩa mang tới bàn giám khảo, hắn rốt cục thả lỏng, cười hì hì nói:
- Tốt lắm, chúng ta có thể nghĩ tới vòng đấu thứ hai… Ặc!

Chương 146: Không có nát nhất, chỉ có nát hơn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

https://thuviensach.vn

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 146: Không có nát nhất, chỉ có nát hơn

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

- Cậu mãi mãi sẽ không dự đoán được chuyện gì sẽ phát sinh!
Ngay từ ngày đầu tiên hướng dẫn Matsumoto nấu ăn, Nặc Nặc đã rất sáng suốt đưa ra quan điểm này, mà sự thật cũng chứng minh quan điểm của nó rất có tính dự báo trước.

Theo ý nào đó mà nói, Matsumoto có một loại "thiên phú" cực hiếm có, đó là hắn luôn có thể biết chuyện tốt trở thành hỏng, mà đến chuyện hỏng trở thành càng hỏng hơn, hơn nữa còn không hề có dấu hiệu báo trước…

Nói thí dụ như, sau khi nấu được một nồi cá kho thịt đầy đủ hương lẫn sắc, hắn sẽ quên tắt ga…

Lại nói thí dụ như, rõ ràng đã làm một đĩa măng xào thịt bò xong ngon lành, thế nhưng hắn sẽ lại lấy đường thay muối mà bỏ vào, hơn nữa không chỉ là bỏ vào một chút…

Tiếp tục nói thí dụ như, lần này trong thời khắc muôn người nhìn chăm chú, khi hắn đã ổn thỏa bày món ăn ra đĩa rồi bưng lên bài giáo khảo thì có trời mới biết chân trái làm sao lại vấp một cái…

"Rầm!"

https://thuviensach.vn

Mấy trăm đôi mắt nhìn chăm chú, Matsumoto đáng thương cứ thế ngã sấp xuống đất, kéo theo chiếc bàn ăn đáng thương sập nốt.

Còn may là tại thời khắc cuối cùng hắn nhớ ra giơ cao tay cầm chiếc đĩa cuối cùng lên, coi như miễn cưỡng bảo lưu lại một miếng lươn nướng, tuy rằng mặt trên đĩa thức ăn cũng đã lấm tấm cát bụi.

Mấy vị giám khảo đưa mắt nhìn nhau, khuôn mặt méo mó, mà Trần Mặc đang ngồi trên khán đài cũng chỉ có thể hít thật sâu kiềm chế rồi tự nói với mình:
- Thế giới bao điều tốt đẹp, ta cớ gì lại đi buồn bực… Như vậy là không tốt! Như vậy là không tốt!

Tự khuyên bảo mình hai mươi lần như vậy, Trần Mặc rốt cục xúc động muốn lao lên túm cổ Matsumoto mà cho một trận. Đương nhiên hắn lại chưa bỏ được ý tưởng tối nay muốn đưa Matsumoto đi lên đỉnh Phú Sỹ ‘ngắm phong cảnh’.

Mà cùng lúc đó, Matsumoto cũng đã muốn ý thức được chính mình làm chuyện sai lầm, nhưng vẫn là giãy dụa bò dậy, đem đĩa lươn nướng cuối cùng kia đưa đến trước mặt giám khảo.

Đón lấy ánh mắt kỳ quái của sáu vị giám khảo, hắn mặt đầy xấu hổ lẩm bẩm nói:
- Mời các vị thưởng thứ, có lẽ vẫn còn ăn được mà!

Có thể ăn sao? Nhìn đĩa lươn dính đầy bụi hơn nữa còn thoáng biến dạng, mấy vị giám khảo đều rất muốn nói "không".

Bất quá, đại khái là bị vẻ mặt tội nghiệp của Matsumoto làm cho cảm động, một giám khảo trong đó rốt cục miễn cưỡng gật gật đầu, bất đắc dĩ gắp một miếng lươn nướng lên, rồi run rẩy như đang gắp thuốc độc mà cho vào miệng.

https://thuviensach.vn

Thật dè dặt nhai vài cái rồi cố nuốt xuống, thậm chí còn không có đi cảm nhận hương vị món ăn, hắn liền mơ hồ không rõ hồi đáp:
- Tạm được! Cậu trước tiên đứng một bên chờ, đương nhiên đừng ôm hy vọng quá lớn.

Những lời này, hiển nhiên không khách khí, nhưng quả thật nói ra sự thật.

Matsumoto cũng biết mình cơ hồ không có khả năng thắng lợi, cho nên hắn chỉ là mặt càng thêm đỏ hướng sáu vị giám khảo cúi chào thật sâu, sau đó thần tình hổ thẹn lùi xuống dưới.

Trần Mặc lúc này cũng đã xuống tới chỗ nghỉ của tuyển thủ, khe khẽ thở dài, không đợi Matsumoto mở miệng liền bất đắc dĩ nói:
- Không sao, ít nhất cậu cũng đã nỗ lực. Về phần vị tiểu thư Sachiko kia, tôi đề nghị cậu chọn dùng phương thức cướp cô dâu, Xa Xa nhất định sẽ rất thích ý trợ giúp cậu.

- Cướp cô dâu? Cứ để em, nhớ năm đó…
Xa Xa đang ủ rũ, nghe được câu này nhất thời tinh thần đại chấn, hận không thể lập tức chấp hành kế hoạch.

Chẳng qua, Matsumoto hiện lại không có tâm trí thảo luận chuyện này, ánh mắt của hắn thủy chung dừng lại trên trận đấu. Tuy rằng cũng biết kỳ tích quá khó để xuất hiện, so với xác suất Ultraman từ trên trời giáng xuống còn thấp hơn...

- Mình thắng chắc rồi!
Trên thực tế, vị Yoshinaga tiên sinh nguyên vốn có chút chột dạ, hiện cũng là nghĩ như vậy.

Đã khôi phục tâm tình khoái trá, hắn bắt đầu thuần thục chế biến món lươn nướng, mỗi một bước đều ngay ngắn trật tự, hơn nữa phi thường chính xác.

https://thuviensach.vn

Mà trong quá trình này, hắn còn hứng thú dùng một mắt đánh giá Matsumoto, tựa hồ muốn nhìn một chút trên mặt người này rốt cuộc là vẻ diễn cảm gì.

Phải biết rằng, kẻ đáng thương xui xẻo đến loại trình độ này, cũng không phải là mỗi ngày đều có thể xem…

Ý tưởng vui sướng khi người gặp họa vừa mới nảy lên, Yoshinaga đột nhiên hét lên một tiếng, giống như phải bỏng mà nhảy dựng lên, tuy rằng thực tế là tay hắn vừa chạm vào phần tay cầm bằng nhựa cứng trên chiếc nồi hấp cách thủy.
(Món lươn nướng của Nhật khá cầu kỳ, nói đơn giản sẽ gồm chế biến, ướp, nướng 5-10 phút, hấp cách thủy 40 phút, nhúng vào nước tương rồi nướng lại lần nữa)

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn chỉ có thể xấu hổ ho nhẹ vài tiếng, giơ hai tay lên giải thích nói:
- Không có việc gì! Không có việc gì! Chỉ là nhầm lẫn một chút…

Thực sự chỉ là một chút sao? Tuy rằng nói như vậy lên, nhưng hắn nhìn nhìn bàn tay đã đỏ lên của mình, vẫn là cảm thấy vô cùng đau đớn.

Thoạt nhìn, hình như chiếc nồi đột nhiên trở nên nóng bỏng, thế nhưng nếu đến trình độ này thì hắn nó phải nóng đỏ lên mới phải chứ, hơn nữa từ nãy đến giờ đều dùng lửa nhỏ mà!

- Ảo giác, này nhất định là ảo giác!
Thực nghiêm túc tự nói với mình, Yoshinaga thật cẩn thận vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào phần tay cầm bằng nhựa của chiếc nồi.

Thực bình thường, độ ấm bình thường đến không thể tiếp tục bình thường hơn, điều này làm cho Yoshinaga khẽ thở phào một cái, hơn nữa lẩm bẩm nói:

https://thuviensach.vn

- Được rồi! Chắc là mình cười hăng quá, cho nên tưởng tượng…

Chưa kịp nói xong câu đó, Yoshinaga đáng thương lần thứ hai lại kinh ngạc, hơn nữa kinh ngạc đến há hốc mồm.

Trong cái nồi kia, hơi nước vẫn từ từ bốc lên, thế nhưng con lươn đã nướng qua một lửa đặt bên trong lại không cánh mà bay.

Giật mừng đớ người ra một lúc, hắn mới khôi phục tinh thần lại, lắp bắp nói:
- Làm sao có thể? Điều này sao có thể?

Giống như vì chứng minh thị lực của mình không có vấn đề, trong lúc khiếp sợ Yoshinaga đột nhiên vươn tay, không để ý đến nồi nước cực nóng mà thả toàn bộ tay vào trong.

Hắn cũng không chạm thấy con lươn, nhưng lại chạm thấy một cái lỗ nhỏ dưới đáy nồi. Tuy cái lỗ này không phải rất lớn, thế nhưng nếu dùng sức mà kéo thì vẫn đủ để lôi con lươn từ đó ra ngoài…

Cho nên, hiện vấn đề liền biến thành, ai trộm mắt thịt lươn trong nồi?

Vấn đề này thực khó trả lời, không để ý đến ánh mắt kỳ quái của người chung quanh, Yoshinaga đột nhiên không chút phong độ mà chui xuống dưới bàn bếp, quỳ nơi đó kiểm tra.

Hắn đương nhiên không có thu hoạch gì, cho nên hắn lại xốc lên hết thảy những vật có thể xốc, thậm chí bổ nhào tới cả cái bàn mới tinh của ban giám khảo.

Giờ khắc này, ánh mắt tất cả mọi người nhìn hắn không khác gì ánh mắt nhìn một người điên.

https://thuviensach.vn

Mà đợi khi Yoshinaga thậm chí bắt đầu bỏ cả quần áo của mình ra kiểm tra thì trọng tài trận đấu rốt cục nhịn không được tiến lên vài bước, nhíu mày nhắc nhở nói:
- Tuyển thủ Yoshinaga, ngài tìm cái gì, nếu như tôi có thể giúp…

- Con lươn! Con lươn của tôi biến mất rồi!
Thần tình mê mang trả lời, Yoshinaga nhìn trọng tài đối diện, hình như hoài nghi hắn đem con lươn của mình giấu đi mất.

Mà bị hắn dùng loại ánh mắt này soi mói, vị trọng tại kia kìm lòng không đậu lui về phía sau vài bước, hơn nữa theo bản năng giữ chặt quần áo nói:
- Khoan đã, tôi không rõ ý của ngài… Nếu như tôi không hiểu sai, có phải ngài nói là nguyên liệu cho món ăn của ngài đã bị mất?

- Không phải mất, chỉ là tạm thời tìm không thấy!
Yoshinaga xấu hổ gật đầu, bất quá hắn còn không muốn thừa nhận chuyện này.

Thế nhưng trọng tài hiển nhiên không có hảo tâm như vậy, hắn nhìn đồng hồ đeo tay một cái, bất đắc dĩ nói:
- Được rồi! Như vậy mời ngài tiếp tục tìm, bất quá tôi phải nhắc nhở ngài, chúng tôi sẽ không cung cấp phần nguyên liệu thứ hai, hơn nữa thời gian cho trận đấu cũng sắp hết rồi!

Nghe được câu này, Yoshinaga nhất thời bất động tại chỗ.

Trọng tài vỗ vỗ bờ vai của hắn tỏ vẻ an ủi, lại xoay người bước lên đài thi đấu, lớn tiếng nói:
- Các vị, xin hãy chú ý thời gian, hiện khoảng cách trận đấu chấm dứt chỉ còn mười phút, mời mọi người mau xếp phần lươn của mình… Ặc!

Vài giây sau, trọng tài cùng với Yoshinaga giống nhau, đồng dạng bày ra tạo hình kinh ngạc bất động.

https://thuviensach.vn

Bởi vì trong tầm mắt của hắn, ba vị tuyển thủ còn lại cũng xuất hiện hiện tượng quỷ dị….

Đầu tiên, khi tuyển thủ số 3 bưng con lươn nướng lên, cái đãi đựng con lươn đột nhiên vỡ vụn…

Tiếp theo, lò nướng tuyển thủ số 4 đột nhiên bị hỏng, hơn nữa hắn còn không cẩn thận bị điện giật khi cố sửa chữa. Tuy rằng thương thế cũng không phải rất nặng, nhưng hắn đã không cách nào tiếp tục trận đấu…

Còn về tuyển thủ số 5, khi hắn đang bưng đồ ăn đến trước bàn ban giám khảo thì không biết một cơn gió mạnh từ đâu thổi tơi, làm tung bay cả chiếc bàn ăn…

Bất quá may mắn là hắn vẫn gian nan bảo hộ được một đĩa lươn nướng, sau đó thật cẩn thận đặt lên bàn của giám khảo.

Thấy một màn như vậy, sáu vị giám khảo nhất thời rơi lệ đầy mặt, đây là lần đầu tiên trong hôm nay bọn hắn được thưởng thức nguyên vẹn một đĩa thức ăn, dù là sáu người chung một đĩa.

Thế nhưng chờ khi bọn hắn gắp được một miếng lươn đưa vào miệng, lại đột nhiên đồng thời há mồm phun sạch ra rồi phân biệt với lấy ly nước uống lấy uống để.

- Cay quáaaaaaaa! Tại sao lại bỏ nhiều ớt đến vậy hả?
Cay đến nước mắt cuồn cuộn, sáu vị giám khảo thực phẫn nộ nhìn lên tuyển thủ số 5, hận không thể đem cả con lươn nướng này nhét trở lại vào miệng của hắn.

Tuyển thủ số 5 chỉ biết tròn mắt không giải thích nổi chuyện kì quái này. Hắn chỉ mơ hồ nhớ được, tựa hồ khi cơn gió quỷ quái kia thổi qua, ở giữa có xen lẫn một ít bột phấn làm cay xè mắt, không lẽ đó lại là ớt bột…

https://thuviensach.vn

- Thật là quái! Đây là trận đấu trù nghệ kỳ quái nhất ta từng gặp!
Không chỉ là sáu vị giám khảo nói như vậy, toàn trường người xem cũng lắc đầu liên tục, chỉ cảm thấy được quái sự cả đời này gặp cộng lại cũng chưa nhiều bằng ngày hôm nay.

Nhưng trận đấu cũng đã xong, hơn nữa nhất định phải có một kết quả, cho nên sau vài phút thảo luận, sáu vị giám khảo rốt cục không cam lòng tuyên bố:
- Chúng tôi nhất trí cho rằng, tuyển thủ Matsumoto đã giành chiến thắng tại trận đấu này!

Không ai có dị nghị với kết quả này, đương nhiên cũng không có ai vỗ tay, nhưng bất kể thế nào, nhất Matsumoto cũng đã lọt vào vòng trong.

Mà rất thú vị chính là, ngay cả chính hắn cũng không tin mình có thể thắng lợi, nhưng Trần Mặc lại biểu hiện không chút nào kinh hãi.

Từ khi Yoshinaga mất con lươn nướng thì mọi chuyện đã rõ ràng, còn ai vào đây làm ra chuyện vô sỉ như vậy?

- Chúng ta chính là công bình cạnh tranh, thực công bình cạnh tranh!
Mà dưới tán cây hoa anh đào phía xa xa, mấy đồ điện còn đang tự chúc mừng hành động của mình.

Quay mắt về phía kẻ duy nhất còn có chút lương tâm là Bản Bản, Oa Oa thực dũng mãnh giải thích nói:
- Đương nhiên rất công bình! Chú nghĩ mà xem, nếu Matsumoto bị một lần xui vì ngã, vậy những tuyển thủ khác đương nhiên cũng phải gặp một lần xui, như vậy mới công bình!

Lý do này thật cường hãn, cường hãn đến không có biện pháp phản bác, nhưng đối với Trần Mặc mà nói, hắn hiện rốt cuộc hiểu rõ một đạo lý…

https://thuviensach.vn

Nguyên lai, trận đấu có hai loại hình thức, hoặc là so xem ai có thành tích tốt hơn, hoặc là so xem thành tích của ai đỡ nát nhất… bởi vì cái gọi là, không có nát nhất, chỉ có nát hơn!

Chương 147: Vung tiền như rác

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 147: Vung tiền như rác

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

Trong màn đêm u ám, chiếc Lincoln chạy băng qua trung tâm Tokyo tới vùng ngoại thành, hướng về khi biệt thự nhà giàu Tokyo.

Trần Mặc ngồi ghế sau, lật lật xem tấm thiệp mời trong tay. Tự hỏi một hồi, hắn rốt cục khẽ cười nói:
- Thiệp mời? Anh rất là ngạc nhiên đấy, vì sao vị Sakuraba tiên sinh… hay có thể là Sakuraba tiểu thư kia lại mời chúng ta tham gia tụ hội?

Cùng lúc hỏi như vậy, Trần Mặc lại không kìm được mà nhớ tới gương mặt lạnh như băng nhưng đẹp đến không thể đoán chính xác giới tính kia.

https://thuviensach.vn

Cho nên hiện vấn đề liền biến thành, chính mình nhất định phải cùng Matsumoto, Gia Địch và Diệp Dung tham gia buổi tụ họp gì gì kia, nghe tiếng Nhật véo von một hồi, sau đó bắt buộc bản thân không đi hỏi một ít vấn đề có thể sẽ đưa tới phiền toái, ví dụ —— "Sakuraba tiên sinh, tôi có thể biết ngài là nam hay nữ không?"

- Thư giãn đi anh, đây chỉ là một buổi tụ họp bình thường thôi.
Vỗ nhẹ nhẹ lên lưng hắn, Gia Địch cũng hiểu hắn đang nghĩ gì, nhẹ giọng an ủi:
- Sakuraba không chỉ là mời chúng ta, mà còn mời toàn bộ tuyển thủ thông qua vòng đấu loại, em nghĩ hắn đại khái là muốn tổ chức một lần gặp mặt thôi!

- Vậy thì càng hỏng bét, anh không cho chỉ đơn giản là gặp mặt thôi đâu!
Than thở lên như vậy, Trần Mặc nhìn sang Matsumoto ngồi cạnh, bắt đầu suy đoán.

- Theo nhiều môtíp phim truyện quen thuộc, anh nghĩSakuraba rất có thể sẽ cầm ra một vali tiền, sau đó để chúng ta cầm lấy về ăn khuya, mà điều kiện duy nhất là chúng ta nhất định phải thua hắn trong trận đấu.

- Em thì không nghĩ thế, theo những gì em tìm hiểu hắn không phải là người như vậy.
Gia Địch mỉm cười lắc đầu, rồi lại hơi liếc Matsumoto, đột nhiên nhíu mày đáp.

- Chỉ là em lại cho rằng cha của hắn rất có thể sẽ làm vậy. Lão tiên sinh kia cực kỳ sủng ái con mình, thậm chí tới một mức độ người thường không thể lý giải.

- Hả? Em nói là vị Sakuraba tiên sinh lớn tuổi?
Trần Mặc ngẩn ra.

https://thuviensach.vn

Nếu tình huống đúng như đang nói thì thật sự sẽ có chút phiền toái. Mặc dù đối với Matsumoto mà nói, hắn chỉ cần tiến vào top 20 là có thể cưới được Sachiko, nhưng đối với Trần Mặc thì dù hạng hai cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, cho nên…

- Con sẽ cố gắng!
Nhận thấy ánh mắt hoài nghi của Trần Mặc, Matsumoto lập tức ưỡn ngực, lắp bắp hồi đáp:
- Lão sư, để cảm tạ những gì ngài đã làm cho con, con sẽ cố gắng làm thật tốt.

- Tốt lắm, nhưng mà tôi thấy cậu nên bớt căng thẳng một chút thì hơn.
Khẽ cười, Trần Mặc vỗ vỗ bả vai Matsumoto nói.

- Cậu nên biết rằng hôm qua chúng ta gian lận đã làm cho người khác nghi ngờ. Cho nên tốt nhất là dựa vào thực lực của mình, ít nhất bề ngoài nhìn phải là như thế…

- Dạ!
Matsumoto gật gật đầu, sau đó lại bắt đầu luyện tập mấy trò mà đám đồ điện giáo dạy hắn, tỷ như làm thế nào bảo trì tạo hình cao thủ.

Mọi người đồng loạt im lặng không nói gì thêm, chỉ có chiếc xe Lincoln phát ra tiếng động cơ trầm thấp chạy bon bon trên đường.

Ước chừng hơn một tiếng sau, theo xe Lincoln chậm rãi giảm tốc độ, một khu biệt thự cao cấp đèn đuốc sáng trưng đã xuất hiện phía trước.

Không chờ bọn hắn tới gần, hơn mười nam tử mặc kimono đã bước tới ngăn đường đi. Tang Á đẩy cửa xe ra đi xuống, dùng tiếng Nhật nói chuyện cùng bọn họ.

Sau một lát, mấy bảo tiêu người Nhật Bản khom người tránh ra một lối, hộ tống xe Lincoln chậm rãi chạy về hướng hội trường tiếp khách.

https://thuviensach.vn

Gia Địch quay đầu nhìn Diệp Dung một cái, đột nhiên mở miệng nói:
- Trước khi cùng Sakuraba gặp mặt, tôi có ba việc cần nhắc mọi người: thứ nhất,cái đầu tên kia còn cố chấp hơn cả nham thạch, thứ duy nhất lay chuyển được hắn chỉ có nấu ăn; thứ hai, không nên hỏi mấy vấn đề tế nhị, ví dụ như giới tính của hắn; thứ ba, nếu…

- Nếu cái gì?
Gia Địch bỗng ngừng lại làm Diệp Dung tò mò lên tiếng hỏi, thế nhưng đúng lúc này chiếc xe đã dừng hẳn ở trước cửa phòng tiếp khách.

Không dự định tiếp tục trả lời, Gia Địch thản nhiên mở cửa xe ra ngoài, dưới sự hộ tống của Tang Á cùng mấy tên bảo tiêu mà đi tới cửa chính.

Trần Mặc vỗ vỗ Diệp Dung còn đang đờ đẫn, ý bảo nàng một lát nữa sẽ biết, mà từ ngoài này đã nghe được bên trong kia truyền ra tiếng đàn du dương, tựa hồ là hoan nghênh bốn vị khách đến.

- Nói thực, em vô cùng muốn biết giới tính của người kia…
Diệp Dung thấp giọng than thở, thế nhưng chỉ vài giây sau, khi nàng nhìn thấy chủ nhân ngôi biệt thự đang ngồi ngay ngắn trên chiếc đệm mềm thì lại ngạc nhiên hết chỗ nói rồi.

Còn hơn cả lần gặp trước, hiện tại Sakuraba được bao phủ trong ánh đèn dịu nhẹ càng thêm khó phân biệt được giới tính.

Trên thực tế, khi người ta nhìn thấy nụ cười lịch sự của ‘hắn’ thì sẽ đột nhiên cảm thấy càng nghi hoặc, bởi vì nụ cười như thế không thích hợp xuất hiện trên mặt nam nhân…

- Anh đang cảm thấy nếu Sakuraba tiên sinh là đàn ông thì hôn nhân của hắn sẽ rất không hạnh phúc!
Thấp giọng than thở đưa ra kết luận, Trần Mặc ngồi xếp bằng trên đệm ngồi, nói thầm tiếp:

https://thuviensach.vn

- Dung à, em nghĩ mà xem, nếu em gả cho một người mà so với mình còn đẹp gái hơn, em có cảm thấy áp lực không?

- Em nghĩ là em sẽ hỏng mất!
Thấp giọng trả lời, Diệp Dung nhịn không tiếp tục bất lịch sự nhìn chằm chằm chủ nhà nữa mà ngồi lên đệm.

Chung quanh nàng lúc này đã có hơn mười vị khách ngồi xếp bằng, tất cả mọi người đều là tuyển thủ đã vượt qua vòng loại của giải đấu lần này.

Giờ phút này, những vị khách đó đều đang yên lặng mà thưởng trà, làm cho căn phòng trở nên yên tĩnh đến kỳ lạ.

- Trà?
Thốt lên một chữ duy nhất, Sakuraba tự mình rót bốn chén trà xanh đặt trước mặt mấy người Gia Địch.

Tuy nói như một câu hỏi, thế nhưng cử động của hắn lại không hề có ý đợi trả lời, hình như đã thành thói quen hết thảy đều do mình làm chủ.

Ưu nhã rót trà xong, hắn đột nhiên khẽ mỉm cười, ngẩng đầu nhìn phía Gia Địch:
- Tôi nghe nói cô cùng một cô gái người Trung Quốc tranh đoạt người yêu? Vậy để tôi đoán thử, hai nhân vật chính kia chẳng lẽ là…

Theo thông thường, bất luận kẻ nào cũng đều có tính tò mò, cho nên dù là Sakuraba biểu hiện cao ngạo tới đâu, giờ phút này cũng không nhịn được lộ ra nụ cười quỷ dị.

Trần Mặc xấu hổ ho nhẹ một tiếng, còn Diệp Dung bắt đầu nhìn ngó xung quanh xem có vật hình nào tương tự như chiếc chảo hay không, bởi vì đối với bà chủ xinh đẹp của tiệm cơm Cát Tường, hiện nàng kiêng nghị nhất là hai chữ “cướp chồng”.

https://thuviensach.vn

- Không phải người yêu, mà là chồng!
Nhưng trong không khí thú vị như vậy, Gia Địch lại làm như không có gì bình thản trả lời, sau đó dịu dàng khoác tay Trần Mặc, đồng thời nở một nụ cười hạnh phúc.

Chứng kiến cử động của nàng, Diệp Dung lập tức nghiến răng nghiến lợi, mà các tân khách cũng không nhịn được đưa mắt nhìn nhau —— thoạt nhìn, bọn hắn đều không nhiều thì ít biết tới nữ tỷ phú Hy Lạp này, bởi vậy đối với việc nàng như biến mình thành hàng hiệu hạ giá này, thật sự là có vẻ khác thường đến không sao hiểu được.

Thậm chí, một vị trung niên còn đặc ý dùng tiếng Hán, thấp giọng than thở nói:
- Dùng câu của người Trung Quốc, cái này gọi là hoa nhài cắm… Hắc hắc!

Vẫn duy trì bình tĩnh ung dung, Trần Mặc như trước lẳng lặng thưởng trà, hình như chợt đột nhiên mất đi thính lực.

Nhưng mà Gia Địch cùng Diệp Dung thì lại đồng thời quay đầu nhìn chằm chằm sang người Nhật Bản kia, ánh mắt lạnh như băng đã tràn ngập hàn ý.

Sakuraba dường như không có chuyện gì khẽ đưa chén trà lên nhấp một ngụm, rồi ho nhẹ một tiếng, phá vỡ không khí khẩn trương:
- Được rồi, giờ tôi xin thay mặt chư vị giới thiệu… Kỳ thật, tôi nghĩ chư vị đều rất rõ ràng, có thể có cơ hội chiến thắng giải đấu lần này cũng chỉ có những người chúng ta ở đây!

Không ai cảm thấy được đây là khen tặng, ít nhất đại đa số mọi người có mặt đều lộ ra tươi tười, có vẻ tràn ngập tin tưởng với chính mình.

Sakuraba đột nhiên khe khẽ vỗ tay, một người hầu liền bước tới cạnh hắn quỳ xuống dâng lên một chiếc mâm tròn.

https://thuviensach.vn

Tấm vải đỏ phủ trên mâm được mở ra, hơn mười tờ chi phiếu lập tức xuất hiện dưới ánh đèn. Trong cái nhìn chăm chú của mọi người, Sakuraba bình thản cầm lên một tờ chi phiếu, nhàn nhạt nói:
- Ở đây có tổng cộng mười hai tờ, mỗi tờ năm vạn đô la, mời các vị nhận lấy đi!

Không hề nghi ngờ, năm vạn đô la cho dù là đối với đầu bếp nổi danh, cũng rất có sức dụ hoặc.

Cho nên trong khoảng thời gian ngắn, vài vị đầu bếp đã không khỏi lộ ra thần sắc tham lam, nhưng đây chỉ là thiểu số, mà đại đa số mọi người vẻ mặt đều có vẻ thực cổ quái.

Trần Mặc gãi gãi đầu thì thầm bên tai Gia Địch:
- Xem ra em đoán sai rồi, vị Sakuraba tiên sinh này cùng cha của hắn hiển nhiên là cá mè một lứa!

- Đừng kết luận sớm như vậy!
Thản nhiên cười cười, Gia Địch bất động thần sắc khe khẽ lắc đầu.

Mà trong không khí yên tĩnh kỳ lạ này, vị trung niên Nhật Bản từng châm chọc Trần Mặc đột nhiên run rẩy đứng dậy, mặt xanh mét quát:
- Sakuraba tiên sinh, ngài tính dùng số tiền này để muốn chúng tôi nhường? Thật có lỗi, cá nhân tôi cảm thấy được đây là một loại vũ nhục, tôi tuyệt đối sẽ không…

- Hoàn toàn ngược lại! Nagakawa tiên sinh, tôi hi vọng các ngài sẽ không nhường!
Sakuraba cắt đứt sự phẫn nộ của hắn, lấy ánh mắt bình tĩnh chậm rãi đảo qua toàn trường:
- Tôi nghe nói, những vị đang có mặt ở đây từng có vị đã thu qua lễ vật của gia phụ, hơn nữa dự định sẽ nương tay trong trận đấu tới… Có việc này không?

https://thuviensach.vn

- Việc này…
Nghe câu hỏi này, trong 12 đầu bếp đã có người đưa mắt nhìn nhau, lộ ra biểu tình có chút xấu hổ.

Người đàn ông trung niên có tên Nagakawa ngẩn ra, hắn cũng biết chuyện này —— trên thực tế, Sakuraba lão tiên sinh vừa mới ngày hôm qua đi tìm hắn, hơn nữa cấp ra ba vạn đô la trả thù lao.

NhưngNagakawa vẫn là cự tuyệt đề nghị này, bởi vì hắn có được mục tiêu truy cầu cao hơn. Hắn tin chắc mình có thể bằng thân phận Trù Thần đạt thêm càng nhiều lợi ích.

- Vậy thì ý của ngài là…
Chậm rãi ngồi trở lại trên đệm, Nagakawa nhìn Sakuraba, chưa rõ năm vạn đô la này tượng trưng cho cái gì.

Chẳng lẽ là muốn làm cho bọn họ toàn bộ buông tha cho trận đấu? Cho nên, ý nghĩa thực sự của buổi tụ họp này là vì thị uy, khiến những tuyển thủ còn ngoan cố phải khuất phục?

- Đương nhiên… Không phải ý kia!
Sakuraba như trước vẫn duy trì tao nhã, ngón tay thon dài nhẹ vân vê chén trà bằng sứ.

- Mục đích của tôi là, tôi có đề nghị: mỗi một vị tuyển thủ ngồi ở đây ngày hôm nay đều có thể được tôi dâng tặng năm vạn đô la, mà việc duy nhất các vị phải làm là toàn lực mà đánh bại tôi trong trận đấu!

Chương 148: Đầu bếp học cấp tốc

https://thuviensach.vn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 148: Đầu bếp học cấp tốc

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

Năm vạn đô la, đối với rất nhiều người mà nói, đó cũng chưa phải là một con số lớn, nhưng tuyệt đối lại chẳng phải là chút tiền nhỏ.

Cho nên, khi có người đặt năm vạn đô la trước mặt thì đương nhiên người được nhận nhất định phải nghiêm túc suy nghĩ một chút, rằng để có được số tiền kia sẽ phải bỏ ra cái gì.

Thế nhưng, đám đầu bếp dự thi bao gồm cả Nagakawa dù đã suy nghĩ nát óc cũng không thể nào nghĩ tới Sakuraba sẽ đưa ra yêu cầu như vậy…

- Đợi đã, tôi còn chưa rõ!
Nagakawa rốt cục nhịn không được đứng dậy, đây là lần thứ hai hắn thất thố trong hôm nay:
- Sakuraba tiên sinh, ý của ngài là… Ngài cho chúng ta năm vạn đô la, mà chúng ta cái gì cũng không cần làm, có phải không?

- Không! Hoàn toàn ngược lại, các vị phải làm nhiều lắm!
Sakuraba khe khẽ lắc đầu, tựa hồ rất không hài lòng với cách lý giải của Nagakawa.

Thoáng trầm mặc một lát, hắn chọn cách biểu đạt trực tiếp:

https://thuviensach.vn

- Để tôi nói thẳng! Tôi coi nấu ăn là một việc rất thần thánh, nên tôi hi vọng các vị có thể toàn lực… Nhưng bởi vì tôi không biết trong các vị ở đây ai sẽ định cố ý nương tay, cho nên tôi muốn tặng cho mỗi người năm vạn đô la!

- Ặc… Người này nhất định điên rồi!
Giờ khắc này, rất nhiều người trong lòng cảm khái lên như vậy.

Chỉ vì muốn đối thủ dùng hết sức đấu với mình, hắn lại có thể không hề keo kiệt lấy ra 60 vạn đô la (12 người x5), cách tiêu tiền như vậy so với việc bỏ tiền để đối thủ bỏ thi càng thêm điên cuồng.

Nhưng rất nhanh, Sakuraba lại biểu hiện còn điên cuồng hơn nữa, bởi vì hắn bổ sung một câu:
- Mặt khác! Đối với vị đầu bếp có thể chiến thắng tôi, tôi sẽ tặng người đó thêm 50 vạn đô la tiền thưởng!

"Xoảng!"
Trong tiếng thở gấp dồn dập, chén sứ trong tay mấy vị đầu bếp đã vì run rẩy mà rớt xuống.

Ánh mắt của Sakuraba nhìn mọi người lúc này đều như đang thấy yêu quái.

Trần Mặc đẩy đẩy gọng kính, hứng thú theo dõi cuộc vui. Hiện ít nhất hắn có thể xác định hai chuyện. Thứ nhất, Sakuraba rất có tiền cũng rất có thế lực, hơn nữa việc hắn làm không thể theo lẽ thường mà đoán. Thứ hai, niềm vui trong đời của người này chỉ là nấu ăn, vì đó không tiếc hy sinh hết thảy.

- Hóa ra trên thế giới này có nhiều người kỳ lạ như vậy!
Diệp Dung bất đắc dĩ thở dài, quay đầu nhìn chằm chằm vào đống chi phiếu.

Ngay sau đó, nàng lại thở dài, hình như định thở ra hết phần không khí của ngày hôm nay:

https://thuviensach.vn

- Năm vạn đô la cộng thêm năm mươi vạn đô la phần thưởng… Sớm biết thế này, mình cũng đã theo nghiệp đầu bếp!

- Để sau đó em làm nổ tung bếp luôn hả?
Nhìn Diệp Dung đang hối hận vì lựa chọn nhân sinh, Trần Mặc nhẹ giọng than thở vài câu.

Theo ý nào đó mà nói, bà chủ tiệm cơm xinh đẹp này so với đồ đệ ngốc kia của hắn còn càng thêm không có thiên phú nấu ăn.

Nếu hai người bọn họ liên thủ nắm trong tay một gian phòng bếp, như vậy gian bếp này đảm bảo còn đáng sợ hơn nhà máy điện hạt nhân.

- Anh nói cái gì?
Tuy Trần Mặc nói rất khẽ, nhưng Diệp Dung vẫn loáng thoáng nghe được, hồ nghi quay đầu nhìn sang.

Bất quá ngay sau đó, lực chú ý của nàng đã bị đổi vị trí, bởi vì chiếc khay đặt từng tấm chi phiếu năm vạn đô la kia, đã được người hầu bưng tới bên này.

Matsumoto do dự nhìn Trần Mặc một chút, không biết mình phải làm sao, tuy rằng những đều bếp khác đã lựa chọn nhận.

- Không mất gì tội gì không lấy!
Trần Mặc cười hì hì gật đầu, vì cái gì không nhận, ít nhất cũng chẳng mất gì.

Matsumoto ngẩn ra, rốt cục chậm rãi đưa tay lên mặt khay, thế nhưng đúng lúc này, Nagakawa lại đột nhiên quát:
- Khoan đã! Matsumoto-kun, tôi không cho là cậu có tư cách nhận phần lễ vật này!

https://thuviensach.vn

Giờ khắc này, toàn trường đột nhiên lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đem ánh mắt chuyển lên mặt Nagakawa, chỉ thấy gương mặt nhăn nhúm già hơn tuổi kia lúc này đang đầy vẻ xem thường châm biếm.

Sakuraba khẽ nhíu mày, hắn tựa hồ minh bạch ý của Nagakawa, nhưng cũng không mở miệng nói gì.

Thế nhưng đối với cho Matsumoto mà nói, hắn lại không thể không xấu hổ rụt tay về…

- Chính thế! Tôi cảm thấy cậu không có tư cách!
Chứng kiến loại tình huống này, Nagakawa cười càng thêm khoái trá.

Hắn rất thích ý được năm vạn đô la, hơn nữa càng vui khi thấy kẻ khác lại không có được như mình:
- Matsumoto-kun, hắn cậu hiểu ý tôi chứ. Nếu nói ở đây ai không có tư cách nhận số tiền kia thì cũng chỉ duy nhất có cậu!

- Tôi không rõ!
Không đợi Matsumoto xấu hổ mở miệng, Diệp Dung liền giành trước phản bác nói.

Nếu như có thể, nàng thực nguyện ý kiếm một cái chảo, sao đó đem Nagakawa đập cho dẹp lép.

Ngay từ lúc bước vào, người này đã như một con rắn độc cắn bậy không ngừng, trước là Trần Mặc, giờ lại đến Matsumoto… Chẳng lẽ người này từ nhỏ không có được tình thương của mẹ, cho nên làm cho tính cách quái gở biến thái sao?

- Chuyện gì có gì khó hiểu?
Đón lấy ánh mắt phẫn nộ của Diệp Dung, Nagakawa xoa xoa lên cằm châm chọc nói:

https://thuviensach.vn

- Tất cả mọi người đều thấy rất rõ ràng, trong mười hai vị đầu bếp tiến vào trận chung kết, chỉ có Matsumoto tiên sinh là không dựa vào trù nghệ… Về phần hắn tới cùng dựa vào cái gì, điều này còn cần tôi nói thêm cái gì sao?

Được rồi, cho dù Diệp Dung phẫn nộ như thế nào, nhưng nàng giờ phút này không thừa nhận cũng không được, Nagakawa nói là sự thật.

Cả ba vòng đấu đầu tiên, ngay từ vòng đầu Matsumoto cơ hồ đều là nhờ vào may mắn… Tuy trù nghệ của hắn cũng xem như miễn cưỡng, nhưng đối thủ đột nhiên gặp xui mới là yếu tố quyết định.

Thí dụ như bình gas đột nhiên nổ, dụng cụ làm bếp bị hỏng, nguyên liệu nấu ăn biến mất… Tóm lại, luôn là dưới tình huống không ai tin tưởng Matsumoto sẽ thắng lợi, thì hắn lại bỗng không hiểu ra sao cả mà thuận lợi chiến thắng.

Trên thực tế, nếu không phải tìm không thấy chứng cớ, hắn sớm đã bị hủy bỏ tư cách thi đấu.

- Do đó cậu ta có tư cách gì lấy năm vạn đô la này?
Nhìn thấy Diệp Dung ngẩn ra, Nagakawa dương dương tự đắc cười nói:
- Mọi người đều biết, Sakuraba tiên sinh cấp số tiền kia, là vì cổ vũ mọi người phát huy trù nghệ, nhưng mà Matsumoto-kun có thể phát huy cái gì, phát huy vận may của cậu ta sao?

Cho dù cảm thấy Nagakawa nói hơi quá mức thẳng, nhưng vài đầu bếp cũng không nhịn được gật gù.

Matsumoto đã run rẩy cả người, hiển nhiên không chỉ vì xấu hổ. Cho dù bình thường hắn hiền lành dễ tính thế nào thì giờ phút này cũng cảm thấy bị xúc phạm.

Thế nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng nói gì, Trần Mặc lại đột nhiên đè lại bờ vai của hắn, cười hì hì nói:

https://thuviensach.vn

- Nagakawa tiên sinh, ngài không biết là may mắn cũng là một loại thực lực sao? Chẳng lẽ ngài dám nói trong những thành công ngài đạt được không hề có chút may mắn nào sao?

Nagakawa tức thì tắt ngóm nụ cười, bởi vì hắn phát hiện mình không có cách nào phủ nhận điểm này.

Thế nhưng việc mất mặt bởi một người Trung Quốc là việc Nagakawa không thể chấp nhận, cho nên hắn lập tức lảng đi, hơn nữa không hề khách khí công kích nói:
- Trần tiên sinh, ngài có tư cách gì nói chuyện ở nơi này, khi tôi thậm chí không biết ngài là ai?

- Trần tiên sinh là sư phụ của tôi!
Lúc này đây, Matsumoto rốt cuộc tìm được cơ hội nói chuyện, mình thì cũng thôi, chứ hắn không thể nhẫn nhịn khi thấy lão sư bị người khác xúc phạm:
- Lão sư dạy cho tôi rất nhiều điều, chính ngài biến tôi chỉ trong hơn mười ngày ngắn ngủi từ một kẻ không biết gọt khoai thành một đầu bếp tiêu chuẩn.

Matsumoto không hề che giấu mà nói ra chân tướng, hơn nữa còn không có dự liệu được chân tướng này sẽ mang đến rung động cỡ nào.

Giờ khắc này, toàn trường đột nhiên ồn ào xì xào bàn tán, rất nhiều người đều nhìn Trần Mặc bằng ánh mắt khó có thể tin.

Ngay sau đó, Nagakawa nhịn không được cười to nói:
- Hơn mười ngày? Đừng đùa, Matsumoto-kun, ý cậu là người này chỉ dùng hơn mười ngày là có thể đào tạo ra một đầu bếp, điều này có thể sao?

- Tại sao lại không thể?
Diệp Dung nhất thời cả giận nói, nàng không thể nhẫn nhịn khi người khác công kích Trần Mặc.

https://thuviensach.vn

- Mặc Mặc nhà tôi chính là bếp chính của tiệm cơm Cát Tường, không biết có bao nhiêu người mỗi ngày tới đó chỉ để được ăn đồ anh ấy nấu! Hơn nữa tôi còn nói thẳng cho ông biết, trù nghệ của Mặc Mặc tuyệt đối vượt xa ông, ngay cả đồ đệ anh ấy dạy cũng không phải người ông có thể thắng được!

Trên thực tế, khi Diệp Dung nói mấy câu này, Trần Mặc đã cảm thấy sẽ có một chuyện quen thuộc như trên phim xảy ra, mà kết quả cũng đúng như hắn liệu trước…

Giờ khắc này, ánh mắt toàn trường đều dồn lên người của hắn, ngay cả Sakuraba cũng hơi hơi lộ ra biểu cảm kinh ngạc, trầm ngâm nói:
- Uhm, Trần tiên sinh cũng là đầu bếp sao, không biết ngài từng bái làm môn hạ vị đại sư nào?

- Có gì đây, tôi cũng chỉ biết sơ sơ thôi!
Bình thản cười cười, Trần Mặc cố tình làm cho mình nhìn qua giống cao nhân ẩn thế, nếu có thêm một chiếc quạt lông mà phe phẩy hắn hiệu quả càng rõ.

Chỉ rất là đáng tiếc, Diệp Dung lại không biết hắn nghĩ gì, cứ thế chêm lời:
- Mặc Mặc, anh đừng khiêm tốn, cái gì gọi là biết sơ sơ chứ! Các vị, cốn tôi không muốn nói bí mật này ra, thế nhưng chuyện đã tới nước này thì cũng đành bật mí, Mặc Mặc nhà tôi chính là…

Trong nháy mắt, toàn trường người nghe đều nhất tề vểnh tai, giống như thám thính bí mật tàng bảo đồ.

Trần Mặc đẩy kính mắt, đột nhiên có một loại dự cảm bất an. Quả nhiên ngay sau đó, Diệp Dung đã dương dương tự đắc tuyên bố:
- Kỳ thật, Mặc Mặc nhà tôi chính là hậu duệ của Trù Thần trong truyền thuyết, kiêm truyền nhân đời thứ ba mươi hai của trường phái Trung Hoa tiểu đương gia!

https://thuviensach.vn

Trần Mặc rất xấu hổ cúi cúi đầu, còn lại hơn mười vị đầu bếp thì đưa mắt nhìn nhau, khuôn mặt vặn vẹo như đang cố nén cười khi bị ai lấy lông gà cù vào gan bàn chân.

Vài giây sau, cũng không biết là ai mở đầu, mọi người chợt ôm bụng cười lăn lộn, ngay cả Sakuraba cũng nhịn không được nhếch môi.

Nagakawa càng khoa trương hơ, hắn vốn đã bất mãn với diễm phúc của Trần Mặc, lúc này đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội chế giễu, cố ý vỗ tay lớn tiếng nói:
- Thất kính, thật sự thất kính! Hóa ra các hạ không ngờ là trường phái Trung Hoa tiểu đương gia, không biết tổ sư của ngài có phải là Lưu Ngang Tinh không? (Nhân vật chính bộ truyện, Việt Nam đã phát hành với tên là Tiểu đầu bếp cung đình)

Coi như không biết Lưu Ngang Tinh là ai, nhưng nhìn biểu cảm cổ quái của đối phương, Diệp Dung cũng biết hắn đang chế giễu, hận không thể có thể triệu hoán mười hai hoàng kim thánh đấu sĩ tới đem gã Nhật Bản này đập thành trứng muối.

Thế nhưng Nagakawa vẫn còn không có cảm thấy thoả mãn, lại cố ý vênh mặt lên hỏi:
- Trần tiên sinh, thứ cho tôi mạo muội hỏi một câu —— xin hỏi, ngài học tập trù nghệ đã bao lâu rồi?

Chương 149: Trí nhớ siêu phàm

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

https://thuviensach.vn

Chương 149: Trí nhớ siêu phàm

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

Đối với bất kỳ ngành ngề gì, tuổi nghề luôn được coi trọng, bởi nó ý nghĩa cho kinh nghiệm cùng hiểu biết.

Cho nên, khi Nagakawa chứng kiến người trẻ tuổi Trung Quốc này thì hắn hiển nhiên không tin tưởng, huống chi cái gọi là truyền nhân đời thứ ba mươi hai trường phái Trung Hoa tiểu đương gia… Được rồi, có lẽ kẻ này chỉ thích hợp làm thần côn, hơn nữa còn là loại thần côn bị vạch trần.

Thế nhưng đối diện với ánh mắt hoài nghi của mọi người, Trần Mặc vẫn một bộ trấn tĩnh như cũ.

Dường như không có việc gì nhìn Nagakawa một cái, hắn khe khẽ dựng thẳng ngón trỏ, cười hì hì nói:
- Làm cho chư vị chê cười! Tôi học không lâu sau, chỉ có…

- Một năm?
Hơn mười đầu bếp đưa mắt nhìn nhau, không khỏi cảm thấy được có chút khó tin, trên đời này làm sao có thể có loại kỳ tích này.

Nagakawa đã muốn nhịn không được cười nói:
- Rất thú vị, có thể trong vòng một năm trở thành truyền nhân trường phái Trung Hoa tiểu đương gia, thiên phú của ngài nhất định vượt quá tưởng tượng của chúng tôi!

https://thuviensach.vn

Hắn đoán sai còn là sai lầm, Trần Mặc vốn muốn nói chỉ có một tháng, bất quá nghĩ đến việc quá bất thường có khi bị người mang đi giải phẫu, hắn đành chấp nhận cách hiểu một năm.

Diệp Dung lúc này chợt cười đến tỏa nắng, nhìn về Nagakawa:
- Đúng vậy, thiên phú của Mặc Mặc nhà tôi tốt thế đấy… Ít ra so sánh với một số người hơn bốn mươi rồi vẫn chưa có thành tựu gì thì còn phải nói là quá xuất sắc ấy chứ!

Lại nói tiếp, Diệp Dung nói đểu không thua gì ai, chỉ cần không phải là đánh lên Trần Mặc, Gia Địch cùng Ngu mỹ nhân mấy quái vật này, nàng bình thường cũng sẽ không thất bại.

Cho nên giờ phút này, Nagakawa bị nàng vừa cười vừa dịu giọng nói như vậy, khuôn mặt nhất thời xanh mét như là táo bón ba bốn ngày.

Mãi lúc lâu sau, hắn mới hậm hực ho khan nói:
- Tôi không có ý châm chọc, chỉ là cảm thấy kinh ngạc mà thôi! Nếu một năm có thể trở thành đầu bếp chính, như vậy lại học thêm hai ba năm, há lại không phải có thể nấu được Mãn Hán toàn tịch sao? (Mãn Hán toàn tịch: bữa tiệc hơn 100 món ngon tổng hợp hai dân tộc Mãn Châu – Hán, tương truyền khiến vị vua nhà Thanh là Khang Hi ăn tới bảy ngày cũng chưa xong)

Thật không có ý châm chọc sao? Thế nhưng trong lời nói, như thế cũng đều cảm thấy có chút chua!

Cho dù nơi này là Nhật Bản, nhưng đông đảo đầu bếp đối với văn hóa ẩm thực Trung Quốc vẫn rất có nghiên cứu, mà Mãn Hán toàn tịch đối với bọn hắn, không thể nghi ngờ tượng trưng cho đỉnh cao của văn hóa ẩm thực Trung Quốc.

Cho nên, Nagakawa nói câu này chẳng bằng nói là làm khó dễ —— phải biết rằng, Mãn Hán toàn tịch chân chính có tổng cộng 6 bữa tiệc trong ba

https://thuviensach.vn

ngày với tổng cộng 320 món, trong đó có 196 món chính và 124 món ăn nhẹ. Tùy theo cách đếm số món, ít nhất tuyệt đối cũng có 108 món…

Ngẫm lại xem, ai có thể bảo chứng mình làm được hơn ba trăm món ăn, huống chi trong đó còn không ít món đã thất truyền.

- Mãn Hán toàn tịch? Hiện thì tôi không làm được vì chỉ có một mình!
Trần Mặc cũng thành thành thật thật thừa nhận điểm này, cho dù là bật hack Oa Oa cũng làm không được loại trình độ này.

Nagakawa không chút khách khí hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói:
- Nói nhảm! Trong những đầu bếp Trung Quốc mà tôi biết, tới bây giờ không ai dám tự xưng có thể làm ra Mãn Hán toàn tịch. Tóm lại, bản thân tôi muốn biết, ngài là dựa vào cái gì để dạy Matsumoto-kun?

- Cái này sao, tôi chỉ là dạy cậu ta một ít lý luận!
Trần Mặc gãi gãi đầu, nhìn Nagakawa còn đang tính nói cái gì, hắn rốt cục khe khẽ thở dài, quyết định chấm dứt trò chơi nhàm chán này.

Cướp lời không cho Nagakawa lần thứ hai mở miệng, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên nói:
- Đơn giản là thế này! Nếu Matsumoto cần, tôi tùy thời có thể đem công thức nấu Mãn Hán toàn tịch nói cho cậu ta!

Trong chớp mắt, toàn trường lặng ngắt như tờ, ngay cả Sakuraba phải dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Trần Mặc.

Nagakawa ngẩn ra, thần tình ngạc nhiên nói:
- Khoan! Tôi còn chưa rõ, ý ngài là… ngài tùy thời có thể ngay tại chỗ kể ra công thức, hơn nữa là công thức của hơn ba trăm món?

- Đúng là như thế!
Trần Mặc cười cười đáp lại.

https://thuviensach.vn

Vài giây sau, tiếng xì xào lại vang lên, Nagakawa nhịn không được lắc đầu nói:
- Điều đó không có khả năng! Đây chính là hơn ba trăm món ăn, coi như vừa cầm sách dạy nấu ăn vừa đọc cũng có thể hoa mắt…

- Sakuraba tiên sinh, nếu ngài có tài liệu về Mãn Hán toàn tịch thì cảm phiền lấy ra được không?
Khẽ nhấp một ngụm trà, Trần Mặc bỗng phủi phủi ngực trái, ra hiệu cho Bản Bản đang thu nhỏ núp trong túi áo.

Sakuraba hơi ngẩn ra, như có suy nghĩ gì nhìn Trần Mặc, lại rốt cục khe khẽ gật đầu nói:
- Đương nhiên có thể! Tôi rất có hứng thú đối với văn hóa ẩm thực Trung Quốc, cho nên cũng góp nhặt thu thập toàn bộ thực đơn!

Nói xong, hắn vỗ tay ra hiệu cho người hầu tới phòng sách lấy đồ.

Mấy phút sau, bốn bản sách cổ dày chừng mười phân đã được đặt trên bàn, mà chỗ này chỉ mới là một bộ phận của Mãn Hán toàn tịch.

Nagakawa được sự chấp thuận của Sakuraba lập tức cầm lấy một bản, nhanh chóng lật xem.

- Tôi bắt đầu được rồi chứ!
Thản nhiên như không đặt chén trà xuống, Trần Mặc hơi nheo mắt lại, chậm rãi ngâm nga:
- Mãn Hán toàn tịch chia làm sáu bưởi tiệc, được coi là bữa đại tiệc trứ danh nhất của triều Thanh, tụ tập đầy đủ những món ăn ngon nhất của hai dân tộc Mãn Hán.

- Toàn tịch lấy ẩm thực ở Bắc Kinh, Sơn Động, Chiết Giang làm chủ điểm, lại lấy ẩm thực vùng Mân Việt điểm thêm, tổng cộng 108 vị chính; chia nhỏ ra phương Nam 54 món bao gồm Chiết Giang 30 món, Phúc Kiến 12 món,

https://thuviensach.vn

Quảng Đông 12 món; phương Bắc 54 món gồm tộc Mãn Châu 12 món, Bắc Kinh 12 món, Sơn Đông 12 món…

- Trong sáu bữa tuổi, buổi đầu tiên có tên là Mông Cổ thân phan yến (đây vốn là bữa tiệc hoàng đế triều Thanh tiếp đãi khi hoàng thất kết làm thông gia với Mông Cổ). Đồ ăn khai vị gồm có trà sữa Bạch Ngọc, bánh bơ táo, mứt táo, mứt long nhãn, mứt mơ, nho trắng, đậu phộng da hổ…

Trần Mặc một hơi kể ra mười bốn món khai vị, hơi ngừng một chút, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà chậm rãi nói tiếp:
- Cách làm những món khai vị này hẳn chi vị đều biết, tôi cũng không nói nhiều! Chúng ta sẽ nói từ món canh thuốc nhất phẩm cung đình là Long Tỉnh Trúc Tôn đi…

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đang thầm nghĩ cái gọi là ‘nói’ có ý gì, chẳng lẽ là… Quả nhiên ngay sau đó, Trần Mặc liền điềm nhiên nhấp một ngụm nước trà, sau đó nhắm mắt nói.

- Long Tỉnh Trúc Tôn, cần nguyên liệu chủ yếu là măng trúc khô mười tám cái, kèm theo phối liệu ba gồm cá băm viên 100 gram, đậu Hòa Lan 100 quả, một nắm rong biển khô, chín cái chân giò hun khói, một muỗng canh dầu hạt cải, một nắm giá đỗ, hai lòng trắng trứng, 10 ml rượu trắng, 2 thìa muối tinh, 10 gram bột ngô, 1.2 lít nước trong, 5 gram mỡ heo. Trước khi nấu phải đem măng trúc cho vào chậu nước âm ngâm 30 phút, sau đó dùng nước sạch rửa qua vài lần.

Liền như vậy không nhanh không chậm, Trần Mặc vừa uống trà vừa đem trọn vẹn cách chế biến món Long Tỉnh Trúc Tôn nói ra, lưu loát cả gần ngàn chữ mà ngay cả một lỗi sai cũng không có.

Hơn mười đầu bếp sớm đã ngạc nhiên đến há to miệng. Trên thực tế, muốn bọn họ làm được một nồi Long Tỉnh Trúc Tôn cũng không khó, thế nhưng

https://thuviensach.vn

bảo họ mang gần ngàn chữ kể ra, thậm chí cả liều lượng cũng không sai một số quả thực là việc khó tới cực điểm.

Giờ khắc này, ngay cả Nagakawa cũng nhịn không được thầm than một tiếng, thầm nghĩ dù người này không phải là đầu bếp xuất sắc thì bằng trí nhớ này cũng đủ để hắn được những đầu bếp nổi tiếng nhất thế giới tranh đoạt làm phụ tá cho mình.

Giống như nghe được Nagakawa thầm tán thưởng, Trần Mặc khẽ nhấp một ngụm trà rồi lại tiếp tục nhàn nhã ngâm nga.

Trong nửa giờ ngắn ngủi, hắn từ Mông Cổ thân phan yến kể tới Vạn Thọ yến, lại từ Cung Bảo Dã Thỏ nói sang Giải Nhục Song Duẩn Ti… Gần bốn mươi món ăn, tổng cộng hơn bốn vạn chữ được hắn kể ra, thậm chí không hề có một chữ nào sai lệch sách cổ.

Giờ này khắc này, toàn trường đầu bếp sớm đầy mặt cảm thấy kính nể ngồi nghiêm chỉnh, đây cũng không phải là do kinh ngạc, mà là biểu hiện một loại tôn kính!

Đúng lúc này, Trần Mặc lại đột nhiên không hề báo trước mà dừng lại, khẽ mở mắt.

Mọi người đang nhập tâm lắng nghe không khỏi thất vọng thở dài, tuy những tài liệu này cơ bản đều có thể tìm được rải rác trên mạng, thế nhưng cần rất nhiều tinh lực để thu thập và chỉnh lý, chỉ sợ không có vài năm không thể hoàn thành.

Cho nên giờ phút này, nghe được Trần Mặc có thể một hơi đem toàn bộ tư liệu kể ra, đám đầu bếp nổi danh này tự nhiên mừng rỡ tức khắc ghi chép lại, mà Trần Mặc đột nhiên im lặng không nói, không thể không khiến bọn hắn rất là buồn bực, hận không thể nhào đi lên cạy miệng đối phương.

- Trà, hết trà rồi!

https://thuviensach.vn

Bình thản cười cười, Trần Mặc chỉ chỉ chén trà trước mặt mình, ý bảo nước trà trong đó đã uống hết.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, Sakuraba đã quát lui người hầu đang muốn châm trà mà tự mình nâng ấm trà tới rót cho Trần Mặc.

Nagakawa bên cạnh thấy thế nhịn không được khuyên nhủ:
- Sakuraba tiên sinh, việc này giao cho hạ nhân làm là được rồi, ngài không cần…

- Không! Tôi muốn đích thân làm, bởi vì Trần tiên sinh xứng nhận kính ý của tôi!
Tuy vẫn giữ nguyên một bộ lạnh như băng, nhưng giờ phút này ánh mắt mà Sakuraba nhìn Trần Mặc lại nóng rực như mặt trời chói chan, có thể thấy nhiệt tình điên cuồng với trù nghệ của hắn.

Diệp Dung bên cạnh thấy thế bị dọa lông tơ dựng ngược, thầm nghĩ Mặc Mặc theo mình lăn lộn mấy năm, bổn sự câu dẫn đã trò giỏi hơn thầy, ít nhất việc hấp dẫn được cả gã bêđê này thì lão nương cam bái hạ phong!

- Cảm ơn!
Bình thản tiếp nhận Sakuraba bày tỏ kính ý, Trần Mặc khe khẽ nhấp một ngụm trà, thở phào một cái rồi nheo mắt lại.

- Kế tiếp, chúng ta nói về cách thực hiện món Phật Thủ Kim Quyển: đều rắc tiêu muối đem thịt, tiếng nửa ướp, vàng sang chuẩn khi đó sau chiên….

Cùng vừa nãy bất đồng, Trần Mặc lúc này giống như đột nhiên mất năng lực biểu đạt, bỗng dưng thốt lên những câu quái dị không ai hiểu.

Nagakawa đang tập trung tinh thần so sánh với sách cổ dạy nấu ăn, vốn là bất hạnh đến cả nửa giờ không tìm được lỗi nào, giờ phút này hắn cũng bất chấp nghĩ nhiều, hưng phấn quát lớn:
- Sai rồi! Sai lầm rồi! Trần tiên sinh, ngài lần này mười phần sai rồi!

https://thuviensach.vn

- Thật vậy sao?
Trần Mặc cười hì hì nhìn của hắn, không có chút xấu hổ hay lúng túng.

Nagakawa ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe Sakuraba bình tĩnh hồi đáp:
- Ngài ấy không sai, ông chỉ cần đọc ngược lại từ trái sang, sẽ phát hiện…

Chương 150: Tiêu hóa sau khi ăn xong

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 150: Tiêu hóa sau khi ăn xong

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

Giờ khắc này, toàn trường vang lên tiếng kinh hô, rồi lại lập tức trở nên lặng ngắt như tờ. Hơn mười hai cặp mắt nhất tề đảo cả trên người Trần Mặc, trên mặt của mỗi người đều tràn ngập vẻ khó có thể tin.

Nói đùa gì vậy, có thể liên tục nói ra không sai hơn 10 vạn chữ đã là kỳ tích không cách nào hình dung, đằng này hắn lại còn đọc ngược, hơn nữa đồng dạng là lưu loát không vấp váp!

https://thuviensach.vn

- Chỉ có hai loại khả năng, hoặc là hắn có trí nhớ siêu phàm, hoặc là hắn gian lận!
Không thể tin thấp giọng than thở lên, rất nhiều người đều đem ánh mắt nhìn xoáy vào lỗ tai Trần Mặc.

Nhưng bọn hắn lập tức thất vọng rồi, bởi vì cả hai cái lỗ tai kia đều không có bất cứ thiết bị truyền âm nào. Mà khi bọn hắn còn đang đắm chìm trong khiếp sợ, Trần Mặc lại đã có cách chứng minh hắn không gian lận.

Lần này hắn không đọc liền mạch như ban nãy mà tiến hành nhảy cóc. Ví dụ, cách mỗi hai câu lại đọc ngược một câu, cách mỗi một đoạn lại xem lẫn hai dòng đoạn trên…

Toàn trường hóa đá, triệt để hóa đá, cho dù là Trù thần thật sự từ trên trời giáng xuống, cũng sẽ không đáng như người này.

Ngẩn ngơ mãi tới vài phút, cũng không biết ai là người đầu tiên đi đầu vỗ tay, tiếng vỗ tay nhiệt liệt tức thì bao trùm toàn bộ đại sảnh, mãnh liệt đến độ cơ hồ có thể thổi tung cả nóc căn phòng.

- Màn trình diễn xuất sắc! Quá xuất sắc!
Kích động đứng thẳng dậy, gương mặt trắng tới tái xanh của Sakuraba lại biến thành ửng đỏ, hiển nhiên là biểu hiện của kích động.

- Trần tiên sinh, tôi cảm thấy Matsumoto-kun thực may mắn, cậu ta tìm được một lão sư quá xuất sắc… Tôi cũng cảm thấy mỗi một vị đầu bếp ngồi ở đây đều cần phải hướng tới ngài mà xin lỗi!

- Tôi sẽ không xin lỗi, biết đâu người này chỉ biết có lý thuyết!
Cho dù gắng gượng chống đối như vậy, nhưng Nagakawa vẫn không thể không cúi gằm mặt xuống, coi như thừa nhận lần này mình nhìn sai rồi.

Thực đáng tiếc là hắn lại không ý thức được rằng mình đã phát hiện ra chân tướng. Thực tế, chỉ cần để Trần Mặc ngay tại chỗ làm một món ăn… Vậy

https://thuviensach.vn

dù là món cơm chiên trứng đơn giản nhất, cũng sẽ biến thành một chảo thuốc độc đáng sợ.

Nguyên nhân chính là như thế, cho nên Trần Mặc lập tức lựa chọn chuồn, miễn cho tiếp tục nói chuyện vài câu lại lộ tẩy.

Vỗ vỗ bả vai Matsumoto, sau đó không chút khách khí cầm lấy tờ chi phiếu, hắn lại hướng về Sakuraba hơi hơi chắp tay nói:
- Ngài quá khen, cũng cám ơn số tiền và sự khoản đãi của ngài ngài. Nếu không có chuyện gì khác, tôi cùng Matsumoto xin phép cáo từ trước, chúng ta tái kiến trên sân đấu!

Nói xong câu đó, hắn lập tức kéo theo ba người Diệp Dung xông ra ngoài, hoàn toàn không để ý đến Sakuraba phía sau đang muốn ngăn trở.

Diệp Dung giống như chưa rõ, mê hoặc chớp mắt hỏi:
- Mặc Mặc, tại sao chúng ta phải đi nhanh như vậy, em còn chưa kịp nói móc gã Nagakawa kia…

- Làm việc tốt không mong lưu danh, chúng ta phải học tập tinh thần của Lôi Phong thúc thúc! (Lôi Phong: đại khái là một người chuyên làm việc thiện nhưng đáng tiếc là không sống thọ)
Nói bậy bạ mấy câu đánh lạc hướng, Trần Mặc né qua đám đầu bếp đang muốn kéo quan hệ, vội vội vàng vàng chui lên xe đóng kín cửa kính lại.

Vài giây sau, khi chiếc xe khởi động thì hắn rốt cục khẽ thở phào một cái:
- Quá nguy hiểm, ca thiếu chút nữa muốn… Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy chàng trai nào anh tuấn lại tài năng đến vậy hả?

- Buồn nôn!
Diệp Dung tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, lại không thể không thừa nhận đêm nay người nào đó thật nổi bật.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, Matsumoto cũng đã lâm vào điên cuồng sùng bái, hắn đẩy mặt kính nể nhìn Trần Mặc, lắp bắp nói:
- Lão sư, ngài thật sự quá tuyệt vời! Ngài có thể nói cho con biết, làm cách nào mà ngài lại nhớ được nhiều đến như vậy?

- Việc này rất đơn giản, chỉ cần cậu tìm được một ông già nào đấy trông kỳ quái một chút, sau đó xin ông ta đánh mình ngất xỉu là được!
Trần Mặc đưa ra một câu giải thích không ai hiểu, sau đó bảo lái xe tăng tốc quay về khách sạn.

Nhưng mà lời còn chưa dứt, hắn đột nhiên ngẩn ra, như có suy nghĩ gì nghiêng tai nói:
- Này, mọi người có nghe thấy tiếng gì không, hình như là…

Nghe được âm thanh kỳ quái kia, Trần Mặc cùng Gia Địch đối mắt nhìn nhau một cái, đột nhiên không hẹn mà cùng thò đầu ra khỏi cửa kính xe mà trông.

Cơ hồ trong chớp mắt này, hai người đồng thời biến sắc. Lạy hồn! Đây rốt cục là chuyện quái quỷ gì diễn ra? Dưới bầu trời đêm dày đặc mây đen, hàng trăm hàng ngàn con yêu thú đang chen chúc mà đến, tựa hộ toàn là những quái vật trong truyền thuyết Nhật Bản!

- Gì vậy… A!
Diệp Dung mơ mơ hồ hồ hỏi, cũng muốn thò cổ ra nhìn.

Nhưng không đợi nàng hành động, đột nhiên đã kêu khẽ một tiếng rồi té xỉu ngay trên ghế ngồi.

Khe khẽ thu tay về, Trần Mặc không chút do dự đem nàng đẩy qua Gia Địch, trầm giọng quát:
- Anh đi ngăn chúng! Em mang Dung tỷ cùng Matsumoto rời đi trước, chúng ta tụ họp tại khách sạn!

https://thuviensach.vn

- Vâng!
Đơn giản thốt một chữ, Gia Địch lập tức phân phó lái xe gia tốc, rồi dùng ánh mắt quan tâm nhìn về Trần Mặc.

Trần Mặc hơi mỉm cười rồi mở cửa xe nhảy ra ngoài, đồng thời khẽ quát:
- Xa Xa, đi ra làm việc đi!

- Rõ!
Thanh mang nhấp nháy mà qua, Xa Xa không biết thu nhỏ nấp ở nơi nào đột nhiên hiện thân, rồi lại bày sở thích quái dị, chuyển hóa thành xe xích lô.

Cơ hồ đồng thời, mấy đồ điện cũng không hẹn mà cùng xông ra, Oa Oa e sợ cho thiên hạ không loạn kêu la nói:
- Uầy! Sao trên trời lắm yêu thú thế này, chẳng lẽ chúng nó sùng bái sự anh minh thần vũ của ca nên định tới nhận đại ca sao?

- Ờ! Thế thì mày nhanh mà phóng Bá Vương Khí ra đi!
Tức giận trừng mắt liếc nó một cái, Trần Mặc cảnh giác nhìn tứ phía.

Thoạt nhìn, nơi này hình như đã được bố trí kết giới, cho nên đám yêu thú này mới có thể không kiêng nể gì phát động công kích!

Thế nhưng đến tột cùng là ai muốn ngăn cản mình, lại xuất ra trận thế lớn như vậy?

"Gràoooo!"
Trong tiếng rít gào dữ tợn, hơn mười con yêu thú đầu người thân rắn đã gào thét đánh tới.

Xa Xa phát động motor, không hề úy kỵ nghênh đón, Nặc Nặc trèo lên đầu xe, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng:
- Fu.ck! Không muốn chết thì toàn bộ cút ngay cho ca!

https://thuviensach.vn

Giờ khắc này, một câu kia được Nặc Nặc khuếch tán lên lớn gấp n lần, đám yêu thú giống như bị tạp âm quẫy nhiễu, đột nhiên trên không hỗn loạn thành một đoàn.

Mà chính là nhân cơ hội này, Oa Oa tức thì biến to lên rồi mở cái nắp thổi mạnh ra.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, một làn sóng lửa dài hơn mười mét ập tới, như một con rồng lửa quét ngang không trung.

Những nơi ngọn lửa đi qua, yêu thú cố gắng chống cự được vài giây rồi kêu thảm hóa thành tro rơi xuống đất. Chứng kiến tình hình như thế, đám may mắn thoát nạn sao còn dám tiến lên, liên tục xoay người chạy trốn!

- Còn muốn chạy! Xem Phiên Thiên Ấn phiên bản cục gạch của ca!
Chỉ nghe một giọng nói dương dương tự đắc vang lên, một tấm thép chu vi lớn tới mấy chục mét đã từ trên cao giáng xuống, làm tối đen cả một góc trời.

Sau đó thì giống như trong dự liệu, vô số yêu thú tựa như ruồi muỗi mà bị đập nát thành cặn bã, coi như có con lọt lưới thoát khỏi phỏng chừng cũng coi đây là ác mộng cả đời, còn tâm trí đâu tới gần mấy đồ điện này nữa.

- Quá đơn giản, mấy giây đã xong!
Kết thúc công việc, bốn đồ điện đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy lần này quá dễ dàng rồi, quả thực giống như là đối phương đặc ý phái người đi tới, trợ giúp mọi người tiêu cơm sau bữa ăn.

Trần Mặc như có suy nghĩ gì xoa xoa cằm, đột nhiên cười hì hì nói:
- Mặc kệ, tới một giết một, tới hai… Đi ra!

Từ khi có mảnh ngọc thứ ba, điện năng của Trần Mặc gần như đã chuyển hóa thành sấm sét, trực tiếp phóng ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, một con Thiên Cẩu đang ẩn mình đằng sau trạm xăng trên đường kêu một tiếng thảm thiết rồi bất đắc dĩ bay ra.

Ôm cánh tay trái đầm đìa máu tươi, nó đập hai cánh khiến bản thân lơ lửng trên không, mặt tức giận quát:
- Bát dát (khốn khiếp)! Đám Trung Quốc các ngươi dám…

- Dám cái đầu ngươi!
Không đợi nó nói xong, bốn đồ điện liền bạo lực xông tới.

Đánh lén cũng có, hội đồng cũng có, chỉ biết đó là một trận chiến loạn xạ không chịu nổi, khiến con Thiên Cẩu kia ngay cả đánh trả cũng không có cơ hội, chỉ có thể vừa kêu thét vừa lui về sau.

Lúc này cả cái mũi dài ngoẵng cũng đã trúng mấy quyền, nó rốt cục buồn bực phẫn nộ quát:
- Bát dát (khốn khiếp)! Các ngươi khi dễ chúng ta ít…

- Ít cái đầu ngươi!
Cái gì gọi là kẻ mạnh không cần nói lý lẽ? Đây chính là điển hình!

Chỉ nghe tiếng gió gào thét mà qua, Bản Bản một kích toàn lực quét ngang, nhất thời đem Thiên Cẩu xui xẻo đánh bay năm sáu mét, ngay cả răng nanh cũng bị vả rớt ba chiếc.

Tức giận đến cả người đều run rẩy, Thiên Cẩu nhiên rít gào một tiếng, vẫy quạt tròn quát:
- Đi ra!

Trong chớp mắt, theo tiếng hét phẫn nộ của nó, hơn mười con Thiên Cẩu nhỏ hơn đã chen chúc mà ra, hướng về bên này rít gào đánh tới.

Bốn đồ điện đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, sau đó chỉnh tề vô cùng đồng thời xoay người chạy

https://thuviensach.vn

trốn.

Bất quá ngay sau đó, Xa Xa rõ ràng đang lui lại, chợt đột nhiên biến ra họng pháo thật dài, nhắm ngay đám yêu đang mải đuổi theo không một chút phòng bị kia…

- Khôngggggggggggg….
Lời còn chưa dứt, quả đạn ngưng tụ từ thanh mang đã gào thét tới. Thấy sự tình không ổn, con Thiên Cẩu lớn chỉ có thể hốt hoảng lảo đảo lui về phía sau, sau đó lấy ánh mắt bi phẫn nhìn phía đương trường.

Không hề nghi ngờ, bằng quả đạn nóng rực lại mạnh như thế, hơn mười con Thiên Cẩu nhỏ cứ thế bị nướng chín. Nếu có kẻ nào yêu thích thịt chó được ngửi qua mùi hương lúc này, nhất định sẽ liên tục nuốt nước miếng.

- Gràoooooo…
Rốt cục ý thức được đây là trận chiến không thể thắng lợi, con Thiên Cẩu lớn nổi giận gầm một tiếng bay lên cao, rồi đột nhiên bộc phát ra một luồng ánh sáng trắng mãnh liệt.

Trong chớp mắt, thân ảnh của nó giống như là được thổi phồng lên, toàn bộ thân hình không ngừng bành trướng.

Trần Mặc ngẩng đầu nhìn thoáng qua, đột nhiên nở một nụ cười quỷ dị, rồi một cước đá Oa Oa bay lên!

- Tại sao lại là em?
Thực bi phẫn hô một tiếng, Oa Oa đang bay trên không bỗng há mồm, sau đó thanh mang chói mắt bỗng phát ra:
- Xuất hiện đi! Tổ thái đao năm người, ca lấy danh nghĩa Trù Thần vĩ đại triệu hoán các ngươi!

- Tuân lệnh!

https://thuviensach.vn

Trong cái nhìn kinh ngạc của con Thiên Cẩu, năm con dao làm bếp hình thù kỳ quái phóng ra, rồi xoay tròn xung quanh nó.

Chỉ chưa tới một giây sau, hết thảy đã yên tĩnh trở lại. Thiên Cẩu vốn cho rằng mình phải chết không thể nghi ngờ chợt đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả:
- Lũ ngu xuẩn! Các ngươi cho rằng loại công kích này có thế giết chết ta sao?

- Thằng ngu, nhìn tay trái của chú cái đi!
Oa Oa không chút khách khí phản bác, ánh mắt tựa như đang nhìn một kẻ IQ chưa đến 60.

Tiếng cười dừng lại, Thiên Cẩu ngạc nhiên cúi đầu nhìn cánh tay mình tức thì lộ ra biểu cảm kinh ngạc không cách nào hình dung…

Chương 151: Trận chung kết

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 151: Trận chung kết

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

https://thuviensach.vn

Thần tình khó có thể tin, con Thiên Cẩu nhìn tay của mình rồi đột nhiên hét một tiếng thê lương.

Chẳng biết từ lúc nào, cánh tay trái nguyên vẹn kia đã biến thành xương trắng, ngay cả một mẩu thịt cũng không còn.

Không hề nghi ngờ, cho dù là đầu bếp đầy kinh nghiệm đứng đây cũng sẽ vì loại đao công này mà tự xấu hổ. Quả thực là kết hợp hoàn mỹ giữa tốc độ cùng kỹ xảo!

- Hiểu được không? Cái này gọi là "nghệ sĩ róc thịt trâu"!
Dương dương tự đắc tạo dáng, Dịch Cốt Đao cùng bốn đàn em của nó tự sướng nói.

- Không cần sùng bái ca, ca cũng chỉ là cái người thường… À không, dao thường mà thôi! Đúng rồi, mi có muốn sửa sang tay phải luôn cho cân xứng không?

Cả khí lực tức giận mắng cũng không có, nhìn năm con giao diễu võ dương oai trước mắt, con Thiên Cẩu cho dù không soi gương cũng tự biết sắc mình của mình đang trở nên càng ngày càng khó coi.

Không hề nghi ngờ, đây là một lần tập kích không thành công, vốn tưởng rằng đã biết hết con bài chưa lật của đối phương, lại không nghĩ rằng đối phương như bật hack, cứ cười cười nói nói một lúc lại xuất ra thứ gì đó càng thêm kinh người.

Điều này cũng là cơ hội đoạt được miếng ngọc kia sẽ ngày càng nhỏ, bởi vì thần xã sau khi bị đám đồ điện này quật đã tăng cường canh phòng không ít, muốn tiếp tục đi vào ăn cắp sợ cả mạng cũng để lại.

- Đám đồ điện chết tiệt!
Hung tợn mắng vài tiếng, nhìn năm con dao lại có vẻ muốn tiến thêm, con Thiên Cẩu rốt cục iến sắc lui về phía sau rồi bay vọt lên cao.

https://thuviensach.vn

Oa Oa chúng nó vốn đang định truy kích thì lại bị Trần Mặc phất tay ngăn lại nói:
- Bỏ đi! Con quái này không chừng còn có cứu viện, có là chính là kẻ kia…

Không cần nói thêm cái gì, chỉ từ khí tức quen thuộc trên người con Thiên Cẩu, Trần Mặc đã biết có bàn tay Nguyên Thông ở đây.

Như vậy thoạt nhìn, tên kia đã chế ra không ít ngọc fake, lại có thể có cả cơ sở ở Nhật.

Cái này cũng nghĩa là phải nghĩ biện pháp mau chóng lấy mảnh ngọc kia tới tay, bởi vì trâu chậm uống nước đục.

- Được rồi, trở về đặc huấn!
Lộ ra thực nụ cười quỷ dị, Trần Mặc nhảy lên xe xích lô.

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, sau đó trăm miệng một lời "Amen"…
Không hề nghi ngờ, khuya hôm nay Matsumoto sẽ phải xui xẻo, có lẽ cần mua thêm mấy loại bảo hiểm cho cả căn phòng bếp nữa.

Trên thực tế, giờ này khắc Matsumoto cũng vừa về tới khách sạn, lại đột nhiên không tự chủ được rùng mình một cái, mơ hồ có loại cảm giác bất an.

Sự thật chứng minh, Matsumoto dự cảm thực chính xác. Trong một tuần kế tiếp, hắn tiếp nhập huấn luyện trù nghệ có thể nói là tàn khốc nhất từ trước đến nay.

Dùng lời Trần Mặc mà nói mà nói, tuyệt đối không thể tái xuất hiện tình cảnh bị đông đảo đầu bếp cười nhạo. Cho nên dù cậu cả quả trứng gà cũng không chiên nổi thì ít ra khi đập trứng phải có phong phạm cao thủ"tiếu ngạo giang hồ chỉ cầu được bại một lần".

https://thuviensach.vn

Không hề nghi ngờ chính là, loại huấn luyện này cho hiệu quả thật phi thường. Một tuần sau, khi trận chung kết giải đấu nghệ thuật ẩm thực chính thức bắt đầu, Matsumoto xuất hiện trước mặt mọi người đã giống như thay da đổi thịt.

Tuy rằng sắc mặt có chút tái nhợt, dáng người càng thêm suy yếu, nhưng trong mắt hắn lại lập lòe ánh sáng kiên định, hơn nữa còn tựa như ánh mắt của một con sói đói đang tìm con mồi, khiến người khác vừa chạm phải đã nhịn không được rùng mình một cái.

- Điều này dễ hiểu thôi, em bắt cậu ta nhịn suốt ba ngày rồi mà!

- Lão đại, em xem trên sách viết, ánh mắt cao thủ đều là lạnh như băng mà lại như là sói khát máu… Lạnh như băng em còn không có biện pháp làm được, chứ đói khát thì quá dễ. Anh xem giờ Matsumoto có giống mãnh thú săn mồi chưa?

Há lại chỉ là mãnh thú mà thôi, Matsumoto đói bụng ba ngày hiện đứng trên sàn đấu, trong mắt chỉ còn lại toàn là hình dạng đồ ăn.

Cho nên đương nhiên đám đầu bếp đã bị hắn xem thành "gà nướng hình người" hoặc "vịt quay hình người", đều thực biết điều nhất tề lui về phía sau ba bước.

Còn lại một vị đầu bếp trẻ tuổi bị an bài ngay cạnh Matsumoto thì nhịn không được than thở nói:
- Ông trời của con ơi, gã này vì sao lại chảy nước miếng, hơn nữa còn nhìn con mà chảy nước miếng?

Tại cơn hoảng hốt của hắn, trận chung kết của giải đấu cũng đã chính thức mở màn. Khác với những vòng loại trước, trận chung kết này áp dụng quy chế một trận định thắng bại.

https://thuviensach.vn

Đơn giản mà nói, chính là mười hai vị thông qua vòng đấu loại đồng thời nấu nướng, sau đó ba bị nhân sỹ uy quyền nhất giới ẩm thực Tokyo sẽ cho lời bình ngay hiện trường. Mà phần thưởng Lưu Ly Thanh Bình lúc này cũng đang có mặt tại đây, đợi đến lúc tìm ra người thắng cuộc sẽ lập tức trao giải.

- Đây cũng không phải là tin tốt!
Khẽ đầu, Trần Mặc nhìn chiếc Lưu Ly Thanh Bình đặt trang trọng một góc, lại nhìn hai mươi mấy tên thần quan bảo vệ bên cạnh, không khỏi thì thào lẩm bẩm.

Đã thế này, ngày hôm nay Matsumoto nhất định phải chiến thắng, nếu không Lưu Ly Thanh Bình này rơi vào tay kẻ khác, đặc biệt là vị Sakuraba-kun kia, thì cơ hội lấy lại gần như bằng 0.

Nghĩ đến đây, Trần Mặc không khỏi quay đầu nhìn về phía Sakuraba đang chế biến nguyên liệu được chỉ định là cá nóc.

Nhìn cách vung đao bay bổng của hắn, hiển nhiên cực kỳ thông thạo món ăn này, thậm chí không hề lãng phí gì chỉ một giây.

Trên thực tế, khi hắn đã gần như hoàn thành thao tác sơ chế, những đầu bếp khác lại chỉ mới vừa bắt đầu bắt tay vào làm.

- Không ổn rồi! Nếu trù nghệ của Sakuraba cũng pro như tốc độ của hắn…
Không tự chủ được nhíu mày, Trần Mặc lại đưa mắt nhìn Matsumoto đang sắm vai cao thủ.

Có vẻ như tốc độ của bạn cao thủ cũng không chậm, chẳng qua là cho dù có tổ thái đao năm người hỗ trợ, động tác của hắn vẫn có chút gượng gạo, khiến người khác khó tin tưởng việc hắn vượt được Sakuraba.

- Lão đại, không bằng chúng ta lại dùng một chiêu đó?
Nặc Nặc trốn trong túi, thấy không ổn liền đề nghị như vậy.

https://thuviensach.vn

- Mày xác định là làm được?
Trần Mặc chần chờ nói:
- Hiện đang có tới mấy chục thần quan ngay cạnh, nếu bị bọn hắn nhìn ra sơ hở… Hơn nữa dùng mãi một chiêu chắc chắn sẽ có người nghi ngờ!

- Nghi ngờ thì kệ bọn họ chứ, không phải chúng ta chỉ cần thắng là được sao?
Nặc Nặc không chút nao núng hồi đáp, khiến Trần Mặc rốt cục làm ra quyết định.

Sau một lát, dưới ánh nhìn chăm chú của toàn trường người xem, gian bếp của vài vị đầu bếp lại đột nhiên bốc khói, thậm chí xuất hiện đủ loại hiện tượng kỳ quái.

Chỉ thoáng chốc, người tới xem đã xì xào bàn tán loạn lên. Mấy người ngồi gần Trần Mặc không ngoại lệ, lắc đầu thở dài nói:
- Quái! Thật sự quái! Giải đấu lần này vì sao cứ phát sinh sự cố thế nhỉ, chẳng lẽ là bởi vì trước đó không có bái thần linh, hay tổ chức tại đây phong thủy không hợp?

Trần Mặc cũng chỉ bỏ ngoài tai, quay đầu nhìn nhìn mấy chục thần quan. Thoạt nhìn bọn hắn đã nhận thấy được không ổn, đang tản ra chung quanh xem xét hiện trường.

Mà lại một lát sau, lại có vài vị đầu bếp gặp phải sự cố, không phải là tay bị phỏng thì cũng là nồi nấu đột nhiên vỡ vụn.

Nhưng mà ngay sau đó, tình huống ngoài ý muốn lại đột ngột chấm dứt. Vô số người hóng mãi người nào tiếp theo bị xui xẻo đều chờ dài cổ không có gì mới…

- Sao lại thế này?

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Sakuraba, vẫn đang bình tĩnh nấu nướng Trần Mặc không khỏi hơi hơi nhíu mày.

- Lão đại, hình như có chút kỳ quái.
Cơ hồ đồng thời, thanh âm của Nặc Nặc đột nhiên vang lên bên tai:
- Oa Oa chúng nó nói, rõ ràng cũng đã phá Sakuraba, nhưng không biết tại sao yêu lực lại không hề có tác dụng!

- Có chuyện này?
Trần Mặc ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn phía Sakuraba.

Phảng phất có cảm ứng, Sakuraba cũng đột nhiên ngẩng đầu lên, hướng bên này nở một nụ cười quỷ dị.

Mơ hồ cảm giác mình bị đọc suy nghĩ, Trần Mặc không khỏi cúi đầu, tránh khỏi ánh mắt của đối phương.

Ngay sau đó, Nặc Nặc lại uể oải báo lại:
- Lão đại, chúng ta không phá nổi… Em hoài nghi tên kia có thể là yêu quái, ít nhất thì cũng có dị năng.

Đáp án này cùng suy nghĩ của Trần Mặc không khác lắm. Cũng chỉ có nguyên nhân này mới có thể giải thích tình hình hiện tại.

Nhìn thấy mấy thần quan đã có cảm ứng đi tới gian bếp của Sakuraba, hắn vội vàng thấp giọng phân phó nói:
- Rút về! Nhanh chóng để Oa Oa chúng nó rút về!

- Vâng!
Tuy không cam lòng, nhưng Nặc Nặc cũng chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo.

Cùng lúc đó, Sakuraba cũng đã hoàn thành xong bước cuối cùng, trong tiếng hò reo của khán giả mà bình thản mang thức ăn lên bàn giám khảo.

https://thuviensach.vn

Bởi vì khoảng cách quá xa, Trần Mặc không nghe được giám khảo nói chuyện, thế nhưng chỉ nhìn vẻ mặt say mê của bọn họ là có thể đoán món ăn kia làm người ta cực kỳ thưởng thức.

- Lần này đá phải đá tảng rồi!
Bất đắc dĩ nhún nhún vai, Trần Mặc nhanh chóng tỉnh táo lại mà nghĩ cách ứng phó.

Đến đây thì Matsumoto cũng đã hoàn thành xong món "cá nóc áp chảo" của mình, thật cẩn thận đem tới trước mặt ban giám khảo.

Nhìn thấy mấy giám khảo thấp giọng nói chuyện với nhau, Trần Mặc đột nhiên khẽ nhếch môi, làm như không có chuyện gì dò hỏi:
- Nặc Nặc, có biện pháp nghe được bọn họ nói cái gì không?

- Không thành vấn đề!
Nhìn thấy đám thần quan đã trở lại cạnh chiếc Lưu Ly Thanh Bình, Nặc Nặc không chút do dự trả lời.

Trong chớp mắt, nó kéo dài cái ống nghe ra, sau đó tiếng của mấy vị giám khảo đã truyền đến rõ ràng.

Chỉ nghe ông lão mặc kimono màu đen đang vuốt râu trầm giọng nói:
- Các vị, hai tác phẩm của Sakuraba-kun cùng Matsumoto-kun sắc hương đều ngang nhau, không biết các vị thấy nên phán định ai thắng đây?

- Chuyện này…
Nghe vị giám khảo tên Nagano hỏi thế, hai vị giám khảo còn lại đối mắt nhìn nhau một cái, sau đó vị giám khảo trung niên tên Yamamoto trả lời:
- Nagano lão sư, tôi cùng Uesugi-kun đều cảm thấy trù nghệ của Sakuraba-kun hơn một bậc, cho nên…

- Ừm, các vị thật sự thấy thế sao?

https://thuviensach.vn

Nagano như có suy nghĩ gì nhìn bọn hắn một cái, đột nhiên khẽ cười nói:
- Tôi nghe nói Yamamoto-kun cùng Oda-kun mới vài hôm trước đều đã tới phủ của Sakuraba-kun làm khách, nghe nói cha của Sakuraba-kun phi thường xem trọng hai vị, liệu…

Chương 152: Trước trận phản chiến

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 152: Trước trận phản chiến

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

Nghe câu này của Nagano, Yamamoto cùng Uesugi không khỏi đưa mắt nhìn nhau, xấu hổ ho khan vài tiếng.

Chẳng qua, tuy rằng bọn hắn hơi cúi đầu bảo trì phong độ, nhưng trong lòng sớm oán thầm mà rủa…

Lão già khó ưa! Lão không thu khoản tài trợ kia thì thôi, còn nhảy ra đập bát cơm của người khác làm gì, chẳng lẽ cho mình là cứu thế chắc?

Dùng anh mắt trao đổi, Yamamoto cùng Uesugi lập tức có quyết đoán, trăm miệng một lời đáp:

https://thuviensach.vn

- Không có chuyện này! Chúng tôi chỉ là thưởng thức trù nghệ của Sakuraba-kun, cho nên đề cử cậu ta chiến thắng. Đương nhiên, nếu Nagano lão sư kiên trì cách nhìn của mình, chúng tôi đương nhiên cũng sẽ không có ý kiến…

Lời này nghe qua có vẻ khách khí, thế nhưng sự thật lại là khiêu khích. Dù sao bọn họ nắm hai phiếu trong tay, hai so với một cũng đủ biết bên nào giành thắng lợi.

Nagano thái độ làm người luôn luôn chính trực, vẫn cố gắng thay đổi thế cục, ba người trong thời gian ngắn cũng không đưa ra đạt được kết luận.

Bởi vì còn những đầu bếp khác chưa đưa tác phẩm lên, do đó bọn họ vẫn còn thời gian tranh luận.

Chẳng qua Yamamoto cùng Uesugi sớm đã có chủ ý, chỉ sợ rằng dù có đầu bếp khác đem mỹ thực khiến phật vượt tường lên, bọn hắn cũng không chút do dự mà bỏ phiếu cho Sakuraba.

- Thì ra thế, được lắm!
Cùng lúc đó, Trần Mặc nghe hết đầu đuôi câu chuyện cũng đã hơi nhếch miệng cười.

Nhìn Nagano sắc mặt xanh mét, lại nhìn Yamamoto cùng Uesugi thần tình đắc ý, hắn đột nhiên cười hì hì nói:
- Vốn là ca còn do dự không muốn động thủ, nhưng nếu các người đã hèn hạ như vậy, ca đây cũng sẽ không khách khí mà đê tiện một lần!

- Lão đại, em biết rồi!
Theo Trần Mặc nhiều năm như vậy, Nặc Nặc đương nhiên là ngầm hiểu, dọc theo hành lang thật cẩn thận bò đi.

Mấy phút sau, bốn đồ điện đã tụ họp trong khu rừng cây. Nặc Nặc lấy ra số di động vừa tra được, phân phó nói:

https://thuviensach.vn

- Bản Bản, điều tra Yamamoto cùng Uesugi, gồm cả tài khoản ngân hàng, mật mã két sắt cá nhân, địa chỉ gia đình…

- Không thành vấn đề!
Nói đến hack thông tin, còn có ai pro hơn Bản Bản.

Gần hai phút sau, toàn bộ tin tức về Yamamoto cùng Uesugi đã hiện ra trên màn ảnh, còn chia thành bảng cho dễ nhìn.

Nghiên cứu các loại tin tức có thể lợi, Nặc Nặc lập tức quay số gọi tới cho Yamamoto…

- Bất kể thế nào, tôi vẫn cảm thấy Sakuraba-kun…
Yamamoto đang đường hoàng tuyên bố quyết định, đột nhiên bị tiếng di động vang lên ngắt lời.

Khẽ nhíu mày, hắn bất đắc dĩ nói tiếng xin lỗi, tiếp điện thoại:
- Alo! Ai thế, tôi hiện không tiện nghe điện thoại, xin hãy gọi lại sau!

- Gọi sau? Ông chắc chứ?
Giọng nói từ trong điện thoại nghe the thé, lại có vài phần dương dương tự đắc.

Yamamoto không tự chủ được trầm mặt, lập tức muốn dập mắt, nhưng khi nghe tới câu thứ hai thì nhất thời sắc mặt đại biến…

https://thuviensach.vn

- Thật ra thì cũng chẳng có chuyện gì, nếu ông vội thì để sau. Tôi chỉ muốn nói với ông một câu là khoản tiền gửi ngân hàng của ông tôi sẽ mượn tạm nhé!

- Cái gì!
Những lời này nhưsấm sét giữa trời quang, nhất thời làm cho Yamamoto nhảy dựng lên.

Hoảng hốt khiến hắn hơi lớn giọng, nhất thời khiến mọi người đổ dồn ánh mắt nhìn lại. Yamamoto cũng biết mình thất thố, vội vàng xấu hổ ho nhẹ vài tiếng, cầm di động bước ra xa.

Chột dạ nuốt nuốt nước miếng, hắn lại hạ giọng nói:
- Khốn khiếp! Mày là ai, rốt cục muốn gì? Tao không có thời gian đùa với mày đâu!

- Đùa?
Giọng nói bên kia ngẩn ra, đột nhiên lại cười rú lên.

Ngay sau đó, khi Yamamoto phẫn nộ đến run rẩy, giọng nói kia đã báo ra một dãy số, sau đó đĩnh đạc tiếp tục nói:
- Thế nào? Tôi có nói sai tài khoản của ông không? Đúng rồi, nhân tiện nhắc lại mật mã cho ông luôn nhé, 203546 phải không?

Giờ khắc này, Yamamoto tắt tiếng, hắn cảm giác mình giống như là bị lột sạch quần áo, trần như nhộng trước mặt mọi người.

Sao có thể, vì sao tài khoản bí mật của mình lại bị người khác biết. Phải biết rằng tài khoản kia ngay cả vợ của hắn cũng không biết, vì cái gì một người lạ lại rõ ràng như thế, chẳng lẽ đối phương là quản lý cấp cao trong ngân hàng?

- Tôi là ai ông không cần biết!

https://thuviensach.vn

Biết Yamamoto muốn hỏi cái gì, giọng nói kia lại dương dương tự đắc nói:
- Ông chỉ cần biết điều ngoan ngoãn phán Matsumoto thắng lợi, bằng không đời này đừng nghĩ nhìn thấy lại số tiền kia nữa.

- Cái gì, sao mày dám uy hiếp…
Không đợi Yamamoto quát hết câu, đối phương liền không chút do dự cúp điện thoại.

Yamamoto thần tình âm trầm đứng tại chỗ, ngay cả bả vai cũng khẽ run rẩy, nhưng không biết là bởi vì phẫn nộ hay vì sợ hãi.

Trầm mặc hồi lâu, hắn rốt cục thất hồn lạc phách trở về bàn giám khảo.
Uesugi kỳ quái nhìn hắn một chút, nhịn không được hỏi:
- Yamamoto-kun, hình như anh không được khỏe?

- Không sao, tôi chỉ hơi mệt chút thôi!
Miễn cưỡng nở nụ cười, Yamamoto chỉ có thể thầm nguyền rủa gã khốn khiếp kia.

- Vậy sao? Thế thì chúng ta quay lại chuyện người thắng cuộc đi!
Uesugi cũng không định hỏi thêm, tiếp tục duy trì ý kiến của mình nói:
- Tôi vẫn cảm thấy trù nghệ của Sakuraba cao hơn Matsumoto, cho nên…

- Khoan đã! Tôi thay đổi ý kiến!
Những lời này, rốt cục làm cho Yamamoto hạ quyết tâm.

Sau vài giây cân đo mấy chục vạn đô la gởi ngân hàng cùng mấy vạn đô la được hối lộ, hắn lập tức làm ra quyết định sáng suốt:
- Tôi đã nghĩ kỹ, giờ cảm thấy trù nghệ của Matsumoto rất là xuất sắc, cho nên tôi ủng hộ Nagano lão sư!

- Cái gì?
Nguyên bản Uesugi theo bản năng liên tục gật đầu, nhất thời ngạc nhiên không nói gì há to mồm.

https://thuviensach.vn

Nhìn nhìn Nagano đồng dạng trợn mắt há hốc mồm, hắn nhịn không được kéo góc áo Yamamoto, vẻ mặt cổ quái nói:
- Yamamoto-kun, có phải anh nói nhầm rồi không? Tôi chắc là anh định nói Sakuraba đúng không, anh nhớ rồi chứ?

- Nói nhảm! Tôi không có nhầm!
Nhìn ánh mắt quái dị của hai vị đồng nghiệp, Yamamoto cũng chỉ có thể kiên trì nói:
- Không cần nói thêm nữa! Tóm lại tôi cảm thấy đạt được trù nghệ của Matsumoto-kun vượt trội hơn, cho nên tôi ủng hộ cậu ta!

Tuyên bố như đinh đóng cột như vậy, Yamamoto vỗ mạnh tay lên bàn, như là phát tiết buồn bực trong lòng.

Uesugi đã hoàn toàn lâm vào trạng thái hóa đá, hồi lâu mới nhảy người lên, thẹn quá hoá giận quát:
- Yamamoto-kun, anh nói bậy bạ gì đó? Chết tiệt, anh còn nhớ rõ lập trường của mình không? Tôi thực nghiêm túc hỏi lại anh một lần nữa, xin hãy cẩn thận suy nghĩ…

Đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại cắt đứt tiếng rít gào của Uesugi. Hắn thở phì phì trừng mắt nhìn Yamamoto một cái rồi bất đắc dĩ móc di động ra.

Yamamoto vẻ mặt xấu hổ ngồi đó, nhưng không biết nên nói cái gì cho phải. Nagano như có suy nghĩ gì nhìn một chút hắn, đột nhiên hỏi:
- Yamamoto-kun, vì sao cậu lại đột nhiên thay đổi ý tưởng, là vì lương tâm bất an sao?

- Bất an cái đầu ông!
Yamamoto trong lòng bứt rứt không yên, thế nhưng trên mặt lại vẫn làm bộ như không có gì, mặt nghiêm túc nói:

https://thuviensach.vn

- Tại sao lại bất an? Tôi chỉ là sau khi suy nghĩ cẩn thận cảm thấy… Uesugi-kun, sắc mặt của anh thoạt nhìn không tốt lắm?

Lúc này, Uesugi vừa mới đi nghe điện thoại đã lảo đảo trở lại.

So với vẻ mặt kỳ quái ban nãy của Yamamoto, sắc mặt Uesugi hiện giờ càng thêm tiều tụy, thoạt nhìn giống như bị một trăm gã trai cao to đen hôi chà đạp một trăm lần…

Không đợi Nagano cùng Yamamoto hỏi, hắn lại đột nhiên mở miệng nói:
- Nagano lão sư, Yamamoto-kun, tôi vừa trải qua một hồi nghiêm túc suy nghĩ… Hiện tại tôi cảm thấy Matsumoto quả thực là trội hơn Sakuraba!

- Hả!
Lúc này đây, liền đến phiên Nagano cùng Yamamoto hoàn toàn tròn mắt nín lặng.

Hai người đưa mắt nhìn nhau há to mồm, cùng có ý nghĩ đi mua một chiếc cặp nhiệt kế mà nhét vào đầu lưỡi của Uesugi.

Thành thật mà nói tuyệt kỹ đổi mặt này của Uesugi chính là minh họa rõ nhất cho câu ngạn ngữ Trung Quốc: trở mặt còn nhanh hơn lật sách!

- Vì cái gì…
Dùng sức nhéo đùi một cái, Yamamoto rốt cục xác định mình không phải là nằm mơ.

Chính là chờ hắn nhìn thấy vẻ mặt buồn bực của Uesugi thì lại đột nhiên trong lòng khẽ động, bật thốt lên nói:
- Uesugi-kun, chẳng lẽ là vì… cú điện thoại kia?

- Anh cũng nhận được?
Uesugi ngẩn ra, lập tức cũng hiểu được.

https://thuviensach.vn

Hai người đưa mắt nhìn nhau nhìn một chút, đột nhiên không hẹn mà cùng thở dài một tiếng, lộ ra nụ cười chua xót.

Chẳng qua buồn bực thì buồn bực, Yamamoto vẫn không kìm được lòng hiếu kỳ:
- Này, tôi là bị dùng tài khoản ngân hàng uy hiếp, còn anh thì sao?

- Con mẹ nói! Không biết thằng kia làm sao tin tức linh thông như vậy?
Cùng lúc đó, Uesugi cũng đang chửi ầm lên trong lòng.

Hắn cảm thấythực buồn bực, vì cái gì là tên thần bí gọi điện tới kia lại có bản lĩnh lớn như vậy, tìm được địa chỉ nhân tình mà mình bao nuôi, hơn nữa ngay cả tên, số đo ba vòng, nghề nghiệp đều nói rõ mồn một, cho dù là cảnh sát cũng không cách nào tra rõ như thế.

Mà còn hơn mấy tin tức này, câu nói đáng sợ là kế tiếp kia mới thực sự là đòn sát thủ…

- Nghe nói, ngài năm đó vốn đang nghèo khó, là vì gặp được phu nhân hiện tại thân là tiểu thư con nhà quyền quý nên mới đổi đời.
Vài phút trước, giọng nói bí ẩn trong điện thoại chính là nói như vậy.

- Tôi lại nghe nói phu nhân của ngài rất thích ăn dấm chua, hơn nữa rất hung dữ. Tôi còn nghe lần trước ngài trong quán Karaoke lỡ ôm một tiểu thư, trở về liền phải quỳ trước cửa 2 tiếng. Như vậy, nếu để cho phu nhân của ngài biết chuyện này…

Thực hiển nhiên, nếu để cho lão bà biết chuyện này, thì lần này không phải đơn giản là quỳ nữa, mà là roi điện.

Vừa nghĩ tới cảnh tượng khủng bố như vậy, Uesugi liền nhịn không được rùng mình một cái, lập tức như đinh đóng cột quát:
- Tóm lại, hiện tôi ủng hộ Matsumoto-kun, hai vị có ý kiến gì không?

https://thuviensach.vn

Chương 153: Cẩn thận phòng thay đồ

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 153: Cẩn thận phòng thay đồ

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

- Cạn ly!
Hai chén rượu lớn giờ phút này đụng đánh cốp một cái, làm rượu đỏ trong chén sóng sánh cả ra ngoài.

Lại rót đầy chén bưng lên, Matsumoto đã mặt đỏ tưng bừng cũng cười hết cỡ rồi hướng về Trần Mặc kính cẩn nói:
- Lão sư! Cảm tạ ngài đã giúp con tất cả, nếu như không có sự giúp đỡ của ngài, con tuyệt đối không có khả năng đạt được chiến thắng lần này!

- Không cần kích động như vậy, cậu cảm tạ sai người rồi!
Cười hì hì phất phất tay, Trần Mặc dường như không có việc gì vỗ vỗ túi áo, Nặc Nặc thì đang trong đó tự sướng kể công.

Ngày hôm qua có thể nói là giải đấu trù nghệ kỳ quái nhất từ trước đến nay, một vị Trù Thần mới ra đời làm đông đảo nhà bình luận phải trợn mắt rớt kính.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng vẫn đang có rất nhiều người tỏ vẻ tức giận bất bình với giải đấu lần này, thế nhưng sự thật đã không ai cải biến được.

Mà bởi vì giành thắng lợi lần này, Matsumoto không chỉ đã lấy được danh khí cùng tiền thưởng, đồng thời cũng đêm qua nhận được điện thoại từ người nhà của Sachiko.

Trong lần trò chuyện này, cha của Sachiko vốn vẫn luôn khinh thường hắn đột nhiên lại thay đổi 180 độ, thân thiết hoan nghênh, hơn nữa đồng ý chờ hắn về tới nhà sẽ cho phép hắn và Sachiko cử hành hôn lễ.

Vì phòng ngừa đêm dài lắm mộng, Matsumoto ngày hôm nay liền mua gấp vé máy trở về quê, mà trước khi lên phi cơ, hắn đương nhiên sẽ không quên cảm tạ mọi người.

- Tốt rồi, chúc mừng cậu trước đi!
Nhìn Matsumoto thần tình kích động, Trần Mặc mỉm cười vỗ vỗ bờ vai hắn, rồi lại hảo tâm nhắc nhở nói.

- Nhưng mà ta đề nghị sau này cậu đừng ôm mộng đầu bếp… Nói thật, cậu là người không có thiên phú nấu ăn nhất mà ta từng gặp, ngay cả úp mỳ ăn liền cũng không thể yên tâm giao cho cậu đi đun nước, cho nên vì an toàn của cậu cũng như người xung quanh, về sau đừng vào bếp nữa!

- Dạ!
Matsumoto đương nhiên cũng hiểu được điều này, ngay lập tức lần thứ hai cúi đầu thật sâu, sau đó nâng một tờ chi phiếu tới trước mặt Trần Mặc.

- Lão sư, đây là tiền thưởng con giành thắng lợi, xin người hãy nhận lấy! Về sau, nếu người có chuyện sai bảo, xin hãy gọi điện thoại cho con, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa con cũng nhất định không từ chối!

- Tiền thì thôi đi! Ta cũng đã có thì mình muốn rồi!

https://thuviensach.vn

Xua xua tay, Trần Mặc nhìn mảnh ngọc trong túi, nở một nụ cười thỏa mãn.

Sau đó, hắn uống cạn chén rượu đỏ, rồi vỗ vỗ tay:
- Được rồi! Chúng ta cũng đừng ngồi đây rượu suông mãi nữa, đi coi thử đám Dung tỷ đang tàn sát mấy tiệm thời trang hàng hiệu bên cạnh thôi. Cậu đi đổi chi phiếu trước là hơn, làm các cô ấy vui cũng tốn kém đấy!

- Có gì đâu lão sư! Hôm nay tiêu cái gì toàn bộ cứ để con trả!

Không chút do dự vỗ vỗ ngực, Matsumoto ngay lập tức kéo cửa ra ngoài.

Trần Mặc cười hì hì đặt chén rượu xuống, lại đột nhiên thấp giọng nói:
- Nặc Nặc, hiện liền giám thị tình huống quanh đây, nếu nghe được tiếng gì kỳ quái nhất định phải đúng lúc báo cho tao biết nhé!

- Yes, sir! Lão đại, anh đang lo lắng về gã Sakuraba kia sao?
Nặc Nặc lập tức tự tin đáp lại, rồi thận trọng hỏi.

Trần Mặc kéo cửa bước sang bên mấy tiệm thời trang, nhỏ giọng nói:
- Đúng vậy! Nếu con Thiên Cẩu kia có quan hệ với hắn thì sao hắn có thể cam tâm nhìn chúng ta cầm mảnh ngọc này đi? Vì thế mấy ngày này chúng ta phải thật cẩn thận, chuẩn bị cho tốt việc tùy thời phải chiến đấu!

- Lão đại, anh cứ an tâm đi! Chỉ cần tên kia dám đến, bọn em sẽ đánh hắn thành đầu heo!
Nhắc tới đánh lộn, Nặc Nặc đương nhiên là tinh thần đại chấn, hận không thể lập tức gặp lại con Thiên Cẩu kia.

Có lẽ vì hưng phấn nên nó hơi lớn tiếng, khiến hai nhân viên bán hàng của tiệm thời trang đang đứng chào ở cửa không tự chủ được quay đầu trông lại, tựa hồ cảm thấy vì sao lại có người thích vừa cười vừa nói chuyện một mình thế kia.

- Ngại quá, tôi là diễn viên, đang đọc lại lời kịch ấy mà!

https://thuviensach.vn

Hơi có vẻ xấu hổ chỉ chỉ chính mình, Trần Mặc đình chỉ nói chuyện với Nặc Nặc, bắt đầu đánh giá tình hình trong cửa tiệm.

Cơ hồ đồng thời, nương theo sau tiếng giày cao lộp cộp gõ trên mặt đất, Diệp Dung đã lay động chậm rãi vén tấm rèm che ngoài cửa buồng thay đồ xuất hiện.

Trong chớp mắt, cả cửa hàng như là sáng bừng lên, ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm lên người nàng…

Mái tóc đen mềm mại như tơ lụa, bờ vai trắng nõn mịn màng, trước ngực ẩn hiện lộ ra cái khe sâu chết người…

Đôi mắt tròn xoe sáng ngời như ánh sao, nụ cười mỉm vừa thơ ngây vừa mang theo vài phần dụ dỗ…

Chiếc váy dài màu ngọc ôm sát càng làm nổi bật dáng người thon dài yểu điệu của nàng, mà chỉ một tư thế đứng nghiêng người đơn giản này thôi, đã khiến người khác không nhịn được mà liên tưởng tới vô số điều…

Lúc này, ngay cả vị cửa hàng trưởng vốn đã quen nhìn thấy mỹ nhân cũng có chút đờ đẫn, đến cả nửa ngày mới tự đáy lòng tán thưởng.

Trần Mặc khe khẽ xoa xoa cằm, có chút xấu hổ hơi hơi nghiêng đầu đi. Hắn đột nhiên cảm giác mình không thể đối mặt với ánh mắt trong suốt của Diệp Dung.

Hình như không cam lòng bị Trần Mặc xem nhẹ, Diệp Dung lại khẽ xoay tròn một vòng, thanh âm nũng nịu hỏi:
- Thế nào, được không anh?

- Bình thường thôi, mà chẳng lẽ cô định mặc nó vào mùa đông sao?
Lạnh lùng trả lời, nhưng người nói không phải Trần Mặc, mà là Gia Địch đang thử trên người một chiếc áo khoác làm bằng da cáo.

https://thuviensach.vn

Không để ý đến ánh mắt phẫn nộ của Diệp Dung, nàng như trước dường như không có việc gì dạo khắp cửa hàng một vòng, rồi hời hợt chỉ chỉ tay:
- Cái này… Cái này… Còn cả cái này nữa….

- Ặc, đây chẳng lẽ là đi dọn kho sao?
Nhìn Diệp Dung luôn nhìn bảng giá trước khi thử đồ, lại nhìn Gia Địch đang chọn quần áo như chọn mua rau củ quả ngoài chợ, Trần Mặc không khỏi sinh ra một ý niệm trong đầu: Gia Địch không phải là đến dọn sạch tiệm nhà người ta đấy chứ!

Chính là bất kể thế nào nói, ít nhất vị cửa hàng trưởng đang vừa ôm một đại đội lễ phục vừa theo sau Gia Địch, lúc này đã cười đến híp cả mắt—— thần tài a! Giữa trưa còn có thần tài tới cửa, chỉ cần trích phần trăm chỗ này cũng đủ mình lên đời rồi!

- Này! Cô định để Matsumoto phá sản sao?
Tự nhiên, Diệp Dung khó tránh sẽ có nghi vấn như vậy.

Tuy rằng vừa mới lấy được một khoản tiền thưởng không nhỏ, thế nhưng dựa theo tiêu chuẩn giết sạch độ dày trong ví của những nhãn hiệu thời trang này, chỉ sợ tấm chi phiếu của Matsumoto phải có thêm vài số 0 đằng sau mới đủ.

Mà xem tình huống của Gia Địch, tựa hồ còn không có xu thế thu tay lại, hoặc là nàng chỉ vừa mới bắt đầu vận động làm nóng.

- Yên tâm, tôi sẽ tự mình trả tiền!
Dường như không có việc gì cười cười, Gia Địch như trước tiếp tục chọn lựa.

Thẳng đến khi vị cửa hàng trưởng kia đã hoàn toàn bị quần áo bao phủ thì nàng mới vừa lòng gật đầu, thản nhiên nói:

https://thuviensach.vn

- Được rồi, tạm thời thế đã… Ừm, những bộ anh cầm là tôi không thích, số còn lại thì gói cả lại cho tôi đi!

- Phụttttttt!
Trần Mặc đang uống trà xanh lập tức nghẹn họng phun hết ra ngoài.

Diệp Dung đã muốn hoàn toàn hết chỗ nói rồi, nàng xem thấy chung quanh trên trăm bộ quần áo, đột nhiên có loại xúc động phục sát đất.

Trên thực tế, vị cửa hàng trưởng kia cũng đã hóa đá, sợ run hồi lâu mới run rẩy nói:
- Vị tiểu thư này, tôi có hiểu lầm ý ngài không nhỉ. Ngài nói là ngoài mấy chục bộ tôi đang cầm ngài không thích ra, trong cửa hàng còn lại mấy trăm bộ ngài đều mua cả?

- Chính là như vậy, có vấn đề gì sao?
Gia Địch bình thản nhìn hắn một cái.

Vài giây sau, vị cửa hàng trưởng này như bị động kinh run rẩy lên, sau đó thúc giục nhân viên đi gói toàn bộ đồ còn sót trong tiệm lại.

Matsumoto hiển nhiên cũng đã sợ ngây người, hồi lâu sau mới nhịn không được hỏi:
- Lão sư, tiểu thư Gia Địch là…

- Kẻ có tiền! Thuộc về loại kẻ có tiền ra cửa đi mua mì ăn liền cũng sẽ đi bằng máy bay riêng!
Trần Mặc vô nghĩa nhún nhún vai, dường như không có việc gì cười cười.

Chính là vài giây sau, hắn liền cười không nổi, bởi vì Matsumoto đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, thần tình hưng phấn nói:

- Lão sư, suýt nữa con quên mất! Là thế này, con có thể mời người làm phù rể cho con được không? Người không cần chuẩn bị gì cả, chỉ cần theo tập

https://thuviensach.vn

tục chỗ con, mang theo bạn gái của người tới làm phù dâu…

Lời còn chưa dứt, sát khí đột nhiên tràn ngập trong tiệm trang phục, hai cô gái đang chọn lựa quần áo đồng thời quay đầu trông lại, tựa hồ lập tức muốn bạo phát tiểu vũ trụ.

Matsumoto kìm lòng không đậu rùng mình một cái, lập tức lựa chọn chiến lược chuồn. Trần Mặc thầm cảm khái "không có nghĩa khí aaaaa", nhưng hắn cũng cũng chỉ có thể dường như không có việc gì đứng dậy nói lảng sang chuyện khác:
- Đúng rồi, sáng nay anh quên thay nước cho bể cá vàng… Ơ?

Đột nhiên vang lên chuông điện thoại, rốt cục để Trần Mặc thở phào một cái.

Chính là vài giây sau, khi hắn nghe được giọng nói của đối phương thì lại nhất thời hô nhỏ một tiếng, chạy vội ra ngoài trong ánh mắt hiếu kỳ của mọi người.

Nhưng mà sau khi đi mấy bước, hắn lại lần thứ hai xoay đầu lại, dồn dập hô:
- Gia Địch, nơi này nhờ em đấy!

Biết hắn lo lắng là cái gì, Gia Địch chỉ nhẹ nhàng gật đầu rồi bình thản mỉm cười.

Trần Mặc khẽ nâng khóe miệng, nhưng chờ khi hắn đã ra khỏi tầm mắt mọi người, lại nhất thời biến sắc quát:
- Đùa gì vậy? Huân Nhi không phải vẫn ở cạnh cô sao? Tại sao lại tự dưng mất tích?

- Tôi cũng không rõ, nhưng tình huống chính là như vậy!
Không để ý đến sự phẫn nộ của hắn, Mộc Vân vẫn duy trì giọng đều đều không cảm xúc, thật giống như thứ mất đi chỉ là mấy đồng tiền lẻ.

https://thuviensach.vn

- Trần Mặc, tôi cảm thấy anh không cần lo lắng như vậy. Anh không nhận ra sao? Huân Nhi cũng không đơn giản như anh nghĩ đâu…

- Có ý gì?
Trần Mặc ngẩn ra, không khỏi hỏi theo bản năng.

Mộc Vân thản nhiên trả lời:
- Anh không hiểu, hay là không muốn hiểu? Ví dụ đơn giản, Huân Nhi nói ông của nó sẽ quay lại đón nó… Hiện đã hơn một năm, anh có thấy ông già kia xuất hiện lần nữa chưa?

- Vậy thì sao? Đúng là tôi đã gặp qua lão già kia, hơn nữa mảnh ngọc trên người tôi cũng là do lão ta cắm vào!
Trần Mặc hiểu được ý tứ của nàng, mà lại lắc đầu phản bác nói.

Mộc Vân không có tiếp tục tranh luận, chỉ bình tĩnh hồi đáp:
- Được rồi! Vậy coi như tôi cái gì cũng chưa nói qua, nhưng mà ở đây tôi còn giữ một phong thư do Huân Nhi lưu lại, trong thư chỉ có một câu —— Cẩn thận! Phòng thay đồ!

- Có ý gì?
Trần Mặc ngạc nhiên ngẩn ra, im lặng ngẫm nghĩ.

Nhưng vài giây sau, hắn đột nhiên hô nhỏ một tiếng, xoay người chạy gấp trở lại tiệm trang phục kia. Chết tiệt! Chẳng lẽ phòng thay đồ là chỉ trước mắt….

Chương 154: Mượn vệ tinh

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

https://thuviensach.vn

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 154: Mượn vệ tinh

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bấm thanks đều để ủng hộ tinh thần cho nhóm dịch và bộ truyện, cũng như để có chương mới đều đặn hơn nhé mọi người
oOo

Lấy tốc độ nhanh như chớp lao vào tiệm trang phục, Trần Mặc trước mắt bao người xông thẳng tới phòng thay đồ. Nhìn bộ dạng hung dữ của hắn, mấy cô gái đang thử đồ bên trong đó không hẹn mà cùng hét ầm lên.

Vị cửa hàng trưởng kia cũng đã ngây người, lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng kéo cánh tay Trần Mặc nói:
- Tiên sinh! Tiên sinh! Xin ngài bình tĩnh, có chuyện gì chúng ta có thể…

- Bạn của tôi đang ở buồng thử đồ nào?
Không để ý đến hắn khuyên can, Trần Mặc trực tiếp nắm cổ áo của hắn, quát lớn.

Bị Trần Mặc làm cho sợ hãi, vị này cơ hồ là bản năng chỉ chỉ bên trái.
Không đợi hắn nói nhảm thêm, Trần Mặc sớm vọt tới, trực tiếp bay lên một cước đá tung cánh cửa gỗ.

Chỉ nghe rầm một cái, cánh cửa bị đá long ra. Vị cửa hàng trưởng kia trong lòng không ngừng kêu khổ, vội vàng chạy tới khuyên bảo nói:
- Tiên sinh! Ngài không nên xúc động như vậy, sẽ làm vị tiểu thư kia sợ hãi đó… Hả!

Trong chớp mắt, vị này đã không còn tâm trí tiếp tục khuyên can, há to miệng như chứng kiến một chuyện khó tin nhất thế giới.

https://thuviensach.vn

Buồng thử đồ trước mắt hắn lại trống không… Không, nghiêm khắc mà nói, ít nhất trên mặt đất có một hố sâu thật to, tối om sâu tít xuống, cũng không biết thông tới nơi nào.

- Làm sao có thể? Tôi buổi sáng vừa mới đã kiểm tra phòng thay quần áo!
Sau phút kinh ngạc, vị này giống như châu chấu nhảy dựng lên.

Trần Mặc lại không có tâm trí nghe hắn giải thích không nói hai lời đã nhảy xuống hố, dọc theo thông đạo nhân tạo này vài phút, chờ khi hắn lần nữa chui ra phát hiện mình đang ở một con hẻm nhỏ bên cạnh tiệm trang phục ban nãy.

Như thế tức là kẻ tập kích kia đã thông qua phương thức này mà không một tiếng động đem Diệp Dung ra khỏi tiệm, sau đó…

- Đáng chết! Chỉ có yêu quái, mới có thể trong thời gian ngắn như vậy đào ra cái lối kia!
Đập một quyền lên tường, Trần Mặc chỉ cảm thấy chán nản không thôi.

Cơ hồ đồng thời, Gia Địch cũng đã nghe tin vội vàng chạy tới, nhìn thấy cái hố trên mặt đất, nàng như nghĩ ra cái gì nhíu mày:
- Em biết số điện thoại nhà Sakuraba, muốn em thử hỏi một chút không?

- Được!
Trần Mặc trả lời thực dứt khoát, mà Gia Địch cũng đã lập tức bấm điện thoại.

Nói chuyện mấy câu, nàng đã sầm mặt trả lời:
- Chỉ sợ anh đã đoán đúng! Quản gia của Sakuraba nói cho em biết, sáng nay hắn đã mang theo bảo tiêu ra khỏi nhà, mà còn nhắn lại rằng mình muốn lên du thuyền rời bến đi câu cá, để cha hắn không cần chờ hắn ăn cơm tối.

https://thuviensach.vn

- Trùng hợp như thế?
Nếu như nói Trần Mặc phía trước chỉ có ba phần nghi ngờ, hiện cũng đã có bảy tám phần khẳng định.

Mà tựa như nghiệm chứng suy đoán của hắn, chuông điện thoại di động lại giờ phút này vang lên. Mà đợi Trần Mặc tiếp nhận, giọng nói của Sakuraba đã truyền đến:
- Trần tiên sinh, tôi hi vọng trước khuya hôm nay có thể thấy ngài đưa kia mảnh ngọc kia đến nhà của tôi, quản gia của tôi sẽ nhận nó.

Không cho Trần Mặc cơ hội nói chuyện, bên kia đã lập tức cúp máy. Thế nhưng trong vài giây này lại mơ hồ nghe từ đó truyền ra tiếng sóng biển, kèm theo cả tiếng hét phẫn nộ của Diệp Dung.

Trần Mặc hơi hơi nhíu mày, sự tình quả nhiên giống chính mình đã lo. Mặc kệ là nguyên nhân gì, bởi vì che giấu tung tích Thiên Cẩu cũng tốt, bởi vì trong sự không công bằng trong trận đấu cũng tốt, nhưng Sakuraba không cam lòng thất bại, quả thật đã hành động.

- Móa nó chứ, để ca tóm được hắn thì…
Mấy đồ điện lúc này cũng đã giận điên lên, nhưng cũng chỉ biết phát tiết qua đường miệng.

Thực hiển nhiên, Sakuraba đã trải qua vài lần quần ẩu giờ sáng suốt lựa chọn cưỡi du thuyền rời bến, mà biển rộng mênh mông muốn tìm một chiếc du thuyền chẳng khác nào mò kim đáy bể.

- Tao có cách rồi!
Thoáng trầm ngâm một lát, Trần Mặc bật thốt:
- Bản Bản, lên mạng nhìn xem, hy vọng có thể tìm ảnh chụp du thuyền của Sakuraba… Lạy trời phù hộ, hi vọng Sakurabahỉ có một chiếc du thuyền, bằng không bó tay rồi!

https://thuviensach.vn

Xem ra thời gian gần đây Trần Mặc ăn ở khá tốt, cho nên cầu nguyện cũng linh. Chỉ mấy phút sau, du thuyền của Sakuraba đã xuất hiện trên màn ảnh.

Trần Mặc khẽ thở phào một cái, chỉ vào ảnh chụp du thuyền nói:
- Thấy rõ chưa? Kế tiếp, Bản Bản, mày phải nghĩ cách xâm nhập vào hệ thống của quân đội, sau đó điều động vệ tinh theo dõi vùng biển gần Tokyo…

- Lão đại anh minh!
Không đợi Trần Mặc nói xong, Nặc Nặc đã reo lên rồi giúp Bản Bản thu thập số liệu.

Trần Mặc ngẩng đầu nhìn bầu trời, đột nhiên nheo mắt lại nói:
- Thiếu chút nữa quên rồi, ngàn vạn lần không nên hack vệ tinh Trung Quốc, muốn gây sức ép cũng gây sức ép ngoại quốc, hiểu chưa?

Bởi vì những lời này của Trần Mặc, trung tâm vũ trụ quốc gia Trung Quốc rốt cục dưới tình huống không ai hay tránh được một kiếp nạn.

Chẳng qua là đối với trung tâm vũ trụ nước nào đó mà nói, một buổi trưa hôm nay sẽ trở thành ký ức mà cả đời này bọn họ sẽ khó có thể quên, hiển nhiên là theo nghĩa tiêu cực!

- Muốn uống chút cà phê không?
Đang ngồi nhai bánh quy đến vui vẻ, Michael thấy đồng sự đến lại khoái trá tươi cười rồi nhiệt tình giơ bình cà phê lên mời, biểu hiện ra tâm tình của hắn tốt lắm.

Công tác tại cơ quan hàng không vũ trụ này gần hai mươi năm, Michael đã không biết từ lúc nào quen với cuộc sống này, mà việc hắn cần làm mỗi ngày cũng rất đơn giản, chỉ có để máy tính quan sát tình hình vận hành của vệ tinh, sau đó nếu phát hiện vấn đề thì báo cáo lên đúng lúc.

- Nhìn kìa, sao có thể có chuyện gì mà lo?

https://thuviensach.vn

Nhìn mấy đồng sự thần sắc khẩn trương, Michael vô nghĩa nhún nhún vai, nhịn không được đưa tay vỗ vỗ phía sau lưng đối phương nói.

- Thả lỏng đi! Cậu không cần nhìn chằm chằm màn hình Computer thế đâu! Tôi đã làm việc ở đây 20 năm rồi, tính ra mỗi năm chỉ xảy ra hai lần sự cố đơn giản. Cậu nghĩ là mình có bao nhiêu may mắn để ngay ngày đầu đi làm đã phát hiện tình huống chứ?

Nghe được hắn giễu cợt, đồng sự nguyên bản có vẻ khẩn trương không tự chủ được xoa xoa mồ hôi lạnh, dần dần khôi phục bình tĩnh.

Michael mỉm cười gật gật đầu, lại vì hắn rót một ly cà phê, lúc này mới lấy giọng điệu tiền bối tiếp tục giáo dục nói
- Nghe này! Chúng ta làm việc ở đây, yêu cầu quan trong nhất là bảo trì bình tĩnh, nếu chẳng may xảy ra chuyện mà không thể giữ bình tĩnh thì sao có thể…

- Cái kia, Michael tiên sinh…
Đột nhiên lộ ra thần sắc cực kỳ quái, đồng sự nhịn không được cắt đứt lời của hắn.

- Khoan, tôi vẫn chưa nói xong.
Michael đang nói tới hứng khởi, không khỏi phất phất tay nói:
- Cậu nên lắng tai nghe những kinh nghiệm này, đừng nghĩ mình bằng cấp rất cao cái gì cũng biết, hiểu chưa?

- Dạ! Em hiểu! Chỉ là…
Đồng sự hơi hơi cúi đầu nghe giáo dục, mà lại lập tức ngẩng đầu lên.

- Chỉ là cái gì? Xin cậu đó, thái độ thế này là gọi là biết khiêm tốn sao?
Michael tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, nói:
- Tôi đã nói rồi, dưới bất kỳ tình huống nào cũng phải bảo trì bình tĩnh, vì sao cứ đứng ngồi không yên thế hả?

https://thuviensach.vn

- Đó là bởi vì…
Bị mắng đến váng đầu hoa mắt, đồng sự chậm rãi vươn tay, thật cẩn thận chỉ chỉ màn hình Computer.

- Làm sao vậy? Xem sắc mặt của cậu rất kỳ quái, hình như gặp…
Michael ngẩn ra, bản năng quay đầu nhìn lại, miệng còn theo thói quen than thở…
- Đáng chết! Con mẹ nó, rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì đây?

Giờ khắc này, Michael vừa hùng hổ tuyên bố dù dưới tình huống gì cũng phải bảo trì bình tĩnh lại đột nhiên nhảy dựng lên, tựa như cái ghế ngồi của hắn đột ngột hóa thành một cái đinh.

Nhìn màn hình Computer đột nhiên nhảy loạn ký tự, hắn lập tức như là bị bệnh tâm thần hét ầm lên:
- Lạy Chúa! Có hacker! Có hacker xâm lấn!

Điên cuồng thét chói tai như thế, Michael như là đột nhiên tiến hóa thành một cái báo thức hình người, muốn đánh thức toàn bộ nhân viên trong cơ quan vũ trụ hàng không dậy.

Còn may là vài giây sau, hắn cuối cùng nhớ lại chức trách của mình, bổ nhào vào trước màn hình Computer, nhanh chóng khởi động hệ thống phòng thủ.

Cùng lúc đó, vị đồng sự, kia cũng đang mau chóng múa trên bàn phím, cố gắng ngăn chặn đường đi hacker kia xâm lấn, đồng thời điều tra vị trí hacker.

Chính là ngoài dự liệu của hắn, hệ thống máy tính được xưng là tiên tiến nhất toàn cầu, giờ phút này lại hoàn toàn không phát huy được bất cứ tác dụng gì.

https://thuviensach.vn

Dễ dàng đột phá vài tường lửa, hacker kia không biết tên kia đã xâm nhập toàn bộ hệ thống, sau đó tiến hành chiếm quyền điều khiển.

Mấy phút sau, hệ thống báo động rốt cục vang lên, tiếng cảnh báo chói tai giờ phút này vang vọng toàn bộ cơ quan hàng không vũ trụ.

- Sao lại thế này? Tới cùng là chuyện gì xảy ra?
Trong tiếng ồn ào hỗn loạn, vị cục trưởng cục hàng không vũ trụ còn đang mặc đồ ngủ, thậm chí chân mới chỉ kịp xỏ vào một chiếc giày, hoảng hốt xông vào.

Sau đó, trong tầm mắt ngạc nhiên của hắn, mấy chục chuyên gia máy tính đang chỉnh tề ngồi trước bàn làm việc, lại chỉnh tề rướn cổ lên, giống như là một đám thiên nga đang chờ bị làm thịt để mà xem màn hình Computer trước mặt.

- Lạy Chúa! Các người tới cùng…
Vài giây sau, đợi cho vị cục trưởng này hiểu rõ tình hình thì trong nháy mắt hắn liền phát tác căn bệnh cao huyết áp…

Đây quả thực là không có khả năng. Theo những gì đang hiển hiện, mấy vệ tinh đang nằm trên khu vực Nhật Bản đã mất khống chế mà tự di chuyển.

Thay lời khác mà nói, chỉ trong vài phút, mấy chiếc vệ tinh trị giá trên trăm triệu đô la đã bị cướp mất…

Giờ khắc này, vị cục trưởng đang cố nén hôn mê kia hận không thể đập đầu tự sát trước đài điều khiển. Bất quá chờ hắn nhìn thấy hàng chữ được đối phương gõ trên màn hình Computer thì lại đột nhiên ước giá mình có thể men theo cáo quang tới bóp chết kẻ khốn nạn kia đi…

Chỉ thấy trên màn hình xuất hiện một hàng chữ to, được dịch ra cả năm thứ tiếng Trung – Anh – Pháp – Nga – Nhật: "Mượn vệ tinh dùng một chút, chúng ta muốn anh hùng cứu mỹ nhân, không cần cảm tạ ha!"

https://thuviensach.vn

Chương 155: Tác dụng của nồi cơm điện

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 155: Tác dụng của nồi cơm điện

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Từ ngày mai sẽ rải dần dần boom và kết thúc bộ truyện vào thứ 7 tức ngày 27/02/2016, mời toàn thể các bạn đón xem và loạn đàm trong những giờ phút chờ đợi cuối cùng này
oOo

Không hề nghi ngờ, tính hồ đồ của Bản Bản lại phát tác, thực tế thì lúc này phải gõ một câu "vô cùng xin lỗi" mới đúng.

Nhưng bất kể thế nào, ít nhất mấy vệ tinh cũng đã tới tay, mà sau đó du thuyền của Sakuraba cũng đã được tìm thấy.

Có được mục tiêu, mọi người lập tức chạy tới ven biển, sau đó dưới sự chuẩn bị trước của Tang Á mà lên du thuyền, đuổi theo chiếc du thuyền của Sakuraba.

- Yên tâm đi! Chiếc du thuyền này có tốc độ đứng thứ hai thế giới, cam đoan có thể đuổi kịp Sakuraba.
Nhìn thấy Trần Mặc vẫn giữ nguyên bộ mặt nghiêm trọng, Gia Địch chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, thấp giọng an ủi.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc khẽ thở phào một cái, lắc đầu nói:
- Không phải anh lo chuyện này, anh chỉ sợ tên kia phát điên lên rồi làm chuyện gì không hay với Dung tỷ.

- Việc này… Em nghĩ Sakuraba không phải loại người như vậy đâu!
Gia Địch hơi ngẩn ra, lập tức hiểu được, rồi nhanh chóng lắc đầu.

Trần Mặc quay đầu nhìn nàng, đột nhiên cười nói:
- Tốt nhất là như thế, nếu không anh sẽ giúp hắn xứng thực với cái danh pêđê… Nhìn kìa, là chiếc du thuyền kia phải không?

Thu hồi nụ cười, Trần Mặc đột nhiên kiễng đầu ngón chân, nhìn mặt biển phía xa. Qua màn sương mù mờ mờ, một chiếc du thuyền đang hiện ra ngày càng rõ, với những dấu hiệu y xì hình ảnh đã tra được.

Chẳng qua giờ phút này, chiếc du thuyền này lại lẳng lặng dừng lại trên mặt nước, thoạt nhìn tựa hồ động cơ bị trục trặc.

- Quả báo mà, chúng ta lên sửa du thuyền giúp hắn thôi!
Vỗ tay mấy tiếng, Trần Mặc nở một nụ cười nhìn như hiền lành, nhưng lại làm cho nhiệt độ chung quanh hạ xuống rất nhiều.

Không đợi hắn tiếp tục nói thêm cái gì, Xa Xa liền phát động động cơ gào thét chạy nhanh ra, phóng qua khoảng cách hơn mười mét rồi đáp cái rầm trên sàn chiếc du thuyền kia.

Mấy gã bảo tiêu trên du thuyền trợn mắt há hốc mồm một lát mới nhớ ra việc rút súng tiến tới ngăn trở.

Thế nhưng Xa Xa chỉ cần nhẹ nhàng xoay một vòng, đám bảo tiêu này đã như bao cát mà thi nhau bay cả xuống nước.

- Lưu lại, lưu lại một nhóc cho ca!

https://thuviensach.vn

Đợi khi Oa Oa kêu la lên thì toàn bộ trên boong đã trống không.

Buồn bực vô cùng nhảy xuống xe, nó như là muốn phát tiết mà vọt tới khoang thuyền, nhất thời khiến cánh cửa gỗ kia vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Trong tiếng ồn ào chửi bới, hơn mười nòng súng ngắn đã đồng thời nhắm ngay ngoài cửa, thế nhưng khi đám hậu vệ trong khoang thuyền này thấy rõ kẻ xâm phạm thì lại không tự chủ được ngẩn người…

- Bỏ vũ khí xuống, các ngươi đã bị bao vây!
Khi mà Nặc Nặc trốn sau lưng Oa Oa hô lên những lời này thì hơn mười gã bảo tiêu không khỏi đưa mắt nhìn nhau, thầm tự hỏi những con yêu quái trước mắt này có não hay không…

Thế nhưng chỉ nửa giây sau, thân thể của bọn hắn lại đột nhiên mất đi khống chế, chủ động bỏ vũ khí đầu hàng. (Dính Nhiếp Hồn Ma Âm của Nặc Nặc ấy mà)

Sợ lại bị người cướp hết đối thủ, Oa Oa lập tức như phát điên lao vào đấm đá lung tung, chỉ nghe tiếng huỳnh huỵch liên tục vang lên, nhất thời đầy đất đều là những thân thể bị bạo hành tới hôn mê…

Một lát sau, bên trong khoang thuyền, những người còn đứng được chỉ có Trần Mặc cùng Gia Địch đang chậm rãi tiến vào, cùng với Sakuraba đang dựa lên vách.

Thoáng nhìn lướt qua, Trần Mặc không nhìn thấy Diệp Dung đâu cả, trong lòng không khỏi xuất hiện một dự cảm bất an.

Xa Xa cũng không để ý nhiều như vậy, sớm đã lao tới, hung tợn hét thẳng vào mặt Sakuraba:
- Pêđê chết tiệt! Nếu không muốn bị ném cho cá ăn thì mau đem Dung tỷ giao ra đây!

https://thuviensach.vn

Không có bất kỳ câu trả lời nào. Sakuraba như trước dựa vào vách khoang đứng thẳng, hắn thậm chí còn nhắm chặt lấy hai mắt, tựa hồ hoàn toàn không đem loại uy hiếp này đặt vào mắt.

Xa Xa ngẩn ra, nhất thời giận tím mặt bốc đầu nhấc cao bánh trước, dữ tợn quát:
- Ngon! Mi cứ tiếp tục giả vờ đi! Nhớ năm đó, lão Xa ta gặp qua bao nhiêu kẻ thà chết không chịu khuất phục, nhưng cuối cùng còn không phải gào khóc cầu xin ta tha mạng!

- Đợi đã!
Trần Mặc đột nhiên khẽ động, chặn ngang lời của Xa Xa.

Như có suy nghĩ gì nhíu mày, hắn thật cẩn thận đi vài bước về phía trước, chậm rãi đưa tay quơ quơ trước mặt Sakuraba, sau đó đẩy nhẹ một cái.

Chỉ nghe "bịch" một tiếng, Sakuraba cứ thế đổ nghiêng rồi nằm lăn trên mặt sàn.

- Sao lại thế này?
Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không tự chủ được lui về phía sau vài bước.

Thoạt nhìn, Sakuraba tựa hồ đã sớm lâm vào trạng thái hôn mê, sau đó bị người cố tình tạo hình, làm ra dáng vẻ chống cự.

Sau giây lát kinh ngạc, Trần Mặc đột nhiên xoay người tóm cổ một gã bảo tiêu bị thương đang nằm trên sàn mà quát:
- Nói! Ai sai các ngươi lái thuyền ra biển?

- Tao không biết mày nói cái gì!
Bởi vì cổ bị ép chặt, giọng của tên bảo tiêu này rất khó nghe, nhưng hắn vẫn cắn chặt răng không chịu khai thật.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc nở một nụ cười quỷ dị, sau đó đầu ngón tay đột nhiên phóng ra một tia lửa điện, chỉ thấy tên bảo tiêu mới một giây trước còn ngoan cố đã run rẩy kinh hô:
- Em nói! Em nói! Là Là Sakuraba… Sakuraba lão tiên sinh!

- Sakuraba lão tiên sinh? Cha của Sakuraba?
Trần Mặc ngẩn ra, cùng Gia Địch đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên trong lòng khẽ động.

Cơ hồ đồng thời, Oa Oa loạng choạng nhảy lên, mê hoặc nói:
- Này, mọi người có nghe thấy gì lạ không, hình như còn có cả mùi gì đó là lạ nữa?

- Tiếng gì?
Không đợi Trần Mặc cùng Gia Địch trả lời, Nặc Nặc liền nhảy lên, thanh mang nhấp nháy áp ống nghe trên sàn nhà.

Vài giây sau, nó như không có việc gì than thở nói:
- Có gì lạ đâu, chỉ là tiếng xè xè thôi mà! Căn cứ phán đoán của ca, đại khái là có người đốt dây dẫn cháy, nghe qua thì sắp cháy hết rồi, sau đó…

Giờ khắc này, toàn bộ khoang thuyền đột nhiên đều yên tĩnh, mọi người đối mắt nhìn nhau, tựa hồ mất luôn khả năng giao tiếp.

Trong yên lặng đến quỷ dị, Oa Oa bất thình lình nhảy dựng lên, mà tất cả mọi người giống quật roi sau lưng cũng điên cuồng xoay người chạy ra ngoài boong tàu.

Chỉ nghe một ầm thật lớn, Xa Xa hình thể lớn nhất bị thổi bay lên chỗ cửa, sau đó che kín luôn lối ra vào không lớn lắm.

Mà đám Bản Bản thì lúc này giống như quân bài Domino, bật ngửa ngã lăn túm tụm vào cùng một chỗ.

https://thuviensach.vn

"Ầmmmmmmm!"
Trong chớp mắt, tiếng nổ mãnh liệt chợt vang lên.

Chấn động kịch liệt từ dưới đáy truyền đến, phảng phất như muốn đập nát toàn bộ con thuyền, khiến tất cả mọi người không thể khống chế nghiêng nghiêng ngả ngả.

Mà khi Trần Mặc hoảng sợ quay đầu nhìn lại thì đã thấy làn sóng lửa nóng rực từ trong khoang thuyền đang mãnh liệt phun ra đúng hướng mọi người.

Không chờ hắn làm hành động ngăn cản, Gia Địch đột nhiên hừ lạnh một tiếng rồi tức thì xoay người đánh về phía biển lửa.

Giờ khắc này, cơ thể nàng tản ra kim quang lấp lánh, một bức tường ánh sáng hiện ra trước mặt nàng, mạnh mẽ cản trở làn sóng lửa.

- Đáng chết, mọi người đi trước đi!
Hung tợn mắng một câu, Trần Mặc lập tức vận khởi thanh mang nhằm phía Gia Địch.

Nhưng mà liền trong phút chốc này, thân tàu đột nhiên bay lên không, là do bị làn sóng nhiệt nóng rực đẩy bắn tung lên.

Ngay sau đó đương nhiên là cả cái xác sắt thép nặng tới hơn ngàn tấn lại nặng nề ầm ầm nện xuống, từng ngọn lửa rít gào phóng lên cao như pháo hoa, con thuyền vỡ vụn thành từng mảnh bay ra hơn rồi rơi đánh rầm trên mặt biển, nhất thời khiến một màn mưa nhân tạo nặng hạt bao phủ phạm vi mấy trăm mét che khuất tầm nhìn!

Rất lâu sau, đợi cho gió lạnh gào thét mang theo màn mưa sương ướt át kia đi, mặt biển mới trở lại yên tĩnh, thế nhưng lại không hề có dấu hiệu của sự sống…

https://thuviensach.vn

Duy nhất chứng minh từng có người ở đây cũng chỉ là mấy mẩu vụn gỗ, cùng vô số thi thể còn chưa loang hết máu tươi ra nước biển…

Có lẽ là bị mùi máu tươi hấp dẫn, một đám cá mập đã bắt đầu tụ tập lại đây, thi nhau tranh cướp từng mảnh thịt vụn …

Một con cá mập to khỏe há rộng cái miệng toàn răng nhọn hoắt, cố gắng đem đồng bạn đáng chán ghét đuổi đi, nhưng nó đột nhiên ngẩn ra, theo bản năng nhìn phía…

"Ầm!"
Nương theo sau một tiếng vang thật lớn, con cá mập xui xẻo đột nhiên bay lên trời, thoáng cái bị ném ra xa hơn mười mét.

Trong lúc đàn cá mập hãi chạy tứ tán, một chiếc vật hình tròn đường kính mấy mét đã từ từ nổi lên, nương theo cái đáy liên tục phun ra những dòng khí mạnh mẽ, nó rốt cục hoàn toàn lộ diện trên mặt nước.

Con cá mập to khỏe ban nãy thấy động quay đầu lại, nơm nớp lo sợ nhìn vài giây, sau đó thực biết điều lựa chọn thoát đi… Nó không biết đây là vật gì, nhưng ngoại trừ hình thể thật lớn, thật giống thứ mà con người dùng để nấu cơm…

- Ca chán ghét làm tàu ngầm, nhất là tàu ngầm không có ngư lôi!
Lải nhải oán hận, Oa Oa vẫn duy trì trạng thái trôi nổi, thuận thế mở cái nắp ra.

Theo không khí tươi mới dũng mãnh tiến vào, Trần Mặc hít một hơi thật dài, sau đó ôm ngang Gia Địch chậm rãi đứng lên.

Bởi vì mạnh mẽ chống sóng lửa khiến thần lực gần như cạn kiệt, cô gái này đã lâm vào hôn mê, còn may là nàng vẫn hô hấp bình thường, làm cho Trần Mặc rốt cục thoáng buông vài phần lo lắng.

https://thuviensach.vn

- Con bà nó chứ! Lão già kia lại vô sỉ như vậy, nếu để ca bắt được…
Từ trong tàu ngầm nhã hiệu nồi cơm điện chui ra, Xa Xa nhìn thấy hài cốt trôi nổi bốn phía cũng không kìm được sợ hãi.

Cho dù bốn chúng nó đều là yêu quái, nhưng lấy thân thể đối kháng vụ nổ đại quy mô thế này cũng không có nắm chắc.

May mắn là vào thời khắc nguy cấp Trần Mặc vẫn còn bình tĩnh, lệnh cho Oa Oa biến hình sau đó đánh vỡ khoang thuyền lặn xuống nước, lúc này mới tránh được một kiếp.

Bất quá Oa Oa thể tích chung quy có hạn, cho dù Trần Mặc toàn lực đưa vào thanh mang, cũng chỉ cứu được Gia Địch cùng mấy đồ điện, về phần Sakuraba cùng những người hộ vệ kia, chỉ có thể nói tiếng xin lỗi rồi.

- Chuyện của đám người kia cũng đành xin lỗi rồi, giờ tính đến chúng ta nên làm gì?
Mấy đồ điện trước nay bắng nhắng nhưng lúc này cũng phải cảm khái, rồi lại suy tính đến tình huống có chút nhức đầu hiện tại.

Trần Mặc nghĩ nghĩ, phân phó nói:
- Bản Bản, dùng vệ tinh nhìn xem, gần đây có hòn đảo nào không?

Mấy phút sau, Oa Oa bất đắc dĩ tiếp tục thân phận tàu ngầm mà trôi nổi trên mặt biển tiến về hướng Đông Nam.

Dựa vào Bản Bản chỉ dẫn, hai giờ sau, cả bọn thuận lợi bước lên một hoang đảo, vừa lúc Oa Oa hết sạch yêu lực.

Trần Mặc ôm Gia Địch nhảy lên trên bờ biển, nhìn nhìn chung quanh không hề thấy có dấu hiệu của con người, bất đắc dĩ nói:
- Nghỉ ngơi trước đã, sau đó chúng ta tiếp tục gọi điện cầu cứu hải quân….
Đi ra!

https://thuviensach.vn

Tiếng quát vang vọng mãi trong không khí, hắn lập tức tay tạo pháp quyết, mấy luồng điện quang như tia chớp ầm ầm nện xuống, không hề báo trước đánh trúng bờ cát.

Chỉ nghe xít xít xít xít mấy tiếng, một cột xoáy cát cao tới mấy mét bỗng nhiên phóng lên trời, thế mãnh liệt tựa như phô thiên cái địa mà đến.

Chương 156: Thói quen ăn uống rất quan trọng

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 156: Thói quen ăn uống rất quan trọng

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Boommmmmm, 1/20
oOo

Trần Mặc chưa từng chán ghét một người… hay phải nói là một sinh vật đến như vậy.

Bám dính mãi không rời, con Thiên Cẩu này giống như là kẻ sắm vai người thứ ba trong những bộ phim ngôn tình, tức là cứ liên tục đi theo bạn, sau đó mặc cho bạn có xỉ vả hành hạ cỡ nào, hắn vẫn tìm đủ mọi thủ đoạn bám riết lấy bạn không rời.

Điển hình là như giờ phút này, theo con lốc cát thổi quét bốc lên cao, con Thiên Cẩu đã lại lần nữa từ trong đó xuất hiện, nhảy ra rồi vẫy quạt tròn trôi

https://thuviensach.vn

nổi trong không khí.

- Được rồi! Chúng ta thu thập gọn ghẽ lần cuối đi!
Buồn rầu xoa huyệt Thái Dương, Trần Mặc cùng mấy đồ điện đều lắc đầu, liên tục thở dài cảm khái.

Mặc cho con Thiên Cẩu kia da mặt dày đến cỡ nào, giờ phút này cũng không thể không xấu hổ, thẹn quá hóa giận quát:
- Khốn khiếp! Ta chẳng qua là mới chỉ thăm dò lai lịch của các ngươi, chẳng lẽ thật sự cho là ta đánh không lại các ngươi sao?

- A! Đây chính là mi nói nhé!
Nghe con yêu quái này thừa nhận sẽ không tiếp tục chạy trốn, Trần Mặc nhất thời tinh thần đại chấn, chỉ huy mấy đồ điện vây kín.

- Nếu ta không có đoán sai, mi chính là kẻ Sakuraba gọi là cha đi… Không cần phải nói! Ta biết mi muốn nói cái gì, đơn giản là dùng Dung tỷ uy hiếp ta, muốn ta giao ra ngọc vỡ, phải không!

- Nếu biết cần gì phải hỏi nhiều?
Thiên Cẩu cười lạnh một tiếng, quạt tròn khe khẽ vung qua.

Trong chớp mắt, nương theo sau gợn sóng không khí chớp động, Diệp Dung cùng Sakuraba đã đã đồng thời hiện ra thân hình trong luồng sáng trắng.

Nhìn thấy Sakuraba đang hấp hối, Thiên Cẩu không hề thương cảm liệt cười nhếch hàm răng năng, rồi đột nhiên lấy tay xọc thẳng vào lồng ngực của hắn.

Chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn, Sakuraba đang hôn mê lập tức hóa thành một làn ánh sáng rồi tán đi, chỉ còn lưu lại một mảnh ngọc fake rơi trên tay Thiên Cẩu.

https://thuviensach.vn

- Nuôi ngươi lâu như vậy, rốt cục có chút hữu dụng!
Nhìn mảnh ngọc fake ngưng tụ từ hồn phách Sakuraba, Thiên Cẩu cười lạnh há mồm nuốt vào.

Trong chớp mắt, thân thể của nó bắt đầu cấp tốc bành trướng, bốn trảo sắc bén ngày càng dài ra.

Sau đó, con Thiên Cẩu vốn ban nãy còn một chút đặc thù của nhân loại đã hoàn toàn chuyển hóa thành dạng thú.

- Nuôi ngọc?
Chứng kiến một màn quen thuộc này, Trần Mặc không khỏi nhíu mày, đột nhiên cảm thấy Sakuraba thực đáng thương.

Mà trong khi đó, Thiên Cẩu đã khinh miệt vung lợi trảo, bắt lấy Diệp Dung vẫn đang hôn mê, hung tợn nói:
- Nhân loại ngu xuẩn, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng! Đem mảnh ngọc kia giao ra đây, ta sẽ suy nghĩ thả con bé này…

- Tốt!
Không chút do dự, Trần Mặc lập tức trả lời như vậy.

Đại khái là không có dự đoán được đối phương sẽ sảng khoái như vậy, Thiên Cẩu không khỏi ngẩn ra, ngạc nhiên nói:
- Đợi một chút! Ngươi thật sự hiểu ta nói gì chứ? Ta nói là ngươi phải đưa mảnh ngọc kia đây…

- Nói nhảm! Ta đương nhiên biết mi muốn gì!
Trần Mặc vô nghĩa nhún vai, đưa tay từ trong lòng lấy ra một cái hộp gấm.

Dưới ánh trăng mờ ảo, chiếc hộp gấm từ từ mở ra tản mát hào quang tím nhạt. Thiên Cẩu không khỏi lộ thần sắc tham lam, theo bản năng vươn móng vuốt tới, nhưng rồi lại lập tức rụt trở về.

https://thuviensach.vn

Chuyện này, tựa hồ quá thuận lợi, chẳng lẽ con bé kia thật sự rất trọng yếu, trọng yếu đến nỗi gã này đến cả mảnh ngọc kia cũng có thể buông tha?

- Thế nào? Muốn trao đổi không?
Thế nào? Muốn trao đổi sao?" Dường như không có việc gì tiến lên vài bước, Trần Mặc ném mảnh ngọc lên trên bờ cát, cách Thiên Cẩu chỉ chừng hơn mười mét:
- Ta đếm tới ba, mọi người tự mình đi lấy thứ mình muốn, như vậy công bình chứ!

- Chỉ đơn giản như vậy sao?
Thiên Cẩu vẫn còn có chút do dự, nhưng nhìn mảnh ngọc đang tỏa hào quang trên bờ biển, nó rốt cục không thể cự tuyệt loại dụ hoặc này.

Đột nhiên rít gào một tiếng, Thiên Cẩu tức thì hóa thành bóng đen nhảy ra, đánh về phía mảnh ngọc đang phát sáng.

Mà cùng lúc này, nó cũng đem Diệp Dung ném lên cao. Đây cũng không phải là vì nó tuân thủ hứa hẹn, mà là muốn mượn cơ hội đánh lạc hướng chú ý của đối phương, miễn việc mình có thể bị đánh bất ngờ…

Vài giây sau, nằm ngoài dự đoán của Thiên Cẩu, lần giao dịch này thật là nhẹ nhàng thành công.

Ngay khi Trần Mặc ôm lấy Diệp Dung hạ xuống bờ cát, Thiên Cẩu cũng đã bắt được mảnh ngọc. Sau vài giây ngạc nhiên, nó đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to nói:
- Tên ngu xuẩn, lại có thể vì một nữ nhân… Được rồi! Ngươi đã yêu nữ nhân này như vậy, thì cùng nàng ta xuống Địa Ngục đi!

Gầm lên một tiếng thật dài, Thiên Cẩu tựa hồ nhớ lại mấy lần no đòn lần trước, hai mắt không khỏi tỏa ra hào quang đỏ rực dữ tợn.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên đem mảnh ngọc kia nuốt vào, hung tợn kêu gào:

https://thuviensach.vn

- Đi chết đi! Dù ta không bằng các ngươi, nhưng giờ có thêm lực lượng từ mảnh ngọc này…

Thế nhưng đến đây tiếng rống của nó lại khựng lại trong cổ họng, bởi vì mặc cho nó thúc giục như thế nào thì năng lượng từ ngọc vỡ cũng không có phát huy ra.

Trên thực tế, cái loại cảm giác này tựa hồ rất quen, thật không giống như là ngọc thật, ngược lại giống hệt mảnh từ đầu nó đã nuốt vào…

Sai vài giây ngạc nhiên, Thiên Cẩu rốt cục phun mảnh ngọc ra, cẩn thận nhìn kỹ rồi đột nhiên rít gào giận dữ nói:
- Khốn khiếp! Đê tiện! Vô sỉ!

- Mắng tiếp đi! Nếu có thể bị mắng mà chết thì còn cần súng đạn làm gì?
Đối mặt với tràng nhục mạ chửi bới như thế, Trần Mặc vẫn giữ vẻ mặt cười hì hì, thậm chí còn mang theo vài phần tự đắc vô sỉ.

- Hơn nữa, mi chỉ nói là muốn ngọc vỡ, cũng không nói là loại ngọc nào, ta làm sao biết mi muốn hàng thật hay hàng fake?

Đây quả thực là cưỡng từ đoạt lý, Thiên Cẩu đã muốn phẫn nộ đến run rẩy. Nhưng mà trong ánh mắt như phóng ra lửa của nó, Trần Mặc vẫn thản nhiên nói tiếp:
- May mà bên cạnh ca còn mang theo một mảnh fake lấy từ đồng bọn của mi. Nếu mi đã muốn nó như vậy, ca cũng chỉ đành… không cần cảm ơn đâu!

- Khốn khiếp! Ngươi đi chết đi!
Thiên Cẩu hung hăng gào thét, thân hình càng thêm bành trướng, tựa hồ tùy thời sẽ nhào lên xé nát Trần Mặc.

Chính là ngay sau đó, nó đột nhiên ngừng lại một chút rồi cúi gập người lại, tựa hồ như đánh mất toàn bộ lực lượng.

https://thuviensach.vn

Cố nén khuôn mặt vặn vẹo, nó ôm chặt lấy bụng của mình, suy yếu quát:
- Tại sao? Tại sao lại thế này?

- Vì sao lại không thể như vậy?
Trần Mặc như cũ cười hì hì nhìn nó, thản nhiên nói:
- Ta vẫn luôn nói, đừng có ăn uống bậy bạ… Thế nhưng đám yêu quái các ngươi lại không bao giờ chịu nghe! Thế nào, có phải cảm thấy bụng rất đau không? Thật đáng tiếc, vốn đây là ta chuẩn bị cho Sakuraba.

Trên thực tế, cũng đúng như Trần Mặc nói, đây vốn là chuẩn bị cho Sakuraba.

Theo tình huống dĩ vãng mà xem, những quái vật này sau khi có được ngọc vỡ, đều sẽ không chút do dự đem nuốt vào, sau đó dung hợp để có được năng lượng.

Cho nên, khi Trần Mặc đang tính cách làm thế nào để đối phó Sakuraba thì hắn đột nhiên nghĩ ra một phương pháp rất hữu hiệu, đó chính là bôi thuốc độc lên ngọc vỡ…

- Đương nhiên, thuốc độc thông thường sẽ không có hiệu quả!
Lắc mình nhảy ra, Oa Oa dương dương tự đắc nói.

- Ca tìm mấy tiệm bán thuốc trừ sâu… À không, chỉ là mượn thành phần là thuốc trừ sâu rồi chế tạo lại cái gọi là không hương không sắc. Thế nào, giờ chú có phải đang thấy đau không?

Sau những lời này hiển nhiên là đến lượt Thiên Cẩu trả lời, chẳng qua nó đã sớm mồ hôi rơi như mưa, làm sao còn sức mà đáp.

Cố nén cơn đau quặn thắt trong bụng, đột nhiên bi phẫn ngửa mặt lên trời rít gào, thân thể khổng lồ lần thứ hai bành trướng.

https://thuviensach.vn

Tiếng thét chói tai vang vọng mãi trong không khí, hình thể khổng-khổng lồ kia đã đánh tới, tựa hồ muốn đập nát kẻ đã hạ độc nó thành tro tàn!

Mà lúc này đây, Oa Oa đang đắc chí vẫn còn không quên tự PR cho chính mình.

- Thuốc trừ sâu hiệu Oa Oa, chính là thứ bạn cần khi giết người diệt khẩu! Không màu, không mùi, không vị, cam kết ship tận nơi, nơi như không hài lòng… Đệch! Ca còn chưa nói xong, chú đã gấp thế làm gì?

Không cùng nó nói nhảm, Thiên Cẩu đang cơn giận điên cuồng đã dựa vào ý trí mà vung lợi trởi đập đến gần sát trong gang tấc.

Mà nhìn lợi trảo sắp chạm đến, Trần Mặc lại vẫn chỉ bình thản nhún nhún vai, sau đó bày ra tư thế ném bóng chày tiêu chuẩn, vung tay dùng sức ném một cái!

Trong tiếng rít, Nặc Nặc mang theo hư ảnh bay qua mấy chục mét, nện trúng vào cái mũi con Thiên Cẩu.

Trên thực tế, một kích này uy lực cũng không bao nhiêu lớn, thế nhưng với con Thiên Cẩu đang trúng kịch độc thì chẳng khác nào cú ‘head shot’ khiến nó đánh mất sức chống cự cuối cùng, kêu lên một tiếng đau đớn rồi chậm rãi ngã xuống.

Mà trong lúc con Thiên Cẩu biểu tình chết không nhắm mắt ngã xuống, Nặc Nặc cũng học Oa Oa làm một bài tự quảng cáo:
- Điện thoại di động hãng Oa Oa, chính là máy bay chiến đấu lốt điện thoại! Ầu deeeee!

- Nín! Tụi mày ăn phải củ ráy hay sao mà lắm mồm thế hả?
Trần Mặc tức giận trừng mắt nhìn chúng nó một cái, ômg ngang lấy Diệp Dung đang hôn mê rồi đặt nàng lên xích lô ngồi cùng với Gia Địch.

https://thuviensach.vn

Tiến lên vài bước đá đá con Thiên Cẩu đã lạnh như băng, hắn mơ hồ cảm thấy mình bỏ sót chuyện gì đó, nhưng nghĩ mãi vẫn chưa ra.

Chẳng lẽ vì trận này kết thúc quá dễ dàng sao? Con Thiên Cẩu này bất kể trí tuệ hay thực lực đều không thể tính là mạnh mẽ, chẳng lẽ Nguyên Thông chỉ an bài một con cờ như thế ở Nhật Bản sao?

- Lão đại, chúng ta đi chưa?
Đám Oa Oa không có tâm tình ở mãi nơi này hóng gió, thấy thế nhịn không được than thở nói.

Trần Mặc vỗ vỗ hai tay đứng dậy, rồi lại nhịn không được nhìn nhìn thi thể Thiên Cẩu.

Trong một thoáng vừa rồi, hắn như là thấy thi thể kia khẽ động một cái, thế nhưng chỉ là khẽ nhúc nhích rồi lại thôi, có lẽ là do gió mạnh.

- Sao vẫn cảm thấy quá dễ dàng nhỉ!
Như có suy nghĩ gì thở dài, Trần Mặc mang theo cảm giác lo âu mà chậm rãi xoay người rời đi.

Chính là trong chớp mắt này, khi hắn nghe thấy cuồng phong từ đằng sau lưng gào thét mà tới thì lập tức theo bản năng nhảy tránh người qua một bên.

Cơ hồ đồng thời, mấy tiếng kinh hô của tụi Oa Oa đã vang lên:
- Lão đại! Cẩn thận! Tên kia sống lại!

Chương 157: Hình thái thứ hai của Nặc Nặc

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

https://thuviensach.vn

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 157: Hình thái thứ hai của Nặc Nặc

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Boommmmmm, 2/20
oOo

Ngay khi Oa Oa kinh hô như thế, Trần Mặc đã sớm lăn tại chỗ một vòng, dựa vào bản năng tránh né công kích.

Nhưng cho dù tốc độ của hắn nhanh như vậy, cũng vẫn cảm thấy sau lưng bỏng rát lên, một cảm giác ướt át nhất thời từ quần áo truyền đến.

Tiện tay lau một đường, nhìn lòng bàn tay ướt đẫm máu tươi, hắn không khỏi hừ lạnh một tiếng, lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

Giờ này khắc này, con Thiên Cẩu đã tử vong vì độc phát kia lại chẳng biết đã đứng dậy từ lúc nào, đang nhe răng nhếch miệng rít gào đi tới.

- Người tốt sống chẳng dài, kẻ xấu thọ ngàn năm!
Bất đắc dĩ thở dài, Trần Mặc chỉ có thể lần thứ hai đứng dậy, tính toán xem làm thế nào để hội đồng con quái vật này.

Thế nhưng không đợi hắn mở miệng, Thiên Cẩu đã giơ lợi trởi bức tới gần, rồi bất thình lình nhảy vọt lên, giống như tia chớp nện xuống.

Chỉ trong tíc tắc, nó đã sắp bổ nhào tới trúng Trần Mặc. Bốn đồ điện lắp bắp kinh hãi, vội vàng nhào đi lên ngăn cản, Oa Oa là lập tức triệu xuất tổ thái đao năm người.

- Gràoooooo!

https://thuviensach.vn

Không chút sợ hãi vung tay đánh ra, móng vuốt của con Thiên Cẩu nhấp nháy điện lưu đem mấy đồ điện tát bay ra ngoài.

Ngay sau đó, nhìn năm con dao gào thét bay tới, nó vẫn là không chút sợ hãi tiếp tục đi lên, mặc cho tổ thái đao năm người cuồng chém một phen.

Thế nhưng không thể ngờ được thế cục lại bất đồng so với lần trước, tổ năm người dù băm chặt ra sao thì da thịt của con Thiên Cẩu lại cứ trơ ra như được khảm sắt thép lên, thậm chí cả làn da cũng không xước lấy một vết…

- Cái đệch! Chẳng lẽ con quái này mới luyện Thiết Bố Sam?
Nhìn thấy lưỡi dao của mình đã sắp cong vênh cả lên, Dịch Cốt Đao buồn bực không lời nào diễn tả.

Chính là ngay sau đó, Thiên Cẩu liền giống như chán bị 'muỗi' vo ve rồi, đột nhiên dùng sức nắm lấy đám dao rồi ném mạnh đi.

Trong tiếng gió rít gào, Trần Mặc ngay thời khắc nguy cấp chỉ kịp nghiêng người lách qua. Hàn quang xẹt qua bên tai hắn rồi cắm thẳng vào bờ cát, khiến mặt đất rung lắc không ngừng…

- Đệch! Sao tự nhiên kẻ này mạnh lên kinh thế?
Cảm thụ được yêu lực cuồn cuộn, Trần Mặc trong lòng không khỏi có chút kinh nghi, nhưng vẫn là thần sắc tự nhiên làm ra tư thế chống cự.

Ngay sau đó, mấy đồ điện vừa mới bị đánh bay cũng vọt trở về. Nặc Nặc nhảy đến trên vai Trần Mặc, nhịn không được than thở nói:
- Lão đại, nói không chừng nó ăn thuốc kích thích, chúng ta có nên tra cứu thành phần thuốc kích thích thử xem không?

Lời còn chưa dứt, con Thiên Cẩu vốn chỉ còn cách có hai ba mét lại đột nhiên nhảy lên rồi như lôi điện nện xuống.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc lần này lại sớm đã có chuẩn bị, bám lên Xa Xa cấp tốc lui về phía sau, cấp tốc kéo giãn khoảng cách, đồng thời bất thình lình nắm lấy Nặc Nặc.

Trong phút chốc, năng lượng từ mảnh ngọc thứ tư mãnh liệt tràn vào cơ thể Nặc Nặc… Chỉ nghe uỳnh một tiếng, thanh mang chói lọi tản ra bao phủ toàn bộ bờ cát, hào quang chói mắt đến mức khiến Thiên Cẩu cũng ngạc nhiên lui về sau mấy bước.

- Thăng cấp!
Thoả mãn hét một tiếng dài, Nặc Nặc từ trong thanh mang bao trùm chậm rãi bay dần lên không, từ trên cao nhìn xuống bờ cát.

Trần Mặc cùng mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, thấy thế nào cũng chưa cảm giác được tên này có cái gì biến hóa —— nhãn hiệu vẫn như trước, vỏ cũ nát như trước, ngay cả mấy vết xước trên màn hình cũng y nguyên không biến mất…

- Gràoooooo!
Tiếng rít gào lần nữa vang lên, cắt đứt cơn thỏa mãn của Nặc Nặc.

Thiên Cẩu bị thanh mang bức lui, giờ phút này lần thứ hai rít gào đánh tới.

Chẳng qua trong nháy mắt này, Nặc Nặc đang trôi nổi trên không cũng đã hóa thành hư ảnh lao xuống, chống lại lợi trảo của Thiên Cẩu. Ngay sao đó, nó đột nhiên không hề báo hiệu trước mà biến hình…

Mọi người nhất thời ngạc nhiên há to mồm, nhìn một màn vô cùng quen thuộc trước mắt.

Nương theo sau tiếng động cơ lẫn kim loại lách cách, Nặc Nặc đã chuyển hóa thành một con rôbôt cỡ bàn tay.

https://thuviensach.vn

Thanh mang nhấp nháy mà qua, cánh tay trái tí hon của nó bỗng kéo dài ra một nòng súng cỡ nhỏ, nhằm ngay Thiên Cẩu ma nổ súng, đạn năng lượng phóng ra bao trùm phạm vi không gian mấy mét.

- Ặc, tụi mày nhìn có quen không?
Nhìn thấy người máy nhỏ như món đồ chơi kia, Trần Mặc nhịn không được ngẩn người ngẫm nghĩ nhớ xem mình đã nhìn thấy cảnh tương tự ở đâu.

Chỉ vài giây sau, đáp án đã được miêu tả sinh động. Bản Bản nhanh chóng bật một đoạn clip, chính là một bộ phim khoa học viễn tưởng vô cùng quen thuộc, mà giờ phút này nhân vật trong đó…

- Transformer?
Đối mắt nhìn nhau một cái, Trần Mặc cùng mấy đồ điện trăm miệng một lời bật thốt lên.

Không hề nghi ngờ, Nặc Nặc trong tạo hình người máy lúc này chính là bản rôbôt biến hình cỡ nhỏ.

Chẳng qua, những người máy trứ danh kia không biến ra siêu xe cũng là phi cơ, còn Nặc Nặc thì biến lại trở về di động, đây có tính là một loại thụt lùi hay không?

- Ngất mất! Chẳng lẽ tụi mày tiến hóa đều là lấy hình tượng trong đầu tao làm chuẩn hả?
Nhìn Nặc Nặc đang cùng Thiên Cẩu chiến đấu, Trần Mặc quả là không biết nên khóc hay cười.

Tuy rằng hình thể rất nhỏ, phát xạ đạn năng lượng cũng không có uy lực quá lớn, bất quá Nặc Nặc ỷ vào tốc độ cùng linh hoạt, ép cho Thiên Cẩu không ngừng lui về phía sau.

Mà chứng kiến cảnh tượng tựa hồ như là Transformers đại chiến Ultraman trước mặt, Trần Mặc nhịn không được lắc đầu, thì thào lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Quá là ảo diệu rồi! Kế tiếp còn cái gì nữa đây, chẳng lẽ là Nặc Nặc nó chuẩn bị gọi ra pet máy?

- Chó máy! Chim máy! Mau hiện hình!
Lời còn chưa dứt, Nặc Nặc quả nhiên quát lên một tiếng triệu hồi sủng vật.

Ngay sau đó, hai phần linh kiện lại thực sự từ trước ngực nó bay ra, nhanh chóng chuyển hóa thành một con chó máy cùng một con chim máy kích cỡ chỉ bằng cái móng tay.

Giờ khắc này, nếu không phải đang canh trận đợi giúp đỡ Xa Xa, Trần Mặc đã thật sự muốn lảo đảo ngã xuống —— nói cái gì có cái ấy, chẳng lẽ là ảo giác của ta?

Sự thật chứng minh, chuyện này lại không phải ảo giác, bởi con Thiên Cẩu đang bị công kích.

Đối với nó mà nói, con rô bôt hình thể tí hon trước mặt giống như là một con ruồi khó chịu cứ vo ve trước mặt, nhìn qua không có chút uy hiếp nào, nhưng lại cảm thấy thực đáng ghét không thể không để ý tới.

Quơ lợi trảo đuổi theo một lát, nó cuối cùng không có hứng thú tiếp tục ‘đập ruồi’, lập tức nhất nhảy bật lên đánh về phía Trần Mặc, quyết định “bắt giặc tiên cầm vương”.

"Rầm!"
Nhưng là trong chớp mắt, nó chỉ vừa mới nhảy lên, còn chưa kịp bay ra được mấy centimet, đã nặng nề đập mặt xuống đất.

Ngạc nhiên cúi đầu nhìn lại, Thiên Cẩu lúc này mới khó có thể tin phát hiện —— không biết từ lúc nào, vô số sợi dây thép mỏng đã quấn kín cả hai chân của nó, chỉ cần thoáng dùng dùng, dây thép sẽ càng cuộn thật sâu vào da thịt, tạo thành cảm giác đau đớn khôn tả.

https://thuviensach.vn

- Làm hay lắm!
Trần Mặc nhịn không được vỗ tay quát, một chút suy tư hắn liền minh bạch.

Những sợi kim loại này đều là từ cơ thể của chó máy và chim máy phóng ra, sau đó theo chúng chạy loạn mà buộc thật chặt trói lấy Thiên Cẩu.

Trên thực tế, những sợi thép này rất nhỏ, lại thêm gần như trong suốt, nếu không cẩn thận mà nhìn đúng là rất khó để phát hiện.

Mà con Thiên Cẩu xui xẻo này đúng lúc lại chỉ tập trung chú ý duy nhất Trần Mặc, bởi vậy không biết từ lúc nào đã tiến vào cạm bẫy.

- Gràoooo
Phẫn nộ rít gào một tiếng, hoàn toàn không để ý đến da thịt bị vô số sợi thép xuyên thủng, Thiên Cẩu muốn lần thứ hai nhảy lên công kích.

Chẳng qua, giờ phút này Nặc Nặc lại đột nhiên cười tủm tỉm nói:
- Quên nói, kỳ thật ca còn có một chiêu… Xin hỏi, mi có sợ điện không vậy?

"Xẹtttttttttttttttt!"
Trong chớp mắt, điện cao thế nhấp nháy đột nhiên phóng ra ra, dọc theo từng sợi dây thép mà truyền tới.

Mà càng đúng lúc là Thiên Cẩu lúc này đang móng vuốt để cố xé đứt đám dây thép đang trói chân mình, vì thế…

"Ầm!"
Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, Thiên Cẩu đáng thương giờ phút này nhất thời cháy đen, lông lá dựng đứng, đồng thời một mùi thơm khiến người khác phải thèm nhỏ rãi tới chảy nước miếng lan tỏa ra.

Giờ khắc này, Trần Mặc không tự chủ được xoa xoa bụng, lẩm bẩm nói:
- Đánh xong trận này, tối nay có lẽ mình phải đi ăn thịt nướng… Cẩn thận!

https://thuviensach.vn

Tiếng hô chưa dứt, con Thiên Cẩu bị điện giật toàn thân cháy đen bất thình lình biến hóa to lên, chỉ chốc lát đã hóa thành một con chó đen cao tới mấy mét.

Hoàn toàn coi thường luồng điện vẫn đang len lỏi trên người, nó đột nhiên nhảy lên, mặc cho da thịt bị xé nát máu chảy đầm đìa, không hề đình trệ mà đánh tới.

Mấy đồ điện nhất thời luống cuống, vội vàng nhào lên ngăn cản, lại bị Thiên Cẩu một chưởng tát bay ra ngoài. Oa Oa trong quá trình bay tự do này vẫn không quên oán thán:
- Con bà nó chứ! Con cẩu này không phải là bị liệt mất dây thần kinh đau đấy chứ?

- Tá Thi Hoàn Hồn! Là Tá Thi Hoàn Hồn!
Đột nhiên vang lên một giọng nói lanh lảnh, cắt đứt bầu không khí khẩn trương tại hiện trường.

Trần Mặc ngẩn ra, không tự chủ được quay đầu nhìn lại, mà con Thiên Cẩu kia vừa lúc đã gào thét đánh tới, va chạm khiến hắn ngã lăn.

Ngay sau đó, dày đặc răng nanh giờ phút này hoàn toàn lộđi ra, mang theo hào quang cắn xuống, muốn một kích đoạt mệnh!

- Lão đại!
Mấy đồ điện lắp bắp kinh hãi, muốn đi lên cứu viện thì đã không còn kịp rồi.

Trần Mặc miễn cưỡng tại thời khắc sau cùng phóng ra một luồng điện lưu, thế nhưng Thiên Cẩn hoàn toàn không thương tiếc thân thể không hề đình trệ, tùy ý bị luồng điện phóng lên người, cái mồm dữ tợn há to ra cắn xuống.

https://thuviensach.vn

Nhưng liền thời khắc nguy cấp này, lại nghe được giọng nói ban nãy vang lên lần thứ hai:
- Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh, tà hồn khu tán!

Nương theo sau dư âm, hơn mười đạo phù chú từ trên trời giáng xuống, mang theo hào quang ngũ sắc đồng thời phát uy, đem Thiên Cẩu dán chặt như là dán bùa lên hình nhân bằng giấy.

Ngay sau đó, một thân hình nhỏ xinh ngự kiếm mà đến, đồng thời hơn mười đạo phù chú cũng đã chỉnh tề phát huy tác dụng.

Chỉ thấy Thiên Cẩu ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, thân hình giống như được bệnh sốt rét run rẩy mãnh liệt. Ngay sau đó, một luồng khí đen kịt từ trên đỉnh đầu nó bốc lên rồi bay thẳng về phía chân trời!

- Tru!
Kiếm gỗ đào cấp tốc vung qua, hơn mười đạo phù chú theo đuổi không bỏ, hóa thành trận đồ Thái Cực vây chặt lấy làn khí đen kia.

Chẳng qua, cho dù đã bị vây đương trường, luồng khí kia vẫn như là có sinh mạng, trái đâm phải đụng cố gắng thoát ra, mà trận đồ Thái Cực kia thì ngày càng mờ nhạt…

Trần Mặc ngẩn ra, lập tức quay đầu quát:
- Nặc Nặc, bọn mày còn chờ gì nữa, cùng tiến lên!

- Rõ!
Mấy đồ điện lập tức phun ra yêu lực, phối hợp trận đồ Thái Cực liên hợp làm phép.

Chỉ lát sau, trong tiếng ngân vang, Thái Cực đồ nhanh chóng xoay tròn, chợt hóa thành hào quang bắn ra bốn phía, ánh sáng chói lòa làm người ta không thể mở mắt…

https://thuviensach.vn

Mà đợi cho hào quang biến mất thì luồng khí đen kia sớm đã hóa thành đám sương, bị gió thổi qua nhất thời hóa thành hư vô, thật giống như chưa từng tồn tại.

Chương 158: Huân Nhi đến từ tương lai

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 158: Huân Nhi đến từ tương lai

https://thuviensach.vn

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Boommmmmm, 3/20
oOo

Ngay khi luồng khí đen biến mất, Trần Mặc cùng mấy đồ điện không hẹn mà cùng thở một hơi dài nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy chưa từng khẩn trương như vậy.

Bất quá ngay sau đó, Trần Mặc liền bất chấp đi lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, ngẩng đầu nhìn trời.

Cơ hồ đồng thời, Huân Nhi đã muốn bổ nhào vào trong ngực của hắn, rồi tận lực phát huy khả năng bám chặt như bạch tuộc quen thuộc.

- Ba ba! Huân Nhi cuối cùng tìm được ba ba rồi!
Tiểu loli hờn dỗi kêu, Trần Mặc chỉ cảm thấy xương cốt đều mềm nhũn ra, bất quá ngay sau đó hắn cũng nhớ tới chính sự:
- Đợi chút! Huân Nhi, sao con lại ở đây? Còn nữa, con không nghĩ là nên giải thích vài chuyện cho ta sao?

- Đúng thế, em cũng cảm thấy cần như vậy!
Lúc này, Gia Địch chẳng biết đã tỉnh từ bao giờ, đang dần dần khôi phục căn nguyên lực lượng.

Nhìn Diệp Dung cũng đang mơ màng muốn tỉnh, nàng lập tức vung tay phất ra một đạo kim quang, vì thế Diệp Dung còn chưa kịp mở to mắt, đã lần nữa lâm vào ngủ mê.

Chẳng qua, đại khái còn đang lưu lại ấn tượng lần cuối ở phòng thay quần áo, nàng vẫn thì thào lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Cái này… Ừm, không biết có hở quá không nhỉ? Tiểu Mặc Mặc mà thấy nhất định sẽ lại nhìn trộm mãi, đồ lưu manh!

- Ngất! Sao cái gì cũng mắng được ca!
Lau lau mồ hôi trán, Trần Mặc chỉ có thể đem ánh mắt chuyển sang tiểu loli đang cho tay vào ngón miệng mà ngậm.

Thoạt nhìn, tiểu loli đã chuẩn bị xong việc bị vấn đáp, cho nên đón ánh mắt mê hoặc của mọi người, nàng chỉ cười hì hì gật đầu nói:
- Ba ba! Con không có lừa ba ba mà, con thật sự là con gái ba ba đó!

- Lại nữa?
Trần Mặc do dự châm một điếu thuốc, suy tính có nên đem Huân Nhi đi xét nhiệm ADN hay không.

Bất quá liền ngay sau đó, khi Huân Nhi nói tiếp câu sau, hắn lại kinh ngạc đến rớt luôn điếu thuốc trên mặt đất:
- À, nhưng mà Huân Nhi là con gái trong tương lai của ba ba, là từ tám năm sau trở về trợ giúp ba ba đó!

- Ặc…
Trần Mặc cùng Gia Địch đối mắt nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy có lẽ phải đưa Huân Nhi đi bác sĩ.

Mà chứng kiến ánh mắt hoài nghi của bọn họ, tiểu loli lại rất bất mãn chu cái miệng nhỏ lên, thở phì phì nói:
- Thật mà! Huân Nhi thật sự là từ tương lai tám năm tới trở về mà. Vì khi đó ba ba mất tích, nên Huân Nhi mới cầu khẩn khẩn Lý Trì thúc thúc hỗ trợ, tập hợp lực lượng của mọi người để về quá khứ.

- Đợi chút, ta ngất xong đã!
Nghe đến choáng váng đầu óc, Trần Mặc nhịn không được cắt đứt lời Huân Nhi rồi xoay mặt nhìn ra biển xa hít một hơi thật sâu.

https://thuviensach.vn

Qua vài phút, hắn mới quay đầu hỏi:
- Có lẽ ta hiểu rồi, nhưng vẫn còn chưa rõ! Huân Nhi, con mới nói ta ở tương lai mất tích là có ý gì?

- Dạ ba, đó chính là…
Huân Nhi cắn ngón cái, bắt đầu dùng cách diễn đạt của trẻ nhỏ mà kể lại, đương nhiên cũng lẫn lộn khó hiểu kiểu trẻ nhỏ:
- Trong tương lai kia, ba ba sẽ bị đạo u hồn kia đánh bại, sau đó bị mất toàn bộ ngọc vỡ…

Huân Nhi nói, đại khái là Trần Mặc của tương lai mới vừa rồi sẽ bị thua trận chạy trối chết, miễn cưỡng mang theo Diệp Dung cùng Gia Địch bỏ chạy về đến Nam thành.

May mắn là Thiên Cẩu cũng không có hứng thú truy kích, mà sau đó Trần Mặc cũng khôi phục lại cuộc sống bình thường, chỉ là mất đi dị năng.

Lại qua hai năm, đám Oa Oa hết sạch yêu lực, biến cả trở về đồ điện bình thường. Trần Mặc vì thế rất thương tâm, nhưng còn may lúc đó lại có con gái là Huân Nhi ra đời làm niềm an ủi.

Nhưng tới khi Huân Nhi sáu tuổi, trong Tu Chân giới lại nổi lên sóng gió. Một thế lực thần bí đột nhiên trong vòng một đêm đột kích, cơ hồ quét sạch tất cả các thế lực ở phương Nam, hơn nữa dần dần còn có dấu hiệu tạo ra tai họa nhân gian.

Trong quá trình này, Trần Mặc tựa hồ là phát hiện cái gì đó, bất chợt biến mất không còn bóng dáng tăm hơi. Lý Trì cùng tu chân yêu ma may mắn còn sống liên hợp lực lượng suy tính, mơ hồ phát hiện tất cả biến hóa này đều cùng Trần Mặc có quan hệ.

Vì muốn xoay chuyển thế cục nguy cấp, bọn hắn dưới sự đề nghị của Mộc Vân bèn mượn mảnh ngọc vỡ cùng trận pháp trong viện bảo tàng rồi đem Huân Nhi đưa về thời gian mười năm về trước… (DG: Chỗ này cũng không

https://thuviensach.vn

phải mâu thuẫn với con số 8 năm ở trên, tức là lúc 8 năm sau khi thua con Thiên Cẩu thì Trần Mặc mất tích. Huân Nhi bấy giờ được 6 tuổi, sau đó bị đưa về quá khứ 10 năm trước, trải qua 1 thời gian là 2 cái tết vừa tìm Trần Mặc vừa ở cạnh. Chỉ mâu thuẫn với chương 20 là Huân Nhi tự nói chỉ thấy mặt ba qua ảnh và mẹ mất sớm, chắc bug từ tác giả)

- Nghe giống giống Kẻ Hủy Diệt? Con xác định là không phải bị nhiễm phim này chứ?
Nghe một hồi, Trần Mặc không khỏi nhớ đến bộ phim kinh điển kia.

Huân Nhi gật gật đầu, kéo cánh tay hắn sẵng giọng:
- Ba ba, Huân Nhi không có nói giỡn! Kỳ thật, Lý Trì thúc thúc mọi người vốn muốn đưa người khác trở về, nhưng vì Huân Nhi có quan hệ huyết thống, cho nên sẽ dễ xác địch vị trí thời không của ba ba trong quá khứ hơn.

- Được rồi! Ta miễn cưỡng tin tưởng con!
Nhìn ánh mắt ầng ậng nước của tiểu loli, Trần Mặc chỉ cảm thấy dù mình vì thế mà bất đắc dĩ phải đi cứu thế giới thì cũng đã sao.

Hơi chút ngừng lại, hắn đột nhiên như có suy nghĩ gì nói:
- Vậy thì ông nội mà con nói là giả sao? Không đúng! Ta nhớ là khi Lý Trì nhìn thấy con thì đã rất khách khí, còn nói con là cháu gái của lão bằng hữu…

- Bởi vì ông nội là thật mà!
Huân Nhi mở trừng hai mắt, cười hì hì trả lời.

- Ông nội ở tương lai kia viết một phong thư cho con, sau đó con lại dùng phi kiếm truyền thư gửi tới Lý thúc thúc. Cứ như vậy, Lý thúc thúc đương nhiên xem con là cháu gái của ông nội… À, Lý thúc thúc tương lai nói làm vậy sẽ khiến Lý thúc thúc hiện tại chiếu cố con.
(Đại ý là ông nội cũng không phải bố của Trần Mặc, mà là một ông lão dạy pháp thuật cho Huân Nhi nên Huân Nhi gọi với ý kính trọng. Như nào tiếp

https://thuviensach.vn

sẽ được tác giả giải đáp ở cuối??)

- Ặc… Lằng nhằng quá!
Trần Mặc nghe mà váng đầu hoa mắt, không biết nên nói cái gì cho phải.

Nhưng có một chuyện hắn có thể xác định, đó chính là theo Huân Nhi can dự cùng vài lần âm thầm hỗ trợ, kết quả của hành trình Nhật Bản đã bị cải biến.

U hồn vốn sẽ toàn thắng đã bị tiêu diệt, cho nên bản thân hắn không bị mất đi ngọc vỡ, mà đám Oa Oa hai năm tới cũng sẽ không bị biến về đồ điện bình thường.

- May quá! Ca cũng không muốn làm một cái nồi cơm bình thường!
Khẽ thở phào một cái, mấy đồ điện không hẹn mà cùng đánh cái rùng mình, không khỏi thấy may mắn Huân Nhi xuất hiện phi thường đúng lúc.

Nhưng mà Trần Mặc cũng không có vui vẻ được như vậy, hắn nhìn thi thể đã cứng ngắc của Thiên Cẩu, khẽ nhíu mày nói:
- Này con, u hồn này tới cùng là vật gì, tại sao lại đột nhiên chiếm thân thể của Thiên Cẩu?

- Ba ba, con nghĩ rằng đó có thể là Nguyên Thông, ít nhất cũng là phân thân của Nguyên Thông!
Nói tới chính sự, Huân Nhi đột nhiên trở nên bình tĩnh, điều này làm cho mấy đồ điện nhịn không được đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ đây rốt cuộc là kế thừa gien của ai.

Mà giờ khắc này, Huân Nhi đã căn cứ mấy năm qua quan sát, cẩn thận suy luận:
- Con cảm thấy cái thế lực thần bí tám năm sau kia rất có thể chính là Nguyên Thông. Hắn đã cướp được năm mảnh ngọc, nói không chừng thật sự chế tạo được Nguyên Linh Ngọc Phách, sau đó… (Chỉ còn sót lại 1 mảnh trong viện bảo tàng)

https://thuviensach.vn

- Có đạo lý!
Trần Mặc không thể không đồng ý với suy luận của Huân Nhi:
- Thế nhưng dù vậy thì Nguyên Thông cũng không thể đột nhiên chiếm cứ thân thể của Thiên Cẩu. Theo ta biết, nếu hắn có thuật nhập thân này thì tại sao Thomas, Xà yêu trước kia lại không bị hắn nhập?

- Đó là vì thuật này chỉ có thể thực hiện ở cự ly gần ạ!
Huân Nhi chớp chớp hai mắt, không hề do dự hồi đáp.

Trần Mặc ngẩn ra, đột nhiên bản năng lùi về sau mấy bước, rời xa thi thể Thiên Cẩu.

Cùng lúc đó, bốn đồ điện cũng lập cảnh giác nhìn phía bốn phía:
- Cự ly gần? Chẳng lẽ Nguyên Thông kia đang núp ở gần đây?

- Sẽ không đâu! Phân hồn của hắn bị chúng ta tiêu diệt, hiện khẳng định cũng nguyên khí đại thương!
Huân Nhi cười hì hì cắn ngón cái, rồi lại do dự nhắc nhở nói:

- Nhưng ba ba phải cẩn thận, con cảm giác Nguyên Thông không ở xa chúng ta đâu, có lẽ hắn luôn ẩn núp ngay gần mà quan sát chúng ta, cho nên nhất định phải giữ vững tinh thần mới được đó!

- Cô cũng cảm thấy như vậy!
Gia Địch từ đầu không nói gì, thế nhưng lúc này đột nhiên nhìn nhìn Huân Nhi, như có suy nghĩ gì nói:
- Nhưng mà cô có một thắc mắc! Mọi người không muốn biết sao? Nếu Huân Nhi là con gái của Mặc, vậy mẹ con bé là…

- Ặc… Quả nhiên là vấn đề thực trọng yếu!
Mấy đồ điện không hẹn mà cùng loạng choạng, chỉ cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc ngẩn ra, đột nhiên cũng cảm thấy rất tò mò, cô gái cùng mình sinh hạ Huân Nhi sẽ là ai chứ?

Trên thực tế, Oa Oa đã nhịn không được than thở nói:
- Ê, chúng ta cược đi, các chú đặt ai?

- Cái này…
Nặc Nặc thực nghiêm túc bắt đầu tự hỏi, thoạt nhìn tựa hồ còn muốn bấm cả tử vi.

Bất quá đợi khi nó sắp có kết luận, Huân Nhi đã không chút do dự hồi đáp:
- Ma ma? Con nói rồi mà, ma ma chính là ma ma đó!

- Con đã nói sao?
Trần Mặc ngạc nhiên không nói gì, đột nhiên nhớ tới một đáp án không có khả năng, không khỏi bật thốt lên hô:
- Khoan! Ma ma mà Huân Nhi nói, sẽ không phải là… Không có khả năng! Sao có thể chứ! Mộc Vân chỉ là một bộ xương thôi mà, tại sao ta có thể cùng cô ta… Ừm, cùng làm chuyện yêu thương nhau?

- Ma ma giờ là bộ xương nhưng không có nghĩa tương lai cũng vậy mà!
Huân Nhi đúng lý hợp tình trả lời, hình như cảm thấy được vấn đề này quá là dễ thấy.

Trần Mặc nhất thời á khẩu không trả lời được, thầm nghĩ trong này nhất định còn uẩn khúc gì đó. Bất quá cùng lúc đó, Gia Địch nghe được lời này lại tức thì sắc mặt tái nhợt như tuyết, nhìn bộ dáng tùy thời đều có thể ngã xuống.

- Việc này không liên quan đến anh!
Nhìn thấy Gia Địch thương tâm muốn chết, Trần Mặc thực bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Đúng lúc này, Huân Nhi lại nói tiếp một câu như sét đánh giữa đồng:

https://thuviensach.vn

- Kỳ thật, Huân Nhi cũng không phải chỉ có một ma ma! Gia Địch ma ma, Diệp Dung ma ma cũng rất tốt với Huân Nhi, Huân Nhi còn có một em trai một em gái nữa…

- Ặc…
Nhìn Gia Địch đã từ mặt trắng sang đỏ ửng, lại nhìn Diệp Dung đang hôn mê, Trần Mặc không biết nên nói cái gì cho phải.

Mấy đồ điện đối mắt nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng nhìn phía Trần Mặc, bái lạy tại chỗ hô to nói:
- Lão đại! Thật là quá cường hãn đến không sao miêu tả được! Dạy bọn em mấy chiêu đi, làm thế nào để cưới cùng lúc ba lão bà, lại còn không làm các nàng bạo phát nội chiến?

- Chuyện này con cũng không rõ!
Lúc này đây, không đợi Trần Mặc mở lời, Huân Nhi đã giành trước nói:
- Nhưng mà con có nghe Diệp Dung ma ma nói, ba ba hình như là ký kết một cái hợp đồng gì đó, bao gồm lịch tuần một ba năm hai bốn sáu gì đó, còn làm hết toàn bộ việc nhà nữa… Đúng rồi, tiền lương giữ lại, tiền thưởng giữ lại, tiền bo từ tiệm cơm giữ lại, thẻ điện thoại cũng phải nộp lên!

- Ách, thật đúng là cuộc sống hạnh phúc a!
Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng thở dài một tiếng:
- Lão đại, vừa nghĩ tới anh sẽ hạnh phúc như vậy, bọn em là cảm thấy cao hứng tự đáy lòng… Ơ? Còn chưa nói xong mà, lão đại sao lại hôn mê rồi? Chẳng lẽ là hạnh phúc đến hôn mê sao?

Chương 159: Mảnh ngọc vỡ cuối cùng

https://thuviensach.vn

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 159: Mảnh ngọc vỡ cuối cùng

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Boommmmmm, 4/20
oOo

Hành trình ngoài dự kiến tới Nhật Bản lần này liền tuyên cáo chấm dứt sau câu chuyện của Huân Nhi. Trần Mặc chiếm được mảnh ngọc vỡ thứ tư, nhưng lại nghe được một tin cực kỳ không tốt.

Về phương diện khác, Sakuraba gia tộc cả hai chủ nhân đều đột nhiên mất tích, khiến Tokyo dấy lên náo động không nhỏ. Lo lắng tới việc tùy thời sẽ bị mời tới cục cảnh sát uống trà, mọi người ngay ngày tiếp theo đã vội vàng về nước, không có thời gian đi tham gia lễ đính hôn của Matsumoto.

Một đường bình an trở lại Nam thành, thế nhưng phiền não của Trần Mặc chỉ vừa mới bắt đầu. Tới tay mảnh ngọc thứ tư tuy rằng giúp hắn giải đáp mấy bí ẩn, thế nhưng lại tăng thêm càng nhiều phiền phức.

Câu chuyện mà Huân Nhi kể, khiến hắn không thể không lo lắng với tương lai của mình. Tạm thời không nhắc đến cái "phúc của người Tề" là có tới ba lão bà, việc hắn quan tâm nhất hiện giờ là làm thế nào mới tránh được vận mệnh bi kịch tái hiện…
(Phúc của người Tề: ý nói cuộc sống sung sướng nhiều thê thiếp)

Lo lắng đến điểm này, sau hôm trở lại Nam thành, Trần Mặc lấy đủ loại lý do mà đem người duy nhất không biết nội tình là Diệp Dung đi ra ngoài

https://thuviensach.vn

mua sắm linh tinh, còn lại toàn bộ đám Gia Địch, Mộc Vân đều bị triệu tập đến tiệm cơm Cát Tường dự họp.

Đại khái là nghe Huân Nhi miêu tả qua tương lai, giờ này ánh mắt của mấy cô gái nhìn về Trần Mặc đều có chút quái dị, ngay cả Mộc Vân từ trước tới nay không hề có cảm xúc giờ nhìn về phía "lão công tương lai" thì vẻ mặt cũng có vẻ lạ lạ.

Đương nhiên, vừa nghĩ tới chính mình lại có thể cùng lúc cưới ba người, Trần Mặc tự nhiên cũng vừa xấu hổ vừa khó hiểu.

Để cho hắn cảm thấy được khó có thể tưởng tượng là Diệp Dung từ trước tới nay vô cùng thích ăn dấm chua, lại có thể chấp nhận tình cảm ba nữ cùng chồng, loại tình huống này đại khái có thể đưa lên làm đại kỳ tích thứ chín của thế giới!

Trừ việc này, Mộc Vân vốn là bộ xương, rốt cuộc làm thế nào mà sinh hạ được Huân Nhi thì cũng là một chuyện khiến người ta không thể không tò mò…

- Sẽ không phải là ôm một bộ xương khô rồi…
Tưởng tượng ra cảnh tượng khủng bố kia, Trần Mặc không khỏi rùng mình một cái, rồi cố gắng đánh lạc hướng chú ý của mình, tập trung toàn lực lên mảnh ngọc thứ tư đang để trên bàn.

Oa Oa lại không biết điều Trần Mặc đang nghĩ, còn tưởng rằng hắn vì tương lai mà lo lắng, vội vàng an ủi:
- Lão đại, chưa chắc là anh sẽ mất tích mà, ít nhất hiện giờ anh đã có được mảnh ngọc thứ tư, tương lai đã được cải biến rồi.

- Nhưng mà việc tao lo chính là tương lai đã cải biến!
Thực buồn bực vỗ vỗ cái trán, Trần Mặc nghe được Oa Oa nói xong, ngược lại càng thêm lo lắng.

https://thuviensach.vn

Nếu gã Nguyên Thông kia cứ ẩn núp mãi ở một xó tăm tối nào đó thì làm sao hắn ta có thể cam tâm cho mảnh ngọc thứ tư trượt khỏi tay… Điều này cũng có nghĩa là âm mưu của hắn rất có thể sẽ được phát động sớm hơn ở 'tương lai' kia, mà chờ đợi Trần Mặc cũng sẽ không đơn giản chỉ là mất tích, nói không chừng còn trực tiếp là đại tai nạn!

- Việc này cũng chẳng có cách nào khác, trốn tránh luôn không phải là cách giải quyết vấn đề.
Mộc Vân nâng chén trà lên, mặt không đổi sắc nhấp một ngụm.

- Tôi nghĩ, cùng với việc chờ Nguyên Thông âm thầm động thủ, chẳng thà chúng ta đánh đòn phủ đầu. Ý của tôi là chúng ta giờ đã có được bốn mảnh ngọc vỡ, cộng thêm một mảnh ở viện bảo tàng là năm. Như vậy chỉ cần tìm ra mảnh cuối cùng là có thể tập hợp đầy đủ Nguyên Linh Ngọc Phách.

- Vậy ý cô là…
Trần Mặc ngẩn ra, cũng phải thừa nhận đề nghị này rất có đạo lý.

Nếu bất kể như thế nào đều tránh không qua, chẳng thà động thủ trước Nguyên Thông, nhanh tay đoạt lấy mảnh ngọc cuối cùng.

Cứ như vậy, Nguyên Thông ngay cả một mảnh ngọc vỡ cũng không chiếm được, mà bên ta lại có thể bằng vào sáu mảnh ngọc hợp thành Nguyên Linh Ngọc Phách.

Mà nếu thành công tới bước ấy, Nguyên Thông kia dù có cường hãn thế nào cũng chỉ có thể đứng mà trông, nhiều lắm thì tạo ra mấy trò bẫy rập vô hại.

- Nhưng mà phải đi tìm mảnh ngọc kia ở đâu đây?
Nghĩ đến đây, Trần Mặc lại mê hoặc lẩm bẩm nói.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhưng không biết trả lời như thế nào mới tốt.
Nặc Nặc đột nhiên màn hình sáng ngời, như có suy nghĩ gì hô:

https://thuviensach.vn

- Lão đại, không bằng chúng ta đi tìm Lý Trì hỗ trợ đi! Chúng ta liền nói cho hắn biết, các ngươi trong tương lai đều sẽ bị liên luỵ, cho nên suy nghĩ vì lợi ích của mọi người, tốt nhất là liên hợp lại tìm kiếm ngọc vỡ.

- Sau đó? Chúng ta sẽ bị coi như kẻ điên rồi bị giam lại?
Trần Mặc tức giận trừng mắt nhìn Nặc Nặc một cái, bất đắc dĩ nhún nhún vai.

- Không nói Lý Trì có tin tưởng chúng ta hay không, coi như hắn tin thì… Nghĩ xem, ngọc vỡ đối với tu chân yêu ma đều rất có lực dụ hoặc, nếu để cho bọn hắn biết chúng ta có bốn mảnh, mày cho là bọn hắn có thể an phận mà không thèm muốn?

- Không thể!
Nặc Nặc ngừng lại một chút, lại cũng không thể nói gì hơn.

Đúng lúc này từ bên ngoài tiệm cơm truyền đến tiếng mở cửa, giọng của Diệp Dung lập tức vang lên:
- A Mặc, mấy thứ anh nói em đã mua… Ơ, các người tụ tập ở đây làm gì, giữa ban ngày ban mặt lại đóng cửa, đang làm gì thế hả?

Giờ khắc này, nhìn thấy đang ngồi quanh Trần Mặc là Gia Địch, Mộc Vân cùng Huân Nhi, Diệp Dung không khỏi lộ ra nét mặt cổ quái.

Trên thực tế, nếu không có Huân Nhi đang ở nơi này ăn kem, nàng quả thực hoài nghi ba kẻ kia đang vụng trộm chơi trò 3P.

Bất quá, coi như có Huân Nhi ở nơi này, tình huống hiện trường cũng rất quỷ dị, vì cái gì bọn hắn thoạt nhìn là vừa giật nảy mình.

- Cái này sao…
Đón ánh mắt hồ nghi của Diệp Dung, Trần Mặc lập tức bậy bạ nói:
- Bọn anh đang định mở bàn mạt chược, nhưng Huân Nhi còn nhỏ quá không chơi được, cho nên mới có ba thiếu một, do đó mới buồn phiền…

https://thuviensach.vn

- Thật không?
Diệp Dung buông túi đồ xuống, đầy mặt hồ nghi nhìn hắn:
- Nhưng mà vì sao mọi người nhìn qua đều có vẻ đang rất kích động, còn mấy đồ điện này nữa, đánh bài cũng không cần đem cả xe điện vào trong này chứ?

- Ặc…
Trần Mặc nhất thời đứng hình, nhưng trình độ ba hoa của hắn hiển nhiên đã đạt tới đỉnh, cho nên lập tức nghĩ được ra lý do:

- Rất đơn giản, bởi vì bọn anh định đánh ăn tiền, em bất thình lình đẩy cửa ra nên bọn anh tưởng là cảnh sát! Còn xe điện này hả… Ơ, Dung à, tóc của em hôm nay trông rất được, làm kiểu gì thế?

- Đẹp thật sao?
Nghe Trần Mặc khen ngợi kiểu tóc của mình, Diệp Dung nhất thời mở cờ, lập tức quên luôn cái xe điện.

Nhưng mà khi đề tài vừa chuẩn bị chuyển hướng từ đánh bài sang hắn về kiểu tóc, nàng đột nhiên vỗ vỗ cái trán, như nhớ ra cái gì nói:
- Đúng rồi! Thiếu chút nữa em quên chuyện này, có người gửi thư cho anh này.

Nói xong, Diệp Dung lấy một lá thư từ trong túi đồ ra. Trần Mặc không chút để ý tiếp nhận, tùy tay mở ra nhìn.

Trong nháy mắt, hắn đột nhiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, bả vai cũng không tự chủ được run lên một cái.

Bất quá ngay sau đó, hắn đã khôi phục biểu tình thản nhiên, thuận miệng nói:
- Không có gì, là bạn học cũ mời a họp lớp thôi… Dung à, tự nhiên anh lại cảm thấy tóc em bị hỏng kiểu rồi kìa, hình như đằng sau bị rối.

https://thuviensach.vn

- Thế á?
Diệp Dung ngẩn ra, nhịn không được chạy vào trong soi gương.

Mà nhìn thấy thân ảnh của nàng biến mất, Trần Mặc lập tức khép cửa phòng lại, đặt lá thư lên bàn.

Gia Địch cùng Mộc Vân đối mắt nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng cúi đầu nhìn, ngay sau đó các nàng đồng thời ngẩn ra, ngạc nhiên bật thốt lên hô:
- Làm sao có thể, mảnh ngọc vỡ cuối cùng tại sao lại ở nơi đó?

Đây là một phong thư rất đơn giản, nhưng đúng là đưa than trong ngày tuyết, đúng lúc trả lời vấn đề của mọi người, mà người đưa thư chính là Ngu mỹ nhân mới rời đi không lâu.

Theo nàng viết trong thư, cách đây không lâu nàng cảm nhận được ba động từ ngọc vỡ, nhưng lại không phải ở thế giới này, mà là từ một thế giới tương tự tại vị diện song song.

Nói một cách khác, muốn tìm được mảnh ngọc vỡ kia, phải nghĩ ra cách xuyên qua thời không…

- Em biết việc này rất khó, nhưng không phải là không có cách!
Trong thư, Ngu mỹ nhân nói ra một phương pháp nàng cho rằng khả thi:
- Trận pháp kia tại viện bảo tàng trải qua nhiều năm đã hấp thụ rất nhiều năng lượng, nếu giờ có thêm bốn mảnh ngọc nữa toàn lực duy trì là có thể mở ra cánh cửa thời không.

- Nhưng em cũng không dám cam đoan nhất định sẽ thành công, chỉ là trong lúc đi tìm kiếm chủ nhân có phát hiện này, cho nên lập tức thông báo cho mọi người, còn việc muốn mạo hiểm hay không thì tùy mọi người quyết định.

https://thuviensach.vn

- Trùng hợp như thế? Buồn ngủ gặp phải manh chiếu?
Đem phong thư nhìn đến ba lần, xác định là bút tích cùng giọng điệu của Ngu mỹ nhân, Trần Mặc mới miễn cưỡng tin vài phần.

Gia Địch cùng Mộc Vân đối mắt nhìn nhau một cái, đột nhiên nói:
- Có thể đi viện bảo tàng nhìn xem, coi như chúng ta không có ý định mạo hiểm, cũng có thể xác định ngọc vỡ có phải là đang ơ vị diện khác không.

- Tức là hai người đều tán thành sao?
Trần Mặc gấp phong thư lại, đột nhiên đứng lên nói:
- Được rồi! Nếu tất cả mọi người đều nghĩ như vậy thì tối nay chúng ta tới đó nhìn xem!

Chương 160: Du hành thời không

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 160: Du hành thời không

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Boommmmmm, 5/20
oOo

- Nói vậy là chúng ta phải mang đám kia đi theo sao?
Dưới ánh đèn u ám trong viện bảo tàng, Trần Mặc đang dựa vào vách tường ngủ gà ngủ gật Trần Mặc, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

https://thuviensach.vn

Trong tầm mắt của hắn, cây trụ đồng thật lớn kia vẫn sừng sững tại chỗ cũ, tỏa ra khí tức nhàn nhạt của mảnh ngọc vỡ, bao phủ trọn lấy cả đại sảnh.

Chẳng qua lại khác hẳn vẻ thanh tịnh thường ngày, giờ phút này trong đại sảnh đang chen chúc một đống đồ trưng bày, gồm đủ từ người giấy, tượng đất, đồ chơi làm bằng đường, tượng binh mã, Quan Tam, đồ đồng, đồ gốm sứ…

- Đại khái như thế! Chỉ có đem mang theo chúng nó bên cạnh thì mới cung ứng được đủ năng lượng.
Mộc Vân không tình cảm chút nào trả lời, nhân tiện quay đầu nhìn nhìn Quan Tam đang mải tạo dáng:
- Chẳng qua là anh phải vất vả một chút, năng lượng bốn mảnh ngọc kia đều phải dùng để duy trì tánh mạng của bọn nó, hơn nữa kiên trì nhiều nhất hai mươi ngày.
(Ở đây ý là đem bọn nó theo để mở trận pháp, mà ngọc vỡ thì để bọn nó có năng lượng hoạt động)

- Hao tổn tâm trí a!
Buồn bực vỗ vỗ cái trán, nhìn một đám đồ trưng bày líu ríu cùng một chỗ, Trần Mặc cũng chỉ có thể vỗ hai tay nói:
- Được rồi! Toàn bộ tiến vào trong Oa Oa đi! Nói luôn ba quy định này, tới thế giới kia không có mệnh lệnh của ta không được chạy loạn… Đệch! Ta còn chưa nói xong, không được trèo lên trụ đồng chơi nhảy dù!

Trợn trắng mắt, Trần Mặc thuận thế bay lên một cước, trực tiếp đá Tứ Dương Phương Tôn tiến vào trong nồi cơm điện.

Bị hành vi thô bạo của hắn hù dọa, đám bắng nhắng kia rốt cục thành thành thật thật nghe lời, chỉ có Quan Tam còn thấp giọng oán hận vài câu:
- Không khí trong nồi cơm điện không tốt.

https://thuviensach.vn

Không để ý đến hắn oán hận, Trần Mặc đi đến bên cạnh Mộc Vân, thấp giọng nói:
- Thế nào? Trận pháp có thể khởi động không?

- Đưa ngọc giao cho tôi đi!
Vẫn một bộ dáng vô cảm như cũ, Mộc Vân theo trong tay hắn tiếp nhận ngọc vỡ, thật cẩn thận khảm lên cây trụ đồng.
(Xem lại chương 56 để nhớ lại kết cấu viện bảo tàng)

Giờ khắc này, năm mảnh ngọc tạo thành hình một đóa hoa khuyết một cánh lóng lánh, mà ngay khi Mộc Vân vừa rút tay về, hào quanh màu hồng tím đã chậm rãi phóng ra, rồi từ từ khếch tán ra ngoài…

Cơ hồ đồng thời, sau khi cả cây trụ đồng đã bao phủ trong một màu hồng tím, một cánh cửa tạo thành từ ánh sáng màu đen cũng đã hiện ra trước mặt mọi người.

Nhìn màu tối đen tựa hồ muốn nuốt sạch hết thảy kia, Trần Mặc không tự chủ được lui về phía sau vài bước, rồi lại chậm rãi vươn tay, dừng ở trước cánh cửa mọc ra lơ lửng trên không kia vài centimet.

Mộc Vân thấp giọng nhắc nhở nói:
- Đừng đụng vào nó! Anh có thể tập trung toàn bộ tinh thần lực, lấy năm mảnh ngọc làm môi giới, cảm ứng tồn tại của mảnh thứ sáu…

- Tôi biết! Tôi đang tập trung tinh thần lực!
Trả lời hàm hồ một tiếng, Trần Mặc rất nhanh liền bỏ qua hết thảy, đem thể xác và tinh thần toàn bộ vùi đầu vào cánh cửa ánh sáng trước mặt.

Bên trong cánh cửa hư ảo tối đen kia, tựa hồ có vô số thông đạo sâu hun hút, mỗi thông đạo lại là một lối tới một thời không khác nhau!

Căn bản không thể tính toán có bao nhiêu thông đạo tồn tại, hắn chỉ có thể toàn lực cảm ứng khí tức của ngọc vỡ…

https://thuviensach.vn

- Nhiều lắm! Nhiều lắm!
Thấp giọng than thở lên, Trần Mặc bắt đầu có chút uể oải, nhưng hắn đột nhiên đại chấn, quát lớn:
- Đợi chút! Tôi cảm ứng được rồi! Là nơi này… Cái gì?

Trong chớp mắt, ngay lúc hắn nhận thấy được ngọc vỡ, cuồng phong không hề có dấu hiệu trước đột nhiên thổi đến.

Thậm chí không kịp quay đầu nhìn lại sau lưng, Trần Mặc chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên bay lên trời rồi rớt thẳng vào cánh cổng đen trước mặt.

Trước mắt nhất thời mất đi ánh sáng, vô biên vô hạn hắc ám giống như thủy triều vọt tới, trong khoảnh khắc tỉnh táo sau cùng Trần Mặc chỉ nhìn thấy Mộc Vân, Gia Địch các nàng cũng bay lên trời, hướng về bên này nhanh chóng rơi xuống…

"Bịch!"
Thời gian giống như đã qua thật lâu, lại tựa hồ chỉ là trong chớp mắt.

Khi Trần Mặc lần thứ hai mở to mắt ra thì lại phát hiện mình kẹt lại giữa bầu trời xanh, giống như chỉ cần khẽ vươn tay là có thể xoa được một mảnh xanh lam này.

Chính là ngay sau đó, hắn đột nhiên ngẩn ra, ngạc nhiên nói:
- Khoan! Nếu mình gần với bầu trời như vậy thì tức là… Aaaaaaaaaa!

Trong nháy mắt, sức gió đỡ hắn trôi nổi đột nhiên biến mất. Chỉ kịp hét lên một tiếng chói tai, Trần Mặc như một hòn đá rơi thẳng xuống dưới.

Trong tiếng gió gào thét, hắn sắc mặt tái nhợt cúi đầu nhìn, lại thấy bên dưới mình là một hồ nước thật lớn, mặt hồ đón ánh nắng buổi giữa trưa chiếu đến lấp lánh như ngọc, tựa hồ nghênh đón người xuyên việt tới…

https://thuviensach.vn

- Được rồi! Ca chỉ hi vọng hồ này đủ sâu!
Ôm hi vọng cuối cùng, Trần Mặc nhắm chặt mắt lại chuẩn bị tinh thần…

Giống như gặp phải bom, hồ nước phóng lên một cột nước cao tới mấy mét rồi làm một màn mưa bắn tung tóe ra xung quanh, mãi một lúc lâu sau mới yên tĩnh trở lại.

Gió nhẹ thổi tới, gợn sóng trên mặt nước dần dần tan hết, mà bầy cá vừa bị làm cho kinh hoảng cũng đã tụ tập lại lần nữa.

Nhưng ngay sau đó, nương theo một tiếng ‘phùuuuu’, một thân ảnh đột nhiên từ đáy hồ chui lên, khiến bầy cá sợ tới mức chạy trốn tứ phía.

- Vô cùng may mắn a!
Ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, Trần Mặc xoay đầu nhìn quanh hồ nước.

Trong tầm nhìn của hắn, hồ nước này trong đến không thể trong hơn, nhìn rõ tận đáy, giống như chưa từng bị con người làm ô nhiễm.

Bầu trời cũng tốt, cây cối cũng tốt, mặt cỏ cũng tốt, đều như vừa được mưa cọ rửa qua, cùng một vẻ trong trẻo tươi mới khác thường.

- Nhìn qua rất thích hợp làm nơi dưỡng lão!
Toàn thân ướt sũng, Trần Mặc phô diễn tài bơi chó, nhích dần về phía bờ.
- Ít nhất mình không có ẹo, nhưng mà Gia Địch, Mộc Vân, Huân Nhi ở đâu… Ô?

Một bộ xương khô bỗng đâu từ dưới đất chui lên, từ bờ hồ mà đứng dậy rồi lắc lắc mình để rơi hết bùn đất trên người xuống.

Trần Mặc ngẩn ra, lập tức thở phào một cái:
- Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến! Này cô, còn nhìn tôi bơi bao lâu nữa hả, kéo hộ lên giúp được không?

https://thuviensach.vn

Không chút biểu tình nhìn hồ nước —— trên thực tế, bộ xương cũng không thể có diễn cảm, nhưng nhìn thấy Trần Mặc đang vật vã bơi dưới hồ, "Mộc Vân" rốt cục chậm rãi vươn tay cánh tay kéo hắn lên.

Khó nhọc bò lên bờ, Trần Mặc nhìn lại mình một thân ướt sũng bất đắc dĩ thở dài:
- May là tôi rơi vào trong nước, tạm thời giữ lại cái mạng! Không biết hội Gia Địch và Oa Oa thế nào rồi, chỉ mong họ đừng có rơi xuống đất bằng.

Nghĩ tới cảnh tượng đáng sợ tan xương nát thịt, Trần Mặc chỉ có thể thầm vì bọn họ cầu nguyện, rồi lại quay đầu nhìn bốn phía.

Hơi ngừng lại một chút, hắn còn vẫy vẫy tay với "Mộc Vân" đang đứng đờ đẫn, mỉm cười nói:
- Đừng đứng đó nữa! Chúng ta trước tiên tìm một chỗ nghỉ chân đi, cô có cảm thấy đi hướng nào tốt hơn không, hay là chúng ta ném cành cây chọn…

Trong chớp mắt, đang tự quyết định, hắn đột nhiên ngẩn ra, theo bản năng nhảy tránh một bên.

Thế nhưng hành động bản năng này vẫn chậm một chút. Trong cuồng phong gào thét, một cái xương ngón tay đã đột nhiên đâm tới, mang theo mùi máu mà đánh lén.

May mắn là Trần Mặc miễn cưỡng tránh khỏi bị tập kích nơi yếu hại, nhưng bên hông vẫn bị đâm vào thật sâu, máu tươi chảy ra đầm đìa.

- Điên rồi sao?
Nhìn "Mộc Vân" thản nhiên rút xương ngón tay ra rồi đưa lên miệng nhấm nháp, Trần Mặc ngẩn người quên cả đau đớn.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy vài giây, hắn thậm chí hoài nghi người này có phải là té nặng quá nên chấn động não, do đó giờ hoàn toàn phân không rõ địch ta?

Nhưng là ngay sau đó, nhìn thấy "Mộc Vân" lại muốn phát động công kích, hắn vội vàng hướng lui về phía sau quát:
- Đừng đùa nữa! Cô định làm gì thế hả? Không chơi trò này nữa, nếu không tôi sẽ đánh trả thật đấy!

Không để ý đến uy hiếp của hắn, Mộc Vân như trước phát động công kích, mỗi một chiêu đều vô cùng âm độc.

Trần Mặc thấy trong lòng run sợ, nhịn không được than thở nói:
- Chết mất, hóa ra cô tu luyện chính là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo! Lại nữa? Nếu tôi phản kích, cô sẽ vô cùng thê thảm đấy…

- A Mặc, anh đang làm gì thế kia?
Đột nhiên một tiếng hét lớn truyền lại từ cách đó không xa.

- Nói nhảm, cô nói tôi làm gì?
Trần Mặc theo bản năng quay đầu nhìn lại, tức giận than thở nói:
- Mộc Vân hình như tẩu hỏa nhập ma, không biết sao tự nhiên nổi điên công kích… Ơ?

Giờ khắc này, Trần Mặc nhất thời á khẩu không nói thêm được. Trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, Mộc Vân ở trạng thái xương khô đang đứng trên cỏ, bên cạnh là hội Gia Địch, Oa Oa.

Ngẩn người vài giây, nhìn lại bộ xương đang tấn công mình, lại nhìn Mộc Vân toàn thân là xương nhìn cực kỳ tương tự, Trần Mặc không khỏi bật thốt lên nói:
- Khoan! Tới cùng là chuyện gì đây, vì sao lại có tới hai Mộc Vân?

- Cẩn thận!

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, trong tiếng kinh hô của Gia Địch, bộ xương kia đã đột ngột đánh tới, móng vuốt xương sắc bén còn phủ thêm hào quang xanh ngắt.

Căn bản không kịp tự hỏi, Trần Mặc theo bản năng đánh tay ra, điện quang nhấp nháy theo nắm tay hắn bạo xạ, trực tiếp đánh lên bộ xương trước mặt.

Trong tiếng rít the thé, bộ xương này chật vật bay ngược ra xa mấy mét, rồi lại lập tức bật dậy, phẫn nộ nhào tới!

- Mấy người xem đủ chưa, mau tới hỗ trợ!
Trần Mặc vội vàng ui về phía sau, mấy đạo điện quang đan xen vào nhau tạo thành hàng rào điện, đem bộ xương chắn ở bên ngoài.

Cơ hồ đồng thời, mấy đồ điện rốt cục kịp phản, lập tức nhảy vọt tới.

Đại khái chưa từng thấy loại yêu quái kỳ dị như vậy, bộ xương kia không khỏi ngẩn ra, lần đầu tiên mở miệng hỏi:
- Các ngươi là…

- Là cái đầu ngươi!
Lấy đạo của người trả lại cho người, ngay cả cơ hội để hỏi cũng không cho nó, bốn đồ điện đã sớm bay người đánh tới.

Oa Oa bận đánh cũng không quên mở ra cái nắp, thả một đám đồ triển lãm trong viện bảo tàng ra ngoài.

Trong nháy mắt, bộ xương kia còn chưa kịp phản kháng đã bị nhấn chìm, chỉ nghe một tiếng nổ vang, cuồn cuộn bụi mù bay lên trời, bao phủ khắp phạm vi hơn mười mét xung quanh.

- Hình như là ổn rồi nhỉ?
Khẽ thở phào một cái, rồi nhìn trên người mình cái miệng vết thương còn đổ máu, Trần Mặc tiếp tục bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

https://thuviensach.vn

Ngay sau đó, nhìn Gia Địch cùng Mộc Vân chậm rãi đi tới, hắn gãi gãi đầu cảm khái nói:
- Biết gì chưa? Anh rốt cục hiểu được chúng ta đã đến thế giới gì rồi… Đây là một thế giới có yêu quái!

Chương 161: Xuyên việt khó tin

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 161: Xuyên việt khó tin

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Boommmmmm, 6/20
oOo

Trần Mặc phán đoán thực chính xác, bởi vì không lâu sau, bộ xương khô bị tháo rời tới bảy tám phần kia không ngờ còn có thể tụ tập lại chạy trốn, mà việc này cũng chỉ có thể dùng yêu quái để giải thích.

May là Xa Xa tốc độ cực nhanh, không đợi đối phương phóng yêu lực chạy trốn đã xông lên đánh bay nó, sau đó mấy đồ điện lại nhào tới hội đồng, lần này còn hung ác hơn lần trước.

Có điều cho dù là như vậy, bộ xương kia lại vẫn không có tử ẹo, mỗi lần bị phá thành mảnh nhỏ, nó đều có thể tụ lại một cách khó tin.

https://thuviensach.vn

Đánh mãi đến mệt thở hồng hộc vẫn không làm gì được, Oa Oa tức giận nói:
- Bà nó chứ! Cái bộ xương này phải tính là đại Tiểu Cường trong Tiểu Cường… Bó tay, ca mệt muốn chết rồi!

Lời tuy thế, nhưng nhìn bộ xương lại muốn chạy trốn, bốn đồ điện vẫn thở dài một cái rồi cắn răng, lần nữa đánh tiếp.

Trần Mặc bên cạnh chỉ biết im lặng, quay đầu nhìn nhìn Mộc Vân. Mộc Vân tựa hồ cũng biết hắn muốn hỏi cái gì, không chút biểu tình gật đầu nói:
- Tôi cũng như vậy, tuy không có trâu như nó, nhưng trụ vài lần công kích vẫn không thành vấn đề.

- Vậy sao? Khó trách cô rất vui vẻ tự mình tháo rời!
Lau mồ hôi lạnh, Trần Mặc đột nhiên nhớ tới mấy ngày trước mình giúp Mộc Vân lắp lại bộ xương sườn, rõ ràng nhiều ra hai thanh.

Bất quá, cho dù Mộc Vân có sinh mệnh lực trâu bò như thế, nhưng hiển nhiên là vẫn kém cái vị đang bị quần ẩu kia.

Trên thực tế, tuy rằng đã bị tháo chỉ còn chừa lại mỗi cái đầu xương xẩu, nhưng bộ xương kia vẫn đang tính toán chạy trốn lần thứ hai mươi sáu…

- Á đù! Ca nghĩ ra cách rồi!
Oa Oa trải qua trận đại mất mặt thế này rốt cục bạo phát tiểu vũ trụ, đột nhiên lui về phía sau vài bước mở ra cái nắp.

- Ca vốn không muốn dùng một chiêu này, nhưng đã đến nước này thì —— xuất hiện đi! Ta lấy danh nghĩa lão đại triệu hoán các ngươi, tổ thái đao năm người ra trận!

- Ró!
Lại là tiếng đáp lời ngọng nghịu, tổ thái đao năm người nhất tức thì bay ra, đồng loạt nghênh hướng bộ xương, sau đó chính là hàng loạt tiếng băm chặt

https://thuviensach.vn

loạn xà ngầu.

Chỉ lát sau, bộ xương xui xẻo kia ngay cả cầu cứu cũng không kịp, đã bị băm thành vô số mảnh vụn.

Ngay sau đó, Oa Oa chưa tiêu cơn giận quát một tiếng, tại chỗ xoay tròn 360 độ, trong luồng sáng hồng nó hóa thành một chiếc lò vi sóng thật lớn rồi há nắp khẽ hút…

Trong tiếng rít, tựa hồ toàn bộ mảnh xương băm kia dù là vụn nhất cũng đều bị hút vào cả, sau đó lò vi sóng bắt đầu nổ lách tách liên hồi.

Mấy phút sau, theo tiếng "đinh" báo hiệu, lò vi sóng mở ra, rồi khi hơi nóng dần tản hết, một đĩa sườn sụn rang muối đã tuyên cáo thành hình, mùi thơm nức mũi lan tràn trong không khí.

Mấy đồ điện không hẹn mà cùng hít sâu một hơi, tự đáy lòng thở dài:
- Thoạt nhìn, hình như ăn rất ngon, có thêm chai bia thì tuyệt!

- Cút! Ai muốn ăn yêu quái chứ?
Trần Mặc quát chúng nó một câu, sau đó lại như lấy làm may mắn mà thở dài nhẹ nhõm một cái.

Thoạt nhìn, tiếp nhận vận mệnh sườn sụn rang muối đã trở thành con đường nhân sinh của bộ xương kia, hoặc nói cách khác, đó là vận mệnh của nó!

Bất quá ngay sau đó, Trần Mặc đột nhiên ngẩn ra, vỗ cái trán chán nản nói:
- Khoan đã! Chúng ta quên bức cung!

- Ặc…
Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, lúc này mới nhớ tới vừa rồi quả thật quên chuyện rất trọng yếu.

Oa Oa buồn bực thở dài, bất đắc dĩ nói:

https://thuviensach.vn

- Không liên quan đến bọn em! Đều là vì cái bộ xương họ Tiểu Cường này làm bọn em tức điên… Ơ! Chỗ kia có con thỏ kìa! Bắt lấy nó!

Tùy tiện hướng chung quanh nhìn thoáng qua, Oa Oa đột nhiên ngẩn ra, lập tức lớn tiếng hô quát.

Giống như là đáp lại tiếng hô của nó, một con thỏ to bằng con son dương đột nhiên nhảy ra, thét chói tai hướng bãi cỏ xa xa phóng đi.

Trần Mặc trợn mắt há hốc mồm, nhịn không được thì thào lẩm bẩm:
- Ngất mất! Con thỏ to như vậy, đủ cả tiệm cơm Cát Tường… Đệch! Bắt lấy nó!

Còn phải nói thêm cái gì sao? Xa Xa sớm đã khởi động, rít lên một tiếng rồi trực tiếp đụng qua.

Chỉ nghe một tiếng thét vang, con thỏ đáng thương tức thì bay lên trời, vẽ một đường cong duyên dáng trên không, sau đó nện đánh rầm một cái trước mắt mọi người.

Mấy đồ điện lập tức cười hắc hắc bước tới, làm tư thế chuẩn bị muốn động đao làm lông, Nặc Nặc còn cường hãn uy hiếp nói:
- Hế hế hế! Mi lại dám tới đây rình coi, nếu không muốn…

- Em khai! Cái gì em cũng khai hết!
Không đợi Nặc Nặc uy hiếp xong, con thỏ đáng thương lập tức nằm lăn ra đất, lớn tiếng kêu thảm:
- Chuyện không liên quan đến em! Em chỉ là bồi tiếp Bạch Cốt Tinh đại vương đi tuần núi, em cũng không làm cái gì mà!

- Không cần khẩn trương như vậy! Chúng ta thoạt nhìn rất giống người xấu sao?
Thấy con thỏ kia cả người run rẩy, Trần Mặc khẽ thở dài, thầm nghĩ thời buổi bây giờ đến con thỏ nhát gan như vậy cũng có thể ra ngoài làm yêu

https://thuviensach.vn

quái, xã hội trị an quá loạn rồi.

Bất quá ngay sau đó, hắn đột nhiên ngẩn ra, kinh ngạc đến muốn hóa đá:
- Đợi đã, mi vừa nói cái gì… Bạch Cốt Tinh?

Khó có thể tin lặp lại, Trần Mặc cùng mọi người đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên một phát bắt lấy cái tai con thỏ kia, quát hỏi:
- Ta đang hỏi Bạch Cốt Tinh là cái gì? Chẳng lẽ là bộ xương muốn ăn thịt Đường Tăng kia?

- Hả? Đại vương ngài cũng biết Đường Tăng?
Cái lỗ tai bị kéo đến đau buốt, nhưng con thỏ đáng thương lại không dám phản kháng, ngược lại thành thành thật thật hồi đáp.

- Chuyện không liên quan đến em! Em không hề nghĩ muốn cùng đại vương ngài cướp thịt Đường Tăng, kia đều là ý của Bạch Cốt Tinh đại vương — ngài ấy nói Đường Tăng sắp qua chỗ này, cho nên nhất định phải nghĩ cách đuổi con khỉ đáng ghét kia đia trước cho tiện ra tay!

- Ặc… Đầy mặt mê mang buông con thỏ ra, mặc cho đối phương cuộn tròn run rẩy trên mặt đất, Trần Mặc chỉ có thể hai mắt đăm đăm nhìn phía trước, sau đó dụng lực cắn cắn ngón tay để chứng minh tất cả chuyện này không phải nằm mơ.

Đờ đẫn một lúc, hắn rốt cục nhìn sang Gia Địch cùng Mộc Vân đồng dạng đang mê mang, lắp bắp dò hỏi:
- Này mọi người! Chuyện này có phải là chúng ta xâm nhập vào thế giới Tây Du Ký không?

- Đại khái… đại khái là như vậy!
Thần tình mê hồ đưa mắt nhìn nhau, Gia Địch cùng mấy đồ điện thì thào dường như tự trả lời, xem ra vẫn chưa tỉnh lại từ cơn kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc ngẩng đầu nhìn lên trời, rồi đưa mắt nhìn núi xanh nước biếc chung quanh, lại nhìn nhìn con thỏ vẫn còn run rẩy, đột nhiên cảm thấy như là đang nằm mộng —— làm sao có thể? Đây chẳng qua là tiểu thuyết của Ngô Thừa Ân, làm sao có thể sẽ có thế giới thật sự?

- Chúng ta cũng không biết, dựa theo đạo lý mà nói, thế giới này quả thật không nên tồn tại.
Mộc Vân điềm nhiên như không trả lời, có lẽ hiện trong mọi người, cũng chỉ có nàng vẫn duy trì tâm tính bình thường như trước.

- Nhưng là bất kể thế nào, tại thế giới này quả thật cảm ứng được có mảnh ngọc vỡ đang tồn tại, vậy cần nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này.

- Hình như cũng có đạo lý!
Trần Mặc ngẩn ra, không tự chủ được gật đầu, rồi lại đem ánh mắt hướng về con thỏ kia:
- Nhưng mà con thỏ này sẽ không lừa chúng ta chứ? Cái bộ xương kia thật sự là Bạch Cốt Tinh sao? Nói thực, ngoại trừ sống dai, nó yếu đến thảm thương!

Mặc dù là nói như vậy, bất quá Trần Mặc cẩn thận ngẫm nghĩ một chút, cũng không thể không thừa nhận Bạch Cốt Tinh vốn thật rất yếu.

Trong Tây Du Ký, nó ba lượt đều là bị Tôn Ngộ Không một gậy đập chết, chẳng qua sinh mệnh lực lại cực kỳ trâu, sau mỗi lần đều như âm hồn bất tán bò ra tiếp tục hành động lần nữa.

Mà nói tới đây, cũng phải tự cảm thấy may mắn vì vừa rồi gặp được chính là nó, chứ nếu là Kim Giác – Ngân Giác đại vương gì gì đó, sợ là hiện đang trong hồ lô viết di thư.

- Lão đại, chúng ta có thể nào là sản sinh ảo giác không?
Nghĩ đến thế giới này tràn ngập thần tiên yêu quái cường hãn, Nặc Nặc không khỏi có chút chột dạ:

https://thuviensach.vn

- Nói không chừng, bộ xương vừa rồi là từ cái phòng thí nghiệm kia chạy đến, mà con thỏ này là huyên thuyên khiến chúng ta loạn lên để nhân cơ hội chạy trốn.

- Em nói đều là thật!
Con thỏ lại bắt đầu run rẩy, bất quá lúc này đây là bởi vì phẫn nộ.

Tức đến thở phì phò một lát, nó đột nhiên từ sau lưng lấy ra một bức tranh, lớn tiếng nói:
- Xem đi! Đây là bức họa Đường Tăng và mấy đồ đệ của hắn, là em mấy hôm trước mạo hiểm tánh mạng một đường truy tìm, thật vất vả mới vẽ ra này!

- Chuyện này khó chỗ nào? Nếu ca muốn thì lúc naò cũng có thể chụp mấy chục tấm!
Nói thì nói, nhưng Trần Mặc vẫn tràn ngập lòng hiếu kỳ tiếp nhận tranh vẽ, đánh giá tổ bốn người đi lấy kinh chỉ tồn tại trong sách kia.

Trên thực tế, cùng Tây Du Ký miêu tả không sai biệt lắm, vô luận là Đường Tăng hay là ba đồ đệ của hắn đều na ná như trong tưởng tượng của mọi người.

Nếu có cơ duyên gặp gỡ thì nhất định phải nhờ bọn họ ký tên mới được.
Làm một fan của Tây Du Ký bản truyền hình 1986, Trần Mặc dĩ nhiên tràn ngập chờ mong với tổ bốn người thỉnh kinh kia.

Tạm thời không đề cập tới Đường Tăng, Trư Bát Giới cùng Sa Tăng, Tôn Ngộ Không đồng học có thể nói là một tồn tại ở dạng thần tượng của toàn dân.

Bất quá con khỉ kia tính tình hình như rất nóng nảy, nhất định không được để hắn tức giận, bằng không một gậy đập xuống… Cho dù là Xa Xa có nhanh nữa cũng so nổi với Cân Đẩu Vân sao?

https://thuviensach.vn

- Lão đại, anh xem này.
Đột nhiên một giọng nói vang lên cắt đứt hồi suy tưởng của Trần Mặc.

Chỉ thấy Bản Bản chỉ vào một chỗ trên bức họa, do dự nhắc nhở nói:
- Anh thấy chiếc áo cà sa Đường Tăng mặc không? Nếu không phải em bị ảo giác thì thứ đang khảm lên áo chính là…

- Ặc…
Theo Bản Bản chỉ, mọi người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại, sau đó thực chỉnh tề mở to hai mắt.

Tại phần tay áo của chiếc cà sa có phần cũ nát mà Đường Tăng đang khoác trên người, một mảnh ngọc màu tím đang tản mát ra hào quang tím nhạt…

Chương 162: Mạo danh thay thế

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 162: Mạo danh thay thế

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Boommmmmm, 7/20
oOo

- Không có khả năng! Làm sao có thể!
Nhìn thấy mảnh ngọc vỡ được đính trên áo cà sao, mọi người không hẹn mà cùng lâm vào hóa đá.

https://thuviensach.vn

Trợn mắt há hốc mồm, Trần Mặc sợ run tới vài phút rồi mới một phát bắt được con thỏ đang run rẩy, hung tợn quát:
- Nói mau! Ta nghiêm túc hỏi mi một lần này, mi xác định đây là Đường Tăng?

- Xác định! Em xác định!
Con thỏ liên tục gật đầu, chỉ sợ chỉ cần nó hơi do dự sẽ bị cạo lông lột da làm đồ ăn.

- Thế cái áo cà sa này thì sao?
Trần Mặc trợn mắt nhìn nó, chỉ vào chiếc áo cà sa trong bức họa:
- Cái đồ trang sức này không phải là mi tự ý thêm vào chứ, tại sao lại tự dưng đi vẽ chi tiết như vậy?

- Em không có tùy tiện vẽ thêm!
Giống như đã bị vũ nhục, con thỏ nhất thời ưỡn ngực, thần tình tự hào nói.

- Bởi vì Đại vương nói, nhất định phải tỉ mỉ vẽ ra bọn hắn, ngay cả tóc cũng không thể thiếu một cái! Cho nên, em mới xuất ra kỹ xảo hội họa năm đó học từ họa sư cung đình, tiêu tốn rất nhiều thời gian mới vẽ được bốn người bọn hắn!

- Như vậy tức là…
Ngạc nhiên vỗ vỗ cái trán, Trần Mặc đột nhiên cảm thấy đau đầu, đây cũng không phải là một cái tin tốt lành.

- Lão đại, vì sao anh nhìn rất mất hứng thế?
Oa Oa mê hoặc hỏi:
- Bất kể thế nào nói, chúng ta hiện đã tìm được ngọc, tiếp theo chỉ cần cướp lấy không phải là xong sao?

- Cút! Mày giỏi thì cướp đi tao xem!
Tức giận trừng mắt liếc nó một cái, Trần Mặc buồn bực lắc đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Mày xem Tây Du Ký chưa? Có nhớ con gấu đen Hắc Hùng trong đó không? Chỉ có trộm cà sa của Đường Tăng thôi cũng đã bị Tôn Ngộ Không đánh tới tận cửa, sau đó tống giam tới chỗ của Bồ Tát…

- Cho nên, nếu chúng ta cũng đi cướp áo cà sa thì…
Bốn đồ điện đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy nhiệt độ chợt giảm mạnh.

- Chính là như vậy!
Trần Mặc bất đắc dĩ thở dài:
- Tao không hiểu rõ lắm tiêu chuẩn thực lực của thế giới này, bất quá xem tụi mày đánh con Bạch Cốt Tinh kia thôi đã mất thời gian như vậy thì cũng suy ra được thực lực của Tôn Ngộ Không.

- Nhưng mà lão đại, chúng ta không phải muốn cướp áo cà sa mà, chúng ta chỉ muốn mảnh ngọc khảm trên áo thôi.
Nghĩ đến cảnh tượng khủng bố kia, Nặc Nặc không khỏi rùng mình, rồi lại không cam lòng than thở nói.

- Lấy đi mảnh ngọc kia, đối với bốn người Đường Tăng không có ảnh hưởng gì, cùng lắm thì chúng ta trao đổi với họ, ví dụ như hộp cơm giữ nhiệt chẳng hạn, miễn cho bọn họ cứ phải ăn cơm nguội canh lạnh.

- Ý kiến hay đấy! Rồi thì ai trong tụi mày xung phong nhận việc đi đàm phán?
Trần Mặc cười hì hì gật đầu, thần tình ôn hòa nhìn chúng nó.

- Con khỉ kia chính là vì tính khí nóng như lửa mà thành danh, có bao nhiêu yêu quái ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có, liền trực tiếp bị hắn đập thành cặn bã… Mười vạn tám nghìn cân a! Gậy sắt mười vạn tám nghìn cân, chỉ cần một gậy đập xuống, tụi mày ngay cả cơ hội tiến vào trạm thu mua phế liệu cũng không có!

- Cái này sao…

https://thuviensach.vn

Bốn đồ điện đối mắt nhìn nhau, đồng thời bỏ qua ý tưởng làm chuyên gia đàm phán.

Thế nhưng Oa Oa vẫn không cam tâm, oán thán nói:
- Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn bọn hắn đi qua nơi này, còn chúng ta thì đứng bưng trà đưa nước, thuận tiện múa may cờ cổ động, lớn tiếng kêu cố lên sao?

- Để tao tính…
Trần Mặc cau mày khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu theo thói quen xoa huyệt Thái Dương.

Bốn đồ điện nhàm chán im lặng đợi, Oa Oa tại chỗ đi tới đi lui tới, rồi đột nhiên vấp té một cái ngã bổ nhào về phía bộ xương đã hóa phần lớn thành sườn rang muối.

"Rầm!"
Tiếng ầm ĩ cắt đứt Trần Mặc tự hỏi, nhưng hắn vừa mới định quát lên thì chợt lóe lên suy nghĩ mà im lặng tiếp.

Vài giây sau, hắn ngẩng đầu nhìn suất sườn rang muối trên đất, rồi nở một nự cười quỷ dị:
- Nghe này, tao có cách rồi. Tụi mày có nhớ Bạch Cốt Tinh dùng cách gì đối phó với thầy trò Đường Tăng không?

Bốn đồ điện đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng gật đầu, dường như tỉnh ngộ "à" một tiếng.

Nặc Nặc hưng phấn sáng lên màn hình, không khỏi tán dương:
- Lão đại, anh quả nhiên cực âm hiểm… Nhưng mà anh quên một chuyện sao, Bạch Cốt Tinh đã bị chúng ta thủ tiêu!

- Tao đương nhiên là nhớ! Có điều chúng ta có vật thay thế rồi!
Trần Mặc cười hì hì gật đầu, đột nhiên đưa mắt nhìn sang bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Mộc Vân đồng dạng là bộ xương khô đang không cảm xúc đứng đó, dưới lớp da thịt ngụy tạo của nàng tựa hồ cũng là xương trắng đánh không nát.

Bốn đồ điện ngẩn ra, nhất thời đồng loạt cười rộ lên, chẳng qua Gia Địch lại có vài phần lo lắng, nhịn không được hỏi:
- Nhưng mà như thế có phải là quá nguy hiểm không?

- Không thành vấn đề, tôi sẽ thử một lần!
Không đợi Trần Mặc trả lời, Mộc Vân liền dường như không có việc gì gật đầu, bình tĩnh nói:
- Tuy rằng không biết mười vạn tám nghìn cân đến tột cùng có bao nhiêu khủng bố, bất quá nếu Bạch Cốt Tinh kia có thể thoát nạn hai lần, như vậy tôi cũng sẽ làm được.

- Vậy là tốt rồi!
Trần Mặc khẽ phào một cái, rồi nghiêm túc nói:
- Có điều vì bảo đảm chắc chắn kế hoạch này có thể thành công, chúng ta vẫn cần làm một vài biện pháp phụ trợ, ví dụ giờ chúng ta sẽ đi chiếm ngọn núi kia, sau đó bố trí nhân thủ ven đường… Con thỏ kia, sào huyệt của tụi mi ở đâu?

Bị Trần Mặc một nhắc nhở như vậy, mọi người cuối cùng nhớ tới con thỏ sắp bị lãng quên kia, không khỏi đồng thời quay đầu nhìn lại.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, con thỏ xui xẻo kia đang lặng lẽ bò ra xa được năm sáu mét, đang bày tư thế chuẩn bị chạy trối chết.

Chính là trong nháy mắt này, thấy mọi người cùng nhau đem ánh mắt ngắm nhìn lại đây, nó lập tức biết điều nằm lăn ra, giơ chân trước hô to:
- Bên kia! Bên kia! Ở ngay ngọn núi bên kia thôi, em mang mọi người đi!

Mấy phút sau, con thỏ bị trói giống như cái bánh chưng rốt cục ngoan ngoãn dẫn đường về sào huyệt của chúng nó tại ngọn núi đằng kia.

https://thuviensach.vn

Trên đường đi, Trần Mặc hỏi gì nó cũng chỉ có thể thành thành thật thật trả lời.

Theo những gì nó nói, con đường mọi người đang đi này chính là con đường tổ bốn người đi thỉnh kinh phải vượt qua, cho nên chỉ cần thủ ở ngọn núi này thì nhất định không sợ không gặp nhóm Đường Tăng.

- Như vậy nói cách khác, chúng ta phải bối trí dọc đường này!
Khoan thai châm một điếu thuốc, Trần Mặc nhìn con đường núi trống trải trước mặt, trầm ngâm đề nghị.

- Ví dụ như, tao cảm thấy nhóm Đường Tăng không chừng sẽ nghỉ ngơi ngay chỗ này, cho nên Oa Oa nhớ là phải làm mấy món ăn thật hấp dẫn vào, tới lúc đó chúng ta để Mộc Vân đưa tới, tao cũng không tin Trư Bát Giới sẽ nhịn được!

- Ok lão đại!
Bản Bản lập tức đưa đề nghị này bổ sung vào trong kế hoạch tác chiến, sau đó mọi người lại dọc theo sơn đạo tiếp tục đi hướng lên trên.

Lại qua vài phút, Trần Mặc lại quay đầu nhìn giữa sườn núi nói:
- Còn nơi này có thể an bài một cái nông trại, đợi khi con khỉ kia kêu to oan uổng, chúng ta sẽ từ nông trại bi phẫn lao tới, nhớ rõ chuẩn bị trước một ít tiêu ớt để khóc cho dễ…

- Ok, cũng nhớ kỹ!
Bản Bản tiếp tục nghiêm túc ghi chép, cũng không quên gạch chân cụm "tiêu ớt".

Con thỏ kia dự thính trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy cảm giác bội phục tận đáy lòng không ngừng tràn ra —— nói thực ra, cùng với mấy kẻ xâm nhập lai lịch bất minh này, kế hoạch của Bạch Cốt Tinh đại vương quả thực là quá thấp cấp, khó trách hắn dễ dàng bị giết chết như vậy!

https://thuviensach.vn

- Tai Dài, mày làm gì thế?
Đột nhiên vang lên tiếng hô quát, cắt đứt con thỏ tự hỏi.

Trong tầm mắt của nó, mười mấy yêu quái đang từ trong cái động phía trước nhào ra, quơ binh khí nhảy vọt tới.

Dẫn đầu là một con gấu yêu giơ chiếc kích trong tay, hung tợn cả giận nói:
- Ê, sao mày lại mang mấy nhân loại này đi lên, chẳng lẽ để làm cơm trưa hôm nay?

- Cơm trưa?
Con thỏ không biết nên nói như thế nào cho tốt, chỉ có thể do dự lắc đầu.

Bất quá ngay sau đó, Oa Oa liền đĩnh đạc nhảy đi ra chen lên trước, hướng về bầy yêu quái quát:
- Các ngươi đều ngươi nghe rõ đây, bỏ vũ khí xuống hai tay ôm đầu ngồi xổm, ngọn núi này hiện chúng ta chiếm lĩnh, không muốn chết thì từ giờ theo chúng ta lăn lộn!

- Chiếm lĩnh? Theo các ngươi lăn lộn?
Đám kia yêu quái thực không nói gì đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Trong tiếng cười vang, con gấu yêu to cao cầm đầu hung ác giơ vũ khí trong tay:
- Ngu ngốc! Mày là loại yêu quái gì, lại dám kiêu ngạo trước mặt Hắc Tam ta như vậy, lập tức quỳ xuống dập đầu ba cái, nếu không…

"Ầm!"
Một đòn không hề trì hoãn, con gấu yêu vừa mới còn uy hiếp đối phương, cứ như vậy lộ ra diễn cảm khó có thể tin kinh ngạc, thân hình giống như một núi lớn từ từ ngã xuống.

https://thuviensach.vn

Đám yêu quái kia trợn mắt há hốc mồm, bốn đồ điện rất là cường hãn bày ra tạo hình, đồng loạt quát:
Đều nghe đây! Chúng ta chính là tứ đại linh vật Phúc Phường Nhai, không muốn chết thì mau toàn bộ quỳ xuống, từ hôm nay trở đi các ngươi sẽ được bọn ta thu nhận!

- Ặc… Đám yêu quái hoảng sợ lui về phía sau vài bước, không tự chủ được nắm chặt vũ khí, nhưng vẫn chưa quyết định muốn đầu hàng hay không.

Con gấu yêu một tay ôm gương mặt bầm tím miễn cưỡng bò dậy, rít gào cả giận nói:
- Khốn khiếp! Tưởng thế là hù được bọn ta chắc? Các ngươi có lợi hại cũng chỉ có mấy người, chúng ta nơi này chính là có trên trăm…

- So đông người?
Oa Oa ngẩn ra, đột nhiên cười lên ha hả, đồng thời nhanh chóng mở ra cái nắp.

Trong ánh sáng xanh tràn đầy, một đám đồ cổ triển lãm chen chúc mà ra, người giấy, tượng đất, đồ chơi làm bằng đường, tượng binh mã, Quan Tam, đồ đồng, đồ gốm sứ… Trong chớp mắt, mấy trăm thứ đồ triển lãm đã đem khoảng đất trống trải vây chật như nêm cối!

- Làm sao… làm sao có thể!
Thấy một màn như vậy, đám yêu quái kia nhất thời kinh hô một tiếng, suýt nữa ngay cả vũ khí cũng rớt trên mặt đất.

Quan Tam giành lấy le trước, vung đao vuốt râu tiến về phía trước một bước, thân thể chấn động nhất thời phát ra Bá Vương Khí:
- Người đối diện nghe đây, các ngươi đã bị bao vây, trước mắt các ngươi chỉ có hai con đường —— con đường thứ nhất là đầu hàng; con đường thứ hai vẫn là đầu hàng!

https://thuviensach.vn

Chương 163: Chiếm núi xưng vương

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 163: Chiếm núi xưng vương

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Boommmmmm, 8/20
oOo

- Nhân sinh nói đi nói lại thì quả thật là tịch mịch a!
Nhàm chán ngáp một cái, Trần Mặc nhìn cơn mưa phùn dai dẳng ngoài cửa động, chỉ có thể tiếp tục dựa người ngây ngốc trên ghế đá.

Chiếm núi làm vua… Không, chiếm núi làm yêu đã vài ngày, nhưng tựa hồ là cả ông trời cũng không cổ vũ hành động mạo hiểm này, từ khi đám Trần Mặc bước vào ở tạm trong động cũ của Bạch Cốt Tinh thì mưa cứ liên tiếp ngày qua ngày, ngay cả mặt sàn trong động cũng ngập mấy phân.

Cứ như vậy, kế hoạch du sơn ngoạn thủy tuyên cáo bị trì hoãn, mọi người chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi lỳ trong động đánh bài giết thời gian. Cũng chỉ có con thỏ yêu kia là xui xẻo, phải đội mưa ra ngoài đi làm công tác trinh sát…

Trên thực tế, nó thật muốn nhân cơ hội chạy trốn, bất quá bị Oa Oa bắt nuốt mấy viên thuốc cảm vào, thỏ yêu tự cho là thân đã trúng kịch độc nên chỉ có thể ủ rũ nhận vận mệnh.

https://thuviensach.vn

- Quái thật, con thỏ kia đã đi tới ba ngày rồi, sao cả nửa câu hồi âm cũng không có?
Buồn bực xoa xoa Trần Mặc lại ngây người ra, hắn bắt đầu hoài niệm cuộc sống hiện đại có tivi, internet…

Oa Oa bên cạnh loạng choạng, cũng nhịn không được nữa than thở nói:
- Lão đại, không thì để em tự mình xuống núi một lần, cướp mấy dân nữ lên cho anh?

- Chim cút! Mày thực sự muốn làm sơn đại vương hả?
Trừng mắt liếc nó một cái, Trần Mặc nhàm chán xoa xoa xoa túi áo, đột nhiên phát hiện điếu thuốc cuối cùng cũng hút xong rồi.

Nhưng lúc này, bỗng từ bên ngoài cửa động truyền đến tiếng bước chân vội vội vàng vàng, tiếp đó là giọng the thé của con thỏ yêu vang lên:
- Đại vương! Đại vương! Em tìm được bọn hắn rồi, em tìm được Đường Tăng rồi!

Lời vừa nói ra, mọi người nhất thời tinh thần phấn chấn, không đợi Trần Mặc đứng dậy, Oa Oa đã trực tiếp liền xông ra ngoài:
- Thế nào? Thế nào? Các con, toàn quân xuất kích, xếp thành hàng dọc, nghe lệnh của, xuống núi đánh cướp đi!

- Lăn ra đằng kia!
Trần Mặc trợn mắt đạp Oa Oa một cái, vội vàng mở ra song chưởng, ngăn trở một đám yêu quái hưng phấn quá mức độ:
- Thành thật ở im đó đã, không có mệnh lệnh của ta ai cũng không được chạy loạn! Con thỏ kia, nói cụ thể xem Đường Tăng đang ở đâu?

- Ngay dưới chân núi ạ!
Con thỏ thở hổn hển trả lời, chỉ sơn đạo ngoài động nói:
- Vừa rồi em chạy lên thì đúng lúc thấy bọn hắn dọc theo sơn đạo, con heo kia còn không ngừng oán hận, nói muốn nhanh chóng tìm một chỗ tránh

https://thuviensach.vn

mưa, em nghĩ bọn hắn rất có thể sẽ tìm cây đại thụ kia.

- Cây kia?
Hơi hơi ngẩn ra, một đám yêu quái không khỏi đưa mắt nhìn nhau, lập tức quỷ dị cười rộ lên.

Trần Mặc vỗ nhẹ tay, cười hì hì nói:
- Tốt lắm! Người không liên quan lưu lại. Tụi Oa Oa, còn có Mộc Vân đi theo ta, mọi người dựa theo kế hoạch A mà hành động!

- Vạn tuế! Rốt cục không cần mốc meo ngồi ở nơi này nữa rồi!
Mấy đồ điện hoan hô ầm lên, tổ "yêu quái chính nghĩa" tự phong lập tức hành động.

Chính là Trần Mặc vừa ra đến trước cửa lại nhìn nhìn Huân Nhi, như có suy nghĩ gì xoa xoa cằm:
- Bé ngoan, con ở chỗ này chuẩn bị sẵn sàng nhé, nếu kế hoạch A không thành công thì sẽ cần con đi làm kế hoạch B!

- Vâng ạ!
Huân Nhi tươi cười vẫy tay từ biệt đằng sau, Trần Mặc cùng một đám yêu quái hùng dũng bước ra khỏi động để triển khai phân cảnh "ba lần đánh Bạch Cốt Tinh", có điều lần này bọn hắn sắm vai phản diện.

Vội vàng men theo sơn đạo phi xuống chân núi, mọi người dưới sự dẫn đường của thỏ yêu chạy mười mấy phút, cuối cùng trông thấy cây đại thụ ở đằng xa xa kia.

Đúng như con thỏ yêu dự đoán, bốn bóng người đang ngồi dưới tàng cây nghỉ ngơi tránh mưa, tuy rằng khoảng cách khá xa nhưng vẫn mơ hồ thấy được mặt mũi của bọn họ.

- Hóa ra tổ bốn người đi thỉnh kinh trông thế kia à!

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên nhìn rõ ràng thầy trò Đường Tăng, Trần Mặc không khỏi cảm thấy phấn khích, nếu không phải sợ đến quá gần sẽ bị phát hiện yêu lực, hắn còn thật sự muốn đi tới xin chữ ký.

Nhưng cũng không sao, chí ít có thể để Nặc Nặc chụp mấy tấm hình mang về làm kỷ niệm là tốt rồi.

Trên thực tế, bốn vị đang ở trước mắt càng dễ so sánh với nguyên tác hơn cả trong phim.

Chẳng qua lúc này Trần Mặc không có tâm tình đi nhìn kỹ tướng mạo của bọn họ, mà là đem lực chú ý hoàn toàn tập trung trên người Đường Tăng.

Đúng như trong bức họa con thỏ kia vẽ, trên chiếc áo cà sa của Đường Tăng quả thật khảm một mảnh ngọc vỡ, mà cho dù còn cách mấy trăm mét Trần Mặc vẫn có thể cảm ứng được năng lượng từ nó.

- Không sai! Là ở chỗ đó!
Khẽ thở phào một cái, Trần Mặc vui mừng khôn tả, giọng nói không khỏi lớn thêm mấy phần.

Đúng lúc này, Mộc Vân bên cạnh hắn đột nhiên chấn động, không chút do dự ép đầu hắn xuống quát:
- Gục xuống!

Căn bản không kịp tự hỏi, một đám yêu quái lập tức biết điều nằm sấp xuống. Trần Mặc trong lòng hơi kinh hãi, chỉ cảm thấy như có một luồng la-de vừa đảo qua trên đỉnh đầu, mang theo vài phần uy thế khiến kẻ khác rung động.

Không dám lại có hành động thiếu suy nghĩ, hắn tại chỗ nằm hai ba phút, lúc này mới thật cẩn thận ngẩng đầu lên.

Mộc Vân vỗ vỗ bụi đất, hạ giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Vừa rồi là con khỉ kia… Cảm giác của hắn thật nhạy bén!

- Ừ, đạo kim quang kia hắn là Hỏa Nhãn Kim Tinh rồi!
Lau cái trán mồ hôi lạnh, Trần Mặc hiện làm sao còn dám khinh thường, ngay lập tức nơm nớp lo sợ ngẩng đầu nhìn lại.

Dưới cây đại thụ kia, Tôn Hành Giả tay cầm Kim Cô bổng đang nhảy qua lại tuần tra, chốc lại quay đầu nhìn bốn phía, trên mặt tràn ngập sát khí thô bạo.

Nhìn bộ dáng này, chỉ cần hơi chút cảm giác bất ổn, vị hầu tử lấy bạo lực nổi danh này nhất định sẽ một gậy trực tiếp đập xuống, sau đó toàn bộ thế giới đều thanh tịnh…

- Lão đại! Ta không thể trêu nổi ngài, ngài nhanh đi hái hoa quả đi!
Thực bất đắc dĩ lắc đầu, Trần Mặc chỉ có thể cảm khái như vậy.

Cầu nguyện của hắn tựa hồ có hiệu quả, không biết cùng Đường Tăng nói những thứ gì, tại chỗ quanh quẩn một lúc sau, Tôn Hành Giả rốt cục cưỡi mây theo gió mà đi.

Đương nhiên trước khi đi, hắn cũng theo như trong nguyên tác miêu tả mà vẽ một vòng tròn bảo hộ.

- Chậm rãi hái đi! Ngài ngàn vạn lần đừng nóng vội lên trở về!
Nhìn thấy Tôn Hành Giả nhoáng cái đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Trần Mặc khẽ thở phào một cái.

Xa Xa bên cạnh dương dương tự đắc, vội vàng tranh công nói:
- Lão đại cứ yên tâm đi! Hôm qua em đã dạo bán kính năm trăm dặm quanh chỗ này rồi, những cây nào có quả em đều húc đổ… Hiện mưa lại lớn như vậy, con khỉ kia muốn hái quả cũng không thể sớm hơn một tiếng đâu!

https://thuviensach.vn

- Làm rất tuyệt! Nhưng nếu là tao thì tao sẽ để lại một gốc cây lớn có quả, sau đó bôi keo siêu dính lên thân cây!
Cười hì hì vỗ vỗ tay, Trần Mặc thuận miệng nói ra một câu, lại làm cho mấy đồ điện cung kính ngả nón bái chào.

Nặc Nặc cùng Oa Oa đối mắt nhìn nhau một cái, thầm nghĩ lão đại không hổ là lão đại, ngay cả phương pháp vô sỉ âm hiểm đê tiện như vậy cũng có thể nghĩ ra.

Cùng lúc đó, Mộc Vân đã đổi sang một bộ đồ thôn nữ, mang theo một giỏ đồ ăn chậm rãi đi ra ngoài.

Nhìn thấy thân ảnh yểu điệu của nàng, Trần Mặc mơ hồ cảm thấy có chút kỳ quái, mà lại không biết vấn đề ở đâu, chỉ có thể nhẹ giọng hô:
- Mộc Vân, cô cẩn thận chút, ngàn vạn lần không cần miễn cưỡng, nếu bọn hắn không chịu ăn cơm, trước hết cô cứ lui về.

Như không có việc gì gật đầu, Mộc Vân lập tức đi ra, chỉ lát sau đã tới gần cây đại thụ kia.

Nặc Nặc phi thường biết điều, không đợi Trần Mặc phân phó đã biến dài tai nghe ra… Cứ như vậy, thanh âm bên kia lập tức truyền tới vô cùng rõ ràng.

Giờ khắc này, con heo kia đang than thở oán hận nói:
- Sư phụ, chúng ta không bằng cứ lên núi trước xem sao đi, không biết chừng nơi đó lại có nhà dân… Ơ? Quả nhiên có người đến!

Đang lắc đầu lắc tai ôm bụng kêu đói, đột nhiên chứng kiến Mộc Vân mang theo giỏ đồ ăn chậm rãi đi tới, Trư Bát Giới qua cơn ngạc nhiên nhất thời vui mừng quá đỗi, hận không thể lập tức lao ra cướp giật cả mỹ nữ lẫn đồ ăn.

Chẳng qua không đợi hắn hành động, Sa Tăng bên cạnh liền nâng tay ngăn trở, nhắc nhở nói:

https://thuviensach.vn

- Nhị sư huynh, đại sư huynh trước khi đi đã nói qua, ngàn vạn lần không được bước ra khỏi cái vòng này, cũng không được tùy tiện nhận người khác bố thí, làm sao huynh đã quên rồi?

- Quả nhiên không hổ là Sa hòa thượng, thật là cẩn thận!
Mắt thấy đầu heo kia đã bước một chân ra khỏi cái vòng, bị Sa Tăng cản lại như thế lại lùi về, Trần Mặc cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Còn may mà sự việc vẫn diễn ra đúng như kịch bản, Mộc Vân xách theo giỏ đồ ăn tới gần, hàn huyên vài câu liền đem thức ăn chia cho thầy trò Đường Tăng.

Tuy rằng trong quá trình này mặt nàng vẫn cứng đờ ra, nhưng chí ít cũng đọc đúng lời thoại… Trên thực tế, có lẽ ba người Đường Tăng nhìn biểu tình của Mộc Vấn đại khái cũng sẽ cho là bị con heo trước mặt hù cho sợ đi!

- Bao lâu rồi?
Nhìn đồng hồ đeo tay, Trần Mặc phát hiện thời gian đã qua 20 phút, thoạt nhìn vẫn dư dả.

Mà lúc này bên kia, Trư Bát Giới đã không ngăn cản được mỹ thực dụ hoặc, làm bộ khách sáo nói:
- Không dám phụ hảo ý của tiểu cô nương…

Giống y như trong nguyên tác, Đường Tăng làm người không quả quyết, bị Trư Bát Giới khuyên vài câu liền do do dự dự muốn bước ra khỏi vòng bảo hộ.

Sa Tăng như cũ cẩn thận, vội vàng lên tiếng cản lại:
- Sư phụ! Vạn lần không được! Đại sư huynh nói vùng này yêu khí tràn ngập, chúng ta ngàn vạn lần không nên trúng gian kế của yêu quái!

-Nói bậy! Ngươi nói ai là yêu quái!

https://thuviensach.vn

Nghe thấy thế, Trư Bát Giới đang chìm đầu óc vào thực lẫn sắc trước mặt nhất thời giận dữ, ngay lập tức chỉ vào Mộc Vân quát:
- Sư đệ, ngươi nhìn kỹ xem, tiểu nương tử mỹ mạo như hoa lại ôn nhu hiền thục, từ đầu đến chân có chỗ nào giống yêu quái được?

- Chính thế! Chính thế!
Trần Mặc xa xa nghe được liên tục gật đầu, hận không thể nhào đi lên hôn cái đầu heo kia một cái.

Dựa theo loại tình thế này phát triển, kế tiếp Mộc Vân chỉ cần rưng rưng hô mấy tiếng "oan uổng", có lẽ không cần chờ đến "ba lần đánh Bạch Cốt Tinh" cũng có thể trực tiếp cướp áo cà sa của Đường Tăng rồi.

Trên thực tế, Xa Xa đã làm tốt chuẩn bị, chỉ đợi Đường Tăng vừa bước khỏi cái vòng kia sẽ lập tức phi lên thực hiện một đoạn phóng xe cướp giật phiên bản thời cổ đại.

Chương 164: Kim Cô Bổng khủng bố

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 164: Kim Cô Bổng khủng bố

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

https://thuviensach.vn

Boommmmmm, 9/20
oOo

Mấu chốt của đoạn diễn đã gần đến trước mắt, đám Trần Mặc trốn ở sau triền núi phía xa xa giờ phút này đều đậu ngừng thở, chờ mong Mộc Vân thực hiện cảnh cuối cùng.

Trên thực tế, cũng không cần nàng làm ra chút ấm ức nào, chỉ cần giản đơn giản nhíu mày kêu vài tiếng "oan uổng" là được.

Để chắc ăn, Trần Mặc trước đó còn chuẩn bị cho nàng mấy nhánh hành tây, chỉ cần lau trộm lên gần mắt mấy cái là…

- Khóc! Khóc cho tôi!
Nhẹ giọng than thở, Trần Mặc kìm lòng không đậu rướn cổ lên, hận không thể tự mình ra trận hỗ trợ.

Mà lúc này, Trư Bát Giới đã trực tiếp bước ra khỏi cái vòng bảo hộ, đi 'đồ sát' giỏ thức ăn trong tay Mộc Vân.

Đại khái là sắc dục nhịn lâu bộc phát, đầu heo này lại dám vươn tay vươn chân, làm bộ không cẩn thận chạm phải bàn tay Mộc Vân, chuẩn bị 'ăn đậu hũ'…

- Oái!
Đậu hủ còn chưa có ăn vào, đầu heo đáng thương liền kêu toáng lên một tiếng, lập tức ôm lấy cánh tay trái bị gãy xương mà kêu ầm lên.

Lại nói tiếp, còn có hiểu rõ về cấu trúc xương người hơn Mộc Vân, lại thêm Trư Bát Giới không hề phòng bị, cho nên chỉ đơn giản một cái giật nhẹ cũng đủ để hắn trở thành đại hiệp một tay… Không, đại heo một tay mới đúng!

- Ặc…

https://thuviensach.vn

Giờ khắc này, phát ra loại thanh âm kỳ quái này không chỉ là Đường Tăng hay Sa hòa thượng đang trợn mắt há hốc mồm, cũng bao gồm mọi người đang sau triền núi quan sát.

Sau vài giây kinh ngạc, Sa hòa thượng lập tức cầm lấy thiền trượng, thần tình cảnh giác bảo vệ Đường Tăng — đứa ngốc cũng biết! Một cô gái lại có thể có thực lực như thế tại sao lại là một thôn nữ thông thường!

- Ta biết sẽ có vấn đề mà!
Mắt thấy toàn bộ kế hoạch muốn sụp đổ, Trần Mặc chỉ biết đau khổ bóp bóp cái trán.

Vài giây sau, hắn quay đầu nhìn nhìn Quan Tam bên cạnh, đột nhiên có ý tưởng:
- À há… Lão Quan, đến giờ ông biểu diễn rồi!

Tạm bỏ qua bên này đang thương lượng đối sách, bên kia Mộc Vân sau khi ra tay đã khôi phục dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Nhìn ba người Đường Tăng tràn ngập đề phòng, nàng hơi chút do dự một chút, đột nhiên thần sắc bình tĩnh đi ra phía trước.

Trư Bát Giới đang ôm cánh tay trái rơi lệ đầy mặt, chứng kiến nữ nhân này lại đi tới, nhất thời kinh hoảng hét ầm lên:
- Ngươi, ngươi muốn làm gì?

- Cho ngươi ăn!
Mặt không chút thay đổi nhấc giỏ đồ ăn tới, Mộc Vân lấy ra một cái bánh bao đưa đến trước mặt Trư Bát Giới.

Giờ khắc này, toàn trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người giống gặp quỷ mắt trợn trắng.

https://thuviensach.vn

Trư Bát Giới tế bào não hiển nhiên đã không đủ dùng, hắn nghĩ mãi mà không rõ, vì cái gì nữ nhân vừa mới bẻ gẫy xương mình, hiện lại cố chấp muốn đem đồ ăn đưa cho mình…

Gì chứ, chẳng lẽ đây là ăn một quả trả lại một cục vàng trong truyền thuyết?

- Sư phụ cẩn thận, nơi này sợ là có cổ quái!
Tăng không tự chủ được nắm chặt thiền trượng, thấp giọng nhắc nhở bên tai Đường Tăng:
- Để con ra ngoài xung phong liều chết một trận, sư phụ không được rời khỏi cái vòng này! Chỉ cần kiên trì một lát, đợi đại sư huynh…

- Đồ nhi, không được vô lễ!
Lời còn chưa dứt, chỉ nghe xa xa một tiếng hô quát, Quan Tam tay vung đao tay vuốt râu từ một vách đá cách xa hơn mười mét phóng người bay tới, rồi như một con chim lớn nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Chứng kiến loại khinh công này, Sa Tăng cùng Trư Bát Giới nhìn nhau một cái, không khỏi cùng kêu lên khen:
- Hảo công phu! Quả là hảo công phu!

- Chê cười rồi!
Dường như không có việc gì quay đầu lại nhìn thoáng qua, Quan Tam lập tức dựa theo kịch bản vừa bàn kỹ mà chắp tay nói:
- Làm cho các vị bị sợ hãi, đồ đệ của ta ra tay ngoan độc, thực là xin lỗi các vị… Đồ nhi, còn không mau mau lại đây giải thích!

- Không dám!
Không đợi Mộc Vân phục hồi tinh thần lại, Đường Tăng thân trong vòng bảo hộ đã chắp tay hoàn lễ.

Trư Bát Giới lại không dễ nói chuyện như vậy, lầu bầu nói:
- Nói đùa gì vậy? Ta chỉ là không cẩn thận đụng tới tay nàng mà thôi, thế mà làm gãy xương người ta xong còn tiếp tục mời chúng ta ăn cơm… Nói

https://thuviensach.vn

thực nhé, nàng ta có bị bệnh không thế?

- Hả? Trưởng lão làm sao biết được?
Nghe được Trư Bát Giới nói lời này, Quan Tam tức thì lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, không khỏi bật thốt lên hô.

Trư Bát Giới ngẩn ra, ngạc nhiên nói:
- Cái gì? Ý của ông là nàng thật sự có bệnh?

- Đúng là như thế!
Quan Tam chợt vuốt râu thở dài một tiếng, làm ra vẻ thống khổ thương tâm.

Trong ánh mắt tò mò của mọi người, hắn phất tay ý bảo Mộc Vân đi xa ra một chút, lúc này mới hạ giọng nói:
- Thực không dám giấu diếm, đồ đệ này của ta từng rất ôn lương hiền thục, cũng cùng một công tử nhà giàu định trăm năm ước hẹn.

- Thế nhưng sau đó công tử kia bị mỹ sắc dụ hoặc, bởi vậy thất tín bội nghĩa… Cuối cùng kết hôn, nhưng nương tử lại là người khác!

- Sau đó thì sao?
Nghe câu chuyện tình yêu bi thảm như thế, Đường Tăng thầy trò ba người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, lại nhiều hơn vài phần hiếu kỳ, có thể thấy được bản tính này chính là nguyên bản của nhân loại.

Quan Tam ngâm nga lên kịch bản đã học thuộc lòng, trên mặt lại làm ra biểu tình lo âu, tràn ngập thương hại thở dài một tiếng:
- Sau đó, đồ đệ của ta từ đấy mang tâm ma, cừu hận nam nhân trong thiên hạ, trong chốn giang hồ nhấc lên một hồi gió tanh mưa máu.

- Cuối cùng, nàng tuy bị ta cảm hóa, nhưng vẫn không muốn cùng bất kỳ nam nhân nào tiếp cận, cho nên vừa rồi vị trưởng lão này không cẩn thận đụng vào…

https://thuviensach.vn

- Thì ra là thế! Thì ra là thế!
Nghe được chân tướng một câu chuyện xưa bi thảm, ba thầy trò không khỏi cùng nhau thở dài, chắp tay niệm phật một hồi.

Đường Tăng lại hướng về Quan Tam cúi người thi lễ, cung kính nói:
- Thiện tai! Nói hồi lâu, còn không biết danh tính tiên sinh cùng quý đồ, xin chớ trách!

- Không dám! Tệ nhân chỉ là thôn phu thô lỗ, sống trong thôn, không đáng được nhắc tới!
Quan Tam đồng dạng chắp tay hành lễ, sau đó chỉ vào Mộc Vân nói:
- Nhưng thật ra đồ đệ của ta năm đó cũng từng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong chốn giang hồ, được người gọi là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu, cũng là môn hạ đệ tử phái Cổ Mộ tại núi Chung Nam!

"Rầm!"
Nghe đến đó, mọi người đang ở sau triền núi quan sát nhất thời thực chỉnh tề ngã ngửa xuống đất, mắt trợn trắng.

Nặc Nặc lảo đảo loạng choạng, đầy mặt sùng bái hô:
- Lão đại! Anh quá cường hãn, lại có thể sử dụng loại kịch cẩu huyết này… Khó trách a! Khó trách vừa nghe tới chuyện cũ kia em đã cảm thấy quen quen!

- Hề hề! Một đoạn này của Kim Dung lão tiên sinh rất thích hợp nên mượn dùng thôi!
Cười hì hì nhìn về phía trước, Trần Mặc đương nhiên là dương dương tự đắc.

- Bằng không, chúng ta muốn giải thích thế nào Mộc Vân cường hãn? Còn nữa, Mộc Vân thân thế đáng thương như vậy, còn có thể đầy đủ kích thích Đường Tăng thương hại, nói không chừng hắn còn muốn đích thân giảng giải kinh văn, trừ đi tâm ma của Mộc Vân…

https://thuviensach.vn

Trên thực tế, Trần Mặc đoán hoàn toàn chính xác, nghe xong phiên bản Thần Điêu Hiệp Lữ rút gọn mà Quan Tam kể, ánh mắt Đường Tăng nhìn Mộc Vân đã hoàn toàn bất đồng.

Chắp hai tay khẽ thở dài một tiếng, hắn đã không tự chủ được cất bước đi ra ngoài vòng tròn, nghiêm nghị nói:
- Nữ thí chủ, cần biết mọi sự đều có tiền căn, xin chớ quá mức chấp niệm! Mời an tọa, để bần tăng giúp thí chủ giảng giải nhân quả…

Nói đến đây, Đường Tăng cũng đã nhấc chân chuẩn bị bước ra khỏi vòng tròn bảo hộ.

Quan Tam duy trì tạo hình vuốt râu, nhưng ánh mắt không có rời khỏi Đường Tăng, thấy thế nhất thời vui vẻ trong lòng.

Trong phút chốc, ngay khi hắn muốn tung người cướp áo cà sa, đột nhiên nghe được không trung truyền đến một tiếng gầm như là sấm nổi:
- Yêu nghiệt! Nhận của lão Tôn một gậy!

"Ầm!"
Tiếng hét phẫn nộ còn chưa hạ xuống, Kim Cô Bổng mang theo lực lượng vô cùng lực đã nện xuống, khiến cả không khí cũng bị ép thành từng đợt sóng lớn như nộ triều.

Vì bên cạnh còn có sư phụ sư đệ, Tôn Hành Giả chỉ dùng nửa thành lực lượng, nhưng cho dù như thế, Mộc Vân căn bản không kịp né tránh sớm đã bị đập thành bánh thịt.

Không đợi mọi người phục hồi tinh thần lại, Kim Cô Bổng vừa đào một cái hố to trên mặt đất lại quét ngang ra, lúc này đến phiên Quan Tam kêu thảm, triệt để bị đánh bay!

- Thật mạnh! Thật mạnh!

https://thuviensach.vn

Xa xa sau triền núi thấy một màn như vậy, Trần Mặc chỉ có thể cắn ngón tay khe khẽ run rẩy.

Một màn này không phải phim ảnh có thể biểu hiện, chỉ có tận mắt nhìn thấy mới biết được Tôn Hành Giả khủng bố cỡ nào.

Trần Mặc thậm chí nghĩ chỉ cần người này đáng sượt một gậy lướt trên đầu mình, sức gió cũng đủ để ngày mai hắn không thấy lại ánh mặt trời.

Còn may là sau khi xử xong Mộc Vân cùng Quan Tam thì Tôn Hành Giả cũng không có tiếp tục tìm kiếm những địch nhân khác, trên thực tế hắn cũng không còn thời gian đi tìm.

Dựa theo nội dung vở kịch, hắn bị Đường Tăng hảo hảo nhắc tới một trận, lúc sau thề sẽ không tái phạm mới được tha thứ.

Có điều nhìn bọn hắn dong dài như vậy, Trần Mặc không khỏi bắt đầu lo lắng cho Mộc Vân cùng Quan Tam…

Lạy trời phật phù hộ, mãi vẫn chưa thấy ai về, hai người này không phải là bộ xương lại về bộ xương, khúc gỗ lại về khúc gỗ chứ!

- Lão đại, bọn hắn đi rồi!
Trong bầu không khí khẩn trương, Oa Oa nhắc nhở một câu, khiến Trần Mặc cuối cùng từ hồ nghi tỉnh lại.

Nhìn thấy tổ bốn người đi thỉnh kinh đã khởi hành lên núi, hắn vội vàng quay đầu hướng Xa Xa phân phó nói:
- Xa Xa, phóng lên trước bọn họ, tạo ra một trận đất đá lở chặn đường, sau đó để Huân Nhi làm kế hoạch B…

- Rõ!
Xa Xa không chút do dự phát động động cơ, dọc theo đường nhỏ chạy như bay mà đi.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc thở phào một cái, lại đưa mắt nhìn bốn thân ảnh dần dần đi xa, đợi cho bọn hắn hoàn toàn biến mất sau rừng cây, hắn nhất thời nhảy người lên, vội vội vàng vàng hướng cây đại thụ kia phóng đi:
- Cứu người! Nhanh lên cứu người! Gọi điện thoại kêu xe cứu thương!

Mọi người tức thì nhốn nháo vọt tới dưới đại thụ, mấy đồ điện lập tức dẫn yêu quái khởi công, đào Mộc Vân cùng Quan Tam đang bị chôn sâu trong đất ra.

Giờ này khắc này, Mộc Vân sớm đã bị đánh thành bộ xương, mà Quan Tam đáng thương cũng bị vỡ vụn ra mấy mảnh.

Bất quá may mắn là hai người bọn họ còn chưa có tử, Mộc Vân dùng bộ phận duy nhất còn lành lặn là cái đầu lâu nói:
- Còn may! Nhanh giúp tôi tìm xương thay thế!

- Đã sớm chuẩn bị xong!
Không đợi Trần Mặc phân phó, Oa Oa liền há mồm phun ra một đại đội xương cốt, kế tiếp dĩ nhiên là muốn chơi xếp hình.

Trong hỗn loạn, chỉ nghe Quan Tam mảnh cái đầu hô to một tiếng, đột nhiên phẫn nộ quát:
- Ối zồi ôi! Ai giẫm phải chòm râu của ta, bỏ chân ra mau! (Mấy đồ triển lãm này tự lành lặn lại sau 1 time được ngọc vỡ bổ sung năng lượng nhé)

Chương 165: Loli hung mãnh

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

https://thuviensach.vn

Chương 165: Loli hung mãnh

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Boommmmmm, 10/20
Còn bao nhiêu mai tung nốt, kết sớm so với dự kiến 1 ngày nhé
oOo

Theo buổi sáng hôm nay bắt đầu, Tôn Ngộ Không cảm giác mí mắt của mình giật liên tục. Nếu thần tiên cũng mê tín thì điều này tức là hắn rất có thể sẽ gặp xui xẻo…

Trên thực tế, từ lúc đánh bay hai con yêu quái kia thì một dự cảm bất an đã bao phủ nơi này —— đây là một loại cảm giác thực kỳ quái, tựa như có người ở phía trước đào một cái hố, chờ hắn nhảy vào…

- Kia rõ ràng chính là yêu quái, sư phụ làm sao lại không tin?
Thực bất đắc dĩ thở dài, hầu tử đột nhiên như có suy nghĩ gì đình chỉ đi tới, bởi vì từ con đường phía trước đang mơ hồ truyền tới tiếng hát trong trẻo —— "cô nương nho nhỏ, sáng sớm rời giường, xách theo cái giỏ đồ ăn…"

- Còn một chiêu này sao?
Đã nhận ra yêu lực mỏng manh, hầu tử không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Nhưng vấn đề là không ai tin tưởng phán đoán của hắn, đầu heo kia thậm chí còn thở dài:
- Con khỉ chết tiệt, huynh không cần xem ai cũng cho thành yêu quái được không, kia rõ ràng chỉ là một tiểu cô nương thôi!

Trên thực tế, kia chứng thật là một tiểu cô nương rất khả ái, thân mặc một cái váy màu hồng phấn, đang xách theo một giỏ thức ăn, vừa nhảy chân sáo vừa hát trên đường.

https://thuviensach.vn

Đại khái là nhìn thấy mấy quái vậy mặt mũi dữ tợn trước mắt, nàng không khỏi kinh hô một tiếng, suýt nữa ném cái giỏ đồ ăn chạy trốn.

- Tiểu cô nương, chớ sợ!
Sớm đã thành thói quen với phản ứng này, Đường Tăng chỉ có thể giống thường ngày giải thích lần nữa.

Chính là ai cũng không có chú ý tới, giờ phút này tại bụi cỏ sau triền núi, có mấy đồ điện đang háo hứng chờ xem kịch.

Nhìn thấy Huân Nhi rất nhanh hoà mình cùng tổ bốn người, Nặc Nặc không khỏi tán thán nói:
- Lão đại nói thật chuẩn, tiểu loli mới là vương đạo a!

- Đừng có khen vội, chờ bọn hắn ăn cơm rồi hẵng nói!
Trần Mặc đang bận rộn giúp Mộc Vân lắp lại xương sườn, không hiểu sao lắp cả nửa ngày mà vẫn thừa ra mấy cái.

Thở dài một tiếng, hắn rốt cục hoàn thành công tác mệt nhọc này, nằm úp sấp trên sườn núi chờ xem trò.

Lúc này, Huân Nhi bên kia đã phát động đòn công kích "khả ái"… Ngoại trừ hầu tử vẫn một mặt sát khí, ba người còn lại sớm đã giơ tay đầu hàng.

- Vậy sao? Hóa ra Huân Nhi ở trên núi?
Nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu nhỏ của Huân Nhi, lực chú ý của Bát Giới lại sớm đã bị mùi thơm từ giỏ đồ ăn hấp dẫn.

Hình như không có chú ý tới vẻ mặt của hắn, Huân Nhi ngược lại đem cái giỏ lên, cười hì hì trả lời:
- Vâng ạ! Hôm nay a di phải ra đồng làm việc, nên Huân Nhi mang giỏ đồ ăn ba ba làm đưa qua cho a di!

https://thuviensach.vn

- A di?
Nghe được câu này, tổ bốn người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, theo bản năng quay đầu nhìn phía sau.

Trư Bát Giới nhịn không được khịt khịt mũi, vẻ mặt cổ quái than thở:
- A di kia không phải là tiểu cô nương ban nãy… Ặc, là có ý gì?

Chưa kịp lo lắng vì chuyện bại lộ, Trư Bát Giới đột nhiên lắp bắp kinh hãi, bởi vì giỏ đồ ăn kia đã xuất hiện trước mặt hắn.

Mặt cười rạng rỡ gật đầu, tiểu Huân Nhi cắn ngón tay nói:
- Hì gì… Đại thúc, mọi người đói bụng sao? Nếu đói bụng thì cứ ăn trước đồ ăn Huân Nhi mang đi này!

- Làm sao… làm sao lại không biết xấu hổ thế được?
Trư Bát Giới ngẩn ra, miệng tuy rằng còn nói lên "ngượng ngùng", nhưng hai tay đã kìm lòng không đậu đưa ra ngoài.

Sa hòa thượng hiển nhiên có chút nhìn không được, nhịn không được nói:
- Nhị sư huynh, đây là đồ ăn Huân Nhi đưa cho a di, làm sao huynh có thể giành trước ăn?

- Đưa cái gì mà đưa, cái kia a di còn có cơ hội ăn cơm trưa sao?
Trong lòng oán thầm lên, lực chú ý của Trư Bát Giới cũng đã tập trung lên đồ ăn, làm sao còn nghe lọt nhắc nhở.

Giống như là đáp lại nguyện vọng của hắn, tiểu Huân Nhi cũng khẽ lắc đầu, giọng trong trẻo nói:
- Không sao đâu ạ! Nhà Huân Nhi rất gần, trở về lấy một phần nữa là được, cũng không mất bao nhiêu thời gian.

- À ha. Vậy ta không khách khí nữa!
Trư Bát Giới gấp gáp nói rồi túm lấy cái giỏ thức ăn.

https://thuviensach.vn

Vừa mở ra cái nắp bằng trúc, hắn đã bị hương vị bên trong hấp dẫn, kìm lòng không đậu nuốt nuốt nước miếng.

Chính là ngay sau đó, không đợi hắn mở cái miệng rộng, chợt nghe hầu tử đột nhiên quát:
- Chậm đã! Yêu quái kia, dám lộng hành trước mặt lão Tôn… Ăn của ta một gậy rồi nói!

Nói bão nổi liền bão nổi, thật sự không hề có dấu hiệu báo trước!

Không đợi mọi người phục hồi tinh thần lại, Kim Cô Bổng đã mang theo tiếng gió gào thét nện xuống… Trong tiếng kinh hô, tiểu Huân Nhi mới vừa mặt cười rạng rỡ đã biến thành bánh thịt, cho dù tập trung toàn bộ lương y trên thế giới lại đây cũng hết thuốc chữa.

- Thật ác độc! Con khỉ này quá tàn nhẫn!
Không tự chủ được cắn cắn ngón tay, Trần Mặc kinh hồn táng đảm thở dài, thầm nghĩ hoàn hảo Huân Nhi dùng Thế Thân Phù (bùa thế thân), bằng không dưới một gậy như vậy, chỉ sợ toàn bộ đám mê loli đã phải bi phẫn rơi lệ đầy mặt.

Bất quá, vì cái gì kia con khỉ lại cảm thấy Huân Nhi là yêu quái, chẳng lẽ cũng là bởi vì Thế Thân Phù kia?

- Lão đại, bọn hắn lại cãi nhau rồi!
Nặc Nặc vui sướng khi người gặp họa nhắc nhở, cắt đứt Trần Mặc tự hỏi.

Chính như dự đoán, sau phút kinh ngạc trợn tròn mắt, Đường Tăng tức thì đại bạo phát tiểu vũ trụ, ánh mắt nhìn con khỉ họ Tôn không khác gì đang nhìn ác ma giết người.

Lại tiếp đó đúng như nội dung vở kịch, hầu tử cũng đã quỳ xuống đất cầu tình, chính là không biết có thể qua nguy cơ lần này hay không.

https://thuviensach.vn

Trái lại thừa cơ hội khó có này, Trư Bát Giới bụng đói kêu vang đã nhấc đồ ăn trong giỏ ra, không do dự liên tiếp mà cho vào miệng.

Phải biết rằng, bên cạnh hắn chính là Huân Nhi đã bị đánh thành bánh thịt… Dưới tình huống này cư nhiên còn có thể nuốt trôi, Trần Mặc thật không biết nên bội phục hắn không có tim phổi, hay nên khinh bỉ hắn máu lạnh vô tình.

- Chúng ta đi!
Quan sát mười mấy phút, mắt thấy thế cục đã dần dần ổn định lại, Trần Mặc lập tức thật cẩn thận xoay người rời đi:
- Xem ra con khỉ kia còn không bị đuổi đi, chúng ta tiến hành phương án C, cho bọn hắn thêm một mồi lửa… Nặc Nặc, mấy thứ bảo mày chuẩn bị đã xong chưa?

- Toàn bộ xong xuôi, lão đại cứ an tâm đi!
Nặc Nặc dương dương tự đắc trả lời.

- Xa Xa đã ở trên kia chỉ huy yêu quái làm xong nhà cỏ tranh, Oa Oa dùng hành tây làm ra hai lọ thuốc kích thích tuyến lệ, cũng bôi sẵn lên khăn tay; còn Thế Thân Phù bọn em cũng chuẩn bị ba tấm, hơn nữa đã thí nghiệm qua. Không có gì sai lầm!

- Tốt lắm, còn lời thoại kịch bản đâu?
Vội vội vàng vàng thay đổi y phục, Trần Mặc nhìn gian nhà cỏ tranh phía xa, lại đột nhiên nhớ ra hỏi.

Bản Bản lập tức chen chúc đi lên, đưa một chồng kịch bản sớm đã chuẩn bị sẵn cho hắn:
- Lão đại, theo yêu cầu của anh, em ăn cắp những câu kinh điển của Quỳnh Dao rồi cải biên cho hợp!
(Quỳnh Dao: nữ sĩ viết kịch bản ngôn tình của Trung Quốc, điển hình là Hoàn Châu Cách Cách)

https://thuviensach.vn

- Là em cải biên đấy!
Nặc Nặc lại nhảy ra tranh công, rất có phong thái của Quỳnh Dao nãi nãi nhập thân:
- Lão đại, anh cứ đọc đúng lời kịch bên trong thì em cam đoan bốn người Đường Tăng sẽ khóc đến rơi lệ đầy mặt… Đáng tiếc là không thể ở đây bán khăn tay, bằng không nhất định phát chút tài.

Trong lúc nói chuyện, mọi người sớm đã hoàn thành nhiệm vụ riêng, vừa lúc Huân Nhi mượn dùng Thế Thân Phù tránh được một kiếp cũng đã kinh hồn chưa định trở lại.

Trần Mặc phất tay ý bảo bọn hắn toàn bộ lui lại, lập tức hít mấy hơi thật sâu, lúc này mới dường như không có việc gì, thong thả men theo con đường đi xuống.

Cơ hồ đồng thời, tổ bốn người đi thỉnh kinh đã xuất hiện trên sơn đạo, đại khái là đột nhiên thấy có người xuất hiện, bọn hắn không khỏi hơi hơi kinh ngạc.

- Các vị đại sư từ nơi nào đến, lại đi đâu đó?
Khẽ nhíu mày mang theo vài phần ưu sầu, Trần Mặc chậm rãi cúi người chào, cố gắng tránh nhìn vào cái hung khí Kim Cô Bổng kia.

Bất quá, trong lúc hắn kín đáo liếc mắt nhìn, chỉ thấy con khỉ kia đứng sát cạnh giống như sắp bạo phát đến nơi!

- Bần tăng từ Đông Thổ Đại Đường, muốn đi Tây Thiên thỉnh kinh!
Đường Tăng chậm rãi chắp tay lại, ôn hòa hành lễ.

Trư Bát Giới cùng Sa hòa thượng cũng theo hành lễ, nhưng khi hai người bọn họ ân cần chào hỏi, lại kìm lòng không đậu đưa mắt nhìn nhau, thần sắc mang theo vài phần xấu hổ.

https://thuviensach.vn

- Thì ra là cao tăng Đại Đường, thất kính!
Trong lòng thầm làm thủ thế "thành công", nhưng Trần Mặc vẫn làm một bộ lo âu, trầm giọng hỏi.

- Xin hỏi đại sư, các ngài dọc theo trên sơn đạo, có từng thấy muội muội cùng con gái của ta không… Nhắc tới cũng là thật lạ, Huân Nhi nhà ta đi đưa cơm cho muội muội của ta, tại sao lại đi lâu như vậy, đại sư có gặp họ không?

- Điều này…
Đường Tăng nhất thời ngạc nhiên không nói gì, vẻ mặt xấu hổ đến không thể xấu hổ hơn.

Chính là không đợi hắn mở miệng, Trư Bát Giới liền giành trước nhảy ra, đầu lắc như cái trống bỏi:
- Không thấy! Chúng ta không thấy ai hết… Sư phụ, sắc trời cũng không còn sớm, chúng ta mau đi đi!

- Người này thật là xảo quyệt!
Nghe câu trả lời tựa không có chuyện gì xảy ra như thế, cho dù Trần Mặc đã muốn tìm hiểu nội tình, giờ phút này cũng không nhịn thầm giơ ngón tay giữa.

Trư Bát Giới cũng không để ý nhiều như vậy, sớm tay trái nhấc hành lý lên, tay phải kéo Đường Tăng, xem bộ dáng là muốn trực tiếp phá cửa xông ra.

Nhưng là ngay sau đó, Đường Tăng sớm đã cảm thấy hổ thẹn bất đắc dĩ thở dài một tiếng, ảm đạm nói:
- Thí chủ! Bần tăng không biết nói như thế nào mới tốt, nhưng lệnh muội cùng quý thiên kim, sợ là đã muốn… Chết dưới gậy của đồ nhi!

- Cái gì?
Trần Mặc ngẩn ra, thất tha thất thểu lui về phía sau vài bước.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt của hắn lúc này là vừa kinh ngạc lại vừa có bi thương bên trong, làm cho mấy đồ điện âm thầm quan sát liên tục khen ngợi, không khỏi bội phục kỹ xảo biểu diễn quá cao này.

Ngay sau đó, chợt dùng hai tay che mặt, sau đó lên tiếng gào khóc:
- Không! Điều đó không có khả năng! Ông trời ơi, ông trời ơiiiiii… Ngài vì sao lại đối đãi với con như thế này…. Aaaaaaaaaa! Tim của ta! Tim của ta muốn nát rồi! Ngài thật sự tàn nhẫn quá, tàn nhẫn quáaaaaaaaaa!

- Ặc… Tụi bây có cảm thấy gió lạnh đang ùa về không?
Nghe lời kịch thống thiết như thật thế, một đám yêu quái nghe trộm nhất tề rùng mình một cái.

Nặc Nặc dương dương tự đắc nói:
- Mới thế này đã là gì? Phấn khích còn ở mặt sau kìa, ca nghĩ câu kế tiếp nhất định là —— Đường trưởng lão, ngài còn nhớ Hạ Vũ Hà bên bờ hồ Đại Minh không*?
(Câu này trong Hoàn Châu Cách Cách, mẹ của Hạ Tử Vy để con gái nói khi gặp được cha, bị Nặc Nặc cải biên làm trò)

Chương 166: Xin lỗi

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 166: Xin lỗi

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu

https://thuviensach.vn

Boommmmmm, 11/20
oOo

Câu thoại Nặc Nặc chế ra kia cũng không có xuất hiện, đương nhiên. Bởi vì chỉ một câu ấy nói ra có thể sẽ làm tổ bốn người đi thỉnh kinh hoàn toàn hỏng mất, dù sao tình cảnh cũng không thích hợp trình diễn bộ "Hoàn Châu Cách Cách" hoặc đúng hơn là "nòng nọc nhỏ đi tìm cha" kia…

Bất quá ngay cả như vậy, nghe đoạn lời kịch Trần Mặc kêu gào thì thầy trò Đường Tăng cũng đã đủ hóa đá. Xem bộ mặt vặn vẹo của con khỉ họ Tôn, tựa hồ tùy thời đều có thể đập xuống một gậy!

- Trời ơi! Đất ơi! Mặt trời ơi! Mặt trăng ơi! Các vì tinh tú ơi!...
Đem tất cả những vật có thể nghĩ ra hô hoán một lần, Trần Mặc bụm mặt khóc đến thương tâm, vẻ mặt rơi lệ đầy mặt làm cho Đường Tăng càng áy náy, hận không thể tự sát đương trường để biểu đạt áy náy của mình.

Chẳng qua nào có ai biết, Trần Mặc nhìn như rơi lệ, thế nhưng lúc này trong lòng đang thầm mắng không thôi…

- Con bà tụi nó! Đổ nước ép hành tây lên khăn làm cái gì mà nhiều thế này!
Cảm thụ được khóe mắt truyền đến cảm giác cay nóng đau đớn, Trần Mặc chỉ có thể thầm lắc đầu:
- Cái này không xong! Như này mình muốn ngừng khóc cũng làm không được, chẳng lẽ thật sự muốn khóc đến đêm?

Vừa nghĩ tới tình cảnh chính mình khóc đến "lạp cự thành hôi lệ thủy can", Trần Mặc càng cảm thấy bi thương, thầm nghĩ có nên đi rửa qua cái mặt một lần rồi lại khóc hay không.
(Lạp cự thành hôi lệ thủy can: Ngọn nến thành tro mới khô nước mắt, một câu trong bài thơ 'Gặp nhau đã khó ly biệt lại càng khó' của Lý Thương Ẩn _ Nguồn: Thivien chấm net)

https://thuviensach.vn

May mà Đường Tăng rốt cục cũng nhìn không được nữa, vội cúi đầu giải thích nói:
- Thí chủ, xin hãy nén bi thương! Hết thảy chuyện này đều là trách nhiệm của bần tăng, là bần tăng quản thúc không được, mới khiến đồ đệ gây ác nghiệt… Nghiệt đồ, còn không mau lại đây chịu lỗi!

- Chịu lỗi?
Tôn Hành Giả ngẩn ra, không khỏi cười lạnh nói:
- Sư phụ, người mắt mờ hay sao? Người này khóc nhìn như thương tâm, nhưng miệng toàn là nói loạn… Lẽ nào lại như vậy! Một con tiểu yêu cũng dám đến gạt ta, nghĩ rằng có thể giấu diếm Hỏa Nhãn Kim Tinh của lão Tôn sao?

- Câm mồm!
Nghe câu mỉa mai thế, Đường Tăng không thể kìm được, nhất thời tức giận đến cả người run rẩy.

Hắn chỉ thẳng ngón tay vào Tôn Hành Giả, mặt xanh mét quát:
- Con khỉ này, tại sao lại còn không biết hối cải? Mới vừa rồi ngươi đã đánh chết hai người, hiện lại nói năng bậy bạ… Thôi! Thôi! Nơi này ta lưu ngươi không được, tự ngươi rời đi đi thôi!

- Ầu dê! Thành công!
Nghe được câu mong chờ đã lâu này, Trần Mặc nhất thời mở cờ, hận không thể nhào lên hôn thưởng Đường Tăng một cái.

Chẳng qua, đồng thời với khoái trá hắn cũng có chút không đành lòng. Dù sao vị Tôn Hành Giả trước mặt này vẫn là nhân vật thần thoại từ nhỏ hắn sùng bái:
- Chuyện này cũng chỉ có thể xin lỗi ngài! Bất quá, ngài sớm hay muộn cũng sẽ trở lại, mà ta cũng không định ăn thịt Đường Tăng!

https://thuviensach.vn

Trong lúc hắn thầm giải thích, Đường Tăng cùng Tôn Hành Giả mâu thuẫn cũng đã toàn diện bạo phát, trong khoảnh khắc liền trình diễn trích đoạn sư đồ đoạn tuyệt.

Trải qua giải thích đều không có hiệu quả, Tôn Hành Giả rốt cục quỳ xuống dập đầu ba cái, rồi oán hận nói:
- Cũng được! Nếu sư phụ đã nói như vậy, Ngộ Không xin đi… Yêu quái, ăn của lão Tôn một gậy!

Lời còn chưa dứt, Kim Cô Bổng kim quang bao phủ đã mang theo cuồng phong gào thét nện xuống. Trần Mặc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đợi cho hắn lần thứ hai mở to mắt thì thân đã ở trong bụi cỏ cách đó mấy chục mét.

Mấy đồ điện vội vàng xông lên, liên tục hô:
- Lão đại! Anh không sao chứ? Con khỉ kia thật ác độc, trước khi đi còn đánh lén… Lão đại, anh sẽ không sợ đến choáng váng đấy chứ!

Há lại chỉ là sợ đến choáng váng. Cảm thụ được trên mặt đau đớn, Trần Mặc lòng còn sợ hãi thở phào một cái. May mắn Thế Thân Phù của Huân Nhi lần này không xảy ra vấn đề, bằng không muốn thật sự nằm lại xanh cỏ nơi đây.

Nhưng cho dù là như thế, mới vừa rồi một kích kia dư lực chưa tan cũng khiến hắn bị đó nội thương. Bất quá nhìn thấy kế hoạch sắp thành công, chút trả giá này là vẫn đáng.

- Bí mật! Chú ý bí mật!
Vài giây sau, ý thức được kế hoạch còn chưa hoàn toàn thành công, Trần Mặc lập tức trốn vào trong bụi cỏ.

Ngay sau đó, chỉ thấy một đạo kim quang bay lên không, nhanh chóng biến mất cuối chân trời.

https://thuviensach.vn

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng thở phào:
- Tốt lắm! Con khỉ kia rốt cục ly đi rồi… Lão đại, chúng ta có thừa dịp động thủ luôn không?

- Không, chờ một chút!
Trần Mặc thầm may mắn, bất quá hơi hơi do dự một lát, hắn vẫn bỏ qua ý tưởng lập tức động thủ.

Tuy rằng Tôn Ngộ Không đã rời đi, nhưng thực lực của Trư Bát Giới cùng Sa Tăng vẫn không thể khinh thường, nếu gặp phải phiền toái không cần thiết, vậy được không bù nổi mất.

Dựa theo nội dung trong nguyên tác Tây Du Ký, tổ bốn người… Không, ba người đi thỉnh kinh này sẽ tiếp tục đi tới, đợi cho Trư Bát Giới hoặc là Sa Tăng đi ra ngoài tìm thức ăn mới là thời cơ tốt nhất để xuống tay.

- Đi theo bọn hắn!
Nhìn ba thân ảnh kia xa dần, Trần Mặc không chút do dự làm ra quyết định.

Vì thế, cảnh tượng tiếp theo là tổ ba người đi thỉnh kinh đằng trước, một đám yêu quái xa xa bám theo sau, cứ thế mà đi trời chiều.

Mà trong quá trình này, Trần Mặc giờ mới ngồi trên Xa Xa ăn được bữa trưa, đang tự hỏi làm thế nào để giảm bớt tổn thất, cũng không thể làm cho một đám yêu quái đi lên chơi chiến thuật biển người đi!

- Lão đại, em có cách rồi, anh còn nhớ Kế phân biện mai hoa không?
Vừa nói, Bản Bản đã mở màn hình lên, phát một đoạn trong Tây Du Ký:
- Con báo nhỏ yếu đến không thể yếu hơn kia chính là bằng biện pháp này bắt được Đường Tăng…
(Kế này được trong tập đánh Hoa Bì Báo là con báo ở gấm ở núi Ẩn Vụ, động Liên Hoàn. Đã bắt cóc tiều phu rồi bắt luôn Đường Tăng. Mưu đem khúc gỗ biến thành đầu Đường Tăng trả lại. Sau bị thua trận. Đại khái của

https://thuviensach.vn

kế này là điệu hổ ly sơn, chia ba đồ đệ của Đường Tăng ra ba hướng mà bắt sư phụ)

- Ừm? Vậy ý mày là điệu hổ ly sơn?
Trần Mặc ngẩn ra, bất quá chờ hắn xem xong đoạn phim kia thì lập tức kịp phản ứng.

Nghĩ qua thoáng chốc, hắn liền liên tục gật đầu nói:
- Ý kiến hay! Chúng ta cứ làm như thế đi. Xa Xa, lần này cần dựa tốc độ của mày!

Vỗ tay ý bảo một đám yêu quái đều tụ tập lại đây, Trần Mặc ngay lập tức bố trí nhiệm vụ tác chiến. Chỉ lát sau, trên sơn đạo đã vang lên tiếng cười quỷ dị.

Mà bên kia, Trư Bát Giới đang định rời đi tìm thức ăn không khỏi rùng mình một cái:
- Thật là kỳ quái, ta như thế nào cảm thấy hết hồn… Sư đệ, bảo vệ sư phụ cẩn thận, ta sẽ mau chóng trở về!

Ngoe nguẩy cái tai lớn, Trư Bát Giới dẫm lên mây mà rời đi. Sa Tăng tự nhiên là ở lại một tấc không rời Đường Tăng.

Nhìn cánh rừng chung quanh im lặng lạ thường, hắn không khỏi thở dài, lẩm bẩm nói:
- Nếu đại sư huynh còn ở nơi này thì tốt rồi, ta cảm giác… Người nào! Đi ra!

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe trong rừng truyền đến thanh âm thưa thớt, một đám yêu quái chợt đột nhiên lao ra, không nói hai lời liền hướng bên này kêu gào chạy tới.

Sa Tăng lắp bắp kinh hãi, vội vàng múa thiền trượng tiến ra đón. Nhưng vài giây sau, chờ hắn chứng kiến con yêu quái cầm đầu thì lại nhất thời ngạc

https://thuviensach.vn

nhiên không nói gì:
- Là yêu vật phương nào? Lại hình thù kỳ quái nhường này?

Cũng khó trách Sa Tăng kinh ngạc như thế, cho dù hắn từng là Quyển Liêm Đại Tướng nhưng cũng chưa từng thấy qua yêu quái kỳ lạ như thế.

Một đám yêu vật vây quanh, cầm đầu là một quái vật thân hình trụ bằng kim loại, nó lớn tiếng quát:
- Nhìn cái gì, chưa từng thấy qua nồi cơm điện nào anh tuấn thế này sao? Hãy bớt sàm ngôn đi, bỏ vũ khí xuống giơ hai tay lên ôm đầu ngồi đầu hàng, bằng không chúng ta liền bão nổi!

Sau một lúc lâu ngạc nhiên không biết nói gì, Sa Tăng cơ hồ hoài nghi tai của mình có vấn đề, thế nhưng chỉ vài giây sau hắn liền tức giận quát lớn một tiếng, quơ thiền trượng xông thẳng lên trước.

Chỉ ầm ầm mấy tiếng, thiền trượng đã đập bay mấy yêu binh, sau đó lại mang gió rít gào mà đánh hướng nồi cơm điện.

Chỉ nghe trong tiếng nổ vang, Oa Oa nhất thời bay ngược năm sáu mét, lập tức buồn bực phẫn nộ quát:
- Con bà nó chứ! Nồi cơm điện không phát uy thì bị người coi là đồng nát sao? Các con, lên, cho hắn biết lợi hại, ta lên trước!

Nếu như sau mấy câu hùng hồn khiến sĩ khí sục sôi này Oa Oa không quay đầu chạy trốn thì hắn một đám yêu quái cũng sẽ không đưa mắt nhìn nhau rồi lập tức lựa chọn chạy tứ tán như hiện tại.

Sa hòa thượng ngẩn ra, bản năng muốn truy cản, nhưng khi nhìn lại Đường Tăng còn đang ở đằng sau, hắn chỉ đành do dự mà dừng bước.

Chính là lúc này, cái nồi cơm điện nguyên bản sắp rút lui kia lại quay lại đầu, càn rỡ cười to nói:

https://thuviensach.vn

- Ha ha! Ngươi chỉ thế thôi hả… Đã biết cái gã năm đó đánh vỡ cái chén lưu ly bị đày thì làm gì có dũng khí giết địch!

Nói cái khác cũng thôi, đằng này ngang nhiên động vào vết sẹo của người khác, phải biết rằng sự kiện chiếc chén lưu ly kia chính là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Sa Tăng.

Cho dù tính tình có ôn hòa hơn nữa, nghe thấy đến những lời này thì Sa Tăng cũng không kìm lại được cơn tức giận, nhất thời hét lớn một tiếng xông tới.

Bất quá bạo phát thì bạo phát, trước khi nhảy vào rừng cây hắn vẫn kịp quay đầu lại, hướng về bạch long mã quát:
- Tứ sư đệ, sư phụ giao cho đệ bảo hộ, ngàn vạn lần cẩn thận!

- Tam sư huynh yên tâm! Nếu tình huống không ổn, ta sẽ chở sư phụ rời đi trước!
Bạch long mã bỗng bật thốt tiếng người, khẽ đạp đạp chân hồi đáp.

Sa hòa thượng nghe vậy hoàn toàn yên tâm, ngay lập tức vác thiền trượng vọt tới, chỉ nghe tiếng hô quát liên tục vang lên, hắn càng ngày càng bị dẫn đi xa.

Cơ hồ đồng thời, không đợi bạch long mã hóa thành người bảo hộ Đường Tăng, chợt nghe trong rừng lại truyền đến tiếng vang:
- Ơ? Con ngựa này nhìn qua rất quen mắt, bọn mày có nhớ gặp qua ở đâu không?

- Chưa thấy qua, nhưng nghe nói hắn bất hiếu cho nên bị cha đày đi!
Trả lời câu hỏi là một giọng nói the thé rất châm chọc:
- Mày biết không, làm một con ngựa kỳ thật rất thảm, ban ngày bị người cưỡi, buổi tối bị người cưỡi… Đi chậm thì cái mông còn bị ăn roi, thật thê thảm!

https://thuviensach.vn

Không hề nghi ngờ, trả lời khiến người phát hỏa như vậy, nhất định là xuất phát từ miệng của Nặc Nặc.

Bạch long mã ngẩn ra, nhất thời giận tím mặt trực tiếp phóng đi, móng trước giơ lên cao ầm ầm nện xuống:
- Khốn khiếp! Là tên khốn đui mù nào lại dám vô lễ thế, có giỏi thì đừng chạy trốn…

- Chính là lúc này! Động thủ!
Cơ hội đến, Trần Mặc trốn sau triền núi làm sao còn có thể do dự, ngay lập tức quát.

Lời còn chưa dứt, Xa Xa sớm phát động động cơ gào thét mà ra, trong khoảnh khắc đã xông qua khoảng cách mấy chục mét.

Đợi cho bạch long mã nghe được tiếng gầm rú mới ngạc nhiên quay đầu lại thì Xa Xa sớm đã cách Đường Tăng không đến hai mét. Trần Mặc vội vươn tay tới, miệng vẫn không quên giải thích:
- Đường trưởng lão, xin lỗi ngài, ta muốn mượn áo cà sa của ngài dùng một chút!

Chương 167: Hoàng Bào Quái

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 167: Hoàng Bào Quái

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội

https://thuviensach.vn

Nguồn: 4vn.eu
Boommmmmm, 12/20
oOo

Tựa như chiếc xích lô không biển số đang điên cuồng chạy trốn công an trật tự phường, Xa Xa gào thét lên chạy như bay mà đến, mà giờ phút này Trần Mặc tựa hồ được toàn thể những tên cướp khét tiếng nhất thế giới phụ thể, biểu tình hung thần ác sát trực tiếp kinh sợ Đường Tăng.

Đại khái là bị Bá Vương Khí của Trần Mặc làm chấn kinh, Đường Tăng chỉ biết trợn mắt há hốc mồm đứng tại chỗ, nhìn xe xích lô phóng sạt sạt qua bên cạnh, mà chiếc áo cà sa cơ hồ cũng đã bị kéo sắp tung ra…

- Thành công!
Trần Mặc thậm chí cũng lộ ra vẻ tươi cười, thế nhưng chính trong nháy mắt này, một tiếng gió thật lớn từ đằng sau ào ào mà đến.

Căn bản không kịp tự hỏi đây là có chuyện gì, Trần Mặc theo bản năng xoay người lăn một vòng, lại chứng kiến Đường Tăng gần gang tấc bị một bị một đám mây vàng cuốn lên không trung.

Thẳng đến lúc này, tiếng kinh hô của Nặc Nặc mới vang đến:
- Lão đại! Cẩn thận đằng sau, có người mượn gió bẻ măng… Được rồi, coi như em chưa nói gì đi!

Quả thật đã không cần nhắc nữa. Đường Tăng bị đám mây màu vàng kia cuốn bay lên, thậm chí cả tiếng kinh hô cũng không kịp phát ra đã biến mất trong giữa bầu trời.

Giờ khắc này, vô luận là Trư Bát Giới, Sa Tăng, bạch long mã, hay là mấy đồ điện, Trần Mặc cùng đám đồ triển lãm, đều không hẹn mà cùng bảo trì tư thế nhìn lên.

Vài giây sau, Trần Mặc đột nhiên nhảy lên Xa Xa, lớn tiếng nói:

https://thuviensach.vn

- Đuổi! Mau đuổi theo!

Xa Xa tốc độ giờ phút này phát huy đến mức tận cùng, trong khoảnh khắc liền thổi quét qua khắp dãy núi, đuổi theo đám mây vàng bay giữa không trung.

Không biết là vì cố ý giảm tốc, hay bởi không thể tăng tốc vì mag theo Đường Tăng, đám mây vàng lúc này lại chậm đi rất nhiều.

Chứng kiến loại tình huống này, Trần Mặc cũng không kịp nghĩ nhiều, thuận thế nắm lấy Bản Bản rồi ném ra ngoài:
- Lên! Ra ngoài lăn lộn cũng cần nói nghĩa khí chứ… Lưu lại người cho ta, chí ít cũng lưu lại áo cà sa!

Trong tiếng rít, Bản Bản hóa tấm thép bay lên trời, hướng về đám mây vàng mà tới.

Chính là ngay sau đó, đám mây kia đột nhiên lóe sáng mạnh mẽ, bức lui Bản Bản về sau mấy mét, tiếp đó một giọng nói ồ ồ mang theo vài phần đắc ý chợt từ bên trong mây mù vang lên:
- Tôn giá thật đúng là khách khí, lại tiễn xa tới hơn mười dặm… Ha ha ha!

Sau tiếng cười châm chọc, đám mây vàng chợt đột nhiên gia tốc, chỉ nháy mắt một cái đã biến mất vô ảnh vô tung.

Về phần Bản Bản, giờ phút này sớm đã bị một cỗ lực lượng cự đại đập mạnh từ trên xuống.

Trong tiếng nổ vang, mặt đất nhất thời xuất hiện một hố sâu thật lớn. Chỉ nghe Bản Bản yếu ớt cất lời từ trong hố ra:
- Lão đại, tên kia quá mạnh… Em cảm giác hắn có thể đánh với con khỉ Tôn kia một trận!

- Không phải chứ!

https://thuviensach.vn

Trần Mặc cùng mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, nhưng chứng kiến Bản Bản không hề có lực hoàn thủ lại không thể không tin suy đoán này.

Trên thực tế, Nặc Nặc đã nhịn không được rùng mình, thấp giọng than thở nói:
- Lão đại, em cảm thấy tên kia là cố ý chơi chúng ta… Nếu hắn thật sự muốn giết chúng ta, vừa rồi chỉ cần một đòn hồi mã thương, sợ là tất cả chúng ta đều phải nằm lại nơi này!

Tuy rằng thực buồn bực, nhưng nghe Nặc Nặc nói, mọi người lại không thể không thừa nhận điểm này.

Cơ hồ đồng thời, trên sơn đạo đã truyền đến tiếng gầm giận dữ. Nhìn lại đằng sau thấy rõ Trư Bát Giới, Sa Tăng cùng bạch long mã đang phẫn nộ đuổi tới, Trần Mặc chỉ có thể mang theo một đám yêu quái lùi đi trước.

Tới được một chỗ an toàn, hắn nhịn không được cả giận nói:
- Con bà nó chứ! Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ ở đằng sau, gã khốn khiếp vô liêm sỉ kia…

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, không khỏi đều có cảm giác muốn đập đầu vào tường tự vẫn. Một hồi kịch vất vả lắm mới an bài xong cứ thế bị người đẩu đâu cướp đi thành quả.

Trần Mặc oán hận cắn răng, đột nhiên quay đầu hỏi:
- Bản Bản, nếu tao nhớ không lầm thì sau ải Bạch Cốt Tinh, Đường Tăng gặp phải…

- Hoàng Bào Quái!
Tra xét tư liệu, Bản Bản lập tức không chút do dự trả lời.

Những lời này, nhất thời làm cho mấy đồ điện hai mắt tỏa sáng —— đúng vậy! Nếu như nói phụ cận còn có yêu quái gì dám đánh chủ ý lên Đường Tăng, cũng chỉ có Hoàng Bào Quái kia.

https://thuviensach.vn

Quan trọng là, theo như trong Tây Du Ký miêu tả, con yêu quái này đích xác thích cưỡi mây vàng, điều này hoàn toàn phù hợp với chuyện vừa rồi.

- Quả nhiên, quả nhiên là cái tên kia!
Hồi tưởng lại bộ phim Tây Du Ký, Trần Mặc không khỏi có chút chán nản vì đã tính sai.

Đúng vậy, tới giờ vẫn giống y như nội dung bộ phim, Bạch Cốt Tinh bị Tôn Hành Giả ba lần đánh chết, đến chết cũng không ăn được thịt Đường Tăng.

Mà nhặt được đại tiện nghi chính là Hoàng Bào Quái đột nhiên xuất hiện, tên kia nói không chừng sớm đã trốn trong một góc nào đấy mà cười trộm nữa!

- Lão đại, chúng ta giết đi qua! Coi như solo không được, nhiều người cùng hội đồng hắn!
Nghĩ đến thành quả thắng lợi cứ thế bị trộm đi, cho dù mấy đồ điện vẫn còn rất kiêng kị thực lực của Hoàng Bào Quái, nhưng lại không cách nào nhịn xuống cơn tức này.

Không đợi Trần Mặc mở miệng, Oa Oa liền nổi giận đùng đùng quát:
- Đúng thế! Hoàng Bào Quái có gì đặc biệt hơn người, chúng ta đi chém hắn như chém dưa chuột!

- Nín mày!
Trợn tròn mắt nhìn Oa Oa, Trần Mặc vò tóc suy nghĩ, lẩm bẩm nói:
- Đánh bừa khẳng định không được, Hoàng Bào Quái trong Tây Du Ký có thể cùng Tôn Hành Giả ngang tài ngang sức. Nhưng mà tên này vẫn còn hai điểm yếu…

Đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, Trần Mặc bỗng nở một nụ cười quỷ dị. Mà giống như là hiểu được ý của hắn, đồ điện đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng cười rộ lên.

https://thuviensach.vn

Vài phút sau, Trần Mặc bẻ bẻ khớp tay, quay đầu hướng Quan Tam nói:
- Lão Quan, ông cưỡi Xa Xa đi dò đường, gần đây hắn có một nước tên là Bảo Tượng. Nhớ cho kỹ, ông không cần làm gì cả, chỉ cần ở chỗ đó chờ bọn tôi, trông coi hoàng bảng, đừng cho ai bóc.
(Hoàng bảng: cáo thị treo thưởng của triều đình cho dân chúng về những vấn đề khó giải quyết cần cầu người tài, ai nhận làm được việc ghi trên đó sẽ xé tờ giấy đó xuống rồi yết kiến quốc vương)

- Ừm, ý của lão Trần là…
Quan Tam vuốt vuốt râu dài, như hiểu ra lim dim mắt.

Hắn cũng không nói thêm cái gì, ngay lập tức cưỡi Xa Xa đi như bay, brừm mấy cái đã biến mất ở đằng xa.

Trần Mặc thở phào một cái, lại phân phó mấy đồ điện nói:
- Bản Bản, trong Tây Du Ký có chỉ sào huyệt của Hoàng Bào Quái không?

- Có ạ!
Bản Bản tra xét tư liệu, lập tức rõ ràng hồi đáp:
- Hoàng Bào Quái, ở núi Uyển Tử động Ba Nguyệt, từ đây đi về hướng Tây ba mươi dặm là có thể tìm thấy động của hắn. Lão đại, chúng ta là không phải hiện liền đã qua, nếu giờ chúng ta bắt đầu đi thì tới đêm mới có thể đến nơi.

- Không vội, chúng ta đi tới nước Bảo Tượng trước!
Trần Mặc nghĩ nghĩ, trầm ngâm nói:
- Nhưng trước khi đi thì cần quay lại chút đã, chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp không để Trư Bát Giới cùng Sa Tăng tới nước Bảo Tượng.

Nghe được mệnh lệnh này của hắn, mấy đồ điện đương nhiên hiểu được đây là ý gì, ngay lập tức mang theo một đám đồ triển lãm tràn ra xung quanh.

https://thuviensach.vn

Trần Mặc ngồi tại chỗ suy nghĩ chỉnh sửa lại kế hoạch cho thỏa đáng. Đợi hắn cẩn thận suy nghĩ từ đầu tới đuôi xong thì sắc trời cũng đã dần dần mờ mịt.

Hơn mười phút sau, Nặc Nặc lung la lung lay chạy tới, gian trá cười nói:
- Lão đại! May mà anh nhắc sớm, đầu heo kia thật sự muốn dẫn người đi nước Bảo Tượng, nhưng giờ bị dính bẫy của em, bọn hắn đang theo hướng Nam đi tìm Đường Tăng!

- Tốt lắm, chúng ta hiện sẽ lên đường!
Trần Mặc nghe được tin tức này, không khỏi thở phào một hơi.

Đơn giản thu thập hành lý, hắn lập tức dẫn theo mấy đồ điện xuất phát về hướng nước Bảo Tượng, bất quá lúc này bởi vì đã không có Xa Xa, mọi người chỉ có thể bất đắc dĩ đi bộ.

Một đường phong trần mệt mỏi, lại còn trải qua một hồi mưa lớn, đi suốt đêm đến sáng ngày thứ hai mọi người mới trông thấy một tòa thành trì ở đằng xa xa chân núi.

Trần Mặc nhìn lại một thân bụi bặm như là tượng đất của mình, quay đầu nhìn Gia Địch, Mộc Vân cùng Huân Nhi cũng đồng dạng chật vật không chịu nổi, không khỏi nín thinh.

Oa Oa hiện tạo hình càng thêm cũ nát, nhịn không được than thở nói:
- Lão đại, nhanh vào thành, em phải tắm nước nóng xong đã rồi mới làm gì thì làm!

Trong lúc nói chuyện, cửa thành to lớn cũng đã gần trong gang tấc. Trần Mặc ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy bên cạnh cửa thành có một đám dân chúng vây quanh, đang xì xào với nhau điều gì chưa rõ.

Bất quá mấy phút sau, chờ bọn hắn tới gần thấy rõ tình cảnh ở giữa, lại nhất thời ngạc nhiên hết chỗ nói rồi —— tại một bãi đất trống gần đó, Quan Tam

https://thuviensach.vn

đang cưỡi Xa Xa, hai người không hẹn mà cùng làm ra tạo hình như đang làm mẫu trong một cuộc triển lãm siêu xe…

- Ặc… Biết ngay mà!
Không nói gì mắt trợn trắng, Trần Mặc cùng mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng thở dài một hơi.

Hai kẻ dở hơi Quan Tam cùng Xa Xa này thích nhất chính là làm dáng, giờ hai người đi chung với nhau, nếu không làm ra chuyện gì quái dị thì mới là chuyện lạ.

Tựa như lúc này, Quan Tam vuốt râu vung đao, phối hợp thêm Xa Xa dẫn mạnh động cơ phun khói trắng… Khó trách đám dân chúng kia nhất tề tụ tập lại đây đứng chỉ chỏ, có vài người thần hồn nát thần tính thậm chí còn quỳ xuống đất bái lạy.

- Quá vô sỉ!
Nhịn không được lắc đầu, Trần Mặc vội vàng đẩy đám đông ra chen vào.

Tuy rằng chung quanh nhốn nha nhốn nháo vài trăm người tụ tập, nhưng nhìn Trần Mặc đang trong tạo hình tượng đất, người nào nguyện ý bị hắn dính vào, tự nhiên là một đường thông suốt.

Mà lúc này đây, Quan Tam còn mê mải tạo dáng, nhìn thấy nhiều người vây xem như vậy, lập tức vuốt râu thét dài một tiếng:
- Không cần đa lễ, bản tôn vân du tứ phương, ngẫu nhiên thấy nơi này yêu khí tận trời, sợ rằng sắp có một hồi đại nạn!

Lời này đương nhiên là nói lung tung, thế nhưng từ miệng kẻ nhìn bề ngoài hùng dũng hiên ngang chính khí như Quan Tam, lại nhìn vật cưỡi kỳ dị của hắn, những dân chúng này đưa mắt nhìn nhau, lại không khỏi cảm thấy tin tưởng vài phần.

https://thuviensach.vn

Đại khái là cảm thấy được uy tín của mình còn chưa đủ, Quan Tam lại vuốt râu thở dài một tiếng, nghiêm giọng quát:
- Nếu ta đoán không sai, ba năm trước sợ là có một yêu ma tiến đến, cướp đi công chúa quý quốc… Yêu quái kia ngụ ở núi Uyển Tử động Ba Nguyệt phải không?

Chương 168: Bóc hoàng bảng

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 168: Bóc hoàng bảng

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Boommmmmm, 13/20
oOo

Cái gì gọi là ra vẻ, chính là cái này chứ còn gì nữa!

Rõ ràng đã từ phim Tây Du Ký biết hết nội dung trong đó, Quan Tam lại còn bày ra tạo hình cao nhân, ra vẻ suy tính nửa ngày mới ra thiên cơ.

Tiếc là dân chúng lại không biết nội tình, thấy Quan Tam đem ngóc ngách nói ra rành mạch, không khỏi lại tin thêm mấy phần.

Chẳng qua cũng vẫn có người nghi ngờ, nhịn không được nói:
- Cái này thì có gì mà đặc biệt hơn người, quốc vương treo hoàng bảng đã nói rõ…

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, chính hắn cũng biết mình nói sai rồi. Hoàng bảng tuy rằng viết rõ công chúa bị yêu quái cướp đi, nhưng không nói rõ là yêu quái gì, cũng không có chỉ được sào huyệt của hắn.

Mà dân chúng lúc này cũng đã nghĩ thông chuyện đó, tức không hẹn mà cùng quỳ bái tại chỗ, cầu được ban phương pháp giải cứu.

Không hề nghi ngờ, Quan Tam là một kẻ điên điển hình, chứng kiến tình cảnh trăm người cúng bái bèn dương dương tự đắc như sắp bay lên đến Thiên Cung.

Mãi đến khi được quỳ lạy đủ nghiện, hắn mới vung tay áo quát:
- Cũng được! Nếu bản tôn vân du tới đây tức là cùng các ngươi có một đoạn duyên phận, đã như vậy… Ặc, đã như vậy…

Giống như là máy đọc bị vấp đĩa, Quan Tam "đã như vậy" một lúc lâu vẫn chưa thấy nối tiếp cái gì đằng sau "đã như vậy".

Dân chúng không khỏi đưa mắt nhìn nhau, mà lại theo ánh mắt ngạc nhiên của hắn nhìn lại, mới nhận ra ngay cạnh đó có một đám người quái dị lạ hoắc đang đứng.

Dẫn đầu là một thanh niên trẻ tuổi, toàn thân đều dính đầy bùn, trên mặt lại mang theo vẻ tươi cười rất kỳ quái, thoạt nhìn phi thường quỷ dị…

- Tiểu Quan quan, khoái trá quá nhỉ!
Cười hì hì xoa xoa cằm, Trần Mặc mang theo mấy đồ điện lung la lung lay đi tới. Dân chúng làm sao từng gặp yêu quái kỳ lạ như vậy, không ngừng hướng hai bên tản ra.

Quan Tam xấu hổ rụt rụt đầu, thấp giọng than thở nói:
- Chuyện không liên quan đến ta! Là bọn họ vừa nhìn thấy ta đã vây quanh, ta cũng chỉ có lòng mà chỉ điểm bọn họ.

https://thuviensach.vn

- Cái này gọi là chỉ điểm sao? Tôi mà đến chậm một bước, có khi ông bán thuốc trị bách bệnh ngay tại đây ấy chứ!
Trần Mặc bình thản nhìn hắn, rốt cục đi vào chính đề:
- Đúng rồi, tôi muốn ông tìm thứ kia, đã tìm đã tới chưa?

- Tìm được rồi! Đã sớm tìm được rồi!
Nghe hỏi, Quan Tam nhất thời như trút được gánh nặng, vội vàng chỉ chỉ vách tường phía sau:
- Ta vừa đến là tìm được, sợ có người giành trước bóc đi nên cứ thủ ở nơi này không dám rời đi… Có cần ta bóc xuống hộ luôn không?

- Không vội, để tôi nhìn kỹ đã!
Trần Mặc tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, quay đầu nhìn tờ hoàng bảng được dán trên tường thành.

Giống như dự liệu, nội dung tờ hoàng bảng này vẫn là mấy câu trong Tây Du Ký, thoạt nhìn nội dung vở kịch cũng không có phát sinh biến hóa nào.

Xem từ đầu tới cuối, xác định không gì ngoài ý muốn, Trần Mặc mới nhẹ nhàng đưa tay bóc hoàng bảng.

- Có người xé hoàng bảng rồi! Có người xé hoàng bảng!
Giờ khắc này, trong đám người chợt bộc phát ra tiếng kinh hô.

Đám dân chúng ngẩn ra, mắt thấy tờ hoàng bảng nằm chết dí ở đó vài năm rốt cục có người bóc xuống, vội vàng chạy đi tìm người phụ trách bẩm báo.

Không đến năm phút, đã thấy một viên quan vội vội vàng vàng tới, đầu đầy mồ hôi lớn tiếng hỏi:
- Xin hỏi là vị tôn giả nào bóc hoàng bảng, mời cùng ta tiến cung… Hả?

Trong chớp mắt, nguyên bản viên quan đang khúm núm chợt ngạc nhiên đến ngây người.

https://thuviensach.vn

Nhìn thanh niên trẻ diễn ăn mày không cần hóa trang trước mắt, hắn không khỏi hốc mồm, sợ run hồi lâu mới lắp bắp nói:
- Dám hỏi một câu, là các hạ muốn thay nước ta trừ yêu sao?

- Làm sao? Tôi thoạt nhìn không giống có thể trừ yêu sao?
Cười hì hì đáp, Trần Mặc xoay một vòng tại chỗ, dường như không có việc gì hỏi.

Viên quan kia nhịn không được rụt rụt đầu, trong lòng oán thầm nói ngươi làm sao giống, nhưng trên mặt miễn cưỡng làm ra vài phần tươi cười nói:
- Giống! Đương nhiên giống! Nếu như thế, xin mời tôn giả theo ta vào cung yết kiến bệ hạ!

Trong ý nghĩa của vị quan này, nhiệm vụ của hắn chỉ là trông coi hoàng bảng, chỉ cần có người bóc ra coi như mình hoàn thành xong nhiệm vụ, cần gì phải đi quản những cái khác cho mệt.

Có hắn dẫn đường, Trần Mặc cùng mọi người ngay lập tức lên xe ngựa, theo sau mấy tên vệ binh đi tới vương cung.

Oa Oa dọc theo đường đi thưởng thức phong cảnh, chứng kiến cung điện nguy nga hoa lệ đằng xa không khỏi tán thán nói:
- Thật là xa hoa! Lão đại, em tranh thủ mang mấy thứ về được không?

- Không thành vấn đề, miễn là mày chọn những đồ có hạn sử dụng dài chút, khoảng một vạn năm sau vẫn dùng là được!
Làm vẻ không đáng kể nhún nhún vai, Trần Mặc không chút để ý trả lời, lại làm cho Oa Oa nhất thời nhiệt tình tăng vọt.

Viên quan kia ngồi cạnh nghe được trợn mắt há hốc mồm, không khỏi mồ hôi đầm đìa than thở thầm:
- Ông trời của ta! Đám người dị hợm gì thế này, nếu bọn họ gây phiền toái gì, bệ hạ không chém đầu ta mới lạ!

https://thuviensach.vn

Chính là đã đến nước này nói gì cũng chậm, vị quan này chỉ có thể thầm cầu nguyện, hi vọng đối phương ngàn vạn lần không phải loạn thần tặc tử gì.

Lúc này xe ngựa đã từ từ tiến ganà cửa cung. Đại khái là nghe được có người rốt cục bóc hoàng bảng ba năm đều không ai dám bóc, lão quốc vương sớm đã mang theo vài đại thần thân tín thân tín

Nhìn thấy xe ngựa đã đến, hắn cũng bất chấp đối phương già trẻ trai gái ra sao, bước lên phía trước vài bước, chắp tay hành lễ nói:
- Tôn giả đường xa mà đến, quả thật là may mắn của tệ quốc, xin hãy nể mặt quả nhân mà cứu…

Lời còn chưa nói xong, nhìn từ trên xe nhảy xuống một đám người quái dị, lão quốc vương không khỏi cứng họng, mấy lời ân cần thăm hỏi đằng sau không còn tiếp nổi nữa.

Tuy rằng còn vẫn duy trì tư thế chắp tay hành lễ, ánh mắt của hắn đã không tự chủ được đảo lên người viên quan kia, rồi sau đó không kìm được run rẩy, mồ hôi trên trán ào ra như thác.

- Hãy bớt lời thừa đi!
Oa Oa không có kiên nhẫn tốt như vậy, lung la lung lay nhảy lên, đỉnh đạc quát.

- Trước tìm một chỗ cho chúng ta tắm rửa, lại tìm mấy bộ y phục để thay, nhớ rõ chuẩn bị bữa tiệc lớn, còn có vàng bạc cũng chuẩn bị mấy chục cân… Đúng rồi! Tìm một đám mỹ nữ, ít nhất vòng một cũng phải ngoài 90 nhé!

- Tại sao ta cảm thấy mấy người này chính là yêu quái?
Lão quốc vương nghe được trợn mắt há hốc mồm, nhịn không được cùng vài đại thần thân tín đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nói thầm.

https://thuviensach.vn

Có điều trong lòng hắn việc của con gái quan trọng nhất, cho nên tuy rằng có chút bất mãn, nhưng vẫn miễn cưỡng cười nói:
- Được được! Nếu mấy vị tôn giả đã có lòng tương trợ, quả nhân tuyệt không dám chậm trễ đón tiếp! Chẳng qua là yêu quái kia có chút hung mãnh, có năng lực cưỡi mây về gió…

Mặc dù không có nói rõ, nhưng lão quốc vương nhìn như thổi phồng Hoàng Bào Quái lợi hại, lại ngụ ý rất rõ ràng —— muốn nữ nhân đòi tiền đều dễ dàng, nhưng phải xem các ngươi có bản lĩnh hay không, cần tự biểu diễn ra đi.

Trần Mặc đương nhiên hiểu được ý tứ của hắn, quay đầu lại liếc mắt nhìn mấy đồ điện một cái… Không đợi hắn tiếp tục nói thêm cái gì, Bản Bản liền bay lên trời, hóa thành tấm thép chu vi mấy chục mét trôi nổi phía trên vương cung, nhìn bộ dáng chỉ cần một lời không hợp là sẽ thẳng thân nện xuống!

- Á!
Đột nhiên thấy một màn như vậy, lão quốc vương nhất thời sắc mặt tái nhợt, theo bản năng lui về phía sau hai ba bước.

Nhưng không đợi hắn phục hồi tinh thần lại, mấy đồ điện đã ào ào xông lên, xuất ra bổn sự sở trường của mình, đem khoảng trống trước vương cung làm sân khấu, thanh quang tràn ngập khắp nơi.

Trần Mặc bên cạnh cười hì hì nhìn hồi lâu, cũng nhịn không được xuất một kích, mấy tia sét to cỡ chén ăn cơm nhất thời từ trên trời giáng xuống, tạo thành mấy cái hố to sâu mấy mét trên mặt đất.

- Vậy là đủ rồi! Vậy là đủ rồi!
Nếu không có mấy đại thần thân tín đỡ, lão quốc vương cơ hồ là muốn ngã lăn ra đất bất tỉnh, phút này vội vàng lớn tiếng ngăn trở.

https://thuviensach.vn

Không đợi Trần Mặc hoàn toàn dừng tay, hắn đã vội vàng đi về phía trước vài bước, run giọng nói:
- Quả nhân có mắt như mù, đắc tội tôn giả! Người đâu, còn không mau mau chuẩn bị, mời các vị tôn giả nhập tiệc… Đúng rồi, không biết mỹ nữ vòng một 90 nghĩa là gì, xin tôn giả chỉ rõ!

Hai giờ sau, Trần Mặc một thân nhẹ nhàng khoan khoái ngồi trong cung điện, hưởng thụ bữa tối sung sướng bù cho mấy ngày qua.

Bởi vì đã xem qua thủ đoạn của bọn hắn, lão quốc vương hiện đương nhiên là lễ độ cung kính, đem tất cả thứ tốt trong cung tới, chẳng qua là mỹ nữ trên 90 centimét tìm ra sao cũng không gặp được.

Oa Oa bên cạnh rất là bất mãn, nhịn không được than thở nói:
- Quá cùi bắp! Còn nói quốc vương gì chứ, ngay cả mấy mỹ nữ cũng không gom nổi… Quên đi, chuẩn bị cho bọn ta mấy trăm cân vàng đi!

- Cút!
Trực tiếp đá bay Oa Oa, Trần Mặc quay đầu nhìn lão quốc vương thần tình xấu hổ, khẽ cười nói:
- Được rồi! Lời khách sáo cũng không muốn nói nhiều, con gái ngài là bị Hoàng Bào Quái mang đi, muốn chúng ta giúp ngài đi đòi người về cũng không thành vấn đề, có điều…

- Tôn giả cứ phân phó, chỉ cần quả nhân nơi này có, tuyệt không dám tiếc rẻ!
Không đợi Trần Mặc nói xong, lão quốc vương liền lập tức đứng dậy, khẩn cấp hồi đáp.

Oa Oa bị đánh bay vừa mới bò lại, nghe thế nhất thời mừng rỡ, vội vàng giành trước quát:
- Thật sao? Kỳ thật chúng ta cũng không phải kẻ có lòng tham, chỉ cần ngài đưa vàng bạc châu báu trong cung điện lấy hai phần ba ra… Không, lấy ba

https://thuviensach.vn

phần tư ra, chúng ta sẽ… Ái dồi!

Lúc này đây, Oa Oa đáng thương không phải là bị đá bay, mà là trực tiếp chọc thủng mái nhà bay lên không.

Mấy đồ điện đưa mắt nhìn nhau, lập tức nuốt trở vào các loại yêu cầu đang ở cửa miệng, ngay cả đám đồ triển lãm cũng biết điều câm miệng không nói.

Dường như không có việc gì vỗ vỗ hai tay, Trần Mặc nhìn lão quốc vương đang há hốc miệng, cười hì hì nói:
- Chúng ta cái gì cũng không cần, chỉ cần ngài viết một phong thư cho con gái ngài để chúng ta mang đến.

- Được được! Chuyện này rất dễ!
Lão quốc vương ngẩn ra, liên tục gật đầu không ngừng.

Trần Mặc vừa lòng cười cười, lại nhắc nhở nói:
- Có điều trong thư nhất định phải viết rõ ràng —— mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, mặc kệ nàng cảm thấy kỳ quái cỡ nào, nhưng hết thảy đều phải làm theo của ta!

Chương 169: Sở mai mối hôn nhân Đại Đường

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 169: Sở mai mối hôn nhân Đại Đường

Dịch & Biên: †Ares†

https://thuviensach.vn

Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Boommmmmm, 14/20
oOo

Khe khẽ thở dài, Hoàng Bào Quái ngửa đầu uống cạn chén rượu mạnh, lại đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, tức giận đập nát cái chén.

Thấy hắn đột nhiên nổi giận, đám tiểu yêu hai bên vội vàng run rẩy chạy lui ra, chỉ có một kẻ hầu lá gan hơi lớn hơn một chút, nơm nớp lo sợ hỏi:
- Đại vương vì sao tức giận? Đường Tăng kia chúng ta đã khống chế, nếu đại vương lo lắng đêm dài lắm mộng, không bằng hôm nay ăn hắn?

- Không cần, tạm thời cứ giam hắn lại!
Hoàng Bào Quái phất phất tay, tức giận ý bảo người hầu thối lui, vầng trán nhíu chặt trên lại nhiều thêm vài phần lo lắng.

Ngơ ngẩn tại chỗ chốc lát, hắn chợt đứng dậy, đi nhanh về hướng hậu hoa viên trong động.

Bất quá, tuy rằng bước chân mang theo vẻ tức giận khó có thể ức chế, nhưng chờ khi hắn tới gần hậu hoa viên, trông thấy thân ảnh yểu điệu kia xa xa thì vẫn không khỏi chậm lại, thần tình bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng.

- Haizzzz….
Cơ hồ đồng thời, thân ảnh đứng bụi hoa kia cũng khe khẽ phát ra đồng dạng thở dài.

Vài giây sau, ý thức được đang có người tới gần, nàng nhất thời thất kinh xoay đầu lại…

Thấy bộ mặt dữ tợn của Hoàng Bào Quái đằng sau, tiểu mỹ nhân yếu đuối này theo bản năng hoảng sợ lui về phía sau, rồi lại miễn cưỡng dừng bước, chua xót hành lễ nói:

https://thuviensach.vn

- Thiếp… Thiếp bái kiến đại vương!

Dù cho giọng nói dịu dàng ra sao, nhưng vẻ e ngại cũng chán ghét trong đó vẫn không giấu đi nổi.

Hoàng Bào Quái cười khổ, lại không hề trách móc đối phương, ngược lại dịu giọng an ủi:
- Bách Hoa, nàng cần gì phải luôn e ngại ta như vậy? Ta đã nói rồi, ta không có ác ý, ta là người yêu của nàng kiếp trước, đơ giản là theo ước định kiếp trước đời này đi tìm kiếm nàng…

Lời nói này, Hoàng Bào Quái mấy năm qua không nói một trăm lần cũng có tám mươi lần, chẳng qua Bách Hoa thế nào cũng không chịu tin tưởng, yêu quái xấu xí thô lỗ kinh khủng như vậy tại sao có thể là người yêu kiếp trước của mình.

Chẳng qua, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nàng bây giờ thân trong yêu động, ng chỉ có thể miễn cưỡng làm mặt tươi cười nói:
- Vâng! Thiếp đã biết, đại vương còn có gì phân phó sao?

- Ta…
Biết lần này an ủi lại vô dụng, Hoàng Bào Quái nhịn không được tức giận bừng bừng, nhưng câu trách mắng vừa tới bên miệng, lại miễn cưỡng nuốt trở vào.

Đúng lúc này một tiểu yêu đột nhiên lao tới, thất kinh nói:
- Đại vương! Đại vương! Có chuyện lớn rồi! Có mấy người ngoài cửa kêu la, nói muốn đại vương đem Đường Tăng giao ra, bằng không bọn hắn sẽ trực tiếp diệt cả nhà chúng ta!

- Chuyện cười!
Trong lòng tức giận đang không chỗ phát tiết, nghe thế Hoàng Bào Quái nhất thời giận dữ, hai tay giơ ngang triệu hoán trường đao ra.

https://thuviensach.vn

Vung đao chém một đường đứt đôi cánh hoa, hắn lại rít gào quát:
- Tới đúng lúc lắm, để ta đi gặp mấy kẻ khẩu xuất cuồng ngôn kia, phải cho mấy gã đồ đệ của Đường Tăng biết, cái gì gọi là chém gió to thì đau đầu lưỡi!

- Dạ dạ!
Tiểu yêu vội vàng khom người lĩnh mệnh, triệu tập yêu binh ra ngoài tác chiến.

Chẳng qua hơi chút ngừng lại một chút, hắn lại thật cẩn thận nhắc nhở nói:
- Đại vương! Mấy người kia dường như không phải đồ đệ của Đường Tăng… Theo con thấy bọn hắn cũng là yêu quái, nhất là mấy gã hình thù quái dị, so với yêu quái còn yêu quái hơn!

- Quản hắn là lai lịch gì, đao này cũng không ngại trảm thêm mấy cái!
Hoàng Bào Quái hiện đúng là lúc tức giận bừng bừng, trực tiếp xách đao đạp mây lao ra cửa động.

Không đợi thấy rõ tình huống, hắn liền nổi giận đùng đùng quát:
- Tới là kẻ nào, mau mau xưng danh, dưới đao ông nội Hoàng Bào của nhà ngươi không trảm hạng vô danh… Ơ? Lại là mấy yêu quái các ngươi?

Tiếng hô quát còn lay động trong không khí, Hoàng Bào Quái không khỏi ngẩn ra, đã nhận ra mấy gã khốn đến khiêu khích trước mặt này là ai.

Giờ phút này trên bãi đất trống ngoài động đang có một đám yêu quái hình thù kỳ dị chửi bới ầm ĩ. Cầm đầu là một thanh niên trẻ đang cưỡi một vật bằng kim loại, bộ dạng uể oải ngồi ngáp, tựa như là đang đi nghỉ dưỡng.

- Là các ngươi?
Hồi tưởng lại chuyện mấy ngày trước, Hoàng Bào Quái đầu tiên ngẩn ra, rồi không khỏi cười ra tiếng.

https://thuviensach.vn

- Như thế nào? Lần trước bị ta đoạt mất Đường Tăng, cảm thấy không cam lòng? Cũng tốt, các ngươi đã muốn tìm cái chết, vậy cũng chớ trách ta thủ hạ vô tình, kẻ nào không sợ chết muốn ý kiến thì lên đi!

- Ca nhổ vào! Ai đi tìm cái chết còn không nhất định!
Không đợi Trần Mặc trả lời, Oa Oa đã mang theo một đám đồ đồng đồ gốm xông lên trước.

- Cái gì nhỉ… Hoàng Bào Quái phải không! Thức thời đem Đường Tăng trả lại cho bọn ta, nếu dám nói một chữ "không", ngươi đời này không làm Hoàng Bào Quái được nữa, đổi sang làm quả dưa chuột được rồi! (Chỗ này chơi chữ, con quái tên Hoàng Bào, còn quả dưa chuột đọc là Hoàng Qua)

- Ặc…
Tuy rằng không biết mình cùng dưa chuột có quan hệ gì, nhưng nghe mấy câu hung hăng càn quấy nhục mạ, Hoàng Bào Quái làm sao còn nhịn được, nhất thời trường đao rung lên vọt tới:
- Đám tiểu yêu các ngươi cũng chỉ có chút công phu miệng lưỡi này thôi… Không cần đi, ăn một đao của ta trước lại nói sau!

Trong lúc nói chuyện, thanh trường đao tràn ngập yêu khí đã đón đầu chém xuống, chẳng qua nhìn đối thủ thần tình dữ tợn, Trần Mặc lại đột nhiên cười cười.

Ngay sau đó, Quan Tam từ bên trong nhảy ra, Bá Vương Khí phóng tới, Yển Nguyệt Đao cũng bám thanh sắc hào quang chặn ngang đánh ra, cùng trường đao kia va chạm một chỗ.

Trong tiếng kim loại rền rĩ, song phương không hẹn mà cùng lui về phía sau vài bước, lại đồng thời khen:
- Hảo đao pháp! Không tưởng được yêu quái nhà ngươi cũng có vài phần thủ đoạn!

- Thường thôi! Thường thôi!

https://thuviensach.vn

Không đợi Quan Tam trả lời, Trần Mặc liền cười hì hì giành nói.

Nhìn thấy Hoàng Bào Quái lại tiếp tục muốn xông tới, hắn đột nhiên nhếch miệng, như đang không có gì xảy ra cười nói:
- Dù nói thế nào, chúng ta cũng là đặc phái của Sở mai mối hôn nhân Đại Đường… Ngươi có biết, thay người thành toàn nhân duyên là việc rất nguy hiểm, không có có một chút bổn sự, làm sao dám đi ra hành tẩu giang hồ chứ?

- Sở mai mối hôn nhân Đại Đường?
Nguyên bản Hoàng Bào Quái muốn lần thứ hai công kích, đột nhiên nghe danh từ không hiểu ra sao kia, không khỏi ngẩn ra.

- Đó là cái gì? Ta mặc dù đối với Đại Đường không hiểu rõ lắm, nhưng cũng có biết một phần. Trong thiên hạ làm gì có môn phái nào gọi là Sở mai mối hôn nhân Đại Đường, chẳng lẽ là yêu động, hay là môn phái tán tu nào đó?

- Cũng không phải! Chúng ta là một phần của cơ cấu tổ dân phố, thuộc về biên chế sự nghiệp!
Trần Mặc đột nhiên thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc nói:
- Có điều đây không phải việc chính, việc chính là — ngươi có biết chúng ta đi tìm ngươi làm cái gì không?

- Làm cái gì? Cướp Đường Tăng?
Hoàng Bào Quái nghe được há hốc mồm, không khỏi bật thốt lên hô.

- Đương nhiên không phải!
Trần Mặc khẽ lắc đầu, nghiêm nghị nói:
- Sở mai mối hôn nhân Đại Đường chúng ta, tên như ý nghĩa chính là thay người giải quyết tranh cãi hôn nhân!

- Mấy ngày hôm trước, vị cha vợ kia của ngươi tìm tới chúng ta trách cứ, nói có người cướp đi con gái hắn làm lão bà… Hiến pháp nước chúng ta

https://thuviensach.vn

quy định, bất luận kẻ nào dùng thủ đoạn cưỡng ép hôn nhân sẽ không có giá trị hôn nhân thực tế!

- Hiến pháp?
Hoàng Bào Quái lần này thật sự hồ đồ. Suy tư một chút, hắn liền minh bạch ý tứ của đối phương, ngay lập tức cười lạnh vung đao nói:

- Nói nửa ngày! Không phải là thay lão đầu kia đến đòi con gái sao? Không sợ chết cứ tới, ta cùng Bách Hoa đã sớm kết xuống nhân duyên, các ngươi muốn cướp nàng ra khỏi ta, trừ phi trước hết giết ta!

Nói xong, Hoàng Bào Quái đột nhiên mất bình tĩnh, muốn xách đao xông lên liều mạng.

Trần Mặc dường như không có việc gì nhìn lên, thẳng đến lúc trường đao kia cơ hồ muốn chém tới mới đột nhiên cười nói:
- Thực cảm động! Không thể tưởng được Khuê Tinh trong nhị thập bát tú trên bầu trời lại si tình như vậy… Gì nhỉ, lập gia đình phải gả cho Hoàng Bào Quái, những lời này thật sự là chí lý!

Nhẹ nhàng linh hoạt một câu, nhất thời làm cho Hoàng Bào Quái thay đổi sắc mặt, đao sắp chém tới bị kìm hãm rồi nhanh chóng thu về.

Hoàng Bào Quái sắc mặt cổ quái nhìn nhìn Trần Mặc, hồi lâu sau mới hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:
- Làm sao ngươi biết lai lịch của ta? Chẳng lẽ, ngươi là bọn hắn phái tới…

- Không phải! Ta nói rồi, ta là từ Sở mai mối hôn nhân Đại Đường, cho nên tình huống của ngươi đều ghi rõ trong hồ sơ của chúng ta!
Trần Mặc cười hì hì xoa xoa lên cằm, nói ra lai lịch của Hoàng Bào Quái trong Tây Du Ký.

- Hoàng Bào Quái, ở lại núi Uyển Tử động Ba Nguyệt, nguyên là Khuê Tinh trong nhị thập bát tú, cũng chính là Khuê Mộc Lang, bởi vì tại Thiên

https://thuviensach.vn

Cung cùng thị hương ngọc nữ Phi Hương Điện (ngọc nữ châm hương) sinh tình cảm, hai người ước định tư phàm hạ giới… Đằng sau còn cần ta nói không?

Đầy mặt ngạc nhiên nhìn Trần Mặc, Hoàng Bào Quái suýt nữa trường đao cũng rớt, bả vai khe khẽ run rẩy.

Cho tới giờ khắc này nghe được hỏi, hắn mới theo bản năng lắc đầu, lại đột nhiên quát:
- Ngươi muốn thế nào? Ta cùng Bách Hoa sớm có ước định kiếp trước, ta lại không có làm ra chuyện gì đại nghịch bất đạo, chỉ cùng nàng hoàn thành tâm nguyện lúc trước… Thôi! Ta cùng ngươi nói những lời này có ích lợi gì, nếu muốn mang nàng đi trước hết giết ta!

- Không nên kích động! Không nên kích động!
Chứng kiến Hoàng Bào Quái tình cảm không khống chế được muốn ra tay, Trần Mặc vội vàng lắc đầu, dường như không có việc gì nói.

- Ta khi nào thì nói qua muốn tách các ngươi? Van ngươi, mời ngươi nghe rõ ràng chút, chúng ta là Sở mai mối hôn nhân Đại Đường, không phải cơ quan ly hôn Đại Đường... Có câu hủy một toàn miếu không ác bằng phá một hôn sự, ngươi cảm thấy chúng ta giống loại người xấu kia sao?

- Có ý tứ gì?
Hoàng Bào Quái tình mê hoặc, lại cũng không tự chủ được buông trường đao.

Không đợi Trần Mặc trả lời, Nặc Nặc nhảy ra, giành nói:
- Đồ đần, thế cũng không hiểu? Ta nói là cuộc sống giới tính… à không, cuộc sống hôn nhân của ngươi có phải rất không hài hòa không? Lão bà của ngươi có phải mỗi ngày gặp ngươi đều giống như thấy quỷ? Ngươi có phải là muốn thay đổi tình trạng hiện tại hay không?

https://thuviensach.vn

Làm sao còn có thời gian gì tự hỏi, Hoàng Bào Quái hiển nhiên bị mấy vấn đề liên tiếp này làm hôn mê, bản năng gật gật đầu.

Mấy đồ điện đối mắt nhìn nhau một cái, đột nhiên không hẹn mà cùng gật đầu, cùng kêu lên nói:
- Một khi đã như vậy thì giờ bỏ vũ khí xuống, nghe chỉ huy của chúng ta… Sở mai mối hôn nhân Đại Đường vì ngài hết lòng phục vụ, sứ mệnh của chúng ta là: hài hoà hài hoà lại hài hòa, làm cho mỗi người đều có một gia đình hạnh phúc!

Chương 170: Tái hiện một đời

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 170: Tái hiện một đời

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Boommmmmm, 15/20
oOo

- Chén này chúc cho chúng ta hợp tác khoái trá!
Theo sau tiếng chạm ly thanh thúy, rượu hơi bắn ra, nhìn trong ánh lửa vừa lấp lánh vừa kỳ ảo.

Hoàng Bào Quái tâm tình khoái trá cạn chén, rồi lại cười lớn vỗ vỗ tay, gọi một đám hồ yêu tiến lên nhảy múa, trong phút chốc toàn động đều bao phủ

https://thuviensach.vn

trong không khí vui vẻ.

- Zô zô zô! Chúng ta lại cạn tiếp nào!
Hứng thú tràn đầy bưng lên bình rượu, Hoàng Bào Quái tự mình rót cho Trần Mặc một chén rượu ngon, sau đó tỏ kính ý uống trước.

Thái độ ân cần này của hắn làm đám tiểu yêu rất giật mình — từ lúc nào mà vị đại vương sắc mặt luôn âm trầm này trở nên dễ nói chuyện như vậy?

- Tửu lượng của ta không tốt lắm, nhấp môi chút thôi nhé!
Khẽ nhấp một ngụm, Trần Mặc liền đưa mắt nhìn sang một góc.

Ngồi nơi đó là một tiểu mỹ nhân nhu nhược, cũng chính là Bách Hoa công chúa. Nhìn biểu tình tràn ngập sợ hãi mà lại không dám rời đi của nàng, hiển nhiên thấy được hoàn toàn không tiếp nhận Hoàng Bào Quái.

Ngay sau đó, đại khái là đã phát hiện Trần Mặc nhìn chăm chú mình, vị tiểu mỹ nhân này khẽ nhíu mày, vội vàng cúi đầu xuống.

- Xem ra nàng cũng coi ta là yêu quái rồi!
Cười hì hì uống rượu, Trần Mặc không khỏi nhìn đối phương thêm mấy lần.

Chú ý tới ánh mắt của hắn, Hoàng Bào Quái ngẩn ra, đột nhiên thấp giọng thở dài:
- Hiền đệ à! Đệ cũng thấy đấy, Bách Hoa nàng nhìn chúng ta lại giống như là nhìn thấy quỷ, dưới loại tình huống này phải như thế nào để vãn hồi tâm của nàng?

Trên thực tế, cho dù mới vừa rồi bị Trần Mặc hứa hẹn làm rung động, cho dù đã mời đối phương vào trong yêu động làm khách, nhưng Hoàng Bào Quái vẫn còn có chút bán tín bán nghi.

Mấy năm qua này, hắn cơ hồ là vắt óc lấy lòng Bách Hoa, nhưng dù làm gì cũng đều vô dụng.

https://thuviensach.vn

Cho nên, không biết mấy vị mới tới này tới cùng có bản lãnh gì, có thể làm cho cuộc sống hôn nhân bế tắc này trở nên mỹ mãn?

- Lấy lòng có ích lợi gì? Không thích chính là không thích, ngươi đưa cả núi vàng đến tặng cũng vô dụng!
Trần Mặc thầm nói, nhưng như cũ vẻ mặt tươi cười nói:

- Yên tâm! Yên tâm! Chỉ cần huynh hết thảy đều nghe đệ chỉ huy, đệ cam đoan hai người sẽ chàng chàng thiếp thiếp ngọt ngào như mật… Có điều trước đó đệ muốn cùng đại tẩu nói vài lời, huynh không phiền chứ?

- Tốt!
Hoàng Bào Quái ngẩn ra, lập tức gật đầu đồng ý.

Trần Mặc điềm nhiên như không đứng dậy, chậm rãi đi tới trước bàn của Bách Hoa, cười hì hì rồi kín đáo thò tay lên ngực mình.

Nhận thấy được hắn đến, Bách Hoa không khỏi thở nhẹ một tiếng, vội vàng đứng dậy chúc rượu, thoạt nhìn đủ lễ mạo, nhưng nàng khe khẽ run rẩy bả vai, lại cho thấy nàng khẩn trương cùng sợ hãi.

- Chớ khẩn trương, có vật này muốn cô xem!
Vô nghĩa nhún nhún vai, Trần Mặc cũng đã đem lá thư trong ngực nhè nhẹ đặt lên bàn.

Bách Hoa hơi do dự một chút, rồi chần chờ cầm lấy bức thư… Mấy phút sau, đợi nàng nhìn rõ nội dung trong đó thì đột nhiên sắc mặt tái nhợt run giọng nói:
- Tại sao… Tại sao ngươi có thư của phụ thân ta?

- Đây không phải việc chính! Quan trọng là cô có muốn thoát khỏi cuộc sống thống khổ hiện tại không?
Trần Mặc nói khẽ, đợi khi thấy Bách Hoa gật đầu, hắn mới cười hì hì nói:

https://thuviensach.vn

- Vậy cô cứ làm như phụ thân cô nói đi, toàn bộ nghe theo chỉ huy của ta, có thể chứ?

- Có thể!
Bách Hoa hơi có vẻ do dự, rồi cũng đáp.

Trần Mặc thở phào một cái, lập tức đứng dậy, hướng Hoàng Bào Quái đang căng thẳng chờ tin mà ra hiệu:
- Lão Hoàng, để những hồ nữ đều đi xuống đi! Huynh cùng đại tẩu đi theo đệ, chúng ta đến hậu hoa viên diễn một vở kịch.

- Diễn kịch?
Hoàng Bào Quái cùng Bách Hoa đối mắt nhìn nhau một cái, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Trần Mặc lôi kéo xông ra ngoài.

Mấy đồ điện đang trong hậu hoa viên bố trí cảnh tượng, thấy bọn hắn sắp tiến vào, vội vàng lớn tiếng nói:
- Lão đại, bọn em chuẩn bị xong rồi… Ấy, cẩn thận chút, cái đèn trên đầu anh kìa!

- Được rồi! Thoạt nhìn tạm được, có hương vị của Thiên Cung super fake!
Nhìn hậu hoa viên đã được bố trí style Thiên Cung, Trần Mặc vừa lòng gật đầu, lại vỗ nhẹ bả vai Hoàng Bào Quái.

- Để ta giải thích đơn giản mấy câu, tiếp theo đây chúng ta muốn hai vị làm nhân vật chính, tái diễn đoạn tình duyên lúc trước trên Thiên Cung. Cho nên, mời lão Hoàng kể lại chuyện hồi đó thật chi tiết, để cho Nặc Nặc biên soạn kịch bản…

- Hả? Nói trước mặt mọi người sao?
Hoàng Bào Quái ngẩn ra, ngượng ngùng đỏ mặt.

Trần Mặc không nói gì nhìn hắn, thầm nghĩ người này bộ dạng mạnh mẽ như thế, trong lòng lại một thiếu nam ngây thơ, cũng khó trách ngốc đến độ

https://thuviensach.vn

thiên quân cũng không muốn làm chạy xuống trần tìm lão bà.

- Muốn lão bà không? Muốn thì thật thà mà kể cho kỹ, ngay cả khi nào thì nắm tay khi nào thì có nụ hôn đầu tiên cũng kể ra!
Không đợi Trần Mặc mở miệng, Nặc Nặc đang bị lửa tò mò thiêu đốt hừng hực liền nhảy ra.

Hoàng Bào Quái đỏ bừng khuôn mặt im lặng hồi lâu, lúc này mới cố lắp bắp nói:
- Để ta nhớ, ngày đó là hôm ta phải tới Phi Hương Điện đảm nhiệm việc canh gác…

Lắp bắp tự thuật, năng lực biểu đạt của Hoàng Bào Quái tuy rằng không mạnh, nhưng cũng đủ để đem chuyện cũ nhất nhất kể ra.

Mọi người mới đầu nghe hắn giảng thuật không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, nhưng nghe mấy phút sau lại bất tri bất giác bị cảm động.

Bất kể nói tối nghĩa ra sao, vẻ mặt xấu hổ thế nào, nhưng nỗi thâm tình của Hoàng Bào Quái là không thể che giấu.

Trên thực tế Bách Hoa công chúa nguyên bản sợ hãi đứng một bên, nghe xong câu chuyện cũng không nhịn hơi có chút cảm động.

Đương nhiên cảm động thì cảm động, nàng bất kể như thế nào cũng không chịu tin tưởng, mình chính là ngọc nữ Phi Hương Điện trong miệng yêu quái kia.

Mà giờ khắc này, Nặc Nặc sớm đã ghi lại toàn bộ câu chuyện, đợi cho Hoàng Bào Quái tự thuật xong, nó cũng đánh xong chữ cuối cùng của kịch bản:
- Xong! Ta thật sự là thiên tài! A Hoàng lại đây xem một lần, không có vấn đề gì chúng ta sẽ bắt đầu!

https://thuviensach.vn

- A Hoàng?
Đờ người ra mấy giây, Hoàng Bào Quái không sao quen được cái xưng hô cho chó này, nhưng Nặc Nặc đã chặn trước đưa kịch bản đưa tới.

Lật lật mấy tờ, Hoàng Bào Quái sắc mặt trở nên đỏ ửng, hắn nhịn không được quay đầu nhìn Bách Hoa xa xa, thấp giọng nói:
- Ta không có vấn đề gì, nhưng Bách Hoa bên kia…

- Không thành vấn đề, chỉ cần cố gắng biểu diễn tốt là được!
Trần Mặc cười hì hì gật đầu, vỗ nhẹ bả vai Hoàng Bào Quái.

Chần chờ cắn răng, Hoàng Bào Quái xem lại kịch bản trong tay, rốt cục cố lấy dũng khí, sải bước hướng Bách Hoa đi đến.

Mà ngay lúc hắn chậm rãi tới gần, bỗng nhiên tự phát thanh quang bao phủ toàn thân, nguyên bản bề ngoài tà ác dữ tợn, giờ phút này đột nhiên chuyển hóa thành khôi ngô tuấn lãng…

- Ặc… Tại sao bình thường hắn không dùng tạo hình này?
Tròn mắt mà xem, Trần Mặc nhìn khuôn mặt anh tuấn kia, bình thường đều lấy tạo hình này mà tán, có lẽ sớm đã thu phục được Bách Hoa công chúa.

Trên thực tế, Bách Hoa công chúa thấy Hoàng Bào Quái biến hình cũng không nhịn được hơi lộ vẻ mặt tán thưởng, nhưng chỉ là trong nháy mắt ngạc nhiên, ý thức lại được thân phận chân thật của đối phương, nàng liền liên tục không ngừng lui về phía sau tránh.

- Đừng nhúc nhích!
Ngăn lại đường đi của nàng, nhìn Bách Hoa công chúa khẩn trương, Trần Mặc dường như không có việc gì mỉm cười nói:
- Không nên quên, trong lá thư của phụ thân cô đã viết cô hết thảy đều phải nghe theo chỉ huy của ta… Cho nên, cô hiện cần phải làm là thả lỏng, không nên làm ra chuyện gì ngoài ý.

https://thuviensach.vn

Do dự vài giây, Bách Hoa công chúa mới cắn chặt môi anh đào, miễn cưỡng đứng tại chỗ, hít thở thật sâu.

Ngay sau đó, Nặc Nặc lập tức nhảy đến trên vai Trần Mặc, hướng về Bách Hoa công chúa bật một đoạn nhạc, chậm rãi chỉ thị nói:
- Tốt lắm! Bây giờ hãy nhìn lên màn hình của ta, tập trung chú ý nghe nhạc, không cần nghĩ nhiều… Cô đang cảm thấy mệt chết đi được, muốn ngủ một giấc, không có bất kỳ lo lắng…

Nhiếp Hồn Ma Âm có chứa công năng thôi miên, giờ phút này Bách Hoa công chúa đã buông tha cho chống cự càng dễ dàng thành công.

Nặc Nặc toàn lực làm, Bách Hoa công chúa rất nhanh tiến nhập trạng thái bị thôi miên vô ý thức, mà Nặc Nặc cũng lúc này dịu giọng dẫn đường:
- Đúng rồi! Trở lại thật lâu thật lâu trước kia, khi đó, cô chính là ngọc nữ trong Phi Hương Điện, dưới tình huống ngẫu nhiên, gặp…

Vừa nhẹ giọng chỉ dẫn, Nặc Nặc vừa đánh mắt ra hiệu cho Hoàng Bào Quái. Hắn ngẩn ra rồi lập tức tỉnh ngộ tiến lên vài bước, dựa theo kịch bản khẽ tiến sát tới cạnh Bách Hoa.

Sau đó, giống như là cái lần gặp nhau ở kiếp trước, hắn như có suy nghĩ gì quay đầu, lộ ra nụ cười ôn hòa.

Cơ hồ là đồng thời, hình như cảm ứng được bị hắn nhìn chăm chú, Bách Hoa công chúa vẫn trong thôi miên cũng đồng dạng như có suy nghĩ gì quay đầu nhìn lại.

Sau đó, trên mặt của nàng đã không còn lắng cùng sợ hãi, mà thay thế bằng nụ cười e ấp ngượng ngùng.

- Này…
Tựa hồ rất muốn tìm lý do bắt chuyện, mà lại không thể nghĩ ra cách nào cho tốt, Hoàng Bào Quái chỉ có thể ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng tại chỗ.

https://thuviensach.vn

Vài giây sau, đánh giá tình huống bốn phía, hắn đột nhiên từ trên mặt đất nhặt lên một hòn đá, rồi bắt chuyện cùng Bách Hoa công chúa:
- Này… Vị tiên tử kia ơi, ngài đánh rơi vật này phải không! (Vãi cả bắt chuyện

- Đệch! Cách bắt chuyện ngu xuẩn gì đây!
Cho dù đã nghe Hoàng Bào Quái tự thuật qua một lần, nhưng giờ phút này chứng kiến hắn biểu diễn hiện trường, Trần Mặc cùng mấy đồ điện vẫn chỉ có thể há hốc mồm.

Nhưng trong ánh mắt kinh ngạc của bọn hắn, Bách Hoa công chúa lại đưa tay tiếp nhận hòn đá, nở nụ cười e thẹn:
- Vâng… Cảm ơn ngài đã nhắc nhở, cảm ơn ngài!

Giờ khắc này, ánh mắt hai người đan vào nhau, thật lâu không có di động, thời không giống như đã đọng lại.

Trong không khí ngọt ngào như vậy, Trần Mặc rốt cục thở phào một cái, thấp giọng nói:
- Có vẻ là thành công rồi!

Chương 171: Tương phùng nhất tiếu mẫn ân cừu

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 171: Tương phùng nhất tiếu mẫn ân cừu
(Gặp lại cười một tiếng xóa hết oán thù)

https://thuviensach.vn

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Boommmmmm, 16/20
Còn bốn chương cuối cùng tối nay post nốt.
oOo

- Trần huynh đệ à! Đệ chính là huynh đệ cả đời của ta a!
Cơ hồ là lệ nóng doanh tròng nhào lên, Hoàng Bào Quái ôm chặt lấy Trần Mặc, xem ra tính toán dùng hắn làm khăn tay hình người.

- Không cần nói thừa cái gì nữa! Huynh đệ à, sau này đệ có chuyện gì khó khăn cứ tìm ta, cho dù ta phải liều cái mạng này cũng sẽ giúp đệ giải quyết!

Sau khi giải quyết xong vấn đề về cuộc sống hôn nhân, Hoàng Bào Quái đang trong giai đoạn quá hứng khởi, vì vậy hắn hiện xem Trần Mặc so với thân nhân còn thân hơn.

Hai trước, Bách Hoa từ trong thôi miên trải qua tình cảnh kiếp trước cũng từ từ tỉnh lại, và tình huống vừa thấy được Hoàng Bào Quái liền vội vàng né tránh ngày xưa không còn, lúc này nàng mê mang đứng trước Hoàng Bào Quái, hồi lâu sau đột nhiên chần chờ hô một tiếng "Khuê lang".

Một khắc ấy, Hoàng Bào Quái rơi lệ đầy mặt, rồi đột nhiên chạy tới một góc phòng, liều mạng dùng sức đập đầu huỳnh huỵch lên tường.

Thấy hành vi tự ngược đãi ấy, mọi người không khỏi liên tục cảm khái, thầm nghĩ nguyên lai như vậy cũng có thể phát tiết tình cảm mãnh liệt…

Sau đó, mọi người liền cùng nhau bê ghế đến, an tọa mà thưởng thức đoạn phim ngôn tình cổ trang trước mắt, mãi đến lúc Hoàng Bào Quái thẹn quá hoá giận đuổi đi mới thôi.

https://thuviensach.vn

Tiếp đó, đợi cho ngày hôm sau khi thức dậy, Hoàng Bào Quái tinh thần hiển nhiên tốt hơn nhiều, nhìn sắc mặt phấn chấn cười toe toét của hắn mà đoán thì đêm qua chắc chắn rất không tồi.

Trần Mặc dường như không có việc gì ngồi uống trà, trong lòng lại tự hỏi một vấn đề cực nghiêm túc — không biết hai người này đêm qua nói gì, sau đó làm gì nhỉ…

Giờ phút này thấy Hoàng Bào Quái nhiệt tình như thế, hắn còn có thể nói gì? Trần Mặc vỗ bờ vai của hắn tỏ vẻ an ủi, sau đó bị hắn lôi đi uống rượu từ sáng sớm.

Đợi cho hai người đều uống đến say khướt, nhìn thấy Hoàng Bào Quái tâm tình thật tốt, Trần Mặc rốt cục tìm cơ hội hỏi:
- Này… Lão Hoàng à, ước định của chúng ta tính là đã hoàn thành xong rồi chứ!

- Hoàn thành xong! Đương nhiên hoàn thành xong!
Hoàng Bào Quái đĩnh đạc phất phất tay, lại đột nhiên ngẩn ra, dường như tỉnh ngộ vỗ vỗ cái trán:
- A! Ta thiếu chút nữa quên chuyện kia… Bay đâu, đem Đường Tăng lại đây, giao cho Trần hiền đệ xử lý!

Nghe câu ra lệnh, Trần Mặc rốt cục thở phào một cái, kỳ thật hắn cũng là tiến hành một canh bạc.

May mắn là Hoàng Bào Quái thật sự tuân thủ hứa hẹn như trong Tây Du Ký nói, chứ nếu hắn đột nhiên trở mặt không giao Đường Tăng, chính mình cũng không còn biện pháp gì ép hắn.

Mấy phút sau, Đường Tăng bị trói giống như cái bánh chưng được mấy tiểu yêu áp giải tiến vào trong động.

https://thuviensach.vn

Hoàng Bào Quái liếc mắt nhìn Đường Tăng một cái, đột nhiên liếm liếm môi, lộ ra biểu tình dữ tợn:
- Hiền đệ à! Nếu đệ không biết nấu nướng thì không bằng để vi huynh hỗ trợ, đệ thích nướng hay là hấp?

- Cái này sao, ta thích…
Trần Mặc cười hì hì đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt Đường Tăng.

Trong lúc mọi người nhìn chăm chú, hắn điềm nhiên vươn tay sờ sờ chiếc áo cà sa của Đường Tăng:
- Cái áo cà sa này đẹp nhỉ, mua ở đâu vậy, có được giảm giá không?

- Ặc…
Hoàng Bào Quái cùng Đường Tăng không khỏi mê mang đưa mắt nhìn nhau, tự nhiên cũng xem nhẹ động tác rất kín đáo phía sau của Trần Mặc.

Trên thực tế, trong nháy mắt sờ lên áo cà sa, Trần Mặc đã thừa cơ thó luôn mảnh ngọc vỡ, không một tiếng động bỏ vào trong tay áo.

Lượn lờ đánh lạc hướng thêm một chút, hắn đột nhiên rút dao găm ra, nhân lúc mọi người chưa kịp phản ứng nhanh chóng cắt đứt dây trói.

- Cái gì?
Hoàng Bào Quái lắp bắp kinh hãi, không khỏi nhảy người lên, mà Đường Tăng cũng kinh ngạc không kém.

Nhìn hai người bọn họ, Trần Mặc dường như không có việc gì nhún nhún vai, cười tủm tỉm nói:
- Kỳ thật, ta được người khác uỷ thác tới cứu Đường Tăng, lại thêm ta không có hứng thú ăn thịt người, vì thế thả hắn đi đi!

- Cứ như vậy thả?
Hoàng Bào Quái thực đau lòng nhìn Đường Tăng, nhịn không được ngăn lại nói:

https://thuviensach.vn

- Hiền đệ, cứ vậy thả có phải quá lãng phí không? Nếu không chúng ta chia đều đi, đệ thích thịt chân giò trên hay dưới?

- Ặc…
Trần Mặc đứng hình, hắn đột nhiên cảm giác mình vào nhầm một bộ lạc mọi rợ ăn thịt người, đang đợi đến lúc con mồi bị cắt xẻ ra chia cho cả bộ lạc.

Mà nghe đề nghị như thế, cho dù Đường Tăng có cứng thấy chết không sờn cỡ nào cũng không nhịn được hơi run rẩy — hơn cả một đao chém rụng, mỗi ngày chậm rãi lóc một chút thịt mới thật sự là khủng bố!

- Bỏ đi! Hắn cũng không phải là hoa chuối mà cắt tí một tí một!
Trần Mặc khe khẽ thở dài phản đối ý này.

Gần như đồng thời, bỗng có một tiểu yêu kinh hoảng tiến vào, lớn tiếng hô:
- Đại vương! Đại vương! Việc lớn không tốt, có một con yêu quái mặt khỉ đứng ngoài cửa kêu, nói nếu đại vương không thả sư phụ của hắn thì hắn sẽ đem chúng ta đánh thành bánh thịt!

- Kẻ nào to gan như vậy!
Lời còn chưa dứt, Hoàng Bào Quái liền hung tợn nhảy người lên, trực tiếp xách trường đao xông ra ngoài.

Trần Mặc ngẩn ra, lại lập tức theo đi ra ngoài. Dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết, cái gọi là yêu quái mặt khỉ hiển nhiên chính là vị đoạn thời gian trước bị Đường Tăng đuổi đi - Tôn Hành Giả. Chỉ là làm sao hắn lại tới đây được nhỉ, chẳng lẽ là Bồ Tát chỉ dẫn?

Vội vàng vừa đi vừa nghĩ nghĩ, hắn sai mấy đồ điện lại đây làm hộ vệ cho Đường Tăng.

Mà chờ bọn hắn chạy ra ngoài cửa động thì Hoàng Bào Quái đã sớm cùng Tôn Hành Giả đánh túi bụi, Kim Cô Bổng cùng trường đao kịch liệt va

https://thuviensach.vn

chạm, hoa lửa tóe ra tứ tán.

Trong tiếng hô quát vang trời, thân ảnh hai người giống như gió lốc lần lượt đảo qua đảo lại, hung ác đánh về phía đối phương!

- Đây cũng không phải là điều ta muốn!
Khe khẽ thở dài, Trần Mặc hướng Oa Oa vỗ tay ra hiệu:
- Nghĩ biện pháp để hai người bọn họ dừng tay… Đừng có ấm ức nhìn tao như vậy, tao biết mày nhất định có cách!

- Em làm gì có cách nào…
Buồn bực phản bác, nhưng Oa Oa vẫn nhảy vài bước về phía trước, đột nhiên há mồm phun ra một làn khói trắng.

Dòng khí nóng rực phóng ra, tức thì bao trùm phạm vi mấy chục mét. Hoàng Bào Quái cùng Tôn Hành Giả nhất thời không nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, chỉ có thể miễn cưỡng mỗi bên lùi về một phía, tạm thời đình chiến.

Mà thừa dịp này, Trần Mặc vội vàng chụm hai tay làm loa hét lớn:
- Tôn đại thánh, nhìn ở bên này này!

- Cái gì?
Tôn Hành Giả ngẩn ra, theo bản năng quay đầu trông lại.

Vài giây sau, chờ hắn chứng kiến Đường Tăng bị Trần Mặc đẩy lên phía trước thì nhất thời cả giận nói:
- Thằng nhãi kia, muốn làm gì đây? Thức thời thả sư phụ ta ra, bằng không đừng trách lão Tôn…

Lời còn chưa dứt, Tôn hầu tử đột nhiên trợn tròn mắt —— trong tầm mắt của hắn, người trẻ tuổi kia lại thật sự buông Đường Tăng ra rồi khe đẩy.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng vẫn không rõ xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn Đường Tăng lảo đảo chúi về phía mình, Tôn Hành Giả cũng chỉ có thể theo bản năng đưa tay đỡ.

Sau thoáng ngạc nhiên, hắn nhịn không được nhìn phía Trần Mặc, đầy mặt hồ nghi nói:
- Yêu quái kia, ngươi định giở âm mưu quỷ kế gì thế?

- Không có! Hoàn toàn không có!
Trần Mặc cười hì hì phất phất tay, làm dấu "xin cứ tự nhiên":
- Nói thật, ta căn bản là không định ăn Đường Tăng, hiện ngươi đã đến thì trả người lại cho ngươi là tốt rồi!

- Chỉ như vậy?
Tôn Hành Giả ngẩn ra, lại đột nhiên cau mày nói:
- Không đúng! Không đúng! Nếu là như vậy, tại sao mấy hôm trước ngươi còn phải tốn tâm tư giăng bẫy sư phụ ta?

- Việc này sao…
Trần Mặc dường như không có việc gì cười cười, trong lòng lại thầm cảm khái con khỉ này quả thật không dễ lừa.

May mà hắn đã sớm chuẩn bị, lập tức làm vẻ nghiêm chỉnh nói:
- Ta không phải muốn bắt sư phụ ngươi, mà là muốn cứu hắn! Ngươi không biết, khi đó có rất nhiều yêu quái định ra tay, nên ta nghĩ so với việc để bọn chúng hành động chẳng thà ta tiên hạ thủ vi cường.

- Thật sao?
Tôn Hành Giả tựa hồ tin vài phần, nhưng vẫn nghi hoặc nói:
- Một khi đã như vậy, tại sao ngươi không trực tiếp nói cho ta biết, cần gì luẩn quẩn thế này?

- Ta nếu nói cho ngươi biết, ngươi tin sao? Bất kể như thế nào, ta cũng là yêu quái mà!
Trần Mặc vô nghĩa nhún nhún vai, lại lộ ra vài phần hổ thẹn:

https://thuviensach.vn

- Đương nhiên, kỳ thật ta cũng có tư tâm, ta từ trước đến nay rất ngưỡng mộ Đường trưởng lão, cũng muốn mượn cơ hội này nghe người giảng giải kinh văn, cho nên… Thật ngại quá!

- Thì ra là thế…
Nhìn vẻ mặt Trần Mặc không giống đang diễn kịch, Tôn Hành Giả không khỏi tin thêm mấy phần, rồi lại có vẻ chần chờ nhìn phía Đường Tăng.

Đón ánh mắt của hắn, Đường Tăng chắp hai tay thở dài:
- Thiện tai! Trần thí chủ đúng là có tấm lòng hướng thiện, mới vừa rồi nếu không phải hắn ngăn trở, chỉ sợ vi sư đã muốn… Thiện tai! Thiện tai!

Nghe được Đường Tăng nói mấy lời này, Tôn Hành Giả rốt cục giải trừ đề phòng sau cùng.

Hơi hơi trầm ngâm một lát, hắn chợt thu hồi Kim Cô Bổng, tiến về phía Trần Mặc.

Hoàng Bào Quái ngẩn ra, tựa hồ muốn bảo hộ phía trước Trần Mặc, lại bị Trần Mặc khe đẩy ra nói:
- Lão Hoàng không cần lo lắng! Đại thánh làm việc từ trước đến nay quang minh lỗi lạc, sao có thể đánh lén chúng ta!

- Được! Yêu quái nhà ngươi cũng có chút nhãn lực!
Tôn Hành Giả đỉnh đạc tiêu sái đến trước mặt Trần Mặc.

- Thường thôi thường thôi!
Trần Mặc cười hì hì trả lời, thầm nghĩ dù là cái thế anh hùng cũng không chê ‘vỗ mông ngựa’ (nịnh nọt).

- Không cần khiêm tốn, ngươi quả thật thông minh hơn ta rất nhiều!
Tôn Hành Giả hừ lạnh một tiếng, trong lời nói tựa hồ có thâm ý.

https://thuviensach.vn

Hơi ngừng lại một chút, hắn đột nhiên nắm đấm tay hướng về Trần Mặc cúi người thi lễ:
- Nói đến cùng lão Tôn thiếu ngươi một cái nhân tình… Nói thẳng đi! Lão Tôn không có thói quen nợ nhân tình, mà ngươi hao công tốn sức như thế sợ là cũng muốn từ lão Tôn kiếm chỗ tốt gì đi!

- Đại Thánh anh minh!
Trần Mặc cũng biết không thể gạt được Tôn Hành Giả tinh minh này, khẽ cười nói:
- Kỳ thật ta cũng không có yêu cầu gì quá xa vời, chỉ cần Đại Thánh… Thế nào, yêu cầu này không tính là cao chứ!

Chương 172: Kỳ quái tương phùng

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 172: Kỳ quái tương phùng

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Trở về viện bảo tàng...
P/S: chương 166 post thiếu mất đoạn đầu, đã sửa lại, cảm ơn bạn SilverMoonLight nhắc nhở
oOo

Giải quyết xong sự kiện Đường Tăng, chiếm được mảnh ngọc thứ năm, lại từ Tôn Hành Giả lấy được mấy món đồ… Bất kểtừ góc độ nào mà nói,

https://thuviensach.vn

chuyến du hành thời không lần này đều xem như là kết thúc mỹ mãn.

Mà sau khi bốn thầy trò Đường Tăng cất bước tiếp tục lên đường thỉnh kinh, Trần Mặc cũng lập tức hướng Hoàng Bào Quái cáo từ, chuẩn bị trở về thế giới hiện thực. Hoàng Bào Quái khuyên vài lần đều không có hiệu quả, cũng chỉ có thể chào tạm biệt.

Sau khi cáo từ, mọi người dọc theo dãy núi một đường về hướng Đông, quay lại cái hồ ngày đó.

Theo bức thư Ngu mỹ nhân viết, chỉ cần tại đó khởi động năm mảnh ngọc là có thể mượn dùng năng lượng trở về thế giới hiện thực.

Tuy rằng như thế, nhưng bởi vì chưa từng có ai thí nghiệm qua nên mọi người vẫn cảm thấy có chút bất an.

Trần Mặc trái lại tựa hồ không phải quá quan tâm chuyện này, dọc theo đường đi hắn luôn thần thần bí bí tự mình tách ra, nghe nói là kiểm tra lễ vật Tôn Hành Giả cho hắn…

- Kỳ quái! Con khỉ kia rốt cục cho anh cái gì thế?
Sau vài lần như thế, mọi người nhịn không được dò hỏi.

Trần Mặc cười hì hì lắc đầu, ra vẻ thần bí nói:
- Không thể nói! Không thể nói! Tóm lại, đến đúng lúc mọi người sẽ biết…

Biết người này lại cố tình gợi tò mò, mọi người dứt khoát sẽ không hỏi, để cho hắn nghẹn trong lòng.

Một đường bình an vô sự, mọi người trải qua hai ngày di chuyển, rốt cục tới được bờ hồ quen thuộc kia.

Trong ánh mắt chăm chú của đồng bạn, Trần Mặc hít một hơi thật sâu, đem năm mảnh ngọc vỡ đã được gắn lại cùng một chỗ giơ lên cao. Lúc này ngọc

https://thuviensach.vn

vỡ đã hình thành hình dạng ban đầu của Nguyên Linh Ngọc Phách, chỉ có bên hông là thiếu đi một miếng nhỏ, cũng chính là mảnh vỡ thứ sáu.

- Hi vọng hết thảy thuận lợi, bằng không chúng ta phải sống quãng đời còn lại nơi đây.
Cười một cái cho bớt căng thẳng, Trần Mặc khe khẽ đưa vào thanh mang.

Trong chớp mắt, hào quang màu tím chói mắt tỏa ra, hóa thành một cột sáng yếu ớt chiếu thẳng lên trời cao.

Ngay sau đó, nương theo tiếng ong ong trầm thấp, cột sáng này giống như bắt được cảm ứng, bắt đầu chậm rãi bành trướng mở rộng…

Thấy một màn như vậy, Trần Mặc lập tức quay đầu quát:
- Mọi người nhanh lần lượt tiến vào, nếu để nó biến mất chúng ta chỉ có thể ở lại nơi này đó!

Không ai tiếp tục nói thêm cái gì, dựa theo chỉ thị của Trần Mặc, mọi người xếp hàng tiến vào trong cột sáng, sau đó lần lượt biến mất.

Mấy phút sau, đợi khi đồng bạn đã biến mất cả sau cột sáng, lúc này cột sáng đã trở nên cực kỳ mờ nhạt, nhìn như lúc nào cũng có thể tan biến.

Trần Mặc không dám chậm trễ, vội vàng nghiêng người chen vào, mà ngay khí hắn cảm nhận được một luồng hào quang chói mắt kéo mình đi thì cột sáng rốt cục hoàn toàn tiêu tán.

- May thật! Nếu chậm nửa bước…
Nghĩ đến cảnh tượng thê lương chỉ còn một mình lưu lại thế giới này, Trần Mặc không khỏi rùng mình một cái.

Mà khi khoảng tối đen trước mặt biến đi trả lại ánh sáng, hắn mở to mắt ra nhìn, phát hiện mình đã lần nữa đứng trong đại sảnh của viện bảo tàng.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó, chứng kiến hắn bình an trở về, chung quanh mọi người không khỏi thở phào, vội vàng vây quanh hỏi han.

- Không có việc gì! Giờ là lúc nào rồi?
Trần Mặc cười đáp rồi nhìn lên cái đồng hồ điện tử trên tường.

Nặc Nặc nhảy lên, lớn tiếng nói:
- Lão đại, em tra rồi, tựa hồ chúng ta chỉ vừa mới rời đi được hai phút… Ơ? Có người đến kìa?

Đột nhiên vang lên tiếng bước chân từ đằng xa, giống như đang tiến về phía này. Tiếng dồn dập làm mọi người có chút cảnh giác.

Trần Mặc làm dấu hiệu chớ có lên tiếng, rón rén bước tới đứng nấp một bên sau cửa ra vào.

Chờ đợi một lát, đợi cho thân ảnh kia vừa bước vào vọt qua cửa, hắn giơ ngón tay giả họng súng chạm vào lưng đối phương:
- Cấm nhúc nhích! Giơ tay lên… Ơ?

Mặc dù ngọn đèn trong sảnh có vẻ hơi u ám, nhưng khi nhìn thoáng qua thấy mặt đối phương thì Trần Mặc không khỏi lắp bắp kinh hãi.

Người đột nhiên xuất hiện chính là Ngu mỹ nhân đã mấy tháng không thấy mặt. Mà đại khái là chứng kiến cả nhóm Trần Mặc đều ở nơi này, nàng cũng không khỏi kinh ngạc mở miệng hỏi:
- Em tìm được manh mối về chủ nhân nên tới đây… Còn mọi người sao lại ở chỗ này?

- Bọn tôi vừa từ thế giới kia trở về, đã tìm được mảnh ngọc thứ năm rồi, còn chưa kịp cảm ơn bức thư của cô.
Trần Mặc buông lỏng tay ra, đưa Nguyên Linh Ngọc Phách đem ra.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Nguyên Linh Ngọc Phách cơ hồ muốn thành hình, Ngu mỹ nhân không khỏi lộ ra vài phần thương cảm, đại khái là đang nhìn vật nhớ người. Nhưng chỉ một thoáng sau, nàng đột nhiên nghi hoặc nói:
- Thư? Thư nào cơ?

- Cô không biết?
Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy có gì đó bất ổn, Gia Địch cũng đã đem lá thư đưa tới.

Ngu mỹ nhân thoáng nhìn lướt qua, thần tình ngạc nhiên nói:
- Thư này… thư này không phải em viết! Tuy là chữ viết giống hệt của em, nhưng em không hề viết lá thư này!

- Cái gì!
Mọi người lắp bắp kinh hãi bật thốt lên.

- Nhưng mà bọn tôi dựa theo phong thư chỉ dẫn thật sự đã tìm được mảnh ngọc thứ năm.
Trần Mặc ngẩn ra, nhưng vẫn mê hoặc nói:
- Chẳng lẽ trừ cô ra còn có ai đó giúp chúng tôi?

- Ai?
Ngu mỹ nhân ngạc nhiên hỏi, nhưng nàng bỗng ngừng lại một chút, như là nghĩ ra gì đó nhíu mày:
- Khoan đã, em tới nơi này cũng là vì nhận được một lá thư nói tại đây có manh mối của chủ nhân, nên em mới tới tìm kiếm.

Nói xong, nàng đưa lá thư ra cho mọi người đọc, trên đó quả viết như thế.

Mọi người nhìn hai phong thư rồi lại nhìn nhìn lẫn nhau, chỉ cảm thấy chuyện này không hề bình thường, nhưng lại không biết phải điều tra thế nào.

Gia Địch khẽ nhíu mày tự hỏi, rồi chậm rãi nói:

https://thuviensach.vn

- Em cảm thấy người kia như là muốn tất cả chúng ta tập trung lại nơi này, sau đó…

- Đoán đúng rồi, đáng tiếc là quá muộn!
Đột nhiên vang lên một giọng nói cắt đứt lời Gia Địch.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cánh cửa bị đá văng ra, mấy trăm người đàn ông mặc áo đen chen chúc xông vào.

Đứng đầu là một người đàn ông cao lớn mặt mũi hung tợn, trên trán có một chữ "vương" (王) màu đỏ tươi, thoạt nhìn hắn là có được gen của hổ yêu, ba phần giống người bảy phần giống hổ.

- Vậy ra hai phong thư này đều là kiệt tác của các người?
Khẽ nhíu mày nhìn phía đối phương, Trần Mặc hỏi cũng không phải là gã đàn ông lai hổ kia mà là với đám sương mù màu đen dày đặc ở trên đỉnh đầu đối phương.

Giống như nghe được hắn hỏi, đám sương mù hơi tản ra lộ một ngọn lửa ma trơi linh hồn bên trong, từ đó phát ra tiếng cười khàn khàn mà âm trầm:
- Đúng vậy! Ta còn phải cảm tạ các ngươi đã phối hợp… Ừm, quên nói, tên của ta là Nguyên Thông!

- Cái gì?
Nghe cái tên quen thuộc này, mọi người không khỏi ngạc nhiên biến sắc.

Địch nhân vẫn luôn ẩn núp giờ lại không hề báo trước chủ động xuất hiện, điều này tựa hồ có chút không hợp lý đi!

Trừ phi, người kia cảm giác mình đã nắm giữ cục diện tất thắng nên mới xuất hiện công khai như vậy, lấy tư thế người thắng đến cười nhạo mọi người.

- Nguyên Thông? Giọng nói của ngươi, nghe…

https://thuviensach.vn

Liền sau đó, Ngu mỹ nhân đột nhiên khẽ nhíu mày, như có suy nghĩ gì trầm ngâm nói.

Đón ánh mắt nghi hoặc của nàng, Nguyên Thông cười rộ lên:
- Có phải cảm thấy rất quen thuộc? Tiểu hồ ly, trí nhớ của ngươi không kém như vậy chứ… Hừ! Nếu không phải tại ngươi nhiều lần ngăn trở, Thuần Dương Tử đã sớm phương pháp chế tạo Nguyên Linh Ngọc Phách nói toàn bộ cho ta biết!

- Ngươi là… Ngươi là…
Ngu mỹ nhân trợn to mắt, như là thấy được cảnh tượng không thể tin.

Vài giây sau, nàng sắc mặt tái nhợt run rẩy nói:
- Là ngươi! Thông Nguyên đạo nhân, ngươi lại không có chết? Ta sớm nên nghĩ ra Thông Nguyên chính là Nguyên Thông đảo lại, khó trách ta vẫn cảm thấy cái tên này rất quen thuộc!

- Nhờ phúc của chủ nhân ngươi, ta tuy rằng không chết nhưng lại cùng chết không sai biệt lắm!
Trầm thấp cười lạnh một tiếng, giọng nói của Nguyên Thông không thể che giấu vẻ oán độc.

- Tên khốn Thuần Dương Tử, mời ta cùng liên hợp chế tạo Nguyên Linh Ngọc Phách mà lại không chịu nói toàn bộ phương pháp chế tạo cho ta… Cũng tốt, một khi đã như vậy, ta tội gì không thừa dịp hắn chế tạo ra Nguyên Linh Ngọc Phách ra tay, thứ ta không có được hắn cũng đừng mơ có!

Lâm vào trong ký ức, Nguyên Thông như bị bệnh tâm thần nói loạn một hồi.

Nhưng thông qua lời hắn, mọi người dần dần hiểu được ngóc ngách của chuyện này…

https://thuviensach.vn

Nguyên Thông cùng Thuần Dương Tử liên hợp chế tạo Nguyên Linh Ngọc Phách, bởi vì không thể đạt được phương pháp chế tạo mà phẫn nộ. Tới khi Nguyên Linh Ngọc Phách sắp thành hình hắn đột nhiên đánh lén. Trong lúc hai người kịch đấu, Nguyên Linh Ngọc Phách chưa đủ ổn định đã phát nổ, đem phạm vi bán kính mấy trăm mét biến thành một đống hoang tàn.

Chịu ảnh hưởng của làn sóng xung kích mãnh liệt từ vụ nổ, hai người cơ hồ là cùng chết. Nguyên Thông bởi vì chụp được một mảnh ngọc vỡ nên miễn cưỡng bảo vệ hồn phách, nhưng thân thể lại bị hoàn toàn phá hủy.

Mượn năng lực của mảnh ngọc, hắn nhập thân vào một người bình thường, tốn sức trăm cay nghìn đắng xây dựng phòng thí nghiệm, hy vọng có thể trọng chế Nguyên Linh Ngọc Phách, không chỉ là vì thỏa mãn tâm nguyện cũng vì chính mình đắp nặn một thân thể hoàn mỹ mới.

Chẳng qua, bởi vì hắn không biết phương pháp chính xác chế tạo Nguyên Linh Ngọc Phách, cho nên mãi cũng vẫn chỉ có được hàng nhái không đủ dùng.

Liên tục vấp phải trắc trở, Nguyên Thông cũng rất mau điều chỉnh phương pháp. Hắn một mặt tiếp tục chế tạo ngọc fake, tạo ra đủ loại yêu quái dị năng, mặt khác cử cấp dưới đi tìm ngọc vỡ chân chính.

Cũng bởi vì như thế, hắn và thủ hạ trong quá trình tìm kiếm ngọc liên tục cùng đám Trần Mặc phát sinh va chạm.

Mà đợi cho Trần Mặc thu thập được mảnh vỡ thứ tư, Nguyên Thông ý thức tình huống đang trở nên không ổn, vừa vặn hắn lúc này cảm ứng được khí tức của mảnh ngọc thứ năm, vì thế liền mượn cơ hội bố hạ một cái bẫy, đem toàn bộ kẻ đối nghịch tập trung diệt cùng một lần.

- Hiện sẽ không ai có thể ngăn trở ta, Nguyên Linh Ngọc Phách cuối cùng cũng là của ta!

https://thuviensach.vn

Trong tiếng cười lạnh mang vài phần thảm thiết, mảnh ngọc vỡ sau cùng đã xuất hiện từ bên trong đám lửa ma trơi.

Trong chớp mắt, làn sương mù đen dày đặc lấy linh hồn Nguyên Thông làm hạch tâm, nhanh chóng tràn lan về bốn phía.

Chỉ vài giây sau, toàn bộ sảnh đều đã bị sương mù bao phủ. Mọi người chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh theo gió thổi tới, thân hình không khỏi run nhè nhẹ, muốn di động thì không ngờ trở nên rất khó khăn.

Chương 173: Đây mới là át chủ bài

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 173: Đây mới là át chủ bài

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Bất ngờ...
oOo

Đột nhiên xuất hiện sương mù, rõ ràng chính là muốn dùng trận pháp giam người, hơn nữa còn đã được sớm chuẩn bị.

Mà giờ khắc này, nhìn thấy mọi người bị nhốt trong trận không thể thoát thân, Nguyên Thông không khỏi âm trầm cười rộ lên:
- Thế nào? Cảm giác không tồi chứ! Từ khi xác định kế hoạch này, ta tiêu tốn gần hai tháng mới tạo được trận pháp sương mù này… Biết điều thì

https://thuviensach.vn

đem năm mảnh ngọc vỡ kia giao ra đây!

Thế nhưng ngoài dự liệu của hắn, loại uy hiếp này tựa hồ không hề có hiệu quả gì.

Trần Mặc cùng mọi người đưa mắt nhìn nhau, mấy đồ điện cũng đã nhảy đi ra, lung la lung lay nói:
- Ta nói, vì cái gì mà lúc Boss phản diện làm ra âm mưu cuối cùng đều rất thích cười nhỉ, bọn hắn không sợ cắn vào lưỡi sao?

- Cái này sao… Tốt xấu gì người ta cũng đã mất công, chúng ta cứ cổ vũ an ủi một lần đi!
Nặc Nặc thực nghiêm túc nghĩ nghĩ, nghiêm trang hồi đáp.

Oa Oa như có suy nghĩ gì "à" một tiếng, khẽ thở dài:
- Cũng phải! Boss cũng chỉ xuất hiện đúng một lần ở đoạn cuối, chúng ta phải để hắn vớt chút mặt mũi… Ê này Nguyên Thông, cứ tiếp tục đi, coi bọn ca là không khí được rồi!

Kẻ xướng người hoạ liến thoắng một tràng, mấy đồ điện hiển nhiên kế thừa thiên phú mô-kích của Trần Mặc, nhất thời khiến Nguyên Thông tức đến xì khói.

Nín lặng hồi lâu, linh hồn trôi nổi đột nhiên bay lên cao rồi quát:
- Lũ ngu xuẩn! Ta không có thời gian nói lời thừa với các ngươi, toàn bộ chết đi…

- Phải chết là ngươi mới đúng!
Bình thản nhún nhún vai, Trần Mặc đột nhiên cắt đứt tiếng quát của hắn, tay trái chậm rãi chìa về phía trước.

Trong lòng bàn tay hắn, năm mảnh ngọc ngưng tụ thành Nguyên Linh Ngọc Phách chậm rãi xoay tròn, tản mát ra hào quang màu tím miên man không dứt.

https://thuviensach.vn

Nơi hào quang này chiếu đến, sương mù đen tựa như tuyết gặp ánh mắt trời, chỉ thoáng chốc đã tan hết.

Rất nhanh, tất cả mọi người đã có thể hành động bình thường, từ khốn cảnh thoát ra.

Nguyên Thông ngẩn ra, đột nhiên hét ầm lên:
- Làm sao có thể! Thời không lữ hành sớm đã tiêu hao năng lượng của Nguyên Linh Ngọc Phách, vì cái gì ngươi còn có thể sử dụng nhiều năng lượng như vậy?

- Bởi vì ngươi không biết chúng ta đi dạng thế giới thế nào đấy!
Nâng Nguyên Linh Ngọc Phách sắp thành hình hoàn chỉnh, Trần Mặc dường như không có việc gì mỉm cười nói.

- Ngươi quả thật đoán chắc từng bước, nhưng ngươi không có tính đến thế giới chúng ta đi ra sao… Trong thế giới kia nguyên khí thiên địa nhiều gấp mấy trăm lần thế giới này, cho dù Nguyên Linh Ngọc Phách tiêu hao toàn bộ năng lượng cũng có thể bổ sung hơn nửa trong vài canh giờ!

- Làm sao có thể? Chẳng lẽ thế giới các ngươi đi là…
Nguyên Thông khó có thể tin gầm lên, giống như bị phỏng đoán của mình làm khiếp sợ.

Nhưng chỉ vài giây sau, khi mọi người cho rằng hắn sẽ chọn rút lui, linh hồn kia đột nhiên lần thứ hai vọt tới, chợt quát:
- Đi chết đi! Cho dù là như vậy, các ngươi cũng đừng hòng ngăn trở ta đoạt lại Nguyên Linh Ngọc Phách!

Trong tiếng rít gào giận dữ, mấy trăm gã thuộc hạ nửa người nửa yêu của hắn cùng gầm lên, đột nhiên không hẹn mà cùng chen chúc vọt tới.

https://thuviensach.vn

Đón rừng vuốt sắc cùng nanh nhọn của đám người lai hổ, Gia Địch giờ phút này giơ lên quyền trượng, hào quang kim sắc lấy nàng làm trung tâm toàn diện khuếch tán, hóa thành thuẫn ánh sáng bao phủ phạm vi mấy mét quanh người.

Ngay sau đó, có thuẫn ánh sáng bảo vệ không lo, bốn đồ điện lập tức điều động toàn bộ năng lượng trong cơ thể, nhất tề nhằm phía yêu thú đang mãnh liệt mà đến.

"Ầm!"
Bản Bản biến lớn lên chiếm chu vi mấy mét mang theo hào quang thanh sắc đập xuống, vài chục con yêu thú chỉ kịp thét một tiếng đã thịt nát xương tan.

Cơ hồ đồng thời, Xa Xa vừa đụng bay đám yêu thú, vừa vận hành nòng pháo năng lượng ngưng tự bắn ra.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang nổ, một quả cầu ánh sáng nóng rực trực tiếp phóng ra rồi nổ tung giữa bầy yêu thú, sóng khí lan tràn đem vài chục yêu thú đập bay lên vách tường, cũng không ít con trực tiếp hồn phi phách tán, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

- Nằm xuống! Tất cả nằm sấp xuống!
Nặc Nặc dồn sức hô vang, giống như là chủ nhân ra lệnh cho nô bộc.

Trong chớp mắt, hơn mười con yêu thú gần nó lập tức nằm sấp xuống sàn. Không đợi Nguyên Thông trách mắng chúng nó, Nặc Nặc đã chuyển sang hình thái người máy, hơn mười sợ dây thép phóng ra, biến thành một màn cắt thịt.

Ngay sau đó, Oa Oa cũng đã hóa lớn lên mấy mét, từ trên trời nện xuống đàn yêu thú. Cơ hồ đồng thời, tổ thái đao năm người cũng bay ra, đằng đằng sát khí chém loạn, suýt nữa đục cả mặt đất lên.

https://thuviensach.vn

- Chém cho chuẩn đê! Ca vừa mới sơn lại thân xong!
Cho dù đang bận rộn loạn chiến, Xa Xa cũng òn oán hận năm thái đao không phân địch ta công kích.

Chính là vài giây sau, chờ nó tính toán lần thứ hai bắn pháo lại bất chợt ngẩn ra:
- Cái đệch! Mới có vài phút mà tụi bây đã dọn hết thì ca lấy gì mà chơi!

Giờ khắc này, chỉ còn lại khoảng 60 con yêu thú bị thương rên rỉ trên mặt đất, số còn lại hiển nhiên đều đã tử ẹo sau lần chiến đấu vừa xong.

Nhìn linh hồn Nguyên Thông trôi nổi trên đầu con hổ yêu thủ lĩnh, bốn đồ điện đối mắt nhìn nhau, đột nhiên không hẹn mà cùng đánh:
- Không được cướp! Đó là của ca, ai cướp với ca ca đánh kẻ đó!

- Đi chết đi! Cho là ta chỉ thế này sẽ ngã xuống sao?
Thấy đối phương coi mình như cá nằm trên thớt, Nguyên Thông nhất thời giận quát một tiếng, linh hồn phóng ra một luồng gió mạnh, mạnh mẽ bức lui bốn đồ điện.

Cơ hồ đồng thời, hổ yêu hắn khống chế đột nhiên vươn tay lôi từ đằng sau lưng ra một cô gái, đem làm lá chắn chắn trước người. Trong chớp mắt, Gia Địch sắp phóng ra hoàng kim quang mâu ngẩn người, ngạc nhiên hô:
- Cái gì! Tại sao có thể như vậy?

Giờ khắc này, mọi người đã muốn chiếm thượng phong lại phải nhất tề dừng bước.

Trần Mặc sắc mặt nhất thời trở nên phi thường khó coi, trong mắt của hắn dâng lên lửa giận, chăm chú nhìn cô gái yếu ớt nằm trong tay con hổ yêu.

Là Diệp Dung một thân máu đen đang hôn mê, cho dù lúc này kịch liệt hỗn loạn cũng không làm nàng tỉnh lại, hiển nhiên là đã chịu thương tổn rất nặng…

https://thuviensach.vn

Mà thấy một màn như vậy, cho dù là Mộc Vân không hề có cảm xúc của nhân loại cũng khẽ nhíu mày, cảm thấy có chút không ổn

- Tên ngu xuẩn! Đây mới là át chủ bài của ta!
Chỉ huy hổ yêu nhấc Diệp Dung giơ lên cao, Nguyên Thông cười lạnh lên, giọng điệu mang theo khoái trá không nói nên lời.

- Ta không có hứng thú nói nhảm, cũng sẽ không cho ngươi cơ hội cứu người! Rất đơn giản một câu, hoặc là đưa ngọc vỡ giao ra đây, hoặc là nhìn thấy cô ta chết trước mắt các ngươi, quyết định đi!

Nguyên Thông quả thật không có hứng thú làm thêm điều gì vô nghĩa, bởi vì hổ yêu đã hơi hơi phát lực, trên cổ họng Diệp Dung nhất thời phát ra âm thanh lách cách của khớp xương muốn vỡ vụn.

Căn bản không kịp suy nghĩ, Trần Mặc lập tức bật thốt lên quát:
- Khoan đã, ta giao ngọc cho ngươi!

- Không được!
Gia Địch cùng Ngu mỹ nhân ngẩn ra, cơ hồ đồng thời quát.

- Quả thật không được!
Mộc Vân khẽ gật đầu, mặt không chút thay đổi chậm rãi nói:
- Cho dù chúng ta đưa ngọc vỡ cho hắn, cuối cùng vẫn chỉ một con đường chết… Như thế không bằng cùng chết đi!

- Muốn cùng chết sao? Ta không có ý kiến!
Nguyên Thông dữ tợn cười, muốn chỉ huy hổ yêu lần thứ hai phát lực.

- Không, ta và ngươi trao đổi!
Trần Mặc lắp bắp kinh hãi, vội vàng quát:
- Nhưng ta muốn ngươi lui ra phía sau hai trăm mét, chỉ để hổ yêu này đứng đây, đương nhiên chúng ta cũng sẽ lui ra phía sau hai trăm mét!

https://thuviensach.vn

- Ừm, ngươi cũng thông minh đấy, đây là phương pháp mượn cơ hội chạy trốn rất tốt!
Nguyên Thông hơi chút nghĩ nghĩ, liền gật đầu đồng ý.

- Được rồi! Ta đối với đám kiến hôi các ngươi không có hứng thú, coi như tha các ngươi một mạng cũng không sao cả! Vậy đi, đưa ngọc vỡ giao ra đây, nhớ rõ không được giở trò, bằng không con bé này nhất định phải chết!

Uy hiếp như thế, hắn cũng chậm rãi trôi nổi về phía sau, lui ra xa hai trăm mét.

Hổ yêu như trước đứng tại chỗ, hổ trảo gắt gao nắm lấy Diệp Dung. Trần Mặc nhìn nhìn mọi người phía sau, bất đắc dĩ thở dài nói:
- Mọi người lui ra đi, không cần lo cho tôi… Nếu lát nữa có nguy hiểm, trước hết nghĩ cách chạy trốn, biết chưa?

- Không!
Không đợi Gia Địch các nàng trả lời, bốn đồ điện đã hét lớn:
- Lão đại, chúng ta đã ra ngoài lăn lộn phải biết được nghĩa khí, nếu anh chết bọn em biết theo ai… Không cần! Không cần! Hoặc là mọi người cùng nhau chạy đi, hoặc là mọi người cùng nhau nằm lại nơi nà, kẻ nào chạy trốn là vương bát đản!

- Đây là mệnh lệnh!
Trần Mặc giận quát một tiếng, trực tiếp nắm Nặc Nặc ném ra xa.

Trong ánh mắt chăm chú của hắn, Gia Địch các nàng đưa mắt nhìn nhau, rốt cục thở dài chậm rãi lui về phía sau đi, trong khoảnh khắc đã ra xa hai trăm mét.

Nguyên Thông lúc này âm trầm cười nói:
- Thằng nhóc! Ngươi cũng có nghĩa khí lắm, lại chịu hi sinh chính mình làm cho đồng bạn chạy trốn… Nếu chúng ta không phải là lập trường đối

https://thuviensach.vn

địch, ta thật sự nên vì ngươi tán thưởng!

- Nói nhảm xong chưa?
Trần Mặc ngay cả hứng thú cãi lại cũng không có, trực tiếp đưa ngọc vỡ giơ lên trước người hổ yêu:
- Một tay giao tiền, một tay giao hàng! Đôi bên giao dịch công bình, không ai bắt nạt ai!

- Tốt lắm!
Nguyên Thông xa xa cười lạnh một tiếng, chỉ huy hổ yêu nâng Diệp Dung đưa tới. Trần Mặc đưa tay bắt lấy cánh tay của Diệp Dung, đồng thời cũng tùy ý hổ yêu bắt được Nguyên Linh Ngọc Phách.

Sau vài giây giằng co, song phương không hẹn mà cùng buông tay ra, riêng biệt chiếm được Diệp Dung cùng Nguyên Linh Ngọc Phách.

Trong nháy mắt, Trần Mặc đã mang theo Diệp Dung chạy về phía sau, đồng thời quay đầu quát:
- Gia Địch, mọi người mau… Cái gì!

"Ầm!"
Cùng lúc tiếng hét của hắn, Diệp Dung đang hôn mê mở to mắt, trong mắt chỉ còn lại màu đỏ.

Tích tắc đó, tay phải của nàng đánh một chưởng lên ngực Trần Mặc, bản thân lại thừa cơ nhảy ngược về phía sau.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, xa xa Nguyên Thông đã cấp tốc phi tới, không hề đình trệ dung nhập tiến vào trong cơ thể Diệp Dung!

"Rầm!"
Trần Mặc trúng một đòn bất ngờ bay thẳng ra ngoài, đến khi lưng đập mạnh lên tường mới miệng hộc máu ra ngã xuống đất.

https://thuviensach.vn

Mọi người kinh hô vội vàng đuổi lên cứu viện, mà Diệp Dung cũng không có tiếp tục truy kích, mà là nắm lấy mảnh ngọc cuối cùng tiến đến bên cạnh hổ yêu.

Giờ phút này, sáu mảnh ngọc vỡ đã toàn bộ trong lòng bàn tay của nàng, chỉ cần thoáng đụng vào là có thể dung hợp!

Chương 174: Con bài chưa lật

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 174: Con bài chưa lật

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
Toàn bộ chân tướng...
oOo

Chỉ trong nháy mắt tình thế đã hoàn toàn nghịch chuyển. Nhìn thấy Diệp Dung đứng tại chỗ cười lạnh, mọi người chỉ có thể đi cứu viện Trần Mặc trước.

Gia Địch giơ lên quyền trượng chắn phía trước, mặt nghiêm nghị quát:
- Đê tiện! Ta sớm nên nghĩ ra ngươi sẽ động tay với Diệp Dung!

- Vậy sao? Đáng tiếc là ngươi đoán sai rồi!
Diệp Dung không nhanh không chậm mở miệng, giọng nói cũng biến thành giọng khàn khàn của Nguyên Thông:

https://thuviensach.vn

- Thật xin lỗi, sự thực là ta cũng không có làm gì Diệp Dung… Nói đúng ra phải là suốt sáu năm qua ta không có động tay gì với cô ta!

- Có ý gì?
Gia Địch ngẩn ra, quyền trượng giơ lên cao không khỏi chùng xuống.

Diệp Dung cười lạnh, thản nhiên nói:
- Ngươi vẫn không rõ? Thuần Dương Tử, ngươi giải thích vài câu cho bọn họ đi, ta nghĩ ngươi hiểu rồi chứ!

- Thuần Dương Tử?
Mọi người đối mắt nhìn nhau một cái, mặt đầy khiếp sợ cùng mê hoặc, mà Ngu mỹ nhân đã không thể khống chế run rẩy bờ vai lên.

Ngay sau đó, theo tầm mắt của Diệp Dung, cả bọn quay đầu nhìn lại, lại thấy Trần Mặc đang chậm rãi đứng dậy.

Dường như không có việc gì giơ tay chùi máu tươi còn vương trên khóe miệng, Trần Mặc chậm rãi nói:
- Xem ra ta không thể gạt được ngươi rồi?

- Cái gì?
Mọi người không khỏi kinh hô bật thốt lên, Ngu mỹ nhân là khó có thể tin bước về phía trước vài bước.

Sau vài giây mê mang, nàng đột nhiên không thể khống chế run rẩy lên, giọng run run gọi:
- Chủ nhân! Chủ nhân! Chủ nhân, chẳng lẽ người… Chẳng lẽ người…

- Đúng vậy, kỳ thật ta đã sớm đã khôi phục trí nhớ!
Khe khẽ mở rộng vòng tay nhìn Ngu mỹ nhân mặt mày kinh hỉ, Trần Mặc bất đắc dĩ thở dài:
- Kỳ thật, ngày đó khi em lấy Tam Sinh Thạch đập lên đầu ta, ta cũng đã khôi phục một phần trí nhớ.

https://thuviensach.vn

- Nhưng bởi vì ta không xác định bên người có mật thám của Nguyên Thông hay không, cho nên chỉ có thể làm bộ không có gì xảy ra… Xin lỗi, đã làm em chịu khổ rồi!

- Không! Không! Có thể nhìn thấy chủ nhân trở về, em có chịu nhiều ấm ức nữa cũng không sao!
Liều mạng lắc đầu, Ngu mỹ nhân nước mắt chan hòa gục đầu nức nở trong ngực Trần Mặc.

Gia Địch cùng Mộc Vân đưa mắt nhìn nhau, nhịn không được hỏi:
- Mặc, thì ra anh sớm đã khôi phục trí nhớ! Khó trách! Khó trách gần đây anh luôn tự dưng đờ đẫn, bọn em còn tưởng anh đang lo lắng việc tương lai!

- Hừ! Hắn thiếu chút nữa giấu diếm thành công, chỉ tiếc…
Âm trầm cười lạnh, Diệp Dung bình thản nói:
- Thuần Dương Tử, ngươi đại khái không biết đi! Kỳ thật sớm từ sáu năm trước, ta đã nhận ra khí tức mỏng manh của ngươi. Mấy năm qua dù ngươi biểu hiện rất không tồi, nhưng trong mắt ta hoàn toàn là một trò cười!

- Vậy sao?
Trần Mặc khe khẽ đẩy Ngu mỹ nhân ra, sắc mặt ngưng trọng nói:
- Cho nên việc ta cùng Dung tỷ gặp nhau, thậm chí ta nhận lời vào làm tại tiệm cơm Cát Tường, toàn bộ đều là an bài của ngươi đi!

- Đúng vậy!
Diệp Dung không thể che hết đắc ý, cười lớn nói:
- Ta phân ra một nửa hồn phách đi khống chế con bé này, luôn luôn bên cạnh quan sát hành động của ngươi.

- Ngươi có biết Diệp Dung tại sao lúc thì dịu dàng lúc thì chua ngoa không? Lúc ả ta chua ngoa chính là vì bị hồn phách của ta ảnh hưởng, chỉ tiếc rằng

https://thuviensach.vn

gã ngốc như ngươi lại không hề chú ý tới điểm này, còn nghĩ rằng Diệp Dung là bởi vì yêu ngươi mà không kiểm soát được cảm xúc!

- Nhưng tại sao ngươi lại làm như vậy?
Nhịn không được hỏi, không phải Trần Mặc, mà là Ngu mỹ nhân nước mắt chưa khô.

Một lời này cũng là câu hỏi của tất cả mọi người. Nếu Nguyên Thông luôn coi Trần Mặc là cái đinh trong mắt, vậy tại sao không nghĩ biện pháp sớm trừ khử hắn, còn muốn nuôi hổ thành họa đến bây giờ, thậm chí làm cho Trần Mặc chiếm được năm mảnh ngọc vỡ.

Hơn nữa, đám yêu quái, dị năng giả Nguyên Thông phái tới hình như cũng không biết tình huống, cứ thế ngây ngô biến thành vật hi sinh vô ích.

- Các ngươi nói đi? Bởi vì chỉ có Thuần Dương Tử mới có thể cảm nhận được khí tức của ngọc vỡ. So với việc ta bỏ phí sức lực đi bôn ba tìm kiếm ngọc vỡ, chẳng thà mượn tay hắn thu thập tất cả.
Nguyên Thông tựa hồ cực kỳ tự hào vì mưu lược của chính mình, nhịn không được cười ầm lên.

- Còn đám kia… Nếu ta không sai chúng nó đến bức bách ngươi, khiến ngươi cảm thấy bị uy hiếp thì liệu ngươi có tốn tinh lực đi thu thập ngọc vỡ như vậy không?

- Cho nên, ta luôn là thay ngươi làm giá áo?
Trần Mặc bất đắc dĩ cười khổ, hắn tựa hồ có chút nhụt chí nói:
- Nhưng mà ngươi không sợ chơi lửa sẽ bị lửa thiêu sao, nếu ta thật sự gom đủ ngọc vỡ rồi đem ngươi xử lý thì sao?

- Có thể sao?
Nguyên Thông tựa hồ cảm thấy ý nghĩ này thực ngu xuẩn, lắc đầu liên tục thở dài:

https://thuviensach.vn

- Ngươi chớ quên, mảnh ngọc thứ sáu vẫn nằm trong tay ta, chỉ cần ngươi không có được Nguyên Linh Ngọc Phách thì không phải là đối thủ của ta!

- Huống chi, bên cạnh ngươi còn ẩn giấu quân cờ trọng yếu Diệp Dung, và giờ thì… Ngươi cảm thấy mình còn cái gì để nghịch chuyển thế cục sao?

- Cũng có thể lắm!
Trần Mặc cười cười, nét mặt chợt giãn ra, tựa hồ tìm được phương pháp giải quyết vấn đề.

Nguyên Thông ngẩn ra, nhưng cũng không thiết đấu võ mồm. Theo hai tay của Diệp Dung chậm rãi khép lại, sáu mảnh ngọc vỡ đã sắp ngưng tụ thành hình:
- Thuần Dương Tử, ngươi tiếp tục nói nhảm đi! Bản thân ta muốn nhìn, sau khi Nguyên Linh Ngọc Phách thành hình, ngươi đến tột cùng còn có lời gì để nói?

Trong chớp mắt, linh hồn Nguyên Thông tá túc trong cơ thể Diệp Dung đã hoàn toàn thoát ly đi ra, mà sáu mảnh ngọc cũng gắt gao ngưng tụ cùng nhau, muốn trở thành Nguyên Linh Ngọc Phách nguyên vẹn.

Giờ khắc này, Nguyên Thông nhịn không được cao giọng cười ha hả, linh hồn ngọn lửa ma trơi lay động giống như ánh nến trong gió:
- Thành công! Tiêu phí nhiều năm như vậy, rốt cục có thể có được thân thể hoàn mỹ… Cái gì!

Liền trong chớp mắt này, Nguyên Linh Ngọc Phách đáng ra phải thành hình lại không hề có dấu hiệu trước tự dưng vỡ tan ra.

Một luồng năng lượng khổng lồ tức thì lan tỏa, đem Nguyên Thông ở dạng linh hồn đẩy ra hơn mười mét. Mà thừa dịp này, dây thép từ Nặc Nặc lập tức quấn lấy Diệp Dung, đem nàng mang về bên cạnh Trần Mặc.

https://thuviensach.vn

Sau vài giây mê mang, Diệp Dung lần nữa mở mắt, lúc này con ngươi đã trở lại như bình thường, nàng suy yếu hô nhỏ:
- Mặc Mặc, em…

- Cái gì cũng không cần nói, em không sao là được rồi!
Nắm nhẹ bàn tay của nàng, Trần Mặc chậm rãi quay đầu nhìn phía Nguyên Thông, nét tươi cười ôn hòa đã biến thành châm chọc.

Nguyên Thông không có tâm tình phản kích, hắn dồn toàn bộ chú ý lên sáu mảnh ngọc vỡ đang trôi nổi giữa không trung…

Sáu mảnh ngọc chậm rãi quay tròn tựa hồ không nguyện ý dung hợp cùng nhau, chúng nó thậm chí còn bài xích đối phương.

- Làm sao có thể! Làm sao có thể!
Nguyên Thông khó có thể tin thì thào tự nói, rồi đúng lúc này…

Trong tầm mắt của hắn, năm trong sáu mảnh đột nhiên tản mát ra kim quang mỏng manh, sau đó hóa thành những sợi lông lảo đảo rơi xuống đất… Giờ khắc này, mọi người nhịn không được kinh hô một tiếng:
- Cái gì!

- Đợi đã, hiểu rồi!
Sau thoáng ngạc nhiên, Gia Địch cùng Mộc Vân như tỉnh ngộ nói.

Dùng ánh mắt khen ngợi nhìn các nàng, Trần Mặc cười hì hì gật đầu nói:
- Đúng vậy! Các em không phải luôn hỏi anh tới cùng là muốn gì từ con khỉ kia sao? Rất đơn giản, anh muốn từ hắn năm sợi lông. Trên thế giới này có thể có vật gì biến giả thành thật chuẩn xác như lông của con khỉ đó sao?

-Khỉ? Khỉ nào?
Bởi vì không biết Trần Mặc đã du hành tới đâu, Nguyên Thông đương nhiên không rõ mấu chốt trong chuyện này, nhưng hắn lập tức điên cuồng rít gào nói:

https://thuviensach.vn

- Điều đó không có khả năng! Thuần Dương Tử, ngươi làm sao có thể biết tất cả kế hoạch của ta. Ngươi thức tỉnh bất quá mới mấy tháng… Không thể nào! Thật không thể nào!

- Ta không biết kế hoạch của ngươi, nhưng ta làm người luôn cẩn thận, phải chừa sẵn một con đường lui mới an tâm đi ngủ!
Trần Mặc dường như không có việc gì nhìn lên Nguyên Thông, thản nhiên cười nói.

- Lúc này đây, xem ra phòng bị của ta có hiệu quả! Giờ ngươi định làm sao tiếp, tính toán tiếp tục kêu gào nhào lên liều mạng hay nhân cơ hội chạy trốn?

- Chạy trốn?
Nguyên Thông ngẩn ra, đột nhiên không thể khống chế cười ha hả:
- Thuần Dương Tử! Ngươi thật sự nghĩ không có năm mảnh ngọc vỡ kia là ta sẽ không đối phó được ngươi? Tốt lắm, nếu mưu lược không xong, vậy hãy để cho ngươi xem thực lực chân chính của ta, đi chết đi!

Nương theo sau tiếng rít gào của hắn, màn sương đen phô thiên cái địa chợt trào ra, đem trọn cái đại sảnh đều bao phủ.

Yêu lực mênh mông tràn lan, giống như biển giận thả sóng thần mà càn quét tứ phương.

Đối mặt công kích cường đại khiến người khác phải nghẹt thở này, cho dù là có năm mảnh ngọc ngăn cản, Trần Mặc cũng không cách nào khống chế thân nghiêng ngả, mà mọi người thì đã trực tiếp bị đẩy bay ra dính chặt lên vách tường, ngay cả muốn quay đầu cũng trở thành khó khăn.

- Đi chết đi!
Trong bóng tối hiểm nguy, chỉ nghe tiếng quát dữ tợn của Nguyên Thông vang vọng truyền tới.

https://thuviensach.vn

Nhưng đứng trước uy thế như vậy, Trần Mặc như cũ đứng tại chỗ rồi đột nhiên khẽ cười, thấp giọng nói:
- Những lời này trả lại cho ngươi đi! Nguyên Thông, ngươi nghe qua Tôn Đại Thánh chưa?

- Cái gì?
Nguyên Thông ngẩn ra, tràng cười lớn cũng tắt.

Trong nháy mắt, năm đạo kim quang phóng vọt lên không, giống như tia chớp xé rách hắc ám. Ngay sau đó, kim quang tràn ngập hóa thành lôi đình xuyên qua lại, đem Nguyên Thông hoàn toàn bao phủ trong đó…

Mọi người kiệt lực trợn mắt nhìn lại, chỉ nghe được tiếng đánh nhau cùng tiếng kêu thét lần lượt thay đổi, kéo theo kim quang phóng vút lên không!

Mấy phút sau, một tiếng kêu thảm thiết cuối cùng vang lên, toàn bộ đại sảnh đã khôi phục yên tĩnh.

Phảng phất có một trận gió mát từ đằng xa thổi tới, đem màn sương tối tăm xua tan đi. Đợi khi cảnh vật trở nên rõ ràng, mọi người giương mắt nhìn lên thì nhất tề ngạc nhiên không nói gì.

Trong tầm mắt của bọn hắn, năm vị Tôn Hành Giả đang đồng thời ép gậy xuống, đem linh hồn Nguyên Thông dán chặt trên mặt đất, mà Trần Mặc thì như không có việc gì đứng bên cạnh, hổn hển hít thở.

- Đây… Đây là…
Nguyên Thông linh hồn dần dần tiêu tán, nhưng ngay cả như vậy, hắn vẫn không cam lòng gầm nhẹ lên.

Trần Mặc thương hại nhìn hắn, khe khẽ lắc đầu thở dài:
- Lông khỉ sử dụng lần hai! Ngươi có biết, phân thân của vị Tôn Đại Thánh kia cũng có được vài phần thực lực của bản thể không…

https://thuviensach.vn

- Có lẽ trong cái thế giới kia cũng không đủ mạnh, nhưng trong thế giới này đã gần như vô địch! Ta chỉ lo lắng không biết lông của hắn mang tới nơi này có biến hóa gì không, nhưng hiện xem ra dư thừa rồi!

- Là vậy sao…
Chua xót thốt ra vài từ, Nguyên Thông liền không cách nào nói tiếp được nữa.

Linh hồn tiêu tán giờ phút này chợt tăng vọt, giống như hồi quang phản chiếu, nhưng rồi rốt cục hoàn toàn biến mất trong gió.

Mà duy nhất còn lại cũng chỉ có tiếng hô yếu ớt lãng đãng mãi chưa tan trong đại sảnh:
- Không cam lòng! Ta thật sự không cam lòng! Vì cái gì…. Vì cái gì ngươi có thể có Nguyên Linh Ngọc Phách để thành tiên, mà ta lại chỉ có thể…. Không cam lòng! Không cam lòng!

- Thành tiên sao?
Nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy trọn sáu mảnh ngọc vỡ, nhìn Nguyên Linh Ngọc Phách đã muốn thành hình, Trần Mặc khe khẽ thở dài, không có bất kỳ cảm giác vui mừng nào.

- Kỳ thật, ta sớm biết đó là vọng tưởng mà thôi, nhưng vẫn muốn thử một lần! Vẫn phải cảm ơn ngươi, ít nhất ngươi để cho ta biết nghịch thiên hành sự không có kết quả tốt, mà ta hiện muốn làm, chỉ là…

Cười nhẹ lên, một nụ cười khoái trá buông ra hết thảy, Trần Mặc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía các đồng bạn đang đi tới…

Có lẽ, trên thế giới này còn có chuyện tốt đẹp hơn cả việc thành tiên, không phải như vậy sao?

https://thuviensach.vn

Chương 175: Đoạn kết!

SỬ THƯỢNG ĐỆ NHẤT YÊU

Tác Giả: Thủy Thiện

Chương 175: Đoạn kết!

Dịch & Biên: †Ares†
Nhóm dịch: Hắc Long Hội
Nguồn: 4vn.eu
oOo

Tiếng còi cảnh báo chói tai từ ngân hàng trung ương Trung Quốc vang lên, phá vỡ thời gian yên tĩnh giữa trưa.

Trong ánh mắt kinh ngạc của người đi đường, bức tường bằng đá hoa cương quanh ngân hàng lại theo một tiếng nổ vang đột nhiên vỡ ra một lỗ lớn, đá vụn bắn ra như mưa tạo kéo theo hàng loạt tiếng kinh hô.

Ngay sau đó, một chiếc xe xích lô cũ nát vượt tường mà ra, lăng không bay xa mấy chục mét, sau đó vững vàng rơi xuống đất.

Cơ hồ đồng thời, hơn mười chiếc xe cảnh sát từ cuối đường chạy như bay đến, giống như thủy triều mãnh liệt lướt qua phố dài.

Nhưng so với bọn họ còn nhanh hơn, chiếc xe xích lô kia vừa chạm đất đã phát động motor chạy như bay, để lại một làn khói đen khiến đám người đằng sau ho sù sụ.

- Thành công rồi! Thành công rồi!
Nhìn thấy xe cảnh sát đã càng ngày càng xa, bốn đứa nhóc ngồi trên xe xích lô không khỏi hoan hô đập tay nhau ăn mừng.

https://thuviensach.vn

Một tiểu loli béo mập tóc buộc cao lên thành một chỏm, mút lấy ngón cái hưng phấn hô:
- Huân tỷ tỷ, lần này chúng ta cướp nhiều như vậy chắc là đủ mua mấy trăm cái kem rồi chứ?

- Ừm! Đại khái có thể mua mấy ngàn cái đi!
Nhìn ba bao tải lớn đựng đô la, Huân Nhi nghĩ nghĩ rồi chần chờ trả lời.

Ngồi một bên, hai bé trai sinh đôi mũm mĩm trắng hồng đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên đồng loạt trợn mắt lên, thần thái y hệt Trần Mặc nói:
- Đồ ngốc! Vậy mới nói phụ nữ đều là đồ ngốc, chẳng lẽ trong mắt họ chỉ có kem thôi sao? Dù thế nào cũng phải đi mua mấy món đồ chơi Transformers chứ, thứ đó mới có giá trị!

- Hai đứa mi mới là đồ ngốc!
Nghe nói như thế, tiểu loli quay đầu lại đánh vào tay mỗi đứa một cái, thở phì phì oán trách nói:
- Nếu không có chị, hôm qua hai đứa mi đã bị ba ba phạt phải làm bài tập rồi… Hừ hừ! Nếu không nhờ chị lôi kéo Ngu a di xin giúp…

- Biết rồi, cứ nhắc mãi!
Bị nhắc tới chuyện tình xấu hổ, hai thằng nhóc chỉ có thể hậm hực nói sang chuyện khác:
- Biết gì chưa? Ngày hôm qua nghe mụ mụ nói, Gia Địch mụ mụ tìm được một trận pháp, hình như có thể khiến Mộc Vân mụ mụ hoàn toàn biến thành người, hình như là tìm thấy trong di tích gì đó!
(Hai đứa sinh đôi con của Diệp Dung rồi

- Chị đã biết từ lâu rồi!
Tiểu loli dương dương tự đắc ưỡn ngực, chỉ chỉ nồi cơm điện bên cạnh:
- Hôm qua Oa Oa cùng với Nặc Nặc còn nói là ba rốt cuộc không cần ngẩn người với xương cốt nữa rồi, cuối cùng có thể chơi xếp hình… Nhưng mà

https://thuviensach.vn

Oa Oa ơi, xếp hình là ý gì?

- Việc này…
Thực nghiêm túc nghĩ nghĩ, Oa Oa quyết định đem quyền giải thích giao cho đồng bạn:
- Ca cảm thấy từ ngữ chuyên môn này giao cho Nặc Nặc giải thích là tốt nhất, hắn nghiên cứu rất sâu vấn đề này!

- Thật thế sao?
Bốn đứa nhóc đã bị khơi gợi lên lòng hiếu kỳ, không hẹn mà cùng quay đầu nhìn phía Nặc Nặc.

Nặc Nặc đáng thương màn hình nhấp nháy liên tục, thoạt nhìn tựa hồ gấp đến muốn phụt cả ốc ra ngoài:
- Việc này… Cái gọi là xếp hình tức là vẽ ra một vòng tròn, sau đó tiếp tục vẽ một cái dùi cui, sau đó trong vòng tròn có dùi cui, ngoài dùi cui là vòng tròn, cứ thế trong trong ngoài ngoài không ngừng nghỉ, tức là…

Đã không còn biết mình nói cái gì, Nặc Nặc bắt đầu bốc phét loạn lên, chuyển sang giải thích bằng triết học.

Bản Bản kiên nhẫn nghe xong thật lâu, rốt cục thật cẩn thận hỏi:
- Nếu không để ca bật một đoạn cho tụi nó xem?

- Cấm!
Mấy đồ điện lập tức đồng thời quát, ngay cả Xa Xa đang chạy như bay cũng nhịn không được xoay đầu lại.

Đương nhiên, xe xích lô trả giá bằng mất phương hướng lảo đảo lệch khỏi đường, đâm thẳng vào một cửa hàng bách hóa.

Trong tiếng nổ vang, theo sau bụi mù tràn ngập, hàng trăm hàng ngàn tờ tiền giấy giống như là pháo hoa bay lên không rồi rơi lả tả xuống đất.

https://thuviensach.vn

Mà trong hỗn loạn, thanh âm của Bản Bản còn từ từ truyền đến:
- Ca đột nhiên nhớ ra, bộ phim cuối cùng cũng đã bị Dung tỷ xóa rồi…
Đúng rồi, Dung tỷ còn nói —— Mặc có bốn mỹ nữ bọn ta, mi còn lưu loại phim này làm gì?

- Hắt xì!
Trên một hòn đảo nhỏ tít ngoài xa Biển Đông, một thanh niên trẻ đang bận nấu ăn bỗng dưng hắt hơi một cái:
- Sao thế nhỉ, cảm giác như có người nói xấu sau lưng mình, chẳng lẽ là…

Hoài nghi quay đầu đi, hắn nhìn về phía bờ cát đang được trải một lớp nắng cuối chiều óng ánh như dải lụa vàng… Giống như nhận ra ánh mắt dịu dàng của hắn, bốn cô gái đang nói cười trò chuyện với nhau cùng quay đầu trông lại, khe khẽ phất phất tay:
- A Mặc, đến giờ đón đám nhỏ về nhà rồi này!

- Ngất! Tại sao lại là anh!
Bỗng khịt khịt mũi ngửi thấy mùi gì là lạ, Trần Mặc đột nhiên cảm thấy…
Đột nhiên cảm thấy… Cái gì nhỉ, cơm khêêêêêêê!

Cho nên nói, hiện thực luôn tàn khốc hơn cổ tích — hoàng tử cưới công chúa chưa chắc hoàng tử đã sướng; mà đối với tiểu Mặc Mặc đáng thương mà nói, kiều thê mỹ thiếp kết quả là…

Nhân sinh a! Đây là nhân sinh!

-----The End-----

https://thuviensach.vn